SCOTLAND CHIẾT NHĨ MIÊU

Lời hứa của Anh là Biển xanh của Em

Table of Contents

Mục lục
Tiết Tử
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26

https://thuviensach.vn

Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58

https://thuviensach.vn

Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Ngoại Truyện 1: Ghen Tỵ Với Em Gái
Ngoại Truyện 2: Không Đề
Ngoại Truyện 3: Tình Yêu Của Các Nam Chính Với . Baby
Ngoại Truyện 4: Mang Thai
Ngoại Truyện 5: Thẩm Mạnh Xuyên
Ngoại Truyện 6: Cố Gia Có Con Gái Trưởng Thành (1)
Ngoại Truyện 7: Cố Gia Có Con Gái Trưởng Thành (2)

https://thuviensach.vn

Mục lục

Tiết Tử
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37

https://thuviensach.vn

Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Ngoại Truyện 1: Ghen Tỵ Với Em Gái
Ngoại Truyện 2: Không Đề
Ngoại Truyện 3: Tình Yêu Của Các Nam Chính Với . Baby
Ngoại Truyện 4: Mang Thai
Ngoại Truyện 5: Thẩm Mạnh Xuyên
Ngoại Truyện 6: Cố Gia Có Con Gái Trưởng Thành (1)
Ngoại Truyện 7: Cố Gia Có Con Gái Trưởng Thành (2)

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Tiết Tử

Thời tiết vào tháng ba, những bông tuyết trắng ở vùng Lâm Tri lại càng rời xuống ngày càng lớn. Một con đường dài vùng biên giới giữa hai huyện đã có từ tới 17 đến 18 đoạn đường đang có hiện tượng tuyết lở nên không hề thiếu những chiếc xe đi qua đây mà bị mắc kẹt lại ở nơi nào đó.

Việc dọn tuyết cùng với việc chuyên chở đã có đội ngũ bắt đầu tổ chức cứu viện nhưng là hàng dài xe bị nhốt vẫn là biểu hiện của tình huống lúc này là rất khẩn cấp, cần phải cứu viện cấp bách hơn nữa.

Mọi người ở bên trong xe đã vô cùng lo lắng, bất an chìm trong trầm mặc thì có một giọng nữ đánh vỡ không khí trầm mặc nghiêm trọng này, "Anh lái xe ơi, anh có thể mở hệ thống sưởi lên chút không? Ban ngày tuyết rơi ở Tây Tạng này có thể đem con người ta đông lạnh đến chết đấy."

Anh lái xe bất đắc dĩ thở ra một hơi khói, "Không phải là không mở mà là chúng ta không thừa bao nhiêu dầu nữa, cô chịu khó một chút đi." Nói xong, lái xe lắc lắc đầu, chỉ có thể càng thêm bất đắc dĩ không nghe đến những thanh ấm thấp nhỏ của những người đang khóc nức nở trong xe.

nghe được có cô gái nào đó còn nhỏ giọng oán giận, "Sớm biết thế này thì sẽ không đến Tây Tạng, đều oán anh. Nói muốn đến xem hoa đào mà vừa vặn lại gặp tuyết lở, cái này thì tốt lắm rồi, nếu không có người đến cứu thì..."

Cô gái nói đến một nửa thì lại không nói nữa, người đàn ông bên cạnh lớn tiếng an ủi, "Em đừng khóc nữa, chúng ta cũng chỉ là dừng ở trên

https://thuviensach.vn

đường. Em xem, phía trước kia có mấy chiếc xe, bánh xe còn rơi vào cái hố tuyết lở lớn kia kìa, so với chúng ta còn thảm hơn nhiều."

Theo lời nói của người đó, toàn xe đều nhìn về phía trước, nhìn những cảnh đó làm cho bọn họ đều nhịn không được mà thở dài. Cách bọn họ không đến 200 thước, một chiếc xe bus lớn đã rơi cả hơn nửa xe vào trong hố tuyết lớn, hiện tại lại đang có rất nhiều tuyết rơi xuống cũng như đang cố sức muốn đem thân xe bao phủ ở trong tuyết. Mà ở đây mọi người bởi vì nơi tuyết lở này cũng không dám tùy tiện tiến lên. Tuyết rơi ngàng càng có xu thế dày hơn. Tuyết rơi xuống tạo thành từng khối nặng đè ép xuống dưới, hơi có vô ý sẽ áp xuống phá hư cửa thủy tinh của xe. Hơn nữa xe sau khi cho dù có rời khỏi hố to đó đi chẳng nữa, cho dù tốc đố có nhanh đi nữa cũng không tránh được vùng lở tuyết này dần ập đến này. Tất cả mọi người đều đang chờ xe cứu viện tới.

"Đây nếu không có người cứu thì không đông chết cũng bị áp mà chết." Vẫn còn có giọng nói thầm nhỏ vang lên.

Anh lái xe hít một hơi thật sâu, thuần túy nói, "Nếu sau hai giờ nữa không có người đem bọn họ đào ra thì có lẽ họ cũng sẽ bị như thế đấy."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người càng thêm áp lực mà trầm mặc hơn nữa.

Kỳ thật, bản thân một người bị chôn trong xe có cảm giác cũng không có tệ như vậy, ít nhất Nghiêm Chân cũng có thể tính là một trong những số đó. Tỉnh lại giữa bầu trời đầu tuyết này, Nghiêm Chân có cảm giác như bản thân mình đang ở nơi bồng lai tiên cảnh. Một lát sau, cô mới trở về thực tại được. Hai mấy giờ trước, bọn họ lê xe bus theo Gia Lê quay trở về Na Khúc, thời điểm đi qua Lâm Tri thì bất hạnh gặp phải trận tuyết lở này, cứ thế bị nhốt ở nơi này.

Cô mơ hồ có chút bội phục chính mình, thế nhưng có thể dưới bầu không khí trầm trọng này có thể dùng mấy chữ để khái quát ra việc đem sinh mệnh

https://thuviensach.vn

của những người trên xe này: lâm vào hoàn cảnh tai nạn nguy hiểm. Vì thế cô liền mỉm cười chế giễu.

Cô nghĩ có chút xuất thần, nếu không có trận tuyết lở này, các cô có phải sẽ không nhìn được hoa đào ở vùng Lâm Tri này hay không. Tháng ba đúng là lúc hoa đào nở rộ ở vùng Lâm Tri.

"Chị, chị không cảm giác thấy lạnh sao? Như thế nào mà chị còn cười được thế?" Bên cạnh có một giọng nói non nớt của một cô bé vang lên khiến cho Nghiêm chân hơi kinh ngạc mà nhìn lại. Khi cô nhìn thấy một đôi con ngươi trong suốt sáng ngời màu đen thì cô mới biết được tiếng kêu chị kia chính là kêu mình.

Đây là một cô bé nhỏ 10 tuổi đang bất mãn, đi theo người thân đến Tây Tạng du lịch, trên đường lại gặp phải trận tuyết lở này. Cô bé vốn là ngồi vị trí nơi cửa sổ để dựa vào đó, nhưng chính là cửa sổ kia bị tuyết làm cho hư đi nên cô bé mới đụng đến người của Nghiêm Chân.

Nghiêm Chân dừng ánh mắt trên người cô bé, sau đó mở rộng áo khoác ngoài của mình, đem cô bé kéo vào lòng rồi dùng áo khoác ngoài bao lấy cô bé. Cô nhìn thấy cái áo khoác rộng này lại có chút hoảng hốt, đây là trước khi xuất phát anh bỏ vào trong balo cho cô, cô không phải là thích nhưng chung quy lại vẫn là không có lấy ra nữa.

Anh nói rằng, "Đừng nhìn cái áo khoác quân đội này khó coi như vậy nhưng ở Tây Tạng dùng cái này giữ ấm rất tốt."

Anh ở Tây Tạng làm quân nhân vài năm nên anh biết, vì thế cô cũng không hề bướng bỉnh lấy ra nữa, bây giờ quả thực là đã phát huy công dụng rồi.

Phục hồi tinh thần lại, cô đối với cô bé nhỏ trong lòng mỉm cười, có lẽ vì đã làm cô giáo tiểu học nên Nghiêm Chân đối đãi với đứa nhỏ luôn ôn hòa

https://thuviensach.vn

hơn một chút, "Em có cái gì tốt đẹp muốn nhớ lại không?" Cô hỏi, có chút lắc dầu vì đã mở miệng hỏi không đúng rồi.

Cô bé kia lập tức sửng sốt, đôi mắt to đảo quanh một hồi rồi mới giòn giã nói rằng, "Có ạ."

"Chị cũng có." Cô lại nói, "Vừa mới rồi chị cười là vì chị nghĩ đến đến những điều tốt đẹp đó. Nghĩ đến những điều đó thì chị sẽ không lạnh nữa."

"Hả?" Cô bé rõ ràng là không hiểu.

Cô hẹ nhàng xoa đầu cô bé rồi nói, "Bởi vì từng có người nói cho chị biết, một người có rất nhiều hồi ức đẹp của chính mình, chỉ có khi lâm vào hoàn cảnh nào đó mà nhớ lại những điều đó mới có thể cảm đã lâu không có sự ấm áp."

Câu nói kia là anh nói, anh ở Tây Tạng làm quân nhân vài năm sau đó liền vào bộ đội - đại đội đặc chủng, không biết khi nào làm nhiệm vụ thì sẽ gặp nguy hiểm, thời khắc cửu tử nhất sinh cũng đã trải qua nhiều lần. Anh nói anh từng vì một mục tiêu ẩn núp mà ở trong tuyết tận hai ngày, ở trong thời tiết đông lạnh như vậy đôi chân cũng đã mất đi tri giác nhưng vẫn ghìm gọng súng.

Đại đội trưởng của anh liền nói cho anh biết, những thời điểm khác đừng kéo căng bản thân như sợi dây cug vậy, thoải mái nghỉ ngơi một chút, hãy nghĩ lại chuyện làm cậu vui mừng ấy.

Anh liền suy nghĩ, tưởng cái gì chứ. Vì thế anh liền nhớ lại những hồi ức của mình, một lúc sau liền quên đi cái lạnh.

Cô bé nháy mắt mấy lần, như là có phần hiểu cũng có phần không hiểu, "Vậy chị có hồi ức nào tốt đẹp để nhớ lại không?"

Cô nhắm mắt lại, tựa người vào trên ghế.

https://thuviensach.vn

Hồi ức sao?

Cô hắn là có rất nhiều nhiều rất nhiều, nhưng là hồi ức của cô lại ít như vậy.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Thu đến....

Gần đây thành phố C hay mưa, thời điểm ra cửa vào buổi sáng thì trời quang mây lượn lờ nhưng đến thời điểm về nhà vào buổi chiều đã là mưa to thật to. Nghiêm Chân nhìn cơn mưa ngoài cửa sổ, thở dài một hơi, thế này xem ra cần phải đội mưa về nhà.

Cô Lý cùng một ban với cô đang đi đến văn phòng, "Cô Nghiêm buổi chiều không có lớp sao?"

Nghiêm Chân mỉm cười, "Vừa mới hết tiết."

"Gần đây thời tiết thật đúng là quỷ dị, vừa mới hết mùa hè đây lại thay đổi một cách chóng vánh rồi. Cô Nghiêm, cô là tự lái xe đi làm sao?" Cô Lý bỗng nhiên quan tâm hỏi.

Nghiêm Chân vâng một tiếng, cười nói, "Đúng vậy." Ngữ khí nhẹ nhàng như làn gió mát, nói xong phải đi tới bàn làm việc kiểm tra bài tập được học trò đưa tới.

Cô Lý này tháng trước vừa mới kết hôn, gả cho một vị con cháu cán bộ cao cấp, mấy ngày nay đi làm đều là xe đón xe đưa, hết sức nổi bật. Lúc này nói đến bất quá là muốn để cho cô hâm mộ một chút, nhưng mà...

Nghiêm Chân giấu giếm nở nụ cười, thật sự là người ngây thơ. Bên này Cô Lý thấy cô muối dầu không dính (ý nói không bị ảnh hưởng gì ấy), cũng ngượng ngùng trở về, không hề hỏi gì nữa. Trong văn phòng nháy mắt

https://thuviensach.vn

một mảnh yên tĩnh, thẳng đến khi cửa lại bị đẩy ra, không khí trầm mặc mới bị đánh vỡ.

"Cô Nghiêm!" Một tiểu cô nương tết tóc đuôi sam hấp tấp vọt vào, Nghiêm Chân nhận ra, đây là lớp trưởng của lớp mà tuần trước cô vừa mới được bổ nhiệm, Lý Giai Giai.

"Làm sao vậy?" Cô ôn hòa hỏi.

Lý Giai Giai nuốt ngụm nước miếng, "Cô Nghiêm, trong lớp có bạn đánh nhau, em.... Em khuyên không được."

"Sao?" Cô nhíu mày, rồi sau đó cúi người thay Lý Giai Giai lau mồ hôi, "Được rồi, em đi về trước đi, cô lập tức đến lớp ngay."

Nghiêm Chân là một giáo viên nhân dân vẻ vang. Bất quá, giáo viên này ở trong trường này dường như không được kính trọng. Bởi vì trường học nơi cô công tác chiếm đại đa số chính là con em của những cán bộ cao cấp, lại phần lớn là trẻ con, bình thường có thể không giúp người tìm việc làm thì tốt lắm rồi. Lần này, lại gây chuyện sao --

Lớp 3 năm 2. Cả lớp có 36 nhóc mà giờ phút này chia làm hai nhóm phân biệt, đứng ở phía sau hai cậu bé cầm đầu. Hai bé trai này hiển nhiên đã trải qua một phen đấu đá, trên mặt đều có vết thương lớn nhỏ khác nhau. Trong đó một bé trai đang một bên lau nước mắt một bên lau nước mũi, hiển nhiên bị thương có vẻ nặng hơn. Một nhóc khác đang liếc mắt nhìn cậu bé, đầu vểnh thật cao.

"Cố Gia Minh, cậu đả thương cậu ấy, nhanh tới nói xin lỗi đi." Lớp phó Lâm Tiểu Tiểu nói.

Cậu bé đầu vểnh thật cao thản nhiên nhìn cô một cái, tiện đà khinh thường xoay người đi.

https://thuviensach.vn

"Cố Gia Minh!" Lâm Tiểu Tiểu dậm chân, người này như thế nào ngốc như vậy chứ, đợi đến khi Lý Giai Giai gọi cô giáo tới, cậu ta không thể nào chịu nổi.

"Không." Cố Gia Minh nói, vừa bi thương lại cảm thấy bất hạnh, tức giận nhìn Lâm Tiểu Tiểu này không thèm chấp, "Cậu rốt cuộc là ở phe nào hả? Cậu nếu đứng bên tớ thì cũng đừng khuyên tớ đầu hàng quân địch chứ? Ba tớ nói, trên chiến trường thà chết chứ không chịu khuất phục!"

Lâm Tiểu Tiểu nghẹn họng, tầm mắt thoáng nhìn quâ thấy một đạo bóng dáng cao lớn yểu điệu hướng bọn họ đi tới, xong rồi cô giáo đến đây --

Nghiêm Chân đi vào phòng học, liếc mắt một cái liền thấy rõ ràng hai nhân vật cầm đầu vụ ẩu đả này, Cố Gia Minh cùng Lâm Tử, trong lớp học nổi danh quỷ gây sự, làm chuyện xấu chính xác chỉ có hai người này. Nhưng hai người bình thường không quan hệ này, giống như hôm nay lại giương kiếm sẵn sàng giằng co đánh nhau, nhưng thật ra lại là lần đầu tiên.

"Mấy đứa sao lại thế này hả?" Nghiêm Chân thản nhiên hỏi.

Lâm Tử khóc thảm chỉ vào Cố Gia Minh nói, "Cô Nghiêm, em chỉ nói cậu ấy có một câu mà cậu ấy liền đem em đánh thành thế này, huuhu. Cô Nghiêm, cô phải làm chủ cho em!"

Nghiêm Chân giống như trấn an, vỗ vỗ đầu Lâm Tử rồi lại hỏi, "Uh, vậy em nói bạn ấy cái gì thế?"

Lâm Tử hít cái mũi một cái, khúm núm nói, "Em...Em đã nói ba cậu ấy lần này khẳng định lại không đến họp phụ huynh. Kết quả... cậu ấy... cậu ấy liền đánh em."

"Đánh cậu ta là xứng đáng." Cố Gia Minh như là một con mèo bị đạp phải đuôi, nhất thời dựng thẳng lông mao lên.

https://thuviensach.vn

Khó trách --

Nghiêm Chân đem cảm xúc kích động của bạn học nhỏ trấn an xuống, "Được rồi, không có việc gì thì tan học về nhà." Rồi sau đó nhìn về phía bạn học nhỏ Cố Gia Minh đang phẫn nộ kia.

"Cố Gia Minh, đến văn phòng của cô một chuyến."

Bạn học nhỏ Cố Gia Minh nhất thời lông mi nhíu lại một đường, cầm lấy túi sách nhỏ, hiên ngang lẫm liệt ở trước ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người đi theo cô giáo đi ra ngoài.

Mưa đã tạnh, Nghiêm Chân trở lại trong văn phòng, chuyện đầu tiên cô làm chính là mở cửa sổ ra. Tia nắng chói chang giữa mùa hè, một trận mưa mạnh mẽ trút xuống gột rửa đi không ít, không khí thản nhiên se se lạnh.

Cô nhìn qua Cố Gia Minh ở góc tường, đem cậu bé gọi lại đây. "Không phục sao?"

Bạn học nhỏ bĩu bĩu môi, không nói chuyện.

"Có phải em ra tay đánh bạn trước hay không?"

"Vâng." Không tình nguyện thừa nhận, thế nhưng rất nhanh lại mở miệng thanh minh, "Ai biết được cậu ấy lại yếu như vậy, em mới xuất ra một bộ quyền quân đội mà có thể đem cậu ta đánh ngã ra đất như thế."

Nghiêm Chân bật cười, "Quyền trong quân đội chính là dùng để cho em đánh người sao?"

Bạn học nhỏ Cố Gia Minh nghiêng đầu tự hỏi một lát rồi trả lời, "Phòng thân."

"Thế.. vì sao ra tay đánh Lâm Tử?"

https://thuviensach.vn

"Ai bảo cậu ấy nói ba em sẽ không đến họp phụ huynh!"

Nghiêm Chân uh một tiếng, "Thế có phải ba của em đã không đến họp phụ huynh vài lần rồi không?"

Bạn học nhỏ Cố Gia Minh nghẹn một chút, không phản đối, một lát sau mới nhỏ giọng lẩm bẩm, "Cô giáo, mâu thuẫn giữa quân địch và em là không có cách nào khác dàn xếp."

Đứa trẻ này thật là.... Nghiêm Chân suy nghĩ trong chốc lát, rồi nói, "Như vậy đi, đem số điện thoại ba em đưa cho cô, cô tự mình thông báo cho ba em để ba em đi họp, được không?"

Bạn nhỏ Cố Gia Minh mở to hai mắt, có chút không thể tin, "Thật sự sao?"

"Đương nhiên."

Cố Gia Minh lập tức vui vẻ ra mặt, từ trong túi xách lấy ra một cái di động, "Cô giáo, cô dùng điện thoại của em gọi đi, ba em nhìn thấy là số của em, chắc c sẽ nhận!"

Nghiêm Chân liền nhận lấy. Điện thoại chuyển được rất nhanh, cô còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe đầu bên kia giống như chuỗi hạt đậu văng tung tóe ra, "Ôi chao, tiểu tổ tông ơi, tham mưu trưởng đang bận rộn ở đây, lão nhân gia cậu lại gây ra cái chuyện phiền toái gì thế hả? Như thế nào lúc này lại gọi điện thoại, Phùng Trạm có thể làm gì chứ?"

Nghiêm Chân yên tĩnh chớp mắt một cái, mới mở miệng đánh gãy lời nói của người đầu kia đang thao thao bất tuyệt, "Xin lỗi, kỳ thật tôi là cô giáo của Cố Gia Minh -- "

Miệng của người đầu bên kia đột nhiên giống như công tắc bị đóng, một lát sau mới chậm rãi hồi phục tinh thần, "A...xin chào, cô giáo. Ba của Cố

https://thuviensach.vn

Gia Minh giờ phút này đang họp, không có cách nào khác tiếp điện thoại, tôi là Tiểu Mã thông tín viên của anh ấy. Xin hỏi, cô có chuyện gì sao?"

Nghiêm Chân: "..."

Người này không có gió cũng có thể chuyển bánh lái được nha.

"A... cô giáo, cô có chuyện gì sao?"

Nghiêm Chân phản ứng lại, rồi nói, "Không chuyện gì. Tôi chỉ muốn thông báo cho phụ huynh Cố Gia Minh biết, vài ngày tới trường học sẽ có cuộc họp phụ huynh, Cố Gia Minh thực hy vọng ba của em ấy sẽ tới tham dự. Cho nên hy vọng là anh ta có thể sắp xếp thời gian đến."

"A..."

"Nếu có cái gì khó nói có thể báo lại cho anh ta liên hệ lại cho tôi biết, nhưng tôi nghĩ nếu đem chuyện giáo dục đứa nhỏ lên vị trí hàng đầu, hẳn là không có khó khăn gì quá lớn chứ?"

Lưu lại số điện thoại của chính mình, Nghiêm Chân ngắt điện thoại, rồi sau đó sờ sờ đầu bạn học nhỏ Cố Gia Minh, "Cố Gia Minh, lần này cô giáo nhất định sẽ làm cho ba em đến, cho nên về sau không thể vì loại vấn đề này mà cùng bạn học khác đánh nhau."

Dứt lời, thấy Cố Gia Minh không có giống như trong tưởng tượng như vậy, chờ mong nhìn chính mình mà lại là vểnh cong miệng lên rồi hỏi, "Cô giáo, cô có biết ba em làm gì sao?"

"Hả?" Cô quả thật còn không biết.

Bạn học nhỏ Cố Gia Minh thở dài một hơi rồi nói, "Ba em tham gia quân ngũ."

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Buổi tối về đến nhà đã tám giờ tối, Nghiêm Chân đem xe đạp khóa kỹ, cởi áo che mưa, trực tiếp đi lên lầu. Tòa nhà này cũng đã cũ rồi, bước từng bước lên cầu thang mà bụi bay mù mịt. Nghiêm Chân thở dài, phòng ở này thật sự là rất cũ rồi.

Lấy cái chìa khóa ra mở cửa, còn chưa có mở thì cửa ở bên trong đã được mở ra, là bà nội.

"Bà nội." Nghiêm Chân gọi nhỏ một tiếng, đem túi xách để xuống, "Đói bụng quá, cháu đi làm cơm đã bà nhé."

Bà cô nhìn thấy cả người cô đều bị ướt mới nói, "Không vội, không vội. Cháu trước tiên nên đi tắm rửa thay quần áo, nhìn xem cả người cháu bị ướt thế này."

"Vâng." Nghiêm Chân nhẹ nhàng cười, cầm quần áo đi vào nhà vệ sinh tắm rửa. Không phải nước quá nóng nhưng cô cũng vội vàng tắm rửa nhanh rồi còn mặc quần áo vào ra làm cơm cho bà nữa.

Bà nội đi theo phía sau cô mà hỏi han, "Hôm nay sao cháu về trễ vậy? Có phải công việc xảy ra chuyện gì không?"

Nghiêm Chân dạ một tiếng, "Không có việc gì đâu bà, chỉ là chuẩn bị mở cuộc họp phụ huynh thôi ạ . À phải rồi bà nội, trường cháu hiện đang có chính sách góp tiền mua nhà cho thầy cô giáo trong trường, cháu nghĩ chúng ta cũng nên đổi căn nhà này thôi. Căn nhà này cũng cũ quá rồi, lại ở lầu 5, bà nội đi xuống dưới cũng không tiện." Sau giờ họp, Nghiêm Chân đã được thông báo việc này cho nên càng lo nghĩ.

https://thuviensach.vn

"Thế phải cần bao nhiêu tiền, Tiểu Chân?" Bà nội có chút nghi ngờ.

"Không có nhiều lắm đâu ạ, cháu giờ cũng tích góp được chút ít, chắc có thể chi trả được hơn nửa rồi, còn lại khi nào có tiền lương thì cháu sẽ trả dần." Bà nội đã hầm nhừ cháo, Nghiêm Chân vừa nhặt rau vừa nhẹ nhàng nói.

Bà nội thở dài, vuốt nhẹ mái tóc ướt sũng của Nghiêm Chân rồi nói, "Như thế cháu lại vất vả lắm hay là thôi đi."

"Bà nội."

"Tiểu Chân, bây giờ quan trọng nhất không phải là nhà ở, mà chính là chuyện của cháu."

Nghiêm Chân khó hiểu, "Chuyện của cháu? Chuyện gì ạ?"

Bà nội tủm tỉm cười, "Cháu cũng đã 27 tuổi rồi, cháu xem cháu còn có chuyện gì nữa?"

Nghiêm Chân ngớ ra, vội quay đi, "Cháu không vội mà."

"Cháu không vội nhưng bà vội rồi." Bà nội kiên quyết nói,"Bà Lý nhà đối diện hôm kia có hỏi bà, nói Nghiêm Chân nhà mình đã có đối tượng chưa, bà cũng nói không có, thế là bà Lý bảo sẽ giới thiệu cho cháu một người. Bà nói này Tiểu Chân, cháu cũng gắng sắp xếp thời gian có được không?"

Xem ra lần này bà nội đã thay đổi cách hành động rồi, Nghiêm Chân bất đắc dĩ gật đầu,"Chỉ gặp mặt thôi nhé bà."

Bà nội vừa lòng, bỗng nhiên chợt nhớ ra, dí dí trán cô, "Không cho phép đi cho có lệ đâu."

"Dạ biết." Nghiêm Chân giả vờ không kiên nhẫn, đẩy bà nội ra ngoài, "Bà ra ngoài trước đi, cháu muốn xào rau."

https://thuviensach.vn

Rốt cục cũng yên tĩnh, Nghiêm Chân nhìn nhà bếp, cười khổ.

Đang xào đồ ăn, bà nội bỗng nhiên lại đẩy cửa vào, Nghiêm Chân vừa đảo thức ăn vừa hỏi, "Bà nội, có chuyện gì sao bà?"

Bà nội cười tủm tỉm, "Tiểu Chân, cháu có điện thoại." Bà dừng một chút rồi nói tiếp, "Là một người đàn ông."

Đàn ông? Nghiêm Chân hơi sửng sốt, cô tắt bếp rồi vội đến nhận điện thoại, "Xin chào, tôi là Nghiêm Chân."

"Xin chào cô Nghiêm, tôi là phụ huynh của em Cố Gia Minh." Một giọng nam rất rõ ràng.

"À vâng, chào anh." Thì ra là ba của học sinh.

"Chiều nay tôi bận họp cho nên bây giờ làm phiền cô Nghiêm, thực có lỗi."Anh ta nói tiếp, "Cố Gia Minh có chuyện gì sao?"Giọng điệu rất nhẹ nhàng bình thản, giống như việc nhận được điện thoại của giáo viên đã là chuyện thường vậy.

"Vâng, cũng không phải vấn đề gì lớn. Là như thế này, Cố Gia Minh nói với tôi là có thể anh sẽ không đến tham dự cuộc họp phụ huynh được, tôi nghĩ muốn xác nhận lại một chút." Nghiêm Chân nói.

Thằng nhãi ranh này. Trong lòng Cố Hoài Việt khẽ mắng một câu rồi chợt hỏi lại, "Cuộc họp phụ huynh khi nào thì diễn ra?"

"Hai ngày sau."

Người bên kia đầu dây cúi đầu cười, "Cô Nghiêm cứ yên tâm, tôi cam đoan sẽ có mặt đúng giờ."

"Vậy là tốt rồi." Nghiêm Chân thở một hơi, tắt máy.

https://thuviensach.vn

Bà nội vội hỏi ngay, "Là ai thế Tiểu Chân?"

Nghiêm Chân xoa xoa trán, "Bà nội, bà lại nghĩ đi đâu rồi thế. Đó là phụ huynh của học sinh thôi."

Bà nội chép miệng, "Bà còn không phải vì chuyện chung thân đại sự của cháu sao. Cháu cũng không nghĩ lại xem, ngoài bà ra còn ai vì mấy chuyện này của cháu mà lo lắng chứ. Bà nói này Tiểu Chân, bà cũng đã già rồi, chờ sau khi cháu kết hôn, bà sẽ chuyển đến chỗ anh của cháu ở nông thôn, không làm phiền ở trước mắt các cháu nữa đâu."

Nghiêm Chân là con gái một, người anh mà bà nội nói là con của bác cả cô. Ba Nghiêm Chân qua đời đã mười mấy năm, trong nhà thương lượng quyết định để bà nội ở tại nhà bác cả, bà nội lại rất thương yêu Nghiêm Chân. Nhưng lúc đầu cô còn chưa có năng lực kinh tế cho nên bà nội đồng ý, mãi đến hai năm gần đây cô tìm được việc cho nên thường xuyên đón bà lên ở một thời gian.

Càng nói càng thái quá, Nghiêm Chân lắc đầu, không dám trước mặt bà nội mà lắm miệng, cô dọn đồ ăn lên bàn. Hơn nữa muốn để bà an tâm, đúng là chỉ còn cách đi gặp người mà bà Lý sắp xếp thôi.

Nghiêm Chân ngồi trong quán cà phê, tay bưng tách cà phê lên, chăm chú lắng nghe người đàn ông đối diện đang thao thao bất tuyệt.

"Cô Nghiêm làm giáo viên sao? Dạy cấp ba hay là đại học vậy? Làm giáo viên bây giờ rất tốt, có thể làm giảng viên lại càng tốt, đãi ngộ cao lại còn nhàn nhã." Người đối diện hỏi tiếp, "Xin hỏi lương tháng của cô Nghiêm là bao nhiêu vậy?"

Nghiêm Chân nhẹ cười, "Tôi là giáo viên tiểu học, tiền lương thì cũng không phải là cao."

Người đàn ông sửng sốt, "Giáo viên tiểu học?"

https://thuviensach.vn

"Vâng, giáo viên tiểu học." Nghiêm Chân cầm lấy tách cà phê, "Bây giờ giáo dục rất chú trọng vào lứa tuổi đó nên giáo viên tiểu học cũng rất vất vả."

"À vâng."Người đàn ông hơi ngượng ngùng rồi hỏi tiếp, "Vậy cô Nghiêm chắc rất biết cách đối xử với trẻ con?"

"Cũng tốt".Nghiêm Chân miễn cưỡng ứng phó, "Tôi cũng vừa mới làm giáo viên nên còn cần học hỏi thêm."

Người đàn ông đó hỏi nửa ngày, rốt cục cũng hết chuyện. Anh ta hỏi chuyện gì, cô gái thâm trầm đối diện này cũng không muốn lộ ra, xem ra cuộc xem mắt này sắp sửa ngâm nước nóng rồi.

Người đàn ông có vẻ phiền muộn, Nghiêm Chân nhìn ra bên ngoài rồi nói, "Thật có lỗi, buổi chiều tôi còn có một cuộc họp, nếu có thể thì tôi xin phép đi trước."

"À vâng, có thể có thể."Anh ta khoát tay.

Nghiêm Chân ngẫm nghĩ rồi rút tiền từ trong ví ra đưa cho người bán hàng, "Đây là tiền cà phê."

Vừa ra đến cửa di động đã reo, Nghiêm Chân nhìn thoáng qua rồi bắt máy, là đồng nghiệp trong trường, Vương Dĩnh là một trong số bạn thân không nhiều lắm của cô.

"Kết quả xem mắt thế nào rồi?"

"Ngâm nước nóng." Cô không chút để ý trả lời lại.

Vương Dĩnh cười khanh khách, "Bà nội cậu cũng thật là. Đúng rồi, mau đến đi, chiều nay hai giờ có cuộc họp phụ huynh. À lớp cậu có tình huống bất ngờ nha."

https://thuviensach.vn

Tình huống bất ngờ? Nghiêm Chân nhíu mày, đạp xe nhanh về trường. Đến trường học, cuối cùng cô mới biết cái gọi là tình huống bất ngờ từ miệng Vương Dĩnh là gì.

Còn chưa đi vào phòng Nghiêm Chân đã thấy một bóng dáng màu lục ngồi nghiêm trang phía trước, Nghiêm Chân biết ngay đây chính là ba của Cố Gia Minh.

Nghiêm Chân đứng lên trên bục, lơ đãng nhìn về phía người đàn ông đó, chỉ thấy anh đang cúi đầu, trong tay là một quyển vở và một cây bút, vô cùng tập trung. Nhìn kĩ sẽ thấy, quân hàm trên vai anh là hai gạch hai sao, quân hàm trung tá.

Người đàn ông ngẩng đầu, nhìn lại ánh mắt của cô, lịch sự gật đầu. Nghiêm Chân vội trấn định, mỉm cười rồi bắt đầu cuộc họp.Tổng thể mà nói, thành tích học tập của học sinh lớp cô rất tốt cho nên mỗi lần họp phụ huynh, Nghiêm Chân đều khen ngợi những học sinh có thành tích xuất sắc nổi trội, đối với những em hay nghịch ngợm gây sự cũng chỉ nhắc qua.

Hôm nay Nghiêm Chân cũng chỉ nói thoáng qua tên vài trò, hy vọng phụ huynh có thể về giáo dục nhiều hơn, làm cho các em cố gắng hơn trong học tập. Một giờ họp qua rất nhanh, cho đến lúc kết thúc thì Nghiêm Chân đã quen với việc bị các phụ huynh vậy quanh hỏi han, vất vả lắm mới tiếp hết được. Cô thở một hơn, vừa ngẩng đầu đã thấy vị trung tá kia vẫn còn ngồi tại chỗ.

Vị trung tá đứng dậy, bước lên bục giảng, vóc dáng cao 1m8 của anh vừa vặn đứng trực diện với Nghiêm Chân trên bục. Đối mặt với một người đàn ông khí thế bức người như vậy, cô cố gắng bình tĩnh nói, "Xin chào, Cố..." Nhìn qua quân trang của người này, cô có chút do dự, không biết nên gọi là tiên sinh, hay là... thủ trưởng?

https://thuviensach.vn

Người đàn ông lịch sự cười, "Vừa rồi tôi có nghe cô nhắc đến tên của Cố Gia Minh cho nên tôi muốn thảo luận với cô một chút về việc giáo dục cháu."

Thì ra là thế, Nghiêm Chân gật đầu, chỉ thấy người đàn ông đối diện quay đầu lại, nhìn về phía ngoài cửa, trầm giọng nói, " Cố Gia Minh, vào đây cho tôi."

Một lát sau, một cậu bé đeo cặp đung đưa trước cửa nhìn vào, "Thủ trưởng, ngài tìm tôi?"

Anh nhíu mày, "Nghiêm, nghỉ, đi đều, bước."

Cậu bé chép miệng, nhưng vẫn nghe theo. Anh sờ sờ đầu cháu, sau đó nhìn về phía cô giáo, "Cô Nghiêm, xin hỏi trong khoảng thời gian này Cố Gia Minh ở trường có biểu hiện như thế nào?"

Nhiêm Chân nhìn hai người một lượt. Người lớn thì trầm tĩnh, bộ dạng rất kiên nhẫn, người nhỏ thì bày ra vẻ mặt ủy khuất, đôi mắt đen to tròn nhìn cô đầy lo lắng. Người lớn nhìn ra vẻ khó xử của Nghiêm Chân nên nói, "Cô cứ nói đi."

Nghiêm Chân mỉm cười, "Vâng, em Cố Gia Minh quả thật cần dạy dỗ thêm nhưng biểu hiện chung vẫn là rất tốt."

Người đàn ông gật đầu, hiểu được, gõ vào đầu Cố Gia Minh, "Cám ơn cô đi."Anh cười rồi bắt Cố Gia Minh làm theo, Cố Gia Minh ngại có cô ở đây, ngượng ngùng không dám kêu to, chỉ có thể dùng đôi mắt đen láy ra sức trừng anh. Người đàn ông lịch sự chào tạm biệt rồi lôi cậu bé nhỏ ra ngoài.

Nghiêm Chân nhìn chằm chằm bóng dáng hai cha con này, lắc đầu cười. Thật là một cặp cha con thú vị mà.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cố viên.

Một chiếc xe việt dã dừng ở trước cửa, cửa xe mở ra, người đàn ông dẫn đầu bước xuống. Cửa sau lúc này cũng hé mở, đi xuống dưới là bạn nhỏ Cố Gia Minh. Cố Gia Minh đứng đó hai tay chắp sau lưng, lại một lần nữa trừng mắt liếc nhìn vị đại nhân trước mặt đang cười mỉm nhìn mình rồi nhanh chân rời đi.

Người đàn ông lắc lắc đầu, nói với lái xe, "Phùng Trạm."

"Thủ trưởng." Người bị điểm danh lập tức hô khẩu lệnh nghỉ nghiêm.

Người đàn ông nhìn đồng hồ, "Để cho cậu đi sân bay đón một người, đừng hỏi là ai, chỉ cần để ý tìm một người mặc quân trang màu đen là được."

"Vâng." Phùng Trạm vui tươi hớn hở đáp ứng.

Cố Gia Minh đeo túi sách trên lưng bay nhanh về phía trong sân, vừa mở cửa phòng khách ra còn chưa kịp phanh lại liền đụng vào một người, tiểu gia hỏa kia ngẩng đầu, thấy trên đỉnh đầu hé ra khuôn mặt đang cười khanh khách, nhất thời mở miệng gọi, "Cô bé..."

Người này không phải ai khác, đúng là thím út của Cố Gia Minh , Lương Hòa - Lương cô nương.

Lương Hòa cúi người, sờ sờ đầu cậu bé, "Như thế nào lại chạy gấp như vậy? Ba cháu với chú út của cháu đâu?"

https://thuviensach.vn

Cố Gia Minh hừ một tiếng, "Đừng đề cập với cháu đến hai người kia nữa." Tiểu tai họa rất tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng.

Lương Hòa sửng sốt, ngay lập tức liền hiểu được, xoa xoa đầu cậu bé, "Được rồi, không cần tức giận nữa. Thím nghe chú út của cháu nói, máy bay của ba cháu đi bị trễ giờ bay, vốn là có thể tới sớm. Hơn nữa, dù vậy cũng không có ảnh hưởng gì hết mà, chẳng phải chủ út cháu thay của cháu đi họp phụ huynh rồi sao?"

Quả thật, đây là chuyện khiến cho tiểu tai họa Cố Gia Minh rất tức giận. Cuộc họp phụ huynh, người đi dự cho cậu bé cũng là một vị mặc quân trang, bất quá vị kia chính là chú út của cậu bé không phải ba của cậu bé! Giờ phút này, ba của cậu bé còn đang ngồi ở trên máy bay ngao du khắp nơi còn chưa có trở về đâu.

"Nhưng không giống nhau!" Bạn nhỏ bĩu môi nói.

"Như thế nào không giống nhau hả?" Một giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến.

Cố Gia Minh vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy người tới là chú út Cố Hoài Ninh nhà mình mà tay thì vòng sau lưng đứng ở phía sau mình. Cố Hoài Ninh cúi người, lấy ngón tay búng lên trên trán bạn học nhỏ thật đau khiến khuôn mặt nhỏ n của nhóc nhăn thành cái bánh bao, nhóc con lấy tay xoa xoa cái trán đáng thương, ánh mắt đen láy đảo vòng, tiếp tục bĩu môi nói, "Ba là hai gạch bốn sao, chú là hai gạch hai sao. Thiếu một nửa rồi còn đâu."

Thì ra là ngại quân hàm thấp, cái này quả thật là rất đáng ghét. Cố Hoài Ninh nhíu mày, tầm mắt nhìn từ trên giương mặt lộ rõ sự băn khoăn của bạn nhỏ Cố Gia Minh sau đó dừng ở nụ cười trộm của Lương Hòa, mắt nhíu lại rồi nói, "Thằng nhãi ranh này...."

Nói xong đi nhanh lên lầu.

https://thuviensach.vn

Lương Hòa cố nhịn cười, thay tiểu tai họa xoa xoa trán rồi nói, "Gia Minh, thím Trương làm món bơ xốp mà cháu thích ăn nhất đấy, nhanh cất túi sách rồi đi ăn đi, tối nay ba cháu sẽ trở lại."

Vừa dứt lời, quả nhiên hai mắt của Cố Gia Minh sáng ngời, túi sách nhẹ nhàng thảy cho Lương Hòa rồi trực tiếp vọt vào nhà bếp.

Lương Hòa đứng ở phía sau cậu bé, bật cười âm thầm lắc đầu. Nhìn bộ dạng mèo nhỏ tham ăn, làm gì còn có một chút bộ dáng nào mà mẹ chồng cô - Lý Uyển quảng cáo rùm beng.

Người lớn tuổi nhất Cố gia là Cố Trường Chí, một vị tướng quân đã từng tham gia chiến tranh giải phóng, trên chiến trường đánh tg không ít trận, đã từng trải qua những đợt phản kích cửu tử nhất sinh. Chức vụ tướng quân này tất nhiên không phải chức suông. Vị lão tướng quân này có ba người con trai. Đứa con trưởng là Cố Hoài Thanh, đang giữ chức bí thư tỉnh ủy ở một tỉnh phía nam. Hai người con còn lại đều tham gia quân ngũ, trong đó người thứ hai Cố Hoài Việt là tham mưu trưởng của quân đoàn tăng thiết giáp thuộc quân khu B, con út Cố Hoài Ninh đang là đội trưởng quân đoàn phòng hóa đoàn.Theo lý mà nói, các con đều có tiền đồ sáng lạn như vậy, Cố lão tướng quân hẳn phải vui mừng mới đúng nhưng mà cả ba người đều không ở cạnh cha mẹ, chỉ điều này thôi cũng đủ làm cho ông bà buồn bực, nhất là mẹ Cố - Lý Uyển.

Lý Uyển là vợ hai của Cố Trường Chí, sinh cho ông được hai người con trai. Con giữa Cố Hoài Việt là con trai trưởng của Lý Uyển, đứa út chính là Cố Hoài Ninh. Cố Hoài Thanh không phải con ruột Lý Uyển thế nên cũng không bị đề ra thật nhiều yêu cầu, nhưng là Cố Hoài Việt cùng Cố Hoài Ninh thì không giống vậy, nhất là Cố Hoài Ninh luôn mang con nhỏ theo bên người.

Từ lúc con dâu út Lương Hòa sinh hạ một đôi song sinh, Lý Uyển hận không thể đem cả nhà 4 người này mỗi ngày ở lại thành phố C, mỗi lần gặp

https://thuviensach.vn

mặt cùng nhau đón năm mới nhất định gọi điện thoại thúc giục bọn họ trở về. Lần này, không phải cũng là thúc giục trở về sao?

Lương Hòa cười cười, hồi tưởng lại chuyện trước khi lên máy bay người nào đó nhận một cuộc điện thoại. Đó là do anh hai tham gia quân diễn ở chiến khu Tây Bắc gọi tới, cô còn tưởng có cái chuyện gì quan trọng nhưng không nghĩ tới quả thật là n nhủ chuyện nhà -- thay anh hai đi họp phụ huynh cho tiểu tai họa.

Cố Hoài Ninh cũng đã nói, " Vấn đề giáo dục của nhóc con nhà anh như thế nào mà cũng vứt cho em rồi?"

Đầu kia trầm mặc vài giây, "Máy bay tối nay mới cất cánh, trở về cũng không kịp. Em đi xem tình hình thế nào, cô giáo lúc nãy cũng đã gọi điện tới chỗ anh, nhất định là thằng nhãi ranh này gây tai họa lớn gì nữa rồi."

Cố Hoài Ninh khẽ cười rồi đồng ý, Lương Hòa trong lòng cũng nghĩ vậy, tiểu tai họa này lại làm người khác thương tâm rồi đây.

Chín giờ tối, Phùng Trạm mở cửa xe việt dã đậu ở trước sân nhà họ Cố, rồi sau đó xuống xe thay người đàn ông ngồi ghế sau mở cửa. Người đàn ông này một thân cũng là quân trang, cửa mở ra trong nháy mắt, hai tròng mắt vốn dĩ nhắm lại từ từ mở ra.

"Tham mưu trưởng, đã đến nhà rồi ạ."

Bên trong xe không phải ai khác, đúng là người bị tiểu tai họa Cố Gia Minh nhắc tới cả đêm, Cố Hoài Việt. Anh khẽ gật đầu mang theo chiếc mũ bước xuống xe.

Giống như dự đoán, cả nhà còn ở trong phòng khách chờ anh. Anh đứng ở ngoài cửa, sửa sang lại tác phong quân trang, xoa nhẹ hàng mi, mới cất bước vào cửa.

https://thuviensach.vn

Mẹ Cố vừa thấy anh liền chạy ra đón, anh vội cười nói, "Mẹ, sao người lại phô trương ra đón con như thế này? Thật sự con cũng bị mẹ làm cho già đi rồi."

Lý Uyển nhẹ nhàng trách cứ, "Con còn nói sao? Một chuyến diễn tập quân sự có thể mất nửa năm con không về nhà. Nhìn một cái thử xem nào, cả người bị phơi nắng, thời tiết ở Tây Bắc kia có thể giày vò người ta thế này sao?" Mỗi lần anh cùng em trai Cố Hoài Ninh trở về sau thời gian quân diễn, mẹ anh Lý Uyển chính là luôn có thể lải nhải không dứt, điểm ấy cả nhà mọi người đều biết.

Cha anh Cố Trường Chí lật tờ tạp chí, hừ một tiếng, "Đều tham gia quân ngũ đã nhiều năm rồi còn gì, chỉ có một lần diễn tập đối kháng theo lệ thường, có thể có cái gì to tát đâu chứ."

Nói xong Lý Uyển ngay lập tức liền trừng mắt nhìn ông một cái, kỳ thật Cố lão gia nói năng có hơi chua ngoa, tâm lại như đậu hủ. Tuy nói đời này súng đạn cũng đều đã trải qua nhiều thế nhưng người cũng đã già đi, khó tránh khỏi có chút khiếp đảm, trong lòng cũng nhớ thương, bất quá chính là không để người khác nhìn ra được mà thôi. Lần này, con trai cũng đã trở lại, Cố lão gia gác tạp chí lại trên kệ, đi lên trên lầu nghỉ ngơi.

Lý Uyển một bên đi theo sau ông cụ một bên dặn dò Cố Hoài Việt, "Con khẳng định không thể nuốt được cơm trên máy bay, trong phòng bếp còn cơm chiều, nhờ thím Trương hâm nóng một chút, phải ăn cơm chiều đi."

Cố Hoài Việt cười cười rồi nói,"Con biết rồi, mẹ nhanh đi nghỉ ngơi đi."

Hai cụ đi lên lầu, cuối cùng cũng được thanh tịnh, còn lại ba người nhìn nhau, đều là bất đắc dĩ cười. Lương Hòa lên lầu trông con, đem không gian lưu lại cho hai anh em bọn họ.

"Thế nào?" Em trai Cố Hoài Ninh hỏi.

https://thuviensach.vn

"Có thể thế nào nữa." Cố Hoài Việt khẽ nhíu mày, "Lúc này đưa quân đội đi tác chiến, rõ ràng chính là làm bia ngắm cho người ta, chỉ để khiến cho lão thủ trưởng cao hứng, diễn tập xong thì liền chạy lấy người."

Cố Hoài Ninh không khỏi cười, "Cũng phải, không chừng như thế có thể làm cho anh giải sầu, trong số những thủ hạ dưới trướng Lý đội trưởng cũng có thể tìm ra một kẻ bại tướng."

Cố Hoài Việt uống một ngụm trà, lắc lắc đầu, giọng nói hơi khàn nhưng cũng chuyển đề tài, "Họp phụ huynh thế nào?"

"Có thể thế nào, thằng nhãi con kia không vui."

"Hả?" cười cười, "Anh cũng đã dự đoán trước được, bất quá lúc này xác thực là lỗi của anh, sớm đáp ứng thằng bé rồi nhưng lại không thể làm được."

Cố Hoài Ninh trầm mặc vài giây, rồi sau đó mỉm cười, "Anh hai, em nói một câu chắc anh không muốn nghe ."

Cố Hoài Việt nhíu mày nhìn em trai.

"Tìm mẹ cho Gia Minh." Cố Hoài Ninh suy nghĩ kỹ những lời mình sắp nói rồi thong thả nói ra, "Chuyện Lâm Kha đã qua lâu như vậy, anh không bỏ xuống được cũng phải bỏ, không thể để cho đứa nhỏ chịu khổ. Anh làm cha càng hiểu được, một gia đình đầy đủ đối với đứa nhỏ có ý nghĩa lớn ra sao."

Cố Hoài Việt nghe vậy cúi đầu cười, đưa tay nắm tách trà, vẻ mặt có chút hoảng hốt. Cũng thật là làm khó cho đứa em trai này của anh, bình thường không phải là người hay nói nhưng lại phải đi khuyên anh như vậy. Nhưng tâm tư của anh thì toàn bộ bọn họ có ai có khả năng biết được, chôn dấu thật sâu, sâu đến mức ngay cả chính anh cũng đều không muốn đi đào lên.

https://thuviensach.vn

"Hay là anh muốn chờ mẹ an bài cho anh?"

Quả thật rất mới mẻ, anh tựa lưng vào ghế dựa, thả lỏng người, "Như thế nào, quý bà lại muốn làm chuyện ngạc nhiên gì để đối phó anh nữa đây?"

"Thứ ba tuần sau là sinh nhật của ba, ý tứ của mẹ chính là trong vườn sắp xếp gặp mặt, có thể mời anh đến chung vui, nghe nói trọng điểm lần này chính là mời phó chủ nhiệm Thẩm Nhất Minh, con gái bảo bối của ông ta thì anh không quên chứ?"

Cố Hoài Việt sửng sốt, chốc lát sau bất đắc dĩ cười cười, "Đã biết, anh sẽ có chuẩn bị."

Nhắc tới chuyện này quả thật đã giác ngộ được, Cố Hoài Ninh đứng dậy, đi lên lầu hai, bỗng nhớ tới cái gì, quay người lại rồi cười nói, "Em cũng nên nói trước, anh phải làm như thế nào mới có thể khiến cho tiểu gia hỏa kia tha tội cho anh nữa kìa?"

Cố Hoài Việt, "..."

Thời điểm vào phòng Cố Gia Minh đã ngủ, toàn bộ phòng chỉ chừa mỗi đèn tường, ngọn đèn mờ nhạt chiếu vào bên trong một mảnh nhu hòa, trên giường thân mình nho nhỏ đã sớm ngủ say, hai chân đá chăn, tướng ngủ loạn thất bát tao. (lộn xộn)

Anh đi nhanh về trước vài bước, thay con sửa sang lại góc chăn, cũng không nghĩ đứa nhỏ này từ từ tỉnh lại, một đôi mắt đen nhánh sâu kín trong nháy mắt trừng người ở trước mắt này, sau liền cuộn tròn vài vòng rồi cuối cùng khẽ hừ một tiếng, quay người tiếp tục ngủ, hoàn toàn không để ý tới .

Cố Hoài Việt bật cười, nằm cạnh bên người con, "Cố Gia Minh, con còn giận ba sao?"

Đáp lại lời anh là một câu ậm ừ, "Đang ngủ."

https://thuviensach.vn

Được, bỏ qua không nghe thấy tiếp tục dụ dỗ, Cố Hoài Việt đỡ trán, "Vậy con tiếp tục ngủ đi, thủ trưởng ba đây ngày mai buổi chiều lên máy bay -- "

Đúng như dự đoán, tiểu tử kia nghiêng người, trợn mắt chống lại sự cười mỉm của thủ trưởng khi mắt thấy quỷ kế sắp thực hiện được, "Cố Hoài Việt!"

Nếu đổi lại lúc bình thường, Cố tham mưu trưởng khẳng định nói thẳng, "Lần sau lại gọi thẳng tên ba một lần nữa thì cẩn thận ba cấm cửa con", thế nhưng hiện nay không thể được, tiểu gia hỏa này còn rất giận, anh cũng không thể để con trai mình nổi nóng bóp cò nổ súng, đem chính mình làm bia ngắm bắn nên chỉ có thể hướng dẫn từng bước, " Lần tới các con khi nào thì lại họp phụ huynh?" Ngụ ý là bảo con trai xem biểu hiện lần sau của anh.

Cố Gia Minh bĩu môi, "Lần sau không cho ba đi, để cho chú của con đi đi, sao thiếu một nửa cũng không quan hệ."

Nghe vậy, anh cười gõ gõ đầu con trai rồi trấn an nói, "Được rồi, mấy ngày nay ba sẽ sắp xếp thời gian đi gặp chủ nhiệm của con, cùng cô giáo giải thích một chút được không?"

Cố Gia Minh, " Cô giáo của con chẳng phải sẽ biết ngày đó đi họp không phải là cha hay sao?"

"Không sao đâu, chuyện này cha sẽ tính." Anh đáp lời, tiểu tai họa này mới lộ ra một cái mỉm cười.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Kết thúc tiết học đầu tiên, Nghiêm Chân phủi phủi bụi phấn trên người, bước về văn phòng.Việc mà khi vào phòng giáo viên cô làm đầu tiên sẽ là uống nước, là giáo viên không được bao lâu nên thực ra cô vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được với công việc này, nhất là cổ họng. Chỉ cần giảng một ngày, luôn luôn là bị khàn giọng có khi nói không ra hơi.

Chủ nhiệm lâu năm như Vạn Nhụy cũng từng an ủi cô, "Cũng không sao đâu, mới vào nghề luôn cần một thời gian để thích ứng. May mà chúng ta chỉ dạy tiểu học, nếu là cấp hai thì còn khó hơn."

Vương Dĩnh thì nói trực tiếp hơn, "Làm giáo viên một tháng cổ họng có thể bị sưng, làm giáo viên một năm thì khàn khàn, làm cả đời chắc chỉ có nước sống như Tang Thiên Sóc * mà thôi. Cho nên mới nói, chúng ta đây là đang cống hiến cả tuổi thanh xuân mà."

Cũng không hẳn đã nghiêm trọng như thế, Nghiêm Chân cười mỉm. Hôm nay thời tiết rất tốt, ánh nắng nhẹ nhàng sáng lạn, xua tan đi mưa phùn của mấy ngày trước đó, mang lại một cảm giác rất thoải mái, dễ chịu. Nghiêm Chân đẩy cửa sổ ra cho nắng chiếu vào phòng. Toàn bộ giáo viên đều đã lên lớp cả, không gian yên tĩnh này càng làm cô thư thái hơn.Nhưng niềm vui ngắn ngủi ấy chưa tận hưởng được bao lâu thì di động trong ngăn kéo đã reo lên.

Nghiêm Chân lấy ra, nhìn dãy số này, có chút quen quen.

"Xin chào."

"Chào cô, tôi là phụ huynh của em Cố Gia Minh."

https://thuviensach.vn

À, là vị trung tá kia. Cô chợt nhớ ra, tươi cười chào hỏi, "Chào anh."

"Cô Nghiêm bây giờ có thời gian không, tôi muốn nói chuyện với cô một lát." Giọng nói trầm thấp, nghe rất êm tai.

Nghiêm Chân hơi ngạc nhiên, "Vâng, thứ hai tới thứ sáu tôi đều ở đây. Nhưng mà có chuyện gì sao?"

Người đầu kia trầm mặc một lúc, " Cuộc họp phụ huynh lần trước, bởi vì một số chuyện nên tôi không đến được cho nên muốn tìm thời gian gặp cô Nghiêm nói chuyện một chút."

Nghiêm Chân ngỡ ngàng , "Lần trước có một người mang quân hàm trung tá, không phải anh sao?"

Cố Hoài Việt cúi đầu cười, "Là em trai tôi."

Thì ra là thế, Nghiêm Chân ngẫm nghĩ, "Có thể." Cô ngừng một lát rồi nói tiếp, "Hôm nay là thứ sáu, vậy để thứ hai tuần sau đi, anh có rảnh không?"

Đối phương cũng không phản đối.

Nhìn điện thoại đã tắt, Nghiêm Chân nghĩ đến xuất thần. Thì ra ba của Cố Gia Minh lại là một người khác, cô là chủ nghiệm của lớp, không ngờ gặp phụ huynh của một học sinh lại khó khăn như vậy. Có người ba như thế, đúng là có loại cảm giác không thể nói rõ được.

Cố Hoài Việt lần này về, ngoài việc tham gia cuộc họp phụ huynh còn có một nguyên nhân quan trọng khác, chính là mừng đại thọ của Cố Trường Chí. Cố Trường Chí dù đã là tướng quân nhưng bình thường cũng chỉ là một người đơn giản, bao năm nay sinh nhật ông đều đóng cửa tự mình chúc mừng, không muốn phiền người ta. Thế mà năm nay, Lý Uyển lại lên tiếng muốn Cố lão tướng quân mời mấy chiến hữu ngày xưa tới tham gia.

https://thuviensach.vn

Trong nhà ai nghe xong áp lực cũng nặng nề hơn, chiến hữu của tướng quân là ai cơ chứ. Nếu muốn đi đâu chắc cũng phải có thêm vài vệ sĩ.

Con trai út Cố Hoài Ninh khuyên bà, "Cần gì phải long trọng như vậy hả mẹ, ba cũng sẽ không thấy vui."

Lý Uyển nói, "Con ăn no thì cũng phải biết nghĩ tới người đói chứ, đã kết hôn rồi cũng đã có một cặp song sinh rồi, băn khoăn gì nữa. Nhưng mà anh con thì sao? Bây giờ còn độc thân ra đấy, mẹ không nghĩ cho anh con cũng phải nghĩ cho Gia Minh."

Cố Hoài Ninh hiểu ý mẹ cho nên chỉ biết cười nhẹ, không ép buộc mẹ mình này nữa. Anh đặt tờ báo trong tay xuống, lên lầu.

Trong phòng sách, ba đang nói chuyện với Cố Hoài Việt. Lão tướng quân ngồi một bên, uống trà nóng nhìn con đang lau súng, đôi mày khẽ nhíu lại, "Đây là súng trường tấn công kiểu 81 ba còn giữ."

Cố Hoài Việt cười cười, tiếp tục lau. Anh nhập ngũ thì được đưa vào đội trinh sát, lúc đó khẩu súng phân cho anh chính là kiểu 81 này, năm đó anh cũng dựa vào chính khẩu súng này mà đạt được danh hiệu " vua bắn súng."

Ông nhìn chăm chú một lát lại khẽ cười. Ông nhớ Lý Uyển từng nói một câu, bà nói bà sinh ra hai đứa con, ngoại trừ hình dáng bên ngoài còn lại một chút cũng không giống bà. Đứa nhỏ thì lạnh lùng, đứa lớn thì nhớ nhung tình cũ, tất cả trên dưới rồi từ trong ra ngoài đều là di truyền từ người làm cha là ông thôi.

"Diễn tập lần này, chủ công của các con là ai?"

"Hoắc Trí Viễn." Cố Hoài Việt chợt nhíu mày, nhìn về phía ba, "Là người có tài, cũng chỉ mới làm đội trưởng chưa đến một năm, ba của người này là Hoắc Quang. Người này chắc ba cũng biết."

https://thuviensach.vn

"Ha ha, thì ra là thằng bé đó sao." Cố lão gia cao giọng cười, "Biểu hiện thế nào?"

Cố Hoài Việt liếc mắt một cái, chậm rãi nói, "Ba thấy sao?" Nhận lệnh phải thất bại, diễn tập còn có thể biểu hiện cái gì chứ. Nói cách khác, chỉ cần kẻ cầm cờ có thể diễn bao nhiêu là cảnh.

Cố Trường Chí hiểu ý con, cầm tách trà lên, nhấp một ngụm, không nói tiếp chuyện kia nữa.Trước đây ở địa khu tây bắc thuộc thành phố W ông cũng biết, trước khi bắt đầu diễn tập luôn có chỉ thị phương án. Hai đội tăng thiết giáp Quân khu B đối kháng diễn tập, xe tăng của Lưu Hướng Đông vì muốn lên làm chủ lực hồng quân mà mất một bên kính, cuối cùng vẫn không thành công.

Lát sau, Cố Trường Chí nói, "Nghe chú hai con nói, kết quả trận diễn tập này quân khu cũng không hài lòng, nhất là với Tịch tư lệnh của các con, Tịch Thiếu Phong. Chắc tháng sau có thể phải làm một lần nữa, các con nên chuẩn bị đi." Ông nói tiếp, "Con là tham mưu trưởng cũng lâu rồi, không nói quân khu như thế nào, cũng cần phải nỗ lực hơn nữa nâng cao cấp bậc, việc này chắc Tịch tư lệnh cũng có suy nghĩ giống ba."

Khi nào thì ông bắt đầu quan tâm đến quân hàm của anh vậy? Tịch tư lệnh cũng là từ xe tăng mà lên quân đoàn, thẳng bước lên tới vị trí tư lệnh quân khu. Lúc Cố Hoài Việt được điều đến đây, Tịch Thiếu Phong đã là tham mưu trưởng của quân đoàn, khi mà anh chỉ mới vừa nhập ngũ thì Tịch Thiếu Phong đã phân anh làm đội trưởng. Có thể nói anh cũng là một tay Tịch Thiếu Phong bồi dưỡng. Mà nay ông cùng thủ trưởng này lại muốn áp chế anh sao? Cố Hoài Việt cười thầm, vẫn đáp lại, "Con biết rồi."

Sáng sớm thứ hai sắp đến giờ lên lớp, Nghiêm Chân cứ thấy mắt mình giật không ngừng. Cô ngồi xuống bàn làm việc, xoa nhẹ mắt.

https://thuviensach.vn

Cô Lý bàn đối diện cũng đang trang điểm lại, tầm mắt đảo qua Nghiêm Chân rồi khẽ thở dài, "Cô Nghiêm, vẻ mặt cô sao lại kém như vậy?"

"Thật sao?" Cô nhận gương từ cô Lý, cẩn thận trang điểm lại rồi trả gương, "Sáng đi vội quá nên chưa kịp chải chuốt gì cả."

Cô Lý chép miệng, "Như vậy không tốt đâu cô Nghiêm, là con gái thời gian thanh xuân xinh đẹp như vậy chỉ có vài năm, nếu không bảo dưỡng tốt sẽ già rất nhanh. Huống chi chúng ta làm giáo viên, mỗi ngày tiếp xúc không biết bao nhiêu bụi phấn, lại phải càng chú ý." Nói xong cô Lý ngẩng đầu lên, "Đúng rồi cô Nghiêm, cuối tuần này cô rảnh không? Chúng ta cùng đi spa."

Nghiêm Chân nhíu mày, rồi nhanh mỉm cười, "Không được rồi, cuối tuần này tôi còn có việc."

"Sao thế?" Cô Lý kinh ngạc, "Việc gì chứ?"

"Dạy kèm ở nhà." Nghiêm Chân nói ngắn gọn, sau đó lấy sách giáo khoa trong ngăn bàn, "Thời gian không còn sớm nữa, tôi đi trước."

Cô Lý nhìn theo bóng dáng đang xa dần của cô, khẽ nói thầm, "Giáo viên ngữ văn thì có thể dạy kèm cái gì chứ."

Nghiêm Chân quả thực là dạy ngữ văn, nhưng mà lúc dạy thêm cô lại dạy ngoại ngữ, hơn nữa còn dạy hai người. Một là học sinh cấp hai, một học sinh cấp ba cho nên hai ngày nghỉ cuối tuần cũng vì thế mà bay mất.

Bà nội lo cho cô quá vất vả, lại làm khổ mình nên không ngừng khuyên bảo cô đừng làm nữa, nhà cũng không phải vội mua. Nhưng mà Nghiêm Chân cũng chỉ cười cười đồng ý, thực ra vẫn không thay đổi.

Trong lớp học sinh đã đến đông đủ, không khí còn rất náo nhiệt. Các em được nghỉ một tuần, giờ đến lớp đều vui vẻ mà kể chuyện.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân nhìn qua Cố Gia Minh một chút, cậu bé ngồi bàn đầu, đội một chiếc mũ lưỡi trai méo mó, cười hì hì có vẻ rất vui, còn Lâm Tử ở phía sau lại mặt mày ủ rũ. Chắc là cậu bạn nhỏ này đã khoe chuyện của ba rồi, thế nên mới đắc ý như thế.

Khóe môi cô khẽ nhếch lên, đối với mỗi đứa trẻ thì ba của nó sẽ là cả một khoảng trời, nó không biết lịch sự lễ giáo là gì, chỉ cần biết ba nó rất thần kì giống như một vị anh hùng vậy.

Nghiêm Chân còn nhớ, trong một bài văn Cố Gia Minh đã viết một câu như thế này, "Ba của em là một vị anh hùng đầu đội trời chân đạp đất."

Buổi chiều lúc kết thúc tiết học Nghiêm Chân nhận được điện thoại của Cố Hoài Việt, anh rất lịch sự hỏi cô có tiện gặp mặt không, nghe được lời chấp nhận mới hẹn cô ở một quán cà phê gần bên trường.

Tắt điện thoại, Nghiêm Chân có hơi ngỡ ngàng. Quán cà phê sao? Gặp cô giáo thì nên gặp ở trường không phải thích hợp hơn sao? Cô không khỏi bật cười, xem ra vị phụ huynh này không hay bị giáo viên mời đến uống trà cho lắm.

Vừa bước vào quán Nghiêm Chân liếc mắt đã nhận ra Cố Hoài Việt. Vì sao ư, vì chỉ mình anh ta mặc một bộ đồ quân trang màu xanh, quân hàm hai gạch bốn sao. Là đại tá, thực là tuổi trẻ tài cao nha. Nghiêm Chân không giấu được vẻ tán thưởng.

Người đàn ông như hiểu ý, mỉm cười giải thích, "Hôm nay làm việc hơi bận nên tôi mặc như thế này đến đây." Sớm biết là sẽ chói mắt như thế...

Nghiêm Chân lắc đầu, vội ngồi xuống rồi gọi một ly cà phê. Tầm mắt dừng ở người đàn ông đối diện, anh cũng đang thưởng thức một ly hồng trà.

Cố Hoài Việt cúi đầu uống một ngụm trà, vị chua trong dạ dày giảm đi một ít. Buổi trưa hôm nay anh có một bữa ăn, không từ chối được nên đành

https://thuviensach.vn

uống một ít rượu, rượu có độ cồn cao mà dạ dày anh lại vốn không được tốt nên khó chịu cực kì, chỉ là anh che giấu được đến khi đi cũng không ai nhận ra điều gì lạ thường.

Anh đặt ly trà xuống, nhìn Nghiêm Chân. Một cô gái trẻ tuổi, mặc đồng phục, vẻ mặt rất trầm tĩnh như đang đợi anh nói.

Cố Hoài Việt thoáng trầm ngâm, "Thực có lỗi cô Nghiêm, lại phiền cô thế này."

Nghiêm Chân lắc đầu, "Không sao, gặp mặt phụ huynh học sinh cũng là nhiệm vụ của một giáo viên."

Cố Hoài Việt cũng cười khẽ, cả người toát ra một cảm giác rất uy lực. Quân nhân là vậy, không dễ thể hiện sự nhẹ nhàng nhưng mà anh không hề biết, người đối diện với anh lúc này Nghiêm Chân lại cảm nhận rất rõ ràng, bởi thế giờ phút này mới đứng ngồi không yên.

"Gia Minh từ nhỏ rất bướng bỉnh, chắc nó cũng gây cho cô không ít việc rắc rối?"Anh thản nhiên hỏi.

Nghiêm Chân mỉm cười, "Em Cố Gia Minh tuy là có chút bướng bỉnh nhưng mà rất thông minh, được nhiều người yêu mến."

Người đàn ông này mặt ngoài cười, bên trong lại khẽ hừ một tiếng, "Thằng nhãi ranh này giỏi nhất là nói ngọt, cho nên luôn làm người xung quanh bị hù cho sửng sốt."

Nói chuyện với nhau được một lát, Cố Hoài Việt đối với biểu hiện của thằng con nhà mình cũng hiểu rõ hơn, hai tay đặt lên đầu gối, duy trì một kiểu ngồi rất nghiêm túc, "Tôi tham gia quân ngũ luôn ở bên ngoài, hằng năm không mấy khi ở nhà cho nên việc dạy dỗ con không được tốt lắm.Thế nên muốn phiền cô quan tâm nhiều hơn tới cháu."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cũng vội nói, "Quân nhân bảo vệ biên cương tổ quốc, tôi có thể hiểu mà nhưng mà làm cho con mình thất vọng cũng không phải tốt." Cô đột nhiên hỏi, "Anh không rảnh vậy mẹ của Cố Gia Minh cũng không có thời gian sao?"

Người đàn ông đó rõ ràng ngẩn ra, sau đó nhẹ nói, "Thực xin lỗi, nhưng mẹ của Gia Minh đã qua đời rồi."

Nghiêm Chân kinh ngạc không thôi, cô lại càng cuống quýt. Xấu hổ không được bao lâu thì di động trong túi chợt vang, là điện thoại của bà Lý cạnh nhà. Bà nội sức khỏe không tốt, cô lại không có ở đó cho nên luôn nhờ bà Lý trông chừng giúp.

Nhìn thấy số cô vội vàng bắt máy, đầu bên kia bà Lý lớn giọng, dự cảm của cô là thật, "Tiểu Chân sao? Bà nội cháu lại bị tái phát bệnh cao huyết áp, giờ đang ở bệnh viện thành phố. Cháu có việc sao, sao không nhanh vào đây."

Tắt máy xong Nghiêm Chân vội đứng lên, cầm lấy túi chuẩn bị đi ra ngoài. Chợt một cánh tay bắt lấy tay cô, là anh.

Nghiêm Chân quay đầu lại, thấp giọng nói, không giấu được vẻ kích động, "Xin lỗi anh, bà nội tôi có chuyện, giờ tôi phải đến bệnh viện ngay."

"Tôi nghe thấy rồi." Cố Hoài Việt trầm giọng, sau đó mới thấy mặt cô càng xấu hổ hơn. Nghiêm Chân đau khổ nghĩ, bà Lý nói lớn như thế, không nghe được cũng rất khó.

"Tôi đưa cô đi."

"Sao?" Cô kinh ngạc ngẩng đầu.

"Bệnh viện thành phố ở thành đông, giờ lại là lúc kẹt xe, bắt xe không tiện nên để tôi đưa cô đi." Cố Hoài Việt cầm lấy chìa khóa, thấy cô vẫn còn

https://thuviensach.vn

do dự, liền nói, "Hay là cô Nghiêm muốn đạp xe qua?"

Thì ra anh ta thấy được lúc cô đến, Nghiêm Chân cầm chặt túi, cắn cắn môi mà nói, "Vâng."

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Thời điểm đến bệnh viện bà Lý đang đứng ngoài cửa phòng cấp cứu, khi thấy Nghiêm Chân liền cuống quít lên.

Nghiêm Chân bắt lấy bàn tay của bà Lý, " Bà Lý, bà nội cháu thế nào rồi ạ?"

"Tốt hơn nhiều, vừa mới tỉnh lại. Mới vừa rồi bà cũng cuống cuồng cả lên."

Nghiêm Chân vội vàng muốn đi vào trong, bà Lý bỗng nhiên kéo bàn tay nàng, thần sắc có vẻ như chút muốn nói lại thôi, "Bà nghĩ cháu vẫn là đừng nóng vội đi vào."

"Làm sao vậy?"

"Còn nhớ rõ không lần trước bà giới thiệu đối tượng gặp mặt kia cho cháu không?"

Như thế nào bỗng nhiên nhắc tới chuyện này, Nghiêm Chân sửng sốt, "Nhớ rõ ạ."

Bà Lý nhớ ra chuyện gì đó mà vỗ tay một cái rồi nói, "Bà nội cháu chính là vì chuyện này mà rất sốt ruột nổi giận, lần này là do sốt ruột tức giận mà ra nha, huyết áp tăng cao. Huyết áp vừa lên, không phải -- "

Nghiêm Chân có chút sốt ruột, "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

https://thuviensach.vn

Chuyện tình là như thế này, Nghiêm Chân có nhờ bà Lý ở cạnh nhà canh chừng bà nội mỗi khi cô đi dạy, hai người này bình thường không có việc gì liền thích ngồi tán gẫu, đề cập đến đều là một ít chuyện nhà. Hôm nay bà nội nói đến hôn nhân đại sự của cô, đã nghĩ tới đối tượng lần trước cùng cô gặp mặt kia, sau khi về vẫn không thấy Nghiêm Chân nói gì, bà cũng sẽ không tò mò. Người là do bà Lý giới thiệu nên bà nội liền nhờ bà Lý gọi điện thoại cho người nọ.

Người đàn ông ở đầu điện thoại kia từ chối nói, "Cô gái này nhìn qua không có tâm tư kết hôn, tôi cùng với cô ấy căn bản là không thể. Bộ dáng không mặn không nhạt, làm cho người ta đoán không ra cảm xúc."

Lại là cái dạng này, lúc trước bao nhiêu người đều bị Nghiêm Chân làm cho thành như vậy? Bà nội vừa nghe, cơn tức liền dâng cao, rồi sau đó thì liền vào bệnh viện.

Nghiêm Chân dở khóc dở cười.

Nghĩ xong, cô vẫn là đẩy cửa ra rồi vào, cô đối với sự ngăn cản của bà Lý chỉ nói, "Bà không hiểu bà nội cháu rồi, bà nội nếu tức giận thì phải đợi cháu trở về rồi bà nội mắng cháu đã, bằng không quay đầu chỉ còn có mỗi mình bà phải chịu thôi."

Bà nội còn chìm trog giấc ngủ nặng nề, Nghiêm Chân tiễn bước bà Lý, ngồi xuống ở trước giường. Bà nội năm nay đã sáu mười tám tuổi, cũng không giống như những người già bình thường cùng tuổi khác với tóc mai hoa râm, nhìn kỹ bà vẫn là có thật nhiều tóc đen, đây là điểm mà bà nội mỗi khi nghĩ đến vẫn luôn cảm thấy kiêu ngạo. Nhưng là mấy năm qua, vì cô mà tóc bà cũng đã bạc màu không ít.

Suy nghĩ một chút, Nghiêm Chân cảm thấy thực có lỗi với bà nội của mình.

https://thuviensach.vn

Cửa sổ trong phòng bệnh không đóng, từng trận gió lạnh xuyên thấu qua song cửa thổi vào, Nghiêm Chân thong thả bước đến phía trước cửa sổ, đóng lại rồi lại nghe thấy bà nội nằm ở trên giường bệnh nói, "Đừng đóng, để cho gió vào dập lửa cho bà đi."

Nghiêm Chân bật cười, vẫn là đóng cửa sổ, đem khuôn mặt tươi cười đang dâng lên xoay người sang chỗ khác, "Bà nội, trời đã sang thu rồi, bà là muốn bị cảm sao?"

Bà nội hừ một tiếng, "Chết sớm càng tốt, tỉnh lại nhìn thấy cháu lại cảm thấy càng phiền."

Đã lớn thế rồi mà tính tình càng lúc càng trẻ con, không biết có phải bà giận quá hay không nữa. Nghiêm Chân dạy tiểu học, ứng phó với mấy đứa trẻ cũng có không ít kinh nghiệm, cô kéo kéo góc chăn của bà, "Bà à."

Bà nội cầm tay cô, tận tình khuyên bảo, "Tiểu Chân, bà nội đã từng thề trước mộ ba cháu, nhất định phải nuôi dưỡng cháu thành người, nhìn cháu kết hôn, sinh cháu. Nó không thể chứng kiến thì bà sẽ dùng mắt của bà nhìn thay cho nó."

"Nhưng mà Tiểu Chân à, bà nội đã sáu mươi tám tuổi rồi, cháu còn không chịu giúp bà già này thực hiện giấc mộng đó sao?"

Nghiêm Chân không nói được gì.

Phòng bệnh lại bao phủ bởi một không khí trầm mặc.

Thật lâu sau, có tiếng gõ cửa vang lên. Cô quay đầu nhìn lại, đó là phụ huynh của Cố Gia Minh, Cố Hoài Việt.

Cố Hoài Việt gõ cửa một lát mới phát hiện hình như bây giờ gặp có vẻ không thích hợp, nhưng vẫn bước vào, "Xin lỗi đã quấy rầy cô Nghiêm, túi của cô để quên trên xe tôi."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân quẫn bách, vội nhận túi từ tay anh. Bà nội nhìn qua, hai mắt sáng lên quay sang hỏi, "Tiểu Chân, đây là...?"

"Đây là phụ huynh học sinh của cháu, thuận đường nên đưa cháu đến." Cô biết bà nội đang nghĩ cái gì cho nên vội vàng giải thích.

Giây tiếp theo, mắt bà lại ảm đạm hơn. Nhìn ánh mắt đó, Cố Hoài Việt chợt nhớ đến mẹ mình cũng từng như vậy, rất quen chỉ cần nhìn qua anh cũng hiểu.

Anh mỉm cười, quay đầu về phía người đang cúi gầm đầu xuống đất, Nghiêm Chân, "Tôi đi trước nhé cô Nghiêm, có việc sẽ liên lạc với cô sau."

Rồi anh nhìn về phía bà đang nằm trên giường bệnh, "Bà cũng nghỉ ngơi cho tốt."

"Rồi, rồi..."Bà nội trả lời, nhìn bóng anh đi xa, lại không tránh khỏi phiền muộn, thì thào lẩm bẩm, "Khi nào thì Tiểu Chân mới tìm được một người như thế chứ?"

Nghiêm Chân đang cầm túi, nghe bà nói câu đó mà cứng cả người.

... ...

Cố Viên sáng sớm tiếng gõ thức dậy lại vang lên.

Rời giường phải theo quy củ cũng là do Cố lão gia đề ra, ông sống trong quân đội đã lâu, ở quân doanh mỗi ngày đều đúng giờ thức dậy, rửa mặt chải đầu rồi tập thể dục, nhiều năm đã hình thành một thói quen rất tự nhiên. Buổi tối sẽ nghe tiếng gõ tắt đèn đi ngủ, sáng sẽ nghe tiếng gõ rời giường.

Thói quen này là tốt, nhưng lại vô cùng cực khổ với mọi người trong Cố viên, nhất là với người ít hiểu biết về gia quy như Lương Hòa. Cô ngủ

https://thuviensach.vn

không sâu, có tiếng động là sẽ tỉnh, đương nhiên là với cả âm thanh này nữa. Phùng Trạm an ủi, "Chị dâu à, tiếng gõ này cũng có lúc ngừng đấy, khi chị mang thai về nhà ở, chị nhớ không, lúc đó không gõ nữa."

Cố Hoài Việt nhìn vẻ mặt xanh xao của Lương Hòa, mỉm cười, "Sao thế, không quen à?"

"Không phải ạ." Lương Hòa xoa xoa cổ, buồn rầu nói, "Em lúc rời giường hay bị tụt huyết áp, một lát mới bình thường lại được." Nhìn ra thấy thím Trương đang sắp xếp lại mấy chậu hoa trong vườn thì Lương Hòa nói, "Anh hai không hay về nhà nhưng anh có quen với âm thanh này không?"

Cố Hoài Việt lắc đầu, "Anh cũng tham gia quân đội, tiếng gõ này lúc nào cũng có."Anh cười cười, cho tay vào túi, "Tiếng gõ này ở đây là đồng hồ báo thức nhưng với quân nhân đó là mệnh lệnh, lập tức phải chấp hành không được chậm trễ."

Lương Hòa nói thầm, "Cái này với em cũng giống như mệnh lệnh vậy, hoàn toàn là mệnh lệnh."

"Thế thì tốt rồi."Cố Hoài Việt khẽ cười, "Em đã gần như được giác ngộ tư tưởng làm vợ quân nhân rồi đấy."

Buổi tối tham mưu trưởng tự mình đón con tan học, tiểu tai họa kinh ngạc nhìn ba, vô cùng đề phòng, "Cố thủ trưởng, ba hôm nay làm sao mà đến đây?"

Tự nhiên lại đối tốt như thế, khẳng định là có chuyện sắp xảy ra rồi. Cậu bé thân làm con nhưng cũng rất ít khi được hưởng thụ việc đại tá này lái xe đưa đón.

Cố Hoài Việt dở khóc dở cười, đưa cho con một túi hạt dẻ, "Có vấn đề gì sao? Hử?"

https://thuviensach.vn

Tiểu tai họa che đầu, khuôn mặt nhỏ n nhăn lại như bánh bao, ôm cặp xách ai oán lên xe, "Cô giáo của con nói, một người bình thường không quan tâm mình nhưng tự nhiên lại đến cười cười với mình thì nhất định là có âm mưu." Nói xong cậu giơ tay lên, bàn tay nhỏ bé che trước mặt thủ trưởng, nói từng chữ một, " Ba chắc đã làm gì có lỗi với con phải không? Ba nói đi, có phải lại tính bỏ con lại rồi về thành phố B phải không?"

Cố thủ trưởng nghe vậy khóe miệng khẽ nhếch lên, anh nghiêng người xoa đầu con, "Lần này ba ở đây vài ngày cho nên con không cần lo."

Cố Gia Minh chép miệng, " Ba nói phải giữ lời."

Cố Hoài Việt khẽ cười, "Con có thể nói đó là quân lệnh."

Xoa đầu con Cố Hoài Việt hơi thất thần, hình như anh đã không chăm sóc tốt cho đứa con này, anh hằng năm không ở nhà nên con thấy anh mới quấn như thế.

Như mẹ hay nói, Gia Minh rất bám anh vì nó không có mẹ chỉ có ba. Nếu có mẹ sẽ có người yêu thương nó nhiều hơn.

Ý của bà, anh biết thế mà cũng chỉ cười trừ. Nay mẹ cuối cùng cũng không chịu đựng thêm được nữa, bắt đầu bức hôn, trước mắt chính là bữa tiệc trong lễ mừng thọ của Cố lão gia.

Biết đi chỗ nào tìm một cô gái thích hợp mang tới trấn an mẹ đây? Đúng là một vấn đề nan giải.

Cố Gia Minh cũng ra vẻ đau đầu, sầu mi ủ rũ hỏi ba, "Ba, hôm nay cô dạy ngữ văn lớp con có cho một đề bài."

"Thế nào? Đề bài quá khó khăn à?"Anh vừa chuyển hướng xe vừa hỏi.

https://thuviensach.vn

"Vâng." Cố Gia Minh uể oải lấy đôi tay mập mạp của mình che mặt, thở một hơi dài.

Nghiêm trọng vậy sao?Anh nhíu mày, "Đề bài như thế nào?"

"Về mẹ."

Cố Hoài Việt giật mình.

Cố Gia Minh tiếp tục nói, "Cô giáo dạy âm nhạc của tụi con nói trên đời mẹ là tốt nhất, thế mà cô Ngữ văn lại bảo là đôi khi không có mẹ cũng không nhất định là bất hạnh. Thật là rối nha."

"Cô giáo dạy văn của con là ai?"

"Cô Nghiêm." Giọng tiểu tai họa sôi nổi hẳn lên, "Cũng là chủ nhiệm lớp con."

A, Nghiêm Chân. Anh một lần nữa nhắc lại tên cô.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Nhận được điện thoại của Cố Hoài Việt, Nghiêm Chân có chút ngoài ý muốn.

Cô vừa kết thúc tiết dạy, còn chưa kịp uống nước, tiếng ồn ào ngoài hành lang vang vọng vào, cổ họng khàn khàn nói vào trong điện thoại, "A, xin lỗi. Tôi không có được, có thể lặp lại một lần nữa không?"

Hình như là nghe được tiếng tranh cãi âm ĩ ở đầu bên này, đầu bên kia dừng một lát sau mới mở miệng nói, "Tôi nghĩ muốn mời cô Nghiêm giúp một việc." Nghiêm Chân sửng sốt một chút, uống một ngụm nước ấm, cô mới nhẹ giọng nói, "Có việc gì gấp sao?"

Cố Hoài Việt hơi trầm xuống một chút rồi vẫn nói ra, "Nếu có thể tôi muốn mời cô Nghiêm đến nhà làm khách."

"Làm khách?" Cô giật mình rồi sau đó theo bản năng nói ra, "Là như thế này, giáo viên chúng tôi rất ít khi đến nhà của học sinh, có vấn đề gì có thể đến trường học bàn bạc..."

Đối phương rất nhanh chăn đứng lời nói của cô, "Không phải lấy thân phận là cô giáo của Gia Minh."

Vậy...?

"Lấy thân phận là bạn của tôi."

Bạn?

https://thuviensach.vn

"Anh Cố, à không, Cố thủ..."

Nghiêm Chân nhất thời có chút hỗn loạn, đầu kia lập tức truyền tới giọng nói trầm thấp an ủi cô. Sauk hi nghe giải thích xong, cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, "A... ý của anh là muốn tôi giả tranh thành... Đến nơi đó cho có lệ đối với mẹ của anh sao? Ở trong sinh nhật của cha anh?" Cô hơi ngựng ngùng mà nói lên hai chữ "bạn gái" nên liền bỏ qua.

"Chỉ cần là bạn bè của tôi là có thể được."

Anh nói xong, Nghiêm Chân có thể cảm giác được độ nóng trên khuôn mặt của mình đang nhanh chóng tăng lên, không cô cô lại có thể tự mình đa tình tới thế, nhất thời không biết nói gì.

Trên Thực tế Cố Hoài Việt là vì giảm bớt gánh nặng cho cô mà nói thế. Đây là lần đầu tiên anh lấy loại lý do kỳ lạ này đi cầu người, chuyện cũng đó tự nhiên cũng không thể quá mức bẹn nhọn, không muốn khắp nơi đều phải ghi lại. Huống chi anh độc thân nhiều năm như vậy, mẹ anh Lý Uyển đã sớm lo lắng, cho dù anh bên người có một người bạn bè là nữ cũng có thể làm cho mẹ anh có hy vọng. Anh rất hiểu tâm tình của mẹ mình, tự nhiên sẽ làm cho bà vừa lòng.

Trầm mặc một lúc lâu, Nghiêm Chân mới hỏi, "Có thể hỏi một chút, vì sao anh lại muốn tôi hộ trỡ không?"

Cố Hoài Việt không e dè mà nói ra nguyên nhân, "Bởi vì cô là người thích hợp nhất." Cũng bởi vì từ sau khi anh trở về, người con gái anh tiếp xúc qua duy nhất chính là cô. Nhưng anh cũng nghĩ, nguyên nhân này có lẽ cô sẽ không vui khi nghe thấy.

Tử hỏi một lát rồi Nghiêm Chân cũng đã đồng ý.

Tuy rằng đã tĩnh tâm suy nghĩ rất kỹ nhưng Nghiêm Chân vẫn loáng tháng cảm thấy lời đáp ứng của mình không khỏi có chút hoang đường.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong lòng cô lại tự an ủi chính mình vậy, coi như là người giúp người đi, anh ta ngày hôm qua còn không phải giúp cô sao.

Đại thọ 70 tuổi của Cố tướng quân Cố Trường Chí được an bài vào ngày thứ sáu.

Vốn muốn làm ở DYT nhưng là lão tướng quân không đồng ý. Cố tướng quân còn nói, "Cũng không phải kiểm duyệt bộ đội, bãi lớn như vậy làm cái gì, chỉ có mấy người bạn cũ ôn chuyện thì nên làm ở nhà đi."

Có thể lần yến thọ này đã là muốn lão tướng quân thoải hiệp rất nhiều nên mẹ Cố tự nhiên cũng sẽ không cùng chồng mình yêu cầu gì quá nhiều. Huống chi Cố Viên cũng rộng, an bài một chút lại cũng không có vấn đề gì.

Nghiêm Chân ngồi ở nhà, đã có chút buồn bực. Cô đại khái biết được bối cảnh của Cố gia cho nên không biết ăn mặc như thế nào cho thích hợp với thân phận "bạn bè" của Cố Hoài Việt đây.

Bà nội thấy cô ngồi ở trước gương trang điểm, nhìn nhìn rồi mới hỏi, "Giờ cũng đã 6h rồi, cháu còn muốn đi ra ngoài sao? Còn trang điểm nữa?"

"Đêm nay cháu có hẹn cùng bạn." Nghiêm Chân vội nói, "Bà ở nhà một mình được không?"

Hẹn? Bà nội đợi nửa ngày mới phản ứng lại được, lập tức vui bẻ ra mặt, khóe mắt ngưng tụ thành một đóa hoa, "Đi đi, không cần lo lắng cho bà."

Nhìn vẻ mặt kia của bà nội thì chắc lại hiểu lầm rồi, cô cười cũng lười giải thích. Điện thoại đặt ở một bên bỗng rung lên làm cô hơi giật mình, cô nhìn lướt qua rồi cầm mọi thứ này nọ đi xuống dưới lầu.

Chờ ở ngoài tiểu khu cách không xa là một xe quân đội đơn giản, loại xe thông thường của bộ đôi, cô cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Cô còn chưa đến gần thì cửa xe đã mở ra, Cố Hoài Việt bước ra khỏi xe.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân không khỏi dừng lại, có chút bất an nhìn lại trên người mình rồi hỏi, "Tôi mặc như vậy có được không?"

Cố Hoài Việt chăm chú nhìn trong chốc lát, cảm giác trước mắt sáng ngời. Anh nhíu mày, nói khẽ, "Rất đẹp."

Xe vững vàng hướng Cố Viên mà chạy tới, Nghiêm Chân ngồi ở trên xe có chút lo lắng.

"Không cần khẩn trương, Cô Nghiêm." Giọng nói trầm thấp lại vang lên, cô cuống quít nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, cảm thấy rất quẫn bách.

Rồi sau đó cô nở nụ cười, ý đồ giảm bớt sự khẩn trương cho chính mình trong giờ phút này, "Nói thật, chuyện như thế này là lần đầu tiên tôi làm đó." Nghiêm Chân cũng vội hỏi lại, "Như vậy có ổn không? Lỡ may mẹ của anh sau lại hỏi nữa thì làm sao bây giờ?"

"Đó là vấn đề của tôi." Anh cười, trả lời rất ngắn gọn.

Cũng đúng. Đã có cách bắt đầu thì tự nhiên cũng sẽ có cách để kết thúc. Nghiêm Chân hoàn toàn yên tâm.

Cố Viên nằm ở một khu phố cổ nhất của thành phố C, thời điểm ban đầu nơi này là nơi ở của không ít người có chức có quyền, nhất là đằng sau những cánh cửa danh quyền ấy là đều là những nhà giàu có. Đến bây giờ ở nơi này cũng là nơi góp mặt của những người có thân phận cao quý. Thân là người thành phố C, Nghiêm Chân cho tới bây giờ cũng đều là đi qua nơi cửa đại viện lớn này, lúc ấy nhìn thấy hai anh lính đứng gác hai bên cửa đại viện giống như vị thần giữ cửa vậy.

Lúc này đâu cô đã bước chân vào nơi đó.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt vào cửa liền nhìn thấy Phung Trạm chờ ở đó, tiểu tử đó đang đứng tại chỗ mà đảo mắt nhìn quanh, khi vừa nhìn thấy anh liền chạy nhanh tới nghênh đón, "Tham mưu trưởng này, sáng nay phu nhân đã dặn đừng để cho thủ trưởng ra ngoài hôm nay, thủ trưởng còn về trễ như vậy nữa."

Cố Hoài Việt đem chìa khóa xe đưa cho , lẳng lặng nghe oán giận xong, mới không nhanh không chậm mở miêng, "Tôi còn không vội thì cậu gấp cái gì chỉ? Nghiêm, nghỉ, đi về phía sau, đi đều bước."

Khuôn mặt của Phùng Trạm nhăn lại như cái bánh bao, xoay người hướng trong nhà đi vào, còn chưa đi được mấy bước bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, xoay người lại có điểm không thể tin, "Tham mưu trưởng... đây là.... Đây là...?"

Tay chỉ chỉ vào Nghiêm Chân khiến cho cô cũng phải dừng lại một chút.

Cố Hoài Việt liếc mắt qua nhìn một cái, thuận tiện ném cho một câu, "tiếp tục chấp hành mệnh lênh."

Nghiêm Chân phì cười, "Người này còn rất thú vị."

Cố Hoài Việt cũng cười cười, " là bảo vệ viên của ba tôi, bên người của ông ấy toàn là kẻ dở hơi như thế."

Cố Hoài Việt cùng Nghiêm Chân còn chưa bước chân vào nhà chính đã bị ánh mắt sắc bén của Lý Uyển nhìn thấy. Không phải là ánh mắt của bà rất tốt mà là hiện tại bà có chút khó có thể tin được, đứa con lớn của bà thế nhưng lại dẫn theo một cô gái về nhà, còn cười nói thân thiện như vậy nữa?

Vừa thấy được cảnh này bà lập tức không còn bình tĩnh được nữa, buông ly trà lập tức bước đi ra ngoài, khéo mắt lộ ra một sự kinh ngạc, "Hoài Việt, đây là..?"

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt liếc mắt một cái rồi nhẹ nhàng giải thích bâng quơ, "Đây là bạn của con, Nghiêm Chân."

Nghiêm Chân ngược lại có chút co quắp, hai tay vô ý thức nắm chặt lấy vạt váy, nghe Cố Hoài Việt giới thiệu, loan khóe môi vấn an, "Chào chào bác gái."

Lý Uyển đoan trang đứng đó còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, một giọng nói thanh thúy sôi động từ trong phòng khách truyền tới, "Cô giáo Nghiêm?"

Quay đầu là lại bạn nhỏ Cố Gia Mình đang mồng chữ O, cầm món đồ chơi lắp ráp trong tay, ánh mắt chớp chớp đứng ở nơi đó.. Qua trong chốc lát, ném món đồ chơi, đã chạy tới nắm lấy ống quần của Cố Hoài Việt rồi hỏi, "Chúng ta mời cô giáo Nghiêm tới nhà sao ạ?" Hỏi xong lại cúi đầu nói thầm, "Thời gian này biểu hiện của con rất tốt mà."

Ba người lớn nhìn nhau cười, làm cho tiểu gia hỏa kia lần đầu tiên rối lên như vậy, Lý Uyển nhìn như hiểu được một thân phận khác của Nghiêm Chân, thì ra là cô giáo của Gia Minh. Công việc tuy rằng bình thường nhưng diện mạo xinh đẹp, nhìn vào trong mắt rất vừa ý, ấn tượng đầu tiên coi như là rất được.

"Cháu là cô giáo của Gia Minh sao?" Lý Uyển hỏi.

"Vâng ạ." Nghiêm Chân gật gật đầu.

Lý Uyển cười, "Gia Minh nhà chúng ta là tiểu quỷ gây sự, đừng nhìn mặt nó ngoan thế nhưng kỳ thật trong bụng không biết là chứa những ý nghĩa xấu xa gì đâu."

Hai người còn lại đều là cười yếu ớt một chút, tiểu gia hỏa có vẻ như không vừa ý, "Bà nội, cháu là cháu nội của bà mà."

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt xoa đầu con trai rồi sau đó nhìn về phía mẹ mình, "Mẹ, mẹ trước tiên mang Nghiêm Chân vào khách nghỉ ngơi chốc lát đi, con đi lên lầu hai xem cha chuẩn bị tốt chưa?"

"A, đi đi." Lý Uyển rộng rãi đem Nghiêm Chân kéo đến bên người, đưa cô đến ngồi trên ghế sofa.

Nghiêm Chân có chút thụ sủng nhược kinh, theo bản năng quay đầu nhìn Cố Hoài Việt mà anh chính là mỉm cười, gật đầu với cô.

(Thụ sủng nhược kinh : được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo)

Nghiêm Chân vừa ngồi xuống, một ly trà nóng đã được để trước mặt của cô, cô thấp giọng nói cảm ơn, nâng ly trà lên nhẹ nhàng uống một ngụm, trà có mùi hương vị nhàn nhạt.

Lý Uyển đứng ở trước mặt cô, chăm chú nhìn cô trong chốc lát, tâm tình có chút phức tạp. Con trai ít khi mang theo một cô gái tới nhà, đặc điểm ấy của con trai thì bà cũng biết đến nhưng hôm nay con trai bà lại đưa một cô gái đến nhà, không biết có phải hay không là hiểu được tâm tư trong lòng của bà cho nên muốn cho bà thấy người. Có thể thấy được người bà cũng đã ngoài ý muốn rồi, những cái khác từ từ nói sau.

Lý Uyển hạ quyết tâm xoay người đi làm việc.

Bữa tiệc mừng thọ của Cố lão gia chính thức bắt đầu lúc 7h30, hoa viên Cố gia lớn như vậy nhưng tất cả đều được bố trí thỏa đáng rồi.

Tuy rằng dựa theo ý tứ của Lý Uyển là muốn lam lớn nhưng lớn thế này cũng có mức hạn chế, tất cả đều là chiến hữu và người quen nhiều năm của Cố lão gia. Trong đó chỉ có những người suốt ngày chỉ ru rú ở trong nhà cũng bị Lý Uyển gạt Cố lão gia mời đến đây, làm cho người đó có thể vui mừng khi gặp lại Cố lão gia và hai người con trai của Cố gia.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cũng nhân tiện gặp được em trai cùng anh trai của Cố Hoài Việt, nhìn thấy người làm cho cô cảm thấy không thoải mái, cô cũng mơ hồ cảm thấy gia đình này không đơn giản giống như cô nghĩ.

Bỗng nhiên có người vỗ vỗ bả vai của cô, khi cô quay đầu lại thì lọt vào trong tầm mắt là một khuôn mặt có ý cười nhu hòa, "Mệt không? Nếu không theo chị lên lầu nghỉ ngơi trong chốc lát đi?"

Cô cười đáp lại, "Vâng."

Ý cười trên khuôn mặt kia càng đậm, Nghiêm Chân vụng trộm quay đầu hướng Cố Hoài Việt chớp mắt vài cái.

Hai người rời đi, ở đây chỉ còn lại ba người đàn ông không tự chủ đều nở nụ cười.

Cố Hoài Việt nới lỏng cổ áo, chậm rãi mở miệng, "Hoài Ninh, anh thế thé nào mà Lương Hòa nhà em cũng ngày càng bướng bình thế?"

Cố Hoài Ninh nhíu mày, "Anh có ý kiến gì sao?"

Người anh cả Cố Hoài Thanh thường xuyên không có nhà cùng với hai cô gái này cũng hiểu lắm, nhưng anh quả thật là quan tâm đến tình trạng của em trai mình nên liền hỏi, "Nghiêm Chân này là...?"

"Xem như là bạn bè của em." Cố Hoài Việt trả lời ngắn gọn.

Lầu hai của Cố Viên có một khoảng ban công nhỏ, Nghiêm Chân cùng Lương Hòa thừa dịp nhiều người mà trốn ở chỗ này. Lương Hòa ngồi xuống liền vội vàng tháo đôi giày cao gót của chính mình, cau mày nhìn đôi chân nhỏ của mình rồi lại nhìn sang cô gái ở bên cạnh, còn không quên hỏi, "Đứng lâu như vậy mà chân không đau sao? Cởi giày ra nghỉ ngơi chốc lát đi."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân có chút kinh ngạc rồi lắc lắc đầu.

Lương Hòa cười khanh khách, "Không có việc gì đâu, nói này là phía sau nên sẽ không có ai đến đâu."

Nghiêm Chân do dự trong chốc lát, vẫn là ngồi xuống đem giày cởi ra, thả lỏng hai bàn chân của mình một chút.

"Cô là cô giáo của Gia Minh sao?"

"Tôi là chủ nhiệm lớp của cậu bé." Nghiêm Chân cười cười trả lời.

Lương Hòa gật gật đầu, cúi đầu nói thầm, "Khó trách tối hôm nay thằng bé ngoan như vậy."

Nói xong hai người lại rơi vào trầm mặc, Nghiêm Chân vốn là người không hay nhiều lời, chỉ quay đầu lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ. Màn đêm sớm buông xuống nhưng là trong Cố Viên đèn đuốc đốt sáng huy hàng, người tới cũng không tính là ít, không khí cũng rất tốt, cũng không quá ồn ào. Tất cả đều những vị tiền bối đức cao vọng trọng, nếu muốn cô gặp qua những người này thì chỉ sợ chân cũng phải nhũn đi vài phần.

"A, đêm nay có nhân vật quan trọng đến đây." Lương Hòa bỗng nhiên cười, cằm hướng phía dưới nâng lên.

Nghiêm Chân có chút khó hiểu, theo tầm mắt của cô ấy nhìn lại thì thấy nơi ngọn đèn ngưng tụ cô nhìn thấy vài người.

"Bọn họ là?" Cô chần chừ hỏi.

Ánh mắt Lương Hòa vòng vo di chuyển rồi mới nói, "Là người của tổng cục chính trị, phó chủ nhiệm Thẩm Nhất Minh, còn có vợ cùng con gái ông ấy là Thẩm Mạnh Kiều nữa."

https://thuviensach.vn

Hả? Cô lại nhìn lại vài lần, mơ hồ có thể nhìn thấy một cô gái mặc lễ phục màu trắng, rúc vào bên người một người phụ nữ trung niên.

Cô bưng ly trà trong tay lên, nhẹ nhàng uống một ngụm, hương trà nhàn nhạt, chát chát pha lẫn cay đắng, quanh quẩn ở đầu lưỡi, lâu sau cũng không có tiêu tan đi. Trà, là trà ngon, nhưng ở trong miệng của cô chính là chua sót.

Nhìn dưới lầu kia mà trước mắt cô hiện lên nhiều hình ảnh vô cùng thân thiết, cô nhịn không được lại liếc mắt nhìn qua một lần rồi lại một lần, cũng không nghĩ sẽ chống lại ánh mắt của người phụ nữ trung niên kia, cô bỗng dưng cảm thấy có chút bối rối, giống như có cảm giác mình là người rình coi mà bị bắt tại trận vậy. Cô nhanh chóng đứng dậy rời đi, cũng không nghĩ lại bị lệch giày cao gót nên khiến mắt cá chân trở nên đau đớn. Cô nhất thời nhíu mày, đưa tay xoa nhẹ hai mắt cá chân của mình.

Lương Hòa đỡ lấy cô, thân thiết hỏi, "Cô không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì..." Nghiêm Chân chỉ mỉm cười nhưng xem ra Lương Hòa lại so với cô có vẻ sốt ruột hơn, một bên trấn an cô rồi nói, "Cô đợi chút, tôi đi kêu anh hai đến."

"A, không cần đâu...." Nghiêm Chân vô lực nói nhưng đã không còn thấy Lương Hòa đâu nữa.

Kết quả làm cho Nghiêm Chân càng cảm thấy vô lực hơn là Lương Hòa cô nương này không chỉ có gọi tới Cố Hoài Việt mà còn đưa mẹ Cố cùng với Cố Hoài Ninh đi lên.

Lý Uyển nhìn qua tình hình trước mắt cũng hiểu được, đưa tay vỗ bả vai Lương Hòa một chút, "Nhìn bộ dạng vô cùng lo lắng của con mẹ tưởng đã xảy ra chuyện gì lớn rồi chứ?"

https://thuviensach.vn

Lương cô nương há miệng thở dốc, không nói được gì. Cố đội trưởng nhếch khóe môi, đưa tay ôm thắt lưng bà xã nhà mình, nhỏ giọng an ủi một chút.

Lý Uyển nói, "Cô giáo Nghiêm không có việc gì chứ? Nếu không đi được thì trước hết để Hoài Việt đưa cháu về?" Tuy là nói với Nghiêm Chân nhưng ánh mắt lại nhìn Cố Hoài Việt.

"Có thể đi được không?" Cố Hoài Việt đi lên trước, tay phải hơi nghiêng nghiêng để đỡ lấy cô.

Cô nháy mắt mấy cái, nhẹ giọng nói, "Có thể đi được, không nghiêm trọng lắm đâu."

"Vậy là tốt rồi." buông lỏng tâm tình, "Đi thôi, tôi đưa cô về nhà."

Trên đường về cũng không nói gì, Nghiêm Chân đem cửa sổ xe hạ xuống phân nửa, có gió lạnh thổi vào nhất thời làm cho cô thoải mái hơn rất nhiều. Rất câu nệ, rất nghiêm túc, cô phải kín đáo như vậy cả một đêm cơ hồ là không thích ứng được, cũng may rút cuộc đã rời khỏi đó.

Xe như trước dừng ở trước sân, Nghiêm Chân mở cửa xe, chuẩn bị xuống xe thì bỗng nhiên nghe thấy Cố Hoài Việt gọi mình, "Nghiêm Chân."

"Vâng?" Cô kinh ngạc nhìn lại.

Chỉ thấy anh khẽ cười, "Cảm ơn cô."

Nghiêm Chân mỉm cười, "Không cần khách khí, nhưng biện pháp này chỉ có thể dùng một lần. Lần sau phỏng chừng sẽ không được nữa." Đón nhận ánh mắt của anh, cô vội nói, "Tôi trước đây cũng đã thử qua, sau này bà nội của tôi cũng nhìn ra được."

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt trầm mặc vài giây rồi sau đó nhếch môi nở nụ cười, "Cô giáo Nghiêm, chờ một chút."

Nghiêm Chân đứng ngay tại chỗ, nhìn anh hướng cô rồi lại nghe thấy anh nói, "Trong bộ đội chúng tôi có liều thuốc dân gian trị đau chân rất tốt, nếu cô giáo Nghiêm không ngại thì tôi có thể thử xem."

"A... được." Cô mơ mơ màng màng đáp ứng rồi, sau đó liền thấy anh cúi xuống. Trong khi cô còn không kịp kinh ngạc gì thì anh đã cầm lấy mắt cá chân của cô rồi sử dụng lực rồi vặn qua một chút.

Cô nhất thời đau sợ run, cơ hồ mà hét ra tiếng nhưng vẫn cố gắng cắn môi dưới, nhịn xuống.

Cố Hoài Việt đỡ lấy cánh tay của cô, chờ cô chậm rãi trở lại bình thường, lại dùng một chiếc khăn tay sạch sẽ quấn lấy, "Có chút đau nhưng sáng mai đứng lên sẽ tốt hơn rồi, hơn nữa sẽ không bị sưng."

"Cảm ơn.." Nghiêm Chân mơ hồ không rõ, trong lòng lại nghĩ cô tình nguyện bị sưng còn hơn là đau thế này.

Cố Hoài Việt như hiểu được suy nghĩ trong lòng cô nên cười khẽ rồi nói, "Có chút đau, nhanh chóng bôi lên ít thuốc để trị cho hết nếu không hậu hoạn vô cùng.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Thời điểm Cố Hoài Việt lái xe trở lại Cố viên, đã là 10 giờ rưỡi tối. Hơn phân nửa khách đều đã về nhà, đèn phòng khách vẫn còn thắp sáng.

Cố Hoài Việt không nhanh chóng vào nhà mà bắt lấy Phùng Trạm đang ở trong vườn quét tước, làm vệ sinh mà hỏi, "Còn có ai chưa đi vậy?"

Phùng Trạm thu dọn xong xuôi mọi thứ đứng đó ngơ ngẩn nửa ngày, không biết có nên nói hay không. Cố Hoài Việt cũng không giục nói, chỉ là với vẻ mặt này của Phùng Trạm cũng hiểu được .

"Muốn tôi nói thì tham mưu trưởng cũng đừng có gấp, phu nhân đem giữ gia đình Thẩm chủ nhiệm lại cũng có ý của bà ấy, chính là...chính là..."

"Còn cái gì?" Giọng nói trầm thấp vang lên.

Đứng trước ngươi có hai gạch bốn sao đầy khí thế bức người này thì tâm Phùng Trạm cũng bị dọa cho nhảy dựng lên, vội nói, "Theo như cách nói của đội trưởng, phu nhân đây là vung lưới một lần, trọng điểm chính bồi dưỡng tình cảm, tranh thủ ở trong khoảng thời gian ngắn giải quyết vấn đề cá nhân của thủ trưởng đó."

Cố Hoài Việt trầm mặc vài giây, rồi sau đó bật cười, xem ra tất cả mọi người ở đây đều thật vội vàng tìm đối tượng cho mình rồi.

Đẩy cửa đi vào, liền thấy vợ của Thẩm Nhất Minh Tương Di cùng con gái Thẩm Mạnh Kiều đang ngồi ở trên sofa cùng mẹ anh là Lý Uyển nói chuyện. Mẹ thấy anh về liền gọi.

https://thuviensach.vn

"Đưa con bé về rồi sao?" Mẹ anh cười tủm tỉm hỏi, nhưng cũng không nói rõ ra danh tính của Nghiêm Chân.

"Vâng ạ." Sửa sang lại nút thắt quần áo, chào hỏi Tương Di cùng Thẩm Mạnh Kiều.

Lý Uyển biết thời biết thế nói, "Tương Di, đây là con lớn của tôi, cô còn nhớ rõ chứ?"

Gia đình Thẩm Nhất Minh chuyển đến thành phố B cũng đã nhiều năm, cho dù ở thành phố C chỉ hai ba năm, đến nhà cũng không thường xuyên thấy Cố Hoài Việt, bởi vì khi đó anh đã tham gia quân ngũ rồi.

Lại nói tiếp Lý Uyển cùng Tương Di cũng không tính là quen thân, tất cả đều là do chồng nhà mình bên này quan hệ qua lại với nhau.

Tương Di buông ly trà, hòa ái cười cười lộ ra khuôn mặt bảo dưỡng rất tốt, thật nhìn không ra dấu vết của năm tháng, "Tôi cũng nhớ không rõ lắm, không nhớ rõ ràng nhiều được." Nói xong đẩy Thẩm Mạnh Kiều bên cạnh, "Tôi nhớ rõ khi Kiều Kiều còn nhỏ có mang con bé tới đây một lần, khi đó chính là Hoài Việt mang theo con bé chơi đùa vui vẻ. Tuy về nhà đã lâu, Kiều Kiều còn luôn miệng nhắc tới anh Hoài Việt của nó."

Hai người nhìn nhau nở nụ cười. Mà hai đương sự được hai người nhắc tới thì một người sắc mặt không thay đổi đứng ở tại chỗ, một người lại thẹn thùng cúi đầu.

Lý Uyển chăm chú nhìn Thẩm Mạnh Kiều vài giây, rồi sau đó cảm thán, "Mới đảo mắt mà Kiều Kiều đều đã lớn như vậy, bây giờ vẫn còn đang đi học phải không?"

Thẩm Mạnh Kiều ngượng ngùng cúi đầu, vuốt vuốt đuôi tóc, "Cháu đến trường sớm, lại nhảy mấy cấp, vừa mới tốt nghiệp đại học. Năm nay cũng vừa tròn hai mươi tuổi."

https://thuviensach.vn

Giọng nói mềm nhẹ, nhưng cũng không yếu ớt.

Lý Uyển nhịn không được mà ngạc nhiên một chút, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Mạnh Kiều lại thêm vài phần yêu thích.

Cố Hoài Việt đã thân kinh bách chiến, biết mẹ mình ở dưới lầu uống trà nói chuyện là có dụng ý gì, chỉ cười nhẹ rồi nói, "Con đi lên lầu trước, đi chào hỏi bác Thẩm một chút."

(thân kinh bách chiến: tự mình trải qua quá rất nhiều lần chiến đấu, kinh nghiệm phong phú. .)

Nói xong xoay người rời đi, để lại ba người phụ nữ ở dưới lầu bàn chuyện nhà. Nhưng là không nghĩ tới, đi lên lầu đồng thời với anh còn một bóng người im ắng đi theo lên, anh nhanh người đó cũng nhanh, anh chậm người đó cũng chậm, đợi cho đến khi anh dừng bước thì người phía sau kia mới dám sợ hãi kêu một tiếng, "Anh Hoài Việt."

Là Thẩm Mạnh Kiều. Cước bộ dừng một chút, quay đầu lại, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô ta, "Có việc gì sao?"

Thẩm Mạnh Kiều cắn cắn môi, "Anh Hoài Việt, anh còn nhớ rõ em chứ?"

Dường như có một chút xíu ấn tượng nên anh gật gật đầu, rồi sau đó nói, "Chơi vui chứ, tiệc chiêu đãi đêm nay có chỗ nào không tốt thì mong được thứ lỗi."

Thấy anh phải đi, Thẩm Mạnh Kiều lại hô một tiếng, đợi anh quay đầu lại, lúc này cũng không biết phải nói cái gì, môi dưới đều cắn cho có dấu, mới nghẹn đi ra một câu, "Không có việc gì, anh cứ đi đi."

Ứng phó xong cũng đã hết cả toàn bộ buổi tối, Cố Hoài Việt cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Không phải nói thể lực, cũng không phải yếu hơn trước kia nhưng là đạo lí đối nhân xử thế này sao có thể sánh bằng thế chiến đấu đánh

https://thuviensach.vn

trận được, nghĩ đến đây anh liền trở lại phòng ngủ của mình, lên giường nghỉ ngơi.

Trong phòng không khỏi có chút loạn. Tuy nói anh hàng năm ở bên ngoài tham gia quân ngũ nhưng một lần diễn tập quân sự có thể làm cho anh suốt mấy tháng đem lều trại làm nhà, cũng chưa có ổn định được nên căn phòng này từ nhỏ đến nay giờ đại khá đã trở thành phòng của con trai, trong phòng đầy ắp món đồ chơi quả thực làm cho anh không có chỗ đặt chân, có thể thấy được ông bà nội đây rất chiều đứa cháu nội này.

Miệng của tiểu quỷ ẩn ẩn một một tia cười, trong lúc ngủ mơ bạn nhỏ Cố Gia Minh đá bay chăn, đem khẩu súng lắp ráp được một nửa để ở bên giường. Đây chính là bảo bối của tiểu tử kia.

Đây là món quà mà hôm sinh nhật bốn tuổi của Gia Minh anh đã mua cho nó, lần đó cũng xem như là lần sinh nhật duy nhất mà anh ở bên cạnh con, chính vì vậy mà quà sinh nhật này cũng có thể xem như bảo bối. Tiểu quỷ này thường xuyên vác súng trên vai, đạn lên nòng ra trận nên anh đương nhiên biết rõ ràng những kỹ năng này là giả, nhưng là con thích, con rất quan trọng với anh nên anh vẫn mua cho thằng bé.

"Chờ con trưởng thành, con cũng muốn vác súng trên vai!" Giọng nói non nớt trẻ con phảng phất giống như là ngày hôm qua, đảo mắt, tiểu tử kia đã lớn như vậy .

Tuy rằng anh hàng năm ở bên ngoài nhưng là người khác cũng không biết, chính anh biết, con anh chính là một sự uy hiếp, lời nói này là cấp trên của anh Tịch tư lệnh nói, anh âm thầm chấp nhận.

Đương nhiên lão thủ trưởng đã nói như vậy, "Nếu ai có cừu oán với cậu, trói con cậu lại, cho dù cậu có đủ các loại kỹ năng cũng không dám dùng, lúc đó còn có khí thế trên chiến trường giết địch sao?" Ông ấy đã ngừng một chút rồi lại có ý vị thâm trường nói, "Thế nhưng là đàn ông cũng chỉ là

https://thuviensach.vn

đàn ông, không phải là bất cứ cái gì cũng đều có thể thay thế được, có một số việc còn phải nhờ tới người phụ nữ làm."

Lúc ấy chỉ cho rằng Tịch tư lệnh là bị mẹ mình nhờ vả tới khuyên nhủ, cười cho qua mà thôi, nay con của anh đã chậm rãi lớn lên. So với hoàn cảnh khi còn nhỏ thì có phải anh lại nên để con lớn lên trong cô đơn như vậy nữa hay không?

Đây là vấn đề mà anh cũng chưa có khi nào nghĩ qua mặc dù đã lâu như vậy. Đây lần đầu tiên anh nghiêm túc tự hỏi vấn đề này.

...

Thứ Hai.

Sáng sớm Nghiêm Chân liền tỉnh lại, nhìn đồng hồ, đã bảy giờ năm phút. Cô sửng sốt trong chốc lát, mới giật mình nhớ tới hôm nay còn phải đi làm, nhanh chóng xuống giường rửa mặt. Vừa vào phòng bếp liền thấy bà nội đã nấu cháo xong rồi, trên bàn đã bày biện ra rồi.

Bà nội vừa nhìn thấy cô, liền thúc giục cô ăn sáng, "Bà thấy cháu ngủ say như vậy, đang nghĩ đợi lát nữa đi gọi cháu dậy. Cháu không bị muộn chứ?"

Nghiêm Chân cười lắc lắc đầu, cúi đầu ăn sáng.

Cô tối hôm qua đi ngủ rất sớm nhưng là nằm thật lâu trên giường cũng không ngủ được. Loại tình huống này đối với cô mà nói là rất khác thường, cô dạy học ở tiểu học, tuy nói tiết dạy không nhiều lắm nhưng là công việc mỗi ngày cũng rất mệt, lại càng không muốn nói đến cuối tuần cô còn phải gặp phụ huynh của bọn trẻ. Mỗi ngày về nhà, dính vào gối đầu liền ngủ vùi liền.

Mà hiện tại, cô thế nhưng mất ngủ.

https://thuviensach.vn

Cô cố gắng không nghĩ đến nữa, vẫn giống như cũ đi đến trường.

Đem xe đạp khóa cẩn thận, Nghiêm Chân vừa quay người lại, liền thấy từ trong gara Vương Dĩnh chậm rãi đi ra, sắc mặt của cô ấy không được tốt lắm.

"Làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy?" Cô vội hỏi.

Vương Dĩnh quyệt miệng mà nói, "Cô Nghiêm có phải chung văn phòng cùng với Lý Viện hay không thế?"

A, cô Lý? Nghiêm Chân nghĩ nghĩ rồi đáp, "Cùng một tổ, làm sao vậy?"

"Cũng không biết cô như thế nào chịu được cô ta nữa, không phải gả cho một người có quyền thế thôi sao, mỗi ngày ở trước mặt người ta khoe khoang. Chiếc xe mới vừa rồi rời đi kia khiến cho tôi hít phải một đống bụi."

Nghiêm Chân nhìn nhìn cô ấy hồi lâu, rồi sau đó nhẹ nhàng cười, đưa qua một cái khăn tay sạch sẽ, "Lau đi, sắp đến giờ dạy, cô cũng đừng tức giận nữa."

Vương Dĩnh hừ một tiếng, nhận lấy.

Trong văn phòng, Lý Viện đang cầm gương nhỏ mang theo người trang điểm, Nghiêm Chân thản nhiên đi vào chào hỏi, đi đến trước bàn làm việc của mình mà ngồi xuống, còn chưa kịp kéo ngăn kéo ra thì chợt nghe Lý Viện ở đối diện nói một câu, "Cô Nghiêm, nói thật cùng làm chung với cô quả thật rất tốt ."

Bàn tay lấy đồ dừng một chút, Nghiêm Chân ngẩng đầu cười cười, "Bỗng nhiên sao lại nói chuyện này?"

https://thuviensach.vn

Lý Viện buông gương xuống, thâm ý liếc nhìn cô một cái, rồi sau đó quyến rũ cười, "Không có gì. Đúng rồi, Vạn chủ nhiệm nói khi nào tới thì tới văn phòng bà ấy một chuyến."

Vạn chủ nhiệm? Nghiêm Chân khẽ nhíu mày, đứng dậy đi đến văn phòng chủ nhiệm khoa Vạn Nhụy.

Vạn chủ nhiệm năm nay gần sáu mươi, năm đó là chủ nhiệm được trường học mời về, bên dưới mái đầu bạc kia là gương mặt thường xuyên mang theo sự tươi cười hiền lành, bà ấy rất quan tâm và chiếu cố tới Nghiêm Chân. Nghiêm Chân đối với bà ấy cũng rất cảm kích, nhưng là giờ phút này tất cả biểu tình trên mặt Vạn Nhụy đều là xin lỗi.

"Cũng không biết có chuyện gì, hiệu trưởng bỗng nhiên nhắc tới cháu, muốn xem lý lịch sơ lược của cháu." Vạn Nhụy nói, "Tiểu Chân, tình huống của cháu thì cháu cũng rõ ràng, chưa tốt nghiệp đại học sư phạm lại không có chứng nhận giáo viên, tuy nói cháu đang là nghiên cứu nhưng dù sao hiện tại hiệu trưởng muốn chứng thực mà cháu không có bằng chứng chỉ là không được."

Nghiêm Chân hơi nhếch môi, không nói gì. Lúc trước thời điểm cô tốt nghiệp thì vội vã tìm việc, cho nên lý lịch sơ lược phỏng vấn đã có rất nhiều công ty trả lời thuyết phục là trở về nhà chờ tin tức.

Nhưng cô thấy tiền còn lại cũng không thừa bao nhiêu, do nhu cầu cấp bách nên cô cần phải tìm được một công việc, cũng thật may mắn là có một vị học tỷ vốn đang muốn tới trường học này giảng dạy nhưng lại đúng lúc đó quyết định muốn theo bạn trai đi ra nước ngoài, liền giới thiệu cô đến đây làm .

Cô quả thật là chứng chỉ gì cũng đều không có, có thể vào được đây cũng là nhờ vào mối quan hệ của học tỷ, vốn tưởng rằng không có việc gì nhưng cũng không ngờ...

https://thuviensach.vn

Vạn Nhụy cũng rất lo lắng, Nghiêm Chân cũng được xem như do một tay mà đưa vào, là một cô giáo thế hệ sau mà bà thích nhất, "Bây giờ còn có thể liên lạc với học tỷ của cháu hay không, có lẽ nhờ cô ấy tìm người giúp đỡ xem?"

Nghiêm Chân lắc lắc đầu, "Học tỷ đi nước ngoài, cháu không có phương thức liên hệ cùng chị ấy."

"Aiz." Vạn Nhụy thở dài một hơi, "Nếu không tìm được người, theo ý tứ của hiệu trưởng thì bước tiếp theo là vị trí của cháu sẽ để cho một người khác đảm nhiệm."

Nhất thời trong giây lát, văn phòng lâm vào tình trạng khó xử, Vạn Nhụy vỗ vỗ bả vai Nghiêm Chân, trấn an cô, "Nhưng cháu yên tâm, công việc cho cháu vẫn có."

Như là ngoài dự đoán, Nghiêm Chân ngẩng đầu có chút kinh ngạc mở miệng hỏi, "Là sao ạ?"

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của cô, Vạn Nhụy có chút khó xử mở miệng, "Hiệu trưởng nói thư viện của trường vừa mới nhập về một lô sách, muốn nhờ cháu tới trông coi." Đôi con ngươi xinh đẹp của Nghiêm Chân chợt lóe lên, Vạn Nhụy lại nói tiếp, "Tôi biết chuyện này khiến cho người có tài như cháu cảm thấy không được trọng dụng, nhưng biên chế của ngươi vẫn còn và tiền lương vẫn là như cũ..."

"Cháu đã hiểu." Nghiêm Chân mỉm cười đánh gãy lời của chủ nhiệm, "Cám ơn cô, Vạn chủ nhiệm. Cô vì chuyện của cháu mà phải lo lắng như vậy."

"Cháu... cháu đồng ý rồi sao?" Vạn Nhụy có chút kinh ngạc, bà thế nhưng lại chuẩn bị cả một cái sọt đầy lời khuyên, định bụng tới khuyên người nhìn qua trẻ tuổi nhưng tâm cao khí ngạo này.

https://thuviensach.vn

"Vâng, Cháu đồng ý. Tuần sau cháu sẽ trực tiếp nhận công việc mới." Cô nhẹ giọng nói.

"Ai, Được được được." Vạn Nhụy Điệt vừa nói ba từ được, đối với thái độ sảng khoái của Nghiêm Chân rất là cảm kích, "Tôi cũng đã nói chuyện với hiệu trưởng rồi, đến lúc đó tôi sẽ cố gắng thử xem có thể tìm được người có thể giúp cháu sắp xếp một vị trí khác được hay không?

"Làm phiền cô rồi, Vạn chủ nhiệm." Nghiêm Chân thấp giọng nói, đối với người này cũng chính là người đã giúp cô nhiều nhất, cô rất thật tâm mà kính trọng .

"Vậy sau khi qua đó, chuyện công việc nếu có chuyện gì khó xử cùng khổ cực thì trực tiếp đề cập với trường học, đừng có ngại gì cả."

Nghiêm Chân cúi đầu trầm mặc vài giây, rồi sau đó ngẩng đầu, cười cười mà nói, "Khổ ai cũng đều có nhưng nếu như từng thứ từng thứ đều nói người ta thì họ lại bảo mình làm cao kiêu căng. Vạn chủ nhiệm, cô yên tâm đi, không có việc gì đâu ạ."

Thứ khác cô không có nhưng nhẫn nại thì cô vẫn còn thừa.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Đảo mắt đã đến thứ 6, Cố Hoài Việt trở lại thành phố C cũng đã được một thời gian, nhìn trên lịch thì ngày về cũng đã gần đến. Trên thực tế anh không dự định nghỉ ngơi lâu như vậy, diễn tập đều đã bắt đầu rồi, anh từ "thầy giáo" nhận được điện thoại của mẹ mình gọi tới.

Lý Uyển ở trong điện thoại dặn dò, muốn anh khi nào diễn tập chấm dứt thì trở về nhà một chuyến, có chuyện quan trọng cần bàn.

Sự tình quan trọng được nói đến này thì trong lòng anh cũng biết rõ ràng, có thể thấy được bữa tiệc chúc thọ ngụy trang do mẹ mình cùng Cố lão gia làm ra thì anh không trở về cũng không được.

"Anh hai, sư đoàn các anh có cuộc diễn tập theo quý tiếp theo sẽ bắt đầu khi nào?"

Ăn xong điểm tâm, anh còn chưa nghĩ được nên mở miệng như thế nào thì Cố Hoài Ninh đang ngồi ở trên sofa đọc báo đã ném qua cho anh một câu. Anh liếc mắt một cái thản nhiên nói ra hai chữ, "Nhanh thôi."

Lương Hòa ngồi ở một bên gọt táo cũng ngẩng đầu lên, "Nói như vậy là anh hai sắp trở về doanh trại rồi sao?"

Cầm tờ tạp chí lên anh cúi đầu ừ một tiếng. Không nghĩ tới, mấy câu đối thoại ngắn gọn này rất nhanh để lọt tới tai của bạn nhỏ Cố Gia Minh, căn bản còn đang ở trên bàn cơm cọ xát thì hiện tại cũng không cố ăn thêm nữa mà chạy lại túm lấy ống quân của anh mà hỏi,"Ba lại muốn đi rồi sao?"

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt mới đầu còn bình tĩnh được vài giây nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ lại vô tội này của tiểu tai hoại thì anh đành phải buông tờ báo xuống, liếc mắt nhìn hai vợ chồng Cố Hoài Ninh và Lương Hòa đang trốn sau tờ báo rồi sờ đầu con, ôn nhu nói, "Uh, ba sắp phải đi rồi."

Nhận được đáp án thì sắc mặt của bạn nhỏ Cố Gia Minh nhất thời biến đổi, trừng mắt liếc nhìn hắn một cái sau đó quay đầu bước đi.

Cố Hoài Việt sửng sốt một chút, Lương Hòa cũng nhịn không được mà xì cười một tiếng.

"Cũng tại con, có ai làm ba giống như con vậy không? Suốt ngày bỏ con lại mặc kệ thế mà được a?" Lý Uyển oán trách con mình.

"Mẹ, mẹ không hiểu, quốc gia cần thì chúng con phải ra tiền tuyến." Anh lành lạnh nói một câu, buông tờ báo xuống chuẩn bị đi lên lầu thu dọn hành lý. Mỗi lần trước khi rời nhà thì con anh luôn có phản ứng này, anh đi vài ngày thì tiểu tư kia lại có thể thích ứng trở lại được.

"Đi thì con có thể đi nhưng trước hết phải đem vấn đề cá nhân của con giải quyết trước." Lý Uyển đi theo phía sau con trai mình đi lên lầu.

Cố Hoài Việt kinh ngạc nhìu mày, như thế nào, mẹ anh hôm nay lại muốn bức hôn nữa rồi sao?

Anh quay đầu, dở khóc dở cười, "Me, chuyện này nếu chỉ hai ba ngày có thể giải quyết thì còn làm gì còn để cho mẹ kéo dài lâu như vậy chứ?"

"Con cũng biết là con đang "kéo dài" sao?" Thật vất vả lắm mới bắt được nhược điểm của con mình, Lý Uyển bắt đầu không thuận theo cũng không buông tha mà hỏi lại, "Con gái bạn chiến hữu của ba con, chính là Thẩm Mạnh Kiều đó, con cảm thấy như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Cố thủ trưởng cố gắng nhớ lại một lần rồi đáp, "Đó vẫn chỉ là một cô gái còn nhỏ." Ý tứ chính là rất bình thường.

"Nhưng là con gái nhà người ta thích con."

"Chính miệng cô ấy nói ra như vậy sao?"

"Cho dù con bé không nói mẹ cũng có thể nhìn ra được." Lý Uyển nói như trảm định tiệt sắt, "Còn đừng cự tuyệt nhanh như vậy, hãy suy nghĩ thật kỹ đi. Tuy rằng các con kém tuổi nhau khá xa nhưng người trẻ tuổi vẫn luôn nói rằng tuổi tác không phải là vấn đề sao..."

"Mẹ, con phải nhắc nhở mẹ, con của mẹ cũng đã không còn trẻ tuổi nữa. Hơn nữa một thế hệ lại cách xa nhau như vậy, mẹ cẩn thận xem xét xem trong gia đình chúng ta có bao nhiêu chuyện như thế." Anh bên bên đi lên lầu vừa thản nhiên nói.

Lý Uyển hơi tức giận, "Con không cần phải bắt chẹt lời nói của mẹ." Mắt thấy trận bức hôn nữa sắp thất bại, bà bỗng nhiên nhớ tới cái gì rồi hỏi lại, "Mạnh Kiều không được, vậy Nghiêm Chân thì như thế nào?"

Cái tên này làm cho anh dừng lại nghĩ ngợi một chút, "Nghiêm Chân?"?

Phút chần chờ ngắn ngủi này làm cho Lý Uyển cảm thấy được hy vọng, "Cô giáo Nghiêm cũng chính là người con mang đến ngày hôm nay, thế nào? Người này cũng không được sao?"

Anh nhất thời ngẩn người sau đó mới nói, "Cô ấy là bạn của con."

"Bạn bè thì sao chứ? Bạn bè thì không thể yêu đương kết hôn sao?" Lý Uyển đương nhiên mà nói, "Con nếu có tâm hiện tại nói không chừng đã sớm không phải là bạn bè rồi."

https://thuviensach.vn

Nghe đến đó, anh rút cuộc cũng bật cười, "Cha cũng không biết Nghiêm Chân, như thế nào mà cứ như vậy mà bắt người ta gả cho con được chứ? Còn sợ con của mẹ không thể lấy được vợ sao?"

"Mẹ không phải chỉ lo lắng cho con mà còn lo lắng cho con của con, cháu trai của mẹ." Lý Uyển cất cao giọng, hiển nhiên là tức giận cực kỳ, "Không ngờ như thế sao? Lại nhờ người đến ứng phó mẹ có phải không? Muốn cho con kết hôn thì khó như vậy có phải không? Có phải hay không vì mẹ của Gia Minh mất đi mà cả nhà chúng ta cũng đều phải giữ đạo hiếu theo sao? Có phải anh để cho anh rồi con anh cả đời phải cô độc như thế, mà hơn nữa anh để cho Gia Minh cả đời cũng không có mẹ có phải không?"

Một câu rồi một câu chất vấn dần qua đi, toàn bộ trong nhà đều tĩnh lặng lại.

Không ai dám phát ra động tĩnh gì,vì vậy trong nhà kiêng kị nhất là người nhà cãi cọ nhau, cũng liền hiểu ý nên thời điểm không nên nói rõ ràng gì cả.

Cố Hoài Việt sửng sốt một chút, rồi sau đó mở miệng, giọng nói chút khàn, "Con đã biết."

.....

Kỳ thật làm việc ở thư viện cũng không có giống như trong suy nghĩ của cô. Ngày mai vừa vặn là thứ sáu, tuần sau Nghiêm Chân sẽ chính thức dời nơi làm việc lên đây, thừa dịp buổi chiều rảnh rỗi, cô đi vào thư viện làm thủ tục.

Không hổ danh là trường học tốt, mỗi lần đặt hàng thì thư viện liền nhập về trăm vạn đầu sách, về phương diện sách này thì miễn bàn đi. Đi vào nơi này, trong lòng Nghiêm Chân lập tức an tĩnh xuống.

Tiếp đãi cô là là Thường chủ nhiệm của thư viện trường, Thường chủ nhiệm người cũng như tên, gặp người liền cười, hòa ái dễ gần, bình dị gần

https://thuviensach.vn

gũi. Nhưng là lý lịch của ông ấy lại không tầm thường, là một trong những người của lưu học sinh mới đầu tiên của Trung Quốc, từng ở nhiều trường cao đẳng đại học làm giáo viên, cho dù này đã về nghỉ hưu cũng không nhàn rỗi mà ở trong này giúp trương học quản lý sách báo, nhàn còn có thể nghe nhạc.

"Tiểu Nghiêm lại đây đi, đến đúc lúc lắm." Thường chủ nhiệm cười, "Quá một lúc nữa thì bác sẽ xuống ban rồi về nhà, cháu nếu đến muộn lát nữa thì cửa thư viện cũng có thể đã đóng lâu rồi."

Thường chủ nhiệm vừa nói vừa mang theo cô hướng phía trong thư viện mà đi tới, giọng điệu ôn hòa, bóng dáng cao dài và rộng, giống như có một loại khí lực chất chứa ở bên trong. Nghiêm Chân theo ở phía sau liền mỉm cười.

Kỳ thật, thật sự cũng không tệ như vậy, không phải sao?

Thừa dịp ít người, Thường chủ nhiệm đưa cô đi một vòng quanh thư viên. Một thư viện lớn như vậy, bọn họ lại đi thong thả, đi hết toàn thư viện cũng đã là nửa giờ sau rồi, bên ngoài mặt trời cũng bắt đầu lặn xuống.

"Công việc ở thư viện chúng ta thì cần chú ý tới quy củ, sách này để ở chỗ nào cũng không thể để sai, nếu không bọn nhỏ tới tìm có thể là không ra." Thường chủ nhiệm cười, nhìn về phía Nghiêm Chân, "Tiểu Nghiêm, cháu là như thế nào tới đây cũng không sao. Trong thư viện này cũng chỉ có mình bác biết, cháu không cần có gánh nặng gì, cứ làm việc cho thật tốt. Làm việc tốt còn có thể vui vẻ hơn."

"Cháu biết." Cô rũ mắt xuống, thấp giọng trả lời.

Cô biết, Thường chủ nhiệm nói những lời này là muốn trấn an cô. Cô là như thế nào mới phải tới đây nếu để mọi ngời biết thì không chỉ có vài người chỉ thẳng vào mặt mà nói, để mắt nhìn lại thì toàn bộ trường học

https://thuviensach.vn

cũng sẽ lòng đầy căm phẫn với cô, chỉ sợ lúc đó ngay cả Vương Dĩnh cũng có.

Nhưng kia thì có quan hệ gì chứ. Cô nếu quyết định nhận sẽ không lại nghĩ đông nghĩ tây nữa, miễn để cho chính mình không vui vẻ.

Thứ sáu chính là thời gian làm việc cuối cùng của cô, ngày mai chính là cuối tuần.

Nghiêm Chân khép lại cuốn sách giáo khoa, nhìn về phía những học trò ở phía dưới mà mỉm cười, "Bây giờ đã hết giờ lên lớp, ngày mai là cuối tuần nên cô hi vọng các em sẽ có ngày nghỉ chơi vui vẻ nhé, đương đương vui vẻ nhiều nhưng bài tập cũng không thể không hoàn thành."

Học sinh của cô đã bắt đầu kháng nghị, "Cô giáo, chúng em còn không có đi chơi mà cô đã ra đề bài tập như thế, áp lực rất lớn."

Những học sinh này...!

Nghiêm Chân bất đắc dĩ thở dài, gõ nhẹ lên mặt bàn ý bảo bọn nhỏ im lặng, "Cô còn có một việc muốn nói cho các em biết, nghe xong rồi thì cả lớp nghỉ."

Các bạn học nhỏ nghe vậy thì lập tức ngồi nghiêm chỉnh, ngoan ngoãn nghe cô giáo nói.

"Bắt đầu từ tuần sau, cô sẽ đến thư viện làm việc, không thể ở lại dạy tiết ngữ văn cho các em nữa." Nghiêm Chân suy tư một chút, cân nhắc nhìn về phía dưới xem nên nói như thế nào, lại phát hiện ra những gì cô chuẩn bị trong đầu đều đã quên sạch. Cô không phải là người hay cảm động hay cảm khái gì, nhưng nhìn thấy những cặp mắt trong suốt ở phía dưới kia, cô bỗng nhiên cảm thấy khó thở, nói không ra lời.

https://thuviensach.vn

"Cô giáo, cô không dạy ngữ văn nữa thì có thể dạy môn khác sao? Em nghe cô giáo Vương nói anh văn của cô cũng rất tuyệt." Lớp phó Lâm Tiểu Tiểu hỏi.

Nghiêm Chân mỉm cười rồi nói, "Các em có thể đi thư viện đọc sách, sau đó cô sẽ giúp các em đọc và tìm hiểu sách nhé."

Lâm Tiểu Tiểu như đã hiểu cũng như không hiểu bèn cúi đầu ngồi xuống, rồi từng bạn học nhỏ cũng đều nới lỏng một hơi, thì ra còn có thể học cô giáo nha, yên tâm rồi.

Kết thúc giờ học, Nghiêm Chân thu dọn này nọ xong , đi trở về phòng làm việc. Thời điểm cô đang mở cửa thì nghe được phía sau có tiếng ma sát truyền đến, quay đầu lại thì nhìn thấy Cố Gia Minh.

Cô ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào cậu học trò này, "Tìm cô có việc gì sao?"

Bạn nhỏ Cố Gia Mình hơi dẫu môi, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô một cái, rất nhanh lại cúi thấp đầu, nhỏ giọng than thở, "Cô giáo, ba em nói nếu nửa đường mà làm kẻ đào binh thì thật không đúng."

Cô sửng sốt một chút, rồi sau đó mỉm cười, "Uh, làm đào bình là không đúng."

Xem ra là cô xem nhẹ đỗ mẫn cảm của những học sinh này, nhiều học sinh như vậy nhưng chỉ có đứa trẻ này nghe đã hiểu được ý tứ, biết cô phải rời đi. Chẳng qua, cậu bé cũng chỉ là đứa nhỏ 6, 7 tuổi mà thôi.

"Gia Minh."

"Vâng?"

"Em không muốn cho cô đi có phải không?"

https://thuviensach.vn

Bạn học nhỏ chà xát rồi lại chà xát góc óc, bên tai ẩn ẩn có chút đỏ lên. Một lát sau, cậu bé ngẩng đầu, một đôi mắt nhỏ đen bỗng vụt sáng, giống như đảo qua trong lòng cô ngứa ngay nhưng lại không thể bắt được. Bạn học nhỏ dẫu môi, nói một câu, "Cô lạ không chán ghét."

Cô lại không chán ghét cho nên đứa trẻ này mới có thể thích cô giáo này sao?

Nghiêm Chân hơi sửng sốt, nháy mắt một cái, có cảm giác ẩm ướt nơi khóe mắt.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tâm tình mấy ngày này của bạn nhỏ Cố Gia Minh thật không tốt.

Ăn xong cơm chiều, bạn nhỏ này vừa buông bát, liền chạy bình bịch về căn phòng ở lầu hai.

Nhìn bóng dáng của cậu bé, thím Trương lo lắng nói, "Hoài Việt, hai ngày hôm nay Gia Minh bị làm sao vậy? Bơ xốp giòn cũng không thèm ăn, phim hoạt hình cũng không xem, mỗi lần cơm nước xong liền chúi đầu vào trong phòng, hay là mắc bệnh gì rồi?"

Sao? Cố Hoài Việt thở dài một hơi thật sâu, buông tạp chí đi lên lầu hai.

Đẩy cửa phòng ra, liền thấy tiểu tử kia đang ngồi ở trên thảm còn thật sự nghiêm túc tháo ra lắp lại mô hình súng lục mà hôm trước đã lắp ráp xong xuôi kia. Nghe thấy động tĩnh ngoài cửa cái đầu nhỏ kia nâng cũng không thèm nâng lên.

Tiểu tử kia còn giận dỗi sao?

Khóe môi anh hơi hơi cong lên một chút, anh đi vào bên trong rồi hỏi, "Gia Minh, con đang làm cái gì vậy?"

Biết rõ mà còn cố hỏi.

Tiểu tai họa đương nhiên không chút quan tâm, tiếp tục cúi đầu vật lộn với mô hình lắp ráp súng lục, Cố Hoài Việt cúi đầu nhìn một lát, thấy không thể lắp ráp theo đúng trình tự thì liền cười rồi cầm mô hình đó qua thay cậu bé lắp tốt, sau đó lạ trả lại vào trong tay cậu bé, nhéo nhéo khuôn mặt của

https://thuviensach.vn

con rồi hỏi, "Bạn nhỏ Cố Gia Minh, thủ trưởng hỏi con sao con không trả lời."

Bạn nhỏ nào đó quyết định dẫu môi, không để ý tới .

Cố Hoài Việt hơi nhíu mày, ngồi xuống đối mặt với con, nhìn thẳng, "Không muốn ba đi sao?"

Những lời này giống như kích động tới cậu bạn nhỏ, rút cuộc cậu bé buông súng xuống, thở dài, "Ba ơi, cô giáo Nghiêm không còn dạy lớp của con nữa."

Cố Hoài Việt sửng sốt, rồi sau đó bật cười, thì ra con trai của anh ngồi ở chỗ này buồn bực lâu như vậy là vì nguyên nhân này sao? Anh chăm chú nhìn vào cái đầu nhỏ của con, xoa xoa đỉnh đầu mềm mại của cậu bé sau đó mới nhẹ giọng hỏi, "Gia Minh, con thích cô giáo Nghiêm sao?"

Cậu bạn nhỏ cúi đầu không nói lời nào. Cố Hoài Việt biết bộ dạng kiểu biểu hiểu cho việc cam chịu, là đồng ý.

Sau một lúc trầm mặc, anh sờ sờ đầu con rồi nói, "Ba đã biết."

Hôm nay là Chủ nhật, bởi vì gia đình người học trò cấp ba yêu cầu phải đến trường học tham gia cuộc thi khảo hạch cho nên Nghiêm Chân ngoài ý muốn không có việc gì làm nên cô quyết định đi xuống dưới nhà.

Một ngày nhàn nhã như vậy quả thật không nhiều lắm, ăn qua chút điểm tâm rồi cô liền cùng bà nội đi mua đồ ăn. Một cái quần bò tẩy trắng bệch, một cái áo sợi rộng màu tím nhạt, mái tóc dài thẳng tới lưng túm lại thành một cái đuôi ngựa, nhìn hình ảnh của chính mình trong gương, tâm tình của Nghiêm Chân không hiểu sao cảm thấy tốt hẳn lên.

Chợ bán rau quả không cách nhà xa cho lắm, cô bình thường đi làm nên chuyện mua đồ ăn liền giao toàn bộ cho bà nội.

https://thuviensach.vn

"Bà là qua đây mua đồ ăn sao?" Một cô bán rau cải cười cùng bà nội chào hỏi, thấy Nghiêm Chân thì ánh mắt lại cười híp lại thành một đường, "A, hôm nay bà cùng cháu gái đi chợ nha."

"Vâng...." Bà nội cười đáp lời, quay đầu lại oán giận Nghiêm Chân, "Không phải bà nói cháu rồi sao, một ngày trời đẹp như vậy, con gái nhà người ta đều đi hẹn hò, còn cháu lại cố tình đi theo một bà già như ta đi ra chợ mua đồ ăn."

Nghiêm Chân cúi đầu cười, nhận lấy rau xanh trong tay bà nội, đi đến phía trước.

Về nhà, cô đi vào bếp nấu cơm, bà nội ở bên ngoài cùng bà Lý ở cửa đối diện nói chuyện phiếm, tự nhiên không tránh được muốn nói đến chuyện của cô. Nghiêm Chân chỉ xem như không biết, mặc kệ các bà ấy đi.

Trong lòng cô cũng rất rõ ràng bà nội là vì cô mà sốt ruột, nhưng là chuyện hôn nhân cả đời, không phải cô muốn là có thể quyết định được. Huống chi, cô cơ hồ lại là chưa bao giờ nghĩ tới...

Cô vì thất thần mà hướng dao thoáng trật một chút, thiếu chút nữa thì cắt đến ngón tay của cô. Nghiêm Chân cả kinh, vội vàng hoàn hồn,trong sự kinh sợ vừa mới thoát khỏi sự nguy hiểm trong gang tấc nên vội đem đồ ăn cắt cho xong, vừa muốn mang đi rửa thì di động đặt ở trong phòng khách vang lên.

"Tiểu Chân, điện thoại." Bà nội gọi cô.

"Vâng, cháu đến đây." Cô lên tiếng, cuống quít chạy ra ngoài nhận điện thoại.

Trên màn hình hiện ra là "phụ huynh học sinh 02″, đây là thói quen của cô được hình thành từ sau khi đi dạy học, dựa theo số thứ tự trong danh sách học sinh mà lưu lại số điện thoại của phụ hunh từng học sinh theo số

https://thuviensach.vn

thứ tự ấy, như vậy vừa nhìn thấy là có thể đoán ra là phụ huynh của học sinh nào cho tiện lễ phép xưng hô chào hỏi, cho tới bây giờ cũng chưa từng gây ra sai lầm.

Chính là khi nhìn đến dãy số này cô có chút do dự , số 02, đúng là số của Cố Gia Minh.

Bà nội đứng ở bên cạnh nhìn cô nên cô đành mím môi, ấn phím trò chuyện.

"Xin chào, cô giáo Nghiêm." Ngữ khí đầu kia rất là bình thản không chút dao động.

"Xin chào." Cô ổn định tâm trạng, cất lời chào hỏi.

"Cô giáo Nghiêm hôm nay có thời gian rảnh không? Vài ngày tới, tôi phải trở về quân khu, trước khi đi muốn cùng chủ nhiệm lớp của Gia Minh nói chuyện."

"A, kỳ thật tôi..." Cô chần chờ một chút, không biết phải như thế nào nói cho anh biết, cô đã không còn là chủ nhiệm lớp của Cố Gia Minh.

"Không tiện sao?"

"Không phải." Cô lập tức phủ nhận.

Người đàn ông đầu kia cười nhẹ, "Vậy vẫn là quán cà phê lần trước nhé, buổi chiều ba giờ."

Cắn cắn môi, Nghiêm Chân đáp ứng rồi. Ngắt điện thoại, Nghiêm Chân đứng ngay tại chỗ lại phát ngốc ra trong chốc lát, tâm trạng vừa ổn định tốt thì nay lại bắt đầu rối loạn.

...

https://thuviensach.vn

Buổi chiều khi đến thời điểm ra cửa thì bên ngoài lại là một trận mưa to, thành phố C là nơi toàn bộ hãng xe đổ dồn vào. Cô thật vất vả đón một chiếc, thế nhưng còn bị kẹt xe. Nhìn mưa bên ngoài cửa sổ ào ào trút xuống, cách đó không xa trong màn mưa chính là quán cà phê, Nghiêm Chân khẽ cắn môi rồi mở cửa, đội mưa to hướng quán cà phê chạy tới. Không cần nghi ngờ, đợi cho đến khi cô bước vào trong quán thì cả người đã ướt sũng.

Khi Cố Hoài Việt nhìn thấy cô thì có một chút kinh ngạc, lập tức đứng dậy, đưa qua chiếc khăn tay trắng tinh. Nghiêm Chân sửng sốt vài giây rồi sau đó cũng nhận lấy.

"Xin lỗi, tôi đến muộn 10 phút." Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Nghiêm Chân thanh cổ họng xin lỗi.

Anh chăm chú nhìn cô vài giây, rồi sau đó mỉm cười, "Người nên xin lỗi là tôi mới phải, loại thời tiết này lại hẹn cô ra ngoài."

Phục vụ bưng lên một ly hồng trà, hai tay vậy quanh ly nước, Nghiêm Chân mới cảm thấy hơi ấm áp lên một chút. Cô theo bản năng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn đến quân hàm trên quân trang, "Kỳ thật tôi hẳn là nên nói trước cho anh biết, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ không còn là chủ nhiệm lớp của Gia Minh." Nói xong cô nở nụ cười một chút, tươi cười nhưng cũng có chút chua xót, "Nhưng anh có cái gì muốn nói có thể nói cho tôi biết, tôi có thể giúp anh nhắn lại."

Nói xong cô lại cúi đầu, hai bên lại lâm vào sự trầm mặc, trong lúc nhất thời cô chỉ có thể nghe thấy thanh âm của anh dùng chiếc thìa nhỏ quấy hồng trà vọng lại, bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ vô cùng.

"Cô giáo Nghiêm." Bỗng nhiên anh mở miệng, Nghiêm Chân ngẩng đầu thì nghe anh nói, "Cô từng có bạn trai sao?"

Cô sửng sốt, mạnh mẽ tự trấn định mình trong chốc lát rồi mới trả lời, "Không có."

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt nghe xong gật gật đầu, Nghiêm Chân trong chốc lát không rõ chuyện gì xảy ra.

"Nghiêm Chân."

"Vâng?" Nghiêm Chân bỗng dưng cả kinh, bởi vì anh bỗng nhiên gọi tên của cô.

Cố Hoài Việt buông thìa, tầm mắt dừng ở trên người cô, cân nhắc một lát rồi lại nói, "Những gì tôi sắp nói, hy vọng cô không cần kinh ngạc."

Không biết như thế nào, Nghiêm Chân có dự cảm kỳ quái, cô buông ly trà nhìn anh .

"Kỳ thật lúc trước, tôi đã biết lớp Gia Minh phải đổi giáo viên chủ nhiệm. Sở dĩ hẹn cô đi ra là có việc muốn nói." Anh thấp giọng nói, giọng điệu cũng không chút do dự, bình tĩnh, hiển nhiên cứ tiếp tục như đã suy nghĩ rõ ràng rồi, "Không biết cô có biết hay không, Gia Minh thực thích cô."

Nghiêm Chân sửng sốt, rất nhanh gật gật đầu, " Gia Minh là đứa nhỏ thông minh, tôi cũng thực thích ."

Cố Hoài Việt nghe xong nhẹ nhàng cười, "Vậy là tốt rồi." rồi anh lại nói, "Nếu cô nguyện ý, cho dù không làm chủ nhiệm lớp của Gia Minh thì cũng có thể tiến thêm một bước thử tiếp xúc xem sao."

Cô khó hiểu ngẩng đầu, Cố Hoài Việt đón ánh mắt của cô rồi nói, "Chúng ta kết hôn nhé."

Nghiêm Chân rõ ràng sửng sốt, ngụm trà đưa đến bên miệng còn chưa kịp uống xuống cổ họng, rồi sau đó cô nhịn không được bật cười, "Cái lý do này có phải rất không có sức thuyết phục hay không? Nếu tôi muốn mỗi ngày cùng với một đứa trẻ thích tôi tiến thêm một bước thì có phải đều cần gả cho ba của đứa trẻ đó hay không?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân chỉ đùa một chút, làm ra vẻ thoải mái, trên thực tế trong lòng cô đã khẩn trương đến mức muốn đòi mạng .

Cố Hoài Việt tùy ý nhìn cô nở nụ cười một lát, rồi sau đó không nhanh không chậm mở miệng, "Cái này chỉ là lý do thứ nhất, lý do thứ hai là gia đình cần." Anh nhìn cô, "Mẹ của tôi và bà nội của cô. Tôi nghĩ rằng hai người ấy hẳn đều thực vội không phải sao?"

Bà nội của cô? ! Cô nghi hoặc nhìn về phía Cố Hoài Việt, mà anh cũng không e dè nói, "Lần trước ở trong phòng bệnh, tôi không cẩn thận nghe được."

Thật sự là không cẩn thận? Nghiêm Chân hoài nghi.

Cô suy nghĩ một lát rồi mới nói, "Cố... Thủ trưởng, tùy tiện tìm một người đến xem mặt cũng không phải là kế lâu dài." Xoa xoa trán, cô trước hết phải che mặt trước người đàn ông này đã,"Tuy rằng người trong nhà của tôi cũng luôn thúc giục rất vội, nhưng tôi không muốn có lệ. Anh có nghĩ tới nếu chúng ta qua loa tắc trách để xong xuôi mọi chuyện, kết cục của hai người chúng ta sẽ như thế nào hay không?"

"Cái này không phải là vấn đề." Cố Hoài Việt bình tĩnh nhìn cô, "Chúng ta có thể chậm rãi tìm hiểu khi ở chung."

"Nhưng hai người chúng ta cũng không quen thuộc. Anh làm sao mà biết tôi là cái dạng người gì, liền ngay cả bà nội tôi hỏi chuyện của anh, tôi đều rất khó mà mở miệng trả lời." Nghiêm Chân nghiêm túc nói, "Hiện tại cũng không phải thời đại trong cuộc cách mạng, chúng ta không thể bởi vì tổ chức cần mà cứ như vậy tùy tùy tiện tiện đầu quân."

"Đó cũng không phải là vấn đề." Anh cười cười rồi nói, "Cô có thể hướng bà nội của cô mà giới thiệu tôi như thế này: chức nghiệp: quân nhân, tình huống gia đình: thanh niên mất vợ, dưới trướng có một người con trai. Còn

https://thuviensach.vn

cô thì gia đình của anh cũng đều đã biết, là cô giáo của Gia Minh. Cho nên chúng ta không có gì không rõ ràng."

Nghiêm Chân quả thực muốn hộc máu, bình tĩnh của cô cũng đều muốn vét sạch hết, "Cố... Cố thủ trưởng, tôi vì sao phải đáp ứng anh? Tôi còn có khoảng thời gian thanh xuân rất dài, vì sao phải bởi vì anh có một nguyên nhân hoang đường như vậy mà dùng hết thời gian cũng như thời kì thanh xuân cống hiến cho một cuộc hôn nhân không có tình yêu?"

Cố Hoài Việt yên lặng trong một cái chớp mắt, rồi sau đó chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt tối tăm lợi hại mà khiêm tốn, "Cô giáo Nghiêm, tôi là lính trinh sát ngay cả tay cũng có thể ngăn chặn sự xuất thủ."

Điều đó cùng cô có quan hệ gì đâu. Nghiêm Chân tức giận căm phẫn nghĩ.

"Một người lính trinh sát đối với người hay đối với sự việc đều có một loại nhận thức chính xác cùng năng lực phân biệt đặc biệt. Mà là một tay súng bắn tỉa, một khi đã nhắm vào một sự vật chỉ cần làm duy nhất một việc, chính là bóp cò súng." Anh ngừng một chút, rồi sau đó chậm rãi từng chữ từng chữ một nói ra, "Thực bất hạnh, tôi đều có đầy đủ hai năng lực này."

Nghiêm Chân rõ ràng bị nghẹn một chút, cố gắng lắm mới trấn định được, cười khổ, "Như vậy, xin hỏi Cố thủ trưởng, lấy thân phận lính trinh sát của anh thì anh đối với tôi có cái hiểu biết gì?"

"Xin hỏi cô giáo Nghiêm năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi bảy." Cô trả lời nhưng trả lời xong thì cảm thấy có chút hối hận.

"Cô hiện tại năm nay đã 27 tuổi, dựa theo lời nói của cô thì còn chưa từng có bạn trai, hơn nữa ý đồ kết hôn cũng không mãnh liệt. Người như

https://thuviensach.vn

vậy bài trừ tính chất bên ngoài, chỉ còn có một nguyên nhân ."

Dưới cái trừng mắt nhìn mình của cô, Cố Hoài Việt mỉm cười đưa ra đáp án, "Thì sẽ là bản thân cô đối với tình yêu không ôm mong chờ gì."

Nghiêm Chân không khỏi có chút kinh ngạc, ly nước trong tay lung lay run lên một chút, hồng trà hắt ra một chút, rơi vào trên tay, đã muốn lạnh. Cô chăm chú nhìn giọt nước nhỏ kia thật lâu, rồi sau đó lộ ra một cái mỉm cười rất nhỏ, phảng phất giống như không tồn tại.

"Đúng vậy." Cô trầm giọng nói. "Anh nói có đạo lý, tôi quả thật đối với tình yêu không có chờ mong gì quá lớn." Nghiêm Chân ngẩng đầu nhìn anh, "Cho nên, muốn kết hôn kỳ thật tôi có thể tìm được rất nhiều người, có rất nhiều lựa chọn nên tôi tin tưởng anh cũng như thế." Dừng một chút, cô mới nói tiếp,"Mà chuyện quan trọng hơn là tôi đã từng nghĩ tới, đời này gả cho ai đều được nhưng không cần gả cho người tham gia quân ngũ. Lý do thì tôi cũng không muốn nói."

Nói xong, ánh mắt của cô thản nhiên dừng ở trên người của anh. Mà Cố Hoài Việt chính là nao nao, rất nhanh lại bình tĩnh thong dong nói, "Vậy sao, tôi hiểu được." Đưa khăn tay qua rồi anh nói: "Cô Nghiêm, là tôi đường đột rồi."

Mà Nghiêm Chân cũng không cảm thấy thoải mái, chỉ cảm thấy ly trà nắm trong tay càng ngày càng lạnh.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Kết hôn.

Cả đêm Nghiêm Chân đều nghĩ đi nghĩ lại từ này, ngày hôm sau rời giường cô nhìn đôi mắt thâm đen của mình trong gương mà oán thầm. Rửa mặt xong, lại tỉ mỉ hóa trang một chút. Hôm nay là thứ hai, cô muốn đi sớm một chút, đi tới văn phòng thu dọn này nọ bàn giao công việc.

Nhưng bộ dạng lúc này....

Nghiêm Chân nhìn mình trong gương rồi cười khổ một chút, không biết là nguyên nhân gì chỉ sợ có người còn nghĩ rằng cô vì lo lắng cho công việc mà bị như vậy, cứ như vậy cũng có thể. Cô hạ quyết tâm, hướng cửa mà đi tới.

Thời điểm Nghiêm Chân đến trường học đã là 7h15, ngôi trường lớn như vậy còn đắm chìm bên trong một không gian yên tĩnh, không có tiếng người. Cô đem xe khóa kỹ lại rồi đi thong thả về phía văn phòng. Đồ dùng sở hữu của cô thật ra không còn nhiều lắm, chẳng qua là cô nghĩ đến sớm một chút, thừa dịp không có người mà đem đồ đạc mang đi, miễn cưỡng để cho bản thân mình xấu hổ.

Thu dọn xong này nọ cũng đã tới 7h30, Nghiêm Chân hô một hơi, ôm lấy cái thùng đựng đồ của mình đi ra ngoài. Đã bắt đầu có học sinh cùng thầy cô giáo bắt đầu đi vào trường, cô không khỏi bước nhanh hơn một chút.

"Tiểu Nghiêm." Cách đó không xa có người kêu cô, cô vừa liếc mắt thì liền thấy người kêu cô là chủ nhiệm Vạn Nhụy.

https://thuviensach.vn

Vạn Nhụy dựng xe đi tới chỗ cô, "Thùng này có nặng lắm không? Đặt ở sau xe của cô đi, cô giúp cháu đưa đồ lên thư viện."

Nghiêm Chân mỉm cười từ chối nhưng chung quy vẫn là Vạn Nhụy quá nhiệt tình.

"Thường chủ nhiệm ở thư viện bên đó cháu cũng đã gặp qua rồi sao? Người đó cũng rất tốt, hơn nữa theo cô thì ông ấy cũng là người có kinh nghiệm, cô sẽ nhờ hắn bên đó chiếu cố cháu nhiều hơn một chút."

"Cảm ơn cô, Vạn chủ nhiệm." Nghiêm Chân cảm kích nói.

Vạn chủ nhiệm lắc đầu, "Trước kia cô khuyên cháu đi thi khảo hạch chứng chỉ giáo viên, kiếm một chứ vị vì muốn cháu có một cái gì đó, không đến mức ở trường học lập cũng chênh vênh, hiện tại xem ra cũng không thành được rồi." Nói xong bà ấy còn dừng lại một chút, "Nhưng cơ cơ hội so với không có cơ hội thì vẫn tốt hơn, chỉ cần Tiểu Nghiêm cháu luôn cố gắng, thì tương lai của cháu cũng sẽ rộng mở hơn."

"Thư viện rất tốt." Nghiêm Chân nhẹ giọng nói, "Công việc cũng thanh nhàn, còn có thể đọc sách."

"Nhưng cháu cũng không thể thích ứng như vậy trong mọi tình cảnh được." Vạn chủ nhiệm nói, "Cô đã xem qua sơ lược lý lịch của cháu, lời nói có điểm không thích nghe nhưng cô vẫn cảm thấy, dạy học đều khiến cháu rất mệt. Về sau cháu có việc làm ổn định hơn, cô sẽ cố gắng giúp cháu đổi công việc khác."

Nghiêm Chân nhịn không được mỉm cười, "Khó mà làm được lắm cô ạ."

"Vì sao?" Vạn chủ nhiệm khó hiểu.

"Vì cháu luyến tiếc phải rời xa cô."

https://thuviensach.vn

Lời này của cô làm cho Vạn chủ nhiệm sửng sốt một chút, nhịn không được bật cười, "Cháu đó.."

Cô không phải là nói lời hay, cô là thật tâm cảm thấy phần công việc trước mặt này cũng đủ để cô cùng bà nội sống qua ngày rồi. Đối với những người tốt với cô thì cô cũng đều nhớ rõ.

Thư viện chín giờ mới mở cửa, hai người lại tới sớm mà quản lý lại không có bao nhiêu người. Tiễn bước Vạn Nhụy xong, Nghiêm Chân một mình ngồi trong phòng làm việc nơi chỗ của mình.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh mắt trời sáng lạn chiếu vào người cô khiến cô không mở mắt ra được. Ngày đó đi mưa về nên cô có chút cảm mạo, trở về liền ngã người lên giường là ngủ, tỉnh lại cũng quên uống thuốc, cho tới bây giờ đầu còn choáng váng mơ hồ, giống như không ngủ được nhưng tỉnh lại vẫn còn trong mộng vậy.

Chuyện tình trong lời nói của Vạn chủ nhiệm không phải cô không rõ, chính là việc đã đến nước này, lại đi truy cứu những thứ đó cũng vô dụng thôi. Có lẽ cô không nên đi yên lặng không một tiếng động như vậy, thật muốn thấy rõ là người nào chiếm vị trí tốt đó của cô rồi.

Đồng nghiệp quản lý cũng dần lục đục kéo nhau đến đây, thứ sáu ngày đó ở thư viện vừa mới đưa tới một số lượng lớn sách báo thiếu nhi, hôm nay công việc của tất cả mọi người chính là đem những thứ này phân loại sửa sang cho thật tốt, tiện cho những học sinh ở đây tìm đọc. Chỉ riêng việc này cũng đã làm đến giữa trưa.

"Ngày đầu tiên lên cương vị mới mà đã làm việc chuyên nghiệp như vậy, đừng nói cho tôi biết là cô ở thư viện xây dựng cơ sở tạm thời chứ." Thời điểm giữa trưa cùng với Vương Dĩnh ăn cơm ở trong căn tin của trường học, cô ấy đã nói như vậy nhưng Nghiêm Chân chỉ có thể cười cười.

https://thuviensach.vn

"Tôi coi cái này như là làm một lần thì yêu một lần, ở nơi nào có ánh sáng thì ở nói đó thể nóng lên."

"Bóp chết cô giờ." Vương Dĩnh xùy cười một tiếng nhưng cũng không tốt hơn được mấy, "Đúng rồi, giáo sư thay thế chỗ của cô ngày đầu tiên đã có tiết, có khuôn mặt có vóc dáng mà giọng nói còn rất nhỏ nhẹ, xem ra bọn trẻ đều rất thích."

"Thế không phải rất tốt sao?" Cô nói, chậm rãi nuốt xuống đồ ăn.

"Tốt sao?" Vương Dĩnh bị thái độ không liên quan đến việc này của cô làm cho mắc nghẹn, vừa định nói gì thì tầm mắt vừa nhấc lên thì ánh mắt nhất thời sáng lên, "Hì, nhắc tào tháo thì đã thấy tào tháo tới. Này người đó đến rồi kìa."

Nghiêm Chân cũng có thể tức thì liền cảm nhận được bầu không khí trong nhà ăn trở nên khác lạ, cô không nhanh không chậm nuốt xuống đồ ăn trong miệng, theo tầm mắt của mọi người nhìn lại chính là chớp mắt một cái, cô liền cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Thẩm Mạnh Kiều đỏ mặt đứng ở cửa nhà ăn cảm thụ được ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, bởi vì ngày đầu tiên đến còn chưa kịp thay đồng phục do trường học phát cho nên cô mặc bộ quần áo màu trắng, vuông góc với màu đen của mái tóc mềm mại thả ở phía sau lưng, cô ngượng ngùng vuốt tóc, hướng bên trong đi tới.

"Tiểu cô nương nhà người ta bộ dạng xinh đẹp, ngày đầu tiên đi làm đã thu phục tâm của không ít người nha. Hơn nữa nghe nói cô gái này có gia thé vô cùng tốt, ngay cả chính Lý Viện, nghe đâu cả Lý Viện gả cho một cán bộ gì đó họ Kiều nhưng đứng ở trước mặt cô ta nói chuyện cũng phải rất cẩn thận, chậc chậc chậc..." Vương Dĩnh hít sâu ba tiếng, vừa thấy Nghiêm Chân lại phát hiện ra cô đang ngẩn người, vươn năm ngón tay của

https://thuviensach.vn

cô quơ quơ trước mặt Nghiêm Chân, "Này, Tiểu Chân, cô nghe tôi nói chuyện không thế?"

Nghiêm Chân hoàn hồn, mỉm cười, oán trách nói, "Nghe chứ, Lý Viện cũng giở thói nịnh hót không giả trang được như thường ngày, còn cậu tính làm gì sao?"

Vương Dĩnh nhíu mày, đắc ý cười cười.

"Xin hỏi em có thể ngồi ở đây không?" Giọng nói mềm mại vang lên.

Nghiêm Chân vừa nhấc mắt lưng bỗng nhiên đông cứng. Thẩm Minh Kiều bưng phần cơm đứng trước mặt các cô, hơi hơi xoay người, bộ dạng mỉm cười rất xinh đẹp, Vương DĨnh cũng là sửng sốt.

Vẫn là Nghiêm Chân phản ứng trước tiên, cô dịch chuyển chỗ ngồi của mình vào phía trong một chút rồi đối với Thẩm Mạnh Kiều nói, "Ngồi xuống đi. Hiện tại mọi người đều đến ăn cơm, không tìm được ví trí tốt đâu."

Nửa câu sâu như là giải thích cho Vương Dĩnh nghe, Vương Dĩnh nhất thời rất biết đều không nói nữa. Hiện tại trên bàn ăn chỉ tập trung ăn nhưng nhất thời lại không có khẩu vị.

"Cô giáo Thẩm trưa không trở về nhà sao?" Vương Dĩnh hỏi.

"Buổi chiều còn có một tiết, em vừa mới tới nên muốn mượn lúc này mà soạn bài." Thẩm Mạnh Kiều nói, cái miệng nhỏ nhắn vẫn cố gắng tiếp tục ăn cơm.

"Không nghĩ tới cô giáo Thẩm còn có thể cố gắng được như vậy." Vương Dĩnh nói, nói xong chỉ thấy Nghiêm Chân trừng mắt liếc nhìn cô một cáo, ý tứ hàm xúc là 10 phần cảnh cáo rồi.

https://thuviensach.vn

Thẩm Mạnh Kiều thực ra không cần quan tâm nhưng vẫn cười cười nói, "Em vừa mới tới còn cần cố gắng."

"Nhà của cô không phản đối cô làm cô giáo sao?" Cố gắng không nhìn sự cảnh cáo của người nào đó, Vương Dĩnh tiếp tục hỏi.

Thẩm Mạnh Kiều ngẩn người.

Nghiêm Chân thấy tình thế không đúng, cuống quit giải thích, "Em đừng hiểu lầm, cô Vương..."

"Không sao." Cô còn chưa nói hoàn, Thẩm Mạnh Kiều bỗng nhiên tiếp lời, "Nhà của em sẽ không can thiệp chuyện công việc của em, em thích làm cái gì thì làm cái đó. Hơn nữa em tới nơi này, không riêng việc chỉ muốn làm giáo viên." Nói xong cô ấy còn thẹn thùng cười, hai má ửng hồng, minh diễm đến động lòng người.

Hai tay Nghiêm Chân cầm chiếc đũa nhất thời cứng ngay tại chỗ.

"Nhà của tôi sẽ không ca thiệp công việc của tôi, tôi muốn làm cái gì thì làm cái đó. Ôi cha, cô không thấy nhân phẩm của cô nương nói lời này đúng với biểu tình chưa, điển hình chính là tiểu công chúa được nuông chiều ở trong nhà, không biết thế đạo hiểm ác ra sao." Ăn qua cơm trưa, đi ở trên đường Vương Dĩnh nhịn không được mà trào phúng lại câu của Thẩm Mạnh Kiều.

Nghiêm Chân lẳng lặng nghe, khóe môi ngẫu nhiên nhếch lên.

"Ai nha, Tiểu Chân, tay cô như thế nào lại lạnh như vậy chứ?" Đụng tới tay cô, Vương Dĩnh bị dọa nhảy dựng lên, cảm giác lạnh lẽo giống như chạm vào khối băng vậy.

Nghiêm Chân lấy lại tinh thần, hoảng hốt cười cười, "Không có việc gì đâu, có thể là thời tiết hơi lạnh mà tôi mặc ít quần áo thôi."

https://thuviensach.vn

"Vậy đi mua thêm vài bộ đi, cậu cũng đừng giống như các ông bà già thế chứ." Vương Dĩnh thân thiết nói, rồi sau đó thở dài, "Chúng ta chỉ là những công dân nhỏ bé lên chức cán bộ thôi, kiếm được tiền lương cũng rất căng thẳng, thực không thể so với những người có tiền, muốn cái gì thì có cái đó, có lẽ khi cậu muốn có sao trên trời thì cũng có người vội vàng hái xuống cho cậu thôi."

"Cậu hâm mộ sao?" Nghiêm Chân hỏi.

"Nói thật là đúng vậy." Vương Dĩnh gật đầu rồi nói, "Nếu như có một người như vậy cầu hôn tôi thì tôi không chừng sẽ lập tức gả cho người đó."

Phải không?

Cô có phải đã choáng váng quá hay không? Nghiêm Chân không khỏi tự giễu.

.....

Trở lại văn phòng, điện thoại để trên bàn vừa vặn vang lên, Nghiêm Chân cuống quít đi qua nhận điện thoại. Là cô Lý.

"Cô giáo Nghiêm, bà nội cô vừa rồi gọi điện thoại tới tìm cô, nói điện thoại di động của cô gọi không được. Cô còn không nói cho bà nội cô biết là cô bị đều đến thư viện sao?"

Nghiêm Chân nghe vậy vội vàng vơ lấy điện thoại di động, gọi qua cho bà nội.

Điện thoại chuyển được rất nhanh, Nghiêm Chân thấp giọng nói, "Bà nội, bà tìm cháu có việc gì sao?"

Bà nội cô ở đầu kia trầm mặc vài giây sau đó mới hỏi, "Cháu thay đổi công việc rồi? Nghe đồng nghiệp của cháu nói thì cháu bị điều đến bên thư

https://thuviensach.vn

viên trông sách rồi? Không còn làm cô giáo nữa?"

Liên tục ba câu hỏi, Nghiêm Chân mới biết được bà nội có chút tức giận nên cô vội vàng nói, "Bà nội, bà hãy nghe cháu nói."

"Không cần phải nói." Lão nhân gia nói chứ chém đinh chặt thép, không cho cô có cơ hội nói chuyện, "Trước đây bà đã nói như thế nào với cháu, chuyện lớn như vậy mà cháu cũng gạt bà, không cho bà biết."

"Cháu... cháu sợ bà sẽ lo lắng. Hơn nữa, công việc này cũng rất tốt..." Nghiêm Chân còn chưa nói xong thì bà nội đã tắt điện thoại. Đối với tiếng đô đô từ đầu kia truyền tới, cô chỉ biết vô lực ma thôi.

Suốt cả buổi chiều Nghiêm Chân luôn có chút lo âu bất an, cũng may buổi sáng sách đã được sắp xếp rất tốt, cô hướng Thường chủ nhiệm xin phép rồi vội vàng lấy xe đạp trở về nhà.

Thời điểm bốn năm giờ chiều, ánh mắt trời cũng nhàn nhạt, lười biếng chiếu trên người cô. Nghiêm Chân ở dưới lầu cất xe xong liền sải chân đi lên lầu. Cô thật cẩn thẩn gõ cửa, không có ai đến mở cửa. Lại gõ lần nữa, vẫn là không có ai ra mở cửa. Tâm của Nghiêm Chân nhất thời chùng xuống, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Bà nội không có ở nhà.

Cô cơ hồ theo bản năng đi đến cửa của Bà Lý đối diện.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cô, bà Lý cũng sốt ruột theo, "Không có, thời điểm giữa trưa còn thấy bà nội cháu, nói là muốn về ngủ một giấc rồi sẽ quay trở lại sau. Bà ấy không có ở nhà sao?"

Nghiêm Chân không cần cùng bà ấy nhiều lời nữa, cầm chìa khóa đi đến vài nơi mà bà nội thường hay đi, tìm đi tìm lại mấy lần nhưng đều vô công,

https://thuviensach.vn

không tìm được. Thấy mặt trời đã sắp lặn, trời cũng đã tối, cô ở trong nhà đi tới đi lui càng thêm sốt ruột.

"Tiểu Chân à, cháu nói cho bà biết xem rút cuộc là làm sao vậy hả?"

"Cháu..." Cô chỉ nói ra được một từ rồi lại ngừng ở đó, cô cúi đầu cố nén sự chua xót đắng chát nơi cổ họng, rồi hắng giọng nói, "Cháu chọc cho bà nội tức giận rồi."

"Haiz, cái bà này sao lại tức giận với cháu tới vậy chứ?"

Đúng vậy, sao lại có thể tức giận với cô đến vậy chứ. Nghiêm Chân yên lặng nghĩ, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng cầm lấy này nọ chạy ra ngoài.

"Cháu đi đâu vậy?" bà Lý nhanh hỏi theo.

"Cháu đi đến trường học nhìn chút." Nghiêm Chân một bên đổi giày một bên vừa trả lời, "Phiền bà trông nhà cho cháu một lát, bà nội trở lại thì bà hãy gọi điện thoại cho cháu."

Nói xong cô đi ra cửa, sau đó liền đứng ngốc ở đó.

Cô vừa đi giày xong còn chưa kịp đứng dậy, lấy độ cao như vậy chri có thể nhìn thấy trên quần áo của người nào đó tỏa ra những ánh sáng vàng rực rỡ, tiếp theo đi ra từ trong ánh sáng, cô thậm chí thấy mặt trên còn có năm ngôi sao tinh xảo giống như xếp thành một chữ bát vậy. Người mặc quần áo như vậy thì cô quen biết rất ít.

Cô cơ hồ cũng không dám ngẩng đầu.

Vẫn là bà Lý phản ứng trước, tiếp đón người mới tiến vào. Anh thản nhiên nở nụ cười một chút, giúp đỡ một bà lão vào cửa. Vừa nhìn thấy người kia, hốc mắt Nghiêm Chân rút cuộc cũng phiếm hồng, "Bà nội, bà đi đâu vậy?"

https://thuviensach.vn

Lão nhân gia hiển nhiên còn đang giận cô, hừ một tiếng rồi vào cửa. Anh đứng ở bên người cô, thấp giọng giải thích với cô, "Vừa rồi tôi đi đón Gia Minh , thuận đường thấy bà nội của cô. Lão nhân gia đứng ở cửa, như là đang đợi cô, tôi cùng bà đứng đợi một lát nhưng không thấy cô đi ra nên tôi đưa bà về đây."

Nghiêm Chân sợ sệt một chút, thấp giọng nói, "Cảm ơn anh."

"Không cần khách khí." Cố Hoài Việt nói.

Bà nội ngồi ở trên ghế sofa, nhìn Cố Hoài Việt rồi lại nhìn Nghiêm Chân, "Còn thất thần gì nữa, khách đến nhà đó, không biết rót cho khách chén nước sao?"

Nghiêm Chân yên lặng đi rót nước, rót nước vào cốc rồi mời Cố Hoài Việt ngồi xuống lại đem cốc nước thủy tinh đưa cho anh. Cố Hoài Việt yên lặng hưởng thụ tất cả, nằm ở trong lòng bàn tay cốc nước nóng kinh người.

Bà nối đối với Cố Hoài Việt mỉm cười, "Hôm nay cảm ơn cháu, mà cháu cũng đã giúp bà hai lần rồi phải không? Cháu gái bà cũng không hiểu chuyện, không biết mời cháu về nhà để sớm cảm tạ cháu nữa."

Cố Hoài Việt cười cười, "Đây là việc nhỏ, bà không cần để lý ở trong lòng."

Khi nói chuyện, Nghiêm Chân yên lặng dán mình ở góc tường mà đứng, như là học sinh phạm vài sai lầm bị phạt đứng vậy. Nhưng biểu tình ở trên khuôn mặt cô vẫn rất bình tĩnh, làm cho người ta nhìn không ra cô đang suy nghĩ cái gì.

Bà nội híp mắt cười rồi nói, "Cháu ăn cơm chưa? Nếu không hãy ở lại đây ăn cơm đi?" Nói xong rồi nói Nghiêm Chân đi làm cơm.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt nhìn Nghiêm Chân liếc mắt một cái rồi nói, "Không cần, trong nhà cháu cũng đã làm cơm rồi nên cháu phải đi về đây." Anh tùy ý tìm lấy một cái cớ, trên thực tế anh đêm nay còn có một bữa cơm nữa.

Bà nội tiếc nuối gật gật đầu, rồi sau đó giục Nghiêm Chân, "Tiểu Chân, cháu đưa Tiểu Cố xuống nhà đi."

Nghiêm Chân yên lặng đi ra cửa, Cố Hoài Việt chỉ đành phải cười khổ đuổi kịp. Mắt thấy cô càng đi càng nhanh, Cố Hoài Việt chỉ đành phải mở miệng kêu cô, "Nghiêm Chân."

Nghiêm Chân đi chậm lại, đứng ở trước cửa xe của anh, biểu tinh cung kinh như muốn tiễn hắn rời đi. Chờ hắn đến gần, mới cúi đùa nói câu cảm ơn, cơ hồ nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy.

Cố thủ trưởng mị đôi mắt rồi hỏi, "Nghiêm Chân, tôi làm việc này có phải là không nên hay không?"

Nói xong ánh mắt của anh dừng trên người cô nhưng cô vẫn là trầm mặc cúi đầu như trước, ngay tại khi anh không nghĩ chờ đến đáp án nữa chuẩn bị mở cửa lên rồi lái xe rời đi thì Nghiêm Chân bỗng nhiên mở miệng gọi anh.

"Cố Hoài Việt."

Anh quay đầu lại nhìn về phía cô. Nghiêm Chân chậm rãi ngẩng đầu, dừng ở trên người anh mới mở miệng hỏi, "Anh còn nhớ rõ ngày hôm qua anh đã nói gì không?"

"Đương nhiên nhớ rõ." Anh đáp.

"Bây giờ vẫn còn tính chứ?" Cô hỏi lại.

Anh ngẩn người rồi sau đó như hiểu được cái gì nên nói, "Nếu cô là vì cảm ơn tôi mà phải làm như vậy thì không cần thiết." Dừng lại một chút rồi

https://thuviensach.vn

anh cũng nói, "Ngày hôm qua là tôi đường đột..."

Cô bừng tỉnh như không nghe thấy nhưng ánh mắt vẫn dừng trên người anh, trong đôi mắt màu rám nắng giống như chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp, anh liếc mắt một cái không thể nhìn thấu được.

"Anh còn nhớ rõ là được rồi." Cô nói, " Tìm thời gian chúng ta đi đăng ký."

Anh ngẩn ra, căn bản là đôi mắt đang bình thản vô ba thì trong nháy mắt nhấc lên một tia gợn sóng, "Cô nói cái gì?"

"Tôi nói," Nghiêm Chân nói từng chữ một, "Tôi đồng ý gả cho anh."

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Vừa có chút cảm giác thanh tỉnh, trời cũng bắt đầu từ mờ sáng.

Nghiêm Chân nhìn nhìn đồng hồ, rồi sau đó nhẹ nhàng bước xuống giường, đi vào phòng bếp làm điểm tâm. Sáng sớm hôm nay nếu là bình thường thì có lẽ cô còn có thể vùi mình ở trong chăn ngủ một lúc nữa, nhưng hôm nay cô nằm ở trên giường trằn trọc khó có thể đi vào giấc ngủ nên đành phải tỉnh dậy thôi.

Trên thực tế, cô đã mất ngủ gần cả đêm.

"Sao lại dậy sớm như vậy rồi?" Sáng sớm ra bà nội có chút kinh ngạc nhìn cô.

"Vâng, cháu ngủ không được ạ." Cô nhẹ giọng đáp, "Bà nội, bà đi vào phòng khách ngồi một chút được không? Cháu có lời với muốn nói." Nói xong cô giảm nhỏ lửa, chuẩn bị hầm cháo.

"Cháu muốn cùng bà nói cái chuyện gì thế?" Bà nội ngồi xuống sofa "Là chuyện công việc của cháu sao? Ai, Tiểu Chân, không phải bà muốn dong dài, hiện nay làm chuyện gì cũng không tránh khỏi phải có quan hệ, cháu vào trường người ta dạy học không cùng lãnh đạo quan hệ tốt, người ta như thế nào có thể coi trọng cháu chứ."

"Không phải, bà nội." Nghiêm Chân ôn nhu đánh gãy lời muốn nói của bà, "Chuyện cháu muốn nói không phải chuyện công việc."

"Thế là chuyện gì?" Bà nội hiếu kỳ hỏi.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cúi đầu, "Là vấn đề cá nhân của cháu."

Bà nội đầu tiên là ngẩn ra, lúc sau rất nhanh hồi phục lại, thong thả hỏi, "Cái gì... vấn đề cá nhân? Tiểu Chân cháu rốt cục cũng bắt đầu lo lắng vấn đề cá nhân của chính mình rồi sao?"

Nghiêm Chân bật cười, lại vẫn là gật gật đầu, "Vâng ạ."

Nhận được đáp án trả lời thuyết phục, bà nội có chút không thể tin được, "Có phải là tùy tiện tìm một người đến lừa gạt bà già này hay không?" Gõ nhẹ lên trán của cô, "Loại sự tình này đứa nhỏ như cháu rất có triển vọng đó."

"Lần này không phải." Nghiêm Chân nhẹ giọng nói, "Lần này cháu sẽ dẫn qua đây để cho bà gặp mặt."

Toàn bộ buổi sáng Nghiêm Chân đều không yên lòng.

Cô muốn thi chứng chỉ nghành sư phạm, mở tài liệu ôn tập ra đặt ở trên bàn, cô cơ hồ ngay cả liếc mắt một cái cũng không xem được chữ nào. Chỉ cần hơi suy tư một chút, cô có thể nghĩ lại chuyện ngày hôm qua, anh đứng ở nơi đó, lẳng lặng nghe chính mình nói xong xuôi, rồi sau đó trầm mặc vài giây.

Trong vài giây ngắn ngủi, đầu óc cô trống rỗng, thẳng đến nghe thấy anh nói một tiếng được thì mới có loại cảm giác hồn phách trở về vị trí cũ.

"Nghiêm Chân, điện thoại reo kìa." Tiểu Lưu ở đối diện cười hì hì nhắc nhở cô một tiếng, cô mới phát hiện chính mình lại ngẩn người, ngượng ngùng cười cười rồi tiếp nhận điện thoại. Là anh.

"Trễ thế này cũng còn làm việc sao? Em có thời gian không?" Cố Hoài Việt ở đầu kia nói.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân nhất thời hoảng hốt, cố gắng ổn định giọng điệu, "Có việc gì sao?"

Anh thoáng trầm ngâm, "Không phải chuyện gì lớn, nếu tiện thì anh muốn đưa em về nhà một chuyến."

Này, nhanh như vậy sao? Nghiêm Chân cả kinh, cô không phải hôm qua mới đồng ý sao?

"Anh lập tức phải về quân khu, cho nên trong mấy ngày này đem mọi chuyện làm cho xong." Sư đoàn đã bắt đầu ra quyết định chuẩn bị kế hoạch huấn luyện cho quý diễn tập tiếp theo, anh phải mau chóng trở về. Thấy cô không nói lời nào, anh không khỏi thả chậm giọng điệu lại, "Không tiện sao? Hay là em còn cần thời gian ngẫm lại?"

"Không phải." Nghiêm Chân cơ hồ là buộc miệng thốt ra, cắn cắn môi rồi nói, "6h tối em mới tan tầm."

6 giờ, một chiếc xe việt dã đúng giờ xuất hiện ở trước cửa chính trường học. Lần này cũng không phải hai người gặp mặt lần đầu, thế nhưng ở trong lòng Nghiêm Chân thì mỗi một lần so với một lần đều xấu hổ. Mà anh phảng phất giống như hồn nhiên không phát giác, ngồi ở trong xe, lẳng lặng chờ cô lên xe, còn vì cô mà mở cửa xe.

"Cám ơn." Nghiêm Chân nói, có chút không được tự nhiên.

Anh thản nhiên liếc nhìn cô một cái, "Không cần khách khí như vậy."

Thời tiết dần dần lạnh xuống, lúc này 6h nhưng sắc trời đã đen, xe chậm rãi vượt qua hàng cây dài, dần dần có ánh đèn đường chiếu vào trên cửa kính xe.

Nghiêm Chân nhớ tới chuyện trước khi tan tầm gọi điện thoại cho bà nội, khi cô nói cho bà biết buổi tối có cái hẹn có lẽ sẽ phải về trễ. Bà nội tự

https://thuviensach.vn

nhiên cảm thấy hưng phấn không thôi, liên tục dặn cô tìm thời gian nhất định phải mang về nhà để cho nàng gặp mặt. Cô đồng ý giống như bị bà nội lây sang cái loại cảm giác này, sau khi ngắt điện thoại cô vẫn có chút chờ mong.

Có lẽ lời của anh nói là đúng, có lẽ như vậy cũng không sai. Nghiêm Chân tự mình an ủi như vậy.

Cách Cố viên còn có một con phố, khi gặp đèn đỏ Cố Hoài Việt giảm bớt tốc độ xe ngừng ở nơi đó, Nghiêm Chân đang ngồi nhưng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nhất thời thở nhẹ một tiếng.

"Làm sao vậy?"

Nghiêm Chân nhìn anh, trong ánh mắt có chút uể oải, "Em đem lễ vật mua cho bác trai bác gái để quên ở văn phòng rồi ." Thời điểm cơm trưa giữa trưa thì cô dùng một tiếng đồng hố đó, chuyên tâm đi vào siêu thị cách trường học không xa mua một ít thứ làm lễ gặp mặt. Mặc dù thế nào đi nữa rút cuộc vẫn là khiến cô tiêu không ít tiền .

Cố Hoài Việt trầm mặc vài giây, hơi kéo khóe môi một chút. Đèn đỏ đã qua, rất nhanh đem xe chạy đi, trong chốc lát, đi tới cửa Cố viên, anh ngừng xe lại rồi thay cô mở cửa xe.

"Nghiêm Chân."

"Sao ạ?"

"Không cần khẩn trương."

Nhìn bóng dáng anh đi phía trước, Nghiêm Chân hơi hơi sửng sốt. Cô là đang khẩn trương sao?

https://thuviensach.vn

Mảnh sân to lớn như vậy, phòng khách rộng rãi thoáng đãng, nói vậy như là tất cả đều chờ ở bên trong. Tuy rằng lúc trước đã tới một lần nhưng một lần kia dù sao cũng là lấy thân phận "bạn bè", lần này không giống như vậy. Lúc này đây cô mang theo thân phận "vị hôn thê", đi vào gia đình này.

Cửa phòng khách bỗng nhiên mở ra, một bóng dáng màu phấn hồng từ bên trong nhẹ nhàng đi ra, cùng với tiếng nói mềm nhẹ, "Anh hai đã về rồi? Hả? Còn có cô giáo Nghiêm?"

Nghiêm Chân biết cô ấy, là vợ của Cố Hoài Ninh em trai Cố Hoài Việt, Lương Hòa. Là một người phụ nữ có tính cách thực mềm mại hiền hoà.

Cô mỉm cười, xem như chào hỏi. Bước chân của Cố Hoài Việt ở phía trước cũng chậm lại.

Cố Hoài Việt hơi hơi chuyển mắt nhìn Lương Hòa liếc mắt một cái, rồi sau đó lướt qua cô đi vào trong phòng. Lý Uyển cùng thím Trương đang bận rộn lục đục chuẩn bị bữa tối liếc mắt một cái trông thấy cô, vốn là một bữa tối cực kỳ bình thường nhưng hiện tại xem ra khả năng này cũng là không lớn .

"Hòa Hòa, ba đêm nay không về nhà sao?"

"Lát nữa sẽ về ạ." Lương Hòa cười hì hì nói, "Buổi chiều hôm nay Hoài Ninh cùng ba đi bệnh viện thăm một lão chiến hữu, nói sau khi xong sẽ trở về, em chuẩn bị đi ra cửa nhìn xem."

"Uh, vậy là tốt rồi." Anh quay đầu đi, hơi hơi ôm lấy bả vai Nghiêm Chân, "Vào nhà đi."

Nghiêm Chân uh một tiếng, Lương Hòa không tránh khỏi phải kinh ngạc, chỉ chỉ bóng dáng Nghiêm Chân, nhìn Cố Hoài Việt, chỉ nghe được một câu trả lời như vậy.

https://thuviensach.vn

"Đợi lát nữa em sẽ biết."

...

Nhìn hai người vào nhà, Lý Uyển hiển nhiên trước tiên không khỏi sửng sốt một phen, tay bưng đĩa đồ ăn tinh xảo lại bàn thiếu chút nữa rời tay, Cố Hoài Việt tay mắt lanh lẹ, nhận lấy.

"Hoài Việt, đây... đây là...?" Lý Uyển xoa xoa tay, nhìn Nghiêm Chân.

"Đây là Nghiêm Chân, chẳng lẽ mẹ đã quên?" Nói xong đem đồ ăn đặt lên trên bàn.

"Không... không phải?" Lý Uyển bắt lấy ống tay áo Cố Hoài Việt, có chút không thể tin được, "Con cho là mẹ hồ đồ rồi phải không, con mang cô ấy trở về là...?"

Nhìn ánh mắt mẹ mình có chút kinh ngạc có chút chờ đợi lại có chút khó có thể tin, anh lại nhìn mắt Nghiêm Chân mà cô im lặng đứng ở nơi đó, hơi hơi mỉm cười, hơn nữa thực dễ dàng nhìn ra là cô còn có chút khẩn trương. Anh quay đầu lại, vỗ vỗ bả vai mẹ mình, "Me nên ngồi vào bàn trước đi, chờ ba trở về chúng ta bàn lại."

Nghiêm Chân đi tới, nhẹ nhàng gọi một tiếng, "Bác gái."

Rồi sau đó cúi đầu, loáng thoáng lộ ra sự e lệ làm cho trong lòng Lý Uyển nhất thời vui vẻ. Chẳng lẽ, mấy ngày trước kia chỉ đem con mắng một chút lại trở nên thông suốt rồi sao? Thật sự, chính là cô gái này sao?

Trên bàn cơm Lý Uyển so với bình thường đã có tinh thần hơn, Cố lão gia gọi điện thoại nói một lát có thể về nhà hơi trễ một chút, bọn họ ăn cơm trước, không cần chờ bọn .

https://thuviensach.vn

Lý Uyển càng không ngừng dùng chiếc đũa gắp rau vào trong chén Nghiêm Chân, nhìn chén nhỏ xếp thành núi, Nghiêm Chân có chút khó xử.

Lương Hòa xì cười một tiếng, rồi sau đó nhẹ giọng nói, "Mẹ, cẩn thận dọa cô giáo Nghiêm sợ rồi."

Thế này mới rõ là vì cô giải vây.

Lý Uyển buông chiếc đũa, nhìn Lương Hòa, "Hòa Hòa, con ăn xong rồi chạy nhanh ra gọi điện thoại cho Hoài Ninh đi. Con nói nó đừng mang theo ba con đi khắp nơi nữa, nghĩ muốn đi chỗ nào liền đi chỗ đó, nhanh trở về nhà. Nói anh hai con có việc muốn nói."

"Không cần sốt ruột." Mắt thấy mẹ mình quá cao hứng, Cố Hoài Việt vội vàng ngăn cản, "Chúng ta có thời gian."

Anh có lẽ còn không thể lý giải tâm tình của mẹ mình, đối với đứa con lớn nhất này của bà thì bà thật sự là yêu cầu không có bao nhiêu cả, có thể chỉ cần nó mang một cô gái trở về kia quả thực chính là chuyện vui mà trời cao ban cho bà rồi. Bà thật vất vả mới thấy con trai đưa về nhà một người, trong lòng bà cũng không thể bình tĩnh được, chỉ sợ trong máy mắt, cô gái trước mặt này sẽ không phải là sự thật, trong lòng vừa mừng vừa sợ lại lo được lo mất.

Bên ngoài vang lên tiếng kèn, Nghiêm Chân buông chiếc đũa, vừa quay đầu lại thì vừa vặn nhìn thấy Cố Trường Chí cùng Cố Hoài Trữ vừa bước vào nhà.

Trước đây cho dù có đến một lần, tuy nói là tới chúc thọ nhưng là cơ hội để Nghiêm Chân cùng vị lão tướng quân này mặt đối mặt cũng không nhiều, chỉ sợ đối với chính mình cũng sẽ không có chút ấn tượng gì nhiều.

Quả nhiên, thời điểm Cố Trường Chí thấy Nghiêm Chân phản ứng giống như Lý Uyển, sửng sốt một chút. Mà đi theo phía sau ông là Cố Hoài Ninh

https://thuviensach.vn

còn lại là nhíu mày, rồi sau đó là bộ dáng lạnh nhạt.

"Ba, nếu ba không có việc gì thì liền cùng với mẹ ra phòng khách đi, con cùng Nghiêm Chân có việc muốn nói với ba mẹ." Còn chưa đợi Cố Trường Chí ra miệng hỏi thì Cố Hoài Việt đã nói trước.

Cố Trường Chí đem áo khoác đưa cho Lương Hòa, rồi sau đó đưa mắt nhìn kỹ bọn họ, nhất thời hiểu được vài phần. Tiền trảm hậu tấu*, chiêu này của con cháu nhà này thật ra dùng rất thành thục.

"Nói đi." Bưng một ly trà vừa mới pha, Cố Trường Chí nói. Thế nhưng vừa nói xong, đã bị Lý Uyển trừng mắt liếc nhìn một cái.

"Đều đã về nhà trễ còn làm cái giá gì?"

Cố lão tướng quân không để ý vợ mình, chính là nhìn về phía Cố Hoài Việt.

"Cũng không phải có chuyện gì lớn." Đối với ba, Cố Hoài Việt vẫn duy trì tiêu chuẩn như cũ, biểu tình cũng là thả lỏng, "Con hôm nay mang Nghiêm Chân qua đây, chính là nghĩ muốn để cho mọi người nhìn thấy con dâu tương lai."

"Hả?" Tuy đoán trước được, nhưng Cố Trường Chí vẫn là lắp bắp kinh hãi, ông vốn tưởng rằng cô gái kia lại là người con mình mang về nhà cho có lệ với hai lão già bọn họ.

Biểu tình của Lý Uyển lúc này buông lỏng, rồi sau đó đuôi lông mày ánh lên niềm vui.

"Xác định rõ ràng rồi sao?" Cố Trường Chí không tỏ thái độ, chính là từ từ hỏi.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt nhìn Nghiêm Chân liếc mắt một cái, thấy nàng cô cúi đầu cũng không có ý phản đối, liền nói, "Đã xác định rõ ràng, hơn nữa trước khi quay lại quân khu, chúng con nghĩ muốn đem sự tình quyết định luôn."

Cố Trường Chí hơi hơi nhíu mày, "Gấp như vậy?"

Nói xong, cánh tay đã bị người bên cạnh đập một chút, ông nhíu mày nhìn về phía người bạn già. Chỉ thấy Lý Uyển nhướng mày, "Con nghĩ thông suốt, ông còn can thiệp làm cái gì? Cái gì gấp hay không gấp, trình tự này ông ở bên cạnh giúp đỡ một chút không phải được sao?"

"Hồ nháo!" Cố lão tướng quân quát lớn một tiếng, ở đây tất cả mọi người không dám lên tiếng. Lão tướng quân đem cái chén đặt ở trên bàn, đè nén tức giận, "Cho dù bà lại sốt ruột, cũng không thể như vậy, thật không chút rõ ràng lại đồng ý. Con bà có cái tâm tư gì, tôi với bà chẳng lẽ không rõ ràng hay sao, nếu chậm trễ việc lớn con gái nhà người ta bà có hối hận cũng không làm gì được. Một người không đủ hay sao mà còn muốn đến hai người? Đến lúc đó bà chỉ biết hối hận."

Lý Uyển mấp máy miệng, há miệng thở dốc, không dám nhiều lời nữa.

Giáo huấn xong Lý Uyển, lão tướng quân nhìn về phía Cố Hoài Việt, "Con đứng dậy, đi theo ba vào trong thư phòng đi."

"Bác trai." Nghiêm Chân nãy giờ vẫn trầm mặc bỗng nhiên vào lúc này mở miệng. Cô đầu tiên là cười, "Bác kỳ thật không cần lo lắng."

Cô đứng lên song song với Cố Hoài Việt, cô cảm giác được anh cần sự duy trì của cô, "Cháu không cần phải xen vào xem là cái tâm tư gì, chỉ cần biết rằng chúng cháu thích hợp nhất là tốt rồi."

Nếu đã muốn quyết định, cô đương nhiên không thể lùi bước. Bọn họ không phải thích hợp nhất sao? Đương nhiên là vậy. Lý do sao? Anh cũng đã nói cho cô nghe rồi.

https://thuviensach.vn

Cố Trường Chí yên tĩnh trong một cái chớp mắt, rồi sau đó nhìn về phía cô. Đây ánh mắt này là người đã trải qua những năm tháng mài giũa cùng thử thách, lợi hại, độc đáo, thấy rõ lòng người.

Một ánh mắt liền có thể uy hiếp đến rất nhiều người. Mà cô gái đối diện trước mặt này, không, ở trước mặt ông thì đây vẫn là chỉ là một cô gái, nhìn không ra nói dối cùng có lệ. Ánh mắt của cô cùng lời nói của cô giống nhau, dễ dàng làm cho người ta tin tưởng.

Ông suy nghĩ rồi mở miệng, giọng nói vừa mới trả qua sự tức giận dĩ nhiên có chút khàn khàn, rốt cuộc ông cũng đã già đi rồi, "Cô gái, đây là quyết định của cháu?"

Nghiêm Chân gật gật đầu.

Cố Trường Chí lại nhìn cô vài giây, rồi sau đó nhìn nhìn Cố Hoài Việt, cuối cùng hơi thở dài một hơi, "Được rồi."

Nói xong ông xoay người đi lên trên lầu, còn chưa đi vài bước, lại quay đầu lại, "Nếu đã quyết định thì cũng nhanh chuẩn bị một chút đi."

Nghiêm Chân rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đi ra cổng chính Cố gia, đã là mười giờ. Cô bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nhìn xung quanh một vòng rồi khẽ hỏi, "Như thế nào không thấy Gia Minh?"

Cố Hoài Việt ở phía sau, ngừng trong chốc lát rồi mới đáp, "Anh đưa nó sang nhà bà ngoại rồi."

Sự tươi cười trên mặt cô hơi hơi có chút cứng ngắc, nhưng sự lo lắng trôi qua rất nhanh, cô vội nói, "Anh đưa em về nhà đi."

https://thuviensach.vn

"Nghiêm Chân." Cố Hoài Việt đột nhiên gọi cô, bắt được cánh tay của cô. Nói thật, cô vừa mới làm cho anh cũng thật kinh ngạc một phen, cho nên có chút vấn đề thực muốn nói một chút, "Anh muốn biết em vì sao bỗng nhiên lại đáp ứng rồi?"

Cô nâng tầm mắt dừng trên người anh, trên mặt mang ý cười, "Lý do em mới vừa rồi không phải đều đã nói qua sao?"

"Anh tin tưởng còn có lý do khác." Anh nói chắc chắc.

Đôi mắt hơi hơi chuyển, cô cười đáp, "Kỳ thật ngày đó lý do mà anh đưa ra em đã suy nghĩ kỹ một chút. Em cảm thấy thực có đạo lý mà anh còn ở bên ngoài tham gia quân ngũ, chúng ta đều tương đối thực tự do. Hơn nữa mặc kệ nói như thế nào, đối với gia đình anh hay gia đình em thì điều này đều có thể tính là một tin vui. Còn có Gia Minh nữa, em rất thích thằng bé."

Nói xong cô nhìn thẳng anh, ánh mắt thẳng thắn thành khẩn, "Có lẽ, anh hiện tại bây giờ cần suy nghĩ một chút?"

Ý tứ này nhìn vào như có phần khiêu khích, Cố Hoài Việt trầm mặc vài giây, rồi sau đó mỉm cười,"Làm sao có thể."

"Vậy là tốt rồi." Nghiêm Chân nói.

Kỳ thật chuyện quan trọng nhất chính là cô đã không còn đường lui .

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tối hôm qua về nhà, Nghiêm Chân rút cuộc đã có thể ngủ được. Tuy rằng cũng không sâu nhưng so với việc thức trắng đêm thì cũng còn tốt hơn. Sáng sớm đã được bà nội kêu dậy đi làm.

Bà nội cười cô, "Đã lớn như vậy rồi mà sao cứ thấy luôn ngủ lười thế hả cháu. Nhanh đứng lên, nhìn xem trong phòng khách có ai tới kìa."

Người có thể làm cho bà nội vui như vậy mà còn đến tận nhà như thế này thì đúng là không nhiều lắm, chẳng lẽ là anh em từ thôn lên thành phố C này sao? Nghiêm Chân mơ mơ màng màng, sửa sang lại áo ngủ, một bên buộc tóc, một bên vừa đi ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cửa phòng ngủ cô đã ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Cố Hoài Việt một thân quâ tang đang ngồi nghiêm chỉnh ở trên ghế sofa, bên cạnh trái phải còn có vài hộp quà đang được mở ra. Thấy mặt mũi ngơ ngác của cô cũng chỉ bình tĩnh nhìn rồi gật gật đầu.

Vẫn là bà nội gọi khiến cô hoàn hồn lại, "Xem đứa cháu gái ngốc này, vừa nhìn thấy người mà đã ngẩn ngơ cả người như vậy rồi. Cháu nhanh đi đánh răng rửa mặt đi."

Cố Hoài Việt nghe vậy liền nói, "Không sao đâu bà."

Nghiêm Chân đỏ mặt đi vào, trong đầu vẫn tính toán còn sớm như vậy mà như thế nào đã thấy người ày ở trong nhà cô rồi. Rửa mặt qua loa một chút, cô cuống quít đi ra ngoài. Bà nội đang ở phòng bếp nấu cháo, xem ra

https://thuviensach.vn

là chuẩn bị cho Cố Hoài Việt ở lại ăn điểm tâm. Cô khỏi khỏi bước nhanh một chút rồi thấp giọng hỏi anh, "Anh sao lại đến sớm như vậy?"

Cố Hoài Việt thản nhiên liếc nhìn cô một cái rồi lại cúi đầu nhìn đồng hồ, "Đã gần 10h rồi."

Nghiêm Chân nhất thời nghẹn lời.

Bà nội đem cháo múc vào bát, rồi lại trẫn lẫn một ít dưa cải rồi bưng lên. Màu sắc mê người, hương thơm đậm đà, nhưng Nghiêm Chân sáng nay nhất định thế nào cũng nuốt không trôi được. So với bữa cơm tối hôm qua còn gian nan hơn nhiều.

Bà nội tươi cười hớn hở tiếp đón Cố Hoài Việt, "Tiểu Cố, cháu ăn qua điểm tâm chưa? Đến đây nếm thử tay nghề của bà đi."

Tuy nói cháo hầm ngon, cần phải hầm thật lâu, thật đúng là muốn tiếp thu công phu từ bên ngoài nữa. Có năm dạ dày của ông nội Nghiêm Chân không tốt, vì thế bà nội liền thay ông ấy hầm cháo trắng ăn tốt cho dạ dày, hơn nữa mặc kệ điều kiện như thế nào còn dùng cháo này làm luôn bữa ăn sáng. Quanh năm suốt tháng cũng đã luyện thành tay nghề.

Nghiêm Chân có chút thẹn thùng, "Bà nội, bà đây là đang làm khó người ta rồi."

Bà nội liếc mắt nhìn cô, Cố Hoài Việt thản nhiên nở nụ cười, rất biết nịnh nọt mà nói, "Ăn nhiều cơm quá cũng không tốt."

Ăn xong điểm tâm, Nghiêm Chân nhanh chóng đi rửa bát. Cô sợ nha, sợ thủ trưởng gần đây sao lại hưng trí như vậy, còn muốn đi rửa chén nữa, như vậy cô không phải hoàn toàn mất hết mặt mũi rồi sao. Ấn tượng của bà nội cô với anh cũng tốt lắm rồi, không cần anh ấy lại thể hiện thêm nữa.

https://thuviensach.vn

Bà nội cùng cô vào phòng bếp, "Cũng có được một đối tượng khiến cháu cũng biết bận tâm đến mặt mũi của chính mình rồi."

Nghiêm Chân đỏ mặt lên, dùng khăn lau khô nước trên tay, thấp giọng nói với bà, "Bà nội, chúng cháu có chuyện muốn nói với bà."

Phòng Khách.

Cố Hoài Việt lễ phép đem món quà lễ gặp mặt dâng lên, tuy rằng được đóng gói tinh xảo nhưng lại cũng không phải là thứ đặc biệt quý giá gì trong đó. Anh có lẽ hiểu được một chút tâm tư này của con gái, quá mức tinh xảo hoặc quá mức quý giá thì cô ấy hẳn là không thích.

Bà nội vui mừng mà nói, "Đều đến đây chơi là được, còn mang quà làm cái gì."

"Một ít thuốc bổ, bà cứ yên tâm mà dùng đi ạ, rất tốt cho thân thể của bà." Những thứ này đều được nhị lão trong nhà thử nghiệm qua, nếu không anh sẽ không dễ dàng mà đưa cho bà dùng thế này.

Bà nội nhìn anh rồi lại nhìn Nghiêm Chân, "Không phải hai đứa có chuyện nói với bà sao?"

Nghiêm Chân vâng một tiếng, nháy mắt lại có chút đứng ngồi không yên, "Bà còn nhớ rõ chuyện sáng hôm qua cháu nói cùng bà không?" Cô thấp giọng hỏi.

Điều đó làm sao có thể quên chứ. Ánh mắt của bà sáng lên, nhìn Cố Hoài Việt rồi nói, "Chính là Tiểu Cố sao?"

Nghiêm Chân gật gật đầu.

Bà nội cũng gật gật đầu, lại bắt đầu đánh giá Cố Hoài Việt, có điều càng nhìn càng có cảm giác vừa lòng. Bà như nhớ tới cái gì, liền thu lại nét tươi

https://thuviensach.vn

cười mà nhìn về phía Nghiêm Chân, "Tiểu Chân à, trong nhà không còn đồ ăn nữa rồi. Cháu đi ra ngoài mua một ít đi."

Nghiêm Chân sửng sốt, nháy mắt mới phản ứng lại được, có chút bật cười, "Bà nội." Rõ ràng như ban ngày thế này mà bà sao lại nghĩ cô có thể gạt bà được chứ.

Bà nội trừng mắt nhìn cô một cái, "Nhanh đi."

Không có biện pháp, cô đành phải cầm lấy ví tiền đi ra ngoài mua đồ ăn, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Cố Hoài Việt một cái, thấy anh hướng cô gật gật đầu mà mặt mày gian manh giống như có ý cười vậy.

Nhìn cháu gái rời đi, bà nội mới quay đầu nhìn về phía Cố Hoài Việt, trong ánh mắt có sự nghiêm túc khó gặp, "Chúng ta nói chuyện."

Cố Hoài Việt nhìn về phía vị bà lão trước mặt này rồi gật đầu.

Thời tiết tốt nên trong chợ rau cũng không ít người, chen lấn trong đám người Nghiêm Chân đi qua từng quầy rồi lại từng quầy hàng, không biết mua cái gì mới tốt.

Kỳ thật trong lòng có có chút bất an không yên, nhưng nghĩ lại anh đã là người đàn ông ngoài 34 tuổi rồi, so với cô còn mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần, chỉ một trường hợp nhỏ như thế này thì anh tuyệt đối có thể ứng phó được, không thể so với cô ngày hôm qua được.

Khi mua đồ ăn thì cô bán hàng lại nhìn cô cười tủm tỉm, "Như thế nào hôm nay chỉ có một mình cháu đi chợ vậy? Bà nội cháu đâu? Không phải là lại biến mất đi rèn luyện thân thể rồi đấy chứ."

Nghiêm Chân một bên lấy đồ ăn vừa cười vừa nói, "Bà cháu không có đi đâu, đang ở nhà ..." Nói đến một nửa cô tự dưng im bặt, mặt bỗng dưng

https://thuviensach.vn

nóng lên, cũng may cô bán hàng vội vàng tính tiền đồ ăn nên cũng không để ý, chỉ cười nói, "Để cho bà ấy rảnh rỗi thì đi dạo đôi chút."

"Vâng ạ." Cô lên tiếng rồi tiếp nhận đồ ăn sau đó xoay người nhanh chóng rời đi. Nội tâm của cô không nhịn được mà thấp giọng nói thầm: Thật sự là đòi mạng.

Về nhà mở cửa rã đã nhìn thấy hai người kia hình như là nói chuyện xong rồi, đều ngồi ở trên ghế sofa mà uống trà. Nghiêm Chân một bên đổi giày một bên liếc mắt dò xét bọn họ, nhìn không ra được manh mối gì.

Bà nội thấy cô mua đồ ăn trở về thì cười nói, "Tiểu Cố giữa trưa ở lại, nếm thử tay nghề của cháu gái bà vậy."

Cố Hoài Việt liếc nhìn cô một cái rồi nói, "Không được rồi ạ." Anh cười nhẹ, "Còn nhiều thời gian mà bà."

Chỉ một câu còn nhiều thời gian mà bà của anh đã làm cho bà nội cười đến nỗi mi mắt đều mị thành một đường rồi. Trong lòng Nghiêm Chân rất bội phục tay nghề dỗ người già này của anh."

"Bà nội, bà phải bảo trọng thân thể, khi khác cháu lại tới thăm bà."

"Uh, được được được." Bà nội đáp lời, lại đẩy Nghiểm Chân đang đứng ngốc ở một bên ra, "Đi, tiễn Tiểu Cố xuống nhà."

Cô bị xem như là người hoàn toàn không có địa vị, chỉ có thể ai oán liếc mắt nhìn Cố Hoài Việt, "Đi thôi."

Lúc này đây cô đang đi theo phía sau anh, đối với cuộc nói chuyện vắng bóng cô lúc nãy thì cô thật sự là không thể không hiếu kỳ, "Bà nội em có nói gì với với anh không vậy?"

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt nghiêng đầu, "Có nói, nhưng là anh đã đồng ý với bà nội là phải giữ bí mật rồi."

Cô đã quên, anh là người tham gia quân ngũ, mà người tham gia quân ngũ thì điều nhớ kỹ nhất ở trong lòng là gì? Chính là luôn tuân thủ phải giữ kín bí mật.

Nghiêm Chân ban đầu không muốn nói gì nhưng sau vẫn nói, "Em nói với bà nội là chúng ta đăng ký trước còn chuyện cử hành hôn lễ thì em chưa có nói tới."

"Sao?" Cố Hoài Việt hơi trầm ngâm xuống.

"Em còn không nghĩ sẽ làm cho bà kinh ngạc." Nghiêm Chân nghĩ nghĩ rồi nói, "Em không muốn để cho bà nội có cảm giác em lại đi ứng phó với bà nữa, anh cũng... không nghĩ như vậy sao?"

"Hôn lễ kia phải tình như thế nào đây?"

"Em nghĩ trước bây giờ không cần cử hành hôn lễ."

Cô đưa ra câu trả lời làm cho anh phải dừng lại.

Trong lòng Nghiêm Chân như đang đánh trống vậy, nhưng ánh mắt của anh không sắc bén quá khiến cô có dũng khí mà nói ra. Vấn đề này cô đã suy nghĩ thật lâu, "Em nghĩ chúng ta có thể đăng ký trước là được rồi. Chuyện hôn lễ có thể làm được thì làm, bởi vì thời gian anh còn ở nhà cũng rất ngắn hơn nữa lại còn có Gia Minh cùng với bà nội của em nữa. Em nghĩ bọn họ còn cần thời gian để thích ứng."

Cử hành hôn lễ bây giờ thì quá bất ngờ.

Cô nói xong thì lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt bình thản.

https://thuviensach.vn

Tâm tình của Cố Hoài Việt có chút phức tạp, không thể không nói cô lo lắng thực chu toàn, chu toàn đến mức anh cơ hồ muốn cảm ơn cô. Anh nhớ tới vừa rồi bà nội của cô có nói với anh một câu, "Đứa nhỏ Tiểu Chân này, tuy rằng lớn lên không nói chuyện yêu đương những cũng là đứa thành thực, có chút giả ngốc đối với chuyện yêu đương. Có đôi khi con bé sẽ phạm lỗi lầm gì đó với cháu, theo như tính tình của con bé thì nếu đã biết sai rồi sẽ tỉnh ngộ, sau đó sẽ nhận lỗi sai với cháu mà thôi. Có một điều bà cũng muốn nói, con bé đã lựa chọn một người thì nó sẽ coi trọng người đó, không chỉ coi trọng mà còn thực sự đối xử rất tốt nữa. Cho nên cháu cũng phải đối xử thật tốt với con bé."

Còn nhiều thời gian, bọn họ đúng là còn rất nhiều thời gian cho nên anh anh không có khả năng mãi để cho cô nhượng bộ như vậy nữa, từ từ rồi sẽ làm đến thôi.

"Anh đã biết." Anh phục hồi lại tinh thần rồi nói, "Cha mẹ anh bên này thì em không cần phải lo lắng."

"Sao ạ?" Nghiêm Chân còn không có phản ứng kịp.

Anh chỉ nhìn cô rồi thấp giọng nói, "Cứ theo ý của em mà làm vậy."

Nghiêm Chân thở phào nhẹ nhõm rồi mỉm cười.

Hai nhà cùng chung ý kiến, chuyện kế tiếp dường như đơn giản hơn nhiều.

Nghiêm Chân không rõ ràng lắm Cố Hoài Việt làm thế nào để thuyết phục được nhị lão của Cố gia, dù sao khi cô tới thì Lý Uyển cùng Cố lão tướng quân cũng không có bàn chuyện hôn lễ, chỉ đơn giản là cùng nhau ăn một bữa cơm.

Bọ họ là cố ý dung túng, nguyên nhân cũng vì hắn, có lẽ là sợ người con dâu tương lai đã tới tận tay này lại chạy đi mất?

https://thuviensach.vn

Nhìn Cố Hoài Việt, Nghiêm Chân lại nghĩ có đôi khi nắm trong tay nhà tư bản cũng khiến cho người khác kinh sợ quả là rất đúng. Tối thiểu còn có thể cò kè mặc cả.

Lý Uyển bàn bạc muốn mời bà nội của Nghiêm Chân ăn cơm, điện thoại đã gọi qua, là bà nội nhận điện thoại. Đây xem như lần đầu tiên trưởng bối hai gia đình trò chuyện, hiệu quả cũng không tệ lắm. Bà nội cũng đã đồng ý với lời mời của Lý Uyển.

Nghiêm Chân nghĩ như thế nào vẫn là có chút ngoài ý muốn.

Bà nội nói, "Như thế nào cũng phải để giữ thể diện cho cháu của bà chứ?"

Người nhà của cô cũng không nhiều lắm, người để ý đến cô lại càng không bao nhiêu người. Hốc mắt của Nghiêm Chân không khỏi nóng lên,kéo dài giọng bà gọi bà nội, như có một chút ý tứ làm nũng trong đó.

Bà nội cười khổ, không thể không liếc nhìn cô một cái rồi sau đó thuận tiện vuốt mái tóc dài của cô, thấp giọng hỏi, "Tiểu Chân à, Tiểu Cố có một đứa con rồi sao?"

Nghiêm Chân sợ run một chút rồi cúi đầu nói, "Vâng, cháu có biết ạ." Cô biết nhưng cũng không nhiều hơn so với bà nội là bao nhiêu.

Bà nội thở dài, "Mặc kế nói như thế nào đi nữa, bà đều hy vọng cháu được hạnh phúc."

Nghe bà nói xong, cô khẽ cử động, tựa đầu lên trên vai bà nội, "Bà nội, cháu biết mà."

"Quên đi, bà tin nó."

"Sao ạ?"

https://thuviensach.vn

Bà nội cười cười, "Nó nói rằng nó sẽ đối tốt với cháu, bà tin Tiểu Cố, cũng tin một thân quân trang kia của nó. Đừng nhìn thằng bé giống như ngôi sao như vậy nhưng nếu ngày nào đó nó bắt nạt cháu thì bà sẽ thay cháu trút giận.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Bởi vì thân phận đặc thù của Cố thủ trưởng nên trình tự kết hôn so với người khác cũng rườm rà hơn rất nhiều, nhận được giấy chứng nhận kết hôn đã là chuyện của hai ngày sau. Chiều hôm đó cô đang ở thư viện sắp xếp sách thì bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, cô theo bản năng nhận cuộc gọi.

"Em có rảnh không đi ra ngoài một chút đi," Anh nói, "Chúng ta đi tới cục dân chính một chuyến, nếu cần phải đi tới nhà em một chuyến nữa."

Nghiêm Chân nhất thời có chút kinh ngạc, "Thủ tục đều xong rồi sao?" Hôm kia cô vừa mới điền một chút thông tin vào phiếu điều tra bởi vì muốn thẩm tra lý lịch chính trị, không nghĩ tới hôm nay là có thể trực tiếp đi lấy giấy chứng nhận rồi.

Kỳ thật là bọn họ có thể làm nhanh hơn một chút nhưng vẫn là làm theo từng bước. Cố Hoài Việt cúi đầu ừ một tiếng, " Xe của anh đang ở gần đây, bây giờ anh đi tới trường học nên em ra dần đi."

Bởi vì không phải giờ cao điểm cho nên xe cộ ở trên đường không tính là nhiều, xe rất nhanh liền chạy đến cục dân chính.

Tay Nghiêm Chân cầm lấy áo khoác, chờ cho đến khi phản ứng lại thì trên trán kia cũng đã hiện lên một nếp nhăn. Nói không khẩn trương là giả, nhưng nếu hỏi cô vì cái gì mà khẩn trương thì cô cũng không rõ ràng lắm. Xe đã đi vào bãi đỗ xe, Cố Hoài Việt bước xuống xe rồi thay cô mở cửa xe, Nghiêm Chân cắn cắn môi sau đó xuống xe.

https://thuviensach.vn

Lấy số xong, cửa cục dân chính đã gần ngay trong gang tấc. Cố Hoài Việt đi ở phía trước bỗng nhiên ngừng lại, anh hơi nghiêng đầu, vừa vặn chống lại hai tròng mắt vừa nâng lên của Nghiêm Chân.

Ánh mắt của anh bình thản nhẹ nhàng như nước, giờ phút này động tác lại không phù hợp với tác phong luôn mạnh mẽ vang dội của anh.

"Chúng ta đi vào chứ?" Anh hỏi cô.

Nghiêm Chân chăm chú nhìn anh vài giây, rồi sau đó gật gật đầu, "Vâng."

Hôm nay người đến cũng không nhiều, đứng ở trong đại sảnh, Nghiêm Chân nhìn thấy hai đôi nam nữ từ bên trong đi ra, cặp thứ nhất đi ra với không khí vui mừng hạnh phúc, trên mặt ẩn chứa nét tươi cười nhìn thật rực rỡ chói mắt, một cặp còn lại là bộ dáng kẻ thù gặp nhau. Khung cảnh cực đoan tương phản như vậy làm cho cô cảm thấy có chút buồn cười, luôn luôn tồn tại bên cạnh là những người hạnh phúc như thế nhưng cũng có số ít người gặp bất hạnh.

Vì đã chuẩn bị đủ mọi giấy tờ nên thủ tục làm rất nhanh, chín đồng tiền là phí của thủ tục, đổi về hai tờ giấy chứng nhận kết hôn màu đỏ mới toanh.

Nghiêm Chân mở ra liền nhìn thấy ảnh chụp hoàn hảo dán ở nơi đó, biểu tình của hai người trong ảnh chụp giống nhau như đúc, đều rất bình tĩnh. Nhìn kỹ bên dưới có thể thấy cô còn mang theo một chút ý cười.

Không hiểu sao, Nghiêm Chân bật cười.

"Làm sao vậy?" Cố Hoài Việt hỏi.

"Em chỉ là nhớ tới có một lần cha em nói qua một câu." Ở dưới cái nhìn chăm chú của anh, Nghiêm Chân có chút đỏ mặt nói, " Cha từng nói ở trong

https://thuviensach.vn

thời đại của bọn họ, ảnh chụp dán ở trên giấy chứng nhận kết hôn này chính là bức ảnh đẹp nhất."

Cố Hoài Việt nghe xong không khỏi mỉm cười.

Cơm chiều là ăn ở Cố gia, đây là yêu cầu của ba người lớn trong nhà. Hôn lễ tạm thời không làm nhưng là phải cùng nhau ăn một bữa cơm.

Mấy người đàn ông ở trên lầu trò chuyện, Lý Uyển ngồi ở trên ghế sofa phòng khách, vuốt giấy chứng nhận kết hôn mà vui vẻ vô cùng. Đây hoàn toàn là kết quả ngoài dự kiến của bà, vậy là yêu cầu mãnh liệt mà bà đòi hỏi ở đứa con lớn nhất quả nhiên là không uổng phí công sức.

Một tờ khác nằm ở trong tay Lương Hòa, cô nhỏ giọng nói thầm, "Tốc độ so với chúng em còn nhanh hơn."

Nghiêm Chân cười cười, Lý Uyển không khỏi thở dài, "Cuối cùng cũng hoàn thành mong ước của mẹ."

"Thế sau khi kết hôn, Nghiêm... chị dâu, cũng cùng đi thành phố B sao?" Lương Hòa đột nhiên hỏi, Nghiêm Chân cùng Lý Uyển cũng sửng sốt.

Vẫn là Lý Uyển phản ứng trước, oán trách con út của mình, "Kêu cho rành rọt vào, cái gì mà Nghiêm chị dâu, không được mang theo họ."

Lương Hòa le lưỡi, nhìn về phía Nghiêm Chân, "Chị dâu, chị cũng đi thành phố B sao?" Tuy rằng là hỏi nhưng trong mắt có hy vọng tha thiết. Phòng ở gần quân khu, cách sư đoàn A cũng không xa lắm, nếu là Nghiêm Chân cũng đi thì hai người thật đúng là có thể bầu bạn.

Nghiêm Chân hơi sững sờ, cô vẫn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đi thành phố B, trước mắt Lương Hòa bỗng nhiên hỏi như vậy khiến cô không biết phải nói như thế nào thì thích hợp.

https://thuviensach.vn

Lý Uyển lại là người giải vây cho cô, "Tiểu Chân trước hết không đi được, Gia Minh còn đi học ở nơi này, con vừa vặn là cô giáo của Gia Minh, ở lại đây chiếu cố cho nó cũng tiện hơn. Hơn nữa Hoài Việt cũng luôn chạy qua chạy lại khắp nơi, con nếu đi cũng khó tránh khỏi cô đơn một mình." Nói xong bà còn thử hỏi thăm dò một câu,"Thế nào, Tiểu Chân?"

Nghiêm Chân cười cười, gật đầu tán thưởng, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ăn xong cơm chiều, Cố Hoài Việt đưa Nghiêm Chân về nhà. Trên đường đi cũng không nói gì, xe chạy thật sự nhanh, chỉ trong chốc lát liền đứng ở cửa tiểu khu nhà cô rồi.

Không đợi cho Nghiêm Chân mở cửa xuống xe, Cố Hoài Việt nói, "Chờ anh một chút." Nói xong lấy giấy chứng nhận kết hôn cùng một cái chìa khóa ra, cô sửng sốt nhưng vẫn nhận lấy.

"Em nghĩ là bác gái muốn giữ nó." Thật đúng là Lý Uyển đã đem hai tờ giấy chứng nhận kết hôn trở thành bảo bối.

Cố Hoài Việt cười nhẹ, "Mẹ bảo anh đưa cho em."

"Vâng ạ." Nghiêm Chân cúi đầu, nở nụ cười, "Gia Minh còn chưa có về nhà sao?"

"Trở về chứ, ngày mai anh sẽ đón nó về." Anh nói, "Mỗi tháng luôn phải đi sang nhà bà ngoại ở vài ngày, cũng đã thành thói quen rồi."

Nghiêm Chân gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được. Trong xe nhất thời lâm vào yên lặng, Nghiêm Chân có thể cảm giác được lần này anh cố ý thả chậm tốc độ, như muốn cô nói ra suy nghĩ của mình. Nhớ tới trước khi ăn nghe Lương Hòa nói nên cô liền hỏi, "Em nghe Hòa Hòa nói, ngày mai Hoài Ninh cũng đi, anh cùng đi với chú ấy sao?"

https://thuviensach.vn

"Uh, Sáng sớm mai 6h lên máy bay, em không cần đến tiễn anh đâu."

Anh trực tiếp nói như vậy khiến cho Nghiêm Chân nhất thời có chút không biết nói gì. Cô đưa tay chỉ vào chìa khó, "Đây là cái chìa khóa gì?"

Cố Hoài Việt liếc mắt nhìn một cái rồi mới nói, "Anh ở thành phố B có một căn phòng, không lớn lắm chỉ có hai phòng riêng, nhưng cũng đủ cho em cùng bà nội ở." Điều kiện so với chỗ ở hiện tại của cô tốt hơn rất nhiều.

Cô sửng sốt, theo bản năng mà cự tuyệt, "Em không cần."

"Em cầm đi, ba cũng hy vọng em cầm." Trước khi ăn, Cố lão tướng quân gọi anh vào trong thư phòng, sau một hồi bàn bạc bí mật, bảo anh làm chuyện này.

Kỳ thật Cố lão gia không nói, anh cũng chuẩn bị làm như vậy. Nguyên văn là Cố lão tướng quân đã nói như vậy, "Người ta thế nhưng đem một hoàng hoa khuê nữ gả cho con, cũng chính là phúc khí của con rồi, dùng bao nhiêu tiền đều không thể đổi được phúc khí đó cho nên con phải hiểu mà tích phúc."

Tích phúc, anh cười nhẹ.

"Em không cần." Nghiêm Chân kiên quyết nói, "Phòng ở thì em sẽ tự mua, em không phải là vì thế này mới kết hôn với anh."

"Anh biết, ba cũng biết. Nhưng là anh đã đem cô trở thành một người của Cố gia thì anh sẽ không cho phép em một mình gánh hết gánh nặng trên vai nữa." Cố Hoài Việt dừng một chút rồi nói, "Anh sẽ không làm như vậy."

"Cố Hoài Việt, em..."

"Gia Minh cũng thích nơi đó." Anh bỗng nhiên nói, quay đầu lại chống lại ánh mắt cô đang mang theo sự sầu não cũng như kinh ngạc, "Anh cũng

https://thuviensach.vn

thích nơi đó, cho nên em cầm đi."

Đối diện với anh thật lâu sau, Nghiêm Chân rút cuộc cũng thỏa hiệp là vì con của anh.

"Còn có cái này nữa."

Cố Hoài Việt mở miệng, Nghiêm Chân nhất thời ngẩng đầu kêu lớn, "Còn có cái gì nữa vậy?"

Bộ dáng của cô làm cho anh dừng một chút, rồi sau đó mỉm cười, đưa qua cho cô một tờ giấy chứng nhận kết hôn khác, Nghiêm Chân kinh ngạc nhìn .

Anh nhìn thẳng vào cô, "Anh cảm thấy như vậy mới công bằng một chút, cuộc hôn nhân này dài hay ngắn đều do em quyết định đi."

Nghiêm Chân trầm mặc một lát rồi vươn tay chậm rãi nhận lấy, "Được."

Kỳ thật trong lòng cô cũng đã rất rõ ràng, quyền chủ động của cô cũng không có so với anh nhiều hơn chút nào. Như là thả xuống vách núi đen một sợi dây thừng, cô bắt lấy một đầu này, anh ở đầu kia, nếu như một đầu mà đứt thì đối phương cũng phải rơi xuống. Chính là cho dù có như thế đi nữa anh vẫn đem quyền chặt đứt sợi dây giao cho cô, nếu là có một ngày cô không nghĩ lại treo ở nơi đó thì có thể quyết định sớm ngày giải thoát.

Vậy cô sẽ không thể phụ được hảo tâm như vậy, đúng không?

Nghiêm Chân cười, nhìn bóng dáng chiếc xe rời đi. Thời tiết lúc này càng ngày càng rét đậm, Nghiêm Chân nắm chặt hai bản đăng ký kết hôn trong tay, chỉ cảm thấy một cảm giác mát rượi.

Bà nội thấy giấy đăng ký kết hôn cũng rất vui mừng, cố ý dùng vải bố xoa xoa bàn tay vốn là không có chút tro bụi nào, bà lại nỗ lực giữ gìn thứ

https://thuviensach.vn

đó như vậy.

Nghiêm Chân không khỏi bật cười, "Bà nội, hiện tại chứng nhận kết hôn cũng không phải tờ giấy mà bà cầm đó đâu, không cần để ý cẩn thận như vậy."

Bà nội trừng mắt nhìn cô, "Cháu thì biết cái gì, cái này cũng không phải là chứng nhận." Nói xong thở dài, "Có cái này, bà có thể với ăn nói với ông nội cháu rồi, có thể ăn nói với ba của cháu nữa, có nó cũng nói lên cháu gái của bà đã có chồng rồi." Nói xong bà cười rất vui vẻ.

Có thể làm cho bà nội vui vẻ như vậy cũng tốt. Nghiêm Chân cũng cười nhẹ, rồi sau đó đi về phòng nghỉ ngơi.

Một đêm này cô rất sâu, chính bản thân cô đều cảm thấy ngoài ý muốn. Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại vừa đúng lúc, Nghiêm Chân mở di động ra, có một cái tin nhắn đã được gửi tới nên cô vội mở ra xem, là một tin nhắn ngắn gọn, hơn nữa kể cả dấu chấm phẩy của câu cũng chỉ có sáu kí tự: đã đi, đừng nghĩ.

Cô trố mắt nhìn trong chốc lát, thẳng cho đến khi bà nội kêu cô đi ra ngoài ăn sắng thì cô mới phục hồi lại tinh thần. Cô cười cười, rất nhanh rời giường.

Tựa như câu nói mà Vương Dĩnh lúc trước thường xuyên nói kia, không có đàn ông thì lại muốn làm việc. Con với cô thì đàn ông đi rồi cungx phải làm việc.

Nhưng lúc này vẫn là có một việc phải làm, Nghiêm Chân lại mở di động ra, trầm ngâm một lát rồi sau đó gõ ra bốn chữ, gửi đi: Thuận buồm xuôi gió.

... ...

https://thuviensach.vn

Vừa đến trường học vào lúc giữa trưa, Nghiêm Chân thu gom mọi thứ, khi đang chuẩn bị đi xuống căn tin ăn cơm trưa thì điện thoại của cô lại vang lên. Là Phùng Trạm, bảo vệ viên bên người Cố lão gia, vì thế cô cũng không thể chậm trễ, liền cuống quít nhận điện thoại.

Phùng Trạm ở đầu kia cười hì hì, một chút xa lạ cũng không thấy, "Chị dâu, chị tan tầm chưa? Lão gia và phu nhân bảo em qua đón chị về nhà ăn cơm."

Nghiêm Chân theo bản năng nghĩ muốn cự tuyệt, "Không cần phải phiền toái như vậy, tôi ăn ở căn tin là được rồi."

"Đừng khách khí chị dâu, em đã đến đây rồi, ngay ở bên ngoài trường học, chị nhanh ra đây đi."

Nghiêm Chân yên lặng cắt điện thoại, đi ra bên ngoài. Quả nhiên không ngoài dự liệu, một chiếc xe việt dã cao cấp đã xuất hiện ở cách đó không xa, lại nhìn qua liền có thể thấy được Phùng Trạm từ bên trong vươn tay hướng cô chào hỏi. Thật sự là có cảm giác không thể nói rõ.

Lý Uyển đứng ở cổng, bên ngoài Cố viên chờ con dâu lại khiến cho Nghiêm Chân có cảm giác vừa mừng vừa sợ, "Bác gái không cần ra đón cháu thế này."

Lý Uyển liếc nhìn cô như oán trách, "Còn gọi bác gái sao, sửa miệng đi chứ."

Bà nói xong tràn ngập chờ mong nhìn cô, Nghiêm Chân ngượng ngùng cúi thấp đầu, thật lâu sau mới cúi đầu gọi một tiếng mẹ. Từ này thật lâu lắm rồi cô không gọi nên bây giờ cô có cảm giác mới lạ lại không được tự nhiên, nhưng Lý Uyển nghe xong thì rất vui mừng. Đây chính là con dâu lớn của bà, bà ngày mong đêm ngóng là chờ nghe tiếng gọi này đây.

https://thuviensach.vn

"Buổi sáng hôm nay Hoài Việt cùng Hoài Ninh vừa mới đi, lần này đi hai người nên trong lòng mẹ cũng cảm thấy vắng vẻ. Vừa vặn Hòa Hòa còn chưa đi nên mẹ muốn gọi con tới, cùng nhau ăn cơm trưa, như vậy sẽ náo nhiệt hơn một chút."

Nghiêm Chân nghe vậy thì cười yếu ớt, "Gia Minh về rồi ạ?" Vài ngày không gặp tiểu tử kia, cô thật có chút nhớ.

"Nó về rồi." Lý Uyển vỗ tay cười, liền hướng về bạn nhỏ nào đó ngồi ở ngoài phòng khách đang quyệt mông ngồi chơi đua xe mà kêu một tiếng, "Gia Minh, mau tới đây. Cháu ra xem ai đến này."

Bạn nhỏ nghe vậy lập tức đứng lên, ôm chiếc xe đua nhỏ xoay người lại, thời điểm nhìn thấy Nghiêm Chân thì lại hơi sửng sốt một chút.

Bạn nhỏ cũng đã chạy tới, nhìn cô rồi hỏi, "Cô giáo Nghiêm?" Giọng nói trẻ con mềm mại vang bên tai, cô nghe được thì khẽ mỉm cười, cúi xuống đưa tay lau mồ hôi cho cậu bé.

Một cảnh tượng hoà thuận vui vẻ làm cho Lý Uyển cười híp mắt, bà sờ sờ đầu Gia Minh rồi nói, "Về sau cháu sẽ không được gọi là cô giáo Nghiêm nữa."

Tiểu tử kia dài miệng hỏi lại, "Thế gọi bằng gì ạ?"

"Gọi là Mẹ."

"Mẹ?" Bạn nhỏ Cố Gia Minh cúi đầu nói thầm, "Vì sao phải gọi mẹ?"

Lý Uyển bật cười , "Cô giáo gả cho ba cháu, cháu không gọi mẹ thì gọi là gì?"

Tiểu tai họa mở to hai mắt, "Thủ trưởng có vợ ?"

https://thuviensach.vn

Nhìn biểu tình không giống vui mừng của đứa cháu trai, Lý Uyển nhất thời có chút buồn bực, "Làm sao vậy, sao lại không vui thế?"

Chỉ thấy mặt của tiểu tai họa xị ra sau đó trợn mắt liếc nhìn hai vị đại nhân trước mặt một cái, rồi ôm xe đua xoay người chạy thật nhanh lên lầu.

Để lại Nghiêm Chân cùng Lý Uyển sững sờ tại chỗ, từ từ phục hồi lại tình thần. Có chuyện gì vậy?

https://thuviensach.vn

Chương 14

Nghiêm Chân cùng Lý Uyển liếc nhìn nhau rồi cũng chậm rãi đi lên lầu.

Cửa phòng của bạn nhỏ Cố Gia Minh đóng chặt, chìa khó cửa cũng bị tiểu gia họa mang theo vào bên trong để ngừa vạn nhất. Nghiêm Chân nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong không có tiếng đáp lại.

"Gia Minh?" Cô kêu nhẹ một tiếng, nghe thấy ben trong truyền đến tiếng động như là kéo bàn ghế.

Chỉ chốc lát sau, từ bên kia cánh cửa truyền đến giọng nói ồm ồm của bạn nhỏ Cố Gia Minh, "Làm sao?"

"Em đem cửa mở ra đi, cô giáo có lời muốn nói với em."

"Không ra." Bạn nhỏ hừ hừ hai tiếng, nói đúng hai từ.

Nghiêm Chân nhất thời giật mình, rồi sau đó nhẹ giọng hỏi, "Vì sao?"

"Không ra, không ra chính là không ra." Tiểu tử kia lớn tiếng kêu lên, còn dùng chân đá vào cửa.

Lý Uyển đi theo lên, ý bảo Nghiêm Chân lui ra sau để bà đến gõ cửa, "Gia Minh à, là bà nội. Cháu mau mở cửa ra đi. Dưới lầu thím Trương làm trứng xa với bơ dưới cho cháu rồi kìa, cháu không phải là thích nhất ăn những món đó sao? Cháu xuống nhanh lên, nếu không ra bà nội liền để cha ông nội của cháu ăn đó."

https://thuviensach.vn

Bên trong cửa lại một mảnh yên lặng, nội tâm của tiểu tử kia giờ phút này phỏng chừng đang rất rối rắm.

Lý Uyển cười cười với Nghiêm Chân rồi thấp giọng nói, "Đối phó với Gia Minh thì con phải lấy đồ ăn ra mà dỗ dành nó."

Nghiêm Chân nhếch khóe miệng, thản nhiên cười.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, bên trong nghe thấy tiếng của bạn nhỏ Cố Gia Minh, "Muốn cháu đi ra ngoài cũng có thể nhưng cháu muốn gọi điện cho Cố Hoài Việt."

Hả, đứa nhỏ này. Lý Uyển chau mày, "Ba cháu hiện tại đã vội vàng trở về quân ngũ tham gia huấn luyện, làm sao có thể nhận điện thoại của cháu để quản những việc nhỏ như thế này chứ."

"Mặc kệ, mặc kệ." Tiểu tai họa đập mạnh lên cánh cửa, "Cháu muốn gọi điện thoại cho ba, cháu không cần cô giáo Nghiêm làm vợ của ba, làm mẹ của cháu đâu."

Nghiêm Chân chỉ cảm thấy lạnh cả người mà Lý Uyển quả thật là hoàn toàn lạnh mặt. Gia Minh là đứa cháu mà bà nuôi lớn từ nhỏ, mẹ của thằng bé là Lê Kha đã sớm qua đời khi sinh thằng bé mà ba nó cũng không thường xuyên ở bên người. Lý Uyển luôn thương yêu thằng bé không bao giờ để nó làm khó ba mình. Mà tiểu tử kia tuy rằng nghịch ngợm nhưng lại chưa bao giờ nghe lời, ăn nói ngang ngược như ngày hôm nay vậy.

Nhất là trước người mẹ mới của nó, còn là trước mặt con dâu mới của bà.

"Vợ của ba cháu còn phải do cháu chọn lựa sao, nhanh đi ra." Lý Uyển thấp giọng nói, giọng điệu đã không còn được tốt nữa, "Bằng không lát nữa kêu chú Phùng Trạm phá cửa, cháu chờ mà ăn đòn của ông nội đi."

Nghiêm Chân nhất thời nheo mắt, "Mẹ...."

https://thuviensach.vn

Lý Uyển xoay người vỗ tay cô, "Thời điểm mà lấy món ăn ra cũng không dỗ được nó thì phải dọa nó." Lý Uyển cười cười rồi lại nói, "Đây là ba con nói, chính sách cây gậy và của cà rốt."

Nghiêm Chân không khỏi cười khổ, hiện tại Lý Uyển còn có tâm tư nói cho cô biết nên giáo dục Gia Minh như thế nào, mà bên trong thì tiểu tử kia chưa được ăn mà nhất thời lại còn bị dọ thế nên khóc lớn lên. Tiếng khóc kinh thiên động địa.

"Mọi người đều là người xấu. Chán ghét. Cháu muốn ba cơ. Oa oa ..." Tiểu Tử kia dường như là dùng hết sức mà khóc, "Ba ơi, ba ơi..."

Tiếng khóc này không khỏi đem hai người ngoài cửa chết lặng, cả Lương Hòa đang dỗ hai đứa trẻ cũng phải bị tiếng khóc này làm cho đi lên liền thấy mẹ chồng lạnh mặt còn bên cạnh là sắc mặt trắng bệch của Nghiêm Chân thì liền hiểu được.

Lương Hòa hướng mẹ chồng mình gật đầu rồi sau đó thử gõ cửa thăm dò.

"Gia Mình a, nghe thím út nói, cháu mở cửa ra đi."

Tiểu tử kia vội vàng bổ nhào vào cánh cửa, đập cửa mà khóc, "Huh u, cô bé ơi, cháu muốn ba, cháu muốn ba."

"Gia Minh ngoan, ba cháu đã trở về quân ngũ rồi. Cháu xem, ba sợ cháu ở nhà cô đơn nên mới cố ý đưa cô giáo Nghiêm đến chơi cùng cháu. Cháu không vui sao?"

"Không thích." Cố Gia Minh khóc hu hu mà nói, "Cháu không thích cô ấy làm vợ của ba cháu, cháu không thích cô ấy cướp ba của cháu. Không cho phép cướp ba của cháu đâu."

Lương Hòa ngượng ngùng lui trở về, Nghiêm Chân cũng đã lấy lại tinh thần nên vội ngăn Lý Uyển đang chuẩn bị xuống lầu tìm Phùng Trạm phá

https://thuviensach.vn

cửa.

"Mẹ, thôi mẹ ạ. Con nói với thằng bé vài câu."

Cô theo cánh cửa ngồi xổm xuống, bên trong cửa là khuôn mặt của Cố Gia Minh khóc đến thương tâm, bây giờ chẳng khác nào con mèo mướp. Cô gõ gõ cửa, rồi nói với cậu bé bên kia cánh cửa, "Gia Minh, em đang nghe sao?"

"Huhu..."

"Cô nói với em vài câu được không?"

"Cô không phải là cô giáo của em. Cô giáo của em đã đổi người khác rồi., huhu..." Tiểu tử kia tiếp tục khóc.

Nghiêm Chân ngẩn ra, sau đó cười khổ, "Đúng vậy, là cô quên. Cô đã không còn là cô giáo của em nữa rồi."

"huhu.."

"Vậy cô về nhà trước, em ra ăn cơm đi có được không?"

"Huhu..." Tiếng khóc giảm nhỏ, hình như có chút đồng ý.

Nghiêm Chân nhẹ nhàng đứng dậy nhìn Lý Uyển, "Mẹ, con nên đi về trước thì hơn."

Lý Uyển nhìn cô với ánh mắt đầy ý xin lỗi, "Vậy con hãy về trước đi, thằng bé Gia Minh này không hiểu chuyện nên còn đừng để ở trong lòng."

"Con biết."

Lương Hòa cùng Nghiêm Chân cùng nhau đi ra cửa của Cố gia.

"Chị hai, chị đừng để ý. Gia Minh như vậy cũng là có nguyên nhân."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân nhìn cô, chỉ nghe cô ấy nhẹ nhàng nói, "Em nghe Hoài Ninh nói mẹ của Gia Minh vì sinh khó mà qua đời, tiểu tử kia từ sau khi sinh ra vốn đã không có mẹ, trừ bỏ Cố Viên thì cũng chỉ có ba của nó.Chị cũng biết đấy, ba của thằng bé trong cảm nhận của nó là một đại anh hùng, thời điểm ở nhà luôn dính lấy ba nó."

Nghiêm Chân mỉm cười, điểm ấy cô cũng hiểu rất rõ.

"Tiểu tử kia chính là cảm thấy nếu như anh hai có vợ, từ nay về sau sẽ có người cùng với nó tranh đoạt tình cảm của ba nó. Nó cảm thấy không được tự nhiên nên hai ba ngày tới chị cũng khoan đã tới đây."

"Chị biết, Hòa Hòa."

Cô là người đại nhân đại lượng, làm sao có thể cùng một đứa trẻ chấp nhặt được chứ. Huống chi... huống chi là .. đứa trẻ này sẽ không học được thói giả vờ, không thích chính là không thích. Gia Minh hiện tại là thật sự không thích cô.

Trở lại trường học thì cũng đã qua giờ cơm trưa. Nghiêm Chân đi thẳng lên làm việc ở thư viện trong chốc lát, đến khi có tiếng chuông vào lớp của buổi chiều vang lên.

Cô đứng ở trước giá sách do dự một lát rồi sa đó cũng quyết định đi ra ngoài xem một chút. Cô muốn đến dãy phòng học xem chiều nay Gia Minh có tới không, nhưng vừa mới ra khỏi cửa thư viện thì cô lại dừng lại. Nghĩ lại vẫn là không đi, có lẽ hiện tại cảm xúc của cậu bé kia còn chưa ổn định, cô vẫn không nên mạo hiểm mà đi tới đó.

Qua vài ngày sau cô cố ý không đi tới Cố gia, tuy rằng mẹ chồng cô có phái Phùng Trạm tới đón vài lần nhưng cô đều cự tuyệt. Mỗi lần Phùng Trạm đến đều hé ra khuôn mặt khổ sở bất đắc dĩ rồi cũng đành phải quay về.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cũng có chút áy náy, cô nói với Phùng Trạm, "Qua một thời gian nữa đi, chờ tiểu tử kia hết giận rồi tôi lại qua bên đó."

Phùng Trạm thấp giọng than thở, "Vậy thì chị dâu cứ chờ mà xem, tên quỷ nhỏ này mang thù rất lâu đó."

Nghiêm Chân cũng chỉ biết cười khổ.

Phùng Trạm nhìn cô rồi nói, "Chị dâu, nếu không chị gọi điện thoại cho tham mưu trưởng đi. Người khác dỗ không được nhưng tham mưu trưởng dỗ thì chắc chắn sẽ được."

Nghiêm Chân nghĩ trong chốc lát rồi sau đó lắc lắc đầu, "Thôi đi."

Phùng Trạm khó hiểu, cô cười khẽ giải thích, "Đây là việc riêng của hai người, không nên làm phiền đến thủ trưởng làm gì."

Phùng Trạm vui vẻ, cũng đúng, đỡ phải để thủ trưởng ở cách xa vạn dặm còn phải quan tâm tới hậu viện nhà mình.

Tới gần giờ tan tầm, thành phố C lại đột nhiên có mưa lớn.

Nghiêm Chân từ trong đống sách báo ngẩng đầu, nhìn cơn mưa đang ào ạt xối xuống mà nhíu mày, đã là cuối mùa thu rồi sao bỗng nhiên lại mưa một trận như vậy, thật đúng là làm cho người ta phiền chán.

Cô tính đợi cho mưa nhỏ trong chốc lát nhưng vẫn không thất mưa nhỏ đi nên đành khoác lên chiếc áo khoác gió đơn giản mà đi về nhà. Về đến nhà thì người cũng đã ướt hết, đông lạnh đi ngay chìa khóa mở cửa mà cũng cầm không được. Vẫn là bà nội của cô nghe bên ngoài của tiếng động nên đi ra mở cửa.

Vừa thấy bộ dạng ướt sũng của cô, tự nhiên sẽ là giáo huấn rồi, "Mưa lớn như thế mà sao đã về rồi. Mưa lớn như vậy thì nên biết gọi xe mà về nhà

https://thuviensach.vn

chứ."

Nghiêm Chân cười cười, bước vào nhà. Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy điện thoại trên bàn có người gọi tới.

"Ai gọi điện thoại tới vậy bà?" Cô vừa thay quần áo vừa hỏi.

"Là Tiểu Cố." Bà nội cười tủm tỉm, rồi gõ lên cái trán của cô, "Thay quần áo nhanh lên rồi ra mà nghe điện thoại của nó."

Nghiêm Chân nhất thời sửng sốt.

Anh ấy đi bao lâu rồi, năm này? Mười ngày? Nửa tháng. Có lẽ là chừng nửa tháng, lần đầu tiên nhận được điện thoại của anh.

Nghiêm Chân cầm lấy điện thoại, một tiếng "vâng" có giọng hơi khàn khàn một chút.

"Thành phố C đang mưa sao?" Anh hỏi.

"Vâng, mưa thật sự rất lớn." Cô bị đông lạnh, dường như có dấu hiệu bị cảm, giọng nói rầu rĩ, "có việc gì sao?"

"Không có việc gì lớn." Cố Hoài Việt hơi trầm ngâm rồi sau đó mới nói, "Ngày kia ở chỗ anh bắt đầu diễn tập hành quân đi Tây Bắc nên mấy ngày tới có lẽ không có khả năng nhận điện thoại."

Căn cứ diễn tập hạn chế thông tin rất nghiêm khắc, các loại dụng cụ cá nhân để liên lạc khi đưa vào trong căn cứ thì không thể sử dụng, chỉ được nhận điện thoại đều là quân tuyến mà thôi.

Nghiêm Chân vâng một tiếng rồi cười khẽ, "Không có chuyện gì đâu, anh yên tâm đi."

https://thuviensach.vn

Nói xong thì cả hai người đều lâm vào tình trạng yên lặng, đánh vỡ không khí trầm mặc này tiếng thét kinh hãi của bà nội, "Tiểu Chân, cháu như thế nào chỉ mặc có bộ quần áo ngắn thế mà đã chạy tới nhận điện thoại rồi hả? Vào nhanh, đi mặc thêm quần áo vào đi."

Giọng nói cực lớn, Cố Hoài Việt đương nhiên cũng nghe được nên liền nói, "Em mau đi đi, coi chừng bị cảm lạnh."

"Vâng." Nghiêm Chân vội vàng ngắt điện thoại, đi nhanh vào phòng ngủ. Nhưng trái tim trong lồng ngực của cô đang đập rất nhanh, cơ hồ như muốn nhảy ra ngoài vậy.

Ngày hôm sau, Nghiêm Chân chân chính bị ốm nhưng vẫn phải dậy đi làm, vừa đến giữa trưa cơ hồ đã cảm thấy choáng váng, chống đỡ đến căn tin ăn cơm trưa tránh cho để bụng đói mà quả tim cũng không đập được nữa.

Trong căn tin, cô ở một bên dùng chiếc đũa chọn món cá ăn tốt cho bệnh cảm của cô, một bên nghe Vương Dĩnh kể chuyện về việc gặp mặt lần đây nhất lại bị thất bại. Nghiêm Chân nghĩ, nếu giờ phút này cô nới với Vương Dĩnh rằng mình vừa mới lấy chồng thì nhất định Vương Dĩnh sẽ xông lên mà bóp chết cô. Nguyên nhân rất đơn giản, cô ấy mất đi một người bạn liên minh. Vì thế NGhiêm Chân chính là cười cười rồi ngồi nghe, cũng không chen vào nói, miễn cho không tiêu hóa được.

"Haiz, đúng rồi." Vương Dĩnh hét lên, có chút thần bí hạ giọng, "Cô có biết vì sao cô giáo Thẩm hôm nay không đến ăn cơm không?"

"Không biết." Nghiêm Chân vội hỏi, "Làm sao vậy?"

Vương Dĩnh cười hì hì, "Nói cho cô biết, cánh cửa khó khăn từ khi cô giáo Thẩm tới trường học nay là gì. Cô đoán thử xem là gì?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân nhìn bạn liếc mắt một cái, Vương Dĩnh lập tức tự giác nói, "Là học sinh đánh nhau, ha ha, cô nói xem có vui không?"

Học sinh đánh nha, đây là chuyện tình không thể tránh được trong mỗi trường học, nhất là ở bậc tiểu học như thế này. Giáo viên xử lý mấy vấn đề này cũng đều có kinh nghiệm, biết như thế nào thì nên nghiêm khắc, biết như thế nào thì nên dỗ. Thẩm Mạnh Kiều vừa mới tới, tự nhiên là không thể thích ứng kịp.

Nghiêm Chân bật cười, "Cô chỉ vì việc này mà vui như vậy sao, cô có tiền đồ không vậy?"

Vương Dĩnh cũng không giận mà nói thẳng, "Cô, muốn biết ai không mà lại nói như vậy?"

"Ai thế?" Nghiêm Chân hỏi, trong lòng nhất thời có dự cảm không tốt.

"Là hai tiểu quỷ chuyên gây sự ở lớp cũ của cô, Cố Gia Minh cùng Lâm Tử."

Quả nhiên...

Xong giờ cơm trưa, Nghiêm Chân chậm rãi thong thả đi về nơi làm việc ở thư viện. Tiểu Lưu ở bàn đối diện hỏi cô có phải là thân thể không thoái mái hay không? Nghiêm Chân vội lắc đầu, ngượng ngùng tránh đi ánh mắt, hướng ánh mắt ra phía ngoài. Sau buổi trưa, ánh nắng chiếu vào rất tốt nhưng là tâm tình của cô lại không hiểu sao có chút phiền chán.

Cô nghĩ ngợi một lúc rồi lập tức xoay người lại với Tiểu Lưu ở trước mặt, gấp đến độ làm cho cô ấy hoảng sợ.

"Tiểu Lưu, tôi có việc phải đi đến chỗ lớp học trước. Nếu có ai hỏi thì cô hãy giúp tôi giải thích một chút."

https://thuviensach.vn

Tiểu Lưu gật gật đầu, nhìn bóng dáng NGhiêm Chân rời đi có chút buồn bực.

Giờ học buổi chiều cũng đã bắt đầu, trên hành lanh không có một bóng người. Nghiêm Chân đứng ở dãy phòng học này đã lâu còn chưa kịp cảm khái liền trực tiếp đi về phía văn phòng. Nghiêm Chân còn nhớ rõ thời khóa biểu, biết rằng giờ này Lý Viện còn có tiết dạy, như vậy văn phòng hẳn chỉ có một mình Thẩm Mạnh Kiều. Kết quả như cô dự đoán. Cô đẩy cửa vào, đối diện với đôi mắt đẹp của Thẩm Mạnh Kiều đang mang theo một chút lo lắng cùng bất đắc dĩ.

Thẩm Mạnh Kiều có chút kinh ngạc, "Cô giáo Nghiêm, có việc gì sao?"

Có việc gì sao? Đương nhiên là có chuyện. Có chuyện gì? Cô còn chưa nghĩ ra nên nói như thế nào thì tay cũng đã đẩy cửa ra, Nghiêm Chân đành phải xấu hổ cười cười, "Tôi.."

Cô vừa nghĩ vừa di chuyển ánh mắt, không nghĩ rằng khi nhìn đến góc phòng thì thấy một cậu bé mặt mũi sáng sủa.

Cái cậu bé kia mang theo một cái mũ méo mó, trên mặt có chút bụi bẩn, giờ phút này chính là ủ rũ cúi đầu. Nghiêm Chân linh động hỏi Thẩm Mạnh Kiều, "Cô giáo Thẩm, xảy ra chuyện gì sao?"

Thẩm Mạnh Kiều lập tức hé ra khuôn mặt đau khổ, "Học sinh đánh nhau, học sinh này chính là người bắt đầu trước. AI biết được tiểu tử này cũng ương ngạnh như thế."

Tiểu tử kia bị điểm danh thì ngẩng đầu ngay tức khắc, khi thấy Nghiêm Chân, thì lập tức hai mắt mở to rồi cuối cùng lại dỗi , nghiêng đầu sang một bên.

Nghiêm Chân không khỏi bật cười, cô lại hướng Thẩm Mạnh Kiều mà hỏi, "Cô giáo Thẩm tính xử lý như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Thẩm Mạnh Kiều vò vò tóc, "Tôi tính liên hệ với người nhà của học sinh này, để cho ba mẹ cậu bé đến trường một chuyến."

Nghe xong câu đó, cậu bạn nhỏ bên kia lập tức phản kháng lại một câu, "Ba em trở về quân ngũ rồi."

Thẩm Mạnh Kiều kinh ngạc mở to hai mắt, trên mặt nhất thời hiện lên thần sắc xấu hổ.

Nghiêm Chân thấy thế vội nói, "Nếu cô giáo Thẩm đồng ý thì liền nói với tôi cũng được."

Thẩm Mạnh Kiều khó hiểu nhíu mày, "Cô giáo Nghiêm, cô..."

Đón nhận ánh mắt dỗi như sắp khóc của tiểu tử kia, Nghiêm Chân nhẹ nhàng cười rồi nói, "Tôi cũng coi như người nhà của cậu bé này."

https://thuviensach.vn

Chương 15

Thực rõ ràng, Thẩm Mạnh Kiều như đang có cảm giác khó thở, có chút không thể tin, "Cô là phụ huynh của cậu bé?"

Nghiêm Chân cười nhẹ, nhìn về phía bạn nhỏ Cố Gia Minh đang quyệt miệng cúi đầu, "Cô giáoThẩm có khả năng không biết, ba Gia Minh tham gia quân ngũ ở bên ngoài, không tiện để liên hệ. Nếu về sau Gia Minh có vấn đề gì, liền trực tiếp tới tìm tôi là được rồi."

Cô nói ra không hề có chút sơ hở, nhưng là nghe vào trong lỗ tai Thẩm Mạnh Kiều cũng là không được rõ ràng, giọng điệu lộ ra chút ái muội.

Nghiêm Chân đứng ở trước mặt bạn nhỏ Cố Gia Minh, vươn tay ra. Bạn nhỏ Cố Gia Minh ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô một cái, lại lườm một cái, mới do dự vươn tay ra, cầm lấy ngón út của cô.

Cô mang theo Cố Gia Minh đi ra bên ngoài, Thẩm Mạnh Kiều bỗng nhiên mở miệng gọi cô lại, "Nghiêm Chân!"

Nghiêm Chân hơi hơi nghiêng đầu, nhìn lại cô ta rồi từ từ nói, "Tôi đã quên nói cho cô, chủ nhiệm trước của Gia Minh là tôi."

Thẩm Mạnh Kiều nhất thời nghẹn lời.

Nghiêm Chân lôi kéo bàn tay nhỏ của Gia Minh đi ra ngoài, thẳng cho đến một chỗ quẹo vào, nơi Thẩm Mạnh Kiều nhìn không thấy, bạn nhỏ nào đó mới giật giật ngón út của cô, ý bảo cô dừng lại.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân xoay người, còn thật sự đánh giá đứa trẻ mà đã vài ngày cô không gặp này, cuối cùng cười khẽ một tiếng. Thật sự là một tiểu tử thông minh, không nghĩ theo cô giáo vào văn phòng, nhân tiện lại để cho cô đưa đi ra ngoài, hiện tại không có người lại sẽ phản chiến đây.

Cô cúi người, thay cậu bé chỉnh chỉnh lại mũ, lại thay cậu bé sửa lại quần áo.

"Vì sao đánh nhau?" Cô làm bộ nghiêm túc hỏi, nhưng là trong mắt nhu hòa đã hiện rõ cảm xúc chân thật của cô, không lừa được người. Không quan tâm tiểu gia hỏa này làm bao nhiêu chuyện ầm ĩ, cô đối với cậu bé này không thể nào tức giận.

Cố bạn học bĩu môi, "Đây là chuyện của đàn ông con trai chúng em!"

Nghiêm Chân rất muốn cười, "Mà sao lại gây sự với Lâm Tử nữa rồi? Bạn ấy với em có thù oán sao?"

Nói tới chuyện này, bạn học Cố Gia Minh bắt đầu lại nổi giận, cái mũi hừ một tiếng, nếu có râu phỏng chừng sẽ vểnh cao lên, "Ai bảo bạn ấy phá hư súng của em. Đó là quà mà ba mua tặng em !"

"Súng, sung gì? Em như thế nào mà lại mang món đồ chơi tới trường học rồi?"

Cố Gia Minh đem túi sách nhỏ đeo trên lưng để xuống, kéo khóa ra, lập tức rất nhiều thứ vỡ vụn rơi ra. Sách không có một quyển, nhưng lại rất nhiều đồ chơi, Nghiêm Chân nhìn vào mà muốn nhức đầu.

Nhặt lên xem từng thứ từng thứ một, có mũ che mìn, đủ các loại súng nhỏ bé, còn có một la bàn nhỏ, xem ra hẳn là các món đồ chơi của con nít. Cô cảm thấy xem thế là đủ rồi, cầm lấy một quyển sách nhỏ rồi hỏi,"Đây là cái gì?"

https://thuviensach.vn

Tiểu tai họa dò xét bằng hai mắt, rồi sau đó kiêu ngạo mà ngẩng cao đầu lên, "Đây là bản đồ, chuyên sử dụng khi quân ta tác chiến!"

Nghiêm Chấn thật cẩn thận lật vài tờ, từ trên xuống dưới lật qua lật lại cũng nhìn không ra cái trò gì, đơn giản để ở một bên, lại cầm lấy một cái mũ rồi nói, "Emm lấy nhiều mũ như vậy làm gì?"

"Khi ẩn nấp thì tất yếu sẽ phải dùng." Nói xong ánh mắt lóe sáng, "Vạn nhất gặp được địch nhân thì sao?"

Nghiêm Chân không khỏi hỏi lại, "Em mang nhiều này nọ như vậy muốn làm gì chứ?"

Tiểu tai họa nghiêm trang đáp, "Em muốn rời nhà trốn đi!"

Nghiêm Chân: "..." Cô sờ sờ đầu của cậu bé, không biết nên nói cái gì đó.

Thật lâu sau, cô mới hỏi, "Vì sao muốn rời nhà trốn đi?"

Tiểu tử kia còn đang đắm chìm ở bên trong hùng tâm tráng chí của chính mình nên kích động nói, "Em muốn đi tìm ba! Em nghe ông nội nói, thủ trưởng mấy ngày nay ở quân khu tham gia diễn tập quân sự, ngay lập tức sẽ xong nên em muốn đi tìm !" Nói xong đắc chí nhìn cô, rồi sau đó ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, nhớ đến người trước mặt kia là ai liền nhanh chóng bưng kín miệng.

Xong rồi, nhất thời cao hứng tiết lộ cơ mật. Nhưng lại tiết lộ cho người muốn cướp ba nữa chứ!

Nghiêm Chân không khỏi nở nụ cười, cô thật đúng là không thể không khen ngợi. Cậu bé này muốn rời nhà trốn đi, rõ ràng ngay cả bản đồ cùng la bàn cũng đều mang theo, tuy rằng cô cũng không rõ ràng về cái gì, đó là một thứ có kim chỉ hướng bắc không đổi. Đứa nhỏ này còn biết khi thấy địch cần phải ẩn nấp như thế nào, không biết là một người đàn ông như thế

https://thuviensach.vn

nào, một gia đình như thế nào lại tạo nên một đứa trẻ như vậy? Khiến cho lòng của cô cũng đều mềm nhũn.

"Gia Minh, cô với em nói vài câu được không?"

Tiểu tử kia vẫn che miệng như trước, gật gật đầu. Cô nhẹ nhàng đem bàn tay nhỏ bé của cậu bé từ bên miệng lấy ra, nắm trong tay.

"Em có biết vì sao ba của em cùng cô giáo Nghiêm kết hôn không?"

Tiểu tử kia lắc đầu.

Nghiêm Chân cười, "Bởi vì ba biết cô giáo Nghiêm cũng thích Gia Minh, thích đứa trẻ thông minh đáng yêu này. Ba cảm thấy một người yêu thương em không đủ, đã nghĩ lại tìm thêm một người đến cùng ba yêu thương em hơn nữa. Em nhìn xem những đứa trẻ nhà người khác không phải đều có ba mẹ cùng nhau yêu thương họ sao? Vì sao Gia Minh sẽ phải thiếu một phần chứ?"

Bạn học nhỏ này trong một mớ tràng giang đại hải lời nói đó, nhất thời còn chưa kịp tiêu hóa, ánh mắt vòng vo di chuyển, cúi đầu than thở một câu, "Em có ba là đủ rồi."

"Uh, vậy Gia Minh thật sự không thích cô giáo Nghiêm sao?" Cô cười cười nhìn thẳng vào đôi mắt to đen bóng.

Mắt to chớp chớp, như đang do dự cũng như đang giãy dụa, cuối cùng cậu bé mới nói, "Phải xem biểu hiện của cô đã!"

Nghiêm Chân nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười.

Tiểu tử kia làm như tìm được đáp án vừa lòng, vừa nói vừa gật đầu, "Cô nếu không cùng em tranh đoạt ba thì em liền thích cô. Bằng không, em liền nói cho ba em biết." Nói xong đắc ý ngẩng cao đầu nhìn cô, "Thế nào?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân bất đắc dĩ, vươn tay ở trên trán của cậu bé búng một chút.

Tiểu tai họa lại xị khuôn mặt bánh bao ra, một bên xoa trán một bên thấp giọng nói thầm, "Kỳ thật em vốn không đi cũng được. Dù sao vũ khí quan trọng nhất cũng đều hỏng rồi, em còn như thế nào ra trận giết địch được chứ."

Nói xong vẻ mặt tiếc nuối nhìn khẩu súng bảo bối trong tay. Nghiêm Chân đứng ở tại chỗ, nhịn không được co giật khóe miệng.

Tiểu tử kia được tiện nghi còn khoe mã.

...

... ...

Mùa thu trời mưa dai dẳng suốt mấy ngày, thành phố C rét đậm, Nghiêm Chân vẫn như trước kiên trì đạp xe qua lại từ nhà đến trường học.

Không chỉ riêng bà nội đau lòng thay cô, ngay cả Lý Uyển ngẫu nhiên gặp mặt cũng muốn nói với cô. Tuy phòng ở của Cố Hoài Việt ở thành phố C vẫn trống không như trước, cô tạm thời còn không có tính tới chuyện chuyển vào. Trong lòng cô vẫn tồn tại một cái cảm giác không hiểu được, luôn không thể yên tâm thoải mái mà nhận, huống chi Gia Minh bây giờ còn ở tại Cố viên, cô một mình ở nơi đó thật không tốt chút nào.

Lý Uyển vẫn muốn Phùng Trạm đưa đón cô đi làm, Nghiêm Chân hoảng sợ, vội vàng cự tuyệt. Lý Uyển cũng không muốn miễn cưỡng cô, trước tiên là làm công tác tư tưởng rồi sau đó tặng cho cô một chiếc xe chạy bằng điện.

Nghiêm Chân nhìn chiếc xe chạy bằng điện ở đầu cầu thang, thật sự là không biết nên nói cái gì cho tốt. Phùng Trạm ở một bên vui tươi hớn hở cùng bà nội chào hỏi, thấy biểu tình của cô có chút khó xử, không khỏi

https://thuviensach.vn

khuyên nhủ, "Chị dâu, chị hãy nhận lấy đi. Phu nhân cũng là nhìn chị một mình đi dãi nắng dầm mưa, tham mưu trưởng lại không ở nhà. Nếu để cho chị mệt mỏi rồi ốm ra đó, sẽ có rất nhiều người đi theo đau lòng. Bà nói đúng không, bà nội?"

Bà nội nhìn Nghiêm Chân, thở dài,"Nhận lấy đi, cần thì hãy nhận lấy đi. Tiểu Phùng nói rất đúng, nếu thực có chuyện gì xảy ra, Tiểu Cố ở bên ngoài còn phải lo lắng cho cháu nữa."

Nghiêm Chân cắn môi, gật đầu đáp ứng.

Phùng Trạm cười nói, "Vốn phu nhân còn tính đưa cho chị một chiếc xe máy nữa nhưng lão gia khuyên, nói rằng hiện tại những người trẻ tuổi đều thích loại này, bảo vệ môi trường còn tiết kiệm."

Ngay cả Vương Dĩnh thấy chiếc xe mới của cô đều nhịn không được mà kinh ngạc, vây quanh vòng vo ba vòng, chậc chậc hít hà ba tiếng.

Tất cả đều tới quá nhanh, cô cơ hồ đều có chút trở tay không kịp.

Nhìn bầu trời âm u ngoài cửa sổ, Nghiêm Chân thở dài một hơi, đem trả lại chồng sách đã phân loại rồi đi ra ngoài cửa. Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã là bảy giờ tối rồi, cũn đã sớm qua thời gian tan tầm. Hôm nay thư viện thanh lý một nửa sách cũ, cô cũng sớm biết phải tăng ca nên cũng đã cho bà nội biết trước, giờ phút này cũng không cần phải vội về nhà.

Trong thư viện cũng đã không còn ai, Thường chủ nhiệm cố ý gõ gõ cửa, ý bảo cô sớm về nhà. Nghiêm Chân gật đầu, đợi ông ấy đi rồi, lại vẫn ngồi bất động tại chỗ.

Cô muốn ngồi một mình yên lặng một chút, trong nhà hay bên ngoài đều không có nơi nào có thể đi. Chỉ có ở nơi này, không có ai, chỉ có những giá sách được sắp xếp ngăn nắp, lẳng lặng làm bạn cùng cô.

https://thuviensach.vn

Những ngày vừa qua cô quá bối rối, cô dường như cũng không dám đi nghĩ lại những chuyện đã xảy ra với mình. Tựa như một giấc mộng, khi tỉnh lại thì tất cả đều thay đổi. Cô không biết làm sao cho phải nhưng lại cảm thấy thật bất lực.

Cô hơi hơi cúi người, trong cổ một cái vòng ngọc trượt ra. Đó là thứ mà ba cô để lại cho cô. Năm ấy tại một cửa hàng bán đồ trang sức nổi tiếng ở thành phố N, ông đã chạy qua loanh quanh vài vòng mới mua được một khối ngọc cho cô, cô hiện tại vẫn luôn mang theo.

Nghiêm Chân nhẹ vỗ về, trên mặt miếng ngọc còn mang theo độ ấm trong cơ thể cô.

"Ba ơi." Cô thấp giọng lẩm bẩm, có chút mê mang.

Bên trong thư viện hoàn toàn yên lặng, chuông điện thoại của cô bỗng nhiên vang lên. Nghiêm Chân phục hồi lại tinh thần, đi đến nhận điện thoại. Đầu bên kia là Phùng Trạm, giọng điệu thực vội vàng khiến cô phải lên tiếng trấn an, "Phùng Trạm, có chuyện gì cậu từ từ rồi nói, tôi nghe đây."

Bên ngoài gió thổi mạnh, giọng nói của Phùng Trạm không rõ ràng lắm, "Chị dâu, chị hôm nay ở trường học có gặp Gia Minh không? Em tới đón thằng bé tan học nhưng vẫn không thấy người đâu?"

"Tôi cũng không có thấy." Nghiêm Chân trả lời, mày hơi hơi nhíu lại, "Làm sao có thể không thấy bóng người được chứ?"

Phùng Trạm sốt ruột nói, "Em cũng không biết, bình thường tiểu gia hỏa này vừa hết giờ thì nhô đầu chạy ra liền. Hôm nay đợi cho học sinh trong trường học đi về hết em còn không thấy thằng bé đâu. Ông cụ bảo vệ ngoài cửa không dám cho em đi vào, chị xem này..."

Nói xong điện thoại, đầu kia lại là một trận ồn ào.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân bên này có thể nghe thấy Phùng Trạm đang ở cửa cố gắng thuyết phục bảo vệ, "Bác à, bác cho cháu đi vào đi. Cháu là nhân dân giải phóng quân, bác nhìn xem đấy là chứng nhận sĩ quan của cháu này..."

Nghiêm Chân bất đắc dĩ, gọi hắn vài tiếng nhưng không có phản ứng thì ngắt điện thoại rồi cầm lấy quần áo đi ra ngoài.

Đã trễ thế này tiểu gia hỏa này có thể chạy đi đâu chứ? Cô không khỏi đau đầu suy nghĩ.

Hay là bị người xấu bắt đi? Cái ý nghĩ này dọa cho Nghiêm Chân hoảng sợ, cô một chút cũng không chậm chạp mặc xong áo khoác liền đi ra ngoài.

Tay mở cửa thư viện ra đều run run, vừa mới mở ra khiến cô ngây ngẩn cả người.

Trong bóng tối nhìn ra ngoài, hai bên đường có mấy cái đèn tường mờ mờ sáng. Nương theo chùm tia sáng mỏng manh này, cô nhìn thấy một đứa trẻ đeo túi sách, đang ngửa đầu đứng ở cửa thư viện. Cậu bé thấy cửa mở ra thì nhất thời cười cười.

Cô cảm thấy có chút khó có thể tin, cúi người tỉ mỉ nhìn đứa nhỏ bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt chính mình này. Cô lấy tay xoa xoa khuôn mặt của cậu bé, cảm giác thật lạnh lẽo lại rất chân thật.

Cô nhìn qua đánh giá cậu bé , chỉ thấy trên đầu mang theo một cái mũ che mìn khí phách hiên ngang hùng dũng oai vệ, cặp sách đeo chéo, đứng ở nơi đó, ánh mắt lóe sáng nhìn cô.

Nghiêm Chân mở miệng, giọng nói đã có chút khàn khàn, "Gia Minh, em đứng ở chỗ này làm gì vậy?"

Tiểu tử kia một chút cũng không cảm giác được tâm tình phức tạp giờ phút này của cô, hai mắt nháy nháy, mở miệng thanh thúy tuyên bố, "Cô

https://thuviensach.vn

giáo Nghiêm, thời điểm tổ chức khảo nghiệm cô đã đến!"

https://thuviensach.vn

Chương 16

Nghiêm Chân không nói lời nào, vừa mới bị một đứa trẻ dương cung ngắm vào nên dường như làm cho cô quá khẩn trương. Cô lập tức trầm tĩnh lại, khí lực cả người đều tan hết. Cô dùng lòng bàn tay ấm áp của mình vuốt lên hai gò má của Gia Minh, thật lâu sau cô mới hỏi, "Muốn khảo nghiệm cô cái gì nào?" Cô tận lực dùng giọng điệu thoải mái, nhưng vẫn cảm giác được được toàn thân mình đang đổ mồ hôi lanh, sau lưng đã có cảm giác mát rồi.

Tiểu tử kia chớp chớp ánh mắt, nhẹ nhàng nhìn túi sách của mình, "Cô xem, khẩu súng của ông nội em đã sửa tốt lắm rồi."

Cô cầm lên xem, phát hiện ra chỗ gáy đã được dán bằng miếng băng dán trong suốt, tuy rằng khó nhìn một chút nhưng cũng đủ để làm mệt cho đứa trẻ này rồi.

Cô cười cười, nhẹ giọng hỏi, "Cho nên thế nào?" Sauk hi hỏi xong, mí mắt cô bỗng nhiên lại nhảy dựng lên, giống như có dự cảm chẳng lành. Tiểu tử kia lây súng, lấy súng để làm gì?

Chỉ thấy bạn nhỏ Cố Gia Minh nhếch miệng cười hì hì, rồi sau đó lớn tiếng tuyên bố, "Cô giáo, cô dẫn em đi tìm ba đi."

Quả nhiên...

Nghiêm Chân ổn định thân mình, nhìn về phía ánh mắt của tiểu tử kia trong nháy mắt, "Gia Minh, ba đang làm việc mà, chúng ta đi không phải là quấy rối cho ba của em sao?"

https://thuviensach.vn

Tiểu tử kia lập tức giơ tay lên cam đoan, "Không quấy rối, không quấy rối, em cam đoan không quấy rối."

Thật đúng là... Nghiêm Chân suy nghĩ một lát rồi nói, "Vậy em có hỏi ông nội là trong lúc quân diễn thì ba có thể nhìn thấy chúng ta hay không?"

"Chú Phùng nói là quân diễn cũng sắp xong rồi, chúng ta có thể chờ thôi." Tiểu tử kia dẫu môi nói.

Hiển nhiên, bạn nhỏ này trước khi đến đây đã tính toán tốt lắm, cô hiện tại muốn cự tuyệt cũng không tìm ra lý do chính đáng. Nghiêm Chân trầm ngâm một lát rồi nói, "vậy em biết đường sao? Không biết đường chúng ta đi như thế nào?"

Tiểu tử kia lập tức vui mừng mở túi sách ra, cầm lên tấm bản đồ không biết trên đó vẽ những gì, "Cô xem này."

Nghiêm Chân : "..."

Được rồi, bạn nhỏ này đã dùng cái hồn nhiên của tuổi thơ để đại bại cô rồi.

Nghiêm Chân dừng ánh mắt trên tấm bản đồ, trầm mặc vài giây sau đó thở dài một tiếng, "Được." Cô đưa tay nắm lấy tay Cố Gia Minh, cố gắng mỉm cười, "Cô mang em đi."

Nghiêm Chân nắm lất tay Gai Minh đi cứ đi xuyên qua ngôi trường lớn như vậy, tiểu tử kia thật là cao hứng, vừa đi còn vừa hát nữa. Nghiêm Chân cười khổ, nhéo nhéo da thịt trong lòng bàn tay cậu bé, mang cậu bé ra cửa.

" Cô giáo, ba em ở thảo nguyên. Ba nói trên thảo nguyên có thể ăn thịt dê nước, cô có thích ăn không? Em sẽ nói ba làm thịt nướng cho cô ăn." Bạn nhỏ này thực trượng nghĩa mà nói.

https://thuviensach.vn

Là em muốn ăn chứ gì? Đón lấy ánh mắt khao khát của tiểu tử kia, Nghiêm Chân nhịn không được cười lên một tiếng, "Được."

Nếu thực là như vậy thì kỳ thật cũng không sai. Nhưng....

Nghiêm Chân dừng lại, cô hiển nhiên đã thấy Phụng Trạm đang đứng ở cửa ngoắc tay nhìn bọn họ. Bạn nhỏ Cố Gia Minh đi một chút rồi chợt dừng lại, vì đã thấy được chú Phùng Trạm người mà cậu bé đã vất vả giấu diếm mới có thể trốn được đang tiến về phía mình.

Trợn mắt là phản ứng đầu tiên của bạn nhỏ kia, sau đó trợn mắt quay lại nhìn Nghiêm Chân như có ý muốn nói "đi theo địch phản quốc". Nghiêm Chân lại rất cố gắng bỏ qua ánh mắc khiển trách của cậu bé này mà nhìn Phùng Trạm.

"Gia Minh ở chỗ này, đem thằng bé về nhà đi. Thuận tiện trên đường về gọi điện thoại về nhà, đừng để cho bọn họ lo lắng nữa."

Phùng Trạm hé ra khuôn mặt cười khổ, "Còn không nói cho ai trong nhà biết làm sao mà dám đi thế chứ. Nếu trở về bây giờ chắc hai người bị lột da mất thôi, bây giờ còn chưa nghĩ là sẽ nói như thế nào đây."

Nghiêm Chân cười cười, "Để tôi gọi điện thoại về Cố viên cũng được."

Phùng Trạm gật gật đầu, nhìn về phía bạn nhỏ Cố Gia Minh, vẻ mặt của tiểu tổ tong này đề phòng nhìn hai người đang đứng trước mặt này. Phùng Trạm đang muốn cúi người xuống ôm cậu bé về thì cậu bé lại lẫn ra rất xa.

"Gia Minh, trước tiên hãy cùng chú Phùng Trạm về nhà." Nghiêm Chân mở miệng, chuyển đi lực chú ý của tiểu tử kia.

Cố Gia Minh nhìn nhìn Nghiêm Chân, miệng hơi dẫu lên, nhìn như bất thần ở đó. Phùng Trạm liền từ phía sau ôm lấy cậu bé. Mà tiểu tổ tông này

https://thuviensach.vn

ra sức giãy dụa, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ làm sao có thể khỏe hơn Phùng Trạm được.

"Chị dâu, cảm ơn chị đã giúp đỡ." Phung Trạm nói xong liền nhanh chóng trở lại xe, thừa dịp bạn nhỏ Cố Gia Min còn phản ứng không kịp liền lái xe đi.

Nghiêm Chăng lẳng lặng đứng ở nơi đó, tốc độ của Phùng Trạm làm cho cô phản ứng không kịp, càng làm cho cô khắc sâu ánh mắt của cậu bé khi vỗ cửa kính xe, ánh mắt tức giận lại vô lực, không giống với ánh mắt của một đứa trẻ trong lứa tuổi này.

Cậu bé thực sự rất nhớ ba của mình, rất muốn gặp ba, không biết người đàn ông ở trên thảo nguyên kia có thể cảm nhận được một chút hay không?

Gió lạnh thổi tới, Nghiêm Chân bị đông lạnh mà hắt xì một hơi, phục hồi lại tinh thần. Thời điểm về nhà thấy bà nội đang xem tivi, thấy cô trở về cũng chỉ dặn dò một tiếng, "Trong bếp bà để cơm, cháu hâm nóng lại rồi ăn."

Nghiêm Chân dẫu môi nhưng vẫn vâng một tiếng, lại không cam lòng hướng tivi liếc mắt nhìn một cái, "Có cái gì đâu mà coi hăng say vậy."

Bà nội chỉ xem chuyên mục phát sóng của thiếu nhi trên tivi, "Cháu nhìn xem... những đứa nhỏ này trắng trẻo mập mạp, thực khiến người ta muốn nựng mà."

Nghiêm Chân nhìn thoáng qua, tính tránh ra nhưng bà nội đã nhéo cô một cái, "Đúng rồi, cháu hiện tại cũng đã kết hôn, nên nắm chắc lấy Tiểu Cố. Bà già này ngày ngày không có hi vọng gì khác, chỉ trông nhìn thấy được chắt nội của mình một cái thôi."

"Bà nội."Cô gọi với giọng oán trách, hướng phòng bếp mà đi vào. Đằng sau vẫn còn truyền đến giọng nói của bà nội.

https://thuviensach.vn

"Bà cũng không phải nói chơi. À đúng rồi, nhà Tiểu Cố không phải có một đứa nhỏ rồi sao, thế nào mà cũng không thấy cháu mang về nhà vậy? Có phải nó không thích cháu hay không?"

Bà nội bỗng nhiên quan tâm làm cho lưng của cô thoáng cứng đờ, nhưng cũng rất nhanh khôi phục lại như bình thường, bắt đầu hâm nóng đồ ăn, "Không phải đâu bà, mọi thứ rất tốt mà."

"Vậy cháu mang thằng bé về nhà cho bà nhìn chút." Bà nội vỗ đùi quyết định.

Mang về nhà cho bà xem một chút sao ? Nhưng làm thế nào để mang về nhà đây? Để cho bà nội nhất thời mà sinh ra ý nghĩ này khiến cho Nghiêm Chân rối rắm cho đến sáng. Cô cũng không có biện pháp nói chính mình hôm kia còn đắc tội với tiểu tổ tông của Cố gia đâu. Mắt nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời mờ nhạt khiến cho tâm tình của cô càng thêm trầm thấp.

"Còn chưa tới mùa đông đâu mà thành phố B cũng đã lạnh như vậy rồi. Tôi sợ nhất là lạnh." Vương Dĩnh ở một bên lui đầu tới kéo cánh tau Nghiêm Chân đi tới nhà ăn, thấy cô cúi đầu không nói lời nào liền hỏi, "Làm sao vậy?"

Nghiêm Chân lắc đầu, nâng bước hướng nhà ăn, trong nháy mắt lại ngây ngẩn cả người.

Trên bàn cơm đối diện cửa có hai người đang ngồi, một người rất hào phóng tao nhã là Thẩm Mạnh Kiều, còn một người khác là bảo bối của Cố gia.. Cố Gia Minh.

Nghiêm Chân cố gắng làm cho bản thân mình không nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp bỏ qua một bền cùng Vương Dĩnh ngồi ở một bàn khác.

Thẩm Mạnh Kiều thấy cô, hơi có chút kinh ngạc. Mà bạn nhỏ ngồi bên cạnh thì đầu cũng không nâng, đối với miếng sườn trong bát thì cắn thật

https://thuviensach.vn

mạnh.

"Cô giáo Thẩm, cô như thế nào mà lại mang cậu bé này đến đây ăn cơm thế này?" Ở trường học này của bọn họ thì đúng 5h chiều tan học, giữa trưa có thời gian nghỉ ngơi là nửa tiếng. Học sinh đều không trở về nhà, có quán an cùng nhà trường hợp tác đưa đồ ăn đến tận trường học. Phần lớn các bón ăn phân theo AB, mặc dù không bằng trong nhà nhưng khẩu vị cũng khá tốt.

Thẩm Mạnh Kiều kinh ngạc nhìn qua sau đó bình tĩnh lại, đưa tay xoa lên mái tóc trơn bóng mình rồi cười nhẹ, "Gia Minh ăn không quen món ăn ở trường học cho nên tôi dẫn cậu bé lại nhà ăn này ăn một chút gì đó có dinh dưỡng."

Nghiêm Chân trầm mặc vài giây, bạn học nhỏ bỗng nhiên từ bàn ngẩng đầu lên, còn ăn một mồm thịt mà vẫn nói, "Cô giáo Thẩm mang em đi xem ba đi."

Sắc mặt Thẩm Mạnh Kiều hơi đỏ lên, đưa khăn tay rat hay cậu bé lau khóe miệng và quần áo dính đầu dầu mỡ, "Từ từ ăn, xem em này."

Bạn nhỏ nào đó than thở, "Dù sao còn hơn có người nào đó làm kẻ phản bội em."

Nghiêm Chân cơ hồ đã bị chọc giận.

Cô xoay người rời đi, ngay cảm cơm cũng không ăn. Vương Dĩnh kêu hai tiếng nhưng cũng không làm cho cô quay lại.

Thẩm Mạnh Kiều cười nhẹ, nhìn về phía Cố Gia Minh. Chỉ thấy tiểu tai họa này ngừng chiếc đũa, trên mặt đều là thất vọng.

"Như thế nào không ăn nữa?" Thẩm Mạnh Kiều ôn nhu hỏi.

https://thuviensach.vn

"No rồi."

Toàn bộ buổi chiều hôm đó, tâm tình của Nghiêm Chân đều giống như thời tiết bên ngoài, mưa to gió lớn không thể bình tĩnh. Có lúc còn để sai mấy quyển sách đã có dán mã sách nữa, Tiểu Lưu đi theo phía sau cô, nhìn biểu tình của cô, giận mà không dám nói gì, đánh phải lấy từng quyển đổi lại dần toàn bộ những quyển cô đã xếp.

Thật vất vả mới dọn xong, Tiểu Lưu thử hỏi, "Chị Nghiêm, tâm tình của chị hôm nay không tốt?"

Nghiêm Chân dừng một chút, quay đầu lại, "Thực rõ ràng sao?"

Tiểu Lưu nặng nề mà gật gật đầu, Nghiêm Chân cười khổ, cô thật sự là bị tiểu tử kia ép buộc cho đến thế này.

"Tiểu Lưu, buổi chiều hôm nay chị nghỉ sớm một chút có tiện không?"

"Có thể được." Tiểu Lưu gật đầu, "Chị Nghiêm có chuyện gì sao?"

Nghiêm Chân nghĩ nghĩ, rồi sau đó cười cười mà đáp, "Bắt người."

Đã đến thời gian tan học, trong trường học có từng nhóm học sinh đang dần đi ra như nước chảy. Nghiêm Chân đi ngược với đám học sinh này mà đi vào, cố gắng hết sức mà đi qua. Rút cuộc cũng đi nơi dạy học, cô bước nhanh về phía trước, chỉ trong chốc lát đã đứng lại. Thẩm Mạnh Kiều nắm tay Cố Gia Min đi từ trong phòng học ra, thấy Nghiêm Chân thì cũng dừng lại ở đó.

"Cô giáo Nghiêm, có việc gì sao?"

Nghiêm Chân thu hồi xao động vội vàng của mình rồi hỏi, "Cô giáo Thẩm, đây là...?"

Thẩm Mạnh Kiều cười nhẹ, "Tôi đưa Gia Minh về nhà."

https://thuviensach.vn

Tiểu tai họa còn lại là hơi há to miệng, làm như không tìn mà nhìn đến Nghiêm Chân.

Nghiêm Chân hướng tiểu quỷ kia cười cười rồi sau đó nhìn về phía Thẩm Mạnh Kiều, "Hãy giao cho tôi đi, tối hôm nay Gia Minh sẽ ở lại nhà của tôi."

Thẩm Mạnh Kiều thử thăm dò nhìn về phía Cố Gia Minh.

Cố Gia Minh bĩu môi, "Cô muốn làm thì có?"

Nghiêm Chân nhịn xuống xúc động, mắt trợn trắng cố gắng mỉm cười, "Cô mang em về nhà, còn mang em đi tìm ba nữa."

Trước khi tan học Nghiêm Chân đã gọi điện thoại cho Lý Uyển, nói rằng đêm nay Gia Minh sẽ ở nhà của cô. Lý Uyển nghĩ đến mâu thuẫn cần giải quyết của hai người này, tự nhiên là vui mừng không thôi.

Nghiêm Chân đem xe chạy bằng điện lại trước mặt bạn nhỏ nào đó, hướng bản nhỏ nào đỏ hất cằm.

"Làm sao?" Bạn học nhỏ nào đó đề phòng ôm lấy túi sách, "Cô lại muốn gạt em."

Nghiêm Chân cơ hồ muốn vỗ lên trán của mình, "Không lên thì đi bộ đi." Nói xong cô nhìn Cố Gia Minh, "Cô hiện tại đang rất tức giận nên hậu quả rất nghiêm trọng rồi đó."

Quả nhiên, bạn nhỏ này ăn mềm không ăn cứng, nhanh chóng bước nhanh ngồi lên sau xe chạy bằng điện. Quyệt miệng tự hỏi trong chốc lát sau đó chọc chọc sau lưng Nghiêm Chân, "Cô giáo Nghiêm, như vậy không công bằng."

"Làm sao vậy?" Giọng nói rầu rĩ từ phía trước truyền đến.

https://thuviensach.vn

Được đáp lại nên bạn nhỏ nào đó lập tức dũng cảm lên, "Cô xem nha, cô đã phản bội em, còn không cho em tìm đồng minh sao?"

Nghiêm Chân, "..."

Cô lại bị cách nói chuyện của một đứa nhỏ đả bại nữa chứ.

Bà nội khi nhìn đến Gia Minh thì thực vui vẻ, chỉ xoa xoa lên khuôn mặt đáng yêu của tiểu tử kia. Bạn nhỏ lần đầu tiên nhìn thấy bà nội, lại không có chút nào là có vẻ sợ người lạ, ngào ngà hé miệng ra nói chuyện để làm cho bà nội vui lên. Bà nội rất vui, liền tự mình xuống bếp hầm cháo có thịt nạc và trứng để cho bạn nhỏ này ăn cho đến khi cái bụng phình lên.

Trước khi đi ngủ, Nghiêm Chân bưng tới một chậu nước ấm giúp cậu bé rửa chân. Bàn chân thật dài, nắm trong tay lại mềm nhũn mà linh hoạt.

Tiểu tai họa dùng bàn chân đánh bì bõm trong nước, rồi ngoan ngoãn tùy ý để cho Nghiêm Chân giúp mình rửa chân. Đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm cô, trong chốc lát đã túm lấy ống tay áo của cô, "Cô giáo Nghiêm, cô còn tức giận sao?"

Nghiêm Chân liếc mắt nhìn cậu bé một cái, thanh giọng mà nói, "không có."

Tiểu tử kia không tin, "Cô đừng gạt em."

Cô thật đúng là không có biện pháp đối phó với đứa trẻ này sao? Nghiêm Chân bật cười, lắc đầu, dùng khăn sạch lau hai chân cho cậu bé.

"Cô giáo, cô có biết vì sao em muốn đi tìm ba không?" Tiểu tử kia một bên đưa tay tạo thành hình vuông vừa hỏi.

"Uh, vì sao?" Cô hỏi, giọng nói cũng dần dần mềm mại đi.

https://thuviensach.vn

"Bởi vì em nghĩ muốn tổ chức sinh nhật cùng ba." Cố Gia Minh nói, "Vài cái sinh nhật cũng chưa từng có tổ chức cùng ba rồi, lần này muốn cùng ba cùng cô giáo Nghiêm tổ chức sinh nhật. Có thể được chứ ạ?"

Cậu bé nhìn cô, ánh mắt như nai con, thuần khiết đné không ngờ. Nghiêm Chân lại nghĩ tới mình trước đây, khi đó cô cũng đã có hy vọng quá xa vời như vậy, cũng đã từng cô đơn như vậy.

Bỗng dưng ánh mắt có chút ẩm ướt, cô vội vàng lấy tay lau đi. Cố Gia Minh mở to hai mắt nhìn cô, "Cô giáo Nghiêm, cô khóc à?"

"Không có." Cô ôn nhu nói, hôn lên trán của cậu bé, "Gia Minh ngoan, cô mang em đi tìm ba nhé."

https://thuviensach.vn

Chương 17

Mấy ngày nay, bạn nhỏ Cố Gia Minh chuyển biến thái độ tốt làm cho Lý Uyển vui sướng không thôi.

Từ một đêm sau khi ở nhà Nghiêm Chân, tiểu tử kia đã tự mình chỉnh sửa chăn đệm, chủ động yêu cầu đến nhà cô giáo Nghiêm ở một thời gian.

Nghiêm Chân một bên thay bạn nhỏ Cố Gia Minh thu dọn hành lý một bên nghe Lý Uyển nói, " Đứa nhỏ này thế nhưng đã thông suốt, tuy rằng tiếng mẹ này không gọi ra miệng nhưng nó cũng đã không bài xích con nữa rồi. Đây cũng là một chuyện tiến bộ."

Nghiêm Chân mỉm cười, đem quần áo của tiểu tử xếp lại, cho vào túi xách.

Quý bà Cố gia Lý Uyển càng nghĩ càng cảm thấy cao hứng, "Chẳng lẽ cái này chính là loại năng lực của người làm giáo viên hay sao?"

Nghiêm Chân bị nhìn thẳng cảm thấy có chút xấu hổ, cúi đầu, lảng tránh nói, "Gia Minh chính là nhất thời tùy hứng thôi mẹ ạ."

Trời mới biết muốn dỗ được tiểu quỷ này là nhiệm vụ gian khó đến thế nào? Cô suýt chút nữa đã hi sinh oanh liệt ở trên đường. Suy nghĩ một chút, Nghiêm Chân đều phải thở ra mấy hơi.

Cô nhìn nhìn Lý Uyển, vẫn là nhịn xuống lời nói đã đến bên miệng, vẫn không nói cho bọn họ thì tốt hơn.

https://thuviensach.vn

Cô lén lút hỏi qua Phùng Trạm đợt diễn tập quân sự ở khu G thuộc thành phố W kia rút cuộc khi nào thì có thể chấm dứt? Phùng Trạm vui tươi hớn hở nói, "Nhanh sẽ xong thôi chị dâu. Lúc này hai sư đoàn đã hòa nhau một ván."

Cô mỉm cười, tự nhiên hiểu được kia là có ý tứ gì. Cô thấp giọng hỏi,"Ngày 26 tới có thể chấm dứt sao?"

Phùng Trạm nghĩ nghĩ, không xác định chắc chắn nhưng vẫn nói, "Xem tình huống thì lúc này Tịch tư lệnh bên quân khu B đích thân tới quan sát chỉ đạo cuộc diễn tập, so với lúc trước lần này có khi công việc cũng nhiều thêm. Nhưng chị dâu yên tâm, tham mưu trưởng sau khi chấm dứt diễn tập khẳng định sẽ gọi điện báo về nhà biết, chỗ chị cũng không thể không có được đâu."

Nghiêm Chân ngừng lại, hơi hơi có chút quẫn.

Sau khi thu thập thêm thông tin tình báo này nọ từ Phùng Trạm thì cô liền trở về nhà. Nghiêm Chân dùng xe chạy bằng điện đèo bạn nhỏ Cố Gia Minh về nhà. Bạn nhỏ nào đó thật sự có số tốt, từ khi sinh ra chưa khi nào được có cơ hội ngồi trên xe đạp chạy bằng điện như thế này, bình thường ít khi đi bộ vì đa phần là ngồi trên ô tô, lúc này được Nghiêm Chân dùng xe điện đèo một lần, thế nhưng lại rất thích thú với loại cảm giác ngồi đằng sau xe này.

Bạn nhỏ ngồi ở ghế sau cười hì hì vẫy vẫy tay tạm biệt với quý bà của Cố gia Lý Uyển, nét tươi cười kia sáng lạn có bao nhiêu sán lạn, không giống với cô giáo Nghiêm, cơ hồ cũng không dám nhìn Lý Uyển vì sợ lộ ra một chút chột dạ làm cho Lý Uyển nhìn ra được manh mối.

Xe vừa mới chạy ra khỏi khu vực Lý Uyển nhìn không tới, bạn nhỏ ngồi đằng sau liền chọc chọc thắt lưng của cô.

"Làm sao thế?" Nghiêm Chân tức giận.

https://thuviensach.vn

Bạn nhỏ này trong người còn lại chỉ là tâm tình kích động, "Tất cả đều thuận lợi, giữ nguyên kế hoạch hành động!"

...

... ...

Địa khu Tây bắc thành phố W.

Gió thổi trên thảo nguyên phần phật đem đợt khói thuốc súng cuối cùng còn sót lại một chút cuốn phăng đi, trên mặt đường là dấu vết của một đoàn xe thiết giáp nghiền qua, có sâu có cạn lần lượt thay đổi. Trên đường cũng có mấy chiếc xe Jeep của quân khu B lượn qua lướt lại, tặng kèm theo là một trận cát bụi.

Buổi diễn tập đã chấm dứt, các đơn vị trong sư đoàn A đang đứng nghĩ ngơi hồi phục lại thể lực sau trận. Không trung tối mờ, đã gần đến chạng vạng, đoàn xe dã chiến bếp núc cũng bắt đầu công việc.

Vài công binh* đang ở phía trước tu bổ lại chiến hào, sư trưởng Lưu Hướng Đông xốc rèm cửa lều trại lên, đi nhanh vào bên trong. Chính ủy Cao Tường không ở đây, vài trung úy đang ở đó thu dọn này nọ, sau khi buổi diễn tập chấm dứt thì bọn họ sẽ từ nơi này bỏ chạy.

(Công bình : lính công trình, quân nhân được huấn luyện để thiết kế và xây dựng các công trình quân sự)

Lưu Hướng Đông liếc mắt một cái liền thoáng nhìn người đang đứng ở trước hệ thống bản đồ chỉ huy nhìn một cách chăm chú kia, không khỏi nở nụ cười, đi qua vỗ vỗ bả vai người đó, "Diễn tập đã xong rồi, mà đạo diễn - thượng tá Giang gọi điện thoại qua đây nói chuyến bay của Tịch tư lệnh ngày mai sẽ đến nên đêm nay không cần vội trở về trước. Tôi đang suy nghĩ chúng ta nên chuẩn bị chút gì đó hay không?"

https://thuviensach.vn

Người nọ quay đầu lại, cũng không có chút giật mình, "Không cần phải chuẩn bị cái gì cả, Tịch tư lệnh không thích sĩ diện, không cần đãi ngộ đặc thù."

Lưu Hướng Đông ha ha cười, mang theo vẻ sảng khoái đặc thù chỉ có ở người vùng Sơn Đông, "Vậy nghe lời cậu." Nói xong liền xoay người đi ra ngoài, rồi như nhớ tới cái gì đó lại quay đầu, "Đúng rồi Hoài Việt, nhanh gọi điện thoại về nhà, cũng đừng để cho mẹ già trong nhà sốt ruột." Nói xong lại cười lớn mà rời đi.

Người nọ chính là Cố Hoài Việt - Cố tham mưu trưởng chỉ cảm thấy đầu phát đau, mẹ anh chính là người có tiếng thích quan tâm ở sư đoàn. Bất chấp bên người có vài sĩ quan cấp uý vụng trộm bật cười, anh nhanh chóng đi ra ngoài.

Giờ phút này thảo nguyên cực kỳ yên tĩnh, nếu không phải có xe tăng xe thiết giáp một màu xanh lá cùng các đồn bốt rồi công sự phòng ngự chưa dỡ bỏ xong thì rất khó nhìn ra nơi này vừa mới trải qua một hồi diễn tập quân sự.

Thật nhiều chiến sĩ bởi vì mệt nhọc quá độ ngã xuống đất liền ngủ, ban đêm trên thảo nguyên tiết trời rất lạnh, chính ủy Cao Tường đang vội vàng kêu mọi người tỉnh dậy, bất đắc dĩ từng người từng người đều giống như hồ dán, mềm nhũn căn bản không chút nhúc nhích.

Cố Hoài Việt nói, "Trước để cho bọn họ nghỉ ngơi một chút đi." Bọn họ quá mệt mỏi rồi.

Cao Tường bất đắc dĩ, nhìn vị đại tá trước mặt này so với mình còn trẻ hơn mười tuổi cười cười, "Tôi nghe nói anh cùng sư trưởng sư đoàn D cùng tốt nghiệp trong một trường quân đội, đánh như vậy có chút hận hay không thế? Có thể khiến cho phong độ nho nhã của cậu bị tổn hại hay không?"

https://thuviensach.vn

"Thẩm Mạnh Xuyên sao? Hắn là sẽ không." Cố Hoài Việt cười nhẹ, "Người này vẫn là có chút cốt khí."

Thẩm Mạnh Xuyên cùng khóa với anh, nhưng sau khi tốt nghiệp trường quân đội Thẩm Mạnh Xuyên tham gia quân ngũ ở Sư đoàn A thuộc bộ trinh doanh (trinh sát), rồi sau đó từ sư đoàn A vào sư đoàn D. Nay đã trở thành một nhân vật số một trong sư đoàn A, hành vi của người này có vẻ cuồng ngạo, trong một lần ở đợt diễn tập trung đối kháng, sư đoàn A cùng với sư đoàn D phối hợp tác chiến nhưng mục đích là vì năng lực tác chiến của sư đoàn D. Kết quả Thẩm Mạnh Xuyên dẫn đầu một đoàn ăn tươi luôn tác chiến của sư đoàn A, một chút cũng không lưu tình.

Lúc này đây tuy rằng cũng là diễn tập đối kháng giống như quy định thông thường, cũng là cuộc chiến để sư đoàn A rửa nhục.

Cố Hoài Việt thu hồi suy nghĩ, đi đến sư đoàn. Lúc này nên gọi điện thoại về nhà, miễn cho mẹ anh xúc động trực tiếp đánh điện thoại tới chỗ Giang thượng tá - người chỉ đạo đợt diễn.

Lý Uyển tại đầu bên kia lải nhải một hồi, ngón tay của anh một bên gõ lên mặt bàn một bên kiên nhẫn nghe, "Đúng rồi Hoài Việt, Gia Minh đi theo Nghiêm Chân đến ở nhà của con bé ở rồi. Con nếu muốn gặp con trai, liền gọi điện thoại cho Tiểu Chân."

Cố Hoài Việt trầm ngâm. Trong lòng nghĩ hành động này của mẹ mình cũng thật là thông minh, một công đôi việc nữa chứ.

Anh ngắt điện thoại, trầm mặc vài giây rồi sau đó lại bảo nhân viên thông tin chuyển nhấn một dãy số khác. Điện thoại đầu kia bíp bíp gần ba mươi giây, giọng của bà nội truyền tới, "Ai thế?"

"Là cháu, bà nội." Hai chữ phía sau cơ hồ là nói ra mà không chút do dự.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Cố hả?" Bà nội vui mừng gọi tên, rồi sau đó lại có chút tiếc nuối nói, "Ai nha, cháu gọi tới cũng thật không đúng lúc rồi. Tiểu Chân vừa mang theo Gia Minh đi ra ngoài rồi."

"Đi ra ngoài?" Anh khẽ cau mày, "Đi đâu vậy bà?"

Nhà ga.

Nghiêm Chân nhìn người đến người đi mà đợi xe trước đại sảnh, trong lòng lại chùng xuống vài phần. Tuy nói mấy ngày hôm trước đã đặt vé xe tốt lắm rồi nhưng mắt thấy trong này lại có nhiều người thế này, trong lòng của cô vẫn có vài phần lo lắng, nhất là bên người còn mang theo một tên tiểu tai họa nữa.

Bạn học Cố Gia Minh nháy mắt mấy cái:, "Cô giáo, chúng ta như thế nào không ngồi máy bay vậy?"

Tiểu tử kia yêu cầu còn rất cao. Nghiêm Chân cười cười, "Ngồi xe lửa càng dễ dàng ngắm phong cảnh."

Vì thế, bạn nhỏ nào đó liền ngoan ngoãn đi theo Nghiêm Chân cùng nhau ngồi trên xe lửa rời đi thành phố C đi về thành W. Dọc theo đường đi phong cảnh quả thật không sai, thời điểm bạn nhỏ vừa lên xe còn thực hứng thú, nhưng là chỉ chốc lát sau liền cảm thấy nhàm chán, buồn ngủ

Khi đến cửa khẩu tỉnh G, sắc trời hoàn toàn tối đen, bạn nhỏ Cố Gia Minh cũng hoàn toàn chìm trong giấc ngủ.

Cửa khẩu tỉnh G có đường sắt kéo dài ngoằn nghèo, ắt hẳn buổi sáng ngày hôm sau mới có thể đến thành phố W. Nghiêm Chân nhìn một mảnh tối đen bên ngoài cửa sổ, cùng với tiếng hít thở phập phồng trong toa xe, từng đợt từng đợt kéo dài, hoàn toàn trầm tĩnh đi xuống.

https://thuviensach.vn

Cô đối với việc đi xe lửa có loại cảm giác thân thiết không hiểu, không bởi vì nguyên do nào khác, chỉ vì trong trí nhớ thời thơ ấu. Bà nội nói cho cô biết xe lửa này một đầu dẫn tới nhà, một đầu kia dẫn tới nơi của cha cô. Hàng năm mỗi khi cha về nhà, sáng sớm cô liền cùng bà nội chờ ở nhà ga, nhìn xe lửa đi đến thì cứ tâm tâm niệm niệm người đang về nhà.

Đối diện là một người phụ nữ cũng mang theo một đứa trẻ hơn một tuổi, cô ấy đem đứa nhỏ dỗ ngủ rồi nhìn Nghiêm Chân nói, "Cô cũng là mang đứa nhỏ xa nhà sao?"

Nghiêm Chân sửng sốt, rồi sau đó mỉm cười, "Vâng."

Cô ấy cười cười, "Tiểu tử kia rất đáng yêu ."

"Đúng vậy." Nương theo ánh sáng mỏng manh bên trong toa xe, Nghiêm Chân cúi đầu đánh giá dung nhan tinh tế khi ngủ đến thiên chân vô tà (ngây thơ, trong sáng) của bạn nhỏ Cố Gia Minh. Cô từng nhìn qua bộ dạng của tiểu gia hỏa Cố Gia Minh để nhớ lại bộ dáng của anh, tuấn tú đạm mạc, nhưng một khi đứng ở nơi đó thì là dáng dấp của một người quân nhân, không chút dao động.

Bao lâu nữa sẽ nhìn thấy anh ? Đợi chút đi, đợi cho đợt diễn tập chấm dứt, cô nhất định phải mang theo Gia Minh đi gặp anh .

Thời điểm xe lửa đến thành phố W đã là 6 giờ rưỡi sáng, trời vừa tờ mờ sáng. Khi ra đứng ở bên ngoài thì một trận lạnh lẽo nhất thời hướng phía hai người đánh úp lại, Cố Gia Minh rụt cổ, nhìn về phía Nghiêm Chân, "Cô giáo Nghiêm, chúng ta tới nơi rồi sao?"

Nghiêm Chân nhìn xung quanh một lượt, "Còn chưa có tới đâu." Lúc trước cô có hỏi qua Phùng Trạm, địa điểm diễn tập cách bọn họ gần nhất chính là trấn S, cô quyết định mang theo Gia Minh đi đến đây, đợi cho khi diễn tập lần một chấm dứt, Phùng Trạm sẽ lập tức thông báo cho cô.

https://thuviensach.vn

Cho nên nói Phùng Trạm là người duy nhất bị cô dụ dỗ, biết bọn họ đi đâu. Nếu để cho hai lão Cố gia biết được, hậu quả đương nhiên khó có thể tưởng tượng. Nhưng đến cũng đều đã đến đây rồi.

Ánh mắt của Nghiêm Chân sáng lên, thấy một chiếc xe đò có khắc chữ trấn S, vội vàng kéo tiểu tai họa đi vào xe.

Dọc theo đường đi bạn nhỏ hưng trí bừng bừng nhìn ngoài cửa sổ, điển hình là thưởng thức phong cảnh, nhìn chăm chú đàn lạc đà vây quanh, đều có thể khiến cho tiểu tử kia kinh hô, Nghiêm Chân nhìn thấy mà bật cười không thôi.

Xe đi hơn ba giờ, trên xe một trận xóc nảy lay động, lái xe bỗng nhiên ngừng lại, Nghiêm Chân nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thảo nguyên mênh mông bát ngát làm cho trong nháy mắt cô có thất thần. Thật sự chính là thất thần, bởi vì xe không chạy nữa.

"Xuống xe đi." Lái xe ngậm điếu thuốc, thản nhiên nói.

Người trong xe bao gồm hai người các cô ở trong đó nữa là tổng cộng bốn người, đều sững sờ ở nơi đó. Bạn nhỏ mở miệng không chút cố kỵ, tò mò hỏi. "Nơi này chính là trấn S?"

Lái xe cười khổ mà nói, "Xe phải dừng lại, phía trước không được đi."

"Xe hỏng rồi?" Bạn nhỏ trong nháy mắt hỏi.

Nghiêm Chân vô lực nhìn bạn nhỏ Cố Gia Minh, liếc mắt một cái rồi lại gật gật đầu.

Hình ảnh vừa chuyển, là hai khuôn mặt ủ rủ thất thần. Nghiêm Chân nắm bàn tay Cố Gia Minh đi dọc theo con đường đất nhỏ, trên trán thấm ra một tầng mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Liếc mắt một cái nhìn lại, con đường này căn bản nhìn không tới điểm cuối.

Tiểu tử kia bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, cúi đầu dùng sức mở túi nhỏ đã chuẩn bị sẵn trước của mình, Nghiêm Chân nghi hoặc nhìn cậu bé nhưng chỉ trong chốc lát còn không chút nghi ngại suy nghĩ thì tiểu tử kia lại xuất ra cái bản đồ mà cô không biết là vẽ cái gì trên đó.

Nghiêm Chân cố gắng, cố gắng khống chế ý nghĩ muốn nổi giận, từ trong bọc nhỏ của mình ra hai đôi kính râm, trên mũi mỗi người mang một cái.

"Làm sao thế ạ?" Bạn nhỏ nào đó hỏi, giọng nói rõ ràng là rất ủ rũ .

"Tránh phơi nắng!"

Tiểu gia hỏa kia dẫu môi, bỗng nhiên ánh mắt lại sáng ngời, chỉ hướng xa xa, "Xe!"

Hình ảnh lại chuyển, trên mặt hai người là hai cái biểu tình hoàn toàn khác xa nhau. Một mặt không chút thay đổi, một người khác tỏ ra vô cùng cao hứng phấn chấn. Mà cái thứ dẫn đến biểu tình bất đồng của hai người chính là.... lúc này hai người ngồi ở trên xe... đúng vậy... trên xe.... xe lừa!

Nhìn dọc đường đi Cố Gia Minh vui tươi hớn hở, Nghiêm Chân thật tình cảm thấy năng lực sinh tồn dã ngoại của chính mình còn chưa theo kịp vị gia hỏa nào đó nữa.

Cô bật cười, vỗ vỗ khuôn mặt của cậu bé, chỉnh chỉnh lại cái mũ của cậu bé rồi hỏi,"Gia Minh, như thế nào luôn đem mũ đội nghiêng thế này?"

Tiểu gia hỏa này nâng cằm lên, đáp: "Rất kiêu ngạo, rất khốc nha!"

Nghiêm Chân suýt chút nữa thì sắc nước miếng của chính mình, ngừng trong chốc lát, nhìn nhìn chiếc xe này, nhìn nhìn lại người này. Kiêu ngạo!

https://thuviensach.vn

Chính thế ...!

Người đánh xe đưa hai người đến một bên thảo nguyên, xung quanh đây là một vùng thảo nguyên rộng lớn, đối diện chính là trấn S. Bởi vì hướng đi khác nhau, người đánh xe nói cái gì cũng không chịu đưa đến nơi. Nghiêm Chân bất đắc dĩ, chỉ có thể cùng bạn nhỏ Cố Gia Minh đi bộ xuyên qua khắp thảo nguyên.

Trên mặt hai người đầy bụi đất đứng ở một đầu thảo nguyên, bạn nhỏ bỗng nhiên túm túm ngón út của cô, "Cô giáo Nghiêm, em muốn nói là me mệt mỏi, muốn cô cõng em đi qua, cô sẽ đồng ý chứ?"

Nghiêm Chân yên lặng liếc mắt nhìn , lại yên lặng quay đầu rồi im lặng mà lắc đầu.

Tiểu gia hỏa này sớm đã đoán trước được kết quả, miệng lại dẫu môi lên, túm đầu ngón út của Nghiêm Chân chầm chậm đi qua.

Đi qua nơi có hàng hàng dãy dãy cây cỏ lùm cây um tùm, hai người đi thực cố hết sức. Vào đêm thảo nguyên lạnh thấu xương, Nghiêm Chân nắm thật chặt quần áo,"Gia Minh à, lạnh không?"

"Không lạnh." Tiểu tử kia đáp.

"Sợ hãi sao?" Cô hỏi.

"Không sợ!" Tiểu tử kia mạnh mẽ đáp.

Nghiêm Chân có chút ngoài ý muốn nhìn cậu bé , chỉ thấy cậu bạn nhỏ này duỗi bàn tay ra, chỉ hướng thảo nguyên ở chỗ sâu có sáng lên ngọn đèn, "Cô xem, ba là ở chỗ này."

Không có khả năng. Cô theo bản năng nghĩ, nhưng vẫn là theo động tác ngẩng đầu lên, hướng xa xa nhìn lại. Nơi đó có đèn sáng, quả thật rất kỳ

https://thuviensach.vn

diệu làm cho cô cảm giác được một sự ấm áp, Nghiêm Chân sụt sùi cái mũi đang bị đông cứng, lôi kéo Cố Gia Minh đi về phía trước .

Lại đi vài bước rồi cô lại động viên tinh thần chính mình.

Thấy trấn S càng ngày càng gần, Nghiêm Chân nhìn ánh đèn thắp sáng cách đó không xa, bỗng nhiên có loại cảm giác kỳ quái. Mơ hồ có thể thấy được ánh đèn lay động, lại càng nhìn càng không giống một thị trấn, chẳng lẽ là bọn họ đi lầm đường? Suy nghĩ này làm cho mí mắt Nghiêm Chân nhảy dựng lên.

Càng ngày càng cảm thấy nhiều dự cảm không tốt đồng thời tuôn ra.

Cố Gia Minh bỗng nhiên túm túm tay cô, "Cô giáo, em như thế nào lại nghe thấy có tiếng bước chân?"

Nghiêm Chân trầm mặc vài giây, "Cô cũng nghe thấy được." Chẳng lẽ bọn họ xông lầm trọng địa rồi? Nghiêm Chân nói chuyện nhưng không biết mình đang suy nghĩ đi đâu.

"Chúng ta đây còn đi qua đó sao?" Cách bên kia một lùm cây thật dày, tiểu tử kia hỏi.

Tầm mắt của Nghiêm Chân dừng ở trên người cậu b , bỗng nhiên nhớ tới cái gì, từ trong bao lấy di động ra. Mở ra liền thấy, nhất thời hai mắt đen một mảnh, nghĩ muốn té xỉu. Không có tín hiệu! Nghiêm Chân nhịn xuống sự tức giận trong đầu mà đi mắng cái di động này, cười khổ nhìn về phía Gia Minh. Tiểu tử kia đôi mắt sáng lấp lánh, nhìn vào đều rõ ràng, tất cả đều là sự tín nhiệm đối với cô.

Còn có lựa chọn sao? Chẳng lẽ lại quay trở về? Còn có xe sao? Cô thở dài rồi nói,"Dũng sĩ, tiến lên!"

https://thuviensach.vn

Tiểu tử kia cọ cọ cái mũi, lại cúi đầu lấy từ trong túi mang theo ra hai cái mũ, đưa cho cô giáo Nghiêm của một cái. Nghiêm Chân nhìn, không biết nên khóc hay nên cười, đều là khi nào rồi mà cậu bạn nhỏ này bây giờ còn biết ngụy trang? !

Nghiêm Chân đi đầu, nắm bàn tay Cố Gia Minh thật cẩn thận lướt qua lùm cây kia, đi khỏi hàng cây khuất cuối cùng, lúc này đã biết rõ ánh sáng kia từ nơi nào mà tới, có bóng của một đám người hắt lên từ ánh đèn lúc ẩn lúc hiện. Nương theo ánh sáng mỏng manh này, Nghiêm Chân thấy rõ ràng cách gần hai người nhất chính là một chiếc xe, dĩ nhiên là một chiếc xe tiếp tế tiếp viện trong quân đội!

Hiển nhiên còn có người so với cô càng kích động, cậu bạn nhỏ vọt tới phía trước, quát to một tiếng, "Cô giáo Nghiêm! Xe tăng"

Nghiêm Chân cuống quít che đi cái miệng của Gia Minh, nhưng là hiển nhiên đã chậm mất rồi, bởi vì trong nháy mắt, ánh sáng từ bốn phương tám hướng theo tiếng nói mạnh liệt hướng bọn họ chiếu tới, nhất thời không có chỗ nào che giấu.

https://thuviensach.vn

Chương 18

Cậu bạn nhỏ Cố Gia Minh hiển nhiên là bị hoảng sợ, đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, từng đợt thanh âm cao thấp từ phía xa xa truyền đến. Nghiêm Chân rất nhanh đã hoàn hồn, đem tiểu tử kia bảo hộ ở sau người.

Chỉ thấy một ánh đèn pin sáng quoắc hướng hai người mà tới, tay Nghiêm Chân giơ lên ngăn ánh sáng rọi thẳng vào mặt, mơ hồ có thể nhìn thấy được một người cầm đèn pin đang chạy tới chỗ hai người bọn họ.

"Đang làm gì thế hả?" Giọng nói nghiêm khắc của một người đàn ông truyền đến.

Nghiêm Chân hạ cánh tay xuống, híp mắt để nhìn rõ người tới. Là một sĩ quan, quân hàm dưới ánh sáng của cái đèn phin càng chứng minh rõ ràng, người quân nhân kia cầm đèn pin đang đứng trước mặt bọn họ mà lớn tiếng.

Nghiêm Chân cảm giác được Gia Minh túm lấy tay áo của cô thật chặt, đành phải nhịn xuống sự sợ hãi, thấp giọng hỏi, "Xin lỗi, chúng ta là từ thành phố khác mà tới, xin hỏi nơi này là?"

Người sĩ quan kia liếc mắt đánh giá cao thấp bọn họ rồi mới nói, "Không biết đây là chỗ nào sao còn xông loạn vào?"

Một câu nói mà một lớn một nhỏ đều cúi đầu.

Người sĩ quan nghiêm túc nói, "Nơi này là thảo nguyên đang diễn ra trận diễn tập của 53 quân đoàn." Nơi thảo nguyên này có đóng một ban chuyên môn trông coi ống dẫn dầu, vì đoàn xe lui tới cung cấp tiếp tế tiếp viện. Ba mặt bố trí phòng vệ, trong đó có một mặn là mượn lùm cây tự nhiên làm lá

https://thuviensach.vn

chắn. Người giống như Nghiêm Chân bị hiểu lầm xông vào đây không phải là không có, nhưng thảo nguyên ít người, người bình thường sau khi biết nơi này là khu vực quân sự thì sẽ không vào lại được.

Nghiêm Chân ngẩng đầu, cố gắng mỉm cười, "Vậy xin hỏi, trấn S còn xa lắm không?"

Sĩ quan nghe vậy thì kỳ quái nhìn cô một cái, rồi sau đó nâng tay chỉ phương hướng khác, "Đi theo hướng đó thêm 9 tiếng nữa."

Nghiêm Chân cùng Tiểu tai họa có điểm choáng váng.

Sĩ quan đành phải thành thực nó, "Hai người đi theo hướng đó thếm 6 tiếng đồng hồ nữa là tới."

Cho nên nói là họ đang đi lầm đường.

Nghiêm Chân và tiểu tai họa: "....."

Nghiêm Chân có chút ủ rũ nhìn Cố Gia Minh, một cảm giác uể oái theo tận đáy lòng dâng lên. Di động không có tín hiệu, đường đi thì bị ngược. Lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy thảm bại như vậy.

Hai bên chính là trầm mặc, bỗng nhiên có một người lính từ xa xa đã chạy tới, đối với sĩ quan hành lễ sau đó nới, "Tiểu đội trưởng, Thẩm sư trưởng nói đêm này muốn chúng ta ở nơi nay ăn cơm, anh xem an bài như thế nào?"

(tiểu đội trưởng: thường có cấp bậc trung sĩ)

"Anh ấy nói làm như thế nào thì cậu vào trong an bài tốt đi. Mấy ngày hôm trước xe tiếp tế vừa qua khỏi một chuyện, chúng ta có chọn được mấy thứ tốt."

Thì ra người sĩ quan này là tiểu đội trưởng.

https://thuviensach.vn

Người lính kia lĩnh mệnh mà đi, còn lại Tiểu đội trưởng đứng to hai mắt trừng to trừng đôi mắt nhỏ.

Tiểu tai họa tròng mắt vừa chuyển, nhìn tiểu đội trưởng trước mặt này, "Chú oi, chú cũng tham gia quân ngũ sao?"

Đối với cậu bé đáng yêu này, biểu tình của tiểu đội trưởng rút cuộc cũng có chút buông lỏng, lộ ra một nét cười nhẹ, "Chẳng lẽ chú mặc một thân quân trang này là giả sao?"

Bạn nhỏ Cố Gia Minh nhanh chóng lắc đầu, "Không giả, không giả. Ba của cháu cũng mặc quân trang nên cháu biết."

Biểu tình của tiểu đội trưởng trở nên kỳ quái, "Ba cháu là ai?"

"Ba cháu là Cố Hoài Việt." Tiểu tử kia kiêu ngạo mà tuyên bố, nhìn lại quân hàm của tiểu đội trưởng lại càng kiêu ngạo thêm, "Ba cháu là hai gạch bốn sao cơ."

Biểu tình của tiểu đội trưởng kia trong nháy mắt đã thay đổi. Nghiêm Chân nhanh chóng lôi kéo Cố Gia Minh, không cho tiểu gia hỏa này khoe khoang nữa, vị tiểu đội trưởng trước mặt này là địch hay là bạn còn chưa phân rõ ràng đâu.

Nghiêm Chân nhìn tiểu đội trưởng vẻ với xin lỗi nhưng chỉ thấy tiểu đội trưởng đứng thẳng lưng, giơ tay lên hành lễ với cô, "Chào chị dâu."

Nghiêm Chân, "...."

Trải qua một phen giải thích, Nghiêm Chân cuối cùng cũng hiểu được mọi việc. Thảo nguyên này là nơi diễn tập của 53 tiểu đoàn thuộc sư đoàn D, đối với vị tham mưu trưởng đại danh lững lẫy Cố Hoài Việt kia đương nhiên là sớm đã nghe qua. Nhưng người nhà tham mưu trưởng từ lúc đóng quân ở thảo nguyên này thì cũng chưa có bao giờ thấy qua.

https://thuviensach.vn

Tiểu đội trưởng vừa rồi họ Cảnh, ngượng ngùng vỗ tay sau gáy, lại còn cuống lên sau mới dẫn hai người vào bên trong, "Thật sự là xin lỗi, chị dâu. Em không nghĩ tới khi đóng quân ở thảo nguyên này thì người nhà còn có thể tới thăm được, thật sự là ngoài ý muốn."

Nghiêm Chân xấu hổ, co giật khóe miệng, " Đúng vậy, đến nơi này cũng thực là ngoài ý muốn của tôi."

Tiểu đội trưởng nói, "Vừa vặn hôm nay là diễn tập đã chấm dứt, Sư trưởng của sư đoàn D sẽ thối lui đến chỗ 827 của chúng ta, xe bọn họ ở bên kia. Xem có thể hay không đưa nhóm người chúng ta trở lại sở chỉ huy."

Nghiêm Chân giật mình, "Diễn tập đã xong rồi sao?"

Tiểu đội trưởng kia cũng cười, lộ ra hai hàm rằng xếp rõ ràng, "Vâng, vừa mới chấm dứt ngày hôm qua."

"Vậy... vậy nhóm tham mưu trưởng của các anh ở đâu?"

Tiểu đội trưởng nhìn xung quanh một chút, chỉ chỉ về phía địa đạo ở hướng bắc kia, "Cách thị trấn S không xa, hơn 10km lộ trình nữa. bất quá khoảng cách chúng ta với những người này có thể xa hơn, tầm 18km nữa đó chị dâu."

Nghiêm Chân nhất thời cảm thấy mắt tối sầm, thật vất vả mới trở lại bình thường, cô hỏi tiểu đội trưởng kia, "Vậy nghỉ ở trong này là?"

"Người của sư đoàn D."

Tiểu đội trưởng vừa nói vừa đẩy cửa, đầu tiên là một loạt xe Jeep cùng xe thiết giáp đập vào tầm mắt của Nghiêm Chân. Tiểu tai họa kia có vẻ vô cùng hưng phấn, nắm lấy tay của tiểu đội trưởng để cho hắn dẫn vào.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân làm bộ tức giận, trừng mắt nhìn cậu bé nhưng tiểu gia hỏa này cũng lập tức không tình nguyện mà quy thuận xuống.

Tất cả nơi này đều là sở chỉ huy của sư đoàn D, mọi người đang chuẩn bị trong chốc lát nữa ăn liên hoan, người đến người đi đều gặp thoáng qua. Có vài người lính đi qua bên người họ, trong ánh mắt của bọn họ đều không hẹn mà cùng lộ ra vẻ kinh ngạc. Tiểu đội trưởng cùng bọn họ cười nói, rồi sau đó nói với Nghiêm Chân, "chị dâu, chúng ta vào thôi."

Tiểu đội trưởng Cảnh đi đến trước một căn phòng, gõ gõ cửa, chỉ chốc lát sau có một thượng úy liền ra mở cửa, tiểu đội trưởng vội vàng hành lễ rồi nói, "Thẩm sư trưởng có ở đó hay không? Ở đây có một tình huống cần báo một chút."

Thượng úy kia nhíu mày, "Có chuyện gì thì cứ nói với tôi."

Tiểu đội trưởng Cảnh nhìn Nghiêm Chân do dự một lát, đang trong lúc hán do dự có nên nói hay không thì một giọng nam trầm thấp từ trong phòng truyền đến, "Trương Tề, có chuyện gì thế?"

Cùng với giọng nói là một bóng đen màu đen đang tiến ra, Nghiêm Chân vừa ngẩng đầu nhìn thẳng vào người có cảm giác áp bạch rất mạnh này - Thẩm Mạnh Xuyên.

Tiểu đội trưởng Cảnh đứng thẳng thân mình hành lễ, sau đó xem sự tình nói rõ một lần. Thẩm Mạnh Xuyên còn thật sự nghe, một ánh mắt tối tăm thỉnh thoảng lại liếc nhìn Nghiêm Chân cùng Cố Gia Minh đứng ở nơi đó, mà phía sau ánh nhìn đó là sự tìm kiếm thật sâu mà cũng có thể xem là nghiền ngẫm.

"Là người nhà của tham mưu trưởng Cố Hoài Việt thuộc sư đoàn A sao?" Thẩm Mạnh Xuyên thản nhiên lặp lại, hướng tầm mắt về phía hai người kia, "Như thế nào mà lại có bộ dạng như thế nào? Hay là đang gạt người khác đây?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân chán nản, tiểu đổi trưởng Cảnh cũng là sửng sốt, "Không thể nào..."

Tiểu tai họa dẫu môi nói lại, "Mới không phải..."

Thẩm Mạnh Xuyên nở nụ cười, "Trương Tề, cậu điện thoại liên tuyến sang sư đoàn A, nói Cố tham mưu trưởng của bọn họ nhanh chóng tới đón người. Đãi ngộ này nha, đợt diễn tập lần 1 mới chấm dứt liền khẩn cấp cho người nhà đến đoàn tụ rồi. Thật là thiệt thòi cho người cô đơn như tôi."

Nghiêm Chân nhíu mày, "Là chúng tôi tự chính mình đến, anh ấy không biết." Lời vừa nói ra khỏi miệng cô liền thấy hối hận, quả nhiên ý cười trong mắt Thẩm Mạnh Xuyên càng đậm.

Tiểu đội trưởng Cảnh nhìn thấy không thể nói chen vào được câu nào, nên bắt đầu chạy đi ra chuẩn bị ăn liên hoan. Căn phòng có không gian lớn như vậy giờ chỉ còn bọn họ một lớn một nhỏ cùng Thẩm Mạnh Xuyên đối trận, phía sau còn truyền đến tiếng nói nhỏ vào điện thoại của Trương Tề.

Thẩm Mạnh Xuyên lấy một cái ghế dựa ngồi xuống, lại hướng Nghiêm Chân hất cằm, "Hai người đứng không cảm thấy mệt sao? Ngồi đi."

Nghiêm Chân liếc mặt nhìn hắn một cái, rồi sau đó cùng Gia Minh lần lượt ngồi xuống trên ghế sofa, mặt có chút đề phòng.

Thẩm Mạnh Xuyên thoải mái mà cười, "Hai người không cần khẩn trương, hơn nữa nói gì thì tôi cùng Cố Hoài Việt vẫn là tốt nghiệp cùng một năm một trường nên một chút giao tình vẫn phải có chứ . Cam đoan đem hai người an toàn đưa đến 935 đi." Nói xong còn nhả ra một ngụm khói thuốc, Cố Gia Min nhất thời không chịu được mà hắt xì một cái.

Nghiêm Chân cũng mỉm cười, "Cảm ơn anh, nhưng anh cũng không nên hút thuốc trong này, trẻ con không thể chịu được mùi thuốc."

https://thuviensach.vn

Thẩm Mạnh Xuyên thản nhiên liếc mắt nhìn cô một cía, sau đó dập tắt điếu thuốc đi.

Chỉ chốc lát sau giọng nói cả Trương Tề truyền đến, "Báo cáo sư trưởng, đường dây điện thoại của 935 bận, không liên lạc được."

Thẩm Mạnh Xuyên cũng không quay đầu lại, "Vậy gọi cho Hoắc Trí Viễn của sư đoàn bọn họ, không được thì chúng ta sẽ tự đưa họ qua đó."

Trương Tề co giật khóe miệng rồi lại gọi một cuộc diện thoại nữa, lần này là kết nối được.

Thẩm Mạnh Xuyên nhìn Nghiêm Chân rồi nói, "Hoắc Trí Viễn cách chúng ta không sa, hắn là so với 935 còn gần hơn, hai người ở chỗ này kiên nhẫn đợi một chút đi."

Tiểu gia hỏa kia còn dẫu môi nhìn hắn, "Vì sao chú không thể đưa chúng cháu đi?"

Thẩm Mạnh Xuyên nhíu mày, nở nụ cười rồi sau đó đi ra bên ngoài. Nhìn theo bóng dáng của hắn, Nghiêm Chân chỉ cảm thấy người này thật sự là một người kỳ quái.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài vang lên tiếng loa, thượng úy Trương Tề lúc này mỉm cười nhìn Nghiêm Chân cùng Gia Minh, đem một lớn một nhỏ này mời đi ra ngoài.

Thẩm Mạnh Xuyên đứng ở trên bậc cùa thang, mặt mày nhăn lại nhìn vị thiếu tá trước mắt, "Hoắc Trí Viễn đua, hắn thế nào mà lại không đến?"

Một vị thiếu tá hơn 40 tuổi hành lễ ròi nói, "Đội trưởng của chúng ta có việc nên phái tôi qua đây."

https://thuviensach.vn

Thẩm Mạnh Xuyên quay đầu gọi Trương Tề, "Cậu nói thế nào với Hoắc TRí Viễn vậy?"

"Nói là bên này có hai người, nói hắn nhanh tới đón người một chút."

Vị đại tá này nhất thời nghẹn lời, hướng bọn họ phất phất tay, "Đi nhanh một chút, nhanh đi sang bên đó đi."

Nghiêm Chân lại thoải mái mà cười cười, đi lên xe của vị thiếu tá kia.

Thiếu tá này tên là Khương Tùng Niên, là một thủ hạ cũng là tiểu đội phó trong tiểu đoàn của Hoắc Trí Viễn. Hắn nhìn hai người phía sau qua kính chiếu hậu rồi cười nhẹ, "Tôi so với tham mưu trưởng còn lớn tuổi hơn nên sẽ không có thể kêu là chị dâu được rồi."

Nghiêm Chân có chút ngượng ngùng, "Thật sự là phiền toái cho anh rồi."

Khương Tùng Niên thoải mái mà lái xe, "Không có việc gì đâu. Thẩm sư trưởng là muốn đội trưởng của chúng tôi tới đón, trận tập diễn này sư đoàn chúng ta thắng mà Thẩm sư trưởng là người tâm cao khí ngạo, có nhiều thứ không phục đâu."

Vẻ mặt Nghiêm chân giãn mở ra.

Tiểu gia hỏa Cố Gia Minh giờ phút này rất có tinh thần, nhìn về thảo nguyên phía xa xa trong bóng đêm, chỉ chốc lát sau bụng lại thầm thì vang lên hai tiếng nhỏ, nhất thời đáng thương mà nhìn Nghiêm Chân, "Em đói bụng."

Nghiêm Chân kiểm tra trong túi sách rồi ngẩng đầu lên, "Lương thực dự trữ của chúng ta đều đưa cho em ăn sạch rồi còn đâu."

Bạn nhỏ Cố Gia Minh nhất thời biết điều không nói nữa.

https://thuviensach.vn

Khương Tùng Niên ở phía trước cười cười, "Nhịn một chút nữa thôi, sẽ lập tức đi tới nơi của ba cháu, chú đầu bếp sẽ làm món ngon cho cháu ăn."

Nghiêm Chân hỏi, "Còn xa không ạ?"

"Không xa." Nói xong xe lại một đường mà đi tới, thẳng tắp tới khu vực 935 đang vững vàng nằm ở nơi đó.

Nghiêm Chân nắm tay Gia Minh xuống xe, đánh giá sơ qua một chút, nơi này cùng với nơi diễn tập ở thảo nguyên kia cũng không khác nhau nhiều lắm, thậm chí theo bọn họ còn là giống nhau nữa bởi vì giờ phút này ở đây cũng đang ăn liên hoan. Nhưng cũng không phải giống như bên kia, vì ở đây trên khuôn mặt từng người lính đều lộ ra vẻ tươi cười.

"Hai người hiện tại ở chỗ này đợi một chút, tôi đi tìm tham mưu trưởng." Khương Tùng Niên nói xong rồi nhìn xung quanh sau đó nở nụ cười, "Nhắc tào tháo là tào tháo tới liền, hai người xem."

Nghiêm Chân nhìn theo phương hướng mà vị thiếu tá kia chỉ, chỉ thấy vài người đứng dưới một cây đại thụ, tư thái cao ngất, cho dù hình ảnh lúc ẩn lúc hiện mờ mịt nhưng cô vẫn nhìn rất rõ ràng. Khương Tùng Niên chậm rãi đi qua bên đó mà chân của cô giống như bị đóng đinh ngay tại đó, vẫn không nhúc nhích được.

Cô thật sự là đã nhìn thấy được anh.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Cố Hoài Việt cùng sư trưởng Lưu Hướng Đông đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn các chiến sĩ đang ở nơi đây ăn như hổ đói, hai người đệu lộ ra một nụ cười. Lúc này Tiểu Mã đã chạy tới hướng hai người, cung kính hành lễ sau đó báo, "Báo cáo thủ trưởng, buổi tiệc liên hoan đã chuẩn bị xong."

Lưu Hướng Đông gật gật đầu, từ đằng sau vỗ vỗ bả vai Cố Hoài Việt, "Cố tham mưu trưởng, uống hai chén chứ?"

Cố Hoài Việt cười nhẹ, "Rất sẵn lòng."

Bữa tối cho thủ trưởng diễn ra ở phòng trong, thứ nhất là để các chiến sĩ có thể tự nhiên thoải mái ăn liên hoan, thứ hai là cùng thủ trưởng thảo luận vấn đề tạo một bầu không khí thật tốt. Tiểu Mã đang vui tươi rạo rực nhìn hai vị thủ trưởng của sư đoàn đi tới bàn ăn mà chính mình tỉ mỉ bố trí, bỗng nhiên một giọng nói rất đáng kinh ngạc ở đằng sau người vang lên.

"Ba ba --" Giọng trẻ con non nớt thanh thúy nổi bật vang lên.

Toàn quân trường yên tĩnh, thật yên tĩnh.

Các chiến sĩ vừa mới còn vùi đầu ăn uống ngấu nghiến, lúc này đây bỗng chốc đều ngẩng đầu lên, tầm mắt đều hướng đến một hướng.

Lại một lần nữa trở thành tiêu điểm, Nghiêm Chân cơ hồ muốn đưa tay che mặt, lủi khỏi bầu không khí xấu hổ như thế này. Chính là bạn nhỏ nào đó lại hồn nhiên không phát giác, một bên túm ngón út Nghiêm Chân không cho cô trốn, một bên kêu to với cái bóng dáng mặc quân trang kia, "Ba ba --
"

https://thuviensach.vn

Tiểu Mã lúc này mới phản ứng lại, mà hai vị thủ trưởng đi ở phía trước cũng đã phản ứng lại.

Cố Hoài Việt hơi hơi ngừng lại một chút, rồi sau đó xoay người một cái, một đạo bóng đen nhanh chóng đứng ở trước mặt của anh, đoan chính hướng về phía hắn làm quân lễ sau đó hếch môi, lộ ra hàm răng trắng rõ ràng. Khương Tùng Niên cười nói, "Thủ trưởng, người nhà đã đón thành công qua đây cho ngài rồi."

Mà lực chú ý của người đàn ông trước mặt này hiển nhiên không dừng ở trên những lời này của vị thiếu tá nào đó mà tầm mắt của anh đều dừng ở trên người hai kẻ đang tránh ở phía sau xe thiết giáp. Còn trốn nữa sao, mọi người ở đây đều có thể thấy rõ mồn một!

Anh nhìn nhìn Lưu Hướng Đông, vỗ vỗ bờ vai của hắn sau đó đi về phía trước. Đi đến một nửa, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, anh dừng lại cước bộ, quay lưng lại rồi nhìn sang ánh mắt yên tĩnh mở to như chuông đồng của các chiến sĩ, bình tĩnh hạ chỉ thị, "Toàn thể mọi người, cầm đũa bưng bát -- ăn cơm."

Phốc -

Đứng ở cửa Lưu Hướng Đông cùng Khương Tùng Niên chẳng phân biệt được cao thấp cùng nhau nở nụ cười. Thật sự là cảnh tượng trăm năm khó gặp nha, có thể làm cho người luôn chỉ đạo bọn họ hướng đến tác phong quân sự lại phải bất động mà hạ "mệnh lệnh" như vậy.

Cố Gia Minh cùng... Nghiêm Chân.

Cố Hoài Việt đứng ở nơi đó trầm mặc nhìn hai người vài giây, mới xác định đây không phải ảo giác. Anh rời nhà có một thời gian ngắn, nghe được tiếng kêu ba ba lần thứ nhất của tiểu tử kia thì còn tưởng rằng là do anh xuất hiện ảo giác nghe nhầm, cười trừ cho qua. Thẳng đến tiếng thứ hai kéo tới và rồi đến giờ phút này bọn họ đứng ở trước mặt anh.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt nhịn không được nâng ngón tay xoa xoa huyệt thái dương, đau đầu, thật sự đau đầu. Mở mắt ra, thấy tiểu quỷ kia đang cẩn thận đảo mí mắt xem xét xung quanh tìm xem anh ở đâu. Lúc này thật ra mới biết sợ sao? Cố Hoài Việt thản nhiên quét mắt một cái, "Cố Gia Minh!"

Giọng nói trầm thấp khiến bạn nhỏ Cố Gia Minh nhất thời rùng mình một cái, bộ dạng rất đáng thương.

Nghiêm Chân cầm lấy tay nhỏ bé của cậu bé, ngẩng đầu lên, "Cố... Hoài Việt." Cô cân nhắc hô tên của anh lên, giây tiếp theo liền thấy tầm mắt của anh hướng tới phía mình.

Cô cố gắng không bị khí thế chưa kịp thu lại trong mắt của hắn dọa ngã ra thì đã nhẹ giọng nói, "Gia Minh đói bụng..." Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả chính cô cũng đều cảm thấy không hề có chút khí thế, nhưng vẫn còn phải tiếp tục nữa, "Cho nên, anh nếu muốn giáo huấn thì vẫn nên chờ một lát nữa đi."

Cố Hoài Việt thản nhiên dừng tầm mắt ở trên người cô, trên khuôn mặt trắng nõn, có sự chật vật và mệt mỏi thì đi qua thảo nguyên. Chính là vẻ mặt lúc này vẫn luôn bình tĩnh, mơ hồ còn có một chút khẩn trương.

Anh bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười, tuổi của anh đều lớn hơn so với hai người này, như vậy mà còn có nề nếp theo chân bọn họ nổi giận, rất không đáng giá.

Anh hơi mỉm cười, "Giáo huấn cái gì, đến cũng đều đã đến rồi."

Hắn sờ sờ đầu tiểu tử kia, rất nhanh liền nhận thua. Hiện tại hai người này là cùng một trận chiến hào, hắn muốn giáo huấn chính là cùng đắc tội với hai người, không đủ sức rồi.

"Tiểu Mã."

https://thuviensach.vn

Một bên tiểu đội trưởng Tiểu Mã đúng lúc bước đi lên, "Thủ trưởng, cơm này?"

Cố Hoài Việt phục hồi tinh thần lại, nhìn hắn, "Lại đơn giản làm mấy phần đồ ăn nóng, lấy vài cái bánh bao." Quay đầu lại, nhìn hai người đang ủ rũ rồi hỏi, "Có được không?"

Được, như thế nào không được? Bị người ta tóm lấy như thế, nào còn có tư cách yêu cầu đãi ngộ cho thức ăn ngon chứ!

Một phần khoai tây nhỏ, một phần cà chua xào trứng, cộng thêm một đĩa thịt bò cắt miếng. Cố Gia Minh cầm bánh bao vui vẻ nhai ngấu nghiến.

Bạn nhỏ nào đó bình thường cơm ăn không nhiều, nhưng là hôm nay đã xình xịch tiêu diệt sạch hai cái bánh bao. Nghiêm Chân hơi có chút lo lắng nhìn Cố Gia Minh hướng cái bánh bao thứ ba mà vồ đến. Ăn như vậy còn có thể ngủ được sao?

Tiểu Mã còn ân cần hỏi, "Có đủ hay không, không đủ nhà bếp còn có bánh bao, tôi lấy cho tiểu tử kia vài cái nữa?"

Nghiêm Chân rất nhanh cự tuyệt ý tốt của Tiểu Mã.

Lưu Hướng Đông huých thắt lưng của Tiểu Mã một chút, "Đừng có mà vừa nhìn thấy có chị dâu liền tỏ ra ân cần, cậu cho là tiểu gia hỏa này một lần có thể ăn mười hai cái bánh bao không chớp mắt sao?"

Tiểu Mã ôm mông, ủy khuất đi ra ngoài.

Tiểu tử kia bỗng chốc ngẩng đầu, ôm miệng đầy bánh bao kháng nghị nói, "Chờ cháu trưởng thành, cháu cũng có thể!"

Lưu sư trưởng cảm thấy thế thì cười một tiếng, vui vẻ nhìn tiểu quỷ này. Trước kia hắn chính là có nghe nói qua Cố Hoài Việt có đứa con trai bướng

https://thuviensach.vn

bỉnh không chịu được, trước có một lần phải sắp xếp một bảo vệ mới có thể trông được hắn, nay trăm nghe thật sự là không bằng tận mắt thấy.

Nghiêm Chân có chút ngượng ngùng, vỗ vỗ đầu tiểu tử kia, muốn hắn có chừng có mực.

Cơm đêm nay, cô chưa ăn được mấy miếng. Vốn cũng đói nhưng cũng không phải đói quá, axit trong dạ dày bắt đầu lên men chua, không có khẩu vị.

Đợi khi Cố Hoài Việt dẫn theo người mang một cái thùng cơm vào, bạn nhỏ Cố Gia Minh đã muốn ăn no. Cố Hoài Việt nhìn con trai liếc mắt một cái, tiểu tử kia trốn tránh ánh mắt kia, sự chột dạ đều viết ở trên mặt !

Thở dài một hơi, hắn thấp giọng hỏi, "Con có mệt hay không?"

"Mệt." Cậu bạn nhỏ ngoan ngoãn đáp lời, còn phối hợp đến ngáp một cái.

Cố Hoài Việt cười khẽ, bảo Tiểu Mã dẫn con trai đi vào phòng trực ban đã chuẩn bị xong xuôi nằm ngủ. Vốn khi trước đóng quân thực hiện theo nguyên tắc rất chuẩn mực, bỗng nhiên bất ngờ xuất hiện hai người nhà nên không thể không tùy thời mà đem phòng trực ban hy sinh, ở bên trong bỏ thêm hai cái giường xếp!

Nghiêm Chân theo Gia Minh cùng nhau đứng dậy, Cố Hoài Việt ngẩng đầu rồi bỗng nhiên kêu cô, "Nghiêm Chân, em trước hãy chờ một chút."

Nghiêm Chân đành phải lại ngồi xuống, nhìn anh đem thùng cơm đặt tới trước mặt chính mình, trực giác nói, "Em không đói bụng." Anh vừa rồi luôn luôn ở bên ngoài, làm sao có thể biết chính mình chưa ăn cơm?

"Là cháo." Anh cũng không ngẩng đầu lên.

Nghiêm Chân sửng sốt.

https://thuviensach.vn

"Dạ dày không thoải mái, có thể uống một chút."

"Anh... anh làm sao mà biết?" Cô bỗng nhiên đánh mất giọng.

Cố Hoài Việt không nói chuyện, động tác nhẹ nhàng chậm chạp đưa cái chén cháo, rèm cửa bỗng nhiên bị vén lên, Tiểu Mã ló đầu vào, "Chị dâu, nếm thử đi, bỏ thêm đường vào."

Vừa mới dứt lời, đầu liền bị trúng chưởng một chút, xem ra là dây lưng của Lưu Hướng Đông.

A...

Quả nhiên vô địch nha , hai người nói chuyện, vô số người nghe ở góc tường.

Cố Hoài Việt thấy nhưng không thể trách được, chỉ nhẹ nhàng nhếch khóe miệng.

Nghiêm Chân dừng ở bát cháo kia, môi hơi hơi cong rồi cầm lấy thìa.

Phòng trực ban.

Hai cái giường xếp cùng một chỗ, mặt trên còn trải hai tấm đệm thật dày. Bạn nhỏ Cố Gia Minh nằm quay lưng vào trong, người cong lại như con tôm, an ổn đi vào giấc ngủ. Nghiêm Chân một chút cũng không ngủ được.

Cô vén rèm cửa sổ đầu giường, im lặng nhìn thảo nguyên phủ trong bóng đêm, có gió thổi qua, mang đến tiếng rít gào. Nơi đây đặt một loạt đèn đường mờ nhạt, xuyên thấu qua tầng ánh sáng mỏng manh này, Nghiêm Chân cơ hồ có thể thấy cách đó không xa trạm gác nơi binh lính đóng chốt, dáng dấp quân nhân phảng phất giống như một thân cây cổ thụ đứng lẳng lặng trên thảo nguyên.

https://thuviensach.vn

Nhìn tất cả cảnh vật trước mắt này đều cảm thấy xa lạ, cô bỗng nhiên rất muốn đi ra ngoài một chút.

Nói là làm liền, Nghiêm Chân đứng dậy thay tiểu tai họa dịch dịch góc chăn rồi đem áo khoácquân phục mặc thêm ở trên người, đẩy cửa bước ra.

Cô tận lực cố gắng tay chân nhẹ nhàng, nhưng là thời điểm đóng cửa vẫn là vang lên một tiếng 'phịch', Nghiêm Chân hoảng sợ, một lát sau an tĩnh trở lại, cô mới dám nhón chân bước ra.

Thảo nguyên thực yên tĩnh. Thảo nguyên cũng thật lạnh lẽo.

Nghiêm Chân nắm thật chặt áo khoác trên người, đứng ở bên dưới một gốc cây đại thụ, từ nơi này nhìn qua một chiếc xe thiết giáp trang nghiêm uy vũ đậu ở chỗ này. Tuy là bất động đứng đó thế nhưng lại phảng phất rất có uy thế. Nghiêm Chân theo bản năng bước tới gần, chỉ đứng ở chỗ này, lẳng lặng nhìn, nhìn những thứ chỉ tồn tại trong thế giới của anh.

Tất cả mọi thứ xung quanh đây mang lại cho cô một cảm giác, có chút xa lạ nhưng lại có chút quen thuộc.

Dọc theo đường nhỏ đi đến, là một loạt doanh trại được sắp xếp chỉnh tề, hẳn là có có vài năm tuổi, nương theo lớp bạt vải mỏng manh rõ ràng đều có thể thấy được đã cũ nát.

Bỗng nhiên trước mặt truyền đến tiếng bước chân đang tiến lại gần, cô chần chờ ngẩng đầu, thấy một bóng dáng kéo dài từ trước mặt đi tới, đèn pin trong tay phát ra chùm sáng nhàn nhạt.

Người nọ như cảm giác được trước mắt có bóng dáng nặng nề đứng lặng ở nơi đó, dùng đèn pin quét qua, trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau -- là Cố Hoài Việt.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt giật mình sửng sốt chớp mắt một cái, rồi sau đó cầm đèn pin, không nhanh không chậm đi tới, nhìn áo khoác quân phục trên người cô rồi thấp giọng hỏi, "Em như thế nào mà lại đi ra đây?"

Nghiêm Chân nhìn anh, thật lâu mới hồi thần, "Em ngủ không được." Nói đến đây cô cũng hiểu được là rất kỳ quái, rõ ràng là mệt mỏi cả một ngày, ắt hẳn khi dính vào giường chiếu chăn gói thì nên ngủ thiếp đi, không nghĩ tới nằm thế nào cũng không thể chợp mắt được, chỉ có thể yên lặng xuất thần.

"Có phải là vì vấn đề giường hay không?" Cố Hoài Việt trầm ngâm, "Gia Minh có tướng ngủ không tốt, lại chỉ có một cái giường."

Nghiêm Chân lắc đầu, "Không phải." Cô cười cười, "Em chỉ là ... bỗng nhiên nghĩ muốn đi ra đây."

Khóe môi Cố Hoài Việt khẽ nhúc nhích, vừa muốn nói gì thì một dải ánh sáng liền hướng bọn họ phóng tới -- là đèn pin trong tay lính gác, Nghiêm Chân theo bản năng lấy tay che, chỉ thấy Cố Hoài Việt nhẹ nhàng làm một cái thủ thế, ánh sáng kia liền nhanh chóng biến mất.

"Ban đêm không được tùy tiện đi lại." Anh thấp giọng nói, "Có lính gác trạm, thực dễ dàng kinh động đến hắn."

"Vâng." Nghiêm Chân đáp, yên lặng theo ở phía sau anh, vẻ mặt có chút xấu hổ.

"Nhưng nếu thật sự muốn đi ra xem, cũng không phải là không thể được." Cố Hoài Việt tiếp tục nói, Nghiêm Chân kinh ngạc nhìn anh, "Bên kia có cái đài ngắm sao mà các chiến sĩ vừa mới chỉnh, muốn đi xem không?"

Nơi này thật sự là một nơi xem sao thật tốt. Nhìn lên bầu trời, Nghiêm Chân yên lặng suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt đi theo cô rồi cùng nhau ngồi xuống, ở nơi đây ban đêm thường rét lạnh, anh lại chỉ mặc mỗi một bộ đồng phục huấn luyện. Nghiêm Chân không khỏi hỏi, "Anh không lạnh sao?"

"Thói quen rồi ." Anh nói nhưng thần sắc bình tĩnh như nước.

Nghiêm Chân nhịn không được rùng mình một chút, rồi sau đó mỉm cười. Cô thật khờ, như thế nào có thể lấy tiêu chuẩn chính mình đi cân nhắc người chỉ huy quân đoàn chứ.

"Em nghe mẹ nói, mọi người trong sư đoàn tham gia quân diễn rất nhiều lần, còn nói thảo nguyên này đều sắp trở thành ngôi nhà thứ hai của anh."

Cố Hoài Việt cười nhẹ, "Cũng không hoàn toàn là như vậy."

Nghiêm Chân tò mò nhìn anh.

"Anh từng là lính ở Tây Tạng." Cố Hoài Việt nói, "Độ cao cao hơn so với mặt nước biển là 4000m, so với nơi này lạnh hơn nhiều lắm."

Anh từng làm lính ở Tây Tạng sao? Hành quân ở nơi khắc nghiệt khổ cực đó sao? Nghiêm Chân nhất thời giật mình sững sờ.

"Ở nơi đó ban đêm thật là lạnh." Cố Hoài Việt nói, thần sắc trên mặt có chút vui vẻ lại pha lẫn ôn hòa trầm tư nhớ lại.

Nghiêm Chân cười cười, thu hồi tầm mắt, "Ở nơi đó chẳng phải là không thể nhìn thấy sao vào buổi đêm sao?"

"Nhìn thấy được." Anh nói, "Vừa ngẩng đầu là đã thấy."

Nghiêm Chân cơ hồ theo bản năng ngẩng đầu, bầu trời đầy sao không hẹn mà gặp, một loại cảm giác kỳ diệu thản nhiên dâng lên.

https://thuviensach.vn

Cô bỗng nhiên nở nụ cười, "Thời điểm em cùng Gia Minh xuyên qua một vùng thảo nguyên rộng lớn, ở thời điểm kia chỉ thầm oán con đường thảo nguyên này sao quá lớn quá xa, lại đã quên ngẩng đầu nhìn xem. Cảnh đẹp như vậy, cũng thực khó có cơ hội bắt gặp."

"Vất vả cho em rồi." Anh nói, "Gia Minh ...đứa nhỏ này bị người trong nhà làm cho hư, muốn dỗ được thằng bé chỉ sợ mất không ít công lực và thời gian đâu."

Nghiêm Chân lắc lắc đầu, "Em không thấy thế, chỉ là Gia Minh nhớ anh thôi, thằng bé nói muốn cùng anh cùng nhau đón sinh nhật."

Cố Hoài Việt yên tĩnh một cái chớp mắt, khẽ nở nụ cười, "Thằng nhãi ranh này, lý do thế này nhưng tìm ra được cũng rất tốt."

Nghiêm Chân có chút khó hiểu nhìn hắn, Cố Hoài Việt tức giận nói, "Sinh nhật của thằng bé là vào tháng tư."

Nói cách khác là cô bị lừa, bị một đứa nhóc con bảy tuổi lừa gạt.

Nghiêm Chân sững ngốc, nhất thời không biết nói gì. Ngẩng đầu nhìn vườn sao trên trời, lung linh tỏa sáng tựa như cái nháy mắt giảo hoạt của tiểu quỷ nào đó. Tiểu gia hỏa này đúng là một kẻ tiểu nhân.

Qua một lát, Nghiêm Chân nở nụ cười một chút, không hiểu sao có chút thoải mái.

"Kỳ thật, em có thể lý giải suy nghĩ của tiểu quỷ kia." Cô nói, "Khi còn nhỏ, ba cách em rất xa, khi đó nguyện vọng lớn nhất của em cũng là thấy ông ấy một lần."

Cố Hoài Việt quay đầu lại, chống lại một đôi mắt lộ ra ý cười chói lọi của cô. Nghiêm Chân hơi hơi ngừng một chút rồi nói, "Ba em cũng là một quân nhân."

https://thuviensach.vn

Chuyện này đối với Cố Hoài Việt mà nói, thực sự có một chuyện tốt ngoài ý muốn đây.

Nghiêm Chân có chút ngượng ngùng, lại có chút kiêu ngạo, "Tuy rằng ba em cả đời làm một quân nhân mà quân hàm cũng không có lớn như anh, nhưng chức nghiệp một người quân nhân cũng được xem như là có tính chất đặc biệt nhất, đó chính là hàng năm không ở nhà." Ba khi còn ở trên đời, tham gia quân ngũ tựa như một mũi tên lửa xuyên lục địa, ở một quân doanh nhậm chức tổ phó tiểu đoàn, kia cũng chính là vị trí lớn nhất mà ông đảm nhiệm qua.

Cố Hoài Việt cười khẽ, tiếp tục nghe cô nói.

"Cho nên lúc nhỏ em luôn trông mong ba có thể có một ngày cùng em trải qua một lần sinh nhật." Cô nói, "Khi đó em thực sự cảm thấy rất khó hiểu, anh nói xem nhiều người cùng nhau đi như vậy, thiếu một mình ông ấy cũng sẽ không thể tiếp tục hay sao? Rồi sau đó ông liền nói cho em biết, quân nhân lấy việc phục tùng mệnh lệnh làm thiên chức." Nói tới đây cô không khỏi nở nụ cười, "Anh nói xem, tham gia quân ngũ có phải đều thích lấy cái này làm lấy cớ hay không?"

Giọng nói của cô càng ngày càng thấp, phảng phất giống như thì thào tự nói. Cố Hoài Việt nghiêng đầu, nhìn cô rũ đầu xuống, vẻ mặt mê mang khó gặp. Thật lâu sau, anh mới nói, "Không phải lấy cớ, là nguyên tắc."

Nghiêm Chân ngẩng đầu, tầm mắt chống lại tầm mắt của anh.

"Ba của em là một vị quân nhân có đủ tư cách."

Tham gia quân ngũ không bàn việc tốt người tốt, chỉ luận đủ hay không đủ tư cách. Ba của cô cũng không phải là một người lính nửa vời.

Nghiêm Chân trầm mặc một lúc lâu, sau đó thấp giọng nói, "Cảm ơn."

https://thuviensach.vn

Chương 20

Sáng sớm hôm sau khi ngủ dậy, bên ngoài đã có tiếng người ồn ào.

Xốc rèm cửa sổ lên thì thấy đúng là thời gian ăn điểm tâm, rất nhiều chiến sĩ đều cầm lấy một cái cặp lồng cơm tự đi lấy cơm cho mình.

Nghiêm Chân phục hồi lại tinh thần, liền nhìn thấy bạn nhỏ Cố Gia Minh ăn mặc chỉnh tề đứng ở trước mặt của cô. Thấy cô tỉnh lại, vui sướng không ngừng, "Cô giáo Nghiêm tỉnh dậy đi, nhanh rời giường đến ăn cơm."

Tiểu gia hỏa này lại dậy sớm như vậy sao? Cô giáo Nghiêm không khỏi có chút xấu hổ, một bên rửa mặt một bên hỏi, "Ba em đâu rồi?"

"Ba em đi có việc rồi, để em chờ cô giáo rời giường rồi cùng nhau ăn điểm tâm." Bạn nhỏ Cố Gia Minh ngoan ngoãn đáp, lại nhịn không được mất mát, "Thủ trưởng chị thỉ, ăn xong điểm tâm sẽ về nhà."

"Vậy còn không tốt sao?"

Bạn nhỏ nào đó nhất thời trợn tròn mắt liếc cô một cái, "Tốt cái gì, hai chúng ta phải về nhà rồi."

Động tác lau mặt của Nghiêm Chân dừng một chút, trên mặt nhịn không được mà nổi ba vạch hắc tuyến. Đúng lúc này có người gõ cửa, tiểu tử kia nhanh chóng ra mở cửa, Nghiêm Chân nhịn không được mà nở nụ cười.

Người đến là Tiểu Mã, bưng một cái cặp lồng cơm tiến vào. Nhanh chóng đem giường xếp thu hồi, lại đem ra một cái bàn và hai cái ghế cho bọn họ ngồi ăn bữa sáng.

https://thuviensach.vn

Động tác lưu loát vô cùng khiến Nghiêm Chân giật mình.

Tiểu Mã nhìn biểu tình của Nghiêm Chân, ngượng ngùng vỗ lên đầu, "Chị dâu, ăn điểm tâm đi."

Nói xong mở cặp lồng cơm ra, lại là đồ ăn cùng bánh bao, sáng sớm còn có thêm một chén mỳ sợi. Không có gì đa dạng, phân lượng cũng rất chừng mực, đủ ba bốn người ăn.

Nhưng hiện tại bọn họ cũng chỉ có hai người, nhiều lắm lãng phí nha. Nghiêm Chân nghĩ nghĩ, rồi kêu Tiểu Mã ngồi xuống cùng ăn nhưng Tiểu Mã lập tực thụ sủng nhược kinh mà lắc đầu, "không cần, không cần. Người của ban em đã ăn rồi, chị dậu cứ ăn đi."

Nói xong liền chạy như bay ra ngoài, nếu Nghiêm Chân không nhìn lầm thì sắc mặt Tiểu Mã đỏ đến tận cổ rồi.

Cô giật mình một chút rồi không khỏi nở nụ cười.

Vừa cơm nước xong thì liền có tiếng gõ cửa, Nghiêm Chân đứng dậy ra mở cửa liền nhìn thấy một người mặc phục binh đang ở cửa thò đầu ra nhìn.

Cô có chút chần chờ, "Cậu tìm ai vậy?"

Quân hàm chỉ có một gạch nên người đang nhìn Nghiêm Chân này là một chiến sĩ bình thường, sau đó người này làm động tác quân lễ khiến Nghiêm Chân nhất thời lờ mờ.

Hình như cảm giác được động tác của mình có chút đột ngột nên vị binh nhì họ Trương này ngượng ngùng đem tay hạ xuống, "Chị dâu, xin lỗi, tối hôm qua em không biết là chị."

Một câu, chỉ cần một câu khiến cho Nghiêm Chân nhớ lại chuyện tối hôm qua. Cô thử hỏi thăm dò, "Tối hôm qua, người gác là cậu sao?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Trương gật gật đầu.

Cái này không riêng gì Tiểu Trương ngượng ngùng mà ngay cả Nghiêm Chân khi hiểu ra cũng có điểm không được tự nhiên. Cô há miệng thở dốc, khó khăn lắm mới nói ra được mộ câu, "Không có việc gì, là tôi không đúng."

Tiểu Trương lắc đầu nói, "Ở chỗ này của chúng em thật lâu không có người nhà tới qua rồi, thời điểm chị đến tối hôm qua chị đến thì em đang đi gác cho nên cũng không rõ lắm. Sáng nay hỏi tiểu đổi trưởng Mã mới biết được."

"Không có việc gì." Nghiêm Chân cười cười, nhanh tay nhanh mắt đưa cặp lồng cơm giao cho hắn, "Giúp tôi đem cái này mang ra ngoài đi. Cảm ơn cậu."

Tiểu Trương làm quân lễ rồi lập tức chấp hành mệnh lệnh đi ra ngoài.

Nghiêm Chân đứng ở nơi đó, khóe môi không khỏi cong lên.

Thởi điểm khi còn ở trong bộ đội lúc còn nhỏ, khi đó là ở tại viện giành cho người nhà, chung quanh đều là chị dâu cùng mấy đứa cháu. Khi đó ba mẹ cô đã ly hôn, bà nội cùng cô ở trong đại viện, khi toàn bộ quân đoàn chưa dời đi thì bọn họ sẽ ở trong một cái huyện nhỏ ở thành phố L, đường cũng không dễ đi, ba cũng sẽ không cho bà nội mang cô đi ra ngoài. Khi đó niềm vui lớn nhất của cô chính là đi quanh quẩn trong danh trại của ba.

Khi đó ba cô là sĩ quan hậu cần, chủ quản thức ăn, mỗi lần đi đến đó thì các chú đầu bếp ở đố đều đưa thật nhiều hoa quả cho cô ăn, còn để cho cô vụng trộm ăn chứ không thể để cho ba cô nhìn thấy được vì sẽ bị đánh bằng roi.

Ba cô biết được, luôn dở khóc dở cười mà mắng nhóm người này là binh tồi.

https://thuviensach.vn

Hiện tại ba cô cũng đã mất, những người lính năm đó cũng không biết đã đi nơi nào, chỉ có nhớ lại việc xảy ra ở nơi nào đó lại là khó có thể quên.

Mấy năm nay những chiến sĩ này có lẽ cũng đã nhiều năm cũng chưa về nhà, thấy được một người nhà của người chiến sĩ bất kỳ nào đó thì toàn thể đều cảm thấy thân thiện, Nghiêm Chân bỗng nhiên cảm thấy thực vinh hạnh.

Một bên bị bạn nhỏ Cố Gia Minh túm lấy tay áo của mình, khó hiểu mà hỏi, "Chú vừa nãy nói cái gì vậy cô?"

Nghiêm Chân nhìn cậu bé, đôi mắt hơi hơi chuyển rồi nói, "Bí mật." Cô cũng không quên tiểu gia hỏa này lừa cô như thế nào đâu, nhưng đều đã đến đây rồi cô cũng nên ở lại trong chốc lát đi.

.....

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng gầm rú của máy bay trực thăng, Nghiêm Chân vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy một chiếc máy bay trực thăng đang đáp xuống ở khoảng đất cách đó không xa.

Cố Hoài Việt cùng Lưu Hướng Đông đều ở bên ngoài chờ, thời điểm Nghiêm Chân đi ra chính là gặp phải cao chính ủy Cao Tường từ trên lầu đi xuống. Cao chính ủy tối hôm qua đi làm công tác tư tưởng cho các chiến sĩ, buổi sáng hôm nay mới trở về, nhưng có nghe nói tối hôm qua có người nhà của tham mưu trưởng Cố Hoài Việt tới đây nên nhất thời đã có hứng thú rồi.

Hắn chính lại mỹ, nhìn về phía Nghiêm Chân, "Là người nhà của Hoài Việt sao?"

Nghiêm Chân liếc mắt nhìn Cao chính ủy một cái rồi gật gật đầu. Cao chính ủy cũng cười cười hòa ái, "Không cần khẩn trương, tôi là chính ủy Cao Tường của sư đoàn A. Chào cô."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cùng hắn bắt tay.

"Tôi cùng Hoài Việt làm việc ở sư đoàn A lâu như vậy, thật ra là lần đầu tiên người nhà của hắn đến đây. Nơi này điều kiện không tốt, nếu chiếu cố không được chu toàn cho cô thì mong cô thông cảm."

Không hổ là người làm công tác tư tưởng, vừa lên đã liền trấn an người.

Nghiêm Chân quả thực có chút thụ sủng nhược kinh, nhanh chóng lắc đầu, "Không sao đâu ạ." Cô có chút xấu hổ cười cười, "Cũng là chúng tôi tới không đúng lúc."

Cao chính ủy lắc đầu, thấy xa xa có vài người đang hướng phía họ mà đi tới nên cũng biết thời gian không đủ để hàn huyên nhiều, liền cười nói, "Tịch tư lệch của quân khu tới đây, là thủ trưởng của Hoài Việt, cô có muốn đi ra gặp một chút không?"

"Tôi? Có thể chứ?" Nghiêm Chân cảm thấy chủ ý này không được chắc chắn lắm.

"Đi thôi."

Chuyến đi sư đoàn A của Tịch Thiếu Phong cùng với quân trưởng Triệu Kỳ Sơn của tập đoàn quân. Vừa xuống máy bay liền thấy mọi người đang chờ, Lưu Hướng Đông tay mắt nhanh lẹ đưa cho thủ trưởng một chiếc áo khóa người nhưng bị Tịch Thiếu Phong đẩy ra.

(Tập đoàn quân : gồm nhiều sư đoàn. Người đứng đầu nhiều sư đoàn có chức vị là thiếu tướng. Ở việt Nam thiếu tướng có thể nắm giữ vị trí tư lệch hoặc phó tư lệnh của liên binh đoàn, sư đoàn trưởng....)

"Thảo nguyên gió lớn, tư lệnh nên mặc cái này vào đi."

https://thuviensach.vn

Tịch Thiếu Phong đứng thẳng, trừng mắt nhìn hắn, lớn giọng nói, "Mấy thứ đồ chơi này, không mặc."

Lưu Hướng Đông vẻ mặt đau khổ nhìn về phía Cố Hoài Việt mà Cố Hoài Việt cũng gật gật đầu, ý bảo hắn an tâm một chút chớ hoảng. Thân thể của Tịch tư lệnh không tốt, điểm nhỏ ấy cho dù người ở trong quân khu biết đến không nhiều nhưng trong một lần trước khi quân diễn bắt đầu, anh cùng Lưu Hướng Đông cùng đi một chuyến quanh quân khu, vừa vặn đụng phải bác sĩ tới kiểm tra & chăm sóc sức khỏe cho các chiến sĩ. Vị bác sĩ này chăm sóc sức khỏe này trước kia từng làm việc một thời gian với Cố lão gia nên có hàn huyên một chút, không cẩn thận đem bệnh tình của Tịch tư lệnh để lộ ra.

Ung thư gan ở giai đoạn đầu..

Triệu Kỳ Sơn đi phía sau Tịch Thiếu Phong, "Lần này các cậu đánh cho sư đoàn D thật thảm."

Lưu Hướng Đông cất cao giọng mà nói, "Diễn tập chính là lúc kiểm nghiệm sự nhìn xa trông rộng của một người chỉ huy cùng với năng lực tác chiến của các chiến sĩ, không phát huy ra được như thế nào còn gọi là kiểm nghiệm chứ?"

"Không dựa theo kế hoạch diễn tập kia là chủ ý của ai?" Vốn là sư đoàn A và sư đoàn D đều cùng nhau đứng thứ 6 nhưng nay đảo ngược cái đã đứng đầu rồi.

Lưu Hướng Đông nhất thời nghẹn lời, chủ ý này đầu tiên chính là do Hoắc Trí Viễn đề suất nhưng cũng phải đưa ra cho người làm sư trưởng như hắn đây phê chuẩn. Như thế nào cũng không thoát được có liên quan, Hoắc Trí Viễn từng nói, "Không nghĩ sẽ đem diễn tập trở thành nơi diễn trò, kịch bản đều cho anh đặt ra tốt rồi, còn đánh cái trận gì nữa hả?"

https://thuviensach.vn

Lúc này Cố Hoài Việt mới nói, "Như vậy cũng tốt, để cho sư đoàn D sau này phải chút ý linh hoạt hơn nữa."

Triệu Kỳ sơn nhất thời liền liếc mắt nhìn anh một cái, Tịch tư lệnh cũng là nở nụ cười, quay đầu nhìn lại người thủ hạ duy nhất có phong độ của một vị tướng này, "Cậu ... tên tiểu tử này, vẫn là như vậy. Bình thường ban đầu đều không nói nhưng lại là người tính kế rất lợi hại."

Cố Hoài Việt cười nhẹ, không nói gì nữa.

Cao chính ủy từ xa thực hiện quân lễ với Tịch Thiếu Phong cùng Triệu Kỳ Sơn. Tịch Thiếu Phong hướng hắn gật gật đầu, tâm mắt cũng dừng ở một bóng người nhỏ nhỏ ở bên cạnh người hắn.. chỉ thấy tiểu gia hỏa này đầu đội một cái mũ chống phá mìn, hai con mắt sáng lên đang nhìn mình, cũng không phải là sợ mà cứ nhìn trực tiếp nhìn như vậy, tràn ngập tò mò.

"Đứa trẻ này là con nhà ai thế?" Trực giác của hắn nhìn cảm thấy rất quen mắt, ở nơi nào đã gặp qua rồi.

Cao chính ủy cười cười, định mở miệng giới thiệu nhưng là thoáng nhìn qua ba của đứa nhỏ vẫn đang còn ở đây, liền sửa miệng, "Cũng không phải người nhà của tôi." Sau đó lui về sau ba bước.

Tịch Thiếu Phong quay đầu nhìn về Lưu Hướng Đông, "Của cậu sao?"

Lưu sư trưởng cười lắc đầu, "Tôi cũng không có được vinh hạnh này."

Tầm mắt của Tịch Thiếu Phong cuối cùng dừng lại trên người Cố Hoài Việt, trên mặt có chút không thể tin, vừa vặn người nọ còn bình tĩnh gật đầu mà nói một câu, "Là người nhà của tôi."

Tịch tư lệnh nhất thời liền nở nụ cười, cúi người xuống, xoa bóp lấy khuôn mặt của cậu bạn nhỏ Cố Gia Minh rồi nói, "Đừng nói gì cũng có thể nhìn ra được có điểm giống nhau rồi đây."

https://thuviensach.vn

Cố Gia Minh nhìn ông lão trước mặt này, là người làm việc cùng với ba sao? Thế nào so với ông nội của mình còn hòa ái hơn chứ, nhất là còn vỗ vỗ mặt của mình mà hỏi, "Tiểu tử kia, là ai đưa cháu lên đây?"

Tiểu tử kia vừa lật mí mắt, nhìn nhìn ông Tịch cùng với ba của mình, một người là biểu tình hòa ái thân thiết còn một người thì không có biểu tình gì.

Bất đắc dĩ, tiểu tử kia lui về sau từng bước đem người nào đó đang đứng ở sau lưng Cao chính ủy cũng phải đi ra... Nghiêm Chân.

Một người mặc chiếc áo rộng thùng tình của với đội lên đó là chiếc mũ khiến che đi nửa khuôn mặt của cô, nhưng Nghiêm Chân vẫn có chút ngượng ngùng, vuốt vuốt tóc rồi hướng Tịch tư lịch cúi đầu chào, "Là cháu dẫn thằng bé đến đây."

Lời vừa ra khỏi miệng lập tức chứng minh giới tính của cô-là nữ.

Tịch Thiếu Phong cùng Triệu Kỳ Sơn đều ngây ngẩn cả người.

Vẫn là Tịch tư lệnh phản ứng lại trước tiên, liền tháo mũ xuống, nhìn về phía Nghiêm Chân rồi sau đó lại nhìn về phía Cố Hoài Việt, "Đây là... cậu.. con dâu?"

Cố Hoài Việt liếc mắt nhìn Nghiêm Chân một cái rồi thản nhiên gật đầu, "Thằng oắt con này cứ cuốn lấy cô ấy, Nghiêm Chân liền dẫn thằng bé đến đây."

Nghiêm Chân có chút khẩn trương nhìn Tịch Thiếu Phong cùng Triệu Kỳ Sơn, tay không tự giác được mà nắm chặt móng vuốt của tiểu tử kia. Nắm đau đến nỗi lông mày của tiểu tử kia cũng đã nhíu lại nhưng không dám kêu đau.

Bởi vì nhóm người trước mặt này đều có biểu tình tò mò đến kỳ quái, thoạt nhìn vị thủ trưởng này cũng giống như là một người ba vậy.

https://thuviensach.vn

Tịch Thiếu Phong dừng ở trên người Nghiêm Chân một lát, người dụ đoán của mọi người mà nói, "Được, được, được."

Nghiêm Chân bị ba từ được này của vị thủ trưởng nào đó làm cho từ lo lắng chuyển thành hoảng sợ, mi mắt nhảy lên một chút thì đã thấy Tịch Thiếu Phong vươn tay đến trước mặt cô, "Xin chào."

Nghiêm Chân cũng đưa tay cầm chặt tay phải của hắn,vệt chai ở tay thật là dày khiến tay bị đau.

Mắt thấy Tịch Thiếu Phong cùng Triệu Kỳ Sơn đi vào trong phòng thì Nghiêm Chân mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cố Hoài Việt ở phía sau thì cười khẽ một chút, "Tịch tư lệch là thủ trưởng của anh, em không cần phải khẩn trương."

Nghiêm Chân nhìn anh, gật gật đầu.

Cố Hoài Việt cúi người sửa sang lại quần áo cho Gia Minh rồi nói với Nghiêm Chân, "Hiện tại tạm thời còn chưa đưa hai người đi được, nếu em đồng ý thì có thể ở đây đi dạo một chút, anh sẽ an bài một chiến sĩ đi cùng hai người." Nói xong gọi Tiểu Trương lại đây.

Tiểu Trương thực hiện quân lễ xong, lộ ra một nụ cười ngại ngùng, "Chị dâu, chị muốn đi nơi nào?"

Tầm mắt của Nghiêm Chân căn bản còn dừng lại ở bóng dáng của Cố Hoài Việt, nghe được câu hỏi của Tiểu Trương thì nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, "Tùy tiện đi một chút đi."

Cuối tháng 11.

Nhiệt độ buổi ngày và buổi đêm ở thảo nguyên này chênh lệch rất lớn, sáng sớm sau một đêm thì nơi đây luôn được bao phủ bởi một lớp sương

https://thuviensach.vn

mù thật dày. Nghiêm Chân nhìn Tiểu Trương một thân ào chiến sĩ đơn bạc, không khỏi cảm thán, trải qua huấn luyện xác thực cũng không giống trước nữa, tố chất thân thể căn bản không còn là ở cấp một như ban đầu nữa. Cũng đừng nhìn Tiểu Trương chỉ là một chiến sĩ mới nhưng bước đi cũng đã uy nghiêm hơn rất nhiều.

Nghiêm Chân không khỏi nở nụ cười, một bên nhìn tiểu tử kia không cho cậu bé chạy loạn, một bên hỏi Tiểu Trương, "Tiểu Trương à, cậu đi như vậy không biết rằng là không được tự nhiên lắm sao?"

Tiểu Trương quay đầu khó hiểu nhìn cô.

Ý cười trên khuôn mặt của Nghiêm Chân càng tăng, cô dặn hắn, "Thoải mái, thoải mái đi."

Cô chậm rãi đi phía sau hắn, nhìn cảnh thảo nguyên ở bốn phía chung quanh. Đây có thể xem là một ngày nghỉ ngoài ý muốn đi, dù sao cuộc sống ở thành phố C cũng đã hình thành thói quen bận rộn, đến một nơi thảo nguyên rộng bao la như vậy thì trong lòng lại cảm thấy rất thoải mái.

"Tiểu Trương, thời điểm tuyết rơi ở thảo nguyên này thì nơi đây sẽ thành hình dạng gì thế?" cô bỗng nhiên tò mò.

Tiểu Trương có thói quen ngượng ngùng cúi đầu, "Em là lính mới, còn chưa thấy qua mùa tuyết rơi nơi thảo nguyên này."

"Cậu chờ mong sao?"

Tiểu Trương gật gật đầu, nói thêm vài câu, "Nhà em ở phía nam, là nơi tuyết rơi rất ít, đây là lần đầu tiên em đến Phương bắc cho nên muốn nhìn cảnh tuyết rơi ở nơi này. Nghe tiểu đội trưởng Mã nói, nơi này tuyết rơi cả mấy ngày mấy đêm không ngừng, một chút tuyết thôi thì chúng em cũng đã vất vả rồi."

https://thuviensach.vn

"Vì sao?"

"Bởi vì toàn sư đoàn ở đây đều dựa vào đoàn xe tiếp viện đưa lương thực lên hàng tuần, tuyết rơi thì đoàn xe sẽ không đến được đây."

Thì ra là thế, cô nhìn chăm chú vào khuôn mặt người chiến sĩ trẻ còn chưa rút đi dấu vết non nớt của tuổi mới lớn đang đứng trước mặt này, "Tiểu Trương, cậu nhớ nhà sao?"

"Nhớ chứ ạ." Tiểu Trương thành thực nói, "Nhưng em cũng thích làm bộ đội, nơi này có thể huấn luyện người, có chiến hữu, có tiểu đội trường, có tình nghĩa."

Nghiêm Chân cười cười, tiếp tục đi về phía trước.

Cô bỗng nhiên hiếu kỳ, Cố tham mưu trưởng thời điểm làm tân binh thì có bộ dạng như thế nào. Ở cao nguyên nơi có độ cao cao hơn mực nước biển là 4000m này, cuộc sống của anh sẽ như thế nào đây. Có thể hay không cũng như...

Đình chỉ, đình chỉ, đình chỉ lại. Cô suy nghĩ quá nhiều rồi.

Nghiêm Chân lấy lại tinh thần thì thấy Tiểu Trương đã lấy từ trong túi áo ra một mảnh giấy cùng một cây bút.

Hắn nhìn Nghiêm Chân có chút ngượng ngùng, "Chị dâu, em có thể nhờ chị giúp em một việc được không?"

Nghiêm Chân bỗng nhiên có hứng thú, "Cậu gấp cái gì chứ?"

Khuôn mặt của Tiểu Trương đỏ lên, "Em ở nhà có một người bạn gái, hai chúng em cùng học với nhau từ sơ trung, sau cô ấy học lên trung học còn em thi không đỗ nên ở nhà đợi mấy năm qua rồi tham gia quân ngũ. Em

https://thuviensach.vn

nghĩ muốn gửi cho cô ấy một bức thư, thư cũng đã ghi xong rồi, muốn chị xem giúp em một chút."

Thì ra là việc này sao? Nghiêm Chân nhịn không được nở nụ cười, "Như thế nào cậu không tìm tiểu đội trưởng?"

Tiểu Trương đưa tay vỗ sau đầu, thành thực nói, "Tiểu đội trưởng cùng với em đều có trình độ văn hóa giống nhau, nhìn không ra được gì đâu?"

"Vậy những người khác thì sao?"

"Những người khác đều chưa có bạn gái, nói em cho bọn họ xem thư tình chẳng khác nào là hướng giai cấp địch mà thị uy cả."

囧...

Nghiêm Chân cầm lấy tờ giấy kia, còn thật sự nhìn nhìn một chút. Cố Gia Minh đã chạy trở về, cũng thò đầu vào giúp vui.

Chỉ chốc lát sau, bạn nhỏ nào đó nói ra, "Chữ này viết sai rồi." Nói xong còn thực khinh bỉ liếc mắt nhìn Tiểu Trương một cái khiến Tiểu Trương cúi đầu càng thấp.

Nghiêm Chân nhìn bốn chữ "Tình đầu sơ khai" trên tờ giấy, không khỏi ngạc nhiên nhìn về phía người nào đó, "Từ này em biết sao? Em nói một chút xem từ nào sai nào?"

(Tình đầu sơ khai: dịch sát nghĩa theo người việt mình chính là mối tình đầu của tôi.)

Bạn nhỏ Cố Gia Minh lại một lần nữa liếc mắt xem thường, chỉ chỉ vào một từ, "Từ này viết sao rồi."

Nghiêm Chân càng kinh ngạc, "Vậy đây nên viết từ nào?"

https://thuviensach.vn

Bạn nhỏ Cố Gia minh đắc ý cười cười, lấy bút qua, ở trên tờ giấy viết ra một chữ. Nghiêm Chân cầm lê xem, nhịn không được mà cảm thấy càng hỗn loạn trong cơn gió nơi thảo nguyên này-tình "đậu" sơ khai.

Tiểu Trương cũng nhịn không được mà bật cười.

Nghiêm Chân làm bộ trợn mắt nhìn bạn nhỏ Cố Gia Minh, "Cố Gia Minh, em có thể để cho cô chút mặt mũi được không?"

Bạn nhỏ Cố Gia Minh nhất thời cảm thấy rất ủy khuất, không phải là đậu gieo vào đất rồi chờ nở hoa hay sao? Ủy khuất, rất ủy khuất.

(ý của bạn nhỏ Cố Gia Minh ở đây là tình yêu như cây đậu gieo vào đất chờ nở hoa, còn tình yêu thì theo năm tháng cũng chờ đơm hoa kết trái)

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Trở lại nơi diễn tập, Cố Hoài Việt vừa mới đổi xong thường phục đang đi ra ngoài. Tiểu Trương làm quân lễ chào anh, mỉm cười đi vào bên trong, tốc độ so với bình thường nhanh hơn vài lần.

Nghiêm Chân nhìn của bóng dáng của Tiểu Trương mà cười cười, thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Cố Hoài Việt, "Tịch tư lệnh đi rồi?"

"Mới vừa đi." Tịch tư lệnh lần này có vẻ vội vàng, hơn nữa sư đoàn D bên kia còn có nhiều việc phải làm. Cũng khó trách thiếu tướng Triệu Kỳ Sơn trước khi đi còn nói với bọn họ một câu như vậy, "Chuyện quan trọng nhất của các cậu thế là phải có thêm công tác tư tưởng."

Cố Hoài Việt lấy lại tinh thần, chống lại một đôi mắt sáng ngời của tiểu tử kia. Bởi vì mặt của anh không chút thay đổi, tiểu tử kia rụt đầu.

"Bạn học Cố Gia Minh, ăn no cũng ngủ no rồi chứ?" Anh hỏi.

Bạn nhỏ nào đó túm chặt tay của Nghiêm Chân, trốn phía sau cô rồi nhỏ giọng nói thầm, "Còn có thể ở lại thêm một chút."

Nghiêm Chân bị tiểu tử kia chọc cười, bật cười

Cố Hoài Việt hừ một tiếng, lấy đai lưng trong tay gõ gõ đầu tiểu tử kia, không nặng lắm nhưng bạn nhỏ Cố Gia Minh vẫn là hé ra khuôn bị xị như cái bánh bao, trợn trừng mắt liếc nhìn anh một cái.

Lưu Hướng Đông thấy thế đi tới, vỗ vỗ bả vai Cố Hoài Việt, "Không sao là được rồi nhưng đừng có giáo huấn lớn quá, không chừng tiểu gia hỏa này

https://thuviensach.vn

khóc nhè."

Cố Hoài Việt có chút tức giận, thằng nhãi con này không có gì đặc biệt nhưng có điểm đặc biệt nhất chính là da mặt dày, cúi người xuống, thay con trai chỉnh chỉnh cái mũ nghiêng, "Thế thì cần phải dạy bảo cứng rắn hơn, tôi thật muốn nhìn thằng nhóc này khóc một hồi." Nói xong, đầu ngón tay lập tức bị nắm lại cắn một chút.

Sau khi buông ra, tiểu quỷ nào đó hé ra bộ mặt đắc ý.

Ba người còn lại ở đây nhất thời buồn cười.

Ăn xong điểm tâm, Cao chính ủy muốn đi một chuyến sang chỗ của Hoắc Trí Viễn, diễn tập tuy rằng đã xong nhưng bọn họ còn có rất nhiều việc nên nhờ sư đoàn của sư đoàn giúp lãnh đạo an bài. Vài người bận việc túi bụi, chỉ có thể tính như vậy, Cố Hoài Việt vẫn rút ra một chút thời gian đưa bọn họ trở về thành phố C.

Bạn nhỏ Cố Gia Minh vẻ mặt ủ rũ ngồi trên xe việt dã, Nghiêm Chân ngồi phía trước, xuyên qua cửa kính nhìn bên ngoài. Tiểu tử trên đường đi đều là cúi đầu, không khơi dậy nổi chút hứng thú nào.Cậu bé có lẽ là mệt mỏi, ngày hôm qua vì gặp ba nên sức lực đều bị cạn kiệt hết.

"Gia Minh, lạnh hay không?" Cô quay đầu nhìn, ôn nhu hỏi.

"Không lạnh." Tiểu tử kia cúi đầu đùa nghịch khẩu súng cũ bị hỏng kia của mình, giọng điệu rầu rĩ trả lời.

Khi khu hồi tầm mắt, trùng hợp chạm phải tầm mắt của Cố Hoài Việt. Chỉ thấy anh khẽ nở nụ cười, lắc lắc đầu.

Cậu con trai này của anh đã có thói quen ly biệt như vậy.

https://thuviensach.vn

Chính là Nghiêm Chân bỗng nhiên có chút mong chờ được hỏi anh, khi nhìn thấy bọn họ hoặc là khi nhìn thấy Cố Gia Minh có thì anh có một chút cảm giác vui sướng hay không?

Chỉ sợ càng có nhiều kinh hãi đi, cô cười khổ, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Xe đi qua một đoạn đường nhấp nhô nhất liền đã đến trấn S, xuyên qua cửa sổ Nghiêm Chân nhìn ra phong cảnh bên ngoài, thảo nguyên mênh mông bát ngát, tốp ba tốp năm những mái nhà phân tán khắp nơi, ánh mặt trời luôn chiếu thẳng vào tầm mắt, ngẫu nhiên còn nhìn thấy mấy chiếc xe chạy ngang qua. Mà lúc này, Cố Hoài Việt từ từ thả chậm tốc độ xe, nhường đường cho bọn họ.

Đây là trấn S, phương hướng chín giờ trấn S.

Thảo nguyên hay thôn xóm đều không có ngoại lệ, vốn đều tĩnh lặng bình thản như thế. Nghiêm Chân có chút tò mò, vì sao muốn đem khói thuốc súng dấy lên ở nơi đây?

Đến trung tâm thành phố W đã là 12 giờ trưa .

Bạn nhỏ Cố Gia Minh sau khi ngủ một giấc tỉnh lại, cái cảm giác đầu tiên đánh úp lại chính là đói, bụng thầm thì kêu phối hợp với tình hình.

Cố Hoài Việt từ kính chiếu hậu liếc mắt nhìn cậu bé một cái, lại bình tĩnh chuyển hướng. Bạn nhỏ nào đó khó khi nào biểu lộ ngượng ngùng vươn bàn tay sờ sờ gáy, đôi mắt đang nhìn đến cửa hàng KFC gần trong gang tấc nhất thời lóe lên.

"Ba ơi, con muốn ăn cái này!"

"Không được." Cố Hoài Việt quyết đoán từ chối, đem xe dừng ở trước một quán ăn. Mở cửa xe, thấy tiểu tử kia dẫu môi, tiện tay gõ xuống cái đầu

https://thuviensach.vn

nhỏ của con, "Ăn đồ ăn nhanh không tốt cho sức khỏe, còn ra cái thể thống gì."

Cố Gia Minh trợn trừng mắt nhìn.

Nghiêm Chân vội trấn an tiểu tử đang tức giận kia, chọn cho cậu bé vài món bình thường thích ăn.

Khẩu vị của cô không phải tốt lắm, chỉ là lát nữa phải ngồi máy bay, phải ăn một chút gì. Bạn nhỏ Cố Gia Minh thật sự là đói bụng, so với thời điểm ở quân doanh ăn còn nhiều hơn.

Vừa ăn chân gà nướng một bên còn mút ngón tay, vẫn còn không quên hỏi, "Ba em đi đâu rồi?"

Nghiêm Chân xoa xoa đầu của cậu bé, "Ba em nói đi ra ngoài một lát, sẽ trở lại ngay."

Tiểu quỷ kia lại dẫu môi lên.

Quả nhiên, vừa cơm nước xong thì Cố Hoài Việt đã trở lại, một thân thường phục quân nhân màu xanh lá, hết sức chói mắt.

"Ăn no rồi ? Có cần đóng gói mang đi hay không, bạn nhỏ Cố Gia Minh?"

Cố Gia Minh xoa xoa cái bụng tròn vo, trừng mắt liếc nhìn ba của mình với biểu tình hết sức chán ghét.

Nghiêm Chân, "Anh không ăn cơm sao?"

Cố Hoài Việt lắc đầu: "Đi thôi."

Xe dừng ở bên ngoài sân bay, Cố Hoài Việt làm xong hết thủ tục, trong tay cầm theo một cái gói to màu đen đi tới chỗ bọn họ.

https://thuviensach.vn

Anh đem vé máy bay giao cho Nghiêm Chân, rồi sau đó cúi xuống, biểu tình nghiêm túc nhìn Cố Gia Minh.

Đang uống đồ uống thì tiểu quỷ kia nhất thời lạnh run một chút, nhích lại gần Nghiêm Chân.

Nghiêm Chân có chút không rõ làm sao, nhưng là từ trong ánh mắt của Cố Hoài Việt liền có thể thấy được, anh giờ phút này đang rất nhu hòa, sẽ không làm gì với tên tiểu quỷ này đâu. Ý cười trong mắt anh thực rõ ràng.

"Bạn nhỏ Cố Gia Minh, lần sau cũng không được chạy tới đây trước mà không báo cáo như vậy."

Tiểu tử kia đáp, "Nghĩ muốn cho ba niềm vui thôi mà."

Thủ trưởng trầm mặc vài giây, hừ một tiếng, "Vui thì có nhưng kinh hãi còn nhiều hơn."

Bạn nhỏ Cố Gia Minh lại còn dẫu môi, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một sự ngạc nhiên ngoài ý muốn-- món đồ chơi là một khẩu súng mới tinh, cùng cái lúc trước kia giống nhau như đúc!

Nhất thời, hai con mắt liền cười đến híp cả lên.

Cố Hoài Việt cười nhẹ, từ lúc tiểu tử kia ngồi ở ghế sau ôm chặt cái khẩu súng bị phá hư kia thì anh cũng đã thấy, đó là quà sinh nhật anh mua cho nhóc này, bị bạn học làm hỏng rồi, còn cùng người ta đánh nhau một trận. Những chuyện này anh đều biết, anh cũng biết việc này đều là Nghiêm Chân giúp thằng nhóc này che đậy mới có được an ổn như vậy.

Anh nâng mắt, nhìn Nghiêm Chân liếc mắt một cái, cô cười trừ, hai bên má còn có hai cái lúm đồng tiền nhợt nhạt.

https://thuviensach.vn

"Ba à, ba vì sao đưa quà cho con?" Bạn nhỏ Cố Gia Minh một bên lắp ráp súng một bên hỏi.

Cố Hoài Việt nhận lấy, thuần thục chỉnh lại cho con, thời điểm đưa cho con trai còn nói thêm, "Quà sinh nhật."

"Hả?" Tiểu quỷ kia ngẩng đầu, nháy mắt nhớ tới chuyện gì đó liền vươn bàn tay nhỏ lên che miệng.

Nghiêm Chân nhìn cảnh tượng hai cha con giằng co, cười cười, nhéo nhéo khuôn mặt Gia Minh rồi nói, "Bạn nhỏ Cố Gia Minh sinh nhật 11/04, thích món quà này chứ?"

Bạn nhỏ nào đó 'a' một tiếng, đỏ mặt.

"Sau khi trở về phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu lại gặp rắc rối nữa thì ba cấm cửa con."

"Biết." Bạn nhỏ Cố Gia Minh lần này đáp thật sự ngoan, bộ dáng cười tủm tỉm thực vui vẻ.

Cố Hoài Việt không khỏi khẽ cười ra tiếng, khi tầm mắt giao với tầm mắt của Nghiêm Chân, khóe mắt không có kịp che lấp đi ánh mắt nhu hòa mà nhìn thẳng vào cô.

Nghiêm Chân nhất thời sửng sốt.

...

... ...

Thời điểm máy bay đến thành phố C đã là buổi tối .

Hai người xuống máy bay, liền thấy Phùng Trạm đang đứng chờ ở bên ngoài. Thành phố C mấy ngày nay bỗng nhiên hạ nhiệt độ, Nghiêm Chân

https://thuviensach.vn

rùng mình một chút.

"Cô giáo, cô có thấy lạnh không vậy?"

"Em thì sao?"

"Lạnh." Chần chờ trong chốc lát những vẫn nghe thấy được giọng nói yếu ớt.

"Uh, cô cũng thấy lạnh."

Hai người như lá rụng trong làn gió thu, chậm rãi đi đến chỗ Phùng Trạm. Phùng Trạm nhìn thấy hai người bọn họ, rốt cục cũng lộ ra biểu tình giống như trút được gánh nặng, rồi sau đó không nhanh không chậm nói cho bọn họ một tin tức, "Lão gia nói cơm chiều đón chị đi tới Cố viên."

Nghiêm Chân & Gia Minh: "..."

Tiền trảm hậu tấu xong rồi tiếp theo là cái gì? Muốn hỏi tội ...

Cho dù Nghiêm Chân ở trên đường trở về nhà đã làm tốt công tác chuẩn bị, nhưng thời điểm bước vào cửa Cố viên vẫn là nhịn không được lắp bắp kinh hãi.

Thật xa vẫn có thể nương theo hai ngọn đèn ở cửa mà thấy được bóng người đứng lặng ở nơi đó. Một là Lý Uyển, một người khác cũng chính là -- bà nội?

Cô cuống quít xuống xe, nắm tay Gia Minh, hai người đều là bộ dạng ngoan ngoãn nhận tội. Nhìn thấy một màn trước mắt này làm cho Lý Uyển cùng bà nội đã chuẩn bị một đống nghi vấn đều phải dở khóc dở cười.

Lý Uyển nhìn cả nửa ngày, chỉ hỏi, "Đi tới nơi của Hoài Việt sao?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân gật gật đầu, bạn nhỏ Gia Minh vểnh mí mắt rồi nói, "Bà nội, bà đừng trách cô giáo của cháu, là tự cháu muốn đi."

Lý Uyển cười vỗ vỗ sau đầu của cháu trai rồi nói, "Bà còn không có hỏi tội đâu! Được rồi, hai người đi đường mệt mỏi, nhanh đi vào nhà đi."

Nói xong cùng bà nội quay người vào nhà, hai người tạm thời tránh thoát một kiếp thở phào ra một hơi.

Thím Trương sớm đã chuẩn bị tốt đồ ăn, bạn nhỏ Cố Gia Minh trải qua một hành trình mệt người, thức ăn khi ăn vào buổi trưa cũng đã tiêu hóa hết, trên bàn cơm ăn ngấu nghiến.

Nghiêm Chân giờ phút này liền đặc biệt hâm mộ tiểu gia hỏa vô tâm vô phế này, không giống cô đang ngồi đối diện với Cố lão gia, thực không nuốt nổi.

Lúc ấy Phùng Trạm gọi điện thoại không thông, tìm không thấy người, trong lòng lo lắng cơ hồ như muốn nhúng tay vào tìm kiếm. Đứng ngồi không yên gần ba giờ đồng hồ, khó khăn đợi cho nhị lão ở trong nhà trở lại, lại do dự một giờ, mới mở miệng nói thẳng ra. Cố lão gia chạy nhanh đi gọi một cuộc điện thoại liên quân, từng cuộc từng cuộc điện thoại đều gọi đi, tới khi gọi tới chỗ của Cố Hoài Việt, thế này mới biết được hai người kia đã đến nơi.

Cố lão gia phân phó trước hết không cần kinh động hai người. Tóm lại, lúc này đây xem như long trời lở đất .

Trên bàn cơm, luôn luôn theo quy củ khi ăn không nói thế nhưng Cố lão gia lần này phá lệ nói mấy câu, bởi vì bà nội Nghiêm Chân ở đây, ông cũng sẽ không giáo huấn hai người.

Kỳ thật đây là chủ ý của Lý Uyển, bởi vì thời điểm biết được tin tức, hai người cũng đã an toàn tới quân doanh cho nên cũng không lo lắng quá

https://thuviensach.vn

nhưng thật ra cảm thấy, Nghiêm Chân đi đến đó thì mới có thể tăng tiến cảm tình, cho dù là với cháu trai hay là cùng con trai đi nữa.

Chuyện gọi bà nội đến đây thứ nhất là vì muốn cùng nhau ăn bữa cơm rau dưa, thứ hai là vì nghênh đón hai người về nhà, thứ ba thì sao? Nguyên cớ là vì ngăn chặn cái miệng của Cố lão gia, không cho giáo huấn người, miễn cho đánh mất tình cảm tích lũy của hai người này.

Ăn cơm chiều xong rồi cùng nhau nói chuyện phiếm, bà nội trước mặt Lý Uyển nghiêm mặt mang tính tượng trưng nói với Nghiêm Chân vài câu, "Cháu cũng đã lớn mà còn đi theo đứa nhỏ làm loạn nữa. Vạn nhất bị lạc, làm sao bây giờ?"

Lý Uyển cười tủm tỉm đưa cho bà nội một ly trà, "Bà à, đừng mắng bọn trẻ, nói đi nói lại ngày trước Gia Minh chúng ta không vui, thằng bé hiện tại lại biết bao che khuyết điểm bảo vệ Nghiêm Chân."

Bà nội cười cười rồi nói, "Không có xảy ra việc gì thật sự là may mắn."

Nghiêm Chân bị si đi lên trên lầu chơi cùng Gia Minh, đợi cho bạn nhỏ nào đó ngủ xong sau đó mới cùng bà nội rời khỏi Cố gia.

Ngồi ở trên xe việt dã, Nghiêm Chân mới thật sự cảm thấy có thể hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhìn bà nội nhắm mắt lại, cô cũng thả lỏng tâm tình, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Khi tới chỗ đèn đỏ, bà nội bỗng nhiên mở mắt ra, nắm lấy bàn tay của cô, bên miệng có ý cười thản nhiên, "Thời điểm bà vừa mới bước chân vào nhà họ Cố, vừa vặn nhìn thấy Tiểu Cố gọi điện thoại về nhà, cháu đoán xem thằng bé nói cái gì?"

Sắc mặt của Nghiêm Chân hơi hơi đỏ lên rồi hỏi, "Nói cái gì hả bà?"

https://thuviensach.vn

Bà nội nhẹ nhàng đánh cô một cái, "Tiểu Cố dặn mẹ nó, muốn bà ấy khuyên nhủ ông nội Gia Minh, để cho thằng bé không bị mắng. Nói sao đi nữa thì Gia Minh cũng là tiểu tâm can của ông nội, cháu nhìn xem chuyện mà cháu làm còn phải để Tiểu Cố ngàn dặm xa xôi bên ngoài thu thập cục diện rối rắm cho mình..."

Nghiêm Chân ngẩn người.

"Cho nên bà mới nói, bà không nhìn lầm Tiểu Cố." Bà nội vừa lòng nói.

Nghiêm Chân trầm mặc vài giây, bỗng nhiên nở nụ cười ra tiếng.

"Nghĩ cái gì thế, nha đầu ngốc." Bà nội nhìn cô.

Nghiêm Chân lắc đầu, "Không nghĩ cái gì cả bà ạ."

Chính là nghĩ đến bạn nhỏ Cố Gia Minh trước lúc nhắm mặt ngủ có nói một câu, giọng nói buồn phiền hờn dỗi, lại khiến cô nghe xong dở khóc dở cười.

"Cô giáo Nghiêm, cô thông qua khảo nghiệm của tổ chức!"

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Trở lại thành phố C không tới vài ngày thì thời tiết lại bắt đầu lạnh thêm.

Bởi vì ở Phương Bắc nên thành phố C cũng bắt đầu dùng các dụng cụ sưởi ấm, nhưng vừa ra khỏi cửa thì vẫn là rất lạnh. Đừng nhìn thấy rằng Nghiêm Chân thay đổi quần áo chuẩn bị đi làm là thế nhưng chạy xe bằng điện mà gió lạnh vẫn cứ thổi như vậy, đúng thật là quá mức đông lạnh đi rồi.

Cố lão gia cùng vợ ở Cố Viên vẫn là từng ngày tính xem còn bao lâu nữa thì con út của mình sẽ về, con dâu cũng đã về rồi, còn hai bảo bối của Cố gia nữa. Mỗi khi Nghiêm Chân trở về đều nghe mẹ chồng mình nhắc tới, đến nỗi lỗ tai cũng đã nhanh dài ra rồi.

Cố lão gia trong khoảng thời gian này so với thời gian trước đây lại càng thanh nhàn hơn, Nghiêm Chân có thể thường xuyên thấy ông ở nhà luyện chữ bằng bút lông.

Nghiêm Chân một bên thay ông mài mực một bên nhìn ông lắc đầu cười.

Viết được vài chữ thì ông lại hạ bút xuống không viết nữa.

"Ba, ba làm sao vậy?" Nghiêm Chân hỏi, thuận tiện bưng đến một ly trà.

"Hối hận?" Lý Uyển cũng theo phía sau cô mà vào, nhàn nhạt bỏ lại một câu như vậy, "Đứa lớn nhất thì ở bên ngoài lo chuyện công vụ, còn lại hai đứa con trai đều để cho đi làm lính rồi."

https://thuviensach.vn

Cố Trường Chí liếc mắt nhìn vợ rồi trầm giọng nói, "Tham gia quân ngũ thì có làm sao?"

"Quanh năm suốt tháng không thấy được người, ông nói thế là làm sao?" Lý Uyển cũng không ngại, liếc mắt nhìn ông một cái, "Tôi đời này cũng ăn đủ khổ rồi, chờ ai ai cũng không gặp được cho dù là cái bóng đi nữa."

Trong lời nói có ý tứ thầm oán rất rõ ràng.

Nghiêm Chân thật cẩn thận liếc nhìn Cố Trường Chí, Cố lão gia thế nhưng không có tức giận mà chỉ nhíu mày vài cái rồi nói, "Được rồi, qua hai năm nữa tôi cũng lui về nghỉ ngơi rồi, đến thời điểm đó thì ở nhà cũng với bà, hi vọng bà đừng ngại nói tôi làm phiền tới bà."

"Có mới lạ." Nói một câu lỗ mãng như vậy, Lý Uyển đi thẳng vào phòng bếp.

Cố lão gia nhìn Nghiêm Chân rồi lắc đầu cười, nhắc cây bút lại bắt đầu viết, miệng không nhanh không chậm nói, "Đều đã già đi rồi, khi còn trẻ nhìn con cái tự ép buộc chính bản thân, nghĩ rằng già đi thì sẽ được hưởng hạnh phúc của con cháu nhưng lại tìm không ra người."

Nghiêm Chân cười cười, đem mấy chữ ba chồng mình vừa viết để sang một bên.

"Vậy... ba hối hận sao?"

Cố Trường Chí lắc lắc đầu, tặng cô bốn chữ, "Nhân các hữu mệnh."

(nhân các hữu mệnh: mỗi người đều có số mệnh đã định của chính bản thân họ.)

Có người vừa mới sinh ra thì trong người đã mang sẵn theo một sự nhiệt thiết, tâm hôn quân nhân ẩn trong thân thể họ, không phải nghĩ muốn ngăn

https://thuviensach.vn

cản thì có thể ngăn cản được.

Giống như là hai anh em của Cố gia vậy.

Giống như ba của cô.

Nghiêm Chân lấy lại tinh thần, đi giúp thím Trương bố trí bàn ăn.

Từ sau khi từ thành phố W trở về, mỗi tuần Nghiêm Chân đều cố định một ngày sẽ đến Cố viên bồi nhị lão của Cố gia, ở lại ăn cơm cũng là chuyện bình thường. Bà nội cũng không để ý, ngược lại còn dặn cô làm con dâu người khác thì phải trọn đạo làm hiếu mới đúng, huống chi Tiểu Cố không có ở nhà, trách nhiệm trên vai cô càng nặng.

Trên bàn cơm, Lý Uyển bỗng nhiên nhớ tới một việc, bà gặp một đũa thức ăn cho Cố Gia Minh đang cắm đầu vào ăn thì nhìn về phía Nghiêm Chân, "Tiểu Chân, Hoài Việt trước khi đi có đưa cho con cái chìa khóa có phải không?"

Nghiêm Chân sửng sốt một chút, cũng rất nhanh phản ứng lại, "Anh ấy có đưa cho con." Là chìa khó của căn nhà kia.

"Đưa là tốt rồi." Lý Uyển nói, "Con đã chuẩn bị gì cho thời gian sắp tới chuyển qua đó ở chưa?"

Nghiêm Chân liếc mắt nhìn Gia Minh, ánh mắt của tiểu tử kia lung linh như sao đêm cười cười với cô.

Cô cũng mỉm cười, "Con cảm thấy tạm thời vẫn không nên chuyển qua."

Lý Uyển vội hỏi lại, "Vì sao? Là cảm thấy ở bên đó cách nơi làm việc của con vẫn còn xa sao?"

Nghiêm Chân lắc đầu, "Cũng không xa lắm nhưng con sợ Gia Minh đã ở với ba mẹ lâu rồi, sợ qua đó ở cùng với con thì không quen."

https://thuviensach.vn

Kỳ thật, người không quen chính là cô. Cô chưa từng có thói quen có bất kỳ mối quan hệ thân mật nào lại không may làm bất hòa mối quan hệ mình đang có thì một chút cũng không phải là điều mà bản thân cô muốn. Nhưng lời nói này nói cho ba mẹ chồng cô nghe, chỉ sợ sẽ làm cho bọn họ nghĩ nhiều nữa mà thôi.

Đành phải lấy bạn nhỏ Cố Gia Minh ra làm cái cơ, Nghiêm Chân hướng cậu bé nháy mắt mấy cái, ý bảo cậu bé không cần lắm miệng.

Tiểu Tử kia tuy không cam tâm tình nguyện nhưng vẫn cúi đầu ăn cơm.

Cố lão gia buông đũa xuống, Nghiêm Chan nhanh tay lẹ mắt nhận lấy cái bát từ tay ba chồng.

"Ba không ăn nữa." Cố Trường Chí nở nụ cười, "Lớn tuổi rồi, khẩu vị cũng không còn như trước kia nữa."

Cố lão gia chậm rãi đi lên lầu,chỉ sau chốc lát liền quay người xuống, nhìn Nghiêm Chân mà nói, "Con vẫn nên chuyển qua đó ở đi."

Nghiêm Chân ngẩng đầu.

"Cho dù là người lớn hay trẻ con đều cần chậm rãi thích ứng, về sau cũng là người trong một nhà, không nên còn tồn tại việc không hiểu biết lẫn nhau nữa."

Cố lão gia tự thân xuất mã, Lý Uyển tự nhiên là rất vui mừng, vội vàng an bài ngày chuyển nhà. Nghiêm Chân ngồi ở trên ghế, có chút dở khóc dở cười.

Bạn nhỏ Cố Gia Minh thật ra là rất mừng rỡ, một bên bóc tôm một bên vừa nói với Nghiêm Chân, "Cô giáo à, hôm qua ông nội cũng đã hỏi qua em rồi."

https://thuviensach.vn

"Hỏi em cái gì?" Nghiêm Chân đề phòng nhìn tiểu quỷ này.

Cậu bạn nhỏ hừ hừ hai tiếng, "Ông nói hỏi em có đồng ý đến ở cùng với cô hay không?"

"Em nói như thế nào?"

Bạn nhỏ Cố Gia Minh nhanh nhảu đáp, "Đương nhiên em nói đồng ý rồi."

Không ngờ lại là như thế, người một nhà này đều đã thăm dò một cách rõ ràng trước, cô cũng chỉ là một cô gái, làm sao có thể là đối thủ của bọn họ chứ.

.....

Qua hai ngày nữa chính là lễ Noel.

Khắp phố lớn ngõ nhỏ đều đã nhuốm không khí của ngày hội này rất đậm rồi, đi ngang qua đường dành riêng cho người đi bộ lại gặp một đôi tình lữ làm cho Nghiêm Chân nhịn không được mà thổn thức không thôi.

Không bởi vì cái gì khác mà bởi vì hai đứa trẻ đang đi song song ở phía trước kia.

Cô chẳng lẽ là suy nghĩ không đúng sao? Tại sao được một ngày nghỉ tốt đẹp như thế này lại đồng ý cùng đi với hai đứa trẻ kia đi mùa quà Noel chứ. Nên để cho cậu Phùng Trạm kia đến ép buộc hai đứa trẻ này về nhà thì hơn.

Cố Gia Minh, Lâm Tiểu Tiểu. Hai đứa trẻ này tay trong tay đi ở phía trước.

Nghiêm Chân dừng lại, gọi hai người một tiếng, "Hai em đi chậm một chút đi, rất nhiều người nên đừng đi tách ra. Nhanh đi theo cô đi."

https://thuviensach.vn

Dứt lời, bạn nhỏ Cố Gia Minh liền đặc biệt khinh bỉ mà liếc mắt nhìn cô một cái, "Cô giáo, ngay cả lính mới cũng đều biết hai người xếp thành hàng ngang, ba người thì sẽ thành nhóm, cô sao lại không biết thế?"

Nghiêm Chân sửng sốt, cái này có quan hệ gì chứ?

Lớp phó Lâm Tiểu Tiểu đỏ mặt lên, bóp tay Cố Gia Minh một chút, "Cậu nếu còn nói như vậy thì tớ sẽ không đi chơi cùng cậu nữa."

Bạn nhỏ Cố Gia Minh lại dẫu môi im lặng.

Nghiêm Chân bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra tiểu quỷ này ngại cô làm người thứ ba vướng chân bọn họ nha, hai người vừa vặn đi song song nếu thêm cô nữa lại thành một nhóm người rồi sao? Hai người này đã tới mối quan hệ năm tay rồi mà.

Nghiêm Chân bật cười, hai đứa nhỏ này quả nhiên là "tình đậu sơ khai."

Không cần bị xem là cho người khác chọn quà, nhưng bạn nhỏ Cố Gia Minh vẫn dựa theo sở thích của chính mình chọn món đồ chơi là súng. Chỉ thấy cậu bạn nhỏ này chọn một cái lại buông, lại chọn một cái rồi lại buông.

Nghiêm Chân nghi hoặc hỏi, "Cái đó em đều không thích sao?"

Bạn nhỏ Cố Gia Minh trịnh trọng lắc đầu, "Em là đang suy nghĩ xem làm sao giúp cho những đám binh lính nhút nhát kia không còn bất động nữa... phải là trang bị có mực độ yêu cầu về độ nhọn và tinh chế cao mới được."

Nghiêm Chân, "..."

Lâm Tiểu Tiểu túm lấy tay Nghiêm Chân, che miệng cười, "Cô giáo Nghiêm, cô không biết đâu. Lớp chúng ta có hai đội quân, Cố Gia Minh chính là hồng quân tư lệnh."

"Vậy lam quân tư lệnh là...?"Nghiêm Chân có loại dự cảm xấu.

https://thuviensach.vn

"Là Lâm Tử, anh trai của em."

Nghiêm Chân chợt có chút choáng váng, cô cảm giác được chính mình cùng những đứa trẻ này có sự khác nhau thật sâu.

Trên đường trở về nhà, hai bạn nhỏ đều là thắng lợi trở về. Nghiêm Chân nhìn bọn nhỏ ôm mấy món quà cảm thấy vất vả nên chủ động thay hai đứa trẻ kia cầm một ít quà.

Cố Gia Minh lại cự tuyệt, "Em hiện tại là có trọng trách đi trước, không cần bất luận ai giúp."

Nói xong sải bước đi nhanh về phía trước.

Nghiêm Chân bật cười, ôm vài thứ đi song song cùng Lâm Tiểu Tiểu ở phía sau.

"Cô giáo Nghiêm?"

"Uh, em."

"Cô có phải là mẹ mới của Cố Gia Minh không?"

Mẹ..mới? Nghiêm Chân dừng một chút, "Là Gia Minh nói như vậy sao?"

Lâm Tiểu Tiểu lắc đầu, "Ngày hôm qua Cố Gia Minh lại cùng anh trai em cãi nhau."

"Vì sao?"

"Bởi vì anh trai của em viết phần đầu của bài văn mà lại được cô giáo bầu thành bài văn mẫu trước mặt mọi người."

"Hả?"

"Đề bài văn viết là ."

https://thuviensach.vn

Khó trách...

Nghiêm Chân cười cười, "Cứ như vậy mà ầm ĩ lên sao?"

"Ai nói rằng anh trai của em da mặt dày, nhịn không được mà còn đi khoe khoang ra khiến cho Hồng quân tư lệnh nóng nảy lên."

Uh, Lâm Tiểu Tiểu thế nhưng lại đứng về phía đội quân của Cố Gia Minh.

"Vậy sau này chiến sự như thế nào mới bình ổn?"

"Tư lệnh của chúng em nói rằng: tớ không có mẹ nhưng tớ có cô giáo Nghiêm cho nên các cậu là những binh lính nhút nhát không cho phép cười nhạo tớ." Lâm Tiểu Tiểu nghiêm trang diễn tả đúng giọng điệu của hồng quân tư lệnh Cố Gia Minh.

Nghiêm Chân sửng sốt, thật lâu sau chỉ biết cười khẽ một tiếng, "Tiểu gia hỏa này chỉ biết dỗi."

Lâm Tiểu Tiểu cúi đầu, "Cũng không phải, nói xong câu đó thì tư lệnh liền khóc."

KHóc rất thảm nữa, điều này làm cho người luôn ăn mềm không ăn cứng như Lâm Tử cũng không biết làm thế nào. Cho nên sự tình phát triển đến cuối cùng là hai tiểu tư lệnh bắt tay giảng hòa khiến cho mọi người đều kinh ngạc.

"Cô giáo Nghiêm, em biết tư lệnh được một thời gian dài, chưa từng thấy cậu ấy khóc thương tâm như vậy bao giờ. Cậu ấy nói rõ ràng đó là chuyện tốt mà."

Nghiêm Chân bỗng nhiên cảm thấy gian nan mà nghẹn ngào một chút.

https://thuviensach.vn

Bởi vì cô lâu không có lên tiếng nên Lâm Tiểu Tiểu ngẩng đầu tò mò nhìn cô, "Cô giáo Nghiêm, hốc mắt của cô sao lại đỏ thế?"

Nghiêm Chân cười cười lau khóe mắt, "Không có việc gì đâu, gió quá lớn nên có hạt cát bay vào mắt cô ấy mà."

Bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng còi xe, Nghiêm chân om hai món đồ chơi gian nan xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy một chiếc xe Jeep màu xanh của quân đội chậm rãi dừng lại ở phía sau Nghiêm Chân. Quả thật là gió quá lớn hơn nữa bởi vì nước mắt ở trong hốc mắt nên có chút đau, Nghiêm Chân mị con mặt lại thẳng đến khi người nọ ở trên xe buốc xuống đứng trước mắt mình thì cô mới nhìn rõ ràng là ai.

Thẩm Mạnh Xuyên, như thế nào ở chỗ này lại gặp phải hắn?

https://thuviensach.vn

Chương 23

Thẩm Mạnh Xuyên đi xuống xe, một thân thường phục nhìn qua thì dường như hắn thiếu chút lệ khí nhưng ánh mắt hắn đảo qua, vẫn là thành công dọa đến Lâm Tiểu Tiểu. Nghiêm Chân đem Lâm Tiểu Tiểu kéo vào bên người mình, cảnh giác nhìn hắn. Ở thảo nguyên, người đàn ông này khiến cho cô có cảm giác chính là có chút nguy hiểm, lại có chút gì đó đoán không ra.

Thẩm Mạnh Xuyên chỉnh chỉnh mũ, nở nụ cười, "Tôi nói này Cố tham mưu trưởng phu nhân, đối với tôi đừng có giương cung bạt kiếm như vậy được không? Dù sao tốt xấu gì thì ở thảo nguyên tôi còn giúp cô một việc còn gì."

Nói xong mở cửa xe, hướng bọn họ giơ giơ lên ,"Lên xe đi, đi chỗ nào tôi đưa đi."

Nghiêm Chân do dự một lúc, một lần kinh nghiệm ở thảo nguyên nói cho cô biết, người này cũng không phải là người dễ chịu gì.

Vừa vặn lúc này, Cố Gia Minh Cố tư lệnh mang trách nhiệm nặng nề đã chạy trở về, đứng ở chính giữa Nghiêm Chân cùng Thẩm Mạnh Xuyên, hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Mạnh Xuyên.

Thẩm Mạnh Xuyên nhìn nhìn bàn tay bó vải, không khỏi nhỏ giọng than thở, "Tiểu gia hỏa này, đức hạnh sao lại giống ba của hắn vậy chứ?"

Nói xong, chỉ thấy ba người đối diện nhất thời trừng mắt hắn, sáu con mắt khiến hắn suýt nữa chống đỡ không nổi.

https://thuviensach.vn

"Xem như tôi cái gì cũng chưa nói."

Hắn khẳng định là xuất hiện như thế nào cũng không đúng lúc như vậy, bên đường thấy ba người này liền đem xe dừng lại, hiện nay trong mắt người ta lại bị xem như người xấu luôn đề phòng mình như vậy chứ.

"Anh là bạn của Hoài Việt?" Nghiêm Chân thử hỏi.

"Chúng ta ở nhiều thời điểm chính là kẻ địch." Thẩm Mạnh Xuyên nói nhưng thấy Nghiêm Chân có chút kinh ngạc, lại không nhanh không chậm bồi thêm một câu, "Ở trong đợt diễn tập."

Nghiêm Chân hết chỗ để nói nhưng sau đó vẫn hỏi lại, "Vậy anh làm sao lại ở chỗ này?"

"Nghỉ ngơi." Thẩm Mạnh Xuyên đáp, quơ quơ cánh tay buộc băng gạc, "Tai nạn lao động."

Nghiêm Chân càng không biết nói cái gì

"Chú à, ba cháu cũng là tham gia quân ngũ, có chứng nhận sĩ quan, chú có sao?" Cô bé Lâm Tiểu Tiểu thông minh này hỏi.

Hả, Thẩm Mạnh Xuyên liền cảm thấy mới lạ, ba người này thật là một đội nha. Hắn nhìn nhìn Nghiêm Chân, "Cô muốn nhìn sao?" Nói xong thật sự đi sờ túi áo.

"Không cần." Nghiêm Chân xua tay, "Tôi tin tưởng anh."

Vấn đáp nghi vấn rốt cục cũng chấm dứt.

"Thế nào, có thể lên xe rồi chứ?" Thẩm Mạnh Xuyên nhìn một lớn hai nhỏ trước mặt, "Không lên là tôi lái xe đi đó."

https://thuviensach.vn

Xét thấy người này không phải nịnh bợ thật, giống với bình thường khẳng định không có chuyện gì tốt, mà người này cũng giống vậy. Nghiêm Chân do dự lại do dự, thế nhưng vẫn cự tuyệt, "Cám ơn anh, nhưng chúng tôi đợi lát nữa sẽ đi, sẽ không làm phiền anh."

Mấu chốt là sợ khuôn mặt không giống người trong giải phóng quân kia khiến ai đứa nhỏ sợ hãi.

Nhìn bóng dáng Nghiêm Chân quyết đoán rời đi, đại tá Thẩm Mạnh Xuyên nhất thời có chút không thể tin được.

Không phải, thật đúng là bước đi đấy chứ?

Thẩm Mạnh Xuyên quay đầu đối với kính chiếu xe soi lại tác phong quân nhân chính mình, tốt lắm mà.

Hắn liền hạ cửa kính xe hỏi lái xe, " Bộ dạng của tôi rất giống người xấu sao?"

Biểu tình có chút hung thần ác sát, tiểu binh trong xe bị hỏi theo bản năng gật gật đầu, sau khi phản ứng lại rất nhanh lắc lắc đầu.

"Nói tiếng Trung Quốc!"

Tiểu binh kia bị cả kinh lập tức ngồi thẳng: "Báo cáo thủ trưởng, ngài là quân nhân."

Thẩm Mạnh Xuyên nhất thời cũng cảm thấy rất nhụt chí, đóng cửa xe, "Chạy lấy người, chạy lấy người rồi!"

Nghiêm Chân đem hai đứa nhỏ đưa đến nhà an toàn sau đó mới trở về nhà. Cô vừa bước vào cửa, đã bị những đồ vật cũ chồng chất đầy đất dọa cho hoảng sợ, vừa vặn nhìn tới bà nội đang chuyển một cái thùng đựng

https://thuviensach.vn

quần áo cũ từ trong phòng ngủ đi ra, Nghiêm Chân chạy nhanh đi lên tiếp được, sợ không được lại vọt đến túm thắt lưng của bà.

Bà nội vừa thấy là cô, liền thở một hơi, xoa xoa mồ hôi trên trán, "Trở về đúng lúc lắm, nhanh nhanh giúp bà đem mấy thứ này dọn dẹp một chút, đúng rồi, đồ của cháu nhân tiện cũng sắp xếp lại đi."

"Bà nội, bà muốn làm cái gì?"

"Chuyển nhà!"

Chuyển nhà? Nghiêm Chân liền buông cái thùng trong tay lên cái ghế vừa thuận tay kéo qua, cô đi theo bà nội vào phòng ngủ.

"Bà nội, hiện tại không vội chuyển qua bên phòng ở kia. Ba mẹ chồng con bên cũng gọi điện thoại tới nói mấy ngày nay đem phòng ở sửa sang một chút, phải một khoảng thời gian ngắn nữa mới có thể vào ở."

Vốn dĩ là tính toán đánh nhanh thắng nhanh, nhưng Lý Uyển đã đi trước một bước, đối với căn phòng lạnh lẽo như băng kia kia rất là không hài lòng, quyết định tự mình rút đao trang hoàng tốt một chút.

Vốn là vì để mấy người lớn trong nhà vui vẻ nên Nghiêm Chân cũng không có ý kiến nhiều lắm.

Bà nội cười, liếc mắt dò xét cô một cái, "Cháu cho là bà chuyển đi ở chỗ nào vậy? Bà hôm nay gọi điện thoại cho bác trai cháu, nói là ngày mai phải về quê, muốn hắn đến đón bà."

"Bà nội!" Nghiêm Chân là hoàn toàn kinh ngạc, giọng nói cũng không tự chủ được mà cao lên, "Bà, bà như thế nào không cùng cháu bàn bạc trước mà đi về?"

https://thuviensach.vn

"Bây giờ bà không phải đang bàn bạc với cháu hay sao?" Bà nội trừng mắt với cô, "Cháu ngồi xuống cho bà, hãy nghe bà nói."

"Bà nghĩ rồi, một thời gian ngắn nữa Hoài Việt cũng sẽ trở lại. Thằng bé một mình tham gia quân ngũ, một năm cũng chỉ về nàh có vài ngày như vậy, bà già cũng không thể kéo chân sau của cháu, để cho cháu lo trước ngó sau mãi được." Bà nội vuốt vuốt mái tóc của Nghiêm Chân có chút hỗn lọa, trìu mến nói, "Cháu cũng đã lập gia đình rồi, cũng sẽ không có thể lại tùy tiện như trước, nên tính toán tỉ mỉ đi. Cháu ngẫm lại xem, chức nghiệp Hoài Việt là một người quân nhân, thời gian ở trong nhà có thể có được bao nhiêu chứ."

Nghiêm Chân lắc đầu, "Kia cũng không được, cháu không thể để cho bà trở về, trong nhà bác rất túng thiếu, cháu cũng không thể để cho bà trở về chịu khổ."

Bà nội nở nụ cười, "Nào có khoa trương như vậy, bác trai cháu đem phòng lớn ở lầu một cho bà dùng mà hơn nữa bác gái cháu lại là người hiếu thuận nên cháu không cần lo lắng."

"Bà nội."

Bà nội thở dài, "Thời điểm lúc trước, khi ba cháu qua đời cháu mới có mấy tuổi, một đứa trẻ nhỏ như vậy luôn cọ đến bên người bà gọi bà nội. Nhưng cũng nhoáng lên một cái, cháu cũng đã lớn như vậy, cháu không biết hiện tại bà nội nhìn thấy cháu thì vui mừng biết bao nhiêu đâu."

Nghiêm Chân cúi đầu, mũi chua xót, hốc mắt phiếm hồng.

"Bà nội liếc mắt một cái cũng đã rất ưng ý Tiểu Cố nha, lại nghĩ đến ba cháu, nghĩ đến ba cháu khi tuổi còn trẻ một mình mang theo cháu. Khi đó bà đã nghĩ, nếu thật sự có một cô gái cùng hắn cùng nhau chia sẻ thì tốt rồi, Nghiêm Chân chúng ta thật hạnh phúc nhiều lắm. Tiếc nuối này là của bà,

https://thuviensach.vn

cho nên Tiểu Chân dù cho như thế nào đi nữa, cháu cũng phải thay bà hiểu rõ tiếc nuối này, hiểu không?"

Nghiêm Chân cúi đầu không nói, từng giọt nước mắt của bà rơi vào trên mu bàn tay, không biết đã qua bao lâu cô chậm rãi gật gật đầu.

"Vâng ạ." Cũng là hứa hẹn, lại là hy vọng.

Bác cô chọn một ngày thời tiết ấm áp đến đón bà nội.

Phùng Trạm lái xe, đưa Lý Uyển cùng Cố Gia Minh đến đây. Tiểu tử kia vừa xuống xe một chút liền theo bà kéo ống quần không cho đi. Chính cái gọi là một chén cháo trứng thịt nạc uy ra cảm tình, Nghiêm Chân bật cười, trấn an tiểu tử kia, giúp bà nội chuyển hành lý.

Phùng Trạm người cao lớn, vài lần đi qua đi lại đã đem toàn bộ hành lý chuyển vào xe .

Bác trai cô hâm mộ nhìn Nghiêm Chân, vui vẻ nói rằng cô đã gả vào một gia đình tốt, Nghiêm Chân mỉm cười, đi lên liền thấy được bà nội cùng Lý Uyển ở bên kia đã nói xong cái gì đó. Bà nội chung quy là thương cô, nói là muốn gửi gắm, trước khi đi muốn lo lắng dặn dò hai câu.

"Tiểu Chân, bà đi đây." Nhìn qua cửa sổ, bà nội hướng cô tạm biệt.

"Bà nội, tạm biệt."

Đóng cửa xe, nhìn xe đi xa, Nghiêm Chân trong lòng nhất thời cảm thấy vắng vẻ, giống như bị đào khoét, đau muốn khóc lại không dám khóc.

"Cô giáo." Gia Minh giật giật tay cô, hỏi, "Có đau hay không?"

"Sao em?"

"Đau thì cô liền khóc đi."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân nở nụ cười, lau đi vẻ lo lắng trong đáy mắt, thay bằng nụ cười tươi tắn, "Không đau."

Thật lâu trước cô đã lựa chọn một con đường, lại bước đi về phía trước không biết rộng hẹp, lại chỉ có thể bước không thể lùi, cứ mãi đi về phía trước như vậy. Khi đó cô liền biết không có đường lui, hiện tại lại càng không có.

Cho nên giờ phút này, cô lựa chọn xoay người.

... ...

Bà nội đi rồi, Lý Uyển lo lắng Nghiêm Chân sẽ cô đơn nên trước chuyển đến nhà mới, để cho bạn nhỏ Cố Gia Minh ở cùng với Nghiêm Chân.

Dòng chữ xinh đẹp viết lên là "Thích ứng thích ứng "

Tiểu tử kia một bên thu thập hành lý một bên than thở, "Có gì mà thích ứng chứ, đều đưa cho em đi, còn có gì sẽ thương lượng tốt." Nghiễm nhiên có bộ dáng của người lớn.

Nghiêm Chân xem như là hết chỗ nói rồi, hiện tại cô cũng đã hiểu được, không thể cùng tiểu tử này giảng đạo lý. Tiểu tử kia là người tham mưu của Hồng Quân công nông Trung Quốc, cô cũng chỉ là một tên lính dự bị dưới trướng của cậu bé, ngay cả một chút hiểu biết về vũ khí cũng không có.

Nhớ tới chuyện này Nghiêm Chân đều phải lắc đầu cảm thán ba tiếng, nhìn thời gian cũng không còn sớm, liền chuẩn bị đi lên lầu đón Gia Minh cùng nhau về nhà.

Mấy ngày nay cô giáo Nghiêm tính toán cho bạn học Cố Gia Minh chút mặt mũi, người ngoài nghĩ là cha mẹ Cố Gia Minh rất tín nhiệm cô dù sao cô cũng từng là chủ nhiệm của cậu bé này, cho dù hạ chức cũng phải nhìn

https://thuviensach.vn

sắc mặt của cô thế nhưng Thẩm Mạnh Kiều chưa từng cho cô lấy một sắc mặt hoà nhã.

Nghiêm Chân cười nhẹ, không cần phải để tâm.

Nhưng còn chưa đi ra khỏi cửa văn phòng, di động trong túi liền vang lên, cô nhìn qua thấy số của Phùng Trạm.

Phùng Trạm, "Chị dâu tan tầm chưa?"

"Vừa tan tầm, chuẩn bị mang Gia Minh về nhà, có việc gì sao?"

Đầu kia Phùng Trạm nở nụ cười hì hì một tiếng, "Là như thế này, không biết phu nhân có cùng chị dâu nói qua hay không, mỗi tháng có một tuần Gia Minh là ở tại nhà bà ngoại, hì hì, cho nên..."

Nghiêm Chân nhất thời hiểu được, "Cho nên hôm nay muốn đón thằng bé qua bên đó sao?"

"Vâng."

"Tiểu tử kia vui chứ?"

"Không vui chút nào." Phùng Trạm nói, "Gia Minh từ nhỏ cùng gia đình bên kia không có cảm tình nhiều lắm, hơn nữa bên kia trừ bỏ Gia Minh ở thì còn có hai đứa nhỏ, có ai có thể lo lắng chứ. Nhưng phu nhân cũng đã nói, đây là chuyện mà tham mưu trưởng lúc trước đã đồng ý nên không muốn cũng phải đưa qua. Chị dâu cũng biết, ý tứ của tham mưu trưởng thì em không thể không nghe."

"Uh, vậy cậu đưa thằng bé qua đó đi."

Tắt điện thoại, Nghiêm Chân nhìn bậc thang lầu phía dưới thông tới phòng học, quay người bước trở về.

https://thuviensach.vn

Đêm nay thế nhưng lại thật sự chỉ có một mình, cô nằm ở trên giường, trằn trọc. Mấy mảnh ráp súng của bạn nhỏ Cố Gia Minh thường chơi còn đặt hỗn độn ở trên bàn học tập. Cô rời giường, vì tiểu quỷ kia mà từng cái từng cái sửa sang lại thật tốt.

Thời điểm sắp xếp lại, Nghiêm Chân nhịn không được nghĩ tới, tiểu gia hỏa này mê súng như vậy thì về sau cũng sẽ không giống như ba của nó, cũng chạy tới tham gia quân ngũ chứ?

Có được hay không nhỉ?

Cũng tốt hay cũng không tốt.

Chịu khổ chịu vất vả, còn phải nén được sự cô đơn nữa. Nhưng nếu không như vậy, như thế nào có thể trở thành người đàn ông giống như ba của mình chứ?

Nghĩ đến đây, Nghiêm Chân bỗng nhiên có chút kích động.

Như thế nào, như thế nào liền bỗng nhiên nghĩ đến anh ấy rồi ? Loại cảm giác theo bản năng này không tốt, thật sự là cực kỳ nguy hiểm!

Ngủ ngủ! Binh lính dự bị của Tiểu Cố tư lệnh tự cấp mệnh lệnh cho chính mình.

Từng ngày từng ngày cứ như vậy trôi qua mới đó đã là bốn ngày, Nghiêm Chân cảm thấy chính mình thật sự là muốn điên rồi, chuyện này nếu để cho bạn nhỏ nào đó biết, không chừng càng vểnh cao đầu đắc ý cười nhạo cô thôi!

Xem đi, không có em thì không được rồi! Nhớ tới bộ dạng cái miệng nhỏ nhắn kia bày ra sắc mặt như vậy, Nghiêm Chân liền cảm thấy chính mình thật sự là bị dằn vặt, đứa nhỏ không hay ho như vậy để cho nhà ai mang thì liền mang đi thôi, mắt không thấy tâm không phiền.

https://thuviensach.vn

Nhưng... Tuyết rơi, nếu đứa nhỏ không hay ho kia mà ở đây, chỉ sợ còn phải nhào nặn ra một người tuyết nữa rồi.

Nghiêm Chân cười khổ nhìn ngoài cửa sổ, đi theo Vương Dĩnh cùng nhau ra căn tin ăn cơm trưa.

Vương Dĩnh đã sớm nghe nói chuyện thời gian trước cô mỗi ngày đều đón Cố Gia Minh về nhà, chậc miệng không ngừng, "Cô giáo làm được chuyện như vậy, cũng thật sự là đủ rộng rãi đi."

Nghiêm Chân trợn trắng mắt liếc nhìn người bạn bên cạnh một cái, tiếp tục cắm mặt xuống ăn cơm.

"Như thế nào, không có khẩu vị sao?"

"Không phải." Nghiêm Chân dịu dàng tươi cười, "Giữ bụng để buổi tối đi ăn đại tiệc."

Uh, đầu bếp Cố gia thím Trương làm đại tiệc với đầy các món ăn ngon, được Lương Hòa cùng bạn nhỏ Cố Gia Minh gọi là đại tiệc mỹ vị.

Cô mấy ngày nay mỗi ngày đều đi sang Cố viên rồi ăn uống ở bên đó, da mặt cũng dần dần dày ra.Nhưng lần này Nghiêm Chân bỗng nhiên cảm giác mí mắt nhảy dựng lên một chút, sau xảy ra xong cô lại bắt đầu nhớ lại rốt cuộc là mắt trái hay là mắt phải.

Giật mắt trái có tài, nháy mắt phải liền tai.

Còn không nhớ được, Nghiêm Chân không biết rõ là tài hay tai họa, nhưng vừa mới mở cửa ra liền thấy một cậu bé trắng như tuyết liền đứng lặng ở đằng kia. Khi cô còn chưa kịp suy nghĩ gì thì một người phủ đầy tuyết đi tới, cậu bé trắng như tuyết kia cứ trừng mắt nhìn, cuối cùng là nhảy lại đây ôm lấy đùi của cô mà bắt đầu khóc, "Cô là người không có lương

https://thuviensach.vn

tâm, tư lệnh em đều bị bắt cóc vài ngày rồi mà cô cũng không đi xem em một chút..."

Người nọ là... Cố Gia Minh? Nghiêm Chân cơ hồ có chút không thể tin được.

Nhưng là cảm giác cái đầu ở trên đùi cô mà cọ cọ này cũng chân thật như vậy. Cô cúi đầu, phủi đi bông tuyết trên người của cậu bé rồi nói,"Mới 4 ngày thôi mà."

"Ô ô ô..."

"Bọn họ bắt cóc tư lệnh đây mới có 4 ngày thôi mà."

Cố Gia Minh nháy nháy đôi mắt sáng, nhìn cô.

Nghiêm Chân mỉm cười, "Cho nên còn ba ngày nữa!"

Bạn nhỏ Cố Gia Minh vừa nghe xong, ngậm miệng nhưng lại muốn khóc.

Nghiêm Chân nhanh chóng nói, "Ngừng, ngừng ngừng!" Tức giận nhìn tiểu quỷ kia, "Thực không vui khi ở bên kia thế sao ?"

Đó chính là tuyệt đối không vui! Cố Gia Minh mãnh liệt lắc đầu.

Nghiêm Chân bất đắc dĩ thở dài, "Được rồi, cô mang em về nhà."

Ngồi sau xe là một cậu bé, người phủ đầy tuyết. Cô là một người lớn một bên thật cẩn thận ở trong tuyết đạp xe vừa suy nghĩ nên làm thế nào để lấy lý do nói chuyện với nhị lão Cố gia nghe.

Đáng tiếc lý do cô nghĩ còn chưa có ra, cũng đã đến cửa nhà.

Trước cửa Cố viên hai chiếc xe ngừng đó, một chiếc Audi màu đen, một chiếc xe quân đội.

https://thuviensach.vn

Cửa xe quân đội mở ra, một vị sĩ quan từ trên xe bước xuống nhưng khi nhìn về phía Nghiêm Chân cùng Gia Minh, còn trang nghiêm làm quân lễ, "Chị dâu, chào chị."

Nghiêm Chân gật đầu rồi đi qua, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó lại quay đầu nhìn về phía sau.

Nhưng cái quay đầu lần này vừa xong lại làm cho cô có chút chấn kinh, cô đứng tại chỗ còn chưa có kịp phản ứng thì bàn tay nắm lấy tiểu tử kia cũng đã giãy ra, hướng tới người vừa mới từ trong xe đi ra mà bổ nhào qua, một bên bổ nhào qua một bên còn hô to, "Ba, ba ơi!"

https://thuviensach.vn

Chương 24

Dưới bầu trời tuyết rơi nơi này vào giờ khắc này cô đã thấy được anh, Nghiêm Chân cho tới bây giờ không có nghĩ qua. Cô sửng sốt một chút rồi đứng yên ngay tại chỗ.

Cố Hoài Việt bất ngờ ôm lấy Cố Gia Minh nhưng anh cũng cảm thấy ngoài ý muốn nên hỏi, "Tối nay không phải là con ở bên nhà bà ngoại sao? Như thế nào đã về đây rồi?"

Bạn nhỏ Cố Gia Minh cố sống chết ôm lấy cổ ba mình, "Thủ trưởng, đừng đem con tiễn bước nữa được không? Con cam đoan sẽ ngoan ngoãn mà."

Cố Hoài Việt bật cười, xoa cái đầu đang mang theo chiếc mũ mềm, nhìn về phía Nghiêm Chân.

Cô mặc một chiếc áo khoác dày, một chiếc khăn quàng cổ màu xanh da trời quấn quanh cổ chỉ để cô lộ ra hai con mắt nữa thôi. Hai đôi mắt lành lạnh kia, giờ phút này đang nhìn anh.

Anh suy nghĩ trong chốc lát rồi buông con xuống, đi chậm rãi về phía Nghiêm Chân.

Anh đang định nói cái gì đó thì bạn nhỏ Cô Gia Minh như con ngựa hoang thoát cương chạy tới trước mặt Nghiêm Chân, "Cô giáo, ba đã về rồi."

Hình dáng trước mặt, đồng thời có lời nói phát ra làm cho Nghiêm Chân phục hồi lại tinh thần, cười nhẹ một tiếng, "Đã biết, nhìn em rất vui."

https://thuviensach.vn

Bạn nhỏ đưa tay ôm lấy thắt lưng Nghiêm Chân, vui vẻ vô cùng.

Cảnh tưởng vô cùng thân thiết này làm cho Cố Hoài Việt hơi hơi giật mình lẫn sửng sốt, nội tâm cũng vì vậy mà mềm mại đi.

Ngẩng đầu, nâng ánh mắt lên chống lại ánh mắt của anh. Nghiêm Chân mím môi, cười cười rồi ôn nhu nói, "Anh đã về rồi."

Cố Hoài Việt phục hồi tinh thần lại, thản nhiên ừ một tiếng, "Ở bên ngoài rất lạnh, chúng ta vào nhà thôi."

Vừa vào cửa mới phát hiện không chỉ có một niềm vui bất ngờ này.

Vốn đại sảnh lầu một rộng lớn trống trải như vậy nhưng giờ phút này thì lại vô cùng náo nhiệt, Lý Uyển đang ôm một đứa nhỏ, trong tay Thím Trương ở một bên cũng đang bế một đưa, hai người đi cùng nhau còn vui vẻ nói cười vài câu.

Mà mẹ của hai bảo bối này... Lương Hòa cùng chú út đang ngồi một bên. Trên mặt cô ấy có nét tươi cười nhàn nhạt, đôi lúc còn xoay qua bên chồng mình nói mấy câu.

Thế nhưng tất cả đều đã về đây?

Ý chí của Cố Gia Minh sớm đã không kiên định, đã đến cọ cọ bên người Lương Hòa mà còn kêu cô bé này cô bé ơi nữa. Nhưng trong chốc lát đã bị chút út sách cổ áo đẩy ra rồi, tiểu tử kia vẫn bất khuất, kiên trì cọ xong rồi mới chạy đi xem hai bảo bối.

Nghiêm Chân nhìn bóng dáng của tiểu gia hỏa kia, nhìn cảnh tưởng hòa thuận vui vẻ trước mắt này thì bước chân lại dừng ngay cửa.

Thế này mới xem như người một nhà. Thật quá tốt.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lương Hòa khi nhìn thấy cô thì kéo cô vào trong, "Chị như thế nào mà đứng thất thần ở cửa thế, nhanh vào đi chị dâu."

Nghiêm Chân bị từ 'chị dâu' làm cho chấn kinh một chút, thật lâu sau mới phản ứng lại được, "Như thế nào trở về cũng không nói một tiếng?"

"Để cho mọi người một niềm vui bất ngờ mà." Lương Hòa le lưỡi, cười nói.

Nghiêm Chân oán trách liếc nhìn cô ấy một cái.

Lý Uyển đêm hai đứa cháu sinh đôi tới, một đưa cho Nghiêm Chân ôm. Nghiêm Chân thật cẩn thận nhận lấy, đem bọc chăn bông xốc lên một góc, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu. Hỏi mới biết thì ra là một tiểu nha đầu, xem khuôn mặt này chỉ biết sau khi lớn lên nhất định sẽ rất xih đẹp, nâng niu trong lòng bàn tay đều sợ tan. Tiểu nha đầu này thật đúng là có thể ngủ tốt như vậy, nhiều người vây quanh xem thế mà vẫn ngủ như thường.

Lương Hòa, "Hai đứa trẻ này thì cô em gái vẫn có vẻ dễ chăm hơn rồi."

Nghiêm Chân cười cười, "Em đặt tên cho cháu là gì?"

"Gia Giai, Cố Gia Giai."

"Gia Giai." Cô nhẹ giọng lặp lại, bên miệng lại tràn đầy ý cười.

Cố lão gia hôm nay có việc, trở ề hơi chậm một chút lại vừa vặn giờ cơm của mấy đứa trẻ trên bàn ăn. Một bước tiến vào cửa cũng bị loại không khí náo nhiệt này cuốn hút lấy, biểu tình trên mặt không hề nghiêm túc như cũ nữa, mày buông lỏng, trở lại bàn ngồi ngay ngắn xuống, "Hai đứa nhỏ này cứ ôm trở về sao?"

Lý Uyển vội nói, "Không đi máy bay, là lái xe đưa về."

https://thuviensach.vn

Cố lão gia nhìn về phía đứa con trai út, "Như thế nào? Không phải nói năm nay có trách nhiệm phải ở lại sao? Sao hôm nay đã về rồi?"

Cố Hoài Ninh buồn cười liếc mắt nhìn ba mình, cũng không biết là ai sớm gọi điện thoại đến thành phố B, ra mệnh lệnh rõ ràng là trước khi qua năm mới phải đem vợ cùng hai đứa con trở về nhà. Tuy rằng không nói cả mình nhưng Cố Hoài Ninh anh có thể không về sao?

Cố đoàn trưởng bình tĩnh đáp, "Cho dù là dân giải phóng quân cũng có ngày nghỉ, con như thế nào không thể về nhà chứ?"

Cố lão gia hừ một tiếng nhìn về phía Cố Hoài Việt, "Còn con, lần này có thể ở nhà được bao lâu?"

Cố Hoài Việt buông đũa nói, "Cùng Hoài Ninh giống nhau nhưng qua vài ngày nữa còn phải đi ra ngoài một chuyến."

"Đi chỗ nào?" Lần này là Lý Uyển hỏi.

"Tây Tạng." Anh trả lời,không quên gắp cho Gia Minh thêm một đũa đồ ăn.

Lời này vừa nói ra, trên bàn cơm mọi người đều dừng lại chỉ có một mình Nghiêm chân vẫn lặng lẽ cúi đầu ăn cơm.

"Trước năm mới nghỉ chỉ có vài ngày mà còn con muốn chuẩn bị đi Tây Tạng sao?" Lý Uyển không thể tin được mà hỏi.

"Vâng, con cũng đã gọi điện sang bên kia rồi. Thời gian cũng đã định rồi."

Nói cách khác, đây là tiền trảm hậu tấu sao? Lý Uyển nhất thời nghẹn lời.

Lương Hòa cũng nuốt xuống miếng canh trong miệng rồi hỏi, "Anh hai đi Tây Tạng làm gì chứ?"

https://thuviensach.vn

"Thăm một người chiến hữu." Cố Hoài Việt nhẹ nhàng bâng quơ trả lời.

"Chiến hữu thì khi nào không thể gặp chứ?" Lý Uyển nói, "Thế nào cũng không đáng phải đi trong lúc này, hơn nữa cũng là xem nhau như chiến hữu vì sao còn phải ép buộc đi xa như vậy. Con qua năm mới cũng không có ở lại thành phố C..."

"Mẹ..." Cố Hoài Việt gọi Lý Uyển dừng lại, cố gắng hạ giọng nói, "Không giống vậy đâu mẹ."

Lạch cạch một tiếng, Cố lão gia buông đũa xuống, biểu tình nghiêm túc nhìn về phía mọi người đang ngồi. Giờ phút này ông chính là hy vọng của Lý Uyển nhưng Cố lão gia lại nói ra một câu làm cho bà mở rộng tầm mắt, "Được rồi, nếu quyết định muốn đi thì phải đi, ở chỗ này nói lằng nhằng cái gì nữa."

Rút cuộc là không có ai lên tiếng.

Chính là không lâu sau, Nghiêm Chân có thể cảm giác được tầm mắt của Lý Uyển nhiều lần dừng trên người cô. Từ đầu tới cuối cô đều không nói chuyện, điểm ấy khiến cho ai nhìn vào cũng đều kỳ quái.

Quả nhiên, Lý Uyển đã nói, "vậy... Tiểu Chân làm sao bây giờ?"

Một câu tầm mắt của mọi người đều dừng ở trên người của cô. Cô nắm chặt chiếc đũa ngẩng đầu lên, "Con không sao, chờ tới kỳ nghỉ đông thì con ở nhà chơi cùng Gia Minh là được rồi."

Nếu có khả năng thì cô rất muốn đi gặp bà nội. Uh, cô tận lực đem lịch mình của mình sắp xếp cho đầy.

"Không sao." Cố Hoài Việt nói, nhìn về phía Nghiêm Chân, "Nếu được thì Nghiêm Chân có thể cùng đi với con."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân sửng sốt.

Vấn đề rối rắm trong buổi cơm chiều cuối cùng cũng qua, ăn xong cơm chiều thì Nghiêm Chân an vị ở Cố viên trong chốc lát rồi chuẩn bị về nhà. Lý Uyển ngăn cô lại, "Đêm nay con ở chỗ này đi, đừng trở về một mình nữa. Cô dù sao cũng là một cô gái, chúng ta cũng sẽ lo lắng."

Nghiêm Chân nhanh chóng khoát tay, "Không cần đâu mẹ ạ."

Lý Uyển cười nhìn cô, "Được rồi, cũng là đại gia đình nhiều người, chỉ sợ con ở lại cũng không quen." Nói xong quay đầu lại, gọi Cố Gia Minh tới

Tiểu quy kia nghe tiếng gọi liền chạy tới, còn làm động tác giống như quân lễ.

Lý Uyển nói, "Bảo ba cháu ở trên lầu xuống đi, nói buổi tối hôm nay bà không cho lưu lại đây đâu. Để cho ba cháu trở về nhà đi."

Ánh mắt tiểu tai họa chuyển một vòng sau đó dừng trên người cô, "Cháu cùng với cô giáo thì sao?"

"Chậc, đứa trẻ ngốc, cô giáo cùng với cháu đương nhiên về nhà rồi."

"Tuân lệnh." Tiểu tử kia lại làm bộ dạng quân lễ, chạy nhanh lên trên lầu.

Nghiêm Chân cúi đầu, cơ hồ đều không thể tưởng tượng được biểu tình của Cố Hoài Việt.

Cố Hoài Việt bị 'đuổi ra khỏi nhà' vẫn thật là bình tĩnh, đem xe vững vàng đứng ở trước cửa Cố viên, chờ cho hai người kia lên xe. Tiểu tử kia lập tức chạy lên, ở trên xe vui vẻ vẫy tay về phía cô, Nghiêm Chân chần chờ trong chốc lát rồi cũng ngồi lên.

Nhưng trong cả đem tuyết lại rơi càng nhiều hơn, tuyết đọng dày thành từng tầng, đường đi gặp khó khăn.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân chăm chú nhìn phía trước còn nhìn sang Cố Hoài Việt đang lái xe trong chốc lát rồi nói, "Nếu không anh trước tiên đưa em về nhà đi?"

Cố Hoài Việt nghiêng đầu, nhẹ nhàng nở nụ cười nhẹ, "Không được."

"Sao thế?" Nghiêm Chân có chút kinh ngạc.

"Em đừng quên trên xe còn có một tiểu gian tế."

Tiểu gian tế giờ phút này đang ghé vào trên đùi của cô mà ngủ một cách ngon lành, Nghiêm Chân cười khổ, chỉ phải nhìn xe đang chậm rãi đi tới căn phòng mà cô chưa bao giờ từng đặt chân qua kia.

Bởi vì trước kia Cố Hoài Việt rất ít khi trở về nên mỗi lần về nhà cũng thường ở Cố Viên trong một tuần lễ cho nên căn phòng bên này vẫn ở trong trạng thái không có người dùng. Mỗi lần đến để quét tước định kỳ đều thấy đầy đủ được phong cách chỉ hủy trong quân dội-không, cũng may là có một căn phòng mới cho con cái, nếu bỏ căn phòng đó đi thì quả thực có thể nói là căn phòng chỉ còn bốn bức tường.

Một thời gian trước Lý Uyển ôm đôm đem căn phòng này trang hoàng lại một chút, nay mở ra liền nhìn thấy thì Cố tham mưu trưởng cơ hồ muốn bật cười.

Giấy dán tường dĩ nhiên là màu hồng?

Đây là phong cách gì đây?

Nghiêm Chân đi theo cũng không nói gì, chỉ có tiểu tử kia thấp giọng than thở một câu, "Như thế nào lại giống phòng của Lâm Tiểu Tiểu rồi?"

Cố Hoài Việt đưa tay búng trán con, nắm lấy cổ áo phía sau của con trai lôi vào nhà.

https://thuviensach.vn

Vừa tiến vào thì Cố Hoài Việt liền phát hiện, mẹ mình yêu cầu về đây ở đúng dịp này quả thật không tốt lắm. Bởi vì căn phòng này hằng năm đều không có người ở, không có một chút không khí nào nên lạnh đến đòi mạng.

Anh đưa tay sờ lò sưởi một phen, không nóng.

Cố Hoài Việt lo lắng một chút, liền nhanh chóng gọi điện thoại về Cố Viên, hỏi mẹ mình trang hoàng ở đây như thế này là có chuyện gì.

Lý Uyển ở đầu dây bên kia vừa cắn hạt dưa vừa nói, "Ôi trời, mẹ quên mất. Hôm kia có liên hệ với bên cung cấp đồ da dụng bảo là máy sưởi ở phòng của con không có nóng nên bảo họ đổi đi.Như thế nào bây giờ còn không có đổi thế, tốc độ làm sao mà chậm như vậy chứ. Con cứ gọi điện mắng cho hắn ta một trận."

Cố Hoài Việt thực bình tĩnh, không nói gì.

Mẹ anh lại bỏ thêm một câu, "Mẹ nói nếu các con cảm thấy lạnh, có thể ngủ cùng nhau mà. Mấy thứ đó mẹ cũng đã chuẩn bị đầy đủ hết cho các con rồi mà."

Xem ra mẹ anh là đã sớm dụng mưu rồi đây.

Cố Hoài Việt tắt điện thoại.

Nghiêm Chân tự nhiên nghe không thây nội dung cuộc nói chuyện, nhìn vẻ mặt của anh lại nhìn không ra cái gì nên đành phải hỏi, "Làm sao vậy?"

Cố Hoài Việt lắc đầu, cười khổ, "Lật thuyền trong mương."

Rất lạnh, xem ra một mình không thể ngủ được,vì thế ba người thật sự quyết định cùng nhau ngủ.

https://thuviensach.vn

Cùng nhau nằm trên chiếc giường lớn nên Nghiêm Chân phải đem chăn từ trong tủ ra, quyết định đem ra ba cái chăn để ở trên giường.

Ngọn đèn trong phòng ngủ cũng thật nhu hòa, Nghiêm Chân ngồi im một bên nghe hai cha con họ nói chuyện.

"Ba à, cây súng là trang bị chủ yếu của quân ta, ba đoán xem bọn Lâm Tử dùng cái gì?" Tiểu tử kia một bên khoe khoang cây súng của chính mình lại vừa nói.

Cố Hoài Việt cười cười, cổ động con trai mà hỏi, "Uh, thế Lâm Tử dùng cái gì?"

"Cung." Tiểu tử kia nó, "Ba đoán xem lực sát thương của cái nào mạnh hơn?"

"Cái này còn phải đoán sao, khẳng định không phải là con."

"Vì sao?" Tiểu tử kia tò mò.

"Súng đồ chơi này nhiều lắm cũng chỉ có bỏ những viên đạn bằng đồ chơi nhưng người ta lại dùng cung. Bất đồng loại hình bất đồng loại đạn nữa, người ta có thể dùng những viên đá để thay cho những viên đạn."

Nhưng đợi cho anh nói xong thì hai tiểu binh nhỏ đổi trang bị xong. Tiểu tử kia là hồng quân tư lệnh lại càng làm càng uất ức khiến cho tiểu tử kia không khỏi nhụt chí mà nói, "Ba, con đây chính là vũ khí cao cấp, vũ khí cao cấp còn đánh thua một cái cung nhỏ của cậu ta sao?"

"Cũng còn tùy thuộc vào trường hợp ngoại lệ nữa,vào thế hệ trước khi ba còn nhỏ thì vẫn thấy súng trường đánh đuổi máy bay rồi đại pháo của giặc đấy thôi." Cố Hoài Việt thản nhiên nói, "cho nên nói, có một thứ mới quan trọng nhất."

https://thuviensach.vn

"Thứ gì?"

"Đầu."

Nghe đến đó Nghiêm Chân nhịn không được mà bật cười. Cố Hoài Việt dời ánh mắt nhìn cô một chút sau đó cúi người xuống, búng lên trán tiểu quỷ đang trợn tròn mắt kia rồi nói, "Cho nên nói, về sau dụng cụ khoa học cũng như tri thức phát triển nhưng quan trọng nhất vẫn là khả năng tư duy trong đầu của mình. Con đừng có ham chơi mãi thế, có hiểu không?"

Trả lời anh là Cố Gia Minh cố tư lệnh hướng vào toilet mà đi, lòng tự trọng bị nhục, đi toilet rửa trôi đi...

Chỉ còn lại hai người lớn ở trong phòng, hiểu ý cười.

Đêm dài đi vào giấc ngủ, Nghiêm Chân mới phát hiện một vấn đề đòi mạng... cô ngủ không được.

Nằm trên giường trằn trọc một, cô dần đứng dậy mặc thêm áo rồi đi ra bên ngoài. Cô có một thói quen, ngủ không được sẽ uống cốc nước để yên tĩnh lại trong chốc lát.

Cầm cái cốc đựng nước ấm, Nghiêm Chân đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn ra những bông tuyết rơi trong màn đêm.

Kỳ thật cũng không phải thực tối, phía trong tiểu khu đều có đèn đường, ánh sáng mờ nhạt này chiếu sáng lên những bông tuyết trông sáng sủa hơn rất nhiều. cô đứng ở nơi đó, trong đầu nghĩ đến hai chữ: Tây Tạng, vùng đất phía tây nam ấy cứ thần bí như thiên đường vậy.

Anh đêm nay đã nói nếu như cô đồng ý thì cũng có thể cùng đi Tây Tạng, đó là nơi anh đã làm một tân binh.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng mở cửa, Nghiêm Chân xoay người lại thì thấy Cố Hoài Việt đang đẩy cửa vào.

Cô giật mình sửng sốt một chút, "Anh sao lại đi ra đây?"

"Uống nước." Cố Hoài Việt đáp, giọng nói có chút ngu muội.

Kỳ thật anh là bị đánh thức, không thể không nói đã là quân nhân nhiều năm như vậy cũng có bệnh nghề nghiệp, nhất là người xuất thân từ lính trinh sát như anh, chỉ cần hơi có động tĩnh một chút thì anh liền có nhận thấy được. Lúc Nghiêm Chân vừa mới dậy đi ra ngoài anh cũng đã nghe thấy được.

Tầm mắt của anh dừng ngay trên cốc nước cô đang cầm, nhiệt khí không có, anh lại thay cô rót một cốc nữa.

"Em ngủ không được sao?" Uống nước xong thì anh cảm thấy cổ họng đã tốt hơn nhiều rồi.

Nghiêm Chân ngượng ngùng cười cười, "Uh, em quen giường rồi."

Cố Hoài Việt cười nhẹ.

"Tuyết rơi ở Tây Tạng so với nơi này còn đẹp hơn nữa sao?" Nhìn ngoài cửa sổ, Nghiêm Chân hỏi, giọng nói chậm lại giống như là nói lời vô nghĩa.

Cố Hoài Việt nhớ lại một chút rồi nói, "Nới đó lớp tuyết rất dày, tính trung bình ra thì lớp tuyết đó cũng phải 4 thước, nhiệt độ có thể đạt tới -30 độ."

"Lạnh như vậy sao?" Nghiêm Chân cảm thấy có chút bất khả tư nghị, "Lạnh như vậy sao trời, vậy thì phải mặc cái gì?"

"Áo khoác của quân nhân." Anh nở nụ cười, mặt mày trong nháy mắt đã nhu hòa đi nhiều, "Một cái không đủ thì mặc hai cái."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cũng cười.

Nơi đó rút cuộc là một nơi thần kỳ thật.

Nghe nói độ cao so với mặt nước biển đã rất cao rồi, khoảng cách lại gần với thiên đường, đưa mắt nhìn lại còn có nơi nào càng thích hợp hơn sao?"

"Nghiêm Chân."

"Sao ạ?"

"Hôm nay lúc anh nói ra quan điểm đó cũng không có hỏi ý kiến của em."Anh dừng lại rồi sau đó nói, "Về chuyện đi Tây Tạng, nếu em không muốn thì có thể không đi. Anh cũng sẽ không miễn cưỡng."

Nghiêm Chân trầm mặc vài giây, "Anh hi vọng em đi sao?"

Vấn đề này là cho Cố Hoài Việt có chút ngoài ý muốn, anh nhìn tấm kính trên cửa sổ phản chiếu bộ dạng của cô rồi nói, "Nếu như em đồng ý."

Đây coi như là một phần đi, anh từng ưng thuận mà chấp nhận một lời hứa hẹn. Lên cao nguyên đó thăm người chiến hữu của mình.

Nghiêm Chân mỉm cười, nói, "Em đồng ý."

Nét tươi cười trong đêm tuyết như vậy có vẻ đặc biệt nhu hòa, đặc biệt... ấm áp. Anh không thể không giật mình một chút rồi nói, "Được."

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Thứ Sáu, Nghiêm Chân đi tới thư viện rất sớm.

Vừa vào thì Tiểu Lưu đang trực ca thấy cô cũng có chút kinh ngạc, "Chị Nghiêm, hôm nay không phải đến phiên chị được nghỉ sao? Chị thế nào còn tới đây vậy?"

Nghiêm Chân cởi áo khoác ngoài đem cất xong xuôi rồi mới nói, "Tôi tới tìm Thường chủ nhiệm."

"Tìm chủ nhiệm làm gì?" Tiểu Lưu tò mò.

"Xin phép." Ôn nhu cười, lưu lại cho Tiểu Lưu một cái bóng dáng cao gầy.

Đã gần đến cuối học kỳ, trường học chuẩn bị cho kỳ kiểm tra tổng hợp cuối kỳ, lúc này công việc trong thư viện tương đối rảnh rỗi. Thường chủ nhiệm vừa nghe nói cô muốn đi Tây Tạng, rất nhanh liền phê chuẩn.

"Đi ra ngoài một chút cũng tốt, chính là vài ngày nay trời rét lạnh, cô muốn đi một mình sao?"

Bàn tay nhận lấy giấy xin nghỉ phép ngừng lại một chút, Nghiêm Chân cười nói, "Không phải là cháu đi một mình đâu."

Còn có một người, hai người sẽ cùng đi.

Trở lại Cố viên, Lý Uyển đang ở trong phòng giúp hai người kiểm tra lại hành lý. Cố Hoài Việt hai tay vòng trước ngực, đứng ở một bên, không

https://thuviensach.vn

tiếng động nhìn chăm chú vào mẹ mình đang nhét những thứ đồ gì đó vào trong hành lý càng ngày càng nhiều.

"Hôm kia ba con vừa xem dự báo thời tiết, nghe nói địa khu Tây Tạng ở phía nam hiện tại nhiệt độ là khoảng -20 độ. Mẹ nói con chừng nào thì đi không tốt hơn sao, không nên đi bây giờ, là động đội quan trọng hay là bản thân mình quan trọng hơn hả?"

Đáp án này còn phải nói hay sao? Lý Uyển thờ dài một hơi, tiếp tục sắp xếp hành trang cho hắn.

"Sắp tới năm mới, nếu lúc này có chút thời gian nhàn rỗi thì ở nhà thừa dịp chăm vợ cùng với con trai. Con không nói đến Gia Minh nhưng như thế nào cũng phải rút ra chút ít thời gian ở cùng Tiểu Chân đi?"

Lý Uyển nhìn Nghiêm Chân liếc mắt một cái, ý đồ kéo cô làm thuyết khách, thế nhưng hiển nhiên lần này mẹ chồng là đã bàn tính sai.

Cố Hoài Việt tiếp nhận túi hành lý, cũng không có đem gì đó lấy ra.

Lý Uyển há miệng thở dốc, còn chưa nói gì thì đã bị anh nói trước, "Nghiêm Chân cũng đi."

Lý Uyển sửng sốt, sau một lúc lâu mới lắp bắp, "Tiểu...Tiểu Chân cũng đi?" Nói xong nhìn nhìn Nghiêm Chân, chiếm được đáp án trả lời khẳng định.

Này... này ....thế nhưng lại là ngoài ý muốn .

"Cho nên nói những thứ này nọ đây vẫn là thiếu, những thứ cần thiết chưa có mang theo." Nói xong, đem mấy gói kia từng cái từng cái một nhét vào trong ba lô.

https://thuviensach.vn

Qua một lát Lý Uyển mới phản ứng lại được, vỗ đùi một cái rồi đi thẳng vào trong phòng, thời điểm bước chân ra tới cửa còn không quên lộn người trở lại mà nói, "Mấy cái gói đó trước đừng nhét vào, lại để vào trong túi xách của Nghiêm Chân mang đi!"

Cố Hoài Việt nhún vai, khi tầm mắt gặp Nghiêm Chân, bất đắc dĩ cười cười.

Ở nhà có mẹ mình quan tâm như thế thì đâu có biện pháp nào đâu?

So sánh với bà nội, bạn nhỏ Cố Gia Minh có vẻ phẫn nộ rồi.

Gần đây là vì có một lần không ở bên ngoại đủ ngày, bà ngoại bên kia có ý kiến cho nên Cố tham mưu trưởng thống nhất lại sách lược, sau khi hai người bọn họ đi thì để cho Gia Minh đi qua đó ở vài ngày. Tiểu tử kia trăm lần không muốn, nhưng là quân mệnh khó có thể trái.

Thứ hai là vì hai người này ném hắn ở lại mà bỏ trốn !

Gì chứ? Đừng hỏi hắn bỏ trốn có ý tứ gì, hắn còn không biết, hắn chỉ biết là hai người này muốn bỏ lại chính mình đi tiêu dao! Loại hành vi này quả thực không thể tha thứ!

Nghiêm Chân xoa xoa khuôn mặt của hắn, lấy lòng trứng gà để tới trước mặt hắn. Tiểu gia hỏa Cố Gia Minh yêu nhất là món ăn này, nhưng là hiện nay hắn liếc mắt một cái cũng không nhìn, biểu tình vô cùng đau đớn nhìn Nghiêm Chân, "Cô giáo, quả thật rất là khiến cho ta thất vọng rồi. Cô thế nhưng vứt bỏ tư lệnh không để ý tới mà còn tìm nơi kẻ địch để em nương tựa sao!"

Nói xong, trên đầu liền bị gõ một cái. Bạn học nào đó ôm đầu ngẩng lên nhìn, chống lại một đôi mắt sáng ngời.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt từ trên cao nhìn xuống, không chút nào tốn sức dùng ưu thế thân cao áp đảo chú lính nhỏ này, "Nếu lại nói lời vô nghĩa, qua bên nhà ngoại ở thêm hai tuần!"

Chú lính nhỏ nhất thời cúi đầu, không cam lòng không muốn cũng đã ăn xong quả trứng gà rồi.

Nhìn một màn này, Nghiêm Chân nhất thời nở nụ cười, trong lòng phảng phất giống như có dòng nước ấm chảy qua, thoải mái nói không nên lời.

Có lẽ, đại khái đây chính là giống như lời ngày thường bà nội hay nói, một nhà ba người.

Lo lắng đến Nghiêm Chân là lần đầu tiên đi, bọn họ vẫn là lựa chọn trực tiếp đi bằng máy bay.

Kỳ thật Nghiêm Chân cảm thấy không sao cả, muốn như bình thường, cô có lẽ càng muốn ngồi xe lửa hơn.

Cố Hoài Việt sau khi nghe xong, cự tuyệt, "Xe lửa không được, thời gian quá dài sẽ mệt chết lắm. Lần đầu tiên đi Tây Tạng, vẫn là từ từ thích ứng sẽ tốt hơn."

Nghiêm Chấn thật không nghĩ tới anh lại băn khoăn nhiều như vậy, ngay cả thể lực của chính mình cũng đều lo lắng. Có chút ngoài ý muốn nhưng là suy nghĩ một chút, liền vui vẻ đáp ứng.

Có lẽ cô cũng đã bắt đầu chịu đầu hàng ngay từ ý kiến được đưa ra rồi.

Bay vào một ngày thời tiết ở thành phố C khá tốt, xuyên thấu qua cửa sổ máy bay nhìn đám mây bay lơ lửng ngoài đó, Nghiêm Chân bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề.

"Ở Tây Tạng tham gia quân ngũ rất khổ cực phải không?"

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy vấn đề này rất nhanh liền mở mắt, tầm mắt nghiêng qua, có thể thấy một bên sườn mặt của cô rất Sạch sẽ mà thanh tú.

Anh ở trong nhất thời có chút giật mình sửng sốt, thời điểm ban đầu cô đáp ứng cùng anh, trong lòng anh còn có chút ngoài ý muốn, nhưng thời gian càng dài thì anh lại càng khẳng định, cô không phải là người hay nói giỡn, là thật tâm chuẩn bị cùng đi với anh.

Chuyện này ngay cả bản thân Cố Hoài Việt đều cảm thấy có điểm xa lạ.

Lấy lại tinh thần, anh cười cười mà tiếp tục nhắm mắt, "Tân binh ở nơi đâu đều cảm thấy khổ, bị đội trưởng huấn luyện, trung đội trưởng huấn luyện, tất cả đều được cấp trên hưng trí đồng loạt giảng dạy, cảm giác như tín đồ Phật giáo bị lưu đày từ nhân gian đi tới địa ngục, khẳng định phải chịu khổ. Bất quá sau một thời gian ngồi nghĩ lại, một ngày như vậy thật ra cũng rất tốt."

Tân binh. Đây chính là cách gọi của những tên giảo hoạt luôn xưng hô với lính mới, hoặc nhiều hoặc ít luôn hàm chứa một chút ý tứ xem thường, phàm là người có một chút tôn nghiêm đều không muốn bị xem thường .

Có biện pháp nào khác ngoài việc : luyện .

Vẫn là câu nói kia, chờ mình chân chính luyện thành, còn bễ nghễ nhìn người khác bằng nửa con mắt như nhà tư bản .

Đây là cái gọi là quy luật khách quan của sinh tồn, quân nhân cũng không ngoại lệ.

Quân nhân cho tới bây giờ đều chỉ bội phục cường giả.

Nghiêm Chân bỗng nhiên cảm thấy may mắn vì cha của mình là quân nhân, bởi vì loại tình cảm này, không phải tất cả mọi người sẽ điều hiểu

https://thuviensach.vn

được. Mà cô là thuộc loại vừa mới hiểu được kia.

"Bạn chiến đấu của anh còn ở Tây Tạng?"

"Ừ." Cố Hoài Việt nhẹ giọng đáp, mở mắt. Anh trầm mặc trong chốc lát rồi mỉm cười, "Hắn thích chỗ này hơn so với mọi người."

Ngay cả chính bọn họ cũng không biết rõ có bao nhiêu tân binh đi vào Tây Tạng này. Hàng năm vẫn luôn miệt mài như cũ bảo hộ doanh trại cũ nát này, thích ứng với hoàn cảnh. Ngày thì vẫn như trước, cái nóng làm cho bọn họ đau đầu muốn cho nổ tung cái cao nguyên này ra, ban đêm thời điểm đi vào giấc ngủ đệm chăn ẩm ướt, gió lạnh đến tận xương xuyên thấu qua cửa sổ vào trong. Quân nhân đều coi nơi này như là một ác mộng dài.

Lần thứ nhất đi Tây Tạng, lòng sinh ý sợ hãi.

Thế nhưng luôn có vài trường hợp ngoại lệ, Cố Hoài Việt cảm thấy may mắn vì chính mình gặp được một trong số đó, người nọ là tiểu đội trưởng đầu tiên của hắn.

Tiểu đội trưởng sinh ra ở phía nam mưa dài đẳng đẳng, chỉ cần một trận mưa phía nam khiến cho bọn họ - những người lính phương bắc thực sự không thể thích ứng.

Nhưng chỉ có vị tiểu đội trưởng giọng địa phương phía nam này, huấn luyện ra những người lính thuần chất. Tiểu đội trưởng có câu nói rất đúng, đem khí thế nhiệt huyết cao nhất ra, cần phải là đem cả người vào sự huấn luyện này, mang binh đi ra cũng tuyệt đối không thể là yếu ớt được.

"Tiểu đội trưởng nói, ở quê nhà bọn họ luôn có mưa lớn, cả ngày không thấy được mặt trời. Hắn một mực chạy tới Tây Tạng tham gia quân ngũ, hơn nữa quyết định không bao giờ trở về nữa."

Các tân binh đều bị tiểu đội trưởng chọc cười .

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cũng cười cười, chậm rãi máy bay chạm đất, đi vào vùng đất thần bí này.

Vừa ra khỏi máy bay, Nghiêm Chân liền cảm thấy một loại cảm giác không khoẻ càng lan rộng trong người, hai bên thái dương có chút đau, cũng may không phải rất mãnh liệt, còn có thể chịu được.

"Em không thoải mái à?" Cố Hoài Việt tiếp nhận hành lý của cô rồi thấp giọng hỏi.

"Có chút." Nghiêm Chân lấy ngón tay xoa xoa huyệt thái dương, "Bất quá không sao đâu, vẫn còn tốt lắm. Chúng ta đi thôi."

"Trước hết chờ anh một chút đã." Cố Hoài Việt nói, "Em trước ở chỗ này chờ anh một chút, anh đi lấy chút nước ấm. Vẫn là uống thuốc cho an tâm."

Nghiêm Chân không khỏi kinh ngạc, "Thuốc?"

"Ở trong hành lý, ở ngăn kéo bên hông chỉ cần kéo ra là có thể nhìn thấy." Anh thản nhiên dặn cô rồi sau đó đứng dậy đi lấy nước.

Dựa theo chỉ thị, Nghiêm Chân từ trong túi xách lấy ra đến một cái bọc nhỏ, rất giống hình cái trông, trong nháy mắt làm cho cô nghĩ tới. Trước khi xuất phát, anh đã chuẩn bị nhiều thứ như vậy, rồi sau đó nhét vào trong một cái bao lớn. Thì ra là thuốc giảm sốt cần ở nơi cao nguyên này.

Nghiêm Chân nắm trong tay, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp.

Người tới sân bay đón là một vị thượng tá hai gạch ba sao, hắn chờ ở bên ngoài sân bay, vừa nhìn thấy bọn họ đi ra liền lập tức đi lên đón, rõ ràng lưu loát làm một động tác quân lễ.

Cố Hoài Việt nhíu mày, "Tiểu đội trưởng, anh thế nhưng lại muốn hại chết tôi." Nói xong, đáp lễ bằng động tác quân lễ.

https://thuviensach.vn

Thì ra đây là tiểu đội trưởng trong miệng anh, Nghiêm Chân rất tò mò nhìn vị thượng tá trước mắt này.

"Nghiêm Chân, này là tiểu đội trưởng của anh, đương nhiệm bộ đội biên phòng ở cao nguyên này, Bàng Khải."

Bàng Khải bắt tay với Nghiêm Chân. Trong nháy mắt bắt tay, Nghiêm Chân có thể cảm giác được tay của hắn đầy vết chai, là một người lợi hại.

Bàng Khải ha ha cười, vỗ bả vai Cố Hoài Việt, nói giọng chuẩn của Tứ Xuyên, "Cậu ...cái tên dưa chuột này, mười năm không thấy không chỉ có vợ có con mà ngay cả quân hàm này đều cao hơn so với tôi, hai gạch bốn sao rồi."

Cố Hoài Việt cười cười.

Đây là chiến hữu, đây là tiểu đội trưởng ngày xưa, mười năm sau lại gặp mặt, chỉ cần một khắc có thể đem mười năm không thấy này trừ khử đi.

Bàng Khải sinh ra ở một trấn nhỏ của Trùng Khánh, tốt nghiệp trung học liền xuất ngũ làm lính. Bởi vì tính tình nóng nảy háo thắng, các kỹ năng hạng mục quân sự đều luyện không chê vào đâu được, càng ngày càng có nhiều thông báo khen ngợi toàn quân rồi khen ngợi anh ta. Chính là bởi vì tri thức văn hóa trình độ không đủ, làm lính trong 13 năm nhưng vẫn là một cái đội trưởng.

Đối với Bàng Khải thì thật ra cũng không có oán giận, có thể ở lại Tây Tạng, đã chính là nguyện vọng lớn nhất của hắn. Tất cả những cái khác lấy ra so sánh thì vẫn không tính là cái gì .

Bàng Khải một bên lái xe vừa nói, "Hai người tới thật là đúng lúc, ngày kia đồn chuẩn bị đưa tiếp viện đi, cậu muốn đi nhìn hắn thì có thể đi theo đoàn xe cùng nơi đi qua. Tôi đưa cậu đi."

https://thuviensach.vn

"Tùy tiện an bài một chiếc xe là được, không cần anh tự mình ra tay, trận lớn như vậy." Cố Hoài Việt theo bản năng cự tuyệt.

"May mắn cho cậu, mấy ngày nay tuyết lại rơi, đường tới đồn cũng không hề dễ đi, tôi là một đội trưởng liền mặc kệ các chiến sĩ như vậy hay sao? Thế thì giống cái gì chứ?"

Nghiêm Chân là nghe hiểu được, mặc kệ như thế nào, hắn cũng là muốn đi.

Cố Hoài Việt trầm mặc vài giây, bỗng nhiên nở nụ cười, từ trong hành lý lấy ra một túi bọc kín gì đó, đưa đi qua.

Bàng đội trưởng nhìn lướt qua, nở nụ cười, "Thứ kia là gì, kín như vậy?"

"Thuốc."

Bàng Khải ngẩn người, rồi sau đó nở nụ cười, "Yên tâm, mọi người từng đã nói qua rằng tai họa lưu ngàn năm, không dễ dàng hy sinh như vậy." Thời điểm lúc nói chuyện này thì vẫn còn là một tân binh. Khi đó Bàng Khải là trung đội trưởng quản lý huấn luyện tân binh, vừa vặn huấn luyện chỗ nhóm người của Cố Hoài Việt. Bàng Khải yêu cầu nghiêm khắc, huấn luyện các tân binh là kêu oa oa. Sau lưng đều gọi hắn "mặt đen", nói hắn là tai họa của tân binh, không hợp tình hợp người.

Thời điểm Bàng Khải biết, cũng không phát hỏa nhưng bất động thanh sắc tăng thêm lượng lớn thời gian huấn luyện.

Cố Hoài Việt hơi nhếch khóe miệng, nhưng không phải anh vui đùa mà là muốn ngừng câu chuyện, "Nói là nói như vậy, thuốc vẫn phải dùng."

Nghiêm Chân ở một bên nghe, không khỏi tò mò, "Bàng đội trưởng bị bệnh gì?"

https://thuviensach.vn

Lời nói rơi xuống, Bàng Khải liền nhất thời ho khan vài tiếng, từ sau kính nháy mắt với Cố Hoài Việt.

Cố Hoài Việt làm bộ không phát hiện, vẫn là nói, "Bệnh chỉ có cao nguyên."

Vừa nghe cũng biết là loại bệnh đặc thù ở cao nguyên.

Bàng Khải thở dài, "Cậu xem, cậu xem, tôi còn muốn ở trước mặt em dâu bảo trì một chút hình tượng quân nhân mà. Thế nhưng toàn bị tiểu tử cậu làm hỏng, lập tức thành ma ốm."

Nghiêm Chân lắc lắc đầu, cười nói, "Sẽ không đâu, anh uống thuốc đi, chỉ như thế mới để cho chị dâu yên tâm."

Lời nói vừa nói xong, Bàng Khải lại cười to hai tiếng, "Chị dâu? Chị dâu cô còn chưa biết được đang ở nơi nào đâu?"

Bàng Khải đến nay chưa kết hôn. Cũng như Bàng Khải nói về chính mình, ai lại nguyện ý gả cho một người đàn ông già mà hơn hai mươi năm chỉ trở về nhà chưa quá năm lần như vậy chứ? Kết hôn, hắn sớm cũng không có nghĩ.

Đồn biên phòng thật sự rất xa.

Một đường dài chạy theo hướng nam, đi lâu như vậy mà vẫn còn chưa tới.

Nghiêm Chân nhìn bóng đêm dày đặc bên ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy nội tâm mỏi mệt.

"Em mệt mỏi thì ngủ một chút đi." Đang nghe anh nói thì một chiếc áo khoác dày đã choàng lên người cô.

Nghiêm Chân quay đầu đi, cười cười nhận lấy.

https://thuviensach.vn

Cô thật sự là rất mệt mỏi, nói một câu "Đến nơi thì gọi em" xong thì đã ngủ, tốc độ cực nhanh làm cho Cố Hoài Việt hơi có chút kinh ngạc.

Kỳ thật Nghiêm Chân ngủ thực bất an, phản ứng khi lên cao nguyên liên tục làm cho cô đau đầu mãnh liệt, giống như là bị kìm nén lúc bình thường, hô hấp cũng có chút không khoái.

Cô muốn tỉnh lại, nhưng là cô lại mơ thấy ba mình cho nên lại luyến tiếc tỉnh lại.

Trong giấc mơ, ba mỉm cười với cô, xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rồi nói, "Bé à, ba từ hôm nay trở đi sẽ không tham gia quân ngũ."

Vẻ mặt kia tuy rằng là cười, lại vẫn là dấu không được sự tiếc nuối sâu đậm. Chính là ngay lúc cô còn nhỏ, không hiểu được nhưng chờ cô trưởng thành đã hiểu thì cũng đã muộn rồi. Bởi vì, ba đã qua đời.

Cứ nghĩ vậy một chút cô liền cảm thấy đau lòng vạn phần, đang ngủ nhưng vẫn thương tâm gọi lên ba.

Chỉ chốc lát sau, cô liền mơ hồ nghe thấy có hai người đang nói chuyện.

"Sao lại thế này? Có phải phát sốt hay không?"

"Tôi đi xem xem." Có người hạ giọng đáp một câu, sau đó có một bàn tay ấm áp đặt trên cái trán của cô, sau khi dừng lại vài lần thì lại có giọng nói vang lên, "Không sốt, chính là có chút nóng, xem ra là nằm mơ rồi."

Lái xe người cười một tiếng, "Đến nơi thì để bọn y sĩ ở đó họ khám thử, tránh xảy ra chuyện không may."

"Vâng." Người nọ cúi đầu lên tiếng, lập tức cô liền cảm giác được có người dùng vòng tay vừa phải ôm lấy cô, một đôi tay mềm nhẹ ấn lên huyệt thái dương của cô, thay cô giảm bớt đau đớn.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cố gắng mở mắt, nhìn về phía người trên đỉnh đầu, chính lúc này anh vẫn đang cúi đầu, lập tức bốn mắt nhìn nhau. Cô cũng quên tránh né, cứ như vậy nhìn thẳng vào mắt anh.

Cố Hoài Việt cúi đầu nhìn cô, trong toa xe có ánh đèn nhàn nhạt, ánh mắt kia thản nhiên trong suốt, ánh mắt bình tĩnh nhu hòa khiến cho anh không thể lập tức tránh đi, không biết qua bao lâu, khi xe xóc nảy một chút thì Cố Hoài Việt dời ánh mắt đi, thay cô khoác chặt lại cái áo khoác quân nhân rồi ôn nhu nói "Em ngủ một lúc đi, không thoải mái liền gọi anh."

"Vâng." Cô đáp, quay đầu đi rồi ngủ ngay.

Thật giống như tìm được ngọn nguồn của sự ấm áp, lúc này đây cô không còn nặng nề mà chìm vào giấc ngủ nữa.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Giống như đôi mắt của cô đang nhìn vào một đường hầm sâu thẳm, trước mắt một mảnh tối đen, cô chỉ có thể cứ thong thả như vậy mà đi về phía trước thôi.

Không khí nơi này mang theo hương vị ẩm ướt, cảm giác lành lạnh khiến cô nhịn không được mà rùng mình. Không thấy đâu là cuối nhưng vẫn phải đi về phía trước, cô không thể ngừng ở chỗ này được.

Trong không gian chật hẹp, quả thực như muốn ngạt thở, cô xoay ngươi dùng hết khí lực đi về phía trước.

Cũng không biết qua bao lâu, trước mắt cô bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng, tiện đà có không khí mới mẻ xộc vào trong khoang mũi, cô thư thãi chầm chậm thả lỏng tinh thần, mở mắt... mới phát hiện đây là giấc mơ.

Nghiêm Chân nháy mắt mấy cái, nhìn lên trần nhà ở phía trên đầu.

Nằm ở nơi kiến cố này làm cho cô hiểu được, đây là một phần lều trại của quân đôi. Như vậy, cô bây giờ đang ở nơi nào.

Cô vừa trở mình muốn đứng dậy, thì bị cái gì đó ràng buộc một chút nên cô mới dừng động tác lại.

Nghiêm Chân buồn bực rũ mắt nhìn lại, mới phát hiện chính mình còn đang truyền dịch. Chai dịch được gắn ở đầu giường, trừ cái đó ra còn có một bình dưỡng khí.

Dừng lại ở tất cả mọi thứ khiến cho đầu óc của cô choáng váng.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên mảnh vải trước giường giật giật, một cậu lính mặc quần áo binh lính đang dò xét khiến cho Nghiêm Chân bị dọa cho sợ, vừa định kêu hắn thì hắn lại thu hồi thân mình rồi.

Nghiêm Chân không khỏi ngạc nhiên một chút, đang nghĩ muốn kêu hắn lại. Nhưng vừa mới hô lên được một từ "Cậu..." thì đã bị tiếng nói của mình làm cho hoảng sợ. Cô là bị làm sao vậy?

Cũng may người lính kia cảm thấy có gì đó không thích hợp, nghe thấy tiếng động nên mới vén tấm vải lên lần nữa, lúc này mới phát hiện ra Nghiêm Chân đã dậy rồi.

"Chị dâu, chị tỉnh rồi?" Binh lính kia vui mừng nhìn cô.

Nghiêm Chân nhẹ nhàng nở nụ cười, đè vào cổ họng của mình ý bảo là cô nói không được. Cậu lính thông minh kia ngay lập tức chạy ra gian ngoài dùng một cái cốc sạch rót cho cô một cốc nước ấm.

Cầm cốc nước ấm ở trong tay, cái miệng nhỏ của Nghiêm Chân thử mở miệng nói mấy lần, cổ họng mới có thể phát ra tiếng, "Tôi là đang ở đâu thế này?"

Binh lính kia nói giọng Hà Nam rất êm tai, "Đây là phòng y tế của quân đoàn ở đây, chị dâu đã nằm ở chỗ này được một lúc rồi. Chị nằm nghỉ ở đây cũng đã hơn 3 tiếng đồng hồ rồi."

Nghiêm Chân trầm mặc trong chốc lát thì mới tiếp tục hỏi, "Tôi... làm sao vậy?"

"Chị dâu, khi chị mới đưa tới đây thì đang bị sốt nhẹ, sắc mặt cũng có chút tái nhợt đi. Cũng may truyền nước và dùng bình thở nên hiện tại tình huống của chị đã tốt lên một chút rồi, phải không?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân gật gật đầu, cô ngẩng đầu nhìn người lính mặc quân trang màu xanh này rồi mới thấp giọng hỏi, "Tôi còn chưa có hỏi... xưng hô với cậu như thế nào đây?"

Cậu binh lính kia ngượng ngùng, đưa tay ra vuốt sau đầu, "Em họ Mao, đến từ Hà Nam. Chị cứ gọi em là Tiểu Mao là được rồi."

Tiểu Mao? Nghiêm Chân cười cười, nhìn quanh bốn phía, chần chờ một lát rồi mới hỏi, "vậy...Cố..."

Nói hai chữ như thế, Tiểu Mao lập tức hiểu được ý tứ của cô, "Cố tham mưu trưởng đang ở gian ngoài nghỉ ngơi. Tham mưu trưởng đã ngồi trong này hai giờ, chị đỡ sốt thì anh ấy mới ra ngoài." Nói xong lền vỗ sau đầu, "Ai chà, em đã quên mất rồi. Tham mưu trưởng dặn khi nào chị tỉnh thì lập tức gọi anh ấy."

Nói xong liền chạy ra ngoài.

Nghiêm Chân la lên vài tiếng, nhưng cổ họng cứ khó nói nên cũng không gọi hắn lại được, nhất thời có điểm nhụt chí. Quên đi, để hắn đi đi.

Cô giương mắt, yên lặng đánh giá bốn phía. Doanh trại này có chút ngũ, trên vách trường màu xanh lục kia đã hơn phân nửa bị mong ra từng mảng rồi. Ở đầu giường có một chiếc tủ sắt bị rỉ, ngay cả cái cốc mà cô cầm trong tay cũng lộ ra dấu vết của thời gian. Nhưng tất cả đều đang rất yên tịnh.

Nghiêm Chân nhìn thấy trên người mình mặc hai cái áo khoác quân đội rất dày, có cảm giác được sự quan tâm.

Nhìn tới trước cửa sổ có đặt một cái ghế dựa, Nghiêm Chân lại nghĩ, vừa mới rồi anh thật sự ngồi ở chỗ này sao?

Không đợi cô từ cảnh trí này mà tìm ra dấu vết để lại, Tiểu Mao đã mở cửa đi vào, đi theo phía sau là hai bóng dáng cao lớn, một người là Bàng

https://thuviensach.vn

Khải, một người khác là Cố Hoài Việt.

Nghiêm Chân lẳng lặng nhìn anh, thời tiết lạnh như thế này mà như thế nào anh lại mặc một bộ thường phục đơn giản như vậy.

Cố Hoài Việt thật ra không cảm thấy lạnh, buông đồ giữ ấm trong tay xuống mà đi đến bên giường.

Chống lại ánh mắt tràn đầy nghi hoặc của Nghiêm Chân, anh do dự một chút rồi mới đưa tay, vén mái tóc trên trán của cô lên, thử độ ấm trên trán của cô.

Tiểu Mao ở một bên tích cực nói, "Tham mưu trưởng, anh yên tâm đi. Chị dâu không còn sốt nữa."

Anh cười nhẹ, dùng lòng bàn tay thử ra được độ ấm vừa lòng mới buông.

"Em cảm giác thế nào rồi? Có đói bụng không?" Anh thấp giọng hỏi, từ khi xuống máy bay đến giờ cũng đã qua rất lâu rồi nhưng cô chưa có ăn được gì. Anh đã dặn người của căn tin trong doanh trại nấu một ít cháo, luôn luôn nóng, chờ cô tỉnh dậy sẽ ăn. Cái đó Nghiêm Chân cũng không để ý, giờ phút này bị anh hỏi thì cô mới cảm giác trong bụng hoàn toàn trống không.

Mùi thơm của cháo bay khắp nơi, Nghiêm Chân một bên ăn cháo một bên nghe Bàng Khải nói.

"Em vừa rồi dọa cho bọn anh chết khiếp đi, bị sốt rồi lại còn nói mớ, thời điểm Tiểu Mao châm cứu trên mu bàn tay của em mà tay của nó cũng phải run lên."

Tiểu Mao xấu hổ không thôi.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cười cười, ôn nhu nói, "Làm phiền mọi người rồi, Bàng đội trưởng."

Bàng đội trưởng vung tay lên, "Không sao đâu." Bàng Khải cười tủm tỉm, "Nhờ phúc của cô, tôi mới có thể thấy được bộ dạng thực sự tên lính trinh sát nằm trong đội quân mũi nhọn của quân đoàn trước đây trước mặt vợ mình."

Nghe và hiểu được ý trong lời nói củ Bàng đội trưởng, mặt Nghiêm Chân chợt nóng lên. Nhưng là người nào đó tuy bị điểm danh nhưng vẫn nhíu mày, tiếp tục đút cháo cho cô.

Đúng vậy, anh đang đút cháo cho cô.

Ai nói rằng trong lúc này tay trái của cô đang găm kim truyền dịch, mà tay kia đang được Tiểu Mao châm cứu lại đang không ngừng run lên chứ. Tiểu Mao cũng thực ủy khuất, nếu đổi lại là một chiến hữu bình thường nào của hắn thì trực tiếp vấn lên rồi nhưng người này thì không giống như vậy. Đầu tiên người này là phụ nữ, thứ hai nữa đó là chị dâu, càng quan trọng hơn là vợ của thủ trưởng, đây chính là nhiều trận đấu diễn ra cùng một lúc đây.

Cho nên nói, muốn oán chỉ có thể oán cô. Ai bảo cô tham lam, muốn ăn cháo làm chi.

Thời gian cũng đã khuya, thấy Nghiêm Chân cũng không có việc gì rồi, Bàng Khải cũng đang chuẩn bị trở về ký túc xá nghỉ ngơi.

Đừng nói là Tiểu Mao mà ngay cả vị đội trưởng này cũng bị hoảng sợ. Khi xe đã chạy tới dưới lầu của nhà khách trong quân đoàn , hắn vừa định nhìn hai người xuống xe thì phát hiện ra sắc mặt của Cố Hoài Việt ngồi ở phía sau có chút không thích hợp. Thì ra chỉ nghĩ là phản ứng khi lên cao nguyên, nhưng khi hỏi đến mới biết được là Nghiêm Chân phát sốt.

https://thuviensach.vn

Phát sốt cũng có thể coi là chuyện nhỏ nhưng là ở nơi này thì nó cũng khả năng lớn đoạt đi mạng người. 1 phút cũng không dám trì hoãn, trực tiếp đưa tới phòng y tế để thở oxi và chuyền nước biển, sợ lại bị chuyển thành phổi ứa nước. Cũng may nhiệt độ hạ xuống, nếu không...

Hắn nhìn nhìn Cố Hoài Việt nghiêm trang trước đây giờ vẫn đang đút cháo cho vợ, nếu có chuyện gì thì tiểu tử này nhất định sẽ hối hận.

Toàn bộ phòng bỗng nhiên yên tĩnh lại, Nghiêm Chân một bên ăn cháo một bên dùng ánh mặt vụng trộm đánh giá anh.Biểu tình vẫn là đạm mạc như nước, nhưng trong sâu thẳm của cặp mắt kia lộ ra sự mệt mỏi cùng uể oải.

Ăn xong cháo, Cố Hoài Việt đem bát không đưa cho Tiểu Mao, nhờ cậu ấy mang ra ngoài rồi nhân tiện nhờ cậu ta điều chỉnh tốc độ truyền dịch một tí. Nghiêm Chân yên lặng nhìn anh làm tất cả, thật lâu sau mới thấp giọng nói một câu xin lỗi.

Không tự giác, cô còn có cảm giác thật có lỗi.

Nói gì chứ, thân thể của cô đã biết kháng không được hai bao gạo mà còn đòi cứng rắn đi đến loại địa phương này, cô xứng đáng với kẻ chấp chứa lý luận cùng với tiểu gia hỏa Cố Gia Minh kia rồi.

Động tác trên tay của Cố Hoài Việt ngừng lại một chút, anh cười nhẹ rồi đem chai dịch treo lên tốt sau đó mới nói, "Không có việc gì. Em có chút phản ứng này cũng là bình thường, nghỉ ngơi nhiều thì tốt rồi. Đêm nay sẽ ngủ lại chỗ y tế của quân đoàn vậy, không ép buộc phải đến bên nhà khách đâu."

"Vâng." Cô hướng ổ chăn bên trong cọ cọ, lo lắng nháy mắt bao vây lấy cô.

https://thuviensach.vn

"Ngủ đi." Anh cuối cùng nhìn cô một cái, tắt ngọn đèn trong phòng chỉ chưa ngọn đèn ngủ đầu giường.

"Vậy còn anh.?" Lo lắng làm cho dự tính dâng lên vây quanh lấy cô, cô mở to mắt , mơ mơ hồ hồ nhìn anh. Chỉ thấy anh nghiêng người qua, thay cô dịch dịch góc chăn, ngón tay lơ đãng cọ qua hai má của cô, cảm giác lạnh lẽo làm cho cô hơi co rúm lại một chút. Anh làm như nhận thấy được, liền thật cẩn thận không hề đụng tới cô.

"Chờ em ngủ lại ra anh đi, anh ở gian phía ngoài. Em có gì thì cứ gọi anh."

"Vâng." Cô mơ hồ nói không rõ tiếng, cô bỗng nhiên cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, giơ tay bắt lấy tay anh rồi sặn, "Anh mặc thêm quần áo vào đi, trời lạnh lắm." Nói xong, liền ngủ.

Lập tức bị lòng bàn tay ấm áp cầm lấy, Cố Hoài Việt ngẩn người, thật lâu sau anh khẽ nở nụ cười, rút tay ra rồi đem cánh tay của cô bỏ vào trong chăn, tắt đèn rồi đi ra ngoài.

....

Ngày hôm sau vừa tỉnh lại, Nghiêm Chân cảm giác được mình đã tốt hơn một chút rồi.

Ít nhất đầu không còn hôn mê như vậy nhưng vẫn thấy cảm giác đau đầu vẫn đang còn tồn tại. Cô xoa nhẹ hai bên thái dương, đem quần áo đặt ở trước giường mặc vào. Sau khi xác định đã mặc đủ, cô mới dám chậm rãi đi ra ngoài.

Tối hôm qua cô mơ mơ màng màng ngủ thẳng một mạch đến sáng, ngay cả việc khi nào đến chỗ này cũng không rõ nữa, hơn nữa bóng đem đen như mực, thẳng đến sáng nay cô mới nhìn rõ được bộ dạng chân chính của quân đoàn này.

https://thuviensach.vn

Một loạt danh trại được sắp xếp chỉnh tề, trừ những thứ đó ra thì trong khu vực của quân đàon còn có phân tán những cây cỏ ở vùng nay. Một màu xanh lá đậm sắc, có khi những cây cỏ này còn chen lấn vào nơi đóng quân ở đây khiến họ cũng tức giận.

Trên sân thể dục, binh lính đang đem các tư trang lên xe, đây là muốn đưa vật liệu tư trang để tiếp tế. Vì một thời gian dài tuyết rơi nhiều nên đường không dễ đi, dẫn theo đó việc tiếp tế cũng bị ngừng lại một thời gian. Thấy các thứ còn trong kho sắp cạn kiệt, quân đoàn lập tức tổ chức người đưa vật tư.

Chính là...

Nghiêm Chân nhìn cảnh tượng ở cách đó không xa. Một mảnh trắng phau phau, lường trước được đường xá kiểu này cũng không dễ đi.

Tiểu Mao bừng thùng giữ ấm hướng phòng y tế mà đi tới, thấy cô cũng vui mừng cúi chào.

Nghiêm Chân mỉm cười, "Tham mưu trưởng của cậu đâu rồi?"

"Tham mưu trưởng đang cùng đội trưởng chỉ huy mọi người chuyển vật tư, trong chốc lát nữa thì đoàn xe sẽ xuất phát."

A, Nghiêm Chân nghĩ tới tối hôm qua đi ở trên đường, Bàng Khải có nói sẽ cho bọn họ hôm nay đi theo đoàn xe tiếp tế vật tư này lên liên khu 7.

Nghiêm Chân suy nghĩ một chút rồi đi ra ngoài.

Tiểu Mao vội kêu cô, "Chị dậu, chị ăn điểm tâm trước đi. Hơn nữa tham mưu trưởng nói hôm nay để cho chị ở lại quân đoàn nghỉ ngơi cho tốt. Mình anh ấy cùng đội trưởng sẽ đi lên liên khu 7."

Để cho cô ở lại đây ư?

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân mất vài phút mới tiêu hóa được những lời này, xoay người đi đến sân thể dục, để lại Tiểu Mao với vẻ mặt đau khổ đứng ở đó.

Bàng Khải một bên ôm ngực, một bên chỉ huy mọi người chuyển vật tư cùng các thứ cần thiết lên xe.

Phía nam của Tây Tạng là địa khu mà vừa vào mùa tuyết rơi cho đến nay đã có mấy đợt tuyết rơi nhiều, thời tiết nhiều ngày cũng không tốt lên, tối thiểu không thấy tuyết rơi nữa mà thôi. Nhưng tuyết đã tích tụ thật sự rất dày, cho nên lần vận chuyển vật tư này hắn cần phải đi theo. Hắn ở trong này cũng đã là 23 năm binh rồi, hơn nữa hắn cũng có kinh nghiệm lái xe khi cao nguyên có tuyết thế này. Nhưng nhìn bộ dáng cau mày, hai tay khoanh trước ngực của hắn thì không khỏi làm cho người ta lo lắng về đường xá của chuyến đi hai ngày này, hắn có thể chống đỡ được hay không.

Một thượng úy có nói, "Đội trưởng, hôm nay anh cũng đừng đi, ở lại doanh trại nghỉ ngơi một ngày đi."

Bàng khải xoay người trừng mắt nhìn hắn một cái, "Thân thể của tôi thì tôi biết rõ ràng, cậu không cần nói lời vô nghĩa."

Thượng úy kia cũng không có lên tiếng nữa, nhìn sang Cố Hoài Việt như muốn cầu viện. Nhưng là hắn cũng sai lầm rồi, không cần xem người này quân hàm so với Bàng Khải còn lớn hơn. Nhưng là lời nói nên nói cũng phải nói, mà cũng phải còn châm chước, "Hắn nói rất đúng, thân thể này của anh không thích hợp để hành quân gấp, lần này tôi thay anh tới đó."

Bàng Khải tự nhiên cũng không cho anh sắc mặt hòa nhã gì, "Cậu cũng đừng dài dòng nữa." Huấn một câu, chậm lại giọng điệu, "Nhưng thật ra vợ của cậu thì tốt nhất hôm nay nên ở lại chỗ này nghĩ ngơi một chút."

Cố Hoài Việt trầm ngâm một lát, khi anh đang chuẩn bị nói cái gì đó thì phía sau truyền đến một giọng nữ, "Em muốn đi."

https://thuviensach.vn

Không hề nghi ngờ gì nữa, là Nghiêm Chân.

Cố Hoài Việt xoay người sang chỗ khác, nhìn cô đang khoác chiếc áo khoác quân phụ rộng thùng thình, biểu tình của cô rất nghiêm túc.

Nghiêm Chân vo vo tóc, mím môi rồi nói, "Em nghĩ em nên cùng mọi người."

"Thân thể của em còn chưa có khỏi hẳn." Cố Hoài Việt liếc mắt nhìn cô rồi thấp giọng nói.

Đây chính là uyển chuyển cự tuyệt, Nghiêm Chân cười khổ. Ai nói rằng thân thể này của cô lại chịu thua kém thứ chứ nhưng nếu để cô ở lại đây mấy ngày chờ bọn họ trở về, vậy chẳng phải là cô đến đây không công rồi sao?

"Em biết. Nhưng em không nghĩ đến đây không công như vậy." Cô ôn nhu nói, trong ánh mắt có sự kiên đinh, quyết không từ bỏ làm cho anh không thể lập tức nói ra lời cự tuyệt. Nhưng thật ra ở phía sau Bàng đội trưởng cười ha hả, vỗ vỗ bờ vai của anh, "Đi, đừng tranh cãi nữa. Hôm nay cùng nhau đi, lên liên khu 7 mở đại hội."

Tuyết đọng quá dày, không ít đoạn đường cách trở, chỉ riêng việc dọn dẹp các chướng ngại vật cũng hao phất mất từ một đến hai giờ.

Thời điểm đến nay đã là 5h chiều, khoảng cách từ buổi sáng theo đoàn xuất phát đến giờ cũng đã mười mấy giờ.

Lại một lần nữa xuống xe, hô hấp dưới bầu không khí mới mẻ khiến cô có cảm giác thật tốt. Nghiêm Chân chậm rãi vặn thắt lưng, nhưng ngẩng lên lại mở to mắt, cô nhìn thấy một loạt binh lính xếp thành hàng đang ngây ngốc nhìn cô.

Đối diện trong chốc lát, Nghiêm Chân cũng ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

Bàng Khải cười, nhìn người nào đó liếc mắt một cái rồi hô một tiếng, "Triệu Văn Giang, lập tức tổ chức liên đội của cậu lại đây chuyển vật tư."

Triệu Văn Giang lập tức hoàn hồn, hắng giọng hô một tiếng, "Vâng.", rồi lập tức dẫn người của hắn là một đám "binh lính nhút nhát" đi chuyển vật tư.

Nghiêm Chân nhịn không được xì cười một tiếng. Phụ nữ ở trong bộ đội là một vật hiếm lạ, nhất là đối với đàn ông đóng quân ở biên phòng mà nói lại càng hiếm hơn. Cũng không thể nói họ là những binh lính nhút nhát, thì không có ai qua điện thoại thông báo cho họ biết trong đoàn đi tới lần này có phụ nữ, hơn nữa là một người rất xinh đẹp nha.

Bàng Khải cùng người nào đó đứng song song, cười mắng, "Đúng là đám nhút nhát, tám đời chưa thấy qua phụ nữ."

Người nào đó cười nhẹ, nhìn chăm chú vào bóng dáng cao gầy yếu ớt ở phía trước, chậm rãi nói, "Đại khái đối với bọn họ mà nói là một sự vui mừng ngoài ý muốn đi."

Với bọn họ là như thế. Với anh cũng như vậy.

https://thuviensach.vn

Chương 27

Tháo dỡ vật tư xuống, chuẩn bị bắt tay vào nấu nướng.

Không chỉ có những người ở lâu dài trong đội biên phòng đến đây, còn có tham mưu trưởng từ sư đoàn A từ xa hạ cố đến thăm, bữa cơm này dù thế nào thì cũng phải phải phong phú một chút chứ.

Triệu Văn Giang đã cùng tiểu đội bếp núc đánh tiếng tốt lắm, Bàng Khải vừa đi vào liền thấy, vẫn là nhịn không được răn dạy hắn một tiếng, "Cậu trước đây định suất ăn như thế nào mà giờ lại dừng? Cậu thế nhưng lại muốn mức tiêu chuẩn thức ăn vượt chỉ tiêu quan nghiêm trọng sao, cơm của mỗi người hai mươi đồng tiền thì làm sao trụ được hả?"

Triệu Văn Giang ngượng ngùng cười, "Đội trưởng, tình huống hôm nay này không có đặc thù sao?"

Khó được khi nào những người phương Bắc cởi mở này cũng có thời điểm nhăn nhó.

Bàng Khải cũng lười huấn hắn, trước khi đi dặn nói, "Khẩu vị chú ý nhẹ."

"Vâng!" Tiểu đội bếp núc mọi người đồng loạt đáp.

Bàng Khải cùng Cố Hoài Việt đi thị sát doanh trại, Nghiêm Chân một mình chậm rãi đi tới trước thao trường trong doanh trại.

Kỳ thật nơi này phong cảnh rất đẹp, ngay cả khu vực này có độ cao còn vượt hơn bốn ngàn thước so với mặt biển, từ nơi này nhìn xuống phía dưới, có thể thấy mây mù lượn lờ, giống như đặt mình trong tiên cảnh.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cười cười, lùi cái bóng dáng đang do thám về, tầm mắt đảo qua, thấy một người lính đứng cách đó không xa, vẫn không nhúc nhích.

Cô không khỏi tò mò, đề cao thanh âm hỏi, "Cậu đứng ở chỗ này làm gì thế?"

Chú lính kia đi ra cung kính làm quân lễ, nhìn Nghiêm Chân, lại có chút ngượng ngùng, "Liên trưởng mệnh lệnh cho tôi đi theo chị dâu, ở chỗ này đường xá trơn bóng, sợ chị bị té xuống."

Triệu Văn Giang này!

Nghiêm Chân lắc đầu, ôn nhu cười với người lính kia, "Vậy cũng tốt, anh liền mang tôi đi dạo xung quanh liên khu 7 của mọi người đi."

Nơi đóng quân rộng như vậy, thấy rõ ràng được ở chính giữa kia chính là cột cờ đỏ năm sao phất phới tung bay. Lá cờ đỏ năm sao này độc đáo ở chỗ nó là vẽ trên một tảng đá phía trên bệ, nhìn gần như là một cái ao lồi lên, thế nhưng nhìn từ xa lại rất đẹp.

Nghiêm Chân không ngạc nhiên mà hỏi, "Ai vẽ lá cờ đó vậy?"

Người lính Tiểu Vương nói, "Đây là Kiều tiểu đội trưởng lúc trước kia vẽ nên nhưng năm trước hắn vừa mới giải ngũ." Tiểu Vương cười cười rồi lại nói, "Hai khối đá trên bệ là liên trưởng cùng chúng tôi trong mộ lần hành quân đem về, để xếp thành hình cũng tiêu phí mất mấy ngày đó."

Nghiêm Chân khẽ cười, xa khắp vùng cao nguyên này còn tồn tại nhiều con người thần kỳ như vậy.

Đi thăm ký túc xá của bọn họ, Nghiêm Chân đi dọc theo cầu thang xuống phía dưới. Tiểu Vương luôn đi theo phía sau cô, sợ cô không cẩn thận mà trượt chân. Nói thật cô cũng lảo đảo vài lần, Tiểu Vương từ phía sau đỡ lấy cô, đỡ cô đứng vững rồi lập tức buông tay.

https://thuviensach.vn

Đây là chiến sĩ nơi này, những người lính bọn họ thật cẩn thận, chỉ sợ cô không thoải mái.

Thời điểm sắp đi đến cuối cầu thang, Nghiêm Chân thấy cách đó không xa Cố Hoài Việt cùng Bàng Khải đang đi tới đây. Hai người nói chút gì đó, sau đó Cố Hoài Việt đi tới chỗ cô.

Nghiêm Chân không tự giác đi nhanh vài bước, Cố Hoài Việt nhíu nhíu mày, vươn tay đến nhưng cũng dặn cô, "Em đi chậm một chút."

Lúc này cô nhớ ra phản ứng khi lên trên cao nguyên của cô mới thoáng giảm bớt một chút, không thích hợp đi nhanh như thế.

Nghiêm Chân nhìn anh vươn tay sửng sốt một chút, khóe miệng hơi hơi cong lên, nắm tay anh thuận lợi đi hết cầu thang.

"Em có lạnh hay không?" Anh cầm tay cô, hai tay lạnh như băng, không cảm giác được cái gì.

Nghiêm Chân cười cười, rụt lại cổ, "Vâng, hơi lạnh."

Nhiệt độ mùa đông ở nơi này có thể xuống dưới -30 độ, hiện tại dù chưa đến thời điểm lạnh nhất nhưng so sánh với thành phố C , coi như là tiết trời lạnh nhất trước nay chưa từng có.

Anh nhìn cô, cười nhẹ.

"Tiểu Vương, ra phía sân sau chuyển ít củi lửa đến."

Tiểu Vương tuân lệnh bước đi, đi đến nửa đường lại bị anh gọi lại, "Lại đi tới nhà bếp một chuyến nữa."

Nghiêm Chân không khỏi tò mò, "Anh muốn làm gì?"

"Em không phải lạnh sao?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân gật gật đầu.

"Cho nên anh tìm cho một nơi tránh rét đây."

Cái nơi tránh ré kia là một căn bếp nhỏ hẹp chỉ có 7-8 mét vuông như thế này. Nghiêm Chân đứng ở cửa, sửng sốt một chút.

Tiểu Vương ôm mớ củi vừa mới nhặt vào cửa, Cố tham mưu trưởng vén tay áo, ngồi xuống ghế chuẩn bị nhóm lửa. Anh lấy ra một ít giấy báo bỏ vào, rồi sau đó lại thêm vào mấy nhánh củi, chỉ chốc lát sau lửa nóng thiêu cháy, chỉ cần cách một khoảng cách gần thì có thể cảm giác được sức nóng của ngọn lửa đang cháy kia.

Nghiêm Chân không tự giác tới gần, Cố Hoài Việt nhìn cô, bỗng nhiên đưa tay bắt được cánh tay của cô, Nghiêm Chân sửng sốt.

"Em tới gần ngọn lửa như vậy, cẩn thận cháy quần áo bây giờ." Anh đem ghế dựa đặt ở bên người mình, Nghiêm Chân do dự một chút, đi tới đó ngồi xuống.

Tiểu Vương nửa ngồi ở đó bỏ thêm củi vào trong bếp, Nghiêm Chân nhìn tư thế ngồi khó chịu của hắn, liền đi qua lấy một cái ghế nhỏ khác cho hắn ngồi.

Tiểu Vương có khi nào nhận được đãi ngộ như thế này đâu nên khẩn trương không biết nên phản ứng như thế nào, nhanh chóng khởi động thân mình liên tục lùi sau. Nghiêm Chân bị phản ứng dị thường này của hắn làm cho ngạc nhiên, không biết nên nói như thế nào hắn mới có thể buông lỏng lại.

"Tiểu Vương, còn phải đưa cho cậu khẩu lệnh sao?" Nghiêm Chân cười nói, "Một hai ba, ngồi?"

https://thuviensach.vn

Tiểu vương vào thế quẫn bách, thế nhưng vẫn phải đem mông di chuyển đến ngồi trên ghế.

Bỗng nhiên Tiểu Vương gõ đầu một cái, nghĩ tới một chuyện trọng yếu nào đó, "Quên mất, còn không có cho vật nuôi ăn a!" Nói xong nhanh như chớp chạy vụt ra bên ngoài, Cố Hoài Việt gọi hắn lại, "Cậu đi cho con chó trong doanh trại ăn sao?"

"Vâng." Tiểu Vương lúng ta lúng túng đáp.

Cố Hoài Việt nhất thời hứng thú, "Cậu cho nó ăn xong thì dắt đến đây xem."

Nhìn bóng dáng Tiểu Vương nhanh chóng rời đi, Nghiêm Chân không khỏi cảm thán, "Tuổi trẻ thật tốt."

"Cậu ấy đang khẩn trương." Cố Hoài Việt nở nụ cười, thấp giọng nói, ngọn lửa chậm rãi dấy lên, có vài tia sáng thản nhiên xẹt qua trên mặt anh, soi rõ hình dáng góc cạnh rõ ràng trên khuôn mặt kia.

Bình thường, ở trong mắt Nghiêm Chân thì biểu tình của anh cũng rất ít, thường xuyên là khuôn mặt không chút thay đổi, nhưng là từ khi đến nơi đây, từ khi bước vào liên khu 7 này thì biểu tình trên khuôn mặt anh lại nhu hòa rất nhiều.

"Nơi này đại bộ phận binh lính đều rất ít khi về nhà, một năm trở về một lần thì đã xem như là thường xuyên rồi. Ở thời điểm khi anh còn làm tân binh vẫn truyền lưu một câu này." Cố Hoài Việt nói, "Vào Tây Tạng, chẳng khác nào vào miếu hòa thượng."

Nghiêm Chân khẽ cười, "Nơi này vốn không có người phụ nữ Tây Tạng nào sao?"

https://thuviensach.vn

Anh chậm rãi lắc lắc đầu, "Không có, nơi này độ cao so với mặt biển rất cao, đường xá quá xa, địa hình cũng không được tốt lắm, bình thường chẳng có cô gái nào đến đây đâu."

Cho nên nói đừng nói một năm, cho dù hai năm những người lính này cũng chưa có thấy qua phụ nữ.

Nghiêm Chân đến, quả thật làm cho bọn họ vừa mừng vừa sợ.

"Vậy còn anh?" Yên tĩnh trong một cái chớp mắt, Nghiêm Chân bỗng nhiên mở miệng.

"Sao em?" Anh dùng cái móc khều củi lửa một chút, bên trong phát ra tiếng tách tách thật nhỏ, anh nhất thời không thể nghe rõ câu hỏi của cô.

Nghiêm Chân dừng một chút, mới lại một lần nữa hỏi ra ,"Vậy anh ở trong này tham gia quân ngũ, có phải cũng có một thời gian rất lâu không thấy được... người bên ngoài hay không?"

Cô lặng lẽ thay đổi khái niệm, đem hai chữ phụ nữ nuốt xuống, nhưng là Cố Hoài Việt làm sao lại nghe không rõ. Anh sửng sốt một chút, rồi sau đó chậm rãi cười,"Thời gian của anh so với bọn họ còn dài hơn nữa mà."

"Sao cơ?"

"Sau khi đến Tây Tạng, một lần nữa lại nhìn thấy người phái khác đã là chuyện của ba năm sau."

Anh có ba năm không nghỉ phép, ba năm qua năm mới đều trôi qua ở trạm gác. Cuối cùng Cố lão gia cùng mẹ Cố trong nhà không còn chút kiên nhẫn nào nữa, một cuộc điện thoại gọi đến trạm gác đem anh lôi trở về. Dù vẫn lấy bừa cái cớ là "lmẹ anh bị bênh" như vậy nhưng anh vẫn tin.

https://thuviensach.vn

Thời điểm tuổi trẻ luôn tâm cao khí ngạo, luôn nghĩ đến chính mình đủ cường, khát vọng đi được càng xa một chút. Anh nghĩ đến anh dốc sức luyện ba năm nắm vững thành thục các kỹ năng hạng mục quân sự liền có thể cứng cáp đao thương bất nhập, kỳ thật bằng không. Trên đời này luôn có một thứ nào đó, có thể không cần tốn nhiều sức cũng khiến cho con người ta bó tay.

So với vũ khí thì cái gì có lực sát thương hơn? Cảm tình, bất luận là thân tình, hữu tình, hay là... Tình yêu.

Khi anh lấy lại tinh thần, Tiểu Vương đã đem chó dắt qua đây. Không phải là loại chó đặc thù gì, là một con chó chăn cừu Đức, một thân vàng óng.

(Tại Việt Nam, giống chó này được gọi là chó Berger (béc giê hay bẹc giê), phiên âm từ tiếng Pháp berger cũng có nghĩa là chó chăn cừu.)

Nghiêm Chân tò mò tên của nó, "Nó thật sự gọi là Uy Phong?"

Nhìn thấy Nghiêm Chân lần nữa xác nhận lại cái tên này, Tiểu Vương còn có chút câu nệ đáp, "Vang, là tôi đặt cái tên này cho nó. Nó thế nhưng rất lợi hại, trong các trận đấu giữa những chú chó trong quân khu, thật nhiều hạng mục kỹ năng đều so với những chú chó khác ưu tú hơn!" Vừa nói lên chuyện này, trên mặt Tiểu Vương hiện ra một tia kiêu ngạo.

Cố Hoài Việt cúi người, nhìn con chó này, anh đem quả bóng trong tay Tiểu Vương đánh ra ngoài, Uy Phong lập tức tung người bỏ chạy, ngậm trở về.

"Cậu nuôi bao lâu rồi?" Cố Hoài Việt hỏi.

"Mười một tháng."

Anh nở nụ cười,"Uh, không tồi."

https://thuviensach.vn

Tiểu Vương lôi kéo sợi xích, Nghiêm Chân ngồi xuống dưới, lấy tay thử thăm dò sờ sờ lông Uy Phong. Con chó Uy Phong này lập tức run lên một chút, lắc lắc cái đuôi, phóng xuất ra tín hiệu "muốn sống chớ lại gần".

Nghiêm Chân lập tức rụt tay về, vẻ mặt tiếc nuối nhìn Uy Phong. Không những thế con chó kia còn khuyến mãi thêm cho cô một cái liếc mắt, rồi sau đó khinh thường khoắt mông, đi về phía Cố Hoài Việt, còn giống như làm nũng cọ cọ ống tay áo của anh.

Lần này, Nghiêm Chân càng thêm phiền muộn .

Tiểu Vương nghẹn cười thực sự vất vả, Cố Hoài Việt nhìn cô rồi nói, "Em vươn tay lại đây đi."

Nghiêm Chân vươn tay, còn chưa có hiểu chuyện gì, anh đã nắm lấy bàn tay cô rồi kéo tới gần Uy Phong, thấy nó không có kháng cự, Cố Hoài Việt mới chậm rãi buông tay ra. Nghiêm Chân rốt cục cũng đụng được đến lông của chú chó Uy Phong, cảm giác mềm mại cùng tính cách kiêu ngạo của nó thật là tương phản.

Cố Hoài Việt tiếp nhận bánh bao trong tay Riểu Vương, nhét vào trong tay Nghiêm Chân, "Em thử cho nó ăn xem."

Chó trong quân đội cũng có thức ăn tiêu chuẩn chuyên môn, bánh bao này chỉ có thể tính đồ ăn vặt của nó, thời điểm đói bụng thì chỉ để ăn tạm thôi.

Nghiêm Chân bẻ ra một miếng nhỏ, đưa đến bên miệng của nó. Chú chó ta hiển nhiên thực không thích ứng với phương thức cho ăn như cho đứa nít ranh ăn cơm này của cô, nhưng là mỹ thực ở ngay trước mặt, vẫn là ngửi ngửi rồi ăn lấy.

Nghiêm Chân thật vui vẻ nhìn Cố Hoài Việt, anh nhẹ nhàng vuốt bộ lông óng ả của Uy Phong và nói, "Cho nó ăn đồ ăn là bước đầu tiên để tiểu động

https://thuviensach.vn

vật loại này phục tùng, cũng là bước quan trọng nhất." Nói xong anh còn cười cười, "Nhưng giống đại gia hỏa này, cũng không phải ai cũng có thể cho nó ăn đâu."

Chó ở trong quân đội cũng không giống với chó thường ở ngoài nha, treo trên người cái từ 'quân' liền phảng giống như xương cốt trong người là của bộ đội vậy.

Nhưng trong đầu của Nghiêm Chân bỗng nhiên theo bản năng lặp lại mấy chữ: cho nó ăn...

囧.

Hôm nay không chỉ có muốn tới liên khu 7 này triển khai đại hội, nhưng lại nhân tiện cùng nhau ngồi ăn cơm một lần. Không, tiêu chuẩn này thế nhưng còn cao hơn ăn liên hoan xa rất xa, khó trách đội trưởng Bàng Khải Bàng muốn giáo huấn Triệu Văn Giang.

Chuyện tiếc nuối duy nhất là trên bàn này không có rượu, ngay cả cái chai bia cũng đều không có! Đây là việc mà Triệu Văn Giang đã nói trước với đội trưởng của đội bếp núc, bởi vì thân thể của Bàng Khải không tốt cho nên đêm nay ăn liên hoan không uống rượu. Tuy rằng các anh em ở đây cảm thấy vô cùng hưng chí, nhưng cũng phải nhịn.

Nhưng thật ra Bàng Khải nhìn thấy bàn ăn liền nở nụ cười, đẩy đẩy Triệu Văn giang và nói, "Tiểu tử cậu, dù sao hôm nay thức ăn cũng đã tiêu phí rồi còn gì, mấy bình rượu thế nhưng còn luyến tiếc sao?"

Triệu Văn Giang đứng lên, cung kính làm quân lễ, "Báo cáo thủ trưởng, đêm nay ăn liên hoan không uống rượu, không được uống rượu mà chỉ được uống nước lọc!"

Nói xong, một hạt đậu phộng bắn trúng đầu của hắn.

https://thuviensach.vn

Bàng Khải tức giận, "Đi, lấy rượu!"

Triệu Văn Giang lại không sợ chết nói, "Muốn uống rượu cũng được, các chiến sĩ chúng tôi đây thương lượng một chút, đội trưởng anh hát một bài hát liền dâng bình rượu cho anh uống!"

Hắc, Bàng Khải nhất thời trượt khỏi ghế. Đám tiểu tử này, còn cất giấu rượu không đem lên uống, hắn cũng đã nhiều lần ở đây nhưng thật ra ở chỗ vẫn uống được mà.

Hắn nghĩ nghĩ trong chốc lát, Bàng đội trưởng đẩy đẩy Cố Hoài Việt, "Cậu đi."

Cố tham mưu trưởng bình tĩnh đáp, "Tôi không uống rượu."

"Vậy cậu cũng phải đi." Bàng Khải nói, "Tôi sẽ hát bài hát mà cậu hay cất giữ đấy."

Bài hát mà anh ấy cất giữ? Nghiêm Chân nhất thời thập phần tò mò.

Việc này là có điển cố , thời điểm khi Cố tham mưu trưởng vẫn là một người lính trinh sát có quân hàm thấp, luôn ẩn núp chờ phân phó thì có đoàn văn công được phái đến đồn biên phòng này để biểu diễn văn nghệ với mục đích ... phát huy tinh thần thăm hỏi.

Nói là phát huy tinh thần thăm hỏi nhưng những người trong tổ văn nghệ này căn bản sẽ không có thể diễn liên tục trong 3 tiếng của bữa tiệc tối được, còn phải từ trong đoàn biên phòng đoàn bắt thăm vài chiễn sĩ lên tham gia cho đủ số lượng. Đội trưởng vung đại tay lên, mỗi tiểu đội đều phải chọn ra hai người. Mà Cố tham mưu trưởng của tổ trinh sát là một trong hai người bắt trúng, một người còn lại là Liên trưởng, liên trưởng là xung phong nhận việc mà đi lên. Mà người kia là Cố Hoài Việt, như thế nào mà phải đi lên... chính là -- bắt thăm.

https://thuviensach.vn

Xét thấy Cố tham mưu trưởng trầm thấp im lặng, lãnh đạo của đoàn văn công an bài cho anh là giọng nam đơn ca, còn dặn anh phải hát cho tốt, bởi vì thời điểm diễn xuất có thủ trưởng làm khán giả.

Cái này trường hợp này đúng là khả năng chết rất lớn.

Tất cả mọi người đều khuyến khích anh, đều tích cực đề cử ca khúc cho anh.

Nhìn đến một loạt ca khúc trên danh sách, Cố Hoài Việt đầu tiên chính là nhướng mày, "Như thế nào một cái hai đều là tục tằng như vậy chứ." Cái gì tình yêu chứ , từ ngữ ý nghĩa thế này có thể hát trong buổi tiệc này được sao?

Cuối cùng vẫn là liên trưởng ra mặt, cống hiến ca khúc mang đậm sắc quê hương -- dân ca thảo nguyên.

Đêm đó diễn xuất thực thành công, đội trưởng cùng đi với lãnh đạo cùng nhau làm khán giả xem diễn xuất của đoàn văn công. Đợi cho Cố Hoài Việt hát xong rồi, đội trưởng quay đầu đến hỏi thủ trưởng cảm giác như thế nào.

Thủ trưởng gật gật đầu, nói câu làm cho đội trưởng khó quên, "Rất hay, đúng là rất hay. Nhưng đây là chiến sĩ bị lừa rồi sao, như thế nào lại đi hát bài hát của thảo nguyên thế này chứ?"

Bàng Khải kể lại sinh động như thật, Nghiêm Chân nghe xong cũng nhịn không được cười lên một tiếng.

Cái này tốt lắm, các chiến sĩ đem ánh mắt nhắm ngay Cố Hoài Việt, còn gọi thêm "Chị dâu cùng nhau hát đi!"

Nghiêm Chân chịu không được sự ồn ào của các chiến sĩ, nhìn về phía Cố Hoài Việt

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt của an vẫn thực nhu hòa, đây là một loại đắm chìm ở trong ký ức cũ mới có thể xuất hiện nhu hòa như thế, thậm chí còn mang theo một chút dung túng. Anh quay đầu đi đến, nhìn cô rồi cầm tay của cô và nói, "Em hát được không?"

Cô còn có thể nói không sao?

Một khúc các dưới sự hò reo của các chiến sĩ là "Yêu thương ngọt ngào", cho dù da mặt của mọi người ai cũng hồng hào mà Nghiêm Chân càng không phải nói, da mặt cô đã sớm hồng thấu .

Nhưng không khí cũng là náo nhiệt lên, Triệu Văn Giang đưa tay chèn ép mới đình chỉ được sự ồn ào của các chiến sĩ, hát lên bài hát tự cải biên《tam đại kỷ luật, bát hạng chú ý》 được xem như là thần khúc, "Cách mạng quân nhân người người muốn có vợ, anh muốn tôi cũng muốn, làm sao mà có nhiều như vậy! Tuân thủ kỷ luật một người phát một cái, không nghe lời phạt cả vợ nha."

Nghiêm Chân nghe xong cơ hồ mặt nóng lên.

Cố tham mưu trưởng cũng không đứng dậy, chính là bất đắc dĩ cười cười rồi nói nhỏ, "Mấy tên nhút nhát này.."

Rượu cũng đã uống rồi. Uống rượu làm ấm người, nhưng là càng ấm lòng người.

Nằm ở trên giường, Nghiêm Chân nhớ lại một ngày này, nhất thời liền cảm giác thực thần kỳ.

Mấy tháng trước cô còn không có nghĩ tới, sẽ có một ngày như vậy, chính mình sẽ nằm ở trong này, lẳng lặng lắng nghe tiếng gió gào thét ngoài cửa sổ, cảm thụ được độ ấm của lòng người ở nơi đây.

https://thuviensach.vn

Nghe Triệu Văn Giang nói, bọn họ đem hai phòng ấm nhất trong doanh trại cho mọi người nghỉ ngơi, từng cái trong phòng đều có một cái bếp Sơn Tây, sưởi ấm . Một cái để cho Bàng Khải, một cái khác nữa là để chỗ hai người.

Nghĩ đến đây, Nghiêm Chân đưa tay nắm lấy khăn trải giường, trong lòng bàn tay nóng đổ mồ hôi. Khẩn trương! Nhưng là khẩn trương cái gì chính cô cũng không biết!

Cô trở mình một cái thì tiếng mở cửa vang lên, cô lập tức từ trên giường ngồi dậy, làm cho Cố Hoài Việt đang đẩy cửa mà vào cũng sửng sốt một chút.

"Em làm sao vậy, không thoải mái?" Phản ứng lại được, anh rất nhanh đã hỏi lại.

"Không, không phải." Nghiêm Chân lắc đầu, sắc mặt phi hồng.

Cố Hoài Việt chăm chú nhìn cô vài giây, bỗng nhiên nở nụ cười. Anh nhớ tới câu cuối cùng mà Bàng Khải nói với mình-- Cậu đêm nay là người hạnh phúc nhất trong toàn doanh trại nà. Bởi vì, cậu có vợ ở bên cạnh!

Anh lúc ấy chính là nở nụ cười, vẫn chưa nói thêm cái gì. Nay nhìn đến cô thì mới chợt nhớ đến, từ khi nhận giấy chứng nhận kết hôn tới nay thì tính ra bọn họ là lần đầu tiên ngủ chung giường đi, bỏ qua lần có Cố Gia Minh nằm giữa thì chắc chắn đây là lần đầu tiên.

Khó trách cô ấy lại khẩn trương như vậy.

"Em ngủ đi."

"Vâng." Biểu tình bình tĩnh của anh làm cho cô thả lỏng, nằm cuộn mình vào trong chăn, gói kỹ lưỡng.

https://thuviensach.vn

Chỉ chốc lát sau đèn cũng được tắt đi, trong bóng tối cô có thể nghe được tiếng anh cởi quần áo. Chờ một lát sau, mới yên lặng đi.

Bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều của anh, giờ phút này cô giống như mới hoàn toàn an tâm, thì ra rất nhanh bàn tay đã lặng lẽ duỗi ra.

Người đàn ông này thực dễ dàng đem lại cảm giác tin cậy oan toàn cho cô. Cô không thể nhận loại cảm giác này thật hay giả, nhưng không cách nào lại không chịu này ảnh hưởng được.

Tựa như hiện tại, tựa như vừa mới đây thôi.

Thời tiết vào đêm càng ngày càng lạnh đi, cô cơ hồ là vô ý thức hướng bên người anh mà nhích lại gần. Đến khi phản ứng lại được khiến cô giật mình sửng sốt trong chốc lát, dùng sức di chuyển ra một chút. Một chút động tĩnh nhỏ ấy thực dễ dàng làm anh tỉnh giấc.

"Em ngủ không được sao?"

Nghiêm Chân yên lặng chớp mắt một cái rồi mới rầu rĩ đáp, "Vâng. Em ... có chút không quen giường."

"Em có lạnh không?"

"..."

"Em lạnh thì dịch qua bên này nằm đi, nằm như vậy sẽ ấm hơn."

Anh tựa như một nguồn nhiệt, tới gần sẽ cảm giác được ấm áp.

Một lát sau, cô còn chưa có ngủ. Nhìn ra ngoài cửa sổ ngọn đèn nhỏ trên đồi chiếu những ánh sáng nhạt xuống, cô xoay người sang chỗ khác.

"Hoài Việt."

https://thuviensach.vn

"Sao em?" Anh đáp, giọng nói rõ ràng như trước.

"Bài hát dân ca thảo nguyên kia dễ nghe sao?"

Anh im lặng vài giây, mới đáp, "Rất dễ nghe."

"Anh có thể hát cho em nghe được không?"

Cố Hoài Việt hơi hơi nghiêng đầu, mở nửa con mắt, ánh mắt nhu hòa dừng trên người cô, như lại nhớ tới một đêm kia, anh ngồi ở trên xe, đem cô ôm vào trong ngực, nhìn cô đang ngủ mà mày hơi hơi nhăn lại.

Trong lúc nhất thời, anh có chút hoảng hốt. Trong thời gian chần chờ chỉ ngắn ngủi nhưng làm cho Nghiêm Chân nghĩ rằng anh không muốn, rụt lui cổ, chuẩn bị nhắm mắt ngủ. Nhưng đúng lúc này giọng nói của anh lại vang lên.

"Em nằm lại gần đây một chút."

"Sao ạ?"

"Anh hát cho em nghe."

"..."

Nằm rất gần ở bên cạnh, Nghiêm Chân nghe anh thấp giọng hát bài hát đó cùng với vùng cao nguyên này rất hòa nhập. Cô một bên nghe, một bên trong lòng ghi nhớ ca từ bài hát đó.

Có một nơi rất xa, rất xa

Nói đó có ngọn gió từ thảo nguyên xưa

Chan chứa sự kiêu hãnh và thâm u trong mắt mẹ

Ôn nhu ấm áp triền miên trong lời nói

https://thuviensach.vn

Giống như cây gỗ phải càng cứng cáp hơn nơi thủ đô Ulan Bator

Hát một bài hát nhẹ nhàng cùng với làn gió nhẹ nhàng thoi

Giống như cây gỗ phải càng cứng cáp hơn nơi thủ đôUlan Bator

Người hát không được rơi một giọt nước mắt...

Có một nơi rất xa, rất xa

Nơi đó có sự ghi nhớ sâu đậm nhất cả một đời người.

Con dân thảo nguyên vô ưu vô lự

Phụ nữ nơi nơi nâng cốc cùng hát

Giống như cây gỗ phải càng cứng cáp hơn nơi thủ đô Ulan Bator

Người xa cuối chân trời lại gần ở ngay trước mắt tôi

Giống như cây gỗ phải càng cứng cáp hơn nơi thủ đô Ulan Bator

Người nghe không được rơi một giọt nước mắt...

...

... ...

(Ulan Bator : thủ đô của Mông Cổ)

Giọng ca trầm thấp cùng bóng đêm hòa lẫn vào nhau, phảng phất hình như có dấu hiệu của việc chìm vào giấc ngủ ngon kia. Nhớ kỹ nhớ kỹ ca từ, cô liền nhắm hai mắt lại.

Hát một hồi lâu, Cố Hoài Việt ngừng lại, quay đầu nhìn sang Nghiêm Chân. Chỉ thấy đôi mắt cô đã nhắm chặt, hô hấp cũng thực nhẹ nhàng,

https://thuviensach.vn

nghiễm nhiên bộ dạng này là đã ngủ say rồi. Nhưng mặt nhăn mày nhíu, giống như thấy mộng gì vậy. Anh lẳng lặng nhìn vài giây, cơ hồ là vô ý thức vươn tay, xoa nhẹ hàng mi của cô.

Đợi đến khi Cố Hoài Việt xoa nhẹ xong hàng mi của cô rồi chuẩn bị ngủ tiếp thì bỗng nhiên nghe thấy Nghiêm Chân thấp giọng kêu tên anh, "Hoài Việt."

"Sao em?"

"Hát rất êm tai."

Nói xong liền nặng nề ngủ, phảng phất giống như một hồi tỉnh ngủ bỗng nhiên nhớ tới, nhất định phải nói cho anh nghe. Cố Hoài Việt sửng sốt một chút, môi khẽ cong lên, cười nhẹ.

Kỳ thật, cao nguyên này cũng không lạnh lẽo như trong trí nhớ như vậy .

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, đầu của Nghiêm Chân cũng đã đỡ đau hơn rất nhiều.

Cô một mình nằm ở trên giường, đưa tay đấm bóp thắt lưng. Lòng bàn tay không tự chủ được mà đưa qua chỗ anh nằm lúc tôi, không cảm giác được độ ấm nào, xem ra anh dậy từ rất sớm rồi.

Cô ngôi ở trên giường phát ngốc trong chốc lát, trong đầu không tự chủ được mà nhớ lại tối hôm qua. Cô ngủ thật sự ấm áp, ngay cả chính cô đều cảm thấy kinh ngạc, tới khi tỉnh ngủ mới phát hiện ra, thì ra là đang nằm ở trong ngực anh, vì thế lại không khỏi giật mình.

Nghĩ tới gần thì sẽ có điều cố kỵ. Nghĩ cách xa lại sợ hãi sự lạnh lẽo.

Thật sự là thiên nhân giao chiến.

(thiên nhân giao chiến: tựa như đấu tranh tư tưởng cực mạnh.)

Nghiêm Chân xoa xoa đầu, mặc quần áo rửa mặt xong rồi đi ra ngoài.

Hôm nay Cố Hoài Việt thay một chiếc áo lạnh thật dày làm huấn phục, mà Nghiêm Chân sợ lạnh nên trước khi mặc áo này lên trên ngườithì cô cảm thấy rất nặng khi mặc nó rồi, hơn nữa còn cảm thấy cô lùn đi nữa. nhưng là bộ này mặc trên người nào đó vẫn rất vừa người.

Trên sân thể dục của liên khu 7 có nhóm binh lính đang ra sân tập thể dục buổi sáng, trong chốc lát còn đi ra ngoài huấn luyện nữa. Cố Hoài Việt

https://thuviensach.vn

đứng ở trên bậc thang của ký túc xá lẳng lặng nhìn, nghe thấy tiếng mở cửa thì xoay người lại.

"Em dậy rồi à?"

"Vâng." Nghiêm Chân gật gật đầu.

Anh chỉ vào phòng bếp, "Đã qua giờ ăn sáng rồi, nhưng lão Lưu làm bếp có để lại cơm cho em. Anh cùng em đi qua đó."

Nghiêm Chân có chút ngượng ngùng, "Em có phải là dậy muộn quá hay không, anh thế nào lại không gọi em vậy?"

Nói xong không nghĩ được là trượt chân một chút, suýt nữa thì ngã sấp xuống. May mắn là Cố tham mưu trưởng tay mắt lanh lẹ đã bắt được cánh tay của cô.

Nghiêm Chân lại luống cuống tay chân, Cố Hoài Việt cúi đầu nhìn cô rồi cười cười, "Vẫn nên để cho em ngủ nhiều một chút, hôm nay chắc sẽ rất mệt."

Nghiêm Chân hỏi lại, "Hôm nay có an bài gì sao anh?" Bỗng nhiên nhớ tới lý do ban đầu khiến bọn họ đến đây lại càng thêm tò mò, "Không phải anh nói đến gặp chiến hữu sao, chính là gặp Đội trưởng sao?"

Cố Hoài Việt lắc lắc đầu, "Có có một vị chiến hữu nữa, nhưng hắn ở nơi so với mặt biển còn cao hơn rất nhiều, cách nơi này khá xa."

Nghiêm Chân gật gật đầu, nhanh chóng ăn bữa sáng rồi chuẩn bị xuất phát.

Bàng Khải sớm đã ăn qua điểm tâm liền trực tiếp trở về đoàn bộ, tới gần cuối năm không ở trong quân đoàn quản lý và đốc thúc thì cũng không được. Hôm nay Triệu Văn Giang đã phái một người có chuyên môn đi cùng

https://thuviensach.vn

hai người họ, nhưng mới đi chưa được bao lâu thì phía trước đã có một hố tuyết chặn đường đi của bọn họ.

Cố Hoài Việt trầm ngâm một lát, quyết định để xe lại rồi đi bộ.

Tiểu đội trưởng Vương nhất thời kinh hãi, "Thủ trưởng, từ đây lên đó đi còn phải hơn hai giờ nữa."

Cố Hoài Việt tự nhiên biết điểm này nhưng anh vẫn nói, "Cậu lái xe trở về quân đoàn đi."

Tiểu Vương lập tức nói, "Khó mà làm được, liên trưởng đã giao cho tôi bảo hộ anh cùng chị dâu đến nơi an toàn. Con đường này có vài nơi không an toàn, tôi nhất định phải đi theo hai người.

Cố Hoài Việt thản nhiên nở nụ cười, "Tiểu Vương, cậu chắc đã quên, tôi từng là người lính đã đóng quân ở nơi này rất nhiều năm rồi."

Tiểu Vương nghẹn một chút, tầm mắt vừa chuyển liền thấy Nghiêm Chân bước từ trên xe xuống, tựa như thấy được cứu tinh mà hỏi, "vậy... chị dâu có thể đi được không?"

Dứt lời, hai người đồng thời nhìn về phía Nghiêm Chân.

Nghiêm Chân thật vật vả mới đem mũ trùm kín đầu, chỉnh sao cho chỉ có khuôn mặt lộ ra ở bên ngoài thôi. Tầm mắt của hai người dừng trên người cô khiến Cố Hoài Việt có chút do dự.

"Em có thể đi được." Cô chỉnh cái khăn quàng cổ đang vây quanh miệng một chút, vội vàng nói ra

Anh chăm chú nhìn cô một lát, một đôi mắt xinh đẹp kia để lộ ra sự áp bức làm cho anh có chút kinh ngạc. Anh hạ quyết tâm, Cố Hoài Việt vỗ vỗ

https://thuviensach.vn

bả vai Tiểu Vương, "Được rồi, cậu đi về trước đi. Chị dâu cậu sẽ đi cùng tôi."

Tiểu Vương chỉ đành phải chấp hành mệnh lệnh.

Ở vùng núi có độ cao so với mặt biển là rất cao, đường núi gập ghềnh, đi đứng không phải chỉ có lực đạo mà còn phải hao tâm tổn trí nữa.

Cố Hoài Việt cố ý thả chậm bước đi, thứ nhất là vì bảo tồn thể lực, hai là vì để Nghiêm Chân có thể theo kịp. Cứ việc nhìn thấy rằng cô nhắm mắt đi theo rất gần ở phía sau nhưng cô cũng đã thực sự cố hết sức rồi.

Anh dẫn đầu vượt qua một một cái cây ngã xuống làm thành cái cầu bắc ngang, rất bình tĩnh quay lại phía cô vươn tay ra, "Em hãy nắm lấy tay anh."

Nghiêm Chân thật cẩn thận vươn tay, lập tức bàn tay của cô bị nắm chặt, an toàn thông qua cây cầu gỗ nhỏ hẹp này.

Đứng ở đầu này cầu rồi, cô đứng thở dốc, thời tiết ở đây như thế nhưng trên trán cô đã lấm tấm mồ hôi. Thật vất vả mới bình phục lại được, cô nhìn Cố Hoài Việt cười khổ, "em có phải là rất vô dụng phải không?"

Cố Hoài Việt nhìn cô rồi lắc đầu, "Em có thể đi đến nơi đây cũng đã làm cho anh nhìn với cặp mắt khác xưa rồi." Sau khoảnh khắc ấy, cảm giác như thời gian luôn quay chung quanh anh.

Sao? Cái này dường như là đang khen ngợi sao? Nghiêm Chân nghiêng đầu, mỉm cười.

Cũng may đi qua chỗ đó là một đoạn đường bình ổn hơn rồi.

"Kỳ thật em trước đây rất là lười." cô cảm động mà nói ra, "Em còn nhớ rỡ năm em bắt đầu đi học tiểu học, trong trường học cử hành đại hội thể dục thể thao, khi có có hạng mục chạy dài 800m. Cũng không phải là dài lắm

https://thuviensach.vn

nhưng đối với những cô cậu nhóc mới học năm nhất tiểu học thì đó chính là một sự khiêu chiến."

Cố Hoài Việt thả chậm cước bộ , đi song song với Nghiêm Chân, lắng lặng nghe cô nói.

"Khi đó trong lớp không có bạn nào chịu tham gia, cô giáo cũng thực vội vã lo lắng cho nên đã đưa em rat ham gia. Anh đoán xem cô giáo đã nói gì với em?" Cô cười khanh khách mà hỏi, không đợi anh nói một chữ liền công bố đáp án, "Cô giáo nói: Nghiêm Chân, ba của em không phải tham gia quân ngũ sao? Em chạy đi. Chạy không tốt chính là làm mất mặt người giải phóng quân."

Cố Hoài Việt không khỏi cười cười.

"Sau này để cho ba em biết, ông ấy đã dùng sức mạnh huấn luyện tân binh để huấn luyện em trong suốt một tuần." Chính lúc ấy đã khiến cô cảm thấy sống không bằng chết, nhưng hiện tại lúc trưởng thành mà nghĩ lại đã không thể lý giải được sự thống khổ ngay lúc đó là gì.

"vậy cuối cùng kết quả em chạy như thế nào?" Tham mưu trưởng quan trọng nhất chính là cô không phải làm mất mặt người lính giải phóng quân chứ?

"Chạy đứng thứ hai từ dưới lên, bởi vì chạy đến một khúc quanh em bị trẹo chân một chút." Nghiêm Chân cười cười, nét tươi cười giống như mang theo một chút tính trẻ con, "Về đến nhà em khóc như núi đổ, ba em liền an ủi em. Ông nói rằng: con người không thể thành công quá nhanh, trong khi đó con chỉ bị trẹo chân một chút nhưng vẫn cố gắng chạy đến đích rồi."

Nói xong cô vấp phải tảng đá suýt nữa ngã, Cố Hoài Việt đỡ lấy cô. Nghiêm Chân theo bản năng nắm lấy cánh tay của anh, trùng hợp nhìn thẳng vào anh. Ý cười trong mắt của cô còn chưa rút đi, nháy mắt lại thêm một chút.

https://thuviensach.vn

Sauk hi đứng vững, sắc mặt của cô rất hồng, cô liền buông lỏng tay ra.

Mà Cố Hoài Việt chính là cười nhẹ, "Em xem, ba em nói rất đúng mà."

Nghiêm Chân sửng sốt vài giây, tới khi phản ứng lại được thì không khỏi nở nụ cười.

Nơi này có độ cao so với mặt biển còn cao hơn nhiều so với ở liên khu 7, đi đến nay đây thì cô lại có cảm giác đau đầu, một phần phản ứng của việc khi lên cao nguyên này. Cho nên Nghiêm Chân tận lực không nói lời nào, đi theo phía sau Cố Hoài Việt, đi rất chậm.

Nhưng con đường này giống như rất dài, cô nhìn ra xa một chút cũng không nhìn thấy trạm gác nào, phóng tầm mắt nhìn lại chỉ có thể nhìn thấy một màu trắng phau phau phồng phồng trên đường núi.

Thuận lợi bò lên trên một sườn núi, sau đó dùng gậy khom lưng mà đi qua. Nghiêm Chân vừa ngẩng đầu, liền bị cảnh tưởng trước mặt làm cho rung động. Đám mây nơi chân trời có cảm giác như đang ở gần chỗ cô, giống như vươn tay là có thể nắm trong tay.

Nghĩ như vậy, cô liền theo bản năng mà là như vậy. Nhưng khi vươn tay ra mới biết được đám mây kia còn cách cô rất xa rất xa, cô cho dù duỗi thẳng cánh tay kéo thẳng đôi chân nhỏ kia thì cũng không thể nào vươn tới được.

Quên đi, để cho nó nằm ở chân trời đó đi, cô có thể nhìn thấy là tốt rồi. Nghiêm Chân tự an ủi chính mình như vậy.

Thu hồi tầm mắt, cô nhìn cách đó không xa có một đống đất nhỏ. Không, chính xác hơn hẳn phải là đống tuyết.

Cô cũng không phải lần đầu tiên chú ý tới đống tuyết nhỏ này, nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy thì sẽ cảm thấy nó xuất hiện ở nơi nay rất là đột ngột.

https://thuviensach.vn

Cô cơ hồ đã phát hiện ra cái gì đó, nhanh chóng quay đầu nhìn Cố Hoài Việt. Mà anh cũng vừa mới nhìn lại đây rồi nói với cô hai chữ, "Đến rồi."

Nghiêm Chân chậm rãi đi về phía trước, vòng qua đống tuyết, liền nhìn thấy một tấm bia mộ nằm ở nơi đó.

Đây là một tấm bia mộ thực kỳ lạ, trên bia mộ không có ảnh chụp cũng không có danh tính, phía dưới chỉ để lại một hàng nhỏ ghi lại thời gian lập ngôi mộ, theo tính toán của cô thì ngôi mộ này cũng đã được 10 năm rồi.

Cô quay đầu nhìn lại Cố Hoài Việt, vẻ mặt của anh đã từ lạnh nhạt trở nên đông cứng lại.

Cô bỗng nhiên có chút tò mò về người được mai táng ở đây?

Mà anh giống như hiểu được tâm tư của cô ở giờ phút này. Anh đi tới rồi nhẹ giọng nói, "Em còn nhớ rõ, trên đường đến đây anh có đề cập qua vị chiến hữu này không?"

"Em nhớ." Nghiêm Chân nhẹ giọng đáp, "Anh đã nói, anh ấy so với bất kỳ kẻ nào đều thích chỗ này."

Cố Hoài Việt khẽ động khóe miệng, rồi nhẹ nhàng nở nụ cười, "Anh ấy là đội phó của đội anh, đến từ Sơn Thành, nơi đó hàng năm toàn sương mù, quanh năm không thấy mặt trời. Chẳng khác người rừng là bao nhiêu, anh ấy ở lại chỗ này cũng chính bởi nguyên nhân đơn giản như vậy."

Đám mây nơi chân trời gần trong gang tấc.

Kỳ thật Nghiêm Chân rất muốn nói, chúng đều cách chúng ta rất xa.

Rất nhiều xúc tua có thể chạm vào này nọ, kỳ thị chỉ cần duỗi tay ra, anh có thể cảm giác được khoảng cách.

https://thuviensach.vn

"Vậy anh ấy hiện tại..." Nói đến một nửa, Nghiêm Chân bỗng nhiên hiểu được.

"Anh ấy được mai táng ở đây." Cố Hoài Việt nói xong rồi ngồi xuống, lau đi lớp tuyết dày đang bao phủ lấy bia mộ. Ở nơi này 12 tháng thì có 7 tháng là có tuyết rơi nên phủi đi cũng chỉ là vô công thôi.

"Mười năm trước, anh ấy lái xe đi ngang nơi này thì gặp phải tuyết lở." Anh nhẹ giọng nói, giống như là kể lại một câu chuyện từ rất lâu rồi vậy, "Ở độ cao cao hơn mặt biển là 5000m có một trạm gác, mỗi lần đưa đồ tiếp tế đều là anh ấy lái xe đi, kết quả chỉ có một lần kia gặp tuyết lở mà cả người lẫn xe đều bị chôn ở nơi này."

Nghiêm Chân bỗng nhiên giật mình, sau đó mới hỏi, "Vì sao ngay cả ảnh chụp của anh ấy đều không có?"

"Lúc ấy Liên trưởng tìm hết toàn bộ quân đoàn cũng không có được lấy một tấm ảnh chụp của anh ấy. Mà thời điểm bọn anh tìm được anh ấy thì máu trong người anh ấy cũng đã đông cứng rồi."

Một cảnh tưởng như vậy, ngay cả nhớ lại đều đã là một việc rất thống khổ rồi.

Nghiêm Chân nhất thời hít một hơi, đầu ngón tay đã run lên.

Anh đã nhận ra, chần chờ trong chốc lát rồi sau đó cũng nắm lấy tay của cô.

"Đây là lần đầu tiên sau 10 năm anh đến gặp anh ấy."

"Vì sao?" Cô cơ hồ là hỏi theo bản năng.

"Anh không dám." Cố Hoài Việt nói, "Ở trước mặt anh ấy, anh cuối cùng cũng không giống một người lính."

https://thuviensach.vn

Có người có bề ngoài mạnh mẽ, nhưng khi ra chiến trường thì lại không phải như vậy. Đây là một câu mà đội phó đã nói với anh. Quả thật ở trước mặt người này, anh không dám nói mình là một người lính thực thụ.

Anh sẽ dĩ hiện tại dám tới nơi này, không phải vì quân hàm hai gạch bốn sao ở trên vai kia mà là nhớ tới những tân binh, ngay cả những tân bình được đội phố lâm thời lúc đó huấn luyện cũng đã từng nói qua một câu như thế. Khi nghỉ ngơi trong việc huấn luyện của mọi người anh ấy đã nói rằng anh ấy yêu cầu mọi người làm theo một mệnh lệnh.

"Mặc kệ các cậu về sau có thể đi tiếp thật xa trên con đường này đi chăng nữa, có thể thăng quan tiến chức rất cao đi chăng nữa nhưng hiện tại các cậu vẫn là cấp dưới của tôi. Ở nơi đây tham gia quân ngũ thì khát vọng của các cậu là gì? Thăng quan sao? Phát tài sao? Tất cả những thứ đó đều là vô nghĩa. Chờ cho các cậu ở tại cái miếu hòa thượng này một thời gian dài, các cậu sẽ phát hiện ra khát vọng lớn nhất của các cậu chình là có một gia đình, có một người vợ kề vai sát cánh."

"Cho nên ngày nào đó các cậu có vợ có gia đình rồi thì đừng quên thông báo cho đội phó tôi đây một tiếng, để cho tôi có thể vui mừng thay cho các cậu. Tôi đời này đã không còn trông cậy gì vào điều đó, tôi biết rằng ngày nào đó các cậu sẽ gặp được một nửa còn lại của mình. Tốt nhất lúc đó các cậu nhớ đưa tới cho tôi gặp mặt một chút, tôi sẽ cắm rễ ở nơi này không đi nơi khác. Đây là mệnh lệnh."

Đây là mệnh lệnh cho nên anh phải đến. Huống chi anh đã lập gia đình, đã thành một người chân chính có thể tới nơi này gặp anh ấy.

Nghĩ đến đây anh chậm rãi giơ tay lên, làm quân lễ.

Cho đến khi lông mày nhíu lại, nặng nề như nghiêm túc vô cùng.

Nghiêm Chân nhìn bóng dáng của anh, bỗng nhiên cảm thấy anh thực cô đơn. Loại ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu cô khiến cho lòng cô

https://thuviensach.vn

bỗng dưng mềm nhũn, lại làm cho tay chân của cô trở nên luống cuống hơn.

Con đường trở về cũng rất dài, nhưng là so với khi đi lên thì vẫn nhanh hơn nhiều.

Trở về vẫn như cũ là tay nắm tay, nhưng là cảm giác lại không giống với lúc trước. Nghiêm Chân nói với chính mình, có lẽ là ảnh hưởng từ cảm giác trong lòng của cô, kỳ thật là không có gì nhưng hốc mắt vẫn không khống chế được mà đỏ lên, không hề có lý do. Nhưng cô cũng không thể khóc, bởi vì chảy nước mắt rất nhanh sẽ bị đóng thành băng, cho nên chua xót trong người chỉ có thể nuốt trở về.

Đi được một nửa đường thì ngoài ý muốn thấy Tiểu Vương xuống khỏi chiếc xe Jeep, cậu ta đứng ở phía đằng trước hai người khá xa mà vẫy vẫy chiếc mũ trong tay.

"Thủ trưởng, vất vả rồi."

Cố Hoài Việt lắc lắc đầu, "Như thế nào mà cậu đã đem xe chạy được tới nơi này rồi."

Tiểu Vương cười hì hì, "Liên Trưởng đã phái hai chiến sẽ đem chướng ngại vật dọn đi rồi, từ mấy giờ trước rồi."

Cố Hoài Việt chớp mắt một cái, vỗ vỗ bờ vai của hắn rồi quay đầu nhìn về phía Nghiêm Chân, "Lên xe."

.....

Đem hành ý bỏ vào sau xe, Nghiêm Chân lại một lần nữa quay đầu nhìn lại chỗ này. Lại thấy tuyết bắt đầu rơi, đoàn xe hôm qua kịch liệt tiếp tế vật tư tới nên toàn bộ phòng ở nơi đây đều đã bị chất đầy vật tư rồi. Mà hai người bọn họ cũng theo đoàn xe đưa vật tư trở về.

https://thuviensach.vn

Đợi ở trong ngày vài ngày, thân thể của Nghiêm Chân cũng đã dần dần thích ứng với điều kiện khí hậu ở Tây Tạng. Nhưng khi vừa thích ứng được thì cũng là lúc cô phải rời khỏi.

Ngay tại thời điểm vật tư được dỡ xuống hết rồi bỏ hành lý lên để chạy lấy người thì một giọng nói ở phía sau truyền đến .... "chị dâu."

Nghiêm Chân xoay người, nhìn những chiến sĩ ở liên khu này xếp thành hành chỉnh tề, gọi cô sau đó làm quân lễ chào tạm biệt. Động tác chỉnh đốn hữu lực kia, không có một chút chậm chạp nào.

Lễ long trọng như vậy nhưng Nghiêm Chân lại không nghĩ tới, mà cũng không dám nghĩ. Cô không biết cách đáp trả như thế nào nên đành mỉm cười, sau đó lên xe.

Nhưng thật ra Cố Hoài Việt sau khi lên xe một lúc rồi mới nói một câu, "Đám tiểu tử ở đây là vậy."

Nghiêm Chân than nhẹ, "Bọn họ rất tốt, nơi này... cũng rất tốt." Cô rụt thân mình vào trong chiếc áo khoác rộng, Nghiêm Chân lại nói thêm một câu, "Nhưng chính là hơi lạnh, không biết mùa hè có thể ấm áp hơn một chút hay không?"

Anh hơi nghiêng đầu rồi nở nụ cười, "Nếu em thích, tháng sau chúng ta lại lên đây."

Cô có chút kinh ngạc cũng như vui mừng mà nhìn anh.

Tháng sáu ở nơi này là mùa mưa, mưa phùn kéo dài khiến cho cảnh sắc nơi này sẽ trở nên đẹp hơn, nhưng là độ ấm cũng sẽ không cao. Nếu tới vẫn phải mặc áo khoác dày mà còn nặng nữa. Nhưng chuyện như vậy chỉ cần nghĩ tới thôi cũng cảm thấy rất đẹp.

https://thuviensach.vn

Chương 29

Trở về giống như chỉ trong một cái chớp mắt. Mà thật chỉ trong chớp mắt họ cũng đã về tới thành phố C.

Xuống khỏi máy bay, Nghiêm Chân bỗng nhiên cảm thấy nơi này ấm áp có chút vượt ra ngoài ý muốn của cô.

Là Phùng Trạm tới sân bay đón hai người.

Thấy Phùng Trạm, Nghiêm Chân nhịn không được mà nhớ tới tiểu tử kia. Cô một bên đem hành lý bỏ vào cốp xe một bên hỏi, "Mấy ngày nay trong nhà thế nào? Gia Minh có khỏe không?"

Cô vừa hỏi như vậy, Phùng Trạm lập tức liền hé ra khuôn mặt khổ sở, ấp úng nhìn Nghiêm Chân cùng Cố Hoài Việt.

Nghiêm Chân liền cảm giác được có cái gì đó không thích hợp, Cố Hoài Việt thì vẫn là gặp biến không sợ hãi. Tên ranh con Cố Gia Minh này có tiếng là không thể ép buộc nên anh cũng không trông cậy vào tiểu gia hỏa đó có thể an phận được vài ngày. Vì thế sau khi ngồi lên xe, anh xoa xoa đôi mắt mệt mỏi, mới nhỏ giọng hỏi, "Gia Minh làm sao vậy?"

Phùng Trạm một bên quan sát kỹ tình hình giao thông, một bên trả lời, "Cũng không có gì đại sự cả, thủ trưởng trở về rồi sẽ biết."

Phùng Trạm nghĩ một lát rồi vẫn bổ sung thêm một câu, "Bà ngoại của Gia Minh hiện tại đang ở nhà chờ thủ trưởng."

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt Nghiêm Chân liền cảm giác được thân mình Cố Hoài Việt cứng đờ trong chốc lát.

Phùng Trạm tự nhiên cũng có thể nhìn qua kính chiếu hậu thấy được sắc mặt của Cố tham mưu trưởng, nói gì cũng không dám nói, trực tiếp tăng tốc độ mà nhanh chóng đi về nhà.

Khi xe dừng ở cửa Cố Viên, Nghiêm Chân liếc mắt một cái liền thấy một chiếc xe màu xanh. Chiếc xe này Nghiêm Chân chưa bao giờ gặp qua ở Cố Viên. Cố Hoài Việt vội vàng lướt nhìn qua chiếc xe kia, vội vàng tiếp nhận hành lý trong tay Phùng Trạm rồi lập tức đi vào nhà.

Vừa rảo bước tiến vào cửa nơi đại sảnh thì đã nghe tháy được từ bên trong truyền ra tiếng khóc nức nở, dường như tiếng khóc này đang bị đè nén vậy.

Nghiêm Chân liếc mắt nhìn qua một chút, có thể thấy được tiểu gia hỏa kia đang dán mặt sát vào góc tường nơi đại sảnh, khóc như núi đổ.

Nghiêm Chân không khỏi nhíu mày, mà Cố Hoài Việt cũng phải dừng lại, quay đầu lại nhìn nhìn cô sau đó rất nhanh quay người trở lại, đi vào trong đại sảnh.

Trên ghế sofa trong đại sảnh có một người phụ nữ thực tao nhã đang ngồi nơi đó, hẳn là cũng người nhiều tuổi rồi, bởi vì trên tóc cũng không hề thiếu những cây tóc bạc. Tóc ở hai bên tai được vuốt rất cẩn thận tỉ mỉ, không để bị truột xuống. Nghiêm Chân rảo bước tiến vào cửa thì liền bắt gặp phải ánh mắt của người phụ nữ đó.

Bà ta đang bưng chén trè, thấy Nghiêm Chân thì gật gật đầu coi như là chào hỏi.

Nghiêm Chân còn không kịp đáp lễ, tiểu tử kia liền chạy nhanh tới, ôm lấy chân Cố Hoài Việt, khóc càng lớn hơn, "Ba ơi, Ba ơi."

https://thuviensach.vn

Thanh âm của tiểu tử kia thật thê lương, giống như chịu ủy khuất rất lớn.

Nghiêm Chân không khỏi buồn bực, như thế nào mà mỗi lần đến nhà bà ngoại đều là xám xịt mà trở về như thế này chứ?

Cố Hoài Việt nhìn tiểu tử kia, mi mắt cũng chưa chớp lấy một cái. Nhưng trong lòng cũng đã rất rõ ràng, tiểu gia hỏa này khẳng định ở bên nhà ngoại phạm tội lớn rồi, bằng không cũng sẽ không bị bà ngoại tự mình đuổi về nhà.

Anh nhìn Nghiêm Chân rồi nói, "Em đem thằng bé lên trên lầu trước đi." Cái này xem như là tìm người bảo lãnh hậu thẩm đi, tiểu tử kia nhất thời chạy sang ôm lấy chân của Nghiêm Chân, không chịu buông tay.

Hồng quân tư lệnh tác tác ngàn dặm, khóc còn quyết liệt hơn nước sông Trường Giang chảy. Nghiêm Chân bất đắc dĩ, chỉ có thể ôm lấy tiểu gia hỏa này mà đi lên lầu.

Vừa lên lầu hai thì thấy Lương Hòa cũng thò đầu ra nhìn về phía ngoài rồi nhìn lại. Thấy Nghiêm Chân thì Lương Hòa cũng vui vẻ lên.

"Chị dâu, anh chị đã về rồi?"

"Uh." Nghiêm Chân thản nhiên gật đầu, sau đó nhìn xuống dưới nhà rồi ngẩng đầu lên hỏi, "Sao lại thế này?"

Lương Hòa hé ra khuôn mặt bánh bao, nhỏ giọng nói, "Em cũng không rõ lắm. Hoài Ninh đưa mấy mẹ con em về đây rồi vừa đi thì tiểu tai họa này đã bị bà ngoại mang tới cửa rồi."

"Vậy ba mẹ đi đâu rồi?"

"Bọn họ đều ra ngoài rồi." Lương Hòa nói, lông mày nhịn không được cũng nhíu lại một chút, "Cho nên nói là phiền toái là ở chỗ đó, chỉ còn một

https://thuviensach.vn

mình em ứng phó với bà ngoại của Gia Minh. A... Con người của em... chị cũng biết mà..."

Nghiêm Chân cười cười, nhìn nhìn Cố Gia Mình đang cọ cọ vào chân của cô, lại nhìn hai bên đang nói chuyện dưới lầu như hai quân đang giằng cô mà không khỏi cảm thấy đau đầu.

Cố Hoài Việt lại rót một ly trà đặt ở trước mặt bà ngoại của Cố Gia Minh - Tống Phức Trân. Tống Phức Trân xem trọng việc uống trà, ly trà đặt trước mặt kia đã không có nhiệt lại còn thừa hơn phân nửa ly, vừa chính là không đúng khẩu vị của bà.

Nhưng Tống Phức Trân hiện tại đã không có tâm tư mà uống trà, nhìn Cố Hoài Việt rồi thản nhiên nói, "Nghe Tiểu Phùng nói, con đi Tây Tạng à?"

"Vâng." Cố Hoài Việt đơn giản lên tiếng, ngồi xuống đối diện bà, cũng không chuẩn bị nói thêm gì về lần đi Tây Tạng này nữa, "Gia Minh có chuyện gì sao mẹ?"

Tống Phức Trân nhíu mày, uống một ngụm trà rồi hừ một tiếng mới nói, "Cũng không biết là con giáo dục thằng bé như thế nào nữa, mấy thứ mà thằng bé lót bên trong áo hay bên trong chăn đều cứng muốn chết."

Tống Phức Trân cống hiện cho sự nghiệp giáo dục đã gần cả đời người, nhận chức giáo sư trong một trường đại học, nói đến vấn đề giáo dục này tự nhiên là có đạo lý rõ ràng. Mà Cố Hoài Việt nghe xong chính là cười nhẹ.

"Chuyện này nói lớn cũng không tính là lớn. Năm kia là mừng đại thọ của ông ngoại thằng bé, có mấy vị đồng nghiệp ham thích đồ cổ tặng cho ông ấy một cái bình hoa thời Tống. kết quả thằng bé cùng với mấy đứa trẻ trong nhà làm ầm ĩ một trận rồi đem bình hoa kia đánh vỡ."

Trong nhà của Tống Phức Trân còn có thêm mấy đứa cháu nội nữa, cũng gần bằng tuổi với Cố Gia Minh.. Nhưng mấy đứa nhỏ này đến cùng vẫn là

https://thuviensach.vn

nhìn nhau không vừa mắt, liếc mắt một cái là muốn đánh nhau, hai mắt trừng nhau như muốn bóp chết đối phương. Loại thâm thù đại hận của mấy đứa nhỏ này căn bản cũng không thể lý giải được.

Cố Hoài Việt chính là trầm ngâm một lát sau đó mới hỏi, "Ba nói như thế nào ạ?"

"Ông ấy cũng không có nói gì." Tống Phức Trân buông ly trà trong tay rồi nói, "Mẹ đến chính là muốn nhắc với anh vấn đề này, thằng bé càng lớn thì cần phải quản giáo nghiêm ngặt hơn, không thể để mặc kệ nó ra sao thì ra được."

Cố Hoài Việt gật gật đầu, rất chi là thụ giáo.

Là quản giáo nghiêm ngặt hơn, bằng không anh đây còn phải để cho người ta huấn thế này sao.

"Đúng rồi Hoài Việt, cô gái vừa rồi là..?" Tống Phức Trân thử hỏi, thấy Cố Hoài Việt ngẩng đầu, đôi mắt nhìn thẳng tắp vào bà, khiến bà không tự chủ được liền sửa lại, "Mẹ thấy Gia Minh rất thân với cô gái đó."

"Cô ấy là cô giáo của Gia Minh." Cố Hoài Việt nói như vậy, rồi sau đó lại nhẹ nhàng bâng quơ bỏ thêm một câu, "Cũng là vợ của con."

Tống gia sư lập tức liền mở to hai mắt, không thể tin mà nhìn Cố Hoài Việt.

Cố Hoài Việt uống một ngụm trà, không chút hoang mang rót cho mẹ vợ mình một ly trà nữa, "Lúc trừa vừa làm giấy chứng nhận kết hôn, thời gian khẩn cấp nên con chưa thông báo cho ba mẹ."

Ánh mắt của Tống gia sư quả thực như muốn bốc hỏa, "Chuyện lớn như vậy sao lại không thể giọi điện thoại nói một tiếng chứ?"

https://thuviensach.vn

"Mẹ con cũng cảm thấy đây là chuyện lớn, Vì thế nên con cũng muốn giáp mặt nói có vẻ thích hợp hơn. Hiện tại con đã về rồi, vừa vặn mẹ cũng đã gặp được cô ấy rồi."

Tống giáo sư nghe nói như thế cũng thu hồi suy nghĩ của mình, nhất thời ngồi ở chỗ kia cũng không biết nên nói cái gì cho tốt nữa. Hừ! lần này lại là bà Cố kia nữa.

Trên lầu hai, cô giáo Nghiêm ở vị trí binh lính dự bị lại đang dạy bảo tiểu tư lệnh Cố Gia Minh.

Bạn nhỏ Cố Gia Minh một bên gạt nước mắt, một bên kể lại ngọn nguồn việc đã xảy ra.

Chuyện là thế này, bạn nhỏ Cố Gia Minh bị trục xuất khỏi đây và đến nhà bà ngoại, liền phạt hiện hai đứa cháu nội của Lâm gia cũng ở chỗ này. Không cần phải nói, kẻ thù gặp lại hết sức đỏ mắt.

Trải qau cuộc chiến sau hai ngày để tranh cái tivi, Cố tiểu tư lệnh cảm thấy như vậy là không được cho nên hai người ký một hiệp nghị hòa bình nhỏ. 1,3,5 tớ xem còn 2,4,6 cậu xem. Chủ nhật thì chơi đoán số để quyết định.

Hiệp nghị này thuận lợi chấp hành được vài ngày, sau đó cháu nội của Lâm gia bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp. Cậu bé giống như bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, chính minh chơi đoán số cho tới bây giờ cũng không thắng qua được Cố Gia Minh, không nên không nên chơi đoán số.

Vì thế hiệp nghị xé bỏ, nội chiến lại bắt đầu bạo phát, kết quả nội chiến chính là cái bình hoa thời Tống của Lâm lão gia bị đập nát. Cháu nội của Lâm gia dù sao cũng là cháu trai, thế là chỉ còn lại mình cậu bé khẳng khái hi sinh.

https://thuviensach.vn

Bạn nhỏ Cố Gia Minh này vẫn thực khinh thường mà nói, "Cô nói xem, người đó như thế thì em làm thế nào có thể không khinh bỉ hắn chứ? Em ghét nhất là loại người trên chiến trường mà lâm trận bỏ chạy, cài đố lính gì mà nhút nhát. Hừ."

Tiểu gia hỏa này nói xong lời cuối cùng cũng không gạt nước mắt nữa, vẻ mặt cũng trở nên kiên định hơn, thật giống như một dũng sĩ vậy.

Nghiêm Chân nghe xong, trầm mặc trong chốc lát, vẫn không nhịn được mà bật cười.

Tiểu gia hỏa nhất thời cảm thấy không vui, "Cô giáo, cô cười gì vậy?"

Nghiêm Chân hít vào một hơi, bình phục tâm tình của mình, "Cô là đang nghĩ lại bộ dạng của em vừa rồi mới khóc như núi đổ kia." Lau nước mắt đang chảy vì cười xong, Nghiêm Chân lại hỏi cậu nhóc, "Em hiện tại có thể nói lý như vậy thì sao vừa nãy còn khóc thế hả?"

Bạn nhỏ Cố Gia Minh nhất thời yếu thế, cúi đầu, "Đó là bị bà ngoại giáo huấn. Bà chỉ giáo huấn em mà không có giáo huấn cháu trai của Lâm Gia. Em chỉ biết mà ấy không thương em."

Nghiêm Chân dừng cười, sờ sờ đầu của cậu bé.

Chỉ chốc lát sau cửa phòng mở ra, Cố Hoài Việt từ bên ngoài đi vào. Nghiêm Chân nhất thời liền cảm giác được tiểu tử kia đang co rúm người lại, hướng bên người cô mà cọ cọ.

"Cố Gia Minh." Cố Hoài Việt đè thấp giọng nói mà kêu cậu bé, biểu tình thực nghiêm túc.

Bạn học nào đó lại càng nắm chặt lấy quần áo của Nghiêm Chân.

Nghiêm Chân nhịn cười, hướng Cố Hoài Việt lắc lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt nhíu mày, "Cố Gia Minh, thu dọn này nọ của con đi."

"Làm sao?" Giọng của tiểu gia hỏa nào đó mang vẻ hờn dỗi.

"Con nói làm gì giờ?" Giọng nói của anh cũng không tốt cho lắm.

Bạn nhỏ Cố Gia Minh lập tức thu dọn nhanh quần áo, "Thủ trưởng, con lúc này ở bên nhà bà ngoại chống đỡ được bảy ngày rồi mới trở về. Thủ trưởng không được phép đem con trở về bên đó nữa đâu."

Hai hàng lông mày của tiểu kia nhíu thành một đường, bộ dạng nhìn qua rất đáng thương.

Vào lúc bình thường Cố Hoài Việt cũng không để ý đến bộ dạng này của hắn, tiểu tử kia từ nhỏ chỉ biết khoe mẽ khi gặp may thôi. Nhưng hôm nay anh lại nhìn con một lần từ trên xuống dưới rồi hừ một tiếng, "Con không tiễn bà ngoại về nhà sao?" Cho dù là nghĩ tới việc mấy người kia còn không nhận định sẽ tiếp thu ý tốt này đâu.

Bạn nhỏ Cố Gia Minh nhất thời thả lỏng tính đề phòng , "Vậy giờ chúng ta đi chỗ nào?"

"Về nhà. Con làm chuyện lớn như vậy còn muốn ở đây đợi ông nội về giáo huấn con sao?"

Quả nhiên anh vừa dứt lời, Tiểu tử kia liền chạy lại ôm lấy chân anh mà hô lớn, "Thủ trưởng, Cứu mạng."

Bộ dạng buồn cười này của hai cha con khiến Nghiêm Chân cũng phải bật cười, cô đem hành lý của Gia Minh thu thập đơn giản một chút, đặt ở sau cốp xe. Khi lên ngồi ở trên xe thì cô mới ý thức được, anh nói về nhà là về căn nhà kia sao?"

Đúng là đi về căn hộ ở khu chung cư phía thành Tây.

https://thuviensach.vn

Phòng ở này cũng mua đã lâu, vẫn được làm theo bản mẫu được mang tới. Anh thường sống một mình ở đây, hiện tại sửa lại một chút, rút cuộc cũng có dáng dấp của một mái ấm gia đình. Đương nhiên, máy sưởi cũng đã sửa tốt rồi.

Vuốt lên cái máy sưởi, Cố Hoài Việt hơi hơi nhếch khóe môi. Mẹ của anh thực không thiếu sự quan tâm rồi.

Tiểu gia hỏa trở lại nhà của chính mình thì sự đề phòng cũng hoàn toàn được thả lỏng, không khí yên tĩnh bao trùm không được bao lâu thì liền có ai đó hô đói bụng.

Nghiêm Chân buông hành lý xuống, nhìn Cố Hoài Việt, "Trong nhà có nguyện liệu nấu ăn không anh?"

Sẽ có khả năng có sao?

Nhìn ánh mắt đáng thương của bạn nhỏ Cố Gia Minh, Cố tham mưu trưởng đành phỉa nhận mệnh cầm lấy cái chìa khóa xe vừa mới buông xuống.

Tiểu tử kia mà ép buộc người khác thì thật đúng là có thể muốn cả mạng của anh mà.

"Ra bên ngoài ăn cũng được." Xe dừng trước một cái đèn đổ, Cố Hoài Việt bỗng nhiên đề nghị nói.

Tiểu gia hỏa Cố Gia Minh lập tức bị kích động mà có ý kiến tham dự vào, "Con muốn ăn KFC!" nói xong đảo mắt tứ phía.

Nghiêm Chân lắc lắc đầu, "Vẫn là đi siêu thị xem một chút, chúng ta cũng chuẩn bị về nhà ở một thời gian, không thể mãi ăn ngoài được."

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt trầm mặc vài giây, cười nhẹ sau đó đem xe chuyển hướng, đi tới siêu thị.

Đã gần thời điểm cuối năm, siêu thị tự nhiên là rất náo nhiệt.

Trước kia, hàng năm đến thời điểm gần tết thì Nghiêm Chân cũng đã dự trữ hàng tết trước tiên rồi, chưa bao giờ vào thời điểm cuối năm này mà đi vào siêu thị. Người rất đông, cơ hồ là không có chỗ đặt chân.

Ba người song sowng mà đi vào, có vài lúc đều bị đám người khác làm tách ra. Bạn học Cố Gia Minh nóng nảy mà hô một câu, "ba người xếp thành một hàng."

Vì thế ba người đành phải đi song song với nhau. Nghiêm Chân đi ở phía trước Cố Hoài Việt một chút, luôn gặp thoáng qua nhiều người nhưng ngẫu nhiên còn có thể bị va chạm một chút. Nhưng luôn luôn có một đôi tay rất nhanh đỡ lấy người cô. Chính là cảm xúc rất nhỏ, thật sự là rất nhỏ, một lần hai lần có thể nhưng là một đường đi này, khuôn mặt của Nghiêm Chân nóng đến nổi có thể luộc được cả trứng gà.

Tiểu gia hỏa đứng trước khu bán hoa quả, chỉ vào quả táo đỏ thẫm mà hỏi, "Cô giáo, mặt của cô như thế nào lại giống màu với quả táo này rồi?"

Nghiêm Chân nhanh chóng trừng mắt liếc nhìn tiểu tử kia một cái, cũng không dám quay đầu. Ngay cả chính cô cũng không biết hiện tại tâm tư của cô là như thế nào, càng không nói đến nhìn người khác cho nên tự nhiên cũng không có nhìn thấy được Cố tham mưu trưởng ở phía sau nhếch khóe môi cười nhẹ, cơ hồ là vô ý thức, có lẽ ngay cả chính anh cũng không nhận thấy được.

Khu thực phẩm tươi sống.

Bạn nhỏ Cố Gia Minh chỉ chỉ mấy thứ sau đó lặt một đống tôm lớn xách lại đây, dì bán hàng không khỏi thân thiết mà hỏi, "Cậu bạn nhỏ, mua nhiều

https://thuviensach.vn

như vậy cháu ăn hết được sao?"

Tiểu gia hỏa kia đá đá chân rồi chỉ hai người đang đứng ở bên cạnh, "Chúng ta đây là một nhà ba người mà."

Người bán hàng nhìn Nghiêm Chân cùng Cố Hoài Việt liếc mắt một cái, tuấn nam mỹ nữ, quả thật rất môn đăng hộ đối. Vì thế càng thêm nhiệt tình đề cứ mấy con cá trắm cỏ đang quậy trong chậu lớn, "Phải không? Vậy con cá kia cũng ngon lắm kìa?"

Vì thế bạn nhỏ nào đó lại vui vẻ đi sờ sờ mấy con cá.

Nghiêm Chân nhìn cậu bé cũng cảm thấy vui vẻ.

Cố Hoài Việt thản nhiên dời tầm mắt, nhìn về phía Nghiêm Chân, "Chọn một số thứ khác đi em."

"Sao ạ?"

"Bà nội nói em dị ứng với hải sản."

Nghiêm Chân nhất thời sửng sốt.

Cố Hoài Việt đưa mắt nhìn con trai, "Em ở trong này cùng tên nhóc kia, anh đi nơi khác chọn một số thứ khác, khẩu vị nhẹ là được phải không?"

Nghiêm Chân lẳng lặng gật đầu, thẳng đến khi bóng dáng của anh biến mất ở trong đám người đông đúc kia thì cô mới hồi phục lại tinh thần, tháo bao tay xuống rồi dùng bàn tau lạnh như băng kia che lấy mặt. Thật là nóng quá.

Đợi cho đến khi lựa chọn đủ mọi thứ đi ra, Nghiêm Chân bỗng nhiên cảm giác được bụng dưới đang đau thắt lại, cô nhắm chặt mắt, chờ cho đến khi cơn đau qua đi thì cô liền hiểu được đây là dấu hiệu của đau gì rồi.

https://thuviensach.vn

Cô dừng lại cước bộ, "Hai người ở đây chờ em một chút, em bỗng nhiên nhớ tới cần mua thêm một vài thứ."

Một lớn một nhỏ nhất thời xoay người lại, Cố Hoài Việt hỏi, "Em còn cần cái gì nữa, anh giúp em đi lấy."

Nghiêm Chân lắc lắc đùa, "Không cần, em tự đi lấy là được rồi."

"Không sao đâu. Người nhiều lắm, em đi qua đi lại không tiện."

Nói xong anh buông xe đẩy ra rồi đi quay lại, Nghiêm Chân vội vàng kéo lấy anh, có chút ngượng ngùng mà nói, "Không, không cần. Em muốn lấy... băng vệ sinh."

Nháy mắt hai người đều xấu hổ trầm mặc. Một lát sau, Cố Hoài Việt xoay người lại, một lần nữa nắm lấy xe đẩy. Nghiêm Chân cúi thấp đầu, cũng chỉ nghe thấy được hai câu đối thoại đại loại như thế này.

"Cố Gia Minh, đi đều bước."

"Làm gì ạ?"

"Xếp hàng tính tiền đi!"

Rút cuộc đến khi ngồi trên xe, mua được rất nhiều thứ sau đó đều để đầy hết trên xe. Nghiêm Chân đành phải để bạn nhỏ Cố Gia Minh một mình ngồi ở phía sau trông coi đồ đạc. Kỳ thật Nghiêm Chân ngồi ở phía trước cũng không an ổn, nhất là ngồi ở chỗ này có thể nhìn thấy được một bên mặt của anh nữa.

Bạn nhỏ Cố Gia Minh ngồi một mình ở phía sau luôn kêu chán muốn chết, đôi mắt nhỏ ngắm nhìn xung quanh, không cẩn thận liền thấy được hình ảnh hạn chế đối với lứa tuổi của cậu bé. Có hai người đang đùa giỡn với nhau, nhưng lại không coi ai ra gì mà vẫn tiếp tục. bạn nhỏ Cố Gia

https://thuviensach.vn

Minh thực khinh thường mà liếc mắt đi qua nhưng lại không kiên trì được bao lâu mà quay mắt lại nhìn nơi đó.

Lấy ánh mắt lợi hại của cậu bé có thể nhìn đến, chị gái xinh đẹp đang hôn lấy người kia thật sự là rất máy móc. Dùng cách nói của Lâm Tiểu Tiểu thì chính là một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu rồi. Nhìn bọn họ không bằng nhìn thủ trưởng cùng cô giáo Nghiêm còn hơn.

Bỗng nhiên ánh mắt của tiểu tử kia sáng lên, chen vào giữa ghế của tài xế và ghế phụ rồi hô mộ tiếng, "Cô giáo Nghiêm.", sau lại hô, "Ba ơi."

Nghiêm Chân nghe vậy liền quay đầu lại, đúng lúc này Cố Hoài Việt cũng quay đầu lại, bắt đầu chuyển xe. Tiểu tử kia không khỏi thất vọng, nâng cánh tay lên rồi để ở sau gáy hai vị người lớn kia rồi dùng sức đẩy.

Nghiêm Chân còn không kịp phản ứng, trong nháy mắt đã bị một đôi môi với cảm giác mềm mại đặt lên môi mình, không thể động đậy.

https://thuviensach.vn

Chương 30

Sét giữa trời quang, hai người cũng nhanh chóng rời ra.

Nghiêm Chân che ngực, rất dễ dàng có thể cảm giác được nhịp tim của mình đang đập nhanh đến cỡ nào, ánh mắt của cô căn bản cũng không dám nhìn sang anh. Cố Hoài Việt thì sửng sốt một chút, tay vẫn cầm chắc tay lái không tự giác được mà chuyển xe, thẳng đến khi đuôi xe quyệt vào cánh cửa gara thì anh mới phục hồi lại tinh thần, chuyển động tay lái rồi lái xe ra ngoài.

Trong lúc đó anh còn không quên liếc mắt liếc nhìn Cố Gia Minh không biết trời cao đất rộng này một cái, thằng nhãi con còn che miệng cười cho được.

Tiểu gia hỏa kia ở phía sau đưa tay vỗ bả vai của Nghiêm Chân, "Cô giáo Nghiêm."

Nghiêm Chân không để ý tới cậu bé.

Vì thế tiểu gia hỏa lại càng không bỏ cuộc,cứ thế mà vỗ khiến Nghiêm Chân thẹn quá hóa giận, đang nhìn ngoài cửa kính xe cũng chuyển người lại, hung hăng mà hỏi, "Làm sao hử?"

Tiểu gia hỏa kia chu miệng, "Cô giáo, đêm nay làm thịt kho với tôm cùng với cá kho tàu đi cô."

Trước tiên là làm thịt kho tàu của em đi rồi nói sau. Nghiêm Chân quả thật là đang muốn sử dụng bạo lực gia đình.

https://thuviensach.vn

Chợt nghe Cố tham mưu trưởng ho khan hai tiếng, hạ giọng nói, "Cố Gia Minh, ngồi xong rồi sao?"

Giọng nói bình tĩnh tự nhiên, Nghiêm Chân xoay người sang chỗ khác, khóe mắt còn đánh giá anh một chút. Sườn mặt của anh vẫn thật bình tĩnh như trước, chính là khóe miệng dường như đang cong lên.

Anh đang cười?

Cố Gia Minh cọ cọ đằng sau ghế ngồi của mình, ánh mắt ngắm tới ngắm lui trên hai người đang ngồi ở ghế trước, trong lòng rất là khó hiểu: Cũng như là ba mình, tại sao phản ứng khác biệt lớn như vậy nhỉ?

Về nhà Nghiêm Chân liền tự giác trốn vào phòng bếp, đi chuẩn bị cơm chiều, bỏ lại hai cha con nhà họ Cố trừng mắt với nhau. Cố tham mưu trường quyết định nắm áo tiểu gia hỏa kia vào phòng chuẩn bị tiến hành dạy bảo thêm một lần nữa. Nghe tiếng mở cửa phòng răng rắc, Nghiêm Chân mới thoáng làm chậm động tác trên tay lại, thở ra một hơi. Cô quay đầu nhìn lại con cá trắm cùng mấy con tôm lớn ở trước mặt, lại không khỏi cảm thấy buồn cười.

Chỉ chốc lát sau Cố Hoài Việt từ trong phòng đi ra, trực tiếp đi vào phòng bếp. Anh cầm lấy con cá trắm cỏ trong tay Nghiêm Chân, "Để anh làm."

Anh đã cởi áo khoác quân trang, bên trong áo khoác là một bộ quần áo quân nhân màu xanh. Có lẽ cũng vì ngọn đèn mà Nghiêm Chân cảm thấy anh nhìn qua đã nhu hòa hơn rất nhiều. Bây giờ cô mới nhìn đến, anh mặc quân trang vào vô hình chung còn có một loại áp lực bức người, đến nỗi mỗi lần nhìn anh thì cô đều cố gắng điều chỉnh cho tầm mắt của mình không thấp quá cái nơ nơi cổ áo.

Nghiêm Chân ngẩn người rồi lui về phía sau từng bước, nhìn anh đang bận rộn ở phía trước. Động tác thành thạo mà tinh chuẩn, giống như anh không phải đang làm cá mà đang lắp súng vậy.

https://thuviensach.vn

"Gia Minh đâu rồi?" Cô làm bộ như lơ đãng mà hỏi.

"Ở phòng tự kiểm điểm." Cố Hoài Việt nói.

Nghiêm Chân dừng lại rồi hỏi, "Anh giáo huấn thằng bé sao?" là vì nụ hôn của trò đùa dai kia sao?

"Tiểu tử đáng bị khiển trách như vậy." Anh đem con cá trắm cỏ xử lý tốt rồi để vào trong bồn nước, "Bằng không lần sau còn bị bà ngoại thằng bé xách trở về như vậy nữa."

Thì ra là nguyên nhân này.

Nghiêm Chân thế nhưng lại không hiểu sao mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng là phản ứng như thế này lại cảm thấy không thích hợp. Đầu óc Nghiêm Chân hoàn toàn bị hỗn loạn lên, cô ấn ấn huyệt thái dương, chuẩn bị vo gạo nấu cơm. Nhưng cô còn chưa kịp động tới vòi nước thì lại bị giọng nói của người nào đó vang đến khiến cô phải dừng động tác trên tay lại.

Cố Hoài Việt ngẩng đầu, nhìn cô rồi nói, "Để anh làm cho, em đi nghỉ ngơi chút đi."

Hôm nay là ngày mà mỗi tháng đều phải có vài ngày như vậy, cô biết và đương nhiên là anh cũng biết.

Chuyện này là bình thường nhưng Nghiêm Chân chỉ cần nghĩ tới ý tứ này thì không nhịn được lại đỏ mặt.

Rửa sạch tay, cô đi ra ngoài phòng khách, chuẩn bị đi xem bạn nhỏ Cố Gia Minh đang bị phạt kia.

Tiểu gia hỏa kia chính là xoay cái bút máy mà ngồi sững sờ trước bàn học, vẻ mặt không có chút nào nghiêm túc. Nghiêm Chân tới gần, búng

https://thuviensach.vn

ngón tay lên đầu cậu nhóc.

Lạch cạch, bút máy rơi xuống. Tiểu gia hỏa kia ôm đầu rồi nhanh chóng ngẩng đầu, trợn mắt nhìn, đến khi nhìn ra khuôn mặt đang hé nở nụ cười của Nghiêm Chân.

"Làm sao?" Lần này đổi lại là tiểu gia hỏa này nổi giận.

Nghiêm Chân ngồi xuống bên người cậu bé, nhìn về cuốn vở trước mặt. Trên cuốn vở có những dòng chữ hán xiêu xiêu vẹo vẹo, khi cô đọc đến nơi thì mới biết, dĩ nhiên là một đoạn thơ - Bạch Cư Dị < Trường Hận Ca>

Cái này không nằm trong phạm vi một học sinh năm nhất của tiểu học có thể đạt được.

Cô di chuyển ánh mắt nhìn Cố Gia Minh, "Sao lại chép cái này?"

Bạn nhỏ nào đó ủ rũ nói, "Mỗi lần phạm sai lầm thì thủ trưởng đều phạt em chép thơ cổ."

Cho nên nói hiện tại đã tiến hành tới trình độ chép sao? Tiểu gia hỏa này bình thượng phạm bao nhiêu lỗi lầm vậy?

"Vậy em nói xem, lần này em có sai hay không?"

"Không riêng một mình em, cháu nội của Lâm gia cũng có sai, nhưng là ba của bạn ấy lại không phạt bạn ấy chép thơ cổ." Tiểu gia hỏa nào đó căm giận mà nói.

Nghiêm Chân bật cười, sờ sờ đầu của tiểu gia hỏa, "Không giống như vậy đâu, ba của em là vì muốn tốt cho em mà."

Nhưng tiểu gia hỏa kia lại lỉnh kỉnh, "Còn không bằng phạt đứng đâu."

Có thể có cả văn rồi lại còn võ nữa sao?

https://thuviensach.vn

Sao thơ cổ có đem cháu nội của Lâm gia kia hạ xuống một bậc sao?

Nghiêm Chân nhịn không được mà ngạc nhiên, cảm tình cả đầu của tiểu hài tử này là chủ nghĩa phát xít sao?

"Hơn nữa thủ trưởng còn nói, tháng sau còn phải đi tới nhà bà ngoại nữa." Đây là chuyện tình làm cho cậu bé thương tâm.

"Vì sao?" rõ ràng là không thích như vậy, lại còn muốn đi nữa sao.

"Thủ trưởng nói, bà ngoại nhớ mẹ, thấy em tựa như thấy mẹ" Nói xong bạn nhỏ Cố Gia Minh còn dẫu môi mà nói, "Bà ngoại nhất định là không thích mẹ rồi."

Tiểu gia hỏa tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng.

Nghiêm Chân cơ hồ bật cười, nhìn cậu bé cúi đầu, rồi có suy nghĩ một chút, "Thủ trưởng nói rất đúng, mẹ là con gái của bà ngoại. Bà ngoại em sẽ nhớ đến mẹ của em mà."

"Nhưng em sẽ không nhớ đến mẹ." Tiểu tử kia bỗng nhiên nói, biểu tình rắm rối mà còn thực sự nhìn vào cô, "Điều này có phải là không đúng không cô?"

Nghiêm Chân sửng sốt, "Vì sao em không nghĩ tới mẹ?"

"Bởi vì em đều không nhớ rõ bộ dáng của mẹ." Tiểu gia hỏa kia khinh bỉ nhìn cô một cái.

Không nhớ rõ là như thế nào? Nhìn ảnh chụp nào có cảm giác sao?

Nghiêm Chân không nói gì, tiểu gia hỏa kia lập tức thở dài một hơi, "Nhưng thủ trưởng nói, như vậy là không đúng. Mẹ cũng không thể quên mà phải nhớ."

https://thuviensach.vn

Bộ dạng thở dài, mười phần giống ông cụ non. Nghiêm Chân ôn nhu cười, thay cậu bé vuốt lên chỗ lông mày đang nhíu lại kia, suy nghĩ lại đã đi rất xa nơi nào rồi.

Thủ trưởng nói, mẹ là không thể quên mà phải nhớ.

Cô giống như bỗng nhiên đã quên đi, trong nhà này còn có một người như vậy.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Ăn xong cơm tối cũng đã khá khuya.

Nghiêm Chân vội vàng dọn dẹp sạch sẽ rồi đi tắm rửa, hôm nay xuống máy bay xong liền đi lại liên tục nên thẳng đến giờ phút này mới có cảm giác mệt, cũng cảm giác được bụng dưới của cô trướng đau. Nghĩ đến điều này Nghiêm Chân liền cười khổ, không thể nói nổi, mỗi lần vừa đến những ngày này cô cũng đã có thói quen với việc đau thế này rồi. Có lẽ cũng vì mới ở Tây Tạng về, toàn thân lâm vào hơi lạnh nên lần này lại càng nghiêm trọng hơn.

Cô nhảy xuống giường, từ trong túi tìm ra ít viên thuốc. Sau một hồi lăn qua lộn lại để tìm thuốc thì cô mới nhớ tới, tất cả những thứ liên quan gì đó còn nằm ở căn phòng cũ kia của cô, chưa chuyển lại đây, bao gồm của thuốc của cô.

Nhất thời Nghiêm Chân liền cảm thấy càng đau.

Cô rón ra rón rén đi ra ngoài, đúng lúc này Cố Hoài Việt vừa đem tiểu gia hỏa kia dỗ ngủ, đang đi từ phòng ra.

"Gia Minh ngủ rồi sao?"

Cố Hoài Việt ừ một tiếng, đôi mắt nheo lại liền thấy hai tay cô đang ôm bụng. Anh vươn tay ra đỡ lấy cánh tay của cô rồi hỏi, "Em không thoải mái sao?"

Cô gật gật đầu, "Bị đau một chút, em đi nấu nước trà gừng với đường."

https://thuviensach.vn

Anh mấp máy môi, "Em ngồi xuống đi, để anh đi nấu cho."

Anh đỡ cô đến ngồi trên ghế sofa, rồi lập tức đi vào phòng bếp, chuẩn bị bắt đầu nấu nước gừng với đường.

Cũng may mọi thứ để nấu nước đều cô, nấu nước cũng rất nhanh xong. Lúc đợi nước trà gừng được, anh lấy một cái túi đựng chút nước ấm đưa cho cô. Nghiêm Chân cầm túi nước mà không khỏi miên man suy nghĩ. Anh có gia thế rất tốt, diện mạo anh tuấn, bản thân có chức vụ trong quân đội,34 tuổi đã là đại tá, có thể nói là một người quân nhân có tiền đồ nhất ở quân khu B này.

Cô như thế nào lại có thể sống cùng với một người vĩ đại như vậy chứ? Còn kết hôn nữa?

Nghiêm Chân bỗng nhiên có một loại cảm giác trống rỗng lẫn trong khi cô là người đang chiếm được tiện nghị.

Nhìn bóng dáng trầm ổn của anh, cô bỗng nhiên cảm thấy mũi của mình như đang lên men vậy. Cô chưa từng được ai quan tâm chăm sóc như vậy, chưa từng có. Từ sau khi ba cô qua đời, cô giống như thay đổi thành một người khác vậy, trước đây là một người hay nói chuyện nhưng sau đó bỗng nhiên trở thành người trầm tính, ít nói chuyện, mọi chuyện đều muốn dựa vào chính bản thân mình, không đi cầu người.

Ngay cả bà nội cũng đều nói cô, mạnh mẽ vô cùng.

"Con gái mà mạnh mẽ cũng tốt nhưng cháu đó nha, lại là quá mạnh mẽ nữa là đằng khác."

Cô mỉm cười, tầm mắt bỗng nhiên trở nên mơ hồ, thẳng đến khi mu bàn tay chợt lạnh thì mới phát giác ra chính mình rớt nước mắt.

https://thuviensach.vn

Rất mạnh mẽ, cho dù là ý chí kiên cường thì có cái gì không tốt? Cái loại cảm giác toàn thân như bị đánh vào này khiến cho cô không còn bất kỳ cảm giác nào nữa sẽ không bao giờ cô muốn nghĩ đến lần thứ hai nữa, chỉ một lần thôi cũng đã đủ rồi.

Không đủ sức tháo vác cuộc sống thì căn bản sẽ sống không nổi.

"Được rồi." Cố Hoài Việt bưng một ly trà gừng đường từ trong phòng bếp đi ra, thấy đôi mắt của cô đỏ lên, không khỏi dừng lại bước chân.

Nghiêm Chân nắm lấy cái túi ấm rất chật vật, "Em chỉ là... chỉ là có chút... đau."

Cô không biết cách nói dối, nhất là trước mặt một đại tá quan quân xuất phát từ một người lính trinh sát có trực giác và sự quan sát sâu sắc.

Cố Hoài Việt buông bát nước gừng, trầm ngâm một lát, rất nhanh đưa ra quyết định, "Chúng ta đi bệnh viện."

Nghiêm Chân bị anh nói cho hoảng sợ, đây.... Bởi vì chuyện này mà đi bệnh viện sao? Cô cuống quít cự tuyệt, "không cần, cũng đã trễ như thế này rồi."

"Lái xe cũng thuận tiện mà." Anh vẫn kiên trì mà nói.

Sự trấn định của anh bỗng nhiên làm cho chân tay của cô có chút luống cuống và kích động, "Không sao đâu anh."

"Nghiêm Chân." Anh thấp giọng gọi tên của cô.

"Em nói không cần mà." Cô bỗng nhiên phát hỏa, chính là lời vừa nói ra khỏi miệng cô liền cảm thấy hối hận.

Cố Hoài Việt nghe cô nói những lời này mà cũng trầm mặc xuống, Nghiêm Chân đành phải ra sức giải thích, "Em chỉ nói là... như vậy cũng tốt

https://thuviensach.vn

rồi. Em thường xuyên bị như vậy, mỗi lần bị đều đau như vậy nên cũng đã thành thói quen rồi."

Anh rút cuộc cũng nâng ánh mắt nhìn cô, đem tình thế cấp bách của cô thu vào trong ánh mắt. Anh nhìn thấy túi giữ ấm rơi trên mặt đất, anh cầm lên rồi nói với cô, "Anh biết rồi. Túi nước ấm này của em đã còn không nóng nữa rồi, anh đi đổi cho em túi khác. Em uống trà trước đi."

Nhìn bóng dáng của anh, Nghiêm Chân lập tức liền trở nên rất uể oải.

Đánh là thương, mắng là yêu.

Không thương không yêu thì làm như thế nào lại tranh cãi ầm ĩ lên như thế nào?

Chung sống hòa bình, thiên kinh địa nghĩa!

Nhưng là bắt đầu như thế này, cô lại cảm cảm giác của sự chua xót.

Nghiêm Chân không khỏi cười một tiếng, "Thật đúng là kỳ lạ."

Ngày hôm sau bị điện thoại từ Cố Viên gọi tới đánh thức, Cố gia gọi điện tới "khởi binh vấn tội". Nghe Phùng Trạm nói người mới về nhưng ở nhà chỉ nhìn thấy hành lý nên mới gọi điện tới hỏi.

"Tôi nói anh chị cũng không cần phải ép buộc về bên kia như thế, ba người cũng chưa thể thu dọn xong được liền, thì không bằng qua bên này ăn cơm cùng với ba mẹ đi."

Kỳ thật tay nghề của Cố Hoài Việt cũng rất tốt. Không biết như thế nào mà trong đầu Nghiêm Chân bỗng nhiên hiện lên một câu như vậy.

"Uh, nhưng anh Hoài Việt hôm nay không có ở nhà."

https://thuviensach.vn

Mẹ Cố nhất thời nghe vậy lại nóng nảy lên, "Nó không có ở nhà thì có thể đi đâu chứ?"

Cô nắm chặt tờ giấy mà anh để lại, Nghiêm Chân có chút phát run mà cố nói, "Con cũng không rõ lắm, mẹ ạ."

Quả thật, anh chỉ để lại cho cô tới giấy trong đó viết, "Anh có việc phải ra ngoài chút, bữa sáng anh đã chuẩn bị tốt cho hai người rồi." Từ mấy từ này cô làm sao có thể biết được anh đi đâu chứ.

Mẹ Cố ở đầu dây kia vẫn còn nhắc nhở trong chốc lát, cuối cùng dặn cô cùng tiểu tai họa cần phải trở về nhà ăn cơm rồi mới ngắt điện thoại.

Nháy mắt liền im lặng.

Cô nằm ở trên giường một lúc nữa, ổ chăn cũng đã muốn lạnh đi một nữa nhưng túi nước ấm ở trên bụng cô thì vẫn còn rất ấm. Cô mơ hồ nhớ rõ thời điểm trời vừa sáng thì anh đã rời giường, anh nhận một cuộc điện thoại rồi bắt đầu sửa sang mọi thứ chuẩn bị nấu bữa sáng, động tác rất nhẹ nhưng cô vẫn nghe ra được.

Nhất là khi tay anh lấy đi túi ấm trên bụng cô rồi lại thay vào đó một túi khác còn ấm hơn, anh còn nhỡ rõ tối hôm qua cô vì vậy mà phiền chán đến phát hỏa.

Nghiêm Chân đem sự ấm áp nho nhỏ này thu vào trong lòng khiến cho cô bỗng dưng muốn khóc.

Kỳ thật một đêm này cô ngủ thật sự an ổn, thật giống như ngày trở lại từ Tây Tạng đó, cô cuộn mình ở một góc xe để tùy ý anh ấn xoa trên huyệt thái dương của cô, rồi sau đó cô cứ chìm trong sự ấm áp đó mà ngủ. Một đêm này cô cũng có loại cảm giác đó.

Nhất định là đang nằm mơ rồi, Nghiêm Chân đã nghĩ như vậy.

https://thuviensach.vn

.....

"Mẹ rất muốn nói chứ hai đứa đó rõ ràng muốn đem cả gia đình này tới thành phố B mới được sao. Đỡ phải hai người già chúng ta cứ hàng năm còn phải thúc giục mấy đứa trở về nhà, trước đó còn phải chuẩn bị tốt mọi thứ nữa."

Trong Cố Viên, anh mặt trời chiếu vào, Lý Uyển ở một bên vừa luồn kim chỉ vừa nói. Bà đang làm áo bông cho hai đứa cháu nhỏ của mình, nghĩ tới hai đứa nhỏ này lại khiến bà nhịn không được mà đau lòng, oán giận này khiến bà nói ra thành lời.

Người như bà sống vất vả cả đời rồi, giờ cũng chỉ muốn sống cùng cháu trai cháu gái thôi, thế mà quanh năm suốt tháng đều sờ không được, cũng chỉ oán giận vài câu thôi.

Lương Hòa le lưỡi, tiếp tục thay bà đè nặng đường viền của áo bông để tiện cho mẹ chồng cô may vá.

Nghiêm Chân mỉm cười, ngồi ở bên cạnh nhìn một chút.

"Lại còn phải nói, đầu sỏ gây nên mấy chuyện này là lão già nhà này, nếu không phải do hắn thì hai đứa con trai cũng không phải đến mức đi tham gia quân ngủ, còn chạy xa như vậy."

Người già thường nhắc đi nhắc lại như vậy. Chuyện đã cũ nhưng mà vẫn còn nhắc tới.

Cố lão gia hừ một tiếng, tiếp tục cùng con út Cố Hoài Ninh chơi cờ.

Một gia đình lớn như vậy, trong ngoài già trẻ lớn bé ở đây là có 3 gia đình nhưng Hiện tại còn mình cô hiện tại là một mình.

https://thuviensach.vn

Không, cô cũng không phải không có người cùng tới, không biết là tiểu gia hỏa Cố Gia Minh lại chạy đâu mất rồi. Nghiem Chân đảo mắt nhìn một vòng, vỗ vỗ quần áo rồi đi vào phòng khách.

Lương Hòa cũng ngẩng đầu nhìn Nghiêm Chân đi xa, rồi hạ giọng nói cùng Lý Uyển, "Mẹ, anh hai năm nay vẫn còn ở thành phố B qua năm mới nữa sao?"

Lời vừa ra khỏi miệng đã bị Lý Uyển trừng mắt nhìn một cái, "Con nói nhỏ thôi, con là sợ chị dâu con nghe không thấy sao?"

Chuyện này mà mẹ chồng cô còn tính gạt chị ấy sao? Lương Hòa không thể không cười khổ.

Đây là vấn đề giấu diếm được sao?

Cô nhìn về phía bóng dáng gầy yếu đơn bạc kia, yên lặng xuất thần.

Thẳng đến chạng vạng tối Cố Hoài Việt mới khoan thai đến chậm, anh đem xe dừng ở ngoài cửa lớn của Cố Viên, chính mình ung dung xuống xe đi vào nhà.

Sáng sớm hôm nay khi vừa mới dậy thì liện nhận được điện thoại của sư trưởng Lưu Hướng Đông, nói là trong sự đoàn có người là bộ đội đặc chủng được chọn lựa gặp phải sự cố, đang trên đường đưa đến bệnh viện thành phố C ở gần đây. Chuyện xảy ra khẩn cấp, Lưu Hướng Đông đang họp ở quân khu nên liền gọi điện thoại cho anh, để cho anh đại biểu cho sư đoàn đi thăm một chút.

Nhưng vừa vào cũng đã phải ở trong bệnh viện cả một ngày.

Quả nhiên, vừa vào cửa thì Lý Uyển cũng bắt đầu nhắc tới.

https://thuviensach.vn

"Mẹ xem ngày nghỉ của con mà cũng nhiều việc thế sao, sư đoàn các con thiếu một người như con sẽ phải xoay vòng đi sao?"

Cố Hoài Việt cười nhẹ, nhìn về phía Nghiêm Chân.

Trong nhà dùng lò sưởi, độ ấm cũng rất cao cho nên cô chỉ mặc một áo len mỏng, hai má lộ ra sắc hồng.

Anh thản nhiên hỏi, "Em thế nào rồi? Còn đau không?"

Nghiêm Chân lắc lắc đầu.

Lão gia tử lơ đễnh đi chậm rãi từ trên lầu xuống rồi nói, "Tham gia quân ngũ này thì có khi nào được nghỉ ngơi, mệnh lệnh vừa đến là lập tức chạy lấy người."

Nói xong đã bị Lý Uyển liếc mắt cho một cái.

"Mấy ngày hôm trước ba mới gặp chú út của mấy đứa, nghe chú út nói qua, qua đầu năm sau sẽ cử hành một khóa diễn tập tại quân khu, bộ đội cùng đội pháo binh sẽ hiệp đồng tác chiến. Quân khu của các con có nhận được mệnh lệnh này hay không?"

Cố Hoài Việt lắc lắc đầu, "Mệnh lệnh còn chưa có đưa xuống." Lại nhiều tin tức cũng chỉ là đồn đãi, "Nhưng dựa theo yêu cầu trong quân đội thì các đơn vị cũng đã bắt đầu chuẩn bị rồi."

"Vậy cũng đúng." Cố lão gia gật gật đầu, nhìn anh rồi hỏi, "vậy con chuẩn bị khi nào thì trở về?"

Một câu hỏi khiến anh trầm mặc, anh biết được tin tức này cư nhiên là có chút hưng phấn nhưng hiện tại anh còn không nghĩ sẽ bàn bạc tới vấn đề rời đi vào lúc này. Mà Nghiêm Chân như trước vẫn rất bình tĩnh mà nhìn anh,

https://thuviensach.vn

giống như anh có nói cái đáp án gì đi nữa, cô đều có thể chấp nhận bình thường.

Cố Hoài Việt nghĩ một lúc rồi nói, "Càng nhanh càng tốt."

Không riêng gì nguyên nhân là do biểu diễn tập mà còn chính là sư trưởng Lưu Hướng Đông muốn liên tục đánh giá hoạt động của sư đoàn trong hai năm qua trong đêm giao thừa. Năm nay cũng sẽ có cả phần của anh nữa. Tuy rằng, anh đã có nhiều năm không ở thành phố C qua năm mới, những lời này anh nhịn xuống chưa nói nhưng không ai hiểu con bằng cha mẹ, tâm tư của anh thì Cố lão gia cũng đã hiểu rõ ràng.

Cố lão gia trầm ngâm một lát rồi nhìn về phía Nghiêm Chân, "Con tính làm sao bây giờ?"

Nghiêm Chân phục hồi tinh thần lại, nhìn nhìn ba chồng rồi lại nhìn sang Cố Hoài Việt. Vô luận là anh hay là ánh sáng phản chiếu trên quân hàm kia đều rất chói mắt.

Cô nghĩ nghĩ rồi đột nhiên hỏi, "Nếu chúng em cũng muốn qua đó thì có tiện không?"

Cô nói xong thì hai người trước mắt đều yên lặng không một cái chớp mắt. Bỗng nhiên Cố lão gia cười ra tiếng, "Được rồi, vậy để Hoài Việt mang các con đến thành phố B qua năm mới đi."

Nghiêm Chân cười nhẹ, nhưng là ở trong ánh mắt của Cố Hoài Việt nhìn cô cũng không thể nào thu hết vào trong đáy mắt của mình.

Anh suy nghĩ một chút, vẫn là lúc mọi người bận rộn thì đỡ lấy cánh tay của cô, "Nghiêm Chân."

Anh hắn là nói ra suy nghĩ của mình, nhưng Nghiêm Chân cũng hiểu được anh muốn hỏi cái gì nên mím môi cười, "Em cũng không nghĩ vừa qua

https://thuviensach.vn

năm mới xong lại bị tiểu gia hỏa kia đòi mang nó đi tìm ba của mình nữa đâu."

Giọng nói mềm mại của cô khiến cho Cố Hoài Việt thoáng sửng sốt một chút, rồi sau đó nhếch khóe môi cười nhẹ.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Đêm 23...

Bữa cơm tối của ngày này ở Cố gia cho tới bây giờ đều là tiêu chuẩn của đêm giao thừa. Tiêu chuẩn cao như vậy, cho tới bây giờ cũng đều chỉ vì một người, một người từ 6 năm trước đã không có đón năm mới ở nhà đến một lần.

Lý Uyển đem món ăn cuối cùng bưng lên trên bàn, đồ ăn cũng đã hâm nóng một lần rồi lại một lần nhưng người kia đến bây giờ còn không có về nhà. Nghiêm Chân lại tắt điện thoại, nhìn về phía Lý Uyển lắc lắc đầu. Lý Uyển không khỏi nhíu mày, "Vẫn không có người nghe máy sao? Con nói xem gần cuối năm rồi mà nó còn có việc gì cần phải làm nữa chứ?"

Buổi chiều hôm nay Cố Hoài Việt đưa Nghiêm Chân cùng Gia Minh tới đây, nhận một cuộc điện thoại rồi nhanh chóng lái xe đi, Nghiêm Chân căn bản là không kịp hỏi.

Lương Hòa ở một bên hòa giải, "Mẹ, chờ thêm một chút nữa, không cần phải nóng nảy. Mẹ xem chẳng phải Hoài Ninh cũng vừa mới về đến nhà sao."

Liếc mắt nhìn đứa con trai út cũng vừa mới bước vào cửa, Lý Uyển cả giận nói, "Cái này làm sao có thể giống nhau? Các con sẽ ở thành phố B qua năm mới, hắn có thể sao?"

Cố Hoài Ninh nhíu mày, không dám lúc mẹ mình đang nổi giận mà chen vào nói, cho nên trực tiếp nắm tay vợ mình đi vào nhà ăn.

https://thuviensach.vn

Tiểu gia hỏa Cố Gia Minh sớm đã cọ cọ ở trên bàn ăn rồi, nắm lên món cánh gà mà cậu bé yêu thích nhất bắt đầu cắn. Cậu bé có thể nhìn ra được, ý kiến của bà nội cũng không suy chuyển được gì, mỗi lần qua năm mới thủ trưởng chỉ ở lại vài ngày rồi lại về thành phố B thì bà nội đều phát hỏa một lần, nhưng là có lần nào giữ được thủ trưởng lại đâu?

Cố tiểu tư lệnh lắc đầu, tiếp tục cắn cánh gà. Dù sao cậu bé cùng cô giáo Nghiêm, còn có thủ trưởng sẽ đi đến cùng một nơi cho nên không có gì phiền não cả.

Cố lão gia nhìn tiểu gia hỏa kia một cái rồi buông tờ báo trong tay xuống, "Được rồi, ăn trước đi."

Vì thế cả nhà đành phải vào bàn ăn cơm."

Một miếng cơm ăn cũng nhạt nhẽo vô vị, liền ngay cả thím Trương cũng có biểu tình tiếc hận mà thu dọn bàn ăn. Bà hôm nay là liên tay liên chân vui mừng chuẩn bị một bàn đồ ăn, không nghĩ tới tan rã trong không vui như vậy.

Nghiêm Chân vừa ngẩng đầu, nhìn về phía chiếc đồng hồ trên tường. Kim đồng hồ tích tắc chỉ hướng con số 9, đã 9h rồi mà anh hiện tại còn có thể ở nơi nào chứ?

Đang nghĩ ngợi thì có tiếng còi ô tô ở trong viện, hai tiếng ngắn ngủi.

Nghiêm Chân còn chưa có phản ứng lại được thì bạn nhỏ Cố Gia Minh đã dẫn đậu vội chạy ra ngoài, chờ cô đi ra đến cửa lớn ở đại sảnh thì tiểu gia họa kia đã ôm lấy chân của một người, cọ cọ giống như làm nũng.

Nhìn người mới tới, Nghiêm Chân như sững sờ đứng ở nơi đó. Nhưng thật ra theo sau còn có Lý Uyển cũng có chút kinh ngạc ngoài ý muốn, "Bà cũng đến đây sao?"

https://thuviensach.vn

Người đến là bà nội của Nghiêm Chân.

Lý Uyển oán tránh nhìn Cố Hoài Việt đang đứng ở bên người bà nội, "Con nói đi đón bà là liền đó tới, như thế nào cũng không có nói trước một tiếng! Buổi tối quan trọng như thế này còn là vào đêm 23 này nữa, con lại đem bà ép buộc đến đây sao."

Cố Hoài Việt vừa xuống xe, vừa tháo mũ trên người xuống, cũng chỉ cười nhẹ.

Bà nội cười tủm tỉm vỗ tay Lý Uyển, "Đây là ý tứ của bà già này, cháu cũng đừng giáo huấn Tiểu Cố làm gì. Cháu xem đứa cháu gái ngốc này của bác còn đứng ở đằng kia thất thần kia kìa."

Bà nội nói xong, Nghiêm Chân đứng ở đằng sau còn bị Lương Hòa đẩy đẩy mới khôi phục lại tinh thần, hốc mắt lại bỗng nhiên đỏ lên.

"Sao nhìn lại không có tiền đồ như thế này hả?" Bà nội lau nước mắt nơi khóe mắt cô.

Vốn là lau đi nước mắt nhưng Nghiêm Chân lại vươn tay ra ôm lấy bà nội, nước mắt liền không chịu sự khống chế mà rơi xuống.

Đêm nay căn nhà của Cố tham mưu trưởng lại náo nhiệt hẳn lên.

Tiểu gia hỏa Cố Gia Minh mặc quần áo mới vui vẻ chạy đi chạy lại giữa hai căn phòng, cậu bé nhìn hai cái chăn bông trước mặt, trong đầu chiến là đang tiến hành đấu tranh kịch liệt.

Là đem cái chăn có hoa văn là con mèo nhỏ xinh xắn đưa cho bà cố nội hay vẫn là đưa cái chăn doraemon này?

Tiểu gia hỏa buồn rầu không thôi trong chốc lát, đầu của cậu bé bị khõ một cái. Cậu bé lập tức hướng về phía trước nhìn lại, hai mắt lập tức mị lên.

https://thuviensach.vn

Cố thủ trưởng!

"Ba, người giúp con chọn một cái đi." Tiểu gia hỏa vui mừng mà nói.

Cố Hoài Việt cởi thường phục rồi móc lên giá, ánh mắt miễn cưỡng nhìn con trai, vươn tay giữ lấy đầu con trai, "Chờ con ép buộc bà cố nội của con đi ngủ sớm."

Bạn nhỏ nào đó dẫu miệng lên. Cậu bé đã quên, còn có một người so với mình càng kích động hơn.

Bà nội ngủ trên giường đã có hai cái chăn, vừa dày lại vừa ấm áp. Tiểu gia hỏa nhìn hai cái chăn bông trên giường, chán nản đè thấp đầu. Cố Hoài Việt cũng thu hồi ánh mắt, nhìn con trai cười cười, "Con đi chúc bà cố nội ngủ ngon đi."

Lót giường cũng đã tốt lắm, Nghiêm Chân quan sát trong chốc lát, lại đi tới ngăn tủ, bên miệng vẫn còn nhỏ giọng nói, "Vẫn còn đủ cho một cái giường nữa chứ."

Bà nội dở khóc dở cười giữ chặt tay cô, "Được rồi, cháu cho bà cái lô giữ ấm chồng rôm sảy toàn thân rồi nha."

Nghiêm Chân ngượng ngùng dừng bước, tuy là đã bị nói trúng nhưng lại giống như đứa nhỏ mà cười ngây ngô.

Tiểu gia hỏa kia cũng vào cọ cọ ở trước mặt bà cố nội của mình, bà cũng vui tươi hớn hở mà nở nụ cười

Nằm ở trên giường, Nghiêm Chân khó có thể đi vào giấc ngủ.

Cô nghiêng người qua, nhìn bà nội đã nhanh nhắm mắt, yên lặng đến xuất thần. Thật lâu sau, lại nghiêng người nằm xoay người trở lại.

https://thuviensach.vn

Bà nội lại đột nhiên mở to mắt, nhìn bóng dáng Nghiêm Chân cười ra tiếng, "Tiểu Chân, đêm nay để cho Tiểu Cố cùng Gia Minh ngủ có phải là không tốt lắm không? Bà nhìn cái giường kia nhỏ như vậy, chỉ có thể để cho hai người già ngủ trên đó thôi?"

Nghiêm Chân thay bà nội dịch dịch góc chăn, "Không có việc gì. Dù sao cũng có đứa trẻ, không chiếm nhiều diện tích đâu bà."

Hai người đều cúi đầu nở nụ cười.

"Bà nội, bà như thế nào mà hôm nay bỗng nhiên lại đến đây, cũng không nói cho cháu biết một tiếng?"

"Bà đến xem cháu, mới hơn một tháng không gặp thế này mà bà nghĩ đến cháu nội của bà thì tâm đều đau. Ba cháu đã qua đời, cháu còn không có rời khỏi bà một thời gian dài như vậy."

Ngay cả khi học đại học, Nghiêm Chân cũng học ở thành phố C, mỗi ngày đi học rồi về nhà. Tính toán thế nào đi nữa thì khoảng thời gian này là thời gian mà hai bà cháu tách ra lâu nhất, Nghiêm Chân không khỏi hướng bên người bà nội mà cọ cọ.

"Bà nội ở đây với cháu thêm vài ngày."

"Không được, ngày kia bà phải trở về."

"Nhanh như vậy sao?" Nghiêm Chân có chút thất vọng.

Bà nội liếc mắt nhìn cô một cái rồi nói, "Nếu không Tiểu Cố tới tìm thì bà còn chưa tới xem cháu đâu, nha đầu không lương tâm." Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Nghiêm Chân, bà nội nói, "Bác cả cháu hôm nay đưa bà đi viện để kiểm tra thân thể, còn không nghĩ tới chuyện gọi điện thoại tìm cháu đâu. Lúc đó Tiểu Cố điện thoại tới, nói hôm nay là ngày cuối năm,

https://thuviensach.vn

sớm đã đáp lễ năm cũ với bà rồi. Sau đó Tiểu Cố liền nói một câu, cháu đoán xem nó nói gì?"

Nói tới đây bà nội cố ý lấp lửng để cô suy nghĩ.

Nghiêm Chân quả nhiên tò mò, bên một đưa cho bà nội cái gối một bên hỏi, "Anh ấy đã nói gì hả bà?"

Bà nội khoan thai nằm tốt, thoải mái mà thở dài một hơi, "Thằng bé nói nha, Nghiêm Chân cô ấy rất nhớ bà nội. Bà cũng đã nghĩ thế nên mới quyết định đi một chuyến, vì thế giữa trưa hôm nay Tiểu Cố liền trực tiếp lái xe tới đón bà. Như thế nào, Tiểu Cố không nói cho cháu sao?"

Nghiêm Chân lắc lắc đầu.

Bà nội cười nói, "Chắc là thằng bé muốn cho cháu một niềm vui bất ngờ rồi."

Bà nội còn nói cái gì đó nữa nhưng cô căn bản đã nghe không được nữa. Cuộn mình trong ổ chăn, trong đầu chỉ nghĩ tới một câu kìa mà bà vừa nói... Nghiêm Chân cô ấy rất nhớ bà nội.

Thì ra anh đều biết cả.

Cho dù đến cuối năm ở nông thôn cũng bề bộn nhiều việc nhưng bà nội cô ngày kia cũng phải đi rồi. Cố Hoài Việt tự mình lái xe đưa bà trở về, trước khi đi vẫn cố ý không đánh thức cô, nhưng là cô vẫn biết, buồn bã nằm ở trong ổ chăn không có đi ra. Nếu đây là ý của bà nội và anh ấy thì cô coi như là không biết đi.

Nhưng sau khi cửa phòng đóng lại, Nghiêm Chân rút cuộc cũng không ngủ được. Cô rời giường nhìn ra ngoài cửa sổ, tức thì có chút kinh ngạc. Thì ra hôm qua tuyết rơi, trên đường đã có một tầng tuyết đọng lại, có dấu vết của những chiếc bánh xe nghiền qua.

https://thuviensach.vn

Trời còn chưa sáng hẳn, bà nội lại có thể đi sớm như vậy. Nghiêm Chân nhỏ giọng nói thầm một tiếng, thấy túi hành lý đặt ở bên giường thì mới nhớ tới, qua vài ngày nữa thì bọn họ cũng phải đi rồi.

Đi tới cái nơi mà cô chưa bao giờ đi qua, giao thiệp với cái thế giới mà cô chưa từng bao giờ tiến vào.

Trước kia thường nghe từ "hôn nhân" từ trong miệng người khác, Nghiêm Chân bỗng cảm thấy bất quả chỉ là thêm một người sống mà thôi. Nhưng đến khi chính mình bước vào cuộc sống đó thì cô mới hiểu được, đó không phải là người chồng ngày cùng ngày sống đơn giản như vậy mà quan trọng hơn là hai người đồng tâm.

Anh đối với cô xem như là có tâm đi? Nghiêm Chân tự hỏi, rồi sau đó lại tự trả lời... vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Bắt đầu mùa đông cho tới nay cũng không thấy tuyết rơi lớn, hôm nay đến lượt họ rời đi, ông trời thật ra lại muốn nổi lên cái vẻ mặt chà xát người ta mà cho tuyết rơi càng lúc càng nhiều.

Lần này khi trở về không phải Cố thủ trưởng lái xe, ô tô của nhà thông gia có cũng có một người ở thành phố C, liền thuận đường làm người mở đường về cho họ. Lúc này cũng đi rồi nên Cố Hoài Việt đành phải tự mình ra trận. Lý Uyển lo lắng, nói muốn an bài một người đưa bọn họ đi nhưng lại bị Cố Hoài Việt cự tuyệt với hai chữ: Phiền toái!

Lý Uyển không có biện pháp, đành phải dặn dò bọn họ trên đường lái xe cẩn thận.

Nghiêm Chân đem Gia Minh đỡ lên xe, quay đầu hướng 4 người phía sau chào tạm biệt. Cố Hoài Việt đưa túi hành lý tới cho cô, Nghiêm Chân bắt lấy rồi nhẹ nhàng nói cảm ơn với anh.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt nở nụ cười, giúp đỡ cô đỡ lấy túi hành lý sau đó mở cửa lên xe.

Xuất phát.

.....

.....

Buổi sáng 9h xuất phát, sau hơn bốn giờ đường đi mới tới được thành phố B.

Nghiêm Chân ngồi ở phía sau, thật xa liền nhìn thấy được trạm thu phí ở phía trước đã xếp thành một hàng dài ô tô. Cố Gia Minh ngủ trên cả đường đi rút cuộc lúc này cũng đã tỉnh lại, xoa xoa con mắt, nhìn về phía Cố Hoài Việt rồi hỏi, "Ba ơi, khi nào thì tới nơi vậy?"

Cố Hoài Việt cũng không có ngoảnh đầu lại "Kẹt xe, chờ một lát nữa thôi."

Bạn nhỏ nào đó buồn bực, từ trong túi sách nhỏ lấy ra đồ ăn vặt mang theo, bắt đầu ăn, "Mù mịt thế này cũng tốt, đợi lát nữa có gió có thể trực tiếp nhảy dù về nhà rồi."

Nghiêm Chân cười cười, thay cậu bé sửa lại quần áo. Thành phố B nằm ở phía bắc so với thành phố C, cửa sổ được mở xuống, liền có cảm giác lạnh đến thấu xương.

Khó khăn lắm xe mới dừng được trước cửa trạm thu phú, ngay cả nội thành cũng chưa tiến vào được, trực tiếp theo một đường vòng đi vào một con đường nhỏ, một đường đi qua hết sức trống trải. Đây là vùng ngoại thành của thành phố B.

https://thuviensach.vn

Thành phố B đã có nhiều ngày tuyết rơi nhiều, so với thành phố C thì tuyết còn rơi nhiều hơn, ở trong nội thành của thành phố C khi tuyết rơi xuống thì cũng bị dòng xe cộ nghiền áp nên sớm đã giảm bớt đi lớp tuyết đọng lại, nhưng nơi này không phải như vậy. Trên con đường đi về phía trước đều là màu trắng phau phau một mảnh, ngay cả vết bánh xe trên đường cũng hết sức chỉnh tề, hơn nữa vết bánh xe này cũng không giống với xe bình thường, giống như là bánh xích nghiền qua vậy.

Nghiêm Chân đang nhìn kỹ thì chợt nghe Cố Hoài Việt ở phía trước nói, "Đó là vết bánh xe của xe tăng lưu lại, mấy ngày nay trong sư đoàn đang có cuộc huấn luyện."

Thì ra là thế, xem ra sư đoàn đã cách đây không xa rồi.

Xe đi thêm mấy chục phút nữa, cũng đã có thể thấy lính gác ở cổng lớn của sư đoàn rồi. Đến gần trước cửa, Cố Hoài Việt đem tốc độ xe chậm lại, làm cho lính gác đối diện thấy được giấy phép sau đó mới chậm rãi đi vào. Mục đích của anh là đi tới khu vực giành cho người nhà nằm phía sau khu vực doanh trại của lính trinh sát, cách 300m ở phía sau... đây là khu vực giành cho người nhà.

Nghiêm Chân nhìn đến những ngôi nhà này nhịn không được mà lắp bắp kinh hãi. Đưa mắt nhìn lại, toàn bộ sư đoàn vô luận là lính trinh sát hay là lính pháo binh thì các khu vực nhà ở này đều được chỉnh đốn có thứ tự, nhưng vẫn có màu bụi. Chỉ có những ngôi nhà ở đây, trơ trọi một mình thì không nói, ở bên ngoài ngôi nhà còn sơn lên một tầng nước sơn màu hồng, càng hiện ra tính đặc thù của toàn bộ sư đoàn nơi đây, sự khác biệt ẩn giấu xâu như thế này.

Trước tiên nhận được điện thoại tới đón ba người bọn họ là một trung úy tuổi còn trẻ, là một cán sự trong doanh trại của bọn họ, họ Lý. Trung úy trẻ nhìn Nghiêm Chân đang dùng hai mắt đăm đăm nhìn những nôi nhà ở đây, không khỏi cười cười, "Cũng sắp đến năm mới, sợ chị dâu cảm thấy không

https://thuviensach.vn

quên nên đem trong ngoài ngôi nhà sơn lại một lần, để cho chị cảm thấy vui vẻ thoải mái hơn."

Nghiêm Chân xấu hổ cười cười, cô thật đúng là ngượng ngùng nói chính mình khi vừa nhìn thấy những mái nhà ở đây thì trong đầu đã tự dưng lên hiện từ : Cửa hàng vải.

Cố Hoài Việt thản nhiên cười cười, đem chia khóa phòng đưa cho Nghiêm Chân, "Em mang theo Gia Minh về nhà trước, anh đi trung tâm phục vụ xem một chút."

"vâng."

Nghiêm Chân đáp ứng một tiếng rồi đi theo Tiểu Lý đi về nhà.

Mấy ngôi nhà không tính ở đây là mơi nhưng hàng hiên thật ra rất sạch sẽ.

"Tiểu Lý, nơi này có rất ít người nhà đến ở sao? Như thế nào lại còn nhiều phòng như vậy?" Nghiêm Chân trước kia ở lại nơi đại viện còn nhớ rát rõ, lúc ấy chỗ bộ đội của ba cô đóng quân ở một trấn nhỏ gồm có hai quân đàon của pháo binh, người khẳng định không có nhiều nhưng người nhà cũng cảm thấy rất nhiều.

Tiểu Lý đem theo hành lý đi thẳng cũng không quay đầu mà nói, "Chị dâu, khi mới tới đây chị dâu cũng thấy rồi đó. ở nơi này của chúng em rất hoang vu, cho dù có vài người đến đây nhưng cũng chỉ ở lại được mười ngày hoặc nửa tháng, không thường xuyên ở lại, nếu thường ở lại ở chỗ này cũng chỉ có những người có nghề phụ."

"Nghề phụ?"

Tiểu Lý cười cười, "chính là trong nơi đóng quân này có quán cơm và quán bán đồ ăn vặt, dựa vào tiêu phí của các chiến sĩ mà kiếm thêm ít tiền

https://thuviensach.vn

thôi."

Nghiêm Chân gật đầu hiểu được.

"Chị dâu, bây giờ chị đến thì còn ít người nhưng qua năm mới thì sẽ có nhiều người hơn rồi."

Nói xong thì cũng đứng lại.

Nghiêm Chân cười cười, đem chìa khóa ra mở cửa. Tiểu Lý bước vào bật sáng điện lên, cũng coi như giúp cô một chuyện rồi làm quân lễ rời đi.

Nghiêm Chân rút cuộc có thời gian đánh giá phòng ở nơi đây. Xét thấy do tình huống đặc thù ở nơi này, mấy căn phòng ở phía trước chỉ dùng làm nhà khách cho khách ở. Tuy nói so với nhà khách còn nhìn tốt hơn một chút nhưng so với nhà ở thành phố C thì vẫn còn kém một bậc.

Nhưng mặc kệ như thê nào đi nữa, nhưng sẽ không ở quá nửa tháng thì lại phải đi rồi. Cô cười cười, buông hành lý xuống. Phòng ở thực sạch sẽ, xem ra trước đây cũng có mấy người chịu khó quét tước qua rồi, không cần cô phải động thủ lần nữa.

Bạn học Cố Gia Minh hướng sofa mà ngồi lên, miệng còn ăn đồ ăn vặt nhưng là vẻ mặt đã có chút phiền muộn. Nghiêm Chân mở máy sưởi, một bên lấy hành lý ra ngoài còn một bên hỏi cậu bé, "Làm sao vậy, Cố tiểu tư lệnh?"

Tiểu tư lệnh thở dài, "Em đang nghĩ tới đám binh lính nhút nhát kia."

Nghiêm Chân nở nụ cười, "Như thế nào, mới rời đi một ngày đã nhớ rồi sao?" Đây dung là tình nghĩa chiến sĩ thâm hậu như thế nào nha.

Tiểu tư lệnh nhìn cô một cái rồi lại thở dài một hơi, "Cô giáo không hiểu, em là sợ em đi rồi thì tiểu tử Lâm Tử kia sẽ đục khoét nền tàng của em a."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân trong nháy mắt liền có biểu tình ngạc nhiên, đúng giờ này thì có người gõ cửa. Nghiêm Chân hướng Gia Minh hếch cằm lên, bạn nhỏ nào đó không tình nguyện nhưng vẫn đứng dậy đi mở cửa, là Cố Hoài Việt cố thủ trưởng, giờ phút này trong tya anh đang xách hai gói lớn.

Nghiêm Chân sửng sốt một chút, cuống quít tới cầm giúp anh.

"Không cần, anh xách được rồi." Anh nở nụ cười, đem gói to bỏ vào phòng bếp.

Cô mở mấy cái túi plastic, mới phát hiện bên trong đều là vật dụng hằng ngày cùng nguyên liệu nấu ăn, "Như thế nào mà anh mua nhiều như vậy?"

Cố Hoài Việt vừa gỡ cúc áo vừa nói, "Căn tin ở nơi này sợ hai người ăn không quen nên tốt nhất vẫn là nấu ăn ở nhà đi, anh cũng sẽ về nhà ăn cơm. Hơn nữa, sẽ nhanh qua năm mới..."

Là một gia đình thì sẽ có bộ dáng của một gia đình, chẳng sợ nơi này là bộ đội dã chiến gì cả. Anh vẫn là lần đầu đến trung tâm phục vụ mua những thứ gia dụng gì đó về nhà, trên đường đi cũng thu hút ánh mắt của rất nhiều người, có thực có thể so với xe tăng diễu hành rồi. Quả thực chỉ còn kém hô khẩu lệnh, "Tham mưu trưởng đúng là lừa bà xã tới đây rồi."

Nghĩ như vậy Cố Hoài Việt không khỏi có chút ngẩn ngơ, cười mắng mấy đám binh lính kia.

Nghiêm Chân đương nhiên không biết chuyện đó, ở trong phòng bếp đã có đầy đủ mọi thứ có thể chuẩn bị nấu cơm. Cô đem gói nguyên liệu nấu ăn lấy ra rồi nói, "Cơm chiều làm ở trong này luôn sao?"

"Không được." Cố Hoài Việt lắc đầu, "Đêm nay đi ăn ở bên ngoài đi."

Chiếu cố nhóm chị dâu làm nghề phụ sao?"

https://thuviensach.vn

"Em còn nhớ rõ Tịch tư lệnh chứ?"

"Em nhớ." Nghiêm Chân gật đầu, người đứng đầu quân khu B. Huống chi lần trước vẫn là ở đợt diễn tập gặp quan, ấn tượng có thể không khắc sâu sao?

Cố Hoài Việt mang mỹ vào, lưu loát cài móc áo lại, nhìn về phía Nghiêm Chân, "Tịch tư lệnh vừa hạ quân lệnh, đêm nay đến chỗ ông ấy ăn cơm... mang theo vợ và con tới."

https://thuviensach.vn

Chương 33

Qua cánh cửa bộ đội này sẽ gặp những bậc lãnh đạo cao cấp nhất trong quân khu, Nghiêm Chân biết vậy nên càng cảm thấy áp lực hơn. Nhưng Cố Hoài Việt nhìn qua tâm tình giống như là rất tốt.

Tịch Thiếu Phong Tịch tư lệnh có nhà ở ngoại ô thành phố B, cách sư đoàn cũng không xa, lái xe không đến 20 phút là đến nơi. Cố Hoài Việt thường đến nên cảm thấy quen thuộc, lính gác cũng không cần hỏi mà trực tiếp để xe đi vào. Xe dừng trước một căn nhà hai tầng nhỏ.

Ba người xuống xe, vùa vặn chạm mặt với thư ký của Tịch tư lệch là Lương Vĩ Minh đang đi từ trong nhà ra.

"Lương thứ ký." Cố Hoài Việt cùng hắn chào một tiếng.

Lương thư ký cười cười, sờ đầu của tiểu gia hỏa Cố Gia Minh, "Mọi người tới rồi thì vào đi thôi, tư lệnh đang ở bên trong chờ mọi người." Nói xong thì tiếng chuông điện thoại vang lên, Lương Vĩ Minh vừa nhìn thấy thì mày đã nhăn lại, "Nhìn xem, chưa có đi đâu mà đã gọi điện thoại tới rồi."

Cố Hoài Việt vội hỏi, "Là chị dâu sao?"

"Là chị dâu cậu thì tốt rồi." Lương Vĩ Minh không không nói nổi, "Lão đại của sư đoàn D, Thẩm Mạnh Xuyên. Tiểu tử này là một ngày một cuộc điện thoại ân cần hỏi thăm tư lệnh, hiện tại cả anh của chú đây cũng không tha, cũng không biết là muốn làm cái trò gì đây nữa."

Cố Hoài Việt cười cười, mà Nghiêm Chân khi nghe thấy cái tên này thì mi mắt nhảy dựng lên.

https://thuviensach.vn

Ý thức được chính mình oán giận đối tượng từng lại bạn học của người tham mưu trưởng nào đó, hắn nhanh chóng vỗ sau gáy rồi cười pha trò, "Anh phải đi trước đây, mọi người vào nhà đi. Tư lệnh cũng đã thấy xe chở mọi người tiến vào viện, đừng để cho ông ấy đợi lâu."

"Được."

Hai người bắt tay sau đó Lương Vĩ Minh vội vàng rời đi.

Tiến vào cửa liền thấy được phu nhân của Tịch tư lệnh là Chung Lê Anh đang chuẩn bị cơm chiều. Chung Lê Anh so với Tịch tư lệnh nhỏ hơn gần 14 tuổi, cũng đã gần 50 tuổi nhưng so với Lý Uyển thì còn trẻ hơn rất nhiều. Nhưng Chung Lê Anh không tốt số như Lý Uyển, vợ chồng sống với nhau hơn 30 năm nhưng bà vẫn không thể sinh cho Tịch tư lệnh được một đứa con nên chỉ có thể nhận nuôi một người con gái nuôi thôi, hiện tại đang đi du học ở nước ngoài.

Chung Lê Anh liếc mắt một cái liền thấy được ba người đang đứng ở cửa,vừa vui mừng lại vừa oán trách mà đi về phía ba người, "Dì đây còn suy nghĩ sao các cháu còn chưa có đến, như thế nào đến mà không nói gì thế này."

Cố Hoài Việt cười cười, cầm món quà trong tay đưa qua cho Chung Lê Anh.

Chung Lê Anh liếc mắt nhìn anh một cái rồi nói, "Người cũng đã tới rồi còn đưa cái này làm gì chứ. Dì chỉ muốn nhìn tiểu bảo bối của Cố gia cũng đã vừa lòng lắm rồi."

Tiểu bảo bối của Cố gia... Cố Gia Minh giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói ra một câu giòn giã, "Cháu chào bà nội."

Chung Lê Anh nghe được cũng cảm thấy rất vui vẻ, nói gì chứ miệng của tiểu gia hỏa này đúng là ngọt.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng tầm mắt của Chung Lê Anh dừng lại ở trên người của Nghiêm Chân. Nghiêm Chân căn bản cũng thản nhiên cươi cười, bị bà ấy nhìn như vậy thì nhất thời có chút khẩn trương.

Chung Lê Anh lập tức bật cười, cũng làm giảm bớt đi sự khẩn trương của cô, "Nhanh vào đi, Hoài Việt không phải người ngoài. Cháu cũng vậy, không cần khẩn trương gì cả, cứ coi ở đây như là ở nhà mình là được rồi."

"Nghe lời dì Chung của cháu đi." Một giọng nói hùng hậu từ trên lầu truyền đến, Nghiêm Chân hơi hơi ghé mắt, thấy Tịch Thiếu Phong khoác áo khoác quân trang đi từ trên lầu xuống. Lần này ông ấy không mang mũ, Nghiêm Chân mới phát hiện ra mái đầu của ông ấy cũng đã chuyển sang màu trắng rất đậm rồi.

Cố Hoài Việt đứng thẳng làm một cái quân lễ, Tịch Thiếu Phong liếc mắt nhìn anh, "Tôi vừa nói để cho vợ cậu thả lòng thì cậu lập tức làm cái quân lễ như vậy thì bằng không rồi còn gì, đều tự cậu làm cho tốt đi." Nói rồi nhìn bạn nhỏ nào đó, nhất thời mặt mày ông ấy nhu hòa lên, "Này cháu trai, lại đây cho ông ôm một cái nào."

Nói xong cúi người xuống, rồi đem tiểu gia hỏa Cố Gia Minh ôm vào lòng. Tiểu tử kia nhìn vóc dáng kia, thật sự là thịt ơi là thịt nha.. Tịch Thiếu Phong rầu rĩ nở nụ cười, ôm tiểu tử kia đi vào phòng khách.

Tịch Thiếu Phong là thủ trưởng của Cố Hoài Việt, thời điểm khi Cố Hoài Việt mới bắt đầu tham gia quân ngũ, Tịch Thiếu Phong đã là đội trưởng của quân đoàn biên phòng ở quân khu Tây Tạng, chính là vị trí mà Bàng Kiều đang làm hiện tại. Sau đó Tịch Thiếu Phong được điều đến quân đoàn ở quân khu B, mà Cố Hoài Việt vào đại đội đặc chủng. Thẳng đến sáu năm trước Cố Hoài Việt được triệu hồi về sư đoàn A ở quân khu B, mới tính lại là cấp dưới của Tịch Thiếu Phong.

https://thuviensach.vn

"Doanh trại quân đội làm bằng sắt này bồi dưỡng lên những người lính nối tiếp như vậy, một già một trẻ như thế này cũng coi như là duyên phận rồi." Chung Lê Anh ở một bên một vừa rửa rau vừa nói. Trong nhà có dì giúp việc cùng một bảo vệ viên hỗ trợ nhưng Chung Lê Anh vẫn thính tự mình làm lấy. Nhất là khi không có việc gì làm, hơn nữa bà cũng không có đi làm gì, trừ bỏ đi trung tâm tham gia hoạt động của người già thì cũng không làm gì khác. Thứ hai là Tịch tư lệnh cũng thích ăn cơm do bà nấu.

Cố Hoài Việt cùng Tịch tư lệnh ở trong phòng khách nói chuyện, bạn nhỏ Cố Gia Minh được bảo vệ viên đưa lên trên lầu xem phim hoạt hình, mà Nghiêm Chân thì đi theo hỗ trợ bên người Chung Lê Anh, không hoảng hốt bất loạn, "Dì à, dì đã từng đi Tây Tạng rồi sao?"

"Đương nhiên!" Chung Lê Anh cười nói, "Dì ở bên đó đợi cũng đến 10 năm chứ không ít, mà còn nói khi Hoài Việt ở nơi đó tham gia quân ngũ thì hai bác còn chưa có rời khỏi đó. Coi như dì cũng chứng kiến một đoạn tuổi quân của hắn rồi."

"Thật sao?" Nghiêm Chân nhất thời hưng trí lên.

"Khi đó Hoài Việt tham gia đội trinh sát cũng chỉ mới là tân binh, chú Tịch của cháu cũng không biết tới người tiểu binh này, càng không biết hắn là con của lão chiến hữu Cố Trường Chí. Sau một lần toàn quân cử hành quân diễn thi đấu kỹ năng, trong quân đoàn của chú Tịch cháu có một chiến sĩ vượt qua được 500m chướng ngại được ghi lại. Chú Tịch của cháu rất vui vẻ liền mời chiến sĩ này về nhà ăn cơm, dì như thế cũng mới biết được Hoài Việt. Khi đó hắn cũng mới tham tham gia đội lính trinh sát được hai năm thôi. Cho dù là gia đình của hắn, chúng ta cũng qua hai năm sau mới biết được, cháu nói xem người này làm sao có thể giấu tốt như vậy chứ." Chung Lê Anh thổn thức không thôi.

Nghiêm Chân cười cười, "Anh ấy đại khái là không nghĩ sẽ dựa vào người nhà."

https://thuviensach.vn

Tham gia quân ngũ phần lớn đều có chút ngông nghênh.

Cố Hoài Việt bưng ly trà trước mặt lên.

Tịch Thiếu Phong thanh thản tựa lưng trên tấm đệm ở ghế sofa, dịch chiếc kính mắt trên mũi, một đôi kính mắt vẫn không mất đi sự đánh giá lợi hại tới Cố Hoài Việt.

"Chuyện khi nào thế?"

Một câu không đầu không đuôi nhưng Cố Hoài Việt nghe thế cũng đã hiểu, "Cũng lâu rồi ạ."

Tịch Thiếu Phong cười cười, "Nếu ngày đó ở thảo nguyên không nhìn thấy hai người thì chỉ sợ tiểu tử cậu còn gạt tôi. Hôn lễ cũng làm rồi sao?"

"Không có." Anh trả lời một câu ngắn gọn.

Vẻ mặt của Tịch Thiếu phong nhất thời trở nên nghiêm túc vài phần, "Không làm như vậy cũng được sao?"

Tình trạng này hoàn toàn vượt qua nhị vị Cố Gia, Cố Hoài Việt thật sự là có chút đau đầu, "Nhận giấy chứng nhận kết hôn còn hôn lễ thì từ từ rồi sẽ làm sau."

Tịch Thiếu Phong là lão thủ trưởng của anh, lại là trưởng bối của anh. Nói lý ra Cố Hoài Việt phải kêu một tiếng là chú Tịch. Thời điểm vài năm trước khi anh còn ở trong đại đội đặc chủng, vẫn là Tịch Thiếu Phong trở về tự mình đưa anh đến căn cứ.

Sau đó dường như cũng ít liên hệ đi.

Bộ đội đặc chủng vốn có yêu cầu nghiêm khắc là giữ bí mật, bên trong căn cứ vào tài liệu thông tin cá nhân, gọi điện thoại quân tuyến là có thể tìm được người, càng miễn bàn lão thủ trưởng cũng lão binh có tình chiến hữu.

https://thuviensach.vn

Thẳng đến sáu năm trước, Cố Hoài Việt bỗng nhiêu triệu hồi về sư đoàn A ở quân khu B.

Khôi phục tinh thần lại, Tịch Thiếu Phong cũng không tính tiếp tục đặt ra nghi vấn với Cố Hoài Việt, nhớ tới tiểu gia hỏa của Cố gia đang bị ép buộc ở trên lầu thì ông cũng cười cười, rồi sau đó lại nghĩ tới cái gì mà vẻ mặt lại nghiêm nghị khiến người ta rùng mình, "Tôi nghe mẹ cậu nói cậu hàng năm đều mang con tới thành phố B qua năm mới, như thế nào lại không thấy cậu mang thằng nhóc tới đây vậy?"

Cố Hoài Việt nghe xong chính là thản nhiên nở nụ cười.

Tịch Thiếu Phong ho một tiếng, không đi truy vấn nữa, dời đề tài đi, " Tháng hai năm sau có một cuộc diễn tập lớn, quân tổng tự mình phê duyệt dự án. Cái này cháu có nghe nói rồi chứ?"

Cố Hoài Việt đáp, "Có nghe Cố lão gia đề cập qua." Anh cúi đầu, cân nhắc che mặt uống ly trà trước mặt, rất tốt để cho người khác cân nhắc không ra biểu tình giờ phút này của anh.

Tịch Thiếu Phong cũng không cùng anh pha trò nữa, "Chuyện về sửa đổi về người của sư đoàn D cậu có nghe qua hay không?"

Cố Hoài Việt nghiêm trang nói, "Đó là đồn đãi."

Tịch Thiếu Phong lắc lắc đầu, "Trong quân khu là có ý tứ này, nhưng bây giờ còn đang là quyết định nói miệng thế. Thật sự muốn sửa lại, sợ nhất là sư đoàn D từ thấp đến cao sẽ không chấp nhận."

Cố Hoài Việt nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu lên, "Thẩm Mạnh Xuyên vì chuyện này tìm chú sao?"

"Không chỉ có vậy." Tịch Thiếu Phong lắc lắc đầu, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ nhìn Cố Hoài Việt , "Hắn yêu cầu tham gia vào đợt diễn tập năm sau."

https://thuviensach.vn

Nghe xong thì Cố Hoài Việt cũng trầm mặc xuống, co giật khóe môi, còn chưa kịp nói cái gì đó thì chợt nghe tiếng kêu truyền từ trong phòng bếp tới.

Tịch Thiếu Phong đứng lên, cười cười, vỗ bả vai Cố Hoài Việt, "Được rồi, đi ăn cơm trước thôi."

Một bàn bày đầy đồ ăn, trong đó có một nửa số món ăn là tay nghề của Nghiêm Chân.

Vừa nghe Chung Lê Anh nói, Tịch Thiếu Phong có chút ngoài ý muốn nhìn Nghiêm Chân, "Món nào là cháu làm vậy, chỉ chú xem để chú nếm thử xem nào."

Nghiêm Chân bước lên vài bước, đem bàn ăn di chuyển một chút, vài món đồ ăn tinh xảo đã được đưa tới trước mặt Tịch tư lệnh. Tịch Thiếu Phong bắt đầu đưa đôi đũa gắp thức ăn mà ăn, lông mi nhất thời nhếch lên cao. Nghiêm Chân cũng liền theo đó mà khẩn trương.

Chung Lê Anh cười cười vỗ tay Tịch tư lệnh một chút rồi sẵng giọng, "Ông đừng dọa Tiểu Chân, tôi đã nếm qua rồi, mấy món này đối phó với ông quá dư dả rồi."

Kỳ thật không riêng gì một mình Tịch Thiếu Phong là người ngoài ý muốn.

Cố Hoài Việt cũng gặp một đũa đồ ăn, đưa vào miệng chậm rãi nhai rồi nuốt xuống, xem ra không giống với những món ăn cô làm ngày thường.

Nghiêm Chân có chút lo lắng nhìn anh, thẳng đến khi anh buông đôi đũa, nhẹ nhàng cầm tay cô thì cô mới yên tâm.

Cơm ăn mới được một lúc thì điện thoại trong phòng khách bỗng nhiên vang lên.

https://thuviensach.vn

Chung Lê Anh lập tức đứng dậy đi nghe điện thoại, là tìm Tịch tư lệnh. Bà năm lấy ống nghe, nói với chồng mình bằng khẩu hình, "Là con khỉ của Thẩm gia."

Tịch tư lệnh lúc này mới chau mày rồi nhăn mặt mà nói, "Nói tôi không có ở nhà."

Một giọng rống giận này cũng không cần nghĩ tới chuyện lừa người ở đầu kia điện thoại, Chung Lê Anh nhịn không được mà liếc mắt xem thường.

Cố Hoài Việt cười cười, buông chiếc đũa ra, "Chú cứ trốn tránh như vậy cũng không phải là chuyện gì hay ho. Con người của Thẩm Mạnh Xuyên chú còn không biết sao."

Tịch Tư lệnh nhíu mày, "Trốn tránh cũng chỉ là biện pháp nhất thời, một chuyên gia cải biên thành một người biên chế trong quân đội là một chuyện rất lớn, không phải chỉ mình hắn định đoạt được, cũng không phải là một mình tôi có thể định đoạt được. Hơn nữa tôi cũng không thể bởi vì vài câu nói hay của hắn mà liền dao động được. Tiểu tử này không biết là ngu ngốc thật hay là giả ngốc nữa, đâu phải chỉ dựa vào mấy lời nói phô trương đó mà làm nên chuyện, tôi đâu phải là người dễ dàng mắc mưu người ta như vậy?"

Một câu nói khiến mọi người đang ngồi đó cũng phải buồn cười.

Chung Lê Anh liếc mắt dò xét ông ấy rồi nói, "Ông nên im lặng mà ăn cơm đi thôi."

Ăn xong cơm chiều thì lập tức chuẩn bị dẹp đường về nhà, đêm khuya thì gió cùng tuyết lớn lại bắt đầu nổi lên và kéo dài cho đến gần sáng. Để cho hai nhị lão đưa ra đến cửa, Nghiêm Chân năm tay Cố Gia Minh cùng chờ Cố Hoài Việt đem xe chạy tới. Những bông tuyết rơi xuống trên hóa, chỉ

https://thuviensach.vn

trong chốc lát sau liền biến mất. Vẫn là ở trong xe ấm áp hơn, Nghiêm Chân ngồi vào trong xe rồi gắt gao đóng cửa xe lại.

Tiểu gia hỏa kia vừa liền xe liền tự động cọ cọ vào chân của cô mà nằm ngủ, kêu như thế nào cũng không có tỉnh, đành phải đem áo khoác cởi ra đắp lên người cậu bé. Nhìn tiểu tử vô tâm vô phế kia, Nghiêm Chân nhịn không được mà nói thầm một tiếng, "Tiểu trứng thối."

Nhưng mà vừa ngẩng đầu thì tầm mặt cùng với tầm mắt của Cố Hoài Việt nhìn qua tấm kính xe bất ngờ gặp nhau.

Tầm mắt của anh dừng ở nơi người nào đó ngồi ở phía sau, khóe môi còn chưa phai đi ý cười. Nghiêm Chân hoảng hốt cúi đầu, không dám nhìn đối diện vào tầm mắt của anh, thật giống như trong lòng có quỷ vậy, vẫn là thật kỳ lạ.

Cố Hoài Việt nhếch khóe môi, đang muốn lái xe rời đi, chợt nghe thấy phía trước có tiếng còi xe truyền đến, còn có một vệt ánh sáng đối diện đã đâm tới.

Đó là một đôi đèn xe.

Anh đè còi xe, đèn xe đối diện rút cuộc cũng tắt đi. Người trên xe đi về phía anh, nương theo ánh sáng mờ trong xe, Cố Hoài Việt cùng Nghiêm Chân đồng thời thấy rõ người tới là...con khỉ của Thẩm Gia.

https://thuviensach.vn

Chương 34

Nghiêm Chân bảo vệ đầu tiểu gia hỏa Cố Gia Minh, vội vàng liếc mắt hương ra phía ngoài, thấy người điều khiển chiếc xe Jeep kia là Thẩm Mạnh Xuyên... Con khỉ của Thẩm gia.

Xuyên qua cửa kính có thể nhìn thấy chiếc xe jeep nhanh chóng biến mất, biểu tình của Cố Hoài Việt thật ra cũng thực bình tĩnh, tạm dừng một lát rồi lại đạp chân ga, nhanh chóng rời đi.

Về đến nhà, Cố Hoài Việt đem tiểu gia hỏa kia ôm đến trên giường, nhanh chóng giúp con trai đắp chăn tắt đèn sau đó mới đi ra phòng khách.

Nghiêm Chân đang ở trên ghế sofa ngẩn người, trong tay cầm một cốc nước đã không còn nóng nữa mà ngồi ở đó. Cố Hoài Việt đi ra, thay cô rót một ly nước ấm khác, "Em không nghỉ ngơi sao?"

Nghiêm Chân theo bản năng nắm chặt cốc nước, "Em chỉ là vừa nghĩ đến một chuyện." Cô nhìn thẳng anh, có một chút ngượng ngùng, "Lần trước khi đi thảo nguyên, chúng em đi lầm vào sư đoàn D, vẫn là Thẩm Mạnh Xuyên gọi điện thoại để cho Khương Tùng Niên qua đón hai người bọn em."

Anh sửng sốt một chút rồi cười nói, "Hắn cũng có khả năng làm ra chuyện này sao."

Nghiêm Chân cười cười, "Hắn ta giống không biết chuyện của hai chúng ta." Đến nay Nghiêm Cân còn nhớ rõ biểu tình khi đó của hắn, tà nghễ mà liếc mắt nhìn cô rồi nói, "Bộ dạng như thế này sao? Gạt người khác đấy à?" Nhớ tới đó mà Nghiêm Chân lại cảm thấy buồn bực.

https://thuviensach.vn

Động tác uống nước của Cố Hoài Việt dừng một chút, anh ghét mắt nhìn Nghiêm Chân, nhưng cô cúi đầu nên làm cho anh không thấy rõ ràng lắm biểu tình của cô giờ phút này. Anh bỗng nhiên ý thức được chính mình còn ở phương diện nào đó làm không được đủ cho lắm, mày này đó không đủ có lẽ sẽ làm cho cô có cảm giác ủy khuất.

Trên thực tế cái này cũng không thể trách Thẩm Mạnh Xuyên, hai người bọn họ cùng là đệ tử cùng một trường quân đội, càng khéo là chuyên ngành đều giống nhau, đều là hệ trinh sát chỉ huy, đến cuối cùng rõ ràng ngay cả chuyên ngành chuyển đổi cũng giống nhau, lính thông tin. Chính cái gọi là một núi không thể có hai hổ cho nên hai người khó tránh khỏi có ý tứ châm chọc hay đối đầu lẫn nhau.

Loại cạnh tranh ngầm phân cao thấp này vẫn liên tục diễn ra cho đến khi ra khỏi trường, Cố Hoài Việt đi quân khu Tây Tạng tham gia quân ngũ còn Thẩm Mạnh Xuyên trực tiếp được điều đến quân đoàn trinh sát của Sư đoàn A thuộc quân khu B, thẳng đến sáu năm trước anh mới trở về sư đoàn A.

Hai người thuộc về hai thế giới khác nhau, anh trải qua nhiều chuyện mà Thẩm Mạnh Xuyên không có trải qua cho nên anh nhìn qua so với Thẩm Mạnh Xuyên càng thêm trầm ổm, lý tính hơn. Tịch tư lệnh đánh giá anh rằng nguyên nhân anh thích hợp làm một người lính nhất chủ yếu là ở tình huống gì cũng đều có thể bảo trì lý trí của mình. Nhưng có một thứ mà anh không sánh kịp Thẩm Mạnh Xuyên, đó chính là sự nhiệt tình. Tính tình của anh, nhạt nhẽo đến đáng sợ.

Anh lấy lại tinh thần, nhìn Nghiêm Chân, "Thẩm Mạnh Xuyên chỉ biết là anh đã kết hôn, cái khác hắn cái gì cũng không biết. Hắn ta là bạn học trong trường đại học quân đội của anh, nhưng từ sau khi tốt nghiệp thì lại không có liên lạc gì." Vẫn là sáu năm trước anh được triệu hồi về sư đoàn A mới gặp lại hắn lần đầu tiên từ sau khi tốt nghiệp, nhưng coi như là cuộc đối chọi gay gắt của hai người lại bắt đầu đi.

https://thuviensach.vn

"Vậy hắn biết người vợ trước đã qua đời của anh sao?"

Nghiêm Chân thử hỏi, Cố Hoài Việt lại không nghĩ tới cô sẽ hỏi như vậy, sửng sốt một chút rồi mới trả lời, "Không biết." Chuyện này cho dù toàn bộ quân khu đều biết anh lấy vợ nhưng biết đến người vợ đó của anh thì cũng chỉ vài người.

Nghiêm Chân có chút hối hận về vấn đề này, cô nắm chặt chiếc cốc trong tay, lại lạnh mà lạnh đến tận đáy lòng. Cô dường như đã hỏi tới vấn đề không nên hỏi, chạm vào nơi không nên chạm đến, bởi vì vẻ mặt của anh ảm đạm từ trước đến nay chưa từng có. Nghiêm Chân đành phải cười cười, "Em không hỏi nữa, anh đi nghỉ ngơi đi."

Hai căn phòng, có giường lớn cùng giường nhỏ. Chiếc giường nhỏ bị Cố Gia Minh chiếm, đem nay cũng chỉ có đồng giường cộng chẩm thôi.

"Nghiêm Chân." Cố Hoài Việt bỗng nhiên gọi cô lại. Nghiêm Chân xoay người, nghe thấy anh nói, "Những lời anh nói trước khi kết hôn, đều là những lời nói cân nhắc."

Nghiêm Chân có chút kinh ngạc, không phải vì cái gì mà vì anh giờ phút này ánh mắt của anh nhìn cô đã không còn bình tĩnh như trước đây, thậm chí còn mang theo chút hối lỗi. Tuy rằng chỉ hiện lên trong một giây nhưng Nghiêm Chân nhất thời cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều đau thắt lại.

Nghiêm Chân kinh ngạc hỏi, "Anh như thế nào mà bỗng nhiên nói lại chuyện này?"

"Không có gì." Cố Hoài Việt nói, "Anh chỉ là sợ, xin lỗi em."

Nghiêm Chân hóa đá, thật lâu sau cô nở nụ cười, tươi cười có chút miễn cưỡng lại có chút tái nhợt, "Vậy anh phải cố gắng đối tốt với em."

https://thuviensach.vn

"Được." Cố Hoài Việt thấp giọng nói.

.....

Mọi thứ trong bộ đội đều được chú ý giản lược rất nhiều, nhưng việc đón năm mới này cũng không thể chấp nhận như vậy.

Sáng sớm rời giường, Nghiêm Chân rửa mặt đi vào phòng bếp làm điểm tâm. Cô lục tung lên mới phát hiện những thứ trong nhà có cũng không tính là nhiều, trung tâm phục vụ gì đó cũng không có nhiều, nhìn lại một chút thì đúng thật là toàn mua trong nội thành của thành phố B.

Cô xoay người sang chỗ khác, vừa vặn thấy Cố Hoài Việt đi từ trong toilet đi ra, một thân thường phục, ăn mặc rất giản dị. Cô sửng sốt một chút, nhất thời liền phản ứng lại đến chình mình còn mặc chiếc áo ngủ đứng ngốc ở đó nên đành kéo chiếc áo ngủ, lắc lắc đầu rồi quay người trở lại phòng bếp.

"Nghiêm Chân."

Cô nghe thấy tiếng gọi của anh, lập tức trả lời, "Điểm tâm cũng sẽ nhanh xong thôi, anh kêu Gia Minh rời giường đi."

"Chào buổi sáng." Đáp lại lời của cô là một giọng trẻ con thanh thúy.

Cô lập tức trương mắt to nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy bạn nhỏ Cố Gia Minh chậm rì từ trong toilet mà đi ra, biểu tình rất chi là vênh váo!

Cố Hoài Việt búng tay lên trán con, nhìn về phía Nghiêm Chân, "Hôm nay có xe vào trong nội thành của thành phố, em muốn mua gì thì trực tiếp mua." Anh ngày hôm qua đã muốn đem những thứ trong trung tâm phục vụ mua về một lượt rồi, nếu không phải vì mấy bà chị dâu trong trung tâm phục vụ khẩn cầu anh mua một chút để cho các chị ấy còn về nhà thì anh khẳng định sẽ không mua nhiều như thế đâu.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân không biết nói cái gì nên đành gật gật đầu, xem như là nghe thấy được, nhân tiện đem bữa sáng bưng lên.

Tuy rằng đã đến gần cuối năm nhưng huấn luyện bộ đội vẫn là chuyện không thể bỏ dở. Thời điểm người thân ở trong đại viện này còn đang trong giấc mộng đẹp thì bên ngoài cũng đã có thanh âm của xe thiết giáp, xe tăng bắt đầu cho đợt huấn luyện. Rút cuộc là ở trong bộ đội, nhàn hạ cũng có cảm giác phạm tội. Cho nên Cố Hoài Việt hôm nay cũng muốn đi ra huấn luyện.

Anh đi ra trước cửa bỗng nhiên quay đầu nhìn một chút, thừa dịp lúc ăn cơm Nghiêm Chân đã thay quần áo. Anh trầm ngâm một lát rồi nói, "Anh đi đây."

"Vâng." Nghiêm Chân ngẩng đầu, lên tiếng.

Cố Hoài Việt gật gật đầu, mở cửa rời đi, nghe thanh âm của tiếng đóng cửa thì Nghiêm Chân quay đầu nhìn bạn nhỏ Cố Gia Minh. Chỉ thấy bạn nhỏ một bên vừa ăn phần trứng gà của mình một bên vừa suy nghĩ mà nhìn cô, rồi sau đó mở miệng than thở, "Càng ngày càng giống như báo cáo rồi nhỉ..."

Nghiêm Chân lấy thìa gõ lên đầu của tiểu gia hỏa kia, "Ăn cơm."

Cô cố gắng làm cho chính mình đừng miên man suy nghĩ, cố gắng làm cho chính mình vui vẻ lên.

Đây là lần đầu Nghiêm Chân đến thành phố B, cố đô lớn như vậy thì người cũng nhiều đến đòi mạng, riêng việc đi từ quân đoàn đến bên trong nội thành cũng an vị mất ba tiếng, còn không bao gồm một giờ đứng chờ và bị kẹt đường nữa.

Nghiêm Chân nắm tay Cố Gia Minh đi dạo trong cửa hàng tổng hợp, bởi vì những thứ cần mua nhiều lắm cho nên ánh mắt của Nghiêm Chân cơ hồ

https://thuviensach.vn

nhanh chóng biến thành rada, nhìn quanh những hàng hóa ở phía trước.

Cô chọn một con gá, nghĩ bỏ vào chiếc xe đẩy mua sắm nhưng không nghĩ tới Cố tiểu tư lệnh lại lên tiếng, "Thủ trưởng không thường ăn cái kia."

Cố Gia Minh chỉ mấy thứ, "Thủ trưởng thích ăn nhẹ, bà nội em nói đây là vì ba em làm lính trinh sát cho nên khẩu vị vẫn còn giữ lại cho đến giờ."

Cái này... là ăn khớp với cái gì đây? Nghiêm Chân nhìn Cố tiểu tư lệnh - người có ít hiểu biết về người lính mà còn có điểm không rõ ràng như vậy. A, đúng rồi, cô gần nhất đã thành người có ít hiểu biết về người lính trong mắt tiểu tư lệnh rồi, nguyên nhân là những đám binh lính nhút nhát của cậu bé ở thành phố C đều không có chơi cùng với tiểu gia hỏa này đây mà. Nghiêm Chân nghe xong lời này, không biết là nên vui lên hay là tự biết xấu hổ, nói đến vẫn là mình kém hiểu biết.

Gian hàng đến cuối cùng là .. gian hàng đồ chơi.

Tiểu gia hỏa Cố Gia Minh có lạc thú lớn nhất khi đi dạo ở trong này chính là mua một món đồ chơi, hơn nữa lần này là rất quan trọng bởi vì trước khi tới thành phố B thì thủ trưởng đã bảo nhiều đồ chơi của cậu bé rất phiền toái nên đều để ở nhà hết. Dùng theo cách nói của tiểu tư lệnh mà nói thì đây chính là phòng bị lại từ đầu.

Nghiêm Chân tựa người vào chiếc xe đẩy mua sắm, nhìn tiểu gia hỏa kia chăm chú chọn đồ chơi,

Tầm mắt thoáng lệch lạc đi, đảo qua nơi nào đó của cửa hàng rồi dừng lại, đó là một người mặc thân quân trang, thân hình cùng với Cố Hoài Việt giống nhau, đều cao ngất mà lại hao gầy nhưng khẳng định được rằng đó không phải là anh.

Anh giờ phút này đang còn làm việc, Nghiêm Chân nhắc nhở ở trong lòng. Chẳng qua giây tiếp theo thì người kia xoay người, cô liền ngây ngẩn

https://thuviensach.vn

cả người.

Đây... đây không phải là... Thẩm Mạnh Xuyên sao?

Thẩm Mạnh Xuyên hiển nhiên cũng nhìn thấy cô, căn bản thì khi thấy cô thì hắn lại phiền chán giơ tay lên vo tóc ở sau đầu nên cảm thấy rất buồn cười. Nghiêm Chân càng nhìn lại càng muốn cười, đành phải quay đầu đi chỗ khác.

Thẩm Mạnh Xuyên phản ứng lại được, một đường cầm mũ đội lên rồi sải bước đi về phía Nghiêm Chân.

"Xin chào."

"Xin chào." Nghiêm Chân học hắn nói chuyện.

"Cô như thế nào lại ở chỗ này." Hắn nhìn xe đẩy mua sắm của cô, "Như thế nào, Cố tham mưu trưởng làm ra vẻ nghi đông không ngớt đã trở lại với người lính có trách nhiệm rồi sao? Cái này cừ thật, đầu tháng hai năm sau có quân diễn, còn chưa có qua năm mới cũng đã chờ xuất phát rồi. Tôi rất là bội phục đó nha."

Nói xong, Nghiêm Chân còn không có phản ứng, tiểu gia hỏa kia liền giận trừng mắt nhìn hắn một phen.

Thẩm Mạnh Xuyên xoay người, đánh giá tiểu gia hỏa này rồi nở nụ cười, "Không phải sao, cô phải mang đứa nhỏ trả lại cho hắn đâu? Nhưng cô không phiền sao?"

Nghiêm Chân cảm thấy kỳ quái, "Tôi vì sao lại phiền?"

"Chưa thấy qua người làm bảo mẫu nào còn hết sức tận tâm như vậy?" Thẩm Mạnh Xuyên cảm thán.

https://thuviensach.vn

Tiểu gia hỏa Cố Gia Minh nhất thời càng thêm không vui, "Cái gì mà bảo mẫu chứ, nhà chú có bảo mẫu nào xinh đẹp như vậy sao. Đây là vợ của thủ trưởng nhà cháu."

Nghiêm Chân nhất thời kinh ngạc nhìn Cố Gia Minh, mà Thẩm Mạnh Xuyên thì mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Nghiêm Chân.

Thật lâu sau, anh ta hạ mũ xuống, xoa xoa tóc, có chút lắp bắp hỏi, "Cô... cô là vợ của anh ta sao?"

Nghiêm Chân buồn bực, "Không thể sao?"

Thẩm Mạnh Xuyên lau mặt một phen, "Tên họ của cô là gì, chức nghiệp là gì?"

Nghiêm Chân nhíu mày, người này đến tra hộ khẩu sao, "Họ Nghiêm, tên Chân, giáo viên tiểu học."

Thẩm Mạnh Xuyên ngơ ngác nhìn cô hai phút, cuối cùng thấp giọng rủa một tiếng.

Anh ta vò tóc, "Không phải tôi không biết nhưng vợ của Cố Hoài Việt không phải họ Lâm sao?"

Sắc mặt Nghiêm Chân đổi một chút, "Đó là vợ trước của anh ấy, cũng đã qua đời rất lâu rồi."

"Vậy cô là... người vợ hiện tại của hắn?" Thẩm Mạnh Xuyên hỏi, thấy cô gật gật đầu thì lại vò tóc.

Nghiêm Chân nhìn hắn, chỉ cảm thấy buồn cười, "Anh tới đây làm gì vậy? Mua sắm sao?"

"Bồi một con thỏ lạc đường đến mua này nọ." Hắn không bình tĩnh lắm mà nói, nhìn Nghiêm Chân rồi nói, "Nhưng cái này không quan trọng, tôi

https://thuviensach.vn

muốn hỏi cô một vấn đề, cô thật sự không nhớ rõ tôi sao?"

"Nhớ rõ a." Cô cười, "Là anh tìm người đưa tôi cùng Gia Minh tới 935."

Hắn không phải nói đến việc này.

Còn chưa đợi hắn nói ra thì một cô gái đứng ở trước một gian hàng hóa mắt đầu gào to tên của hắn, "Thẩm Mạnh Xuyên."

Thẩm Mạnh Xuyên đợi cho giọng nói kia đi qua một lát, xoay người lại nói với Nghiêm Chân, "Cô suy nghĩ cẩn thận một chút, cô khẳng định có thể nhớ ra tôi.." Nói xong, cầm lấy mũ vội vàng rời đi.

Chỉ còn lại Nghiêm Chân cùng Cố Gia Minh đứng tại chỗ, vẻ mặt không hiểu.

Cố Gia Minh, "Chú này thật kỳ quái.."

Nghiêm Chân, "Cô cũng cho là như vậy..."

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Diễn tập năm sau lửa sém lông mày, tuy rằng trong quân đội còn không có chính thức hạ mệnh lệnh nhưng là huấn luyện hàng ngày vẫn không thể chậm trễ, lần này cùng quân khu G đối kháng là một lần cần dự án cho diễn tập thực chiến cho nên càng thận trọng.

Cố Hoài Việt hôm nay vừa trở về, tình cờ gặp chuyên gia tham mưu tác chiến Đường Lỗi, chợt nghe anh ta mở giọng giống như ai oán, "Tham mưu trưởng, Lão Lưu kia giam tôi đã một tuần để cho tôi làm kế hoạch huấn luyện cho ông ấy. Vốn có ý định nâng cao tiêu chuẩn của kế hoạch diễn tập lần này, nhưng nếu bị lỗi nặng không phải tìm tôi mắng nữa chứ?"

Anh vỗ bải vai vị thiếu tá trẻ tuổi này, đi vào văn phòng của Lưu Hướng Đông. Vị hán tử Sơn Đông này cũng đã nhiều năm không về nhà đón năm mới, huận luyện trong bộ đội rất quan trọng nhưng trong vài ngày này bản lĩnh đều phải xuất ra hết. Cố Hoài Việt lo lắng mãi vẫn là khuyên hắn trở về.

Ai ngờ Lưu Hướng Đông vung tay lên, "Cậu nói cũng vô dụng thôi. Chị dâu cậu hiện đang trên đường đến đây, ngày mai là tới nơi rồi."

Cố Hoài Việt giật mình sửng sốt, rồi nở nụ cười.

Năm nay không còn quá cô đơn nữa rồi.

"Nghe lãnh đạo ở trên nói, diễn tập lần này của quân khu chúng ta sẽ điều động một người huấn luyện nữa." Lưu Hướng Đông suy nghĩ rồi nói, "Đúng rồi, nghe nói là người ở sư đoàn D cũng muốn cải biên chuyện này đây?"

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt nhíu mày, "Truyền nhanh như vậy?"

Lưu Hướng Đông cười khổ, "Có thể không nhanh sao? Thẩm Mạnh Xuyện đều trực tiếp chạy đến chỗ Tịch tư lệnh rồi, quân đoàn này từ trên xuống dưới còn có ai chẳng biết nữa chứ."

Cố Hoài Việt lắc đầu, "Hắn hản là có dự tính của hắn. Sư đoàn Đ dù sao cũng là chi lão bộ đội, không thể ở trên tay hắn mà đánh mất đi danh hiệu được."

"A, vậy lần diễn tập đối kháng lần một còn đánh hắn thảm như vậy làm gì?" Lưu Hướng Đống buông bút, hai tay giao nhau nhìn Cố Hoài Việt.

Cố Hoài Việt cười cười, "Cái kia không giống lần này, lam quân thiết lập mục đích chỉ có một là kiểm nghiệm năng lực tác chiến của hồng quân, tìm ra không được thì tiến hành huấn luyện theo mũi nhọn. Thẩm Mạnh Xuyên có đôi khi đầu óc là cái trục phạm pháp, chúng ta liền phụ trách giáo huấn cho hắn một đạo lý mà thôi."

"Đạo lý gì?" Lưu Hướng Đông lần này xem như tò mò.

"Binh giả, quỷ đạo dã." (Dùng binh đánh giặc là hành động dối trá . Thông thường, nếu có thể tấn công thì giả như không thể tấn công, muốn đánh như giả như không muốn đánh, muốn hành động ở gần nhưng giả như muốn hành động ở xa, muốn hành động ở xa nhưng lại giả như muốn hành động ở gần. Lấy lợi mà dụ kẻ tham, chiến thắng kẻ loạn, phòng bị kẻ có thực lực, tránh kẻ thù mạnh, khiêu khích kẻ hay giận dữ. Địch khinh thường thì làm chúng thêm kiêu, địch nhàn hạ thì làm chúng vất vả, địch đoàn kết thì làm chúng ly tán)

Lưu Hướng Đông nghe xong cũng phải bội phục.

Trước giờ cơm chiều nửa tiếng, Cố Hoài Việt đã bị Lưu Hướng Đông "đuổi" trở về nhà, Cố Hoài Việt bất đắc dĩ, chỉ có thể về nhà mà ăn cơm tối

https://thuviensach.vn

rồi. Thời điểm khi đi ra khỏi sự bộ thì sắc trời cũng đã tối rồi, lính gác cửa đứng dậy làm quân lễ, anh nhanh chóng đáp lễ rồi rời khỏi đó.

Trong doanh trại trinh sát có một đám lão binh mới từ bãi bắn bia lần trước đến, dắt cổ họng mà gào thét "Bắn bia kia đi.", có mấy người sĩ quân cấp úy thấy thế vẫn còn không đoán chính mà làm quân lễ. Cố Hoài Việt nhẹ nhàng mỉm cười, vẫy tay để cho bọn họ chạy nhanh đi, những bông tuyết rơi rơi giữa trưa bây giờ cũng đã không còn, lúc này chị đều đông lạnh cả rồi.

Thời điểm Cố Hoài Việt đi bộ một mình trên đường nhìn không ra tốc độ nhanh hay chậm, nhưng nếu ở bên cạnh có thêm một người thì có thể phát hiện ra. Không bao lâu, anh bước đi trở về phía những căn nhà sơn màu hồng kia.

Mở cửa ra, trước cửa truyền đến hơi thở ấm áp cùng hương vị của những món ăn làm cho anh dừng ở cửa một chút. Tiểu gia hỏa Cố Gia Minh đang uốn éo đầu nghịch món đồ chơi mới, thấy anh về lập tức ôm mọi thứ đứng dậy chạy về phía anh.

"Ba, giao cho ba một cái nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ."

Anh nhíu mày, "Nói."

"Ba giúp con lắp súng đi." Bạn nhỏ nào đó nói xong, lập tức ngượng ngùng cúi đầu.

Chỉ biết là như thế này! Cố Hoài Việt gõ đầu con trai rồi lấy mọi thứ lắp vào thuần thục thành một khẩu súng. Tiểu gia hỏa kia ôm đầu kháng nghị, "Ba không được gõ lên đầu con, sau này không thông minh đâu."

Trong khi hai cha con mắt to trừng mắt nhỏ, Nghiêm Chân đi từ phòng bếp đi ra mà trong tay còn bưng một tô canh đầy mùi thêm, "Anh về rồi à?"

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt gật gật đầu, nhận lấy tô canh trong tay cô rồi vững vàng đặt ở trên bàn.

Là canh gà nấm hương, tốt cho dạ dày.

Nghiêm Chân dùng thìa búc ra một chén, đặt ở trước mặt Gia Minh, "Gia Minh nói anh ăn nhẹ cho nên em làm canh gà này. Anh có thể ăn được chứ?"

Nghiêm Chân thử nhìn về phía anh, bộ đội thống nhất cung cấp máy sưởi đem toàn bộ phòng ở thật sự ấm lên rất nhiều, dưới hơi ấm này hai gò mà của cô đều lộ ra sắc hồng. Cố Hoài Việt đứng tại chỗ nhìn cô trong giây lát, rồi nở nụ cười, "Có thể."

Ăn xong cơm chiều thì Cố thủ trưởng ôm đồm việc rửa chén bát, anh cởi áo khoác, còn thật sự đi rửa chén bát. Anh lỡ đãng nhìn thoáng qua phía ngoài, liền thấy Nghiêm Chân đang sửa sang lại quần áo mà tiểu gia hỏa kia còn đang nằm úp sấp trên giường xem sách.

Loại sách này... ở nơi này không có loại sách như vậy... như vậy chỉ có thể là của Nghiêm Chân.

Bạn nhỏ Cố Gia Minh giờ phút này chính là đang chăm chú hình ảnh đang hé ra một khuôn mặt nhỏ nhắn. Nghiên cứu nửa ngày, tiểu gia hỏa kia nói, "ôi chao, cô giáo ơi cô trước đây rất đáng yêu giống em nha." Nói xong còn bay ra cái vẻ mặt đáng yêu, đáng tiếc cái biểu tình này duy trì không được bao lâu vì trên đầu lại bị người nào đó khõ cho, tiểu gia hỏa kia phẫn nộ rồi.

Ai đó phía trên đỉnh đầu cũng không thèm để ý đến ngọn lửa nhỏ đang bùng phát của con trai, từ trong tay con trai cầm lấy tấm ảnh chụp kia mà xem. Tiểu gia hỏa ở dưới giận dữ rồi, xoay mông tiếp tục chơi trò chơi.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt cúi đầu nhìn ảnh chụp kia. Là ảnh chụp đen trắng, khuôn mặt của cô bé trong ảnh cười đến thực vui vẻ, bên cạnh có một người đàn ông đang ôm lấy cô bé đó. Người đàn ông này cũng là một quân nhân, chẳng qua lúc ấy quân hàm trên vai là một gạch một sao, chỉ là một sĩ quan thôi.

Nghiêm Chân từ trong đống quần áo ngẩng đầu, cười cười, "Đó là trăm ngày sinh của em, người quân nhân bên cạnh là ba em."

"Ba là lính thông tin sao?"

Phía sau tấm ảnh có một hàng chữ nhỏ, tháng 12 năm 19xx, Pháo đoàn 2 đội lính thông tin lưu niệm.

"Vâng." Cô cười cười, "Nhưng cha em không phải là một lính thông tin chuyên nghiệp, sau đó lại được điều đến bộ hậu cần làm nhân viên hậu cần."

Anh buông ảnh chụp xuống, rồi lại lấy những tấm khác lên xem. Trong album ảnh từ trên xuống dưới, cơ hồ đều là chụp khi cô còn nhỏ.

"Như thế nào lại không có ảnh chụp của em sau khi lớn lên ?" Anh hỏi.

Nghiêm Chân à một tiếng, thấp giọng nói, "Sau này lớn lên em rất ít khi chụp, dáng vẻ cũng không hơn lúc trước là mấy."

Cố Hoài Việt nghe vậy thì ngẩng đầu, tinh tế đánh giá khuôn mặt của cô. Trầm ổn, nhu hòa, khuôn mặt thanh tú, một người như vậy nếu không nói có diện mạo thì ai sẽ tin?

Thật lâu sau, anh lại cúi đầu tiếp tục xem ảnh chụp, bỗng nhiên tầm mắt của anh dừng lại ở một tấm ảnh chụp, ánh mắt của anh có chút buông lỏng. Đó là ảnh chụp của Nghiêm Chân lúc chín tuổi, hai bím tóc bện hai bên và

https://thuviensach.vn

đang cười thật tươi. Phía sau cô là ánh mặt trời đang chiếu xuống, chiếu lên khuôn mặt của cô đang sáng lạn vô cùng.

Thì ra lúc nhỏ cô đã từng cười tươi như vậy.

Lấy lại tinh thần, Cố Hoài Việt thấy Nghiêm Chân đã đem toàn bộ quần áo bỏ vào trong tủ. Cô nhìn ảnh chụp trong tay anh có chút ngượng ngùng, "Ảnh chụp này là chụp lúc ở nơi đóng quân của bộ đội ở một thị trấn nhỏ trên núi." Khi đoàn quân còn chưa di chuyển thì liền đóng quân tại một thị trấn nhỏ có nhiều núi này, khi đó chuyện mà khiến Nghiêm Chân vui vẻ nhất chính là cùng ba mình đi dạo trên đó.

"Nơi đó rất đẹp sao?"

"Đẹp lắm. Nhưng không biết giờ còn có doanh trại của bộ đội ở đó hay không, sau khi bộ đội di chuyển thì em thấy sẽ không quay lại nữa, rất muốn trở về đó xem qua."

Cố Hoài Việt đem ảnh chụp của cô để lại chỗ cũ, cười cười nói, "Tìm một cơ hội rồi chúng ta cùng đi."

Nghiêm Chân ngẩng đầu, có chút kinh ngạc rồi lập tức lại mỉm cười, "Được."

.....

.....

Buổi sáng tinh mơ, những chiếc xe thiết giáp, xe tăng đang đi ra khỏi cửa, bánh xích đi qua để lại những dấu vết sâu cạn không đồng nhất lần lượt thay đổi, cuối cùng một chiếc xe jeep rời khỏi nơi đóng quân sau cùng, cánh cửa được điều chỉnh bằng điện tử đang nhanh chóng đóng cánh cửa lại. Ngay tại khi nhóm lính gác cổng còn chưa đổi ca thì có một chiếc xe việt dã

https://thuviensach.vn

đã đứng trước cửa của quân đoàn, lính gác dựa theo quy định muốn kiểm tra giấy tờ.

Cửa kính của chiếc xe jeep hạ xuống, lộ ra khuôn mặt không chút thay đổi của Thẩm Mạnh Xuyên.

Binh lính nhận lấy giấy chứng nhận của hắn, rồi lại yêu cầu, "Báo cáo thủ trưởng, vì thủ trưởng không ở đơn vị này nên cần người tiếp đón mới có thể đi vào."

Thẩm Mạnh Xuyên hít một hơi, "Thủ trưởng cũng đã kêu rồi, cửa cũng không cho vào sao?"

Người lính kia có chút khó khăn, "Đây là quy định." Nói xong cùng Thẩm Mạnh Xuyên mắt to trừng mắt nhỏ.

Thẩm Mạnh Xuyên vội nói, "Xem tôi là gì chứ? Mắt cậu lớn rồi đó."

Người lính kia đành phải đứng về chỗ gác, nhìn không chớp mắt... vẫn như trước nhìn chằm chằm vào Thẩm Mạnh Xuyên, không có biện pháp, ai bảo hắn để cho thủ trưởng đứng ở trước cửa làm gì.

Phía sau vang lên một tiếng cười, "Mạnh Xuyên, nếu không cháu liền gọi một cuộc điện thoại đi."

Thẩm Mạnh Xuyên vò tóc, hướng về phía người lính đối diện hắn mà gọi, "Tôi muốn gọi điện thoại cho Lưu Hướng Đông."

Người lính kia vào gọi, không có người nhận điện thoại.

Thật đúng là sợ cái gì thì đến cái đó.

Thẩm Mạnh Xuyên chán nản, "Vậy gọi Cố Hoài Việt vậy."

https://thuviensach.vn

Người lính kia vào gọi, lần này thì có người nhận. Thẩm Mạnh Xuyên hừ một tiếng, dựa vào chỗ ghế ngồi.

Phía sau lại vang lên một giọng nói mềm mại, "Anh, anh trước kia đến giờ đều không phải tham gia quân ngũ sao? Như thế nào lại có người biết đến anh vậy?"

Thẩm Mạnh Xuyên cũng không có quay đầu lại, "Doanh trại quân đội làm bằng sắt này bồi dưỡng lên những người lính nối tiếp như vậy,bộ đội cải biên, người đi người tới, những người tới này còn có thể biết đến anh sao?"

Nói xong những lời này hắn cũng sửng sốt một chút, giảng đạo lý này cho người khác biết nhưng đến phiên chính mình thì lại rất khó khắn.

Hắn liếc mắt nhìn hai người phụ nữ ngồi ở phía sau...Tưởng Di cùng Thẩm Mạnh Kiều, rồi lại lần nữa vò tóc.

Tưởng Di là vợ của bác cả Thẩm Nhất Minh của hắn, mà Thẩm Mạnh Kiều lại là em họ của hắn. Tuy nói là thân thích nhưng mà trước kia Thẩm Nhất Minh công tác ở thành phố C, sau đó lại trở về tổng bộ ở thành phố B, cùng lúc đó hắn và ba hắn tham gia quân ngũ ở Quân khu S nên cách xa so với bọn họ, hai anh em cũng không tính là thân thiết.

Hắn lần này là về nhà mừng năm mới, đi tới nhà bác cả thăm hỏi một chút, thuận tiện nói chuyện quân diễn của năm sau, không nghĩ giữa chừng lại bị người em họ này cuốn lấy, muốn đến vùng ngoại thành của thành phố B này gặp một vị cố nhân khiến cho đầu của hắn nhất thời phình lớn lên.

Bát tự của hắn là xung khắc với quân đoàn này nha.

Đang lúc hắn sắp cạn khô tính kiên nhẫn của mình thì ở cách đó không xa có một chiến sĩ đang chạy nhanh về phía chiếc xe jeep của hắn, đứng vững

https://thuviensach.vn

rồi làm một quân lễ, nói mấy câu với người lính gác rồi đưa họ đi vào bên trong.

Thẩm Mạnh Xuyên vào sư đoàn này xem như quen thuộc, không thể không nói sư đoàn A này vài năm nay thật là không có sự thay đổi nào quá lớn, trừ bỏ mấy ngôi nhà mà hắn nhìn thấy khi đang ở phía ngoài cổng. Qua trạm gác cổng một lúc thì hắn cố ý ngừng lại, đúng lúc này hắn nghĩ tới một việc, qua kính trên xe nhìn về phía Thẩm Mạnh Kiều đang không ngừng nhìn chung quanh ở phía sau, "Kiều Kiều, em còn chưa có nói cho anh biết em tới chỗ này là để gặp ai, vị quân nhân nào đáng để cho em coi trọng như vậy đây. Nếu vậy anh họ đây sẽ làm mối cho em."

Sắc mặt của Thẩm Mạnh Kiều trở nên hồng lên, "Người quân nhân này nếu anh có thể thu phục thì em còn thực cảm ơn anh đó."

"Ai thế?" Thời điểm anh nhàn nhãn đi dưới làn sướng như khói của buổi sáng, chậm rãi lái xe đi giữa hàng cây trong sư bộ.

Thẩm Mạnh Kiều cùng Tưởng Di nhìn thoáng qua nhau, dường như là ánh mắt của sự ủng hộ rồi nói ra cái tên, "Cố Hoài Việt."

Ai ngờ vừa nói xong chợt nghe một tiếng phanh xe thật gấp.

Thẩm Mạnh Xuyên hạ kính xe xuống một chút, dừng sức nắm lấy tay lái, mày cũng đều nhăn thành một đường thẳng, cảm tình của hai người này thật là lớn vậy sao. Chính là chạy đến đây gặp một người quân nhân đã kết hôn sao?

Giải thích vì sao Thẩm Mạnh Kiều không biết về Lâm Kha và việc kết hôn lần hai của Cố Hoài Việt.

Đầu tiên là lúc Lâm Kha mất thì cũng đã cùng Cố Hoài Việt điều đến quân khu B một thời gian, trước đó anh là công tác ở bộ đội đặc chủng. Mà Thẩm Mạnh Xuyên chính là biết Cố Hoài Việt đã kết hôn, cũng không biết

https://thuviensach.vn

vợ trước của anh đã qua đời, khi tốt nghiệp trường quân đội ra thì lần gặp mặt đầu tiên của hai người cũng là sau khi Cố Hoài Việt được triệu hồi về quân khu B. Hơn nữa đoạn thời gian mà Lâm Kha mất thì trên người của Cố Hoài Việt cũng đả xảy ra một viejc khác, hai việc này cũng khiến cho anh nguyện ý không nhắc tới chuyện cũ, cho nên ít người biết thì càng tốt, Thẩm Mạnh Xuyên tự nhiên lại không biết. Ngay cả Tịch tư lệnh cũng chỉ biết một ít, vẫn là năm đó Cố lão gia ra mặt đem Cố nhị thiếu gia Triệu hội về quân khu B.

Một phần nữa là trước đây Thẩm Mạnh Xuyên có biết tới Nghiêm Chân, lần đầu tiên gặp lại thì hắn cũng đã nhận ra. Nhưng những lời nói của Nghiêm Chân trên thảo nguyên là lừa hắn nhưng hắn không vạch trần, lần thứ hai gặp cô cũng là đi cùng Cố Gia Minh hơn nữa còn là vợ của Cố Hoài Việt nên mới khiến hắn giật mình như vậy.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Khi Nghiêm Chân nhận được điện thoại là khi cô đang ở nhà một mình, tiểu gia hỏa Cố Gia Minh sáng sớm đã bị Cố Hoài Việt đưa đến nhà Tịch tư lệnh, nói là cháu ngoại gái của Chung Lê Anh mang theo hai đứa trẻ đến thăm người thân, cố ý đêm Cố Gia Minh đến chơi cùng hai đứa trẻ kia. Đều những đứa nhỏ lớn lên ở đại viện, phỏng chừng rất nhanh có thể chơi với nhau rất hòa thuận.

Điện thoại quân tuyến trong nhà vang lên, đây vẫn là lần đầu tiên vang lên khi cô đến đây. Nghiêm Chân sửng sốt một chút, chần chờ đi nghe điện thoại.

"Alo, là tôi, Thẩm Mạnh Xuyên." Hắn giờ phút này đang đứng ở trước cửa trạm gác của chúc viện gọi điện thoại cho Nghiêm Chân, toàn bộ sự bộ đều biết là người nhà của Cố tham mưu trưởng đến đây, báo một chút nên binh lính của người nhà liền chuyển điện thoại gấp.

Nghiêm Chân có chút kinh ngạc, "Xin chào."

Thẩm Mạnh Xuyên hít một hơi thật sâu, "Tôi hiện tại ở cửa chúc viện của nhà cô, mang theo hai người muốn gặp Cố Hoài Việt, tiện chứ?" Nói xong, hắn nhìn Tưởng Di cùng Thẩm Mạnh Kiều đang đứng chờ ở ngoài trạm gác.

"Hoài Việt, anh ấy không có ở nhà?" Nghiêm Chân nói. Vợ của Sư trưởng Lưu Hướng Đông là Sở Dao hôm nay đến doanh trại, nhưng sáng sớm Lưu Hướng Đông cùng các chiến sĩ đi huấn luyện nên điện thoại sang cho Cố Hoài Việt, nhờ anh đến nhà ga đón Sở Dao đến sư bộ.

https://thuviensach.vn

"Là hai vị khách quý." Hắn nở nụ cười, "Nếu không cô thay anh ta tiếp đãi khách vậy?"

Nghiêm Chân lo lắng một lát, "Mọi người chờ tôi một chút."

"Được, tôi cũng không vội." Tàn thuốc nóng lại một lần nữa rơi trên tay hắn, Thẩm Mạnh Xuyên nhíu mày, lẩm bẩm một tiếng rồi cắt đứt điện thoại. Đi ra cửa trạm gác, hắn nói với Tưởng Di cùng Thẩm Mạnh Kiều, "Cố Hoài Việt lúc này không có ở sư bộ, nhưng người nhà của hắn vẫn còn, cô ấy sẽ lập tức đi xuống đây. Nếu hai người thật sự muốn gặp thì đợi một chút."

Thẩm Mạnh Kiều nhíu mày, "Người nhà?"

"Đúng." Hắn cười cười, tầm mắt vừa chuyển đến cửa nhà, ý cười càng đậm, "Là vợ của hắn."

Liên tục vài ngày tuyết rơi lớn, hôm nay ở thành phố B khó có được ánh mặt trời. Nhưng đi đến cửa nhà, Nghiêm Chân vẫn là theo bản năng kéo chiếc áo khoác lớn, máy sưởi trong nhà đủ chừng nhưng bên ngoài nhiệt độ không khí dưới 0 độ vẫn là làm cho cô có chút lùi bước. Nhưng mà giờ phút này, nguyên nhân cô lùi bước không chỉ bởi vì thời tiết, người Nghiêm Chân nghiêng nghiêng sang cản ánh sáng mặt trời chiếu xuống, trong lúc nhất thời nghĩ đến chính mình hoa mắt.

Ngoài cổng trạm gác là ba người, một người là Thẩm Mạnh Xuyên, một thân quân trang thì cô có thể nhận ra được ngay. Hai người còn lại, một người là Thẩm Mạnh Kiều, một người là... Tưởng Di?

Thoáng chốc cô đứng ngốc ở đó, vẫn không nhúc nhích.

Kinh ngạc giống như cô còn có Thẩm Mạnh Kiều cùng với Tưởng Di. Thẩm Mạnh Kiều lfa gắt gao nhìn chằm chằm người đứng ở cửa kia, Nghiêm Chân, dĩ nhiên là Nghiêm Chân!

https://thuviensach.vn

Tưởng Di giật mình nhìn qua Thẩm Mạnh Kiều, nhíu mày lại, "Mạnh Xuyên, cháu không lầm chứ. Thím không có nghe nói là Hoài Việt đã kết hôn."

Thẩm Mạnh Xuyên đè ép viền mỹ, làm cho người ta nhìn không thấu vẻ mặt của hắn, "Cháu cũng vậy, cháu vừa nghe nói. Chúng ta đi thôi."

Nhìn ba người đang đến gần, Nghiêm Chân nắm chặt chìa khóa trong tay, sự bén nhọn nơi chiếc chìa khóa đã khiến lòng bàn tay cô đau rát, cô bởi vậy mới phục hồi lại tinh thần.

"Xin chào." Cô nhìn ba người Thẩm Mạnh Kiều đang tới, thản nhiên mà tiếp đón.

Sắc mặt Thẩm Mạnh Kiều tái nhợt đến khi đứng trước mặt cô, "Cô không phải từng là giáo viên của Gia Minh sao? Như thế nào, làm sao có thể là..."

Nghiêm Chân cười cười, "Đúng vậy, sau tôi lại cùng Hoài Việt kết hôn. Nhận giấy chứng nhận rồi nhưng chưa có cử hành hôn lễ, hơn nữa chúng tôi cũng không nói cho nhiều người biết."

Cử chỉ của cô vẫn hào phóng như trước, tươi cười cũng rất đẹp, cính là không thể phủ nhận, tay của cô cũng càng ngày càng lạnh... bởi vì biểu tình của một người, từ đầu đến cuối không có gì biến hóa. Nghĩ, cô trừng mắt liếc nhìn Thẩm Mạnh Xuyên một cái, lại nhìn về phía Tưởng Di cùng Thẩm Mạnh Kiều, "Bên ngoài rất lanh, mọi người đi vào trong nhà ngồi đi thôi."

Chân mày của Tưởng Di hơi hơi buông lỏng, miễn cưỡng đưa ra một nụ cười, "Cũng tốt, vậy lên lầu ngồi thôi. Lần trước đến chúc thọ Cố lão gia, Lý Uyển nói Hoài Việt hàng năm đều đến sư bộ ở qua năm mới. Dì nghĩ việc tham gia quân ngũ thời gian này ắt là cũng có việc hơn nữa hai bác trai cũng có thời gian thăm hỏi lẫn nhau, nên dì đến thăm hắn một chút. Hắn một mình ở thành phố B cũng rất vất vả."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân mỉm cười, không nói gì.

Thẩm Mạnh Xuyên đứng ở cửa nhà rồi nói, "Cháu sẽ không lên đâu, hai người cứ lên nói chuyện một lúc, cháu tùy tiện đi một vòng trong sư bộ rồi sẽ ra cổng chờ hai người."

Tưởng Di, "Vậy cũng được."

Nghiêm Chân liếc mắt nhìn Tưởng Di một cái, rồi nói với Thẩm Mạnh Xuyên, "Anh hiện tại đứng ở đây đợi tôi một chút, đợi lát tôi xuống lầu đưa anh ra ngoài."

Thẩm Mạnh Xuyên chăm chú nhìn cô một chút rồi nói, "Được."

Nhìn bóng dáng của Nghiêm Chân rất nhanh biến mất ở hàng hiên, Thẩm Mạnh Xuyên đứng ở đó chờ cô, trong lòng đã có loại cảm giác không tốt. Hắn có phải làm sai hay không, có phải là hắn nên nói cho cô biết chân tướng khi gọi điện thoại tới nhà? Nhưng là không đợi hắn tự hỏi ra kết quả, Nghiêm Chân đã từ trên lầu đi xuống, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nghiêm Chân nhìn hắn, "Tôi đưa anh ra cửa, trạm gác nơi này rất nghiêm, người ngoài muốn đi ra cần có người nhà ký tên."

Thẩm Mạnh Xuyên nhất thời bật cười, thì ra hắn đợi nửa ngày chính là vì nguyên nhân này, hắn chỉnh lại chiếc mũ trên đầu, đánh giá cô từ trên xuống dưới, "Cô yên tâm, bằng một thân quân trang này của tôi thì vẫn có thể đi ra ngoài được."

Nghiêm Chân như là thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Được rồi, anh đi thong thả, không tiễn."

"Ai!" Thẩm Mạnh Xuyên nói, "Tôi nói, cô không có nhớ ra mình cần phải nói gì với tôi sao?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân còn thực sự nhìn hắn, dường như thật sự là đang ở đó tự hỏi xem phải nói với hắn cái gì. Thật lâu sau, cô nói, "Không có."

Phản ứng của Thẩm Mạnh Xuyên chính là vuốt mặt một phen, Nghiêm Chân nhìn hắn, cuối cùng nở nụ cười, "Tôi dường như là nên cảm ơn anh. Cảm ơn anh làm cho tôi nhận rõ một chuyện có thực."

"Chuyện có thực gì?" Tay của hắn bỗng nhiên dừng lại, có chút không hiểu.

Nghiêm Chân lại lắc lắc đầu, "Không có gì, anh đi đi. Tạm biệt."

Đãi ngộ này!

Thẩm Mạnh Xuyên cắn chặt răng, thời điểm cô xoay người kêu cô lại, "Nghiêm Chân, cô thật sự không nhớ rõ tôi sao? Trước kia, ở đại viện của bộ đội, mùa hè, cô đều đã quên rồi sao?"

Trả lời câu hỏi của hắn là hai chữ rất thản nhiên cùng với bóng dáng rời đi của cô, "Đã quên."

.....

.....

Ở nhà ga thành phố B, Cố Hoài Việt đem xe dừng ở ven đường, đứng ở cửa chờ Sở Dao.

Một thân chỉnh tề với quân trang màu lục, cộng thêm với dáng người thon dài cao ngất, cho dù chỉ một mình anh đứng ở cửa ra vào đông người, cũng không dễ dàng bị bao phủ. Sở Dao vừa ra khỏi cửa nhà ga liền thấy anh, mang theo hành lý đi về phía anh, Cố Hoài Việt thấy thế cũng nhận lấy hành lý từ tay cô.

https://thuviensach.vn

Sở Dao là người phía nam, thời điểm còn trẻ làm văn công, cũng ở trong bộ đội mà quen biết Lưu Hướng Đông, sau khi kết hôn thì không trở về quê nhà thăm hỏi nữa mà theo Lưu Hướng Đông đi Sơn Đông, chiếu cố một nhà già trẻ của Lưu Hướng Đông, ở Sơn Đông đợi mười mấy năm, người cũng rất hào phóng mà hỏi, "Hôm nay lão Lưu lại làm việc à?"

Cố Hoài Việt cười cười, đem xe chậm rãi rời khỏi gốc cây kia, tăng tốc hướng về phía sư bộ, "Vâng, công việc cuối năm tăng gấp đôi, huấn luyện cũng nhanh, Lão Lưu không thoát thân được."

"Chị đã biết." Cô giả bộ tức giận.

"Nhưng mà ngày hôm qua Lưu sư trưởng nói ở trong sư bộ là hôm nay chị dâu sẽ tới đây."

Sở Dao nở nụ cười, "Bộ đội cho dù đón năm mới cũng không thể thanh tịnh, tôi gặp ba người đều thế. Lão Lưu, Cao Tường còn có cậu nữa, cũng không về nhà. Lão Lưu cùng Cao Tường thì không nói, người nhà đều ở bên cạnh rồi nhưng một mình cậu hàng năm đều mang theo con nhỏ đến đây đón năm mới..."

Cố Hoài Việt nhếch môi, "Sẽ không phải thế nữa đâu chị dâu, năm nay lại nhiều hơn một người?"

"Ai?" Sở Dao tò mò.

Anh thản nhiên nở nụ cười, "Vợ của em."

Nói ra ba chữ này, đáy lòng của hắn bỗng nhiên mềm mại đi.

Phòng ở của Lưu Hướng Đông cùng Sở Dao cách phòng ở của Cố Hoài Việt một dãy, Cố Hoài Việt thay Sở Dao đem hành lý đi lên. Anh ở trong phòng nhìn qua một vòng, phát hiện nước đã được đưa lên còn có điện cũng không xảy ra vấn đề gì thì mới yên tâm rời đi.

https://thuviensach.vn

Cúi đầu nhìn đồng hồ, mới hơn hai giờ chiều, vốn muốn về sự bộ quan sát trước một lúc nhưng thời điểm đi qua cửa nhà mình, anh lại ngoài ý muốn mà dừng lại, nếu không về nhà trước cũng được? Gia Minh không có ở nhà, cô ấy một mình ở nhà làm cái gì đây? Nghĩ vậy Cố Hoài Việt xoay người đi vào hàng hiên.

Nghiêm Chân bưng nước nóng lên, lại một lần nữa thay Thẩm Mạnh Kiều cùng Tưởng Di rót trà. Trên thực tế ba người đã ngồi đối diện nhau một giờ, hàn huyên một chút với ý nghĩa là không có quan hệ đau khổ gì cả.

Vẻ mặt của Thẩm Mạnh Kiều khó nén được uể oải cùng mất mát, Nghiêm Nhìn nhìn vào trong mắt thì trong lòng lại nổi lên một tia gợn sóng. Trước đây mấy tháng, người con gái trước mặt này vì tình yêu của mình mà đoạt đi công việc của cô, tự cho mình quyền tiếp cận đứa con của anh, có thể tiếp cận người nhà của anh. Khi đó cô có cảm giác gì, chỉ sợ cùng với Thẩm Mạnh Kiều giờ phút này giống nhau hoặc là so với cô thì cô ta còn sâu đậm hơn.

Nhưng là mới mấy tháng mà thôi, loại nhân vật này liền đổi thành như thế này. Nay cô làm người thắng, ngồi ở chỗ này lấy danh phận là vợ của anh mà tiếp đón hai người kia. Nhưng là vì sao cô không có một chút vui mừng của người thắng nhỉ, thậm chí ngay cả một tia kích động đều không có. Cô mơ hồ cũng không biết cô thắng được cái gì, trừ bỏ cái thân phận kia ra.

"Mọi thứ chuẩn bị cho việc đón năm mới đều mua đầy đủ hết rồi sao?" Tưởng Di ôn nhu hỏi, bà cũng là người từng trải, so với Thẩm Mạnh Kiều thì không chế cảm xúc tốt hơn.

"Đều mua cả rồi ạ."

"Vậy là tốt rồi." Tưởng Di thở dài, "Hoài Việt cũng không phải không có ngày nghỉ, như thế nào cũng không nên ở lại thành phố B đón năm mới, để

https://thuviensach.vn

hai người già ở nhà nhiều cũng không tốt.

"Có Hoài Ninh cùng Hòa Hòa ở cùng ba mẹ rồi ạ." Cô dừng một chút, nhớ tới Tưởng Di đại khái còn không biết về Lương Hòa nên Nghiêm Chân lại nói thêm một câu, "Lương Hòa là vợ của Hoài Ninh."

Tưởng Di chớp mắt một cái, khẽ cười cười, "Thật tốt, mấy đứa con trong nhà đều kết hôn rồi, Cố gia nhị lão cũng chỉ còn hưởng hạnh phúc thôi."

Nghiêm Chân thản nhiên nở nụ cười, không khí lại bắt đầu trầm mặc xuống. Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, Nghiêm Chân suy nghĩ một chút, chắc là tiểu gia hỏa kia lại bị đuổi về nhà nên liền ra mở cửa. Nhưng khi cô mở cửa ra lại nhìn thấy Cố Hoài Việt.

Anh bỏ mũ xuống, còn chưa vào cửa thì đã thấy Tưởng Di cùng Thẩm Mạnh Kiều ngồi ở trên ghế sofa. Cố Hoài Việt sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía Nghiêm Chân.

"Bác gái nói, nhân dịp lễ mừng năm mới nên đến thăm chúng ta."

Cố Hoài Việt nói, "Nên là chúng cháu tới nhà thăm hỏi hai bác mới đúng chứ."

Tưởng Di cười cười, "Cháu bận việc, dì biết nên chúng ta tới đây xem một chút. Hiện tại thời gian cũng không sớm nữa, chúng ta cũng nên đi rồi." Nói xong còn đẩy đẩy Thẩm Mạnh Kiều.

Thẩm Mạnh Kiều miễn cưỡng cười cười, "Năm mới nếu không có việc gì thì qua nhà em chơi nhé, anh Hoài Việt."

Cố Hoài Việt gật gật đầu rồi nói, "Cháu đứa hai người về."

"Không cần." Tưởng Di cự tuyệt, "Mạnh Xuyên ở bên ngoài chờ rồi, nếu không phải vì điều kiện thân thể không cho phép thì dì thật muốn ở lại cùng

https://thuviensach.vn

với hai đứa tâm sự một chút nhưng thân thể này..."

"Thân thể của dì không thoải mái sao?"

Tưởng Di cười cười, trả lời cô là Thẩm Mạnh Kiều, "Ba tôi nói mẹ tôi lúc còn trẻ đã từng xảy ra tai nạn xe cô, chính lúc đó đã để lại di căn đến giờ."

"Kiều Kiều." Tưởng Di khẽ khiển trách còn, nhìn Cố Hoài Việt cười cười, "Cũng không có gì nhưng trí nhớ không tốt lắm, dễ quên. Được rồi không nói nữa, chúng ta phải đi rồi, cháu cũng không cần tiễn chúng ta đâu."

Cố Hoài Việt mím môi, "Cháu đưa hai người xuống lầu." Quay đầu lại theo bản năng, anh đứng nhìn Nghiêm Chân đang đứng lặng ở cửa, sắc mặt của cô có chút tái nhợt, chỉ mặc một bộ quần áo mỏng. Anh theo bản năng cầm tay cô, bàn tay cô lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Chương 37

Cố Hoài Việt về nhà thấy Nghiêm Chân đang còn ngồi ngẩn người ở trên ghế sofa, nghe thấy tiếng mở cửa mới chậm rãi xoay người lại.

"Anh tiễn họ về rồi à?"

"Uh."

"vậy là tốt rồi." Trả lời như một cách thuyết phục, Nghiêm Chân lại cúi đầu.

Như nhận thấy được thái độ của cô không thích hợp, Cố Hoài Việt rót một chén nước âm, nhét vào trong tay cô, "Em làm ấm tay đi, tay của em rất lạnh."

Nghiêm Chân nâng mắt rồi nhận lấy, Cố Hoài Việt cúi đầu đánh giá cô một lát rồi nói, "Thẩm Mạnh Kiều là con gái lão chiến hữu Thẩm Nhất Minh của Cố lão gia, từng cùng mẹ có ý đồ làm đối tượng hợp tác cho anh."

A? Nghiêm Chân yên lặng ngẩng đầu, nhìn anh, anh lại giải thích với cô sao? Nghiêm Chân theo bản năng nắm chặt cốc nước, bị sức nóng từ cốc nước làm cho hoàn hồn, "Vâng, buổi chiều hôm nay anh không vội đi đâu sao?"

"Vừa đón chị dâu trở về, thuận tiện về nhà mình nhìn xem một chút." Cố Hoài Việt đến bên cạnh Nghiêm Chân, ngồi xuống trên ghế sofa rồi nhìn quanh một vòng. Thiếu tiểu gia hỏa kia thì căn nhà im ắng không ít, anh nghĩ một lát rồi nói, "Buổi chiều hôm nay em cứ ở nhà vậy thôi sao?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân quay đầu nhìn anh, nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Người nhà của Lưu sư trưởng cũng tới đây rồi sao?"

"Uh."

"Thật tốt, cùng nhau đón năm mới cũng rất náo nhiệt." Nghiêm Chân dựa vào ghế sofa, uống một ngụm nước thì mới cảm giác được thân thể của mình đang dần dần ấm trở lại.

Ánh nắng mùa đông giống như là bắt đầu sự sống cho một loài hoa không thể kết quả, nhìn rất sáng lạn nhưng chỉ cần đi ra ngoài một lần, liền nháy mắt cảm nhận được sự rét lạnh nơi thấu xương ở ngoài kia.

"Đưa tay của em đây cho anh."

"Sao ạ?"

"Anh làm ấm tay cho em." Cố Hoài Việt nói, thuận thế cầm tay cô.

Tay anh giống như là bàn tay của thần mặt trời, lòng bàn tay thực ấm áp, khoảng cách đã đem tay cô bao bọc lấy. Nghiêm Chân nhìn anh rồi thật lâu sau đó lại cúi đầu.

"Chị dâu nói đêm nay mời khách, vừa vặn Gia Minh không có ở nhà, chúng ta mời họ lại đây. Em thấy thế nào?"

"Chị dâu vừa mới tới, vẫn là nên để cho chỉ ấy nghỉ ngơi một ngày đã, để lần khác đi anh."

"Uh vậy cũng được. Vậy để lần khác, đêm này ở nhà ăn vậy."

Nghiêm Chân yên lặng gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

"Làm sao vậy?" Cố Hoài Việt không khỏi nghĩ mà hỏi cô, bởi vì tâm tư của cô thể hiện thật sự rất rõ ràng.

"Không có việc gì." Nghiêm Chân lắc lắc đầu.

Cố Hoài Việt trầm ngâm một lát, quyết định không hỏi nữa, "Vậy... đêm nay chúng ta ăn cái gì đây?"

Lần này Nghiêm Chân ngẩng đầu lên, "Em muốn uống rượu."

Trong sư bộ có quán rượu nhỏ là ngành nghề tay trái của những gia đình bộ đội ở nơi đây.

Quán rượu nhỏ này là một người chị dâu họ Lương ở Tứ Xuyên mở ra, cũng đã được nhiều năm, lúc vừa mới mở cũng chỉ là một quán rượu nhỏ, sau buôn bán có lời nên một thêm một căn nhà ở bên cạnh quán, mở rộng quy mô của quán lên.

Cố Hoài Việt rất ít khi đến bên này ăn cơm, bữa ăn của nhóm lãnh đạo cho tới bây giờ cũng không ở trong này. Nhưng trong nhà không có rượu cho nên anh đành phải mang cô tới chỗ này.

Chị dâu họ Lương dọn cho họ vài bón ăn sau đó mới đưa lên 3 chai bia.

Nghiêm Chân nhìn một lát rồi lắc lắc đầu, "Chị dâu, chúng ta không cần bia, chỉ cần một chai rượu trắng thôi."

Chị dâu Lương nhìn Cố Hoài Việt liếc mắt một cái, chê cười, rượu trắng sao? Ai dám trước mặt tham mưu trưởng này mà làm cho vợ của anh ta quá chén nha? Nhưng ngoài dự kiến của người chị dâu kia là Cố Hoài Việt lại gật gật đầu. Như vậy không có cách nào, cứ đưa lên đi.

Cố Hoài Việt đưa cho cô một đôi đũa, "Ăn chút gì đó trước đi rồi lại uống."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân lắc đầu, "Uống trước một ngụm rượu cho ấm người."

Nhưng vừa uống vào thì liền dừng không được.

Cố Hoài Việt lẳng lặng nhìn cô uống hết một ly rồi lại một ly. Sắc mặt của cô vốn tái nhợt thì nay lại có một chút ửng đỏ, bàn tay lạnh lẽo của anh áp lên đó, thế nhưng sự bất an nơi đáy lòng của anh càng ngàng càng tăng lên.

Không thể lại để cho cô uống nhiều như vậy.

"Nghiêm Chân." Anh nắm lấy tay cô, "Không thể uống nữa."

Cố Hoài Việt cơ hồ là theo bản năng hạ giọng, tựa hồ là sợ dọa đến cô.

"Vậy còn nửa chai thì làm sao bây giờ?" Nghiêm Chân nhỏ giọng nói, giống như là thì thào nói vậy, "Anh như thế nào mà lại không uống."

Anh nhìn nửa bình rượu trước mặt mình rồi nói, "Nghiêm Chân, chúng ta chỉ cần một chai thôi."

"Được." Cô vô ý thức gật gật đầu, hơn một nửa mình rươu cô uống rất thoải mái nhưng cũng đủ say.

"Được." Anh nhìn bình rượu rồi vươn tay cầm lấy một cái ly, rót đây hai ly rượu. Anh nhìn hai ly rượu đầy trước mặt rồi lại nhìn về phía Nghiêm Chân. Cô uống càng nhiều thì hai má càng hồng, hai tròng mắt như bịt kín một tầng nước, ướt sũng. Cố Hoài Việt còn thật sự nhìn cô một lần nữa, tiện đà ngửa đầu, đem hai ly rượu vừa rót toàn bộ uống cạn, rượu ở mức 53 độ với sức nóng đó khiến cổ họng anh thấy đau, lại uống rất nhanh nên bị nghẹn khiến anh ho khan hai tiếng.

Mà Nghiêm Chân lại ghé mặt vào trên bàn, giống như đang ngủ.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt nâng cánh tay của Nghiêm Chân, chậm rãi đi trên đường về chúc viện. Mấy cảnh quân lui tới thấy bọn họ đều hướng ánh mắt tò mò tới, đều bị ánh mắt lạnh thấu xương của vị tham mưu trưởng nào đó bức trở về.

Xem ra là anh đáng giá cao tửu lượng của cô, cô uống rượu nên đi trên đường cũng có chút lảo đảo, nhưng vẫn kiên trì như trước không cho anh đỡ cô.

"Anh đừng đỡ em." Nghiêm Chân đứng ở tại chỗ, lấy lại bình tĩnh, "Em còn không có say."

Cố Hoài Việt ngưng mắt chăm chú nhìn cô, như là đang nhìn một đứa nhỏ đang cáu kỉnh, thật lâu sau anh bất đắc dĩ nhếch môi cười một cái, "Anh không đỡ em cũng có thể nhưng em phải đi cho vững."

"Em đi vững được." Cô cam đoan, nhưng vừa bước từng bước thì lại lảo đảo, Cố Hoài Việt liền thuận tiện đỡ lấy cô.

Nghiêm Chân nhìn anh, bỗng nhiên dừng lại, "Em nghĩ đến một câu thơ : Trừu đao đoạn thuỷ thuỷ cánh lưu . Cử bôi tiêu sầu sầu cánh sầu. *"

Say rượu cộng với ngâm thơ, Nghiêm Chân làm cho những binh lính đứng ở trạm gác lẫn những người nhà quân nhân xung quanh đều hoảng sợ, nhưng lại nhìn sắc mặt của tham mưu trưởng cũng không dám nói điều gì, đành phải phẫn nộ đem đèn pin tắt đi.

Cô dùng lại một chút, bỗng nhiên nở nụ cười. Thật tốt nha, cô dễ quên, cô nhớ không được, cô đều đã quên nhưng sợ là... không thể quên được.

Cố Hoài Việt đưa tay chế trụ cánh tay cánh tay cô, không cho cô lộn xộn, động tác nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong lòng, "Nghiêm Chân, đừng nhúc nhích."

https://thuviensach.vn

Vầng trán của Nghiêm Chân chấn lên cúc áo đầu tiên của bộ quân phục, sự lành lạnh của kim loại thức tỉnh cảm xúc của cô khiến cô thanh tỉnh một lát, tùy theo đó mà cô không ngừng hướng về phía trước, sự khó chịu cuồn cuồn trong lòng lại làm cho cô thống khổ không chịu nổi, như là ai ở trong lòng của cô gắn thêm một cây kim, đâm càng thêm đau vào lòng cô.

"Anh biết không? Em cũng muốn quên, em lúc nào cũng đều muốn quên, em nói cho chính mình đừng miên man suy nghĩ nữa, em nói cho chính mình là nên vui vẻ lên, em còn kém cỏi thì phải làm cho chính mình.." Cô dừng lại một chút rồi mới nói tiếp, "Nhưng là con người mà, nếu nghĩ cái gì mà được cái đó thì còn đâu là nhân sinh nữa?"

"Anh biết không? Em hôm nay thấy bà ấy mà choáng váng, nhưng là anh xem bà ấy đã quên, bà ấy đã quên đứa con gái vừa sinh ra được 2 tháng đã bị bà ấy vứt bỏ này, không tính là cái gì cả nhưng anh nói xem, bà ấy như thế nào có thể quên đi ba em chứ, em chỉ cần nghĩ tới đó thôi... anh nói xem,bà ấy như thế nào có thể nói quên liền quên thế chứ..."

Cô hỏi lặp đi lặp lại vấn đề này, như một đứa nhỏ bướng bỉnh lại đi thăm dò đáp án của một vấn đề phức tạp, nghĩ thông suốt thì thì mọi sự liền tốt đẹp nhưng không nghĩ ra thì cô sẽ hỏi mãi. Nhưng Cố Hoài Việt làm sao có thể cho cô đáp án, nơi như vậy vẫn là lần đầu tiên anh nghe cô nói, khiếp sợ qua đi thì cũng chỉ còn lại sự trầm mặc.

"Em nghĩ nếu không gặp bà ấy thì tốt biết mấy. Em nghĩ nếu không gặp anh thì cũng thật là tốt." Cô có chút thống khổ, chẳng sợ phá vỡ lấy hạnh phúc cả đời của cô, cô cũng không nghĩ lại trải qua một lần.

Anh bỗng nhiên giật mình, sau đó nhẹ giọng nói, "Nghiêm Chân, đứng vững."

"Em không đứng." Cô ương ngạnh lên, "Em không phải là lính của anh nên anh đừng ra lệnh cho em."

https://thuviensach.vn

Thì ra để cho cô uống say lại có hậu quả nghiêm trọng như vậy. Anh nhỡ ký, sau này sẽ không bao giờ để cô chạm vào rượu nữa, nghĩ xong anh hơi hơi xoay người, cúi người ôm lấy cô, cũng nhanh tay lẹ mắt khống chế tay chân cô.

"Buông." Cô giãy dụa, sắc mặt đỏ lên.

Anh một tay ôm cô, một tay đè lên cánh tay của cô cũng suýt nữa không chịu nổi, "Nghiêm Chân." Toàn bộ hàng lang của chúc viện đều là giọng nói tức giận được đè thấp khi kêu tên cô.

Anh phát hỏa, cô rút cuộc cũng chọc cho hắn tức giận lên rồi nhưng là cảm giác này như thế nào cũng không tệ như anh nghĩ? Cô thu người trong áo của anh, Nghiêm Chân muốn khóc.

"Nghiêm Chân." Anh tận lực khống chế cảm xúc của chính mình, anh chỉ muốn nói cho cô là đừng làm loạn như thế nữa bởi vì anh không có biện pháp nào ôm nổi cô nữa.

Nếu như còn làm loạn như vậy thì anh thật sự chỉ còn lại một biện pháp duy nhất.. anh buông cánh tay kiềm chế cô ra, khóa nhanh vòng eo của cô, nâng cằm cô lên, nghiêng người xuống, dùng sức hôn lên cánh môi của cô. Như là giờ phút này anh đang phát tiết sự tức giận của mình... cũng là sự bất an trong lòng anh.

Thật lâu sau, Cố Hoài Việt buông lỏng cô ra,nhưng còn chưa đợi anh hoàn toàn buông tay thì Nghiêm Chân lại bất ngờ ôm lấy cổ anh, ấn đôi môi mềm mại của mình xuống đôi môi anh. Cô không hiểu hôn môi như thế nào, lại trong tình trạng hoảng loạn như thế này, cơ hồ là răng nanh của cô đã cắn môi dưới của anh đến chảy máu rồi. Cố Hoài Việt sửng sốt một chút lập tức nắm lấy bả vai cô.

Nghiêm Chân mờ mịt nhìn thẳng anh, nhìn môi dưới của anh bị cô cắn nát còn đang rướm máu. Cô cúi đầu, rút cuộc cũng khóc lên, "Anh đừng đối

https://thuviensach.vn

với em như vậy, anh không thương em nên đừng đối với em như vậy." Cô dựa vào cửa, cơ hồ là lạnh run.

"Nghiêm Chân." Cố Hoài Việt đỡ lấy cô, giọng nói khàn đi đầy ám muội mà nói, "Chúng ta nói chuyện, có được không?"

* câu thơ trên nằm trong bài thơ Tuyên Châu Tạ Diễu lâu tiễn biệt Hiệu thư Thúc Vân

七言古詩李白

宣州謝朓樓餞別校書叔雲

棄我去者， 昨日之日不可留；

亂我心者， 今日之日多煩憂。

長風萬里送秋雁， 對此可以酣高樓。

蓬萊文章建安骨， 中間小謝又清發，

俱懷逸興壯思飛， 欲上青天覽明月。

抽刀斷水水更流， 舉杯銷愁愁更愁。

人生在世不稱意， 明朝散髮弄扁舟。

Tuyên Châu Tạ Diễu lâu tiễn biệt Hiệu thư Thúc Vân

Khí ngã khứ giả

Tạc nhật chi nhật bất khả lưu

Loạn ngã tâm giả

Kim nhật chi nhật đa phiền ưu

https://thuviensach.vn

Trường phong vạn lý tống thu nhạn

Đối thử khả dĩ hàm cao lâu

Bồng lai văn chương Kiến An cốt

Trung gian Tiểu Tạ hựu thanh phát

Cụ hoài hứng dật tráng tứ phi

Dục thướng thanh thiên lãm minh nguyệt

Trừu đao đoạn thuỷ thuỷ cánh lưu

Cử bôi tiêu sầu sầu cánh sầu

Nhân sinh tại thế bất xứng ý

Minh triêu tản phát lộng biên chu.

-Dịch Nghĩa-

Tuyên Châu trên lầu Tạ Diễu tiễn biệt Hiệu thư Thúc Vân

Bỏ ta mà đi

Ngày của ngày qua không giữ được

Làm rối lòng ta

Ngày của ngày nay biết bao chuyện ưu phiền

Gió dài vạn dặm đưa cánh nhạn thu bay đi

Trước cảnh ấy chỉ có thể say trên lầu cao

Văn chương Bồng Lai có cái cốt cách Kiến An

https://thuviensach.vn

Trung gian lại có ông Tiểu Tạ phong cách tuyệt vời

Mang đầy hứng khởi, ý tứ hùng tráng bay lên

Muốn lên đến trời xanh để nắm bắt vầng trăng sáng

Rút đao chém xuống nước nước càng chảy mạnh

Nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm

Con người ta ở nơi trần thế nếu chưa thoả ý

Sớm mai xoã tóc lướt chiếc thuyền nhỏ rong chơi.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Nghiêm Chân nằm ở trên giường, tùy ý để anh cầm chiếc khăn mặt ấm áp lau rửa khuôn mặt khóc loạn thất bát tao của cô. Đèn trong phòng cũng đã đóng lại, cô nhìn không tới vẻ mặt của anh, chỉ có thể cảm giác được động tác nhẹ nhàng chà lau khuôn mặt của cô, mềm nhẹ mà khắc chế. Cố Hoài Việt quả thật là thật cẩn thận, bởi vì Nghiêm Chân của đêm nay khiến anh khống chế không được, nếu như là một đứa nhỏ khóc nháo thì đã tốt rồi, anh sẽ dỗ đứa nhỏ đó mà không do dự. Chỉ tiếc cô không phải là một đứa nhỏ, cô là một người mà anh không thể nắm trong lòng bàn tay, sẽ không khóc nháo chỉ biết mặc dù là không lên tiếng.

Nghiêm Chân nhắm mắt lại, lại ngủ không được. Người khác say rượu đều là ngủ vùi đi nhưng sao cô lại không thể biến thành như vậy chứ. Say khướt rồi tranh cãi ầm ĩ. Cô nghĩ một chút rồi mở mắt, dùng ánh mắt để nhìn đến Cố Hoài Việt đang giặt khăn rửa mặt ở bồn rửa, sau đó giúp cô lau tay, bỗng dưng có chút đau, có lẽ là do va chạm lúc nãy rồi.

Đêm nay chính mình đã luống cuống khiến cô không muốn nhớ lại, nghiêng đầu đi thì lại nghe Cố Hoài Việt nói với cô, "Em còn nhớ rõ vị chiến hữu của anh đã hi sinh ở Tây Tạng không?"

"Vâng." Cô cũng lên tiếng trả lời.

"Anh ấy gọi là Tần Phóng, so với anh thì tham gia quân ngũ sớm hai năm." Anh vừa mới mở một ngọn đèn trên trần nhà lên, dùng cồn lau miệng vết thương cho cô. Cô choáng váng bởi nguồn sáng đó, như thế này cô có thể thấy rõ sườn mặt của anh, nhu hòa nhưng cũng không giống với lúc bình thường.

https://thuviensach.vn

"Sau đó, bộ đội đặc chủng đến quân đoàn bọn anh chọn lựa, bọn anh muốn đi cũng đã hơn phân nửa quân số, nhưng qua lần tuyển chọn thứ nhất chỉ có hai người bọn anh được chọn. Lúc ấy anh cùng anh ấy cứ nghĩ rằng, được phân đến một đơn vị cùng kề vai chiến đấu, khi đó chỉ nghĩ đến vô luận là binh lính hay tướng quân, đều lấy việc chết trên sa trường làm vinh dự cao nhất." Anh thản nhiên nói xong, lại thay đổi một bàn tay bôi thuống, "Nhưng sau khi tới căn cứ của bộ đội đặc chủng mới biết được, trong hai người bọn anh họ chỉ cần một người cho nên hai người bọn anh cần có một lần lựa chọn nữa."

Cô ngẩn người, tiện đà im lặng lắng nghe anh nói, "Lúc ấy anh thật muốn vứt súng mặc kệ mọi thứ, nhưng là đội phó anh ấy nhặt súng của anh lên, lau khô đi rồi nói cho anh biết. Anh ấy muốn cùng anh so một hồi thắng bại, anh đi anh ấy ở lại hoặc là anh ấy đi anh ở lại."

"Kết quả thì sao?" cô nhịn không được mà hỏi ra tiếng.

"Anh thắng ở lại." Anh nói, cuối cùng chua sót mà cười cười, "Nhưng sau đó anh không còn được gặp lại tiểu đội phó nữa, ngày cả ngày hôm sau khi anh ấy đi vận chuyển vật tư mà hi sinh."

"Sau đó anh ở lại độ đội đặc chủng, nhưng lại ở trong đó rất hay sinh sự. Bởi vì anh cảm thấy bọn họ đã hủy đi tình nghĩa chiến hữu của anh, hủy đi tín ngưỡng của anh. Em tin không, đó là lúc anh còn trẻ đấy?"

"Vậy sau này thì thế nào?" Cô lại nhịn không được mà lần thứ hai lên tiếng, hoàn tòa không có ý thực được cô đang bị anh lừa gạt dẫn dụ đi càng sâu vào câu chuyện của anh.

"Sau trong đại hội thì chỉnh đốn anh một chút thôi." Anh con nhớ rõ lúc ấy trong đại đội trưởng có nói một câu: Tham gia quân ngũ thì cho dù đi đến chỗ nào, chiến hữu chính là chiến hữu. Không ở đơn vị sẽ không tính là một người chiến hữu sao?Nói cái gì chứ, những người quân nhân từ cao đến

https://thuviensach.vn

thấp đều là chiến hữu của tôi đây. "Sau đó anh liền thành thật mà nổi lên trong bộ đội đặc chủng. Hơn nữa, là lúc kết hôn."

Mí mắt của Nghiêm Chân nhất thời nhảy dựng lên, cô nghĩ quay đầu đi chỗ khác nhưng Cố Hoài Việt giữ cánh tay của cô, "Nghiêm Chân, em có lẽ không biết, anh luôn nghĩ rằng làm như thế nào để nói với em về cuộc hôn nhân lần trước của anh. Anh nghĩ rằng có lẽ là nên quên đi chuyện đó nhưng giống như em nói, nếu muốn cái gì được cái đó thì còn là nhân sinh nữa sao?"

Anh ngồi ở trên tấm thảm trước giường, không chậm không chậm nói về cuộc hôn nhân đã qua, mặc kệ cô có phải đang nghe hay không. Anh thầm nghĩ nếu nói ra cũng giống như cùng cô nói chuyện vậy.

"Vợ trước của anh là Lâm Kha, cô ấy so với anh kém 5 tuổi. Cô ấy lúc học trung học mới chuyển tới thành phố C, ở rất gần Cố viên, cho nên cô ấy luôn cùng Hoài Ninh đi học, có quan hệ rất tốt với gia đình chúng ta. Cô ấy thích Hoài Ninh, nhưng Hoài Ninh tiểu tử này rất ương ngạnh. Hoài Ninh không thích cô ấy, thậm chí không tiếc mà chạy đi làm binh."

"Lâm Kha lúc ấy tựa như một cô công chúa nhỏ, cô được mọi người yêu thương sủng ái, sống vô ưu vô lo nhưng cũng vô tâm vô phế. Lớn như vậy nhưng đả kích lớn nhất mà cô ấy phải chịu chính là Hoài Ninh cự tuyệt cô ấy. Sauk hi biết được Hoài Ninh tham gia quân ngũ thì cô ấy khóc rất thương tâm, giống như là bị vứt bỏ vậy. Anh lúc ấy chỉ coi cô ấy là một đứa nhỏ, cảm thấy cô ấy sẽ không sao, qua vài ngày sẽ vui vẻ trở lại mà thôi. Nhưng sau đó có một ngày cô ấy nói cho anh biết là cô ấy muốn cùng anh kết hôn. Anh liền hỏi cô ấy vì sao, cô ấy nói nếu anh thật sự thương yêu cô ấy thì anh nên đáp ứng, vì thế anh đã đồng ý. Anh đem cô ấy yêu thương như em gái, sau lại cố gắng yêu thương cô ấy giống như người vợ, hai người đều cố gắng để có một cuộc sống giống như một đôi vợ chồng bình thường."

https://thuviensach.vn

"Sau khi kết hôn hai người sống chung rất tốt, bởi vì anh một năm mười hai tháng thì có đến 11 tháng rưỡi anh không có ở nhà cho nên ngay cả cãi nhau đều rất ít. Sau có một lần cô ấy hỏi qua anh, nói anh không về nhà thì không sợ cô ấy sẽ chạy theo người khác hay sao? Câu trả lời của anh là em vui là được rồi, sau đó hai người liền cãi nhau." Nói tới đây anh liền cười cười, "Cô ấy nói anh căn bản không hiểu tình yêu, anh nghĩ anh có lẽ thật sự là không hiểu, anh nghĩ rằng thương cô ấy sủng cô ấy chính là yêu, nhưng sau cô ấy nói cho anh biết, một người đối với vợ của mình không có gì muốn giữ lấy thì nói cái gì tới tình yêu. Anh nghĩ, đại khái cũng cứ như thế này mà thôi."

Nói xong, Cố Hoài Việt trầm mặc vài giây, chợt nghe Nghiêm Chân hỏi, "Vậy...vì sao cô ấy lại qua đời?"

Anh sửng sốt một chút rồi nói, "Cô ấy khó sinh mà qua đời, bác sĩ nói ca mổ sinh tiến hành quá muộn, vì trước đó Lâm Kha kiên trì sinh thường. Hơn nữa cô ấy có triệu chứng trước khi sinh. Nhưng tất cả anh cũng không biết, thời điểm cô ấy vào phòng mổ anh còn ở bộ đôi, chấp hành nhiệm vụ, không được nhận điện thoại."

"Khi đó nhận được một nhiệm vụ, một tập đoàn buôn thuốc phiện đang hoạt động ở biên giới, lãnh đạo phái trung đội của bọn anh hiệp trợ cảnh sát bắt bọn họ. Bọn buôn lậu thuốc phiện ở bên giới thực giảo hoạt, vì buôn lậu thuốc phiện không tiếc đem thuộc phiện nuốt vào trong bụng, bọn anh gặp được một đám độc phiến như thế. Bọn đều có súng ống cho nên khi tất yếu thì bộ đội có thể nổ súng bắn chết." Anh dừng lại một chút rồi nói, "Đó là lần đầu tiên mà cũng là lần duy nhất anh giết người."

Nghiêm Chân đột nhiên mở to hai mắt, không thể tin được mà nhìn anh.

"Là một người phụ nữ. Bụng của cô ấy hơi nhô ra, thời điểm hai bên nổ súng thì cứ nghĩ rằng cô ấy sẽ đem súng giấu ở eo ra cho nên nhất cử nhất động của cô ấy anh đều nhắm kính mà nhìn rành mạch, thời điểm cô ấy lấy

https://thuviensach.vn

khẩu súng ra phía trước, anh liền nổ súng và bắn chết cô ấy." Nói tới anh, giọng nói của anh có chút khàn khàn, "Anh nghĩ đến là cô ấy dấu thuốc phiện trong bụng cho nên anh mới nổ súng. Sau khi xem kiểm tra báo cáo thi thể anh mới bết được, cô ấy mang thai bốn tháng rồi, phần bụng lồi lên là vì có đứa bé đã được bốn tháng cho nên coi như anh đã giết đi hai mạng người. Sau đó trở về căn cứ anh nhận được điện thoại trong nhà."

Cô cơ hồ là có thể lập tực hiểu được trong điện thoại kia anh đã nghe được cái gì, là đứa con của anh không có việc gì nhưng vợ của anh khó sinh mà bỏ mình. Nghiêm Chân nghĩ muốn mở miệng nói gì đó đển ngăn anh không nói thêm gì nữa nhưng lại phát hiện cổ họng bị đau nói không được, cái mũi bông nhiên cảm thấy chua xót, có chất lỏng ấm ướt nơi khóe mắt.

"Anh nhận được điện thoại mà cảm thấy khó có thể tin được, cũng không nghĩ ra được gì. Sau đó anh liền nhốt mình ở trong phòng suy nghĩ ba ngày ba đêm, anh suy nghĩ vận mệnh là cái gì vậy, anh trước kia không tin vào số mệnh cũng không tin vào sự trùng hợp nhưng em biết không? Có đôi khi vận mệnh chính là đúng lúc như vậy, ở lúc nào đó sẽ nâng em lên nhưng lại ở một nơi nào đó để em rớt xuống, làm em ngã đau đến mức không dám bắt đầu nữa."

"Mấy ngày đó anh nghĩ tìm người trò chuyện nhưng là cầm lấy điện thoại lên thì anh không biết nên tìm ai. Người trong nhà cũng không biết anh đang chấp hành nhiệm vụ, vì trước đó anh có gọi điện thoại thông báo cho mọi người trong nhà là anh tham gia quân diễn cho nên anh không dám gọi điện về nhà. Người trong đội thì anh cũng nói không nên lời, người duy nhất biết đến là đại đội trưởng. Anh nói với anh ấy là anh không nghĩ ra được gì, suy nghĩ alau như vậy anh không ra được kết quả gì, đại đội trưởng liền nói cho anh biết, có một số việc không nghĩ ra cũng đừng nên nghĩ nữa, nên làm cái gì thì làm cái đó. Cho nên anh chỉ có thể về nhà xử lý chuyện hậu sự của cô ấy, sau đó rời khỏi bộ đội đặc chủng."

https://thuviensach.vn

"Anh đừng nói nữa." Giọng nói của cô rõ ràng mang theo tiếng khóc nức nở. Nhưng Cố Hoài Việt giống như chưa nghe thấy, cầm lấy tay của cô.

"Anh không thể ở đó thêm nữa bởi vì khi anh nằm xuống nghỉ ngơi liền không tự chủ được mà nghĩ tới thời khắc anh nổ súng giết người đó. Lúc đó những người bên cạnh anh đang trải qua việc gì, trái ngược hay là trùng lặp như vậy đây, ngày ngày đêm đêm đều là như vậy. Sau khi được điều về nơi đây, anh càng không muốn kết hôn nữa, không phải không nghĩ mà là không dám nghĩ. Anh nghĩ không rõ, anh mới 30 tuổi như thế nào mà đã trải qua một lần sinh ly tử biệt rồi, bọn họ đều đã tới rồi lại đi rồi, cuối cùng chỉ còn lại một mình anh. Sau đó anh cũng không suy nghĩ nữa, chỉ nói cho chính mình rằng một lần sinh ly tử biệt như vậy cũng đủ rồi." Anh dừng một chút, "Anh thật muốn như vậy là đủ rồi nhưng sau đó anh lại gặp được em."

Thời điểm anh hướng cô cầu hôn chính là nghĩ tìm một người phụ nữ an ổn mà sống, nhưng anh không nghĩ tới người phụ nữ này sẽ gây cho hắn nhiều điều ngoài ý muốn như vậy. Cha của cô là quân nhân, cô hiểu được quân nhân, cô yêu thương đứa con của anh, thậm chí bởi vì một lời nói dối nho nhỏ mà mang theo con của anh đến thảo nguyên để gặp anh. Cô nguyện ý cùng anh đi Tây Tạng, đến nơi có độ cao so với mặt biển là hơn 4000m đến cấm khu để gặp chiến hữu ngoài sinh mệnh của anh... rất nhiều, anh từ trước tới giờ chưa bao giờ nghĩ tới sẽ trải qua nhiều chuyện như vậy, mà lại phát sinh ở trên người của anh.

Thế cho nên anh không thể không nhìn thẳng vào chính mình, không thể không nhìn thẳng vào cô.

"Anh từng hỏi qua đại đổi trưởng của anh, rút cuộc cái gì mới gọi là tình yêu. Đại đội trưởng của anh có nói vấn đề này mỗi người đều có một đáp án cho riêng mình, anh phải tự mình đi tìm thì mới biết được. Nhưng anh nói cho em biết là là anh cho đến nay cũng không tìm được cái đáp án kia. Em không thể quên được thì anh cũng vậy, đó chính là điểm mấu chốt, giống

https://thuviensach.vn

như em đào trong lòng đất một cái hồ rồi vùi một người rồi dựng lên một tấm bia ở đó. Tấm bia đó lập ở nơi nào đi nữa, mặc kệ em nghĩ rằng đã vượt qua rồi nhưng cho dù gặp lại nó thì em cũng phải vượt qua, không phải sao?"

Tay cô vẫn bị anh nắm chặt, cho nên cô chỉ có thể nghiêng đầu đem mặt chôn vào gối mà khóc nức nở. Cố Hoài Việt lấy tay xoay mặt cô lại, đối diện cùng cô, "Anh khả nằng còn có thể đi một con đường thật dài mới tìm được đáp án kia, nhưng con đường phía trước em có nguyện ý ở cùng một chỗ với anh không?"

Cô tựa đầu, gối lên bờ vai của anh, khóc đau triệt nội tâm, không chỉ vì chính mình mà vì người đàn ông trước mặt này. Cô nói chính mình hối hận, anh liền cô ý đem chuyện của chính mình ra cho cô biết, làm cho cô đau, làm cho cô rút cuộc không hạ thủ được. Anh năm chắc cô căn bản là cự tuyệt không được.

"Vâng." Nghiêm Chân nghẹn ngào nói.

Cố Hoài Việt xoay người, ôm chặt lấy cô.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Huấn luyện bộ đội vẫn liên tục diễn ra đến 29 tháng chạp. Ngày 30 cuối năm hôm nay các đơn vị ở sư đoàn A rời giường luyện tập, ăn qua điểm tâm sau đó bắt đầu tổng vệ sinh, nhiệt tình mười phần nghênh đón ngày tết âm lịch đang đến gần. Nơi nơi đều là không khí vui mừng hân hoan, nhất khu người nhà ở chúc viện.

Năm nay khu nhà giành cho người nhà của quân nhân ở sư đonà A có nhiều người hơn so với những năm khác, vợ của Lưu Hướng Đông là Sở Dao cũng cười nói cùng Nghiêm Chân, năm nay tập hợp thành một đoàn, xem ra là náo nhiệt hơn rất nhiều.

Nghiêm Chân cười cười, sửa sang lại khăn quàng cô đi theo Sở Dao đi về phía căn tin của sư bộ. Bởi vì năm nay có nhiều người chị dâu cùng đến đây cho nên trong sư bộ liền tổ chức người nhà cùng quan binh đón năm mới cùng nhau.

Trên đường đi, có mấy người lính cứ nhìn nhìn vào Nghiêm Chân khiến cho cước bộ của cô cũng bắt đầu loạn lên. Nhớ tới chuyện đã xảy ra đêm hôm đó, cô vẫn nhịn không được mà cảm thấy xấu hổ. Nhưng những việc như thế, phần ngọt ngào nơi đáy lòng vẫn là không thể bỏ qua, cô nhìn nhìn chung quanh thế giới thuộc về anh ấy ở đây, cô rút cuộc cũng đi vào hơn nữa là anh mở rộng cửa mà đón cô đi vào.

Sở Dao đối với chuyện đêm đó cũng có nghe qua, nhưng chuyện này cũng chỉ là truyền mơ hồ, chỉ nói là vợ của tham mưu trưởng say rượu cùng tham mưu trưởng ầm ỹ một trận, phỏng chừng còn rất kịch liệt, viết thương

https://thuviensach.vn

ngoài miệng kia không phải rõ ràng sao? Về phần như thế nào thì mọi người đều hiểu trong lòng là không nên hỏi.

"Tiểu Chân, em là lần đầu tiên đến bộ đội đón năm mới sao?"

Cô sửng sốt một chút, đem bánh trẻo dồn lại một chỗ, đủ các loại hình dạng xinh đẹp khác nhau rồi cười khẽ, "Không phải."

Thời điểm Nghiêm Chân chín tuổi mới rời khỏi bộ đội, còn trước kia mỗi đêm 30 hàng năm cô đều cùng ba của mình cùng nhau đến căn tin trong doanh trại cùng những người lính khác đón năm mới. Cái loại bầu không khí náo nhiệt đó cô vĩnh viễn đều sẽ không quên, bởi vì mỗi lúc đó trên mặt ba cô luô có nụ cười sáng lạn nhất.

Sở Dao cảm thán, "Ba em cũng là quân nhân sao? Em cũng thật có duyên phận đi theo quân đội nha. Tiểu Vĩ nhà chị năm nay sẽ thi vào trường cao đẳng đại học, quyết tâm thi vào trường quân đội nữa, chị nói cái gì đều kéo không được ý định của nó. Em nói xem, ba của nó cả đời đều kính dâng cho bộ đội rồi, nếu đưa nó vào nữa thì chị làm thế nào chịu được chứ..."

Cô nghe xong cũng cười cười, "Chị dâu, nếu cháu nó muốn đăng ký thi vào thì chị cứ để cho cháu nó thi đi, người trẻ tuổi luôn có lý tưởng của mình mà."

Nói xong, còn chưa đợi Sở Dao mở miệng thì bạn nhỏ Cố Gia Minh đã nắm lấy tay Sở Dao mà ồn ào lên, "Dì ơi, cháu trưởng thành cũng muốn tham gia quân ngũ."

Đây là đội ngũ cách mạng đang hướng về mặt trời của mình, tương truyền và kế thừa cho những con người có phẩm chất tốt.

Hai người lớn đứng đó mà không tự chủ được đều nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

Bánh trẻo vừa làm xong còn chưa có nấu chín thì sư trưởng Lưu Hướng Đông cùng chính ủy Cao Tường liền đi đến, lãnh đạo có thói quen thời điểm đón năm mới hằng năm đều đến cơ sở cùng những người lính chung vui, tất cả đều rất náo nhiệt.

Cố Hoài Việt cũng đi theo phía sau, tầm mắt dừng ở trên người Nghiêm Chân rồi mỉm cười. Nghiêm Chân cúi đầu, Sở Dao ở sau lưng đẩy cô thì cô mới hé ra khuôn mặt đỏ bừng đi đến bên cạnh anh.

"Em lạnh sao?"

Nói xong anh cầm tay cô, Nghiêm Chân lắc lắc đầu nhưng thật ra tay của anh rất lạnh, cô theo bản năng nắm chặt lấy tay anh.

Lưu Hướng Đông khom người nhìn bạn nhỏ Gia Minh đang chơi chỉ đến thắt lưng của mình, tiểu gia hỏa này hắn càng nhìn càng thích, hắn ung dung vuốt ve khuôn mặt của bạn nhỏ nào đó, "Gia Minh, cháu đang làm cái gì vậy? Bác nhìn thế nào cũng giống chiếc xe thiết giáp ở trong kho nha?" Đây là hắn đang pha trò, khuôn mặt kia đã bị hắn vuốt ve đến méo mó.

Tiểu gia hảo kia giơ tay lên một chút, dỗi môi mà nói, "Bác Lưu, đây là xe tăng không phải xe thiết giáp."

Lưu Hướng Đồng nhìn chằm chằm đồ chơi kia cả nửa ngày, cuối cùng thoải mái cười, nhìn Cố Hoài Việt nói, "Tiểu gia hỏa nhà cậu cũng không tệ."

Tiểu gia hỏa Cố Gia Minh chu miệng cọ đến trước mặt Cố thủ trưởng, một đôi mắt lợi hại ở trước mặt hai người lớn này quét tới quét lui.

Tiểu gia hỏa Cố Hia Minh sẽ ở lại nhà Tịch Thiếu Phong cả một đêm rồi nay sẽ trở về nhà, không thú vị gì cả. Hai người cháu của bà nội Chung kia căn bản là không cùng lý tưởng với cậu bé, cả ngày kỳ kèo chỉ biết xem đồng thoại hay nghe kể chuyện xưa.

https://thuviensach.vn

Thời điểm tiểu gia hỏa kia bị trục xuất về nhà liền cảm giác được có điểm không thích hợp. Cậu bé đeo túi sách trên lưng đứng ở cửa, chỉ vào môi người ba đang mở cửa cho mình mà hỏi, "Thủ trưởng, ba như thế nào mà lại để bị thương?"

Cố Hoài Việt hí mắt nhìn con trai một cái, bất đắc dĩ đêm đó không ngủ ngon nên lực uy hiếp không quá lớn. Sau đó gõ lên đầu tiểu tử kia một cái rồi nắm áo của tiểu gia hỏa kia mà lôi vào nhà.

Đợi cho Cố Hoài Việt ăn qua điểm tâm rồi đi ra khỏi cửa thì một mình Nghiêm Chân lập tức bắt đầu đối mặt với sự khảo vấn ác liệt của tổ chức. Nghiêm hạ sĩ có một đôi mắt khóc đến sưng lên như quả hạch đào, không biết nên nói cái gì đó. Nhưng làm cho hắn giày vò nhiều lần như vậy, chút hậm hực trong lòng cũng nhanh chóng đảo qua hết.

Tiểu gia hỏa kia nhìn bộ dạng ấp a ấp úng của cô, dẫu môi : hai người này khẳng định có miêu ngấy.

(Miêu ngấy: từ này không thể giải thích rõ ràng được, nhưng hiểu nôm na là có gian tình, có điều mập mờ.)

Tiểu gia hỏa kia tiếp tục chu miệng, ngẩng đầu nhìn hai vị đại nhân nào đó, "cô giáo gần đây cũng không cùng con chơi nữa... Cô giáo... cô giáo lấy lớn khi nhỏ, còn ba cũng không có nhìn đến con nữa... ba.." Càng nói càng tức giận.

Nghiêm Chân bị tiểu quỷ này dõng dạc lên án thì cúi đầu, khóe miệng cũng hiện lên nụ cười.

Cố Hoài Việt cúi người xuống, gõ đầu tiểu quỷ này một phát, nhìn khuôn mặt bánh bao của tiểu quỷ nào đó rồi cười nói, "Ai có thể không nhìn con, sáng đến nỗi có thể soi sáng cả 50 viên ngói kia kìa."

https://thuviensach.vn

Tiểu gia hỏa lập tức căm tức ba mình, người ở đây nghe đến câu đối thoại của hai người đều bị chọc cười, cũng đều cười lớn lên. Nghiêm Chân sợ run một chút, khi phản ứng lại được thì đỏ mặt mà quay đầu đi.

Qua trong chốc lát bánh trẻo được bưng lên, Lưu Hướng Đông cùng hai người kia cũng nên đi, nên đi một vòng đến các đơn vị cùng căn tin trong sư bộ xem các chiến sĩ cùng người nhà một chút.

Nghiêm Chân túm tay Cố Hoài Việt đang đi ở phía trước, dặn anh, "Anh uống ít thôi."

Cố Hoài Việt cười nhẹ, nhéo nhéo tay cô, nói về nhà chờ anh sau đó liền đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng của anh, Nghiêm Chân đứng phát ngốc trong chốc lát cho đến khi tiểu gia hỏa kia túm lấy góc áo của cô, cô mới phục hồi lại tinh thần cùng tiểu quỷ này ăn bánh trẻo đón năm mới.

Cô như thế nào lại quên, còn có cái bóng đèn nhỏ này cần phải dỗ chứ.

Ăn xong cơm tất niên Nghiêm Chân kéo bạn nhỏ Cố Gia Minh về nhà, ngồi ở trên ghế sofa gọi điện thoại cho bà nội ở Cố viên. Mặc kệ cho gia đình có quyền thế như thế nào đi nữa thì đều vô cùng náo nhiệt, có vẻ như chỉ có hai người bọn họ cô đơn tịch mịch thôi.

Bà nội ở đầu kia điện thoại dặn cô, "Đã qua năm mới rồi nên ở đây rất vui."

Lão nhân gia nghe cô nói Cố tham mưu trưởng đêm 30 rồi mà cũng không ở nhà, nghĩ đến cô không vui liền giảng giải cho cô. Nghiêm Chân ngẩn người, cô có chỗ nào yếu ớt như vậy chứ, hơn nữa cũng không phải là trước kia. Nhưng lời muốn nói lại càng không dứt, cô ngoan ngoãn lên tiếng, cắt đứt điện thoại.

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ không biết khi nào lại bắt đầu có những bông tuyết ròi, độ ấm vào ban đêm cũng cực kỳ thấp nhưng đứng ở chỗ này cô lại không có chút cảm giác nào. Đã từng trải qua nhiều đêm rét lạnh như vậy sau đó lại hưởng thụ sự ấm áp thì cũng coi như là một chuyện may mắn đi, Nghiêm Chân cứ nghĩ như vậy mà sống tiếp.

Đến tầm 11h đêm, Nghiêm Chân đem Cố Gia Minh dĩ nhiên đã ngủ say mà ôm trở về phòng của cậu bé. Tiểu gia hỏa này chơi mệt rồi, nói là phải đợi ba trở về cùng nhau đón giao thừa nhưng chưa tới 9h liền nằm úp sấp trên đùi của cô mà ngủ. Nghiêm Chân trong lòng mặc niệm tiểu trứng thôi, ngủ sớm như vậy, cô còn chưa kịp nói chúc mừng năm mới đâu, tiểu gia hỏa này nặng cũng không khiến cô cơ hồ ôm cũng khó, qua hôm nay thì tiểu quỷ này cũng đã lớn thêm một tuổi rồi.

Thuận tiện đắp tấm chăn lên cho cậu bé, Nghiêm Chân vừa đắp chăn lên cho cậu bé rồi tắt đèn đi ra ngoài, chợt nghe tiếng chìa khóa lạch cạch ngoài cửa nhưng là đã nửa ngày rồi mà cũng không thấy anh vào cửa. Anh ấy uống nhiều lắm sao?

Nghiêm Chân xoa xoa mắt, đi ra mở cửa. Cô vừa mở cửa, quả nhiên vị thủ trưởng nào đó đang cúi đầu cầm chìa khóa xem chiếc chìa khóa nào có thể giúp anh mở cửa vào nhà đây. Bỗng nhiên có bóng người hiện dưới ánh sáng của ngọn đèn trong phòng hắt ra khiến anh sợ run một chút, ngẩng đầu, anh thấy đứng đối diện với mình là một người phụ nữ xinh đẹp, thản nhiên nở nụ cười.

Cố Hoài Việt có tửu lượng cũng không nhỏ nhưng đây là ở bộ đội, hơn nữa lại vào đúng vào dịp qua năm mới, sẵn dịp qua năm mới sẽ có diễn tập cho nên ai còn nhớ rõ là ai mang quân hàm gì nữa, chỉ một câu... chiến hữu tình thâm, giải tỏa hết buồn bực. Mặc dù là Cố Hoài Việt nhưng cũng bị chuốc không ít rượu.

Nghĩ đến vậy Cố tham mưu trưởng mắng một tiếng, "Hỗn tiểu tử."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân nâng mắt chăm chú nhìn anh cả nửa ngày, không tự chủ được mà nở nụ cười, chạy nhanh đến kéo anh vào nhà, không cho người này đứng ở cửa mà làm loạn.

Sau khi vào nhà cô đi đến phòng bếp làm một cốc nước mật ong, độ ấm vừa phải để cho anh uống.

Cố Hoài Việt chính là tựa trên ghế sofa, nhắm mắt dưỡng thần. Nghiêm Chân đưa nước mật ong cho anh, anh nhận lấy, uống một ngụm liền cúi đầu thưởng thức cốc nước. Nghiêm Chân ngồi xuống ở bên người anh, thúc giục anh uống nhanh lên.

Anh cười cười, quay đầu lại rồi cầm lấy tay cô, "Anh chỉ là vừa nhớ tới một chuyện thôi."

"Chuyện gì vậy?"

"Anh nhớ rõ năm trước có một lần, anh cùng Hoài Ninh cùng đi uống rượu. Hoài Ninh uống không ít, anh lái xe đưa chú ấy về nhà, anh dìu chú ấy vào cửa thì thấy Lương Hòa lập tức vọt vào phòng bếp làm một ly nước mật ong. Em có biết khi đó anh suy nghĩ cái gì không?" Anh dừng lại rồi nhìn cô, sau đó nói, "Anh nghĩ rằng có vợ thật là tốt."

Nghiêm Chân sửng sốt một chút, rồi sau đó thấp giọng hỏi anh, "Anh không nói Hòa Hòa làm cho anh một ly nước sao, cứ như vậy mà lái xe trở về sao?"

"Có tài xế cơ quan đưa anh về." Anh cười nói.

"Cái này không quan trọng."

Cố tham mưu trưởng nhắm mắt dựa vào tấm đệm trên ghế sofa, giọng nói có chút mệt mỏi, "Kỳ thật cô em dâu này một khi bị nhìn tới rồi thì sượng mặt. Không phải người khác thì không có chỗ nào không thể nói nổi, đã

https://thuviensach.vn

biết như thế rồi làm sao còn nói nổi nữa." Thay lời người khác nói, một đại nam nhân như thế nào không biết xấu hổ mà nói em dâu mình rụt rè đi làm nước cho mình uống chứ.

Nghiêm Chân bỗng dưng cảm giác được trong lòng mình có cảm giác đau đớn như kim châm vậy. Cô đau lòng cho anh, một người đàn ông như vậy, có lẽ chỉ khi uống rượu vào thần trí mơ hồ mới có thể cho phép chính mình thể hiện rõ sự yếu ớt như vậy, đây là chuyện nghĩ đến mà còn không dám nghĩ. Trở về đau đầu thì ngủ một giấc, sau đó lại mở mắt ra, lại là một người đao thương bất nhập, luyện mãi thành thép.

"Về sau không được như vậy nữa." Nghiêm Chân nhẹ giọng oán trách anh một câu.

Không nghĩ tới vị thủ trưởng nào đó rất phối hợp, nắm chặt lấy tay cô, rồi lên tiếng. Anh nói về sau sẽ không như thế nữa, lại còn nhẹ giọng than thở một câu, "Dù sao anh cũng có em rồi mà."

Cô cười cười, cầm lấy tay anh. Cô phát hiện, anh uống rượu rất tốt, uống rượu vào sẽ không như ngày thường, đối với tất cả mọi thứ đều thản nhiên, còn có thể phát hiện được cô xem như là tốt lắm rồi, rất tốt nữa là đằng khác.

Nghiêm Chân hãy còn vui sướng, không chú ý tới đôi mắt thâm thúy của anh luôn nhìn chằm chằm vào cô, đợi đến khi cô phát hiện ra thì ánh mắt kia đã tràn đầy ý cười.

"Làm sao vậy?" Cô cam đoan mặt của cô bây giờ rất đỏ.

"Không có gì, anh phát hiện trên tóc em có dính một thứ thôi." Nói xong anh đưa tay lên lấy xuống một chiếc lông vịt đưa cho cô. Nghiêm Chân nhận lấy, không nghĩ tới nhất thời trời long đất lỡ, cô bị anh ôm chặt trong cái ôm ấp đầy ấm áp của anh, còn chưa kịp đợi cô phản ứng lại thì anh nụ hôn của anh đã ép xuống môi cô.

https://thuviensach.vn

Anh đã hôn cô không phải là lần đầu tiên nữa, lần đâu tiên là trò đùa dai của tiểu quỷ kia, chỉ là chuồn chuồn lướt nước, lần thứ hai là khi anh tức giận, hôn bằng tất cả sự tức giận của anh, lần thứ ba...

Lần thứ ba Nghiêm Chân chỉ có loại cảm giác nóng chảy cùng hít thở không thông, điều này làm cho cô cơ hồ có chút chống đỡ không nổi, thất kinh mà ôm lấy cổ của anh.

Cố Hoài Việt đẩy mái tóc dài của cô ra, hương thơm nhàn nhạt làm cho anh không tự chủ được mà hôn sâu hơn, không biết vì sao anh bỗng nhiên muốn hôn cô, nhưng chỉ hôn một chút là tốt rồi nhưng vừa hôn cô thì liền ngừng không được. Lý trí của anh bây giờ không có được bao nhiêu,thẳng đến khi đáy mắt của cô mênh mông một tầng nước thì Cố Hoài Việt mới buông cô ra, đầu cụng lên trán cô để bình phục lại hơi thở. Cô có chút khẩn trương, anh nhìn ra được cho nên đành phải buông cô ra.

"Em đi nghỉ ngơi đi."

Nghiêm Chân nhất thời ngẩng đầu nhìn anh, nhưng vẫn đang còn thở phì phò, nói không ra lời. Anh mỉm cười, nhưng cũng cười khổ.

"Anh uống nhiều." Thật lâu sa, Nghiêm Chân buồn bực nói một câu.

"Uh, anh biết." Anh nói, bởi vì uống nhiều cho nên anh mới dễ dàng xúc động như vậy, khó mà ngăn được.

"Nhưng là em không có say." Cô nhanh chóng nói, "Cho nên em rất rõ ràng."

"Sao?" Anh nhíu mày nhìn cô.

Nghiêm Chân cơ hồ là vùi đầu vào trong lòng của anh, "Em nói là có thể, Hoài Việt."

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt giật mình sửng sốt, lập tức làm cho cô ngẩng đầu lên nhìn mình. Anh nỗ lực nhìn sâu vào trong mắt của cô, mới phát hiện ra trong đôi mắt của cô tràn ngập sự ngượng ngừng, khuôn mặt đỏ rực càng sáng rực không gì sánh được. Anh đứng dậy ôm lấy cô, Nghiêm Chân hầu như là vô ý thức ôm lấy cổ anh để không bị ngã.

"Nghiêm Chân"

"Sao ạ?"

"Chúng ta vào phòng thôi."

Anh đặt cô lên trên giường, còn chưa đợi Nghiêm Chân bình ổn lại thì nụ hôn của Cố Hoài Việt đã rơi xuống, những lời lẽ khác đều bị nuốt lại trong đôi môi mềm mại ấy, tùy ý để cho anh chọc ghẹo đùa giỡn mà cô không thể nào không đón nhận lấy.

Cho tới khi Nghiêm Chân tưởng chừng như sắp hít thở không thông nữa thì Cố Hoài Việt buông lỏng cô ra, nhẹ nhàng cắn một chút lên đôi môi hồng của cô. Nghiêm Chân thử hôn lại anh, chỉ là tiếp xúc một chút thôi liền cảm nhận được vết thương bị cô gây nên từ mấy hôm trước.

Cô mở con mắt đang bao phủ mới một tầng sương mù, nghĩ muốn nhìn anh thế nhưng bàn tay của cô đã bị anh chế trụ sau đó để lên trên bờ vai của anh, Nghiêm Chân thuận thế liền ôm lấy vai anh. Cô nhắm mắt đón nhận nụ hôn của anh rơi xuống trên mũi cô, cằm rồi cổ...

Nghiêm Chân bị khiêu khích đến như vậy khiến cho cô mơ hồ cảm giác được sự động tình của mình. Nghiêm Chân cảm giác được một bàn tay dọc theo thắt lưng của cô đang chậm rãi đi lên, khẽ xoa bóp nơi nào đó của cô khiến cho cả người cô run rẩy không ngừng, muốn thân mật đến nỗi không khống chế được.

https://thuviensach.vn

"Hoài Việt." Cô vô ý thức gọi tên của anh, giống như đang tìm sự che chở nơi anh vậy.

Mà Cố Hoài Việt đáp lại chính là thả chậm tốc độ, khẽ hôn lên mũi của cô. Thân thể của cô có vẻ mẫn cảm, anh khiêu khích một chút như vậy đã khiến cô sợ run rồi, "Chúng ta từ từ sẽ đến, được không em?"

"Vâng..." Cô mơ mơ hồ hồ trả lời anh, lập tức cảm giác được chiếc áo ngực đang mặc trên người bị anh tháo ra, sau đó ngay cả một chút đồ phòng ngực còn lại có vẻ bé nhỏ không đáng kể. Cố Hoài Việt rất nhanh tháo dỡ chướng ngại vật ở nửa người trên của cô, dùng ôn nhu lưu luyến với việc làm hết sức có thể để vuốt ve an ủi Nghiêm Chân, để cho cô thích ứng dần đồng thời khiến cô thả lỏng thân thể.

Hiệu quả tự nhiên là tốt, Nghiêm Chân hầu như cảm giác được sự động tình của chính bản thân mình, mặc kệ là về mặt sinh lý hay tâm lý cô đều không thể chống cứ, như dây cung đã được căng cứng lên, phát ra tiếng rên rỉ mê người. Càng làm cho cô xấu hổ chính là tay của anh lúc này đang bắt đầu đi dần xuống hạ thể của cô, cảm giác có cái gì đó tiến vào khiến cho cô nhịn không được mà kinh hô một tiếng, cả người vì đau đớn mà run rẩy liên tục.

"Thả lỏng..." Anh nói xong lại bắt đầu hôn cô, khiến cho những hờn dỗi cùng thanh âm nức nở đều nuốt hết vào nụ hôn đó. Như vậy không có chỗ phát tiết nên chỉ có thể để khoái hoạt trong cơ thể cô ngày càng mãnh liệt, cô hầu như là đã chịu không nổi mà khóc lên.

"Nghiêm Chân?" Anh thử gọi tên của cô.

"Anh... anh... anh đừng bắt nạt em..." Mặc dù toàn thân đều bị quản chế nhưng cô giáo Nghiêm vẫn rõ ràng là đang lên án anh, bất đắc dĩ mà nói toàn thân cô không còn chút sức lực nào, lời nói ra cũng không có uy lực, giống như là đang làm nũng vậy...

https://thuviensach.vn

Anh không thể nghe cô nói chuyện như vậy, chỉ giống như chú mèo nhỏ đang nức nở khiến anh càng muốn bắt nạt cô. Cố Hoài Việt cụng đầu trên cái trán của cô rồi cười nói, "Vậy hiện tại dừng lại hay là để em bắt nạt anh đây.." Anh hôn lấy vành tai của cô, động tác ở tay không vì thế mà dừng lại, ngược lại còn nhanh hơn. Cô chỉ cảm thấy thân thể một trận co rút, muốn khép chặt hai chân lại nhưng lại bị anh tách ra, trong nháy mắt cô cảm giá được dục vọng của anh lớn đến thế nào.

Nghe nói lần đầu tiên đều rất đau, cô vô ý thức ôm lấy bờ vai của anh, nỗ lực tìm kiếm sự chống đỡ. Toàn thân như muốt phát tiết dục vọng của bản thân nên càng khó chịu hơn, cô hầu như vô ý thức ôm lấy người anh, thế nhưng Cố Hoài Việt cũng cảm thấy không nên hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể chậm rãi thử thăm dò ở nơi cô, "Có thể chứ em?"

Nghiêm Chân gối đầu lên đầu vai của anh, không biết là nên gật đầu hay lắc đầu, chỉ cảm thấy đau đớn hòa cùng sự khoái cảm như đang xé rách cô ra, càng tới cực hạn thì cô càng yếu mềm dễ tan vỡ. Cô biết sự chịu đựng của anh đã không còn được nhiều nữa, từ sự tiếp cận ôn nhu nhưng cũng vồ vập của anh khiến cô cảm nhận sự nóng rực của anh, thế nhưng anh sợ cô đau nên vẫn kiên trù như cũ mà chầm chậm tiến hành từng bước...Suy nghĩ một chút, Nghiêm Chân khẽ cắn cằm của anh một chút, nghe anh kêu lên một tiếng đau đớn, tiếp theo đó thân thể nhỏ bé của cô bị anh tiến vào, cảm giá đau đớn khiến cô run rẩy không ngừng, cô vô ý thức mà cắn chặt môi.

Đôi mắt của Cố Hoài Việt nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đau đớn lẫn quấn quýt của cô, vương tay khiến cho cô buông cánh môi đang bị cắn ra, sau đó hôn lên đó. Bất luận là vì gì đi nữa anh vẫn muốn hôn lên đôi môi ấy, giống như tất cả dục vọng của anh đều gắn bó trong lúc đó, thẳng cho đến khi anh tiến vào hoàn toàn, giữ lấy được thân thể của cô.

Cơ thể cô đau đớn như bị xé rách làm đôi khiến cho cô không nắm chặt được bờ vai của anh nữa, nhưng cô vẫn ý thức được anh đang chậm rãi đi

https://thuviensach.vn

vào hạ thân của cô, thẳng đớn khi cảm giác đau đớn trở nên yếu ớt, khoái hoạt lan tràn toàn thân. Anh buông đôi môi của cô ra, để cô thả lỏng.

Anh nhịn không được mà kêu tên của cô, sợ đánh thức tiểu gia hỏa đang ngủ ở phòng bên kia...

Kỳ thực đó chỉ là cái cớ, anh sợ khi nghe xong thanh âm của cô thì càng thêm khống chế không được nhưng hiện tại bây giờ đã lún càng sâu.

Kỳ thực là anh đã mất đi khống chế, liên tục xông tới mà giữ lấy thân thể của cô, giống như muốn nhập vào cơ thể của cô một cách nhanh nhất vậy,không để cho cô thời gian có thời gian nghĩ ngơi. Tiếng rên rỉ của cô vang lên bên tai của anh, anh không thể chịu đựng được sự khoái cảm mà cô mang lại cho anh, liên tục hôn cô. Sự giao hòa của hai người trong lúc này khiến cơ thể của Nghiêm Chân không tự chủ được mà rút chặt, thế nhưng động tác của anh không thong thả chút nào, nhanh chóng cướp đoạt đi thần trí còn sót lại của cô.

Cho đến khi anh tiến quân thần tốc khiến thân thể của cô co rúm không ngớt, Cố Hoài Việt mới thả lỏng thần trí, thuận lợi đưa cô và anh đến cao trào.

Sau đó anh chậm rãi bình lại hô hấp của mình, rồi gọi cô , "Nghiêm Chân."

Mà cả người cô không còn chút sức lực nào, chỉ có thể mở to đôi mắt phủ một lớp sương mù mà nhìn anh, còn nổi lên một màng nước càng lộ vẻ đáng thương hơn. Cố Hoài Việt thuận lợi vén mái tóc dài của cô, động tác mềm nhẹ như trấn an cô. Mà Nghiêm Chân chậm rãi nhắm mắt lại, lắng lặng cảm thụ sự ôn nhu lúc này của anh.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Lễ đón năm mới ở bộ đội trải qua rất nhanh. Cứ như việc ngày mùng 1 đầu năm, trong đơn vị sáng sớm vẫn có loa thổi lên, tiếp theo còn có tiếng người ồn ào ở sân thể dục truyền đến.

Nghiêm Chân rời giường, sau đó có chút giật mình ngạc nhiên, thân thể vô ý thức giật giật, bỗng nhiên vọt tới sự đau đớn khiến cô hoàn toàn tỉnh lại, ngồi ở trên giường không dám động.

Cửa phòng bị đẩy ra, tiểu gia hỏa Cố Gia Minh mặc bộ đồ mới chắp tay ở say lưng từ phòng khách đi vào, vẻ mặt rất chi là nghiêm túc.

Nghiêm Chân liếc mắt nhìn cậu bé một cái, thật là có điểm chột dạ nha.

"Cô giáo Nghiêm, buổi sáng ngày đầu năm mới mà cô còn ngủ lười nữa. Cô thật không hơn người ta được cái gì." Cố tiểu tư lệnh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Người họ Nghiêm nào đó hiểu biết ít nên đành há miệng thở dốc, nhưng cũng rất thông minh dời đi đề tài, "Gia Minh, bên ngoài sao lại ầm ỹ như vậy?"

Tiểu gia hỏa kia một bên lấy quả tạo vừa ăn vừa nói nhưng cũng mơ hồ không rõ, "Em nghe ba nói là ở trước cửa nhà có cử hành hoạt động gì đó, em đứng ở cửa sổ ngắm vài lần, giống như đại hội vỗ lâm vậy. Nếu như không phải chờ cô dậy ăn cơm, em cũng sớm đi xem náo nhiệt rồi." Tiểu gia hỏa kia nói xong còn hé ra khuôn mặt bị xị như cái bánh bao.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân càng chột dạ, còn giả bộ không có việc gì, xuống giường rửa mặt. Từ cửa sổ nhìn thoáng qua bên ngoài, mới biết được cái mà tiểu gia hỏa kia nói là đại hội võ lâm là một đám binh ở sân thể dục của sư bộ tiến hành trận đấu quân sự về các kỹ năng, chúc mừng tân xuân. Một đám chiến sĩ đều thật sự dũng mãnh, qua năm cửa ải chém sáu tướng, coi như là một cách huấn luyện khác đi.

(Qua năm cửa ải, chém sáu tướng : Dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn)

Nghiêm Chân kéo bước chân đi đến trước bàn ăn, thấy tờ giấy mà Cố Hoài Việt lưu lại. Trên tờ giấy hé ra một dòng chữ của anh hữu lực, cứng cáp: hôm nay anh có trách nhiệm ở sư bộ, em rời giường nhớ rõ phải chịu khó ăn chút điểm tâm.

Cô yên lặng đọc xong, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười.

Cô đem bánh trẻo ngày hôm qua nấu kỹ lại, gọi tiểu gia hỏa kia ra cùng ăn điểm tâm, "Gia Minh, trước kia ở bộ đội đón năm mới có vui vẻ không?"

Cố Gia Minh vừa nhét một miệng bánh trẻo vừa nói, "Không có gì thú vị cả."

"Sao thế?" Cô đánh một dấu chấm hỏi thật lớn.

"Không có, thủ trưởng luôn có việc nên cũng chưa từng chơi cùng với em bao giờ." Bạn nhỏ nào đó bắt đầu oán niệm, "Ngoài hoạt động duy nhất là đi tảo mộ thì không còn gì thú vị nữa."

Nghiêm Chân ngẩn người, "Tảo mộ?"

Tiểu gia hỏa kia cũng ý thức được mình lỡ miệng, nhanh chóng che miệng lại, còn không quên ăn thêm vài cái bánh trẻo nữa.

https://thuviensach.vn

Cô bị hành động của cậu bé làm cho bật cười, "Được rồi, ăn nhanh đi."

Tiểu gia hỏa kia nghe cô nói thế thì sáp lại bên đĩa bánh trẻo còn Nghiêm Chân thì nhìn mấy cái bánh trẻo trong bát mà bắt đầu ngẩn người.

Đối với Lâm Kha, cô không để ý hoàn toàn là chuyện không có khả năng.

Nhưng cô cũng biết, yêu cầu anh quên cũng là chuyện không có khả năng. Đó là một bức tường đã dựng đứng lên ở trong lòng anh, mặc dù không phải là yêu nhưng cũng có thua thiệt, cũng có tiếc nuối. Cô sẽ không như vậy, cũng không có khả năng yêu cầu anh làm chuyện như vậy.

Cô duy nhất có thể làm chính là làm cho chính mình không cần lại nhớ mãi không quên như vậy, Tâm tính bất bình cùng dễ dàng ghen tỵ của cô mà cô không nghĩ lại đi ghen tỵ với một người đã chết để cô được hạnh phúc.

Náo nhiệt đầu năm mới cũng qua đi, bộ đội lại bắt đầu vào việc huấn luyện khẩn trương.

Khi Nghiêm Chân đang ngủ thường xuyên nghe thấy tiếng tập hợp khẩn cấp vang lên, cùng với thanh âm của xe tăng rồi xe thiết giáp nghiền qua, còn có tiếng động rất nhỏ phát ra khi anh rời giường mặc quần áo rồi rửa mặt. Không chỉ vì cô ngủ không sâu mà là vì anh vừa đi thì một phần ấm áp bên người cũng đã không còn.

Gia đình của Sở Dao cũng được xếp vào gia đình bộ đội lâu năm, đối với việc người đàn ông có nhiều việc phải làm như vậy cũng đã thấy nhưng không thể trách, "Chị nói cho em hay, mỗi lần chị đến, thời gian lão Lưu nhà chị ở cùng với chị đếm trên đầu ngón tay, gộp lại còn không đủ một ngày đâu."

Nghiêm Chân ở một bên đưa cho cô ấy cuộn lên một bên tò mò, "Lão Lưu, anh ấy đều không trở về nhà nghỉ ngơi sao?"

https://thuviensach.vn

Sở Dao lại trợn trắng mắt, "Về chứ, ngủ giống như lợn chết vậy, nới mười câu có thể nghe thấy ông ấy hừ một tiếng là đã tốt lắm rồi."

Cô ấy vừa dứt lời thì chợt nghe ngoài cửa một trận tiếng cười lớn, tiếp theo là Lão Lưu đặc biệt hắng giọng nói lớn, "Anh nói này vợ, đây là đang hội họp để phê phán những ông chồng đấy hả? Anh đây phải mặc kẹ sự nghiệp cách mạng sao?"

Sở Dao trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, "Hôm nay mọi người trở về sớm vậy?"

Lão Lưu cười, "Nếu không trở lại em không thể kể mãi cuộc cách mạng của anh à."

Gặp hai người thật vất vả mới có thời gian trò chuyện, Nghiêm Chân đứng dậy cáo từ, còn chưa đi đến cửa nơi hàng hiền thì liền thấy Cố Hoài Việt cũng đang đi tới.

Cố Hoài Việt mặc một thân huấn phục, toàn thân đều phảng phất giống như lộ ra hơi thổ mang theo mùi thuốc súng, giống như anh vừa mới từ trên chiến trường trở về, mà không phải từ sân huấn luyện.

Anh vừa đi vừa tháo mũ xuống, gảy mái tóc, vẻ mặt có chút không để ý. Anh ngẩng đầu, tầm mắt hai người gặp nhau khiến cả hai đều giật mình sửng sốt một chút.

Đến cùng vẫn là Nghiêm Chân nhịn không được, xì một tiếng bật cười.

Anh cũng cười cười.

Về đến nhà, tiểu gia hỏa kia đang ngồi trước bàn chép thành nghĩ, đừng hỏi chắc chắn là phạm sai lầm nữa rồi. Nhưng bất đồng là lúc này người phạt cậu bé là cô giáo Nghiêm luôn bao che khuyết điểm cho tiểu gia hỏa này.

https://thuviensach.vn

Buổi sáng hôm nay Nghiêm Chân dẫn theo tuổi gia hỏa này đến chúc tết Tịch Thiếu Phong cùng Chung Lê Anh, vừa vặn hai đứa nhỏ kia cũng đã ở đó. Nghiêm Chân để cho Gia Minh đi chơi cùng hai đứa trẻ kia, kết quả trong chốc lát liền chọc cho người ta khóc lên. Khi cô hỏi nguyên nhân thì biết được hai đứa trẻ kia thích súng của tiểu quỷ này, muốn lấy chơi một chút nhưng Cố tiểu tư lệnh sống chết cũng không cho.

"Ba tớ nói, không thể bảo quản được vũ khí của mình thì người lính đó không còn là một người lính tốt nữa, ngay cả một người lính mà còn không đảm đương được thì làm như thế nào để trở thành một vị tướng quân nha."

Lời nói rơi xuống khiến Tịch Thiếu Phong đang đọc báo ở phòng khách cũng bật cười ha ha, tiểu gia hỏa này có chí khí. Chung Lê Anh cùng mẹ của hai đứa trẻ kia đều tỏ vẻ không có việc gì nhưng dù sao vẫn là Cố Gia Minh bắt nạt hai đứa trẻ kia, Nghiêm Chân như thế nào cũng phải chút ý tứ nên quyết định khi nào trở về thì bắt tiểu quỷ này chép thành nghĩ.

Không nghĩ tới mới vào cửa, tiểu tử kia lắc lắc mông liền nằm úp sấp trên bàn bắt đầu chép thành ngữ.

Nghiêm Chân nhìn cậu bé, tránh không được muốn thở dài. Cô vẫn là mềm lòng nha, không giống Cố thủ trưởng, trực tiếp cho tiểu quỷ này chép trường ca.

Cố Hoài Việt nhìn con trai, sau khi nghe chuyện thì cũng nói, "Nên phạt."

Tiểu gia hỏa kia đối với sự "nuông chiều dung túng" này của Cố thủ trưởng đối với hành vi của cô giáo Nghiêm thì thật sự là phẫn nộ rồi, quay đầu lại lấy giấy ghi lên đó một câu thành ngữ: Cấu kết với nhau làm việc xấu.

Mặc một thân quần áo không được hợp thời, trước khi giờ ăn cơm chiều Cố Hoài Việt muốn tắm rửa một chút.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, trước khi huấn luyện Lưu Hướng Đông có nghe một cuộc điện thoại quân tuyến, chủ ý từ chính ủy liên quan đến việc điều động người nào tham sư diễn tập năm sau là cả một vấn đề có sự khác nhau rất xa so với quyết định của sư bộ, dù sao danh sách số người trong lần quân diễn này không chỉ có riêng mình anh, người có năng lực ở trong sư bộ cũng không phải chỉ có anh.

Lưu Hướng Đông tự nhiên cũng biết, ngắt điện thoại sầu lo vạn phần.

Cố Hoài Việt an ủi hắn, coi như là cuộc huấn luyện dã ngoại lớn đi, nhưng không vì việc chuẩn bị cho quân diễn mà việc huấn luyện của bộ đội cũng không thể hạ xuống được, hơn nữa trong lòng bọn họ rõ ràng nhất, Thẩm Mạnh Xuyên là đang có chủ ý gì.

"Cậu muốn rời đi như vậy sao?" Lưu Hướng Đông trêu chọc anh, "Hoài Việt, nói thật tôi không có gì trông cậy vào, tôi chỉ là một người thô kệch xuất thân từ miền quê nghèo, hương khói phần mộ tổ tiên cũng đã phù hộ cho tôi đến bước này rồi. Nhưng cậu thì khác, cậu còn trẻ, đang ở cấp tham mưu trưởng của sư đoàn, cậu sẽ không nghĩ tới việc tiến thêm một bước lên phía trước sao?"

Không phải chỉ một người cùng anh nói qua vấn đề này, lão nhân trong nhà cũng ám chỉ qua cho anh... nhưng...

Cố Hoài Việt buông bút, "Lão Lưu, anh cũng biết quan hệ của em cùng Thẩm Mạnh Xuyên, chỉ cần hai người ở trên cùng một bàn thì sẽ đối chọi gay gắt như thế nào rồi."

Lão Lưu thấy nhưng không thể trách, nơi những con người kiêu ngạo cùng tụ tập thì ai có thể chịu phục ai đây.

"Đây có thể là một cơ hội quan trọng đối với hắn." Cố Hoài Việt nói, "Về sau cho dù là châm chọc đối đầu, cũng phải tìm được đối thủ ngang tài ngang lực."

https://thuviensach.vn

Anh nói xong lời này cũng khiến lão Lưu tâm khục khẩu phục. Đừng nói, con người này có đôi khi kiêu ngạo muốn chết.

Phục hồi lại tinh thần, Cố Hoài Việt nhanh chóng tắm rửa xong, rồi đi ra ngoài.

Nghiêm Chân đã dọn cơm lên, thuận tiện còn làm trước món trứng gà với đường mà tiểu gia hỏa kia thích ăn nhất. Cố tiểu tư lệnh đói bụng từ trưa đến giờ, vùa nhìn thấy đồ ăn thì thâm cừu đại hận gì đều quên hết. Dáng ăn này khiến Cố thủ trưởng cảm thấy rất khó nhìn liền gõ lên đầu con, ý bảo là ăn từ từ thôi.

Cơm dọn xong, Nghiêm Chân ngồi xuống bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề. Còn vài ngày nữa Gia Minh sẽ khai giảng, mà anh bây giờ còn không có nói đến chuyện muốn đi tảo mộ cho Lâm Kha, chẳng lẽ duyên cớ là bởi vì cô sao?"

Nghiêm Chân không khỏi buông đôi đũa xuống rồi thử hỏi, "Hoài Việt, năm nay không đi tảo mộ sao?" Có thể nói ra, cô có biết bao nhiêu là gian nan rồi.

Cố Hoài Việt dừng đôi đũa trong tay, có chút kinh ngạc nhìn cô.

Nghiêm Chân cố gắng làm cho chính mình trưng la một cái mỉm cười đầy tiêu chuẩn, "Em nghe Gia Minh nói, hai người hằng năm đều phải đi tảo mộ Lâm Kha. Năm nay không có đi sao?"

"Đi." Thật lâu sau Cố Hoài Việt mới nói.

Nghiêm Chân ừ một tiếng, cúi đầu ăn cơm, một chút cơm ăn vào cũng cảm thấy vô vị.

Thời điểm rửa chén, cô liền mắng chính mình, lại không biết chọn thời gian nhưng nghi hoặc trong lòng cùng sự nóng lòng làm cho cô có chút bất

https://thuviensach.vn

chấp. Nghĩ vậy, tay của cô bỗng nhiên buông lỏng, đang lúc rửa chén thì có người tiếp nhận lấy. Cô lắp bắp kinh hãi, xoay người lại, vừa vặn nhìn thấy Cố Hoài Việt.

Nhaanh thời trong lòng buông lỏng, cô nói, "Anh làm em giật cả mình, em còn tưởng rằng mình làm rơi chén nữa rồi chứ."

Anh mỉm cười nghe cô oán trách, "Đó là do em không chăm chú mà đang nghĩ đến chuyện khác thôi."

Bị nói trung tâm sự trong lòng nên Nghiêm Chân không có lên tiếng.

Trong lúc nhất thời chỉ có thể nghe thấy tiếng nước ào ào, một lát sau Cố Hoài Vỡ đánh vỡ trầm mặc này, "Em đừng suy nghĩ nữa."

"..."

"Chúng ta cùng đi."

"Sao ạ?" Lúc này đến phiên cô kinh ngạc.

Anh rửa tay, lau khô sau đó nắm lấy bả vai của cô, "Anh không nghĩ để cho em có một khúc mắc nào."

Anh không nghĩ khi anh mang theo Gia Minh đi tảo mộ Lâm Kha mà cô ở nhà nghĩ đông nghĩ tây, anh không cô miên man suy nghĩ, không muốn làm cho cô có cảm giác không vui vẻ như vậy, hắn sẽ không cho cô phải suy nghĩ lung tung, anh sẽ tự tay giúp cô cởi bỏ khúc mắc này.

Cái gọi là ai buộc chuông thì người đó đi cởi chuông. Cái này anh biết.

Nghiêm Chân hơi hơi cảm động, trên mặt thản nhiên nợ nụ cười, "Được."

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Mộ của Lâm Kha nằm ở một khu vườn ở Kinh Sơn- ngoại thành của thành phố B, đường lái xe đi lên cũng không được tốt cho lắm. Cố Hoài Việt đơn giản đem xe dừng ở chân núi, rồi cùng nhau đi bộ lên.

Ngôi mộ lập nên ở đây cũng không lớn, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy bia mộ được sắp xếp như thế nào. Nghiêm Chân cùng Cố Gia Minh đi theo phía sau Cố Hoài Việt, trong tay tiểu gia hỏa kia là bó hoa bách hợp, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn khó có được vẻ nghiêm túc này.

Không có người có người nào có thể đứng ở đây mà thoải mái cho được, Nghiêm Chân cũng như thế. Tuy rằng cô cùng người này không có quan hệ xem thế nào đi nữa thì cung không thân thiết gì.

Vẫn phải nói là cô lần đầu tiên thấy bộ dạng của Lâm Kha.

Cố Hoài Việt nói cô ấy là tiểu công chúa được người ta sủng ái thương yêu, nghĩ đến cô ấy như vậy, cô ấy nên là ánh mặt trời sáng lạn, thanh xuân dạt dào, cho dù cười đến kiêu căng cũng sẽ không làm người ta ái ngại, tựa như Thẩm Mạnh Kiều vậy. Xuất thân tốt, gia thế tốt, nhất định là được mọi người sủng ái thương yêu.

Nhưng khi thấy được thì lại không giống như cảm nhận. Trên ảnh chụp cô ấy có chút sầu bi rất rõ ràng, cô cơ hồ không có biện pháp nào có thể nhìn tới được.

Cô có chút kỳ quái nhớ tới chính mình, khi còn bé khi cô còn ngồi ở trên đầu vai của ba mình cười giống như một đứa trẻ ngốc, thế mà trong nháy

https://thuviensach.vn

mắt liền cẩm đến một ảnh chụp rất nghiêm chỉnh, bà nội nói với cô đó là di ảnh. Người đã qua đời, ảnh chụp kia mới có thể xem là di ảnh.

Thế gian này cho tới bây giờ cũng không thiếu người nào chuyện long trời lở đất gì, quan trọng là mình có thể chống đỡ và gánh vác được hay không. Cô là một người gánh vác trách nhiệm trên lưng, nhưng còn người phụ nữ này thì sao? Cô tìm một người thông minh nhất sớm tối cùng cô ấy ở cùng nhau. Điều này làm cho cô không biết là nên có tư vị gì... lại có chút hâm mộ.

Cố Hoài Việt đứng thẳng ở trước bia mộ, cũng yên lặng nhìn ảnh chụp trên bia mộ.Trên ảnh chụp cặp mắt cô ấy trầm tĩnh như nước, thản nhiên tươi cười, sâu bi nồng đậm.

Kỳ thật cô ấy cười rộ lên nhìn mới đẹp, nhưng là đối với anh thì cô ấy không thường xuyên cười bao giờ.

Anh biết cô ấy thường xuyên nhìn qua anh để nhìn tới một người khác, bởi vì ánh mắt của cô ấy nhìn anh là ánh mắt trống rỗng, mênh mang xen lẫn sự mù mịt trong đó, như để đuổi theo một bóng dáng nào đó, đôi mắt cô ấy nhìn không ra cái thần thái gì.

Anh kỳ thật có chút không hiểu, lúc anh còn trẻ là người vượt qua mọi thứ bằng sự kiêu ngạo của mình, anh không hiểu vì sao cô ấy lại nhìn qua anh để đi tìm bóng hình của một người khác, lòng kiêu ngạo của anh đã bị khiêu chiến.

Sau này thật lâu anh mới hiểu được, bọn họ đều yêu thương cô ấy, nhưng là người với người bất đồng, ngay cả sự yêu thương cũng thể hiện không giống nhau.

Nhưng anh hiểu được thì cũng quá muộn, mọi thứ cũng đều không có ý nghĩa nữa.

https://thuviensach.vn

Anh cùng Hoài Ninh quả thật là bất đồng. Hoài Ninh đối với cô ấy chính trân trọng, vì điều đó mà buông tay rời khỏi, không thương liền không cho cô ấy hi vọng gì.

Mà phương thức anh trân trọng cô ấy chính là cùng cô ấy kết hôn, thương cô ấy sủng cô ấy làm cho cô ấy có cuộc sống hạnh phúc giống như trước kia, thẳng đến một ngày cô ấy nói cho anh biết đó không phải là yêu.

Điều này làm cho anh không biết là nên khóc hay nên cười, đồng thời cũng làm cho anh rất mê mang.

"Ba ơi." Giọng nói thanh thúy của tiểu gia hỏa kia gọi thần trí anh trở về, Cố Hoài Việt xoay người sang chỗ khác, sờ sờ đầu con trai, tiếp nhận bóa hoa bách hợp.

Anh xoay người, đặt bó hoa trên mặt đất, trước bia mộ. Anh đứng dậy, lại làm một cái quân lễ tiêu chuẩn.

Trên đường đi xuống đường lớn nơi để xe, tiểu gia hỏa Cố Gia Minh đi ở phía trước, thường xuyên quay đầu lại hướng bọn họ mà ngoắc ngoắc. Trẻ con thì ưu sầu luôn ngắn ngủi, rời khỏi thì một phần giữ lại còn 3 phần mang theo, trên mặt cũng lưu lại chút tình cảm đối với người mẹ đã khuất kia.

Cố Hoài Việt nhìn bóng dáng của con trai, cười cười nói, "Nghiêm Chân, anh có đôi khi nghĩ rằng hàng năm mang Gia Minh tới nơi này có phải là không tốt lắm hay không?"

Nhiêm Chân mới từ khung cảnh ngôi mộ kia mà phục hồi lại tinh thần, đang đứng đó yên lặng ngẩn người, nghe được những lời này của anh thì sửng sốt một chút, "vì sao?"

"Anh đều cảm thấy thực may mắn vì Gia Minh là một đứa trẻ hoạt bát sáng sủa, về mẹ của nó thì nó không có ấn tượng gì cho nên cũng sẽ không

https://thuviensach.vn

cảm thấy khổ sở. Mà anh lại luôn làm cho thằng bé nhớ tới mẹ nó như vậy, có thể là không được tốt đối với thằng bé hay không?"

Anh quay đầu nhìn cô, trưng cầu ý kiến của vị chủ nhiệm lớp cũ này xem thế nào.

Nghiêm Chân muốn nói với anh rằng, cô làm cô giáo nhưng kỳ thật cũng chỉ là một người dân bình thường, tư cách giáo viên còn chưa có khảo nghiệm hết, dạy bảo một đứa nhỏ kỳ thật cũng chính là bán đi sự ghen ty của mình mà thôi. Quan trọng hơn là vấn đề này cô không thể cho anh một cái đáp án khách quan. Tâm tư của những đứa trẻ so với người lớn càng dễ dàng hiểu được hơn, đạo lý này cô vẫn hiểu được.

Cố Hoài Việt đương nhiên cũng hiểu được, cũng hiểu được sự chần chờ của cô. Biết vấn đề của mình làm cô khó xử, anh cũng không hỏi, cầm lấy bàn tay của cô đang để trong túi áo, cảm giác ấm áp làm cho anh nhịn không được mà nắm chặt lấy, "Anh đã biết, về sau sẽ không hỏi lại nữa."

Nghiêm Chân còn không nghĩ tới anh nhanh như vậy đã phải đưa ra đáp an, túm lấy tay của anh mà nói, "Kỳ thật phương pháp dân chủ là trước đó nên trưng cầu ý kiến của tiểu gia hỏa kia một chút."

Anh sửng sốt một chút rồi nói, "Lúc ấy hỏa táng Lâm Kha xong thì người trong nhà cũng hỏi anh là hỏa táng cô ấy ở nơi nào? Anh nói là anh đã chọn được nơi đặt mộ cho cô ấy tốt lắm rồi. Nhưng sau anh lại còn mang cô ấy tới nơi này, anh nghĩ, xuống mồ cũng yên ổn, vẫn không để cho cô ấy có cảm giác tịch mịch là được rồi. Sau này anh thường xuyên mang Gia Minh tới đây gặp cô ấy, tiểu tử kia lúc còn rất nhỏ cũng không nghe lời như vậy, khóc nháo không muốn tới."

Nói xong anh đi xuống từng bậc thang, đứng ở phía trước chờ giúp cô đi qua, "Hiện tại anh hiểu được, kỳ thật thằng bé khong có sai mà là anh

https://thuviensach.vn

sai.Cảm tình gì đi nữa, bao gồm cả tưởng niệm đều không nên bị cưỡng chế."

Đây là vấn đề mà vừa rồi anh đứng trước bia mộ của Lâm Kha anh mới hiểu được.

Có thể bởi vì tình yêu là một điều bí ẩn lớn nhất, nhất là đối với một người quân nhân có thói quen tư duy một cách thẳng thắn ăn khớp như anh, cho nên anh cần phải tìm kiếm đáp an. Nhưng anh bỗng nhiên nghĩ nên thả lòng mình một chút, đối với người khác và cũng đối với chính mình.

Nghiêm Chân bởi vì những lời nói này của anh mà đứng sững sờ ở nơi đó, thẳng đến khi thấy rõ bàn tay anh đưa tới, với khuôn mặt bình thản tươi cười. Cô đột nhiên cảm thấy vui vẻ, đưa tay nắm lấy bàn tay của Cố Hoài Việt.

Mà anh sử dụng lực đem cô ôm vào trong lòng, thuận thế ôm lấy cô, nói ở bên tai cô hai chữ, "Cảm ơn."

Cô chính là giật mình sửng sốt một chút, rồi sau đó làm như đáp lại bình thường, dúi đầu vào trong lòng của anh.

.....

.....

Đây là giai đoạn thương tâm của tiểu gia hỏa Cố Gia Minh.

Không riêng gì chuyện bởi vì sắp khai giảng mà phải rời khỏi ba trở về thành phố C mà là vì cậu bé phát hiện hai người lớn trong nhà này càng ngày càng lấy cậu bé làm bóng đèn rồi, chỗ nào thấy cậu bé cũng đều ngại chướng mắt.

https://thuviensach.vn

Nghĩ như vậy, tiểu gia hỏa Cố Gia Minh đang chơi súng ở một bên lại trợn mắt nhìn Nghiêm Chân mà Nghiêm Chân đang ở một bên thu dọn hàng lý cũng làm như không thấy.

Kỳ thật sự tình là như thế này, Cố tham mưu trưởng có mấy lần buổi tối trở về thật sự trễ, tiểu gia hỏa Cố Gia Minh đương nhiên là chuyển chăn đến ngủ cùng cô giáo Nghiêm của mình.

Kết quả làm người ta giận sôi là, mỗi sáng tỉnh lại cậu bé sẽ phát hiện mình lại nằm trên chiếc giường nhỏ quen thuộc. Mỗi ngày mỗi sáng đều như vậy, không có ngoại lệ.

Trái tim của bạn nhỏ Cố Gia Minh rất chi là lạnh mà ngồi ở trên bàn xử lý trứng gà, rầu rĩ ăn không vui.

Nghiêm Chân ở bên cạnh đánh giả tiểu quỷ này hồi lâu rồi mới thử hỏi, "Gia Minh, nghe ba em nói, tối 15 trong viện sẽ bắn pháo hoa. Em có muốn đi xem hay không?"

Bạn nhỏ nào đó dẫu môi, "Cô lại không cùng em đi chơi nữa chứ gì."

"Lần này cô cam đoan sẽ đi." Cô giáo Nghiêm giơ tay, nói lời thề son sắt.

Một đôi mắt lợi hại của tiểu gia hỏa kia đang nhìn cô, bộ dạng lo lắng này phản chiếu lên mặt sau thì trừ bỏ gian tà thì theo chính nghĩa của người binh có thể hỏi là có thể tin tưởng được hay không. Không bao lâu sau, đem miếng trứng gà cuối cùng nhét vào miệng, Cố tiểu tư lệnh đã có đáp án, "Đi."

Hôm nay sư đoàn A quả thật rất náo nhiệt, 15 tháng giêng hàng năm các đơn vị đều tổ chức hoạt động văn nghệ trong buổi tiệc tối giống như một bữa tiệc cung đình, rồi sau đó tùy ý làm gì đó một rồi, trở về ký túc xa ngủ, buổi sáng ngày hôm sau tỉnh dậy lại tiếp tục huấn luyện. Năm nay lại khác, sư đoàn trường đã vung tay nói rằng tối 15 chúng ta đốt pháo hoa, nhưng lại

https://thuviensach.vn

không thể thiếu được sự đặc sắc trong quân đội, ngay cả việc phương hướng bắn pháo hoa cũng được thống nhất.

Nghiêm Chân nhìn mà cảm thán không thôi.

Sở Dao huých vào người cô, "Chị nghe lão Lưu nói hai người ngày mai sẽ trở về."

Nghiêm Chân gật gật đầu, "Gia Minh sắp khai giảng rồi, em cũng phải đi làm."

Sở Dao thở dài, "Người nhà chúng ta chính là có điểm không tốt đó, không tùy quân mà phải ở riêng hai nơi." Nói xong chị ấy như nhớ tới cái gì, hỏi thẳng Nghiêm Chân, "Chị nói này, Hoài Việt đã sớm đủ điều kiện, như thế nào mà các em còn chưa tùy quân vậy. Tuy rằng điều kiện của chúng ta bên này hơi kém, nhưng là thành phố B so với thành phố C thì vẫn tốt hơn. Hơn nữa người nhà bộ đội được an bài chính sách là ở nơi nào, an bài cho hai người cũng không thành vấn đề."

(tùy quân : ở đây được hiểu là các cấp lãnh đạo đủ điều kiện, hoặc những người lính đủ điều kiện có thể được cấp trên cho phép đưa gia đình tới nơi quân doanh sống cùng.)

Nghiêm Chân vội nói, "Chúng em còn không có lo lắng nhiều như vậy."

"Nên lo lắng đi thôi." Sở Dao nói như trảm đinh tiệt thiết, "Dù sao thời gian về sau cũng còn dài."

Nghiêm Chân cười nhẹ. Đúng vậy, cũng nên lo lắng đi thôi.

Pháo hoa này cũng rất được. Nhưng đẹp thì đẹp thật, bay lên trời rồi sáng được mấy chục giây lại biến thành tro tàn nên cô không thích, cô thích là thật dài thật lâu, cứ như thế này thì nghe qua có chút xa xỉ.

https://thuviensach.vn

Điện thoại để ở trong túi giờ phút này bỗng nhiên on gong vang lên hai tiếng, đánh gãy suy nghĩ miên man của cô, Nghiêm Chân cầm lên nghe điện.

"ở trong viện xem pháo hoa sao?"

"Vâng." Cô khẽ lên tiếng.

Đầu kia trầm mặc vài giây rồi hỏi, "Có đẹp không?"

"Vẫn đang còn." Cô cười đáp, lập tức nhớ tới điều gì nên hỏi, "Anh đang ở đâu?" Có chút gấp nhưng có vẻ như là cô không biết được.

"A, anh vừa về nhà." Biểu chiều hôm nay sư bộ tổ chức họp, anh cũng không đi ra sân huấn luyện, hội nghị chấm dứt thì anh liền trở về nhà...anh lại nghĩ tới căn nhà của mình ở thành phố C. Nhà ở trống rỗng cho nên anh theo bản năng gọi điện thoại cho cô, "Em chưa về sao?"

"Gia Minh còn ở nơi này chơi, em đáp ứng là sẽ ở cùng thằng bé rồi." Cô nếu phản bội tổ chức thì Cố tiểu tư lệnh sẽ không tha tội phản bội tổ chức này cho cô đâu.

Cố Hoài Việt trầm ngâm một lát rồi nói, "Anh gọi điện cho cậu thông tin viên Tiểu Mã vậy."

"Sao ạ?"

"Để cho Tiểu Mã sắp xếp một người ở lại cùng thằng bé là được."

Nghiêm Chân xì cười một tiếng, nhanh chóng ngắt điện thoại. Nhìn tiểu gia hỏa kia còn đang chơi ở trong đám người, cô tìm đúng phương hướng rồi rời đi.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Ngày rời khỏi thành phố B thì thời tiết bỗng nhiên sáng lại.

Bạn nhỏ Cố Gia Minh mang túi sách nhỏ trên lưng đứng ủ rũ ở bên chân cô. Nghiêm Chân còn tưởng rằng sáng sớm tiểu gia hỏa này thấy cô khẳng định sẽ rất tức giận, kết quả lại không phát hỏa mà còn ngoan ngoan ăn điểm tâm sáng, thu dọn túi sách nhỏ của mình.

Nghiêm Chân thật là kinh ngạc, Tiểu Mã ở một bên đem hành lý bỏ vào trong xe một bên vừa cười rồi giải thích cho cô. Thì ra là tối hôm qua bạn nhỏ Cố Gia Minh cùng vài đứa trẻ khác trong viện chơi rất vui vẻ, thẳng đến buổi tối 12h mới bị Tiểu Mã đưa về nhà. Ba của cậu bé liền giáo huấn cậu bé, nói lần sau lại còn về trễ như vậy thì liền cấm cậu bé đi chơi. Bạn nhỏ này nhất thời liền ủ rũ. Buổi sáng dậy thấy Nghiêm Chân thì trong lòng còn đánh trống lảng nữa chứ, nghĩ đến cô giáo Nghiêm tối hôm qua tìm không ra cậu bé nên tức giận một mình đi về nhà trước.

Nghiêm Chân nghe xọng nhịn không được xì cười một tiếng, liếc mắt nhìn tiểu gia hỏa Cố Gia Minh đang cười lấy lòng với cô, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cậu bé. Hai người bọn họ đều là người mang ý xấu, cô so với cậu bé này cũng tốt không hơn được điểm nào. Có điều người có bụng dạ đen tối nhất ở đây là ai? Đương nhiên là.... Cố Hoài Việt Cố tham mưu trưởng.

Cố tham mưu trưởng phúc hắc nhận lấy chìa khóa xe từ trong tay Tiểu Mã, trực tiếp lái xe đưa bọn họ ra sân bay. Buổi sáng 11h là bay mà hiện tại mới 9h sáng, thời gian coi như là rộng thùng thình rồi, anh cũng thả chậm tốc độ của xe.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân ngồi ở bên ghế lái phụ, ngẫu nhìn dùng ánh mắt để đánh giá anh. Buổi chiều hôm nay Cố Hoài Việt còn có một cuộc hội, là về kế hoạch huấn luyện tiếp theo của bộ đội hàng năm để chuẩn bị chiến đầu, anh có thể rút ra thời gian đưa bọn họ ra sân bây đã là không dễ dàng gì. Nhưng Nghiêm Chân không nghĩ cũng sẽ không oán giận, bởi vì cô biết anh cũng là chồng của cô, lại là một người quân nhân. Cô đã có thói quen trở thành vợ của một người quân nhân, thói quen với cảnh tượng ly biệt như thế này.

Xe vững vàng dừng lại trong bãi đỗ xe, Cố Hoài Việt từ cốp xe lấy hành lý ra, xoay người nhìn thấy Nghiêm Chân cùng tiểu tai hoa kia hai người được vây trong chiếc khăn quàng cổ cùng bao tay giống nhau, lẳng lặng đứng ở phía sau anh.

Anh bỗng nhiên ý thức được lần đưa tiễn này không giống với những lần trước, bởi vì đây là lần đầu tiên anh ra sân bay tiễn vợ cùng con trai của mình.

Cố Hoài Việt giật mình sửng sốt, xoa đầu Gia Minh rồi nói, "Đi thôi."

Xếp hàng đăng ký xong, ba người đứng ở đại sảnh sân bay. Cố Hoài Việt cúi đầu dặn Cố tiểu tư lệnh ở trên máy bay phải nghe lời NGhiêm Chân, tiểu gia hỏa kia chỉ ủ rũ cúi đầu. Cố Hoài Việt nhìn bộ dạng này của con, dừng lại trên mái đầu màu hạt dẻ của con thì tâm tình cũng trở nên mềm nhẹ hơn.

Tiểu gia hỏa này lớn như vậy rồi nhưng không thích nhất chính là ly biệt.

Anh ngẩng đầu nhìn Nghiêm Chân, đem vé máy bay giao cho cô.

Nghiêm Chân vội nói. "Anh có việc thì đi về trước đi, em sẽ mang theo thằng bé về nhà an toàn."

Cố Hoài Việt cười cười, chỉnh lại vành mũ, "Về nhà nhớ gọi điện thoại cho anh."

https://thuviensach.vn

"Vâng." Nghiêm Chân gật đầu, cố gắng tươi cười.

Mà Anh chính là đang đỡ lấy bả vai của cô, muốn nói gì nhưng lại nuốt trở vào, "Anh đi trước đây." Từ nơi này trở về sư bộ ít nhất cũng phải mất một giờ đồng hồ, trở về ăn một bữa cơm rồi còn đi họp, anh quả thật là có việc.

Anh ôm lấy tiểu gia hỏa kia, cũng ôm cô một chút, độ mạnh yếu khống chế không tốt mà còn thực ngắn ngủi, không đợi cô có cảm giác được sự ấm áp của cái ôm này thì anh đã xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng của anh, tiểu gia hảo kia nhịn không được mà nhỏ giọng nói thầm, "Như thế nào lại cảm giác được thủ trưởng hôm nay có điểm không giống với mọi lần."

Nghe xong những lời này, Nghiêm Chân bỗng nhiên cảm thấy trong đầu giống như bị ai túm chặt lấy, ẩn nhẫn đau đớn.

Cô cười cười, một tay cầm lấy Cố tiểu tư lệnh chuẩn bị kiểm phiếu đăng ký, cố gắng không chế chính mình không quay lại phía sau nhìn, không cần đi tìm bóng dáng của anh nữa. Nhưng không bao lâu sau, cô không khống chế được mà quay đầu lại, thấy anh đứng cách bọn hộ một đoạn không tính là quá xa, đang nhìn bọn họ rời đi.

Thấy cô nhìn lại, Cố Hoài Việt cười cười, đem tay phải nâng lên, chậm rãi làm một cái quân lễ. Đó là sự tôn kính cao nhất mà người quân nhân có thể biểu đạt ra, anh đã cho cô.

Mà Nghiêm Chân lúc này nhanh chóng quay đầu, nháy mắt nước mắt rơi như mưa.

.....

.....

https://thuviensach.vn

Mùa đông ở thành phố C so với thành phố B thì cũng không ấp ám hơn là bao nhiêu, chính là trên phố lớn ngõ nhỏ vẫn còn lại hơi thở vui mừng của ngày lễ đón năm mới khiến cho cô cảm giác được năm mới còn chưa có đi xa. Lương Hòa cùng Lý Uyển liền cười cô, nói là thời gian ở bộ đội được thắt chặt, làm cho thần kinh con người ta cũng khẩn trương theo, hoàn toàn ý thức không được đây là thời kỳ nghỉ để đón năm mới.

Nghiêm Chân nghĩ lại, cảm thấy rất có đạo lý.

Cho tới bây giờ nhớ tới cái liếc mắt cuối cùng nhìn anh trước khi anh rời khỏi sân bay, Nghiêm Chân còn cảm thấy ngực hốt hoảng, về nhà liền gọi điện thoại cho anh, là thông tín viên Tiểu Mã nhận điện thoại, nói rằng tham mưu trưởng đang họp, nhờ chuyển lời tới cho anh biết là bọn họ đã về nhà an toàn nên anh hãy an tâm.

Nay trở về đã ba này, trừ bỏ cuộc điện thoại ngày đầu tiên thì vài ngày sau này vì bề bộn nhiều việc ở ngoài, mới gọi điện thoại qua thì lại là Tiểu Mã nhận điện thoại.

Tất cả giống như về chỗ cũ của nó. Nhưng trong lòng Nghiêm Chân rõ ràng, có vài thứ đã không còn như cũ, cô nhớ ở trong lòng là tốt rồi.

Bỗng nhiên một trận gào to vang đến, "Cô giáo Nghiêm, cô xem sôi lên rồi kìa, chín rồi."

Nhìn xem, còn muốn suy nghĩ một chút về vài vấn đề cũng không được, còn có cái đứa nhỏ không hay ho này cần ăn nữa. Nghiêm Chân chạy nhanh tới tắt bếp lửa, đem trứng gà cùng sữa đã được làm ấm tốt đưa ra, làm cho Cố tiểu tư lệnh một bữa điểm tâm sáng để bắt đầu cho một ngày đi học.

Bọn họ hiện tại ở căn nhà của Cố Hoài Việt ở nội thành của thành phố C, ở đây tới trường học gần hơn khi ở Cố Viên, bọn họ đi lại cũng tiện.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cùng bạn học Cố Gia Minh dừng lại ở cổng trường, tiểu gia hỏa kia nghiêng cái mũ, mang túi sách ở trên lưng vênh váo đi về phía phòng học. Nghiêm Chân nhìn bóng dáng của cậu bé mà nhịn không được muốn cười, tiểu tử kia lại khôi phục lại khí thế của hồng quân tư lênh, đã không còn là cậu bé vì rời khỏi ba mà uể oải nữa rồi. Mà cô ngay cả việc giống như một đứa trẻ kia cũng không làm được, đây là làm sao chứ? Cô giáo Nghiêm cảm thấy cả inh, nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của mình.

Đồng nghiệp Vương Dĩnh vẫn rất ngạc nhiên vì quan hệ của Nghiêm Chân và bạn nhỏ Cố Gia Minh. Nghiêm Chân hàm hồ giải thích vài câu với cô ấy cho qua loa tắc trách đi, xoay người lại bị một vấn đề làm cho tâm tình phức tạp lên, cô vì sao không nói sự thật chứ?

"Chị Nghiêm, chị Nghiêm." Một đôi tay quơ quơ ở trước mặt cô, Nghiêm Chân chợt phục hồi lại tinh thần, lại thấy ánh mắt tò mò của Tiểu Lưu ở đối diện.

Tiểu Lưu hỏi cô, "Chị Nghiệm, chị không có việc gì chứ?"

Nghiêm Chân lắc lắc đầu, buộc tóc lại rồi thay quần áo bắt đầu làm việc.

Tiểu Lưu thấy cô không có việc gì, cũng yên tâm hơn, "Thường chủ nhiệm nói, khi nào chị tới thì vào văn phòng của thầy ấy một chuyến."

Tay Nghiêm Chân đang gài nút áo cũng ngừng lại một chút, "Chủ nhiệm không nói là có chuyện gì sao?"

Tiểu Lưu lắc đầu, cái này thực sự thì cô cũng không biết.

Nghiêm Chân nghĩ nghĩ, xoay người đi ra ngoài.

Thường lão là một người hay viết chữ, ông ấy nói rằng trước đây khi học ở trường tư thục thì bị thầy giáo luyện mà thành, trên tường trong thư viện treo một loạt các thành ngữ, toàn bộ đều là bút pháp của Thường lão viết rồi

https://thuviensach.vn

treo lên. Thời điểm Nghiêm Chân gõ cửa mà vào, Thường lão chính là cúi người đưa từng nét bút trên giấy để viết chữ. Cô thấy thế không có quẫy nhiễu, mà ở bên kiên nhẫn chờ cho ông ấy viết xong.

"Tiểu Nghiêm à, mau tới nhìn giúp thầy bốn chữ này đi." Thường Lão quay đầu kêu cô.

Nghiêm Chân có chút kinh ngạc nhìn Thường lão hưng phấn như vậy, nhưng vẫn tiếp nhận tờ giấy từ ông ấy, đọc từng chữ, "Thao - Quang - Dưỡng - Hối."

(Thao quang dưỡng hối : Dấu năng lực và chờ đợi thời gian)

"Viết thế nào?" Lão nhân cười cười vuốt cằm, lại có một chòm râu trắng giống như lão tiên sinh của một trường tư thục xưa.

Cô cười cười, đâu có.

Hai mắt lão Thường sáng ngời, thoái mái mà nói, "Vậy tặng cho em."

"Sao ạ?" Nghiêm Chân tự nhiên có chút kinh ngạc.

Thường lão ngồi xuống trước bàn làm việc, đưa tách trà ở một bên lên uống một bên chỉ vào Nghiêm Chân mà nói, "Em nha, em đó nha... hồ sơ của em ở nơi nào?"

"Ở kho chứa hồ sơ." Cô thất thần nói, rồi sau đó lại cười, "Em tới chỗ này lâu như vậy, thầy mới nhớ tới chuyện xem hồ sơ của em sao?" Kỳ thật nói lên điều này Nghiêm Chân có chút lo lắng, lúc trước dù sao cũng là dựa vào quan hệ của đàn chị khóa trên mà vào được trường, thủ tục trong trường đều chỉ là trình tự cho có, mang hồ sơ trực tiếp đưa đến kho chứa hồ sơ mà để thôi, có ai khó tính đến mức lật lại mà xem đâu chứ.

https://thuviensach.vn

"Thầy mới lười xem cái đó." Thường lão lại vung tay lên, "Thầy chỉ hỏi em, em tốt nghiệp trường nào?"

"Hả?" Nghiêm Chân sửng sốt, mà vẻ mặt Thường lão vẫn như trước hiền hòa tươi cười nhìn cô. Nghiêm Chân cúi đầu, thấp giọng nói, "Em tốt nghiệp học viện Z ạ."

"Em có phải học chuyên ngành quản lý không?" Người đứng trước mắt này bình tĩnh nhìn cô, lúc này Nghiêm Chân hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Thường lão buông tách trà xuống. "Nha đầu em thật kín tiếng nha."

"Vậy... thầy làm sao mà biết được?"

Thường lão ha ha cười, tỉ mỉ nói rõ. Vợ của Thường lão là giảng viên dạy học ở đại học Z, năm kia vừa mới nghỉ hưu, giữa trưa ngày hôm qua đến trường học ăn cơm cùng với Thường lão, trùng hợp thấy Nghiêm Chân, nhưng Nghiêm Chân đi quá nhanh nên không gọi lại được. Khiến cho bà vợ này gấp đến độ trở về nhà liền nhanh chóng bức cung Thường lão.

Nghiêm Chân nghe xong có chút kích động lại có chút ngượng ngùng, "Cái này thật sự là quá khéo."

Vợ của Thường lão là giáo sư Lý, là giáo sư được học viện của cô mời về giảng dạy, đức cao vọng trọng, rất được nhiều người tôn kính.

"Còn nói nữa sao, bà ấy tối hôm qua ở bên tai thầy đây vẫn còn nhắc tới, nói thế nào mà sinh viên học viện Z lại về làm cấp dưới của thầy thế? Nói thẳng ra là thầy đây lãng phí nhân tài." Thường lão cười khổ.

"vậy thầy sẽ không phải vì như vậy mà đuổi em đi chứ?" Nghiêm Chân nói giỡn một câu, mà Thường lão cư nhiên thật đúng là gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

"Vợ thầy yêu cầu thầy, em nói xem thầy có thể không cho sao?" Thường lão còn thật sự nhìn cô."

Nghiêm Chân nghẹn một chút rồi hỏi, "Muốn em làm cái gì ạ?"

"Bà ấy nói là ở đại học C đang làm một cái hạng mục, rất ít người có tay nghề chuyên môn, bên trong tuy là đã thông báo tuyển dụng nhưng cũng không đủ người, liền ủy thác cho bà vợ của thầy tìm một người thích hợp đến hỗ trợ, làm tốt có thể lưu lại làm giáo viên trợ giảng."

Nghiêm Chân cơ hồ không hề nghĩ ngợi liền theo bản năng cự tuyệt, "Em... em không làm được."

"Được hay không được là do người ta định đoạt,, còn phải phỏng vấn chứ không tính đi cửa sau." Trình lão vung tay lên nói rõ ràng, uống một hớp trà, lại ý vị thâm trường mà thêm một câu, "Em nên nghĩ cho kỹ đi, là trợ giảng của một trường đại học. So với công việc này của em thì tốt hơn nhiều."

"Em biết." Cô cúi đầu, cô đương nhiên hiểu được điều này, sở dĩ không thể lập tức hạ quyết tâm là vì cô còn có chút băn khoăn.

"Nghiêm Chân, thầy đưa cho em bốn chữ này cũng không phải là tặng không." Thường lão có ý nói tới mấy chữ vừa lúc nãy đã tặng cô, "Em giấu tài đủ rồi, bây giờ phải cho người ta thấy tài năng của mình đi chứ."

Kỳ thật Thường lão thật đúng là đang cất nhắc cô, cô không phải là giấu tài, cô bất tài nên chỉ muốn tìm một công việc đơn giản nuôi sống bản thân mà thôi.

Nghiêm Chân trầm mặc một lát rồi mới nói, "Em sẽ nghĩ, chờ em quyết định được thì sẽ cho thầy một câu trả lời chính xác."

https://thuviensach.vn

Buổi tối Nghiêm Chân cùng bạn nhỏ Cố Gia Minh cùng nhau về nhà, mấy ngày nay thành phố C lại có tuyết rơi lớn, Nghiêm Chân thật sự không dám đi xe đưa Gia Minh đi học nên hai người quyết định ngồi xe bus công cộng.

Còn khoảng 2 trạm nữa là về đến nhà thì Nghiêm Chân cùng tiểu gia hỏa cùng nhau xuống xe, đi vào siêu thị mua vài thứ về làm cơm chiều. Tiểu gia hỏa đưa tay túm lấy tay của Nghiêm Chân, một bên ăn kẹo hồ lô một bên nghe Nghiêm Chân giáo huấn.

"Bạn học Cố Gia Minh, tối hôm qua cô đã nói với em như thế nào?"

Miệng tiểu gia hỏa kia đang ăn này nọ nên hàm hồ nói. "Cô nói với em, ở trong lớp không thể tùy tiện cùng người khác đánh nhau."

Nhớ rất rõ ràng đấy thôi.

"Thế hôm nay như thế nào mà có người nói cho cô biết là em lại đánh nhau, vẫn là cùng Lâm Tử đánh nhau sao?" Hai tiểu trứng thối này hiện tại lại phá vỡ mối đồng mình mới hình thành rồi.

"Ai nói cậu áy vừa mới chuyển đến luôn bắt nạt Lâm Tiểu Tiểu, phải đánh cậu ấy." Tiểu gia hỏa kia nghiên răng nghiến lợi mà nói.

Nghiêm Chân bật cười nhìn cậu bé, cảm tình tiểu gia hỏa này cũng biết chiêu anh hùng cứu mỹ nhân rồi. Cô thở dài rồi nói, "Vậy cùng nói cho hắn biết là được rồi." Cô nghĩ một chút rồi lại thêm một câu, "Chỉ dùng miệng nói, không thể dùng quyền đấu mà nói được."

Tiểu quỷ này cũng giả vờ giả vịt thở dài, "Ôi dào, phụ nữ các cô thực phiền toái, chỉ biết cáo trạng cùng khóc thôi."

Nghiêm Chân, "...."

https://thuviensach.vn

Tiểu trứng thối này phá hư hình tượng của cô, cư nhiên bắt đầu nói cả chuyện này...

Khụ Khụ, Nghiêm Chân vội nói, "Bạn học Cố Gia Minh, cô không ở cùng trường học với em nữa thì em còn ngại phiền toái không?"

Tiểu gia hỏa kia nghe tới lời này thì dừng cước bộ lại, gương mặt như muốn dò hỏi còn môi thì dẫu lên, "cô giáo, cô muốn đi đâu nữa thế?"

Nghiêm Chân cũng dừng lại, "Cô nói là nếu ..."

Tiểu gia hỏa gật đầu rồi nói, "Ngại, dù sao cũng luôn có người cáo trạng cho cô biết mà." Sau đó có ai đó lại tận lực mà giáo huấn cậu bé.

Cô bật cười, xoa xoa cái đầu của tiểu quỷ kia.

Đúng lúc này phía sau truyền đến tiếng còi xe, Nghiêm Chân nghiêng đường, thấy có một chiếc xe việt dã ngừng ở ven đường, có lẽ là xe có giấy phép của bộ đội rồi. Mà còn có người ở bên trong dò xét nhìn ra, Nghiêm Chân liếc mắt một cái cũng nhận ra hắn.

Thẩm Mạnh Xuyên. Cô theo bản năng đọc ra tên của hắn.

https://thuviensach.vn

Chương 43

Thẩm Mạnh Xuyên xuống xe, một tay cầm cái mũ quân nhân còn một tay thì chỉnh lại mái tóc, tác phong và kỷ luật cũng không được tốt, quân dung cũng rất tùy ý.

Hắn đúng ở trước mặt Nghiêm Chân cùng tiểu gia hỏa kia, gặp hai người nhìn chằm chằm vào mình hắn cũng liền khẩn trương đội mũ lên.

"Lại gặp mặt rồi."

Nghiêm Chân không nghĩ sẽ cùng hắn nhắc lại chuyện xưa, cũng không muốn cùng hắn cãi cọ, gật gật đầu rồi muốn đi.

Thẩm Mạnh Xuyên lại lấy mũ xuống rồi chỉnh mái tóc, đi theo phía sau bọn họ mà đề nghị, "Tôi đưa hai người về nhé? Tuyết rơi nhiều như thế này đường rất khó đi."

Hắn vừa dứt lời, tiểu gia hỏa Cố Gia Minh kia liền bị trượt chân, sau khi đứng lên thì cậu bé nhanh chóng quay đầu trừng mắt nhìn cái người có miệng quạ đen kia một cái.

Miệng quạ đen Thẩm Mạnh Xuyên bị ánh mắt trừng trừng của cậu bé mà nở nụ cười, ba bước cũng làm thành hai bước mà đuổi kịp hai người bọn họ.

Nghiêm Chân một bên thay Gia Minh phủi đi lớp tuyết bám trên người, một bên nói với Thẩm Mạnh Xuyên, "Nhà của chúng tôi ở phía trước rồi, không cần phiền anh đưa chúng tôi về nữa đâu. Cảm ơn."

"Tôi mang chứng nhận sĩ quan."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân dừng động tác một chút, xoay người lại nghi hoặc nhìn hắn.

Vì thế Thẩm Mạnh Xuyên lại thu đầu phát của hắn lại, đây là động tác nhỏ mỗi khi hắn phiền chán hoặc khẩn trương, "Ý tứ tôi là người tốt thôi mà."

Nghiêm Chân bật cười, "Uh đúng, anh là người tốt."

Tiểu gia hỏa kia cũng tận dụng mọi thứ, "Không được đục khoét nền tảng."

Một lớn một nhỏ châm chọc khiêu khích làm cho Thẩm Mạnh Xuyên cũng phải sửng sốt, thừa dịp hắn còn ngây người thì hai người kia đã đi xa. Thẩm Mạnh Xuyên phục hồi lại tinh thần, đối với bóng dáng xinh đẹp gầy yếu kia mà nói vọng tới, "Tôi sai rồi."

Nghiêm Chân ngẩn người, rút cuộc quay đầu lại nhìn hắn.

Thẩm Mạnh Xuyên hình như cũng không có thói quen nói những lời này, vừa lau mặt vừa nói, "Tôi nói là tôi sai rồi, tôi không nên trực tiếp mang hai người đó đến nhà cô. Tôi hắn là trước đó nên gọi điện thoại cho cô, tôi không nên... không nên ôm chế giễu ở trong lòng." Hắn một bên gật đầu khẳng định mà nói, "Hơn nữa.... hơn nữa... tóm lại là tôi sai rồi."

Hắn nói xong, thẳng tắp nhìn Nghiêm Chân như là thỉnh cầu tha thứ.

Mà Nghiêm Chân sớm bị những câu nói này của hắn làm cho choáng váng cả đầu óc, hơn nửa ngày mới phản ứng lại được, bật cười, "Thẩm Mạnh Xuyên, không cần phải xin lỗi tôi." Cô nói rằng, "Tôi hiện tại đã muốn làm hết sức mình để cho bản thân không cùng một người quân nhân như anh so đo rồi, cuộc sống như vậy quá mệt mỏi."

https://thuviensach.vn

"Tôi biết, nhưng tôi vẫn muốn nói xin lỗi với cô, nói xin lỗi xong thì trong lòng tôi cảm thấy thoải mái." Thẩm Mạnh Xuyên nói y như là một người đang bắn súng vậy.

Nghiêm Chân nói, "Tôi đây đã nhận, anh có thể đi được rồi."

"Nhưng tôi còn chưa nói xong lời xin lỗi với cô." Hắn nói.

Nghiêm Chân đành phải trừng hắn.

Thẩm Mạnh Xuyên nhìn cô rồi cười cười, "Đúng, cô không biết vậy cô cho tôi 3 phút, tôi sẽ kể cho cô một câu chuyện xưa vậy. Có một mùa hè của một năm đó tôi đi nghỉ hè ở nhà bà nội, cô ấy cũng ở một cái thị trấn nhỏ gần đó, đúng là một quân đoàn pháo binh đóng quân ở một thị trị nhỏ. Có một lần tôi mang theo một đám trẻ con cùng đi chơi, dùng những thứ đồ chơi thô kệch, chúng tôi buộc những đồ đó trên những cành cây, kết quả trong một lần không cẩn thận thì mấy thứ đó đánh trúng cổ của một bé gái, khiến cho cổ của cô ấy sưng lên. Tôi vẫn đã quên nói lời xin lỗi cùng cô bé kia, nhưng là không đợi cho tôi nói thì bộ đội ở đó đã chuyển đi rồi, chuyển đến một thành phố lớn hơn. Chờ đến khi tôi đi thì đã tìm không thấy cô bé đó nữa, không, có lẽ tìm được rồi nhưng ... nhưng chúng ta không nói được một câu."

Nghiêm Chân dừng ánh mắt ở trên người hắn, trầm mặc vài giây rồi thản nhiên hỏi, "Vậy hiện tại vẫn tìm sao?"

"Tôi nghĩ tôi tìm được rồi." Hắn còn thật sự nhìn cô.

"A, vậy thực sự chúc mừng anh." Cô nói, sau đó lại cười cười, "Chẳng nghe xong chuyện xưa rồi, chúng tôi cũng phải về nhà."

Lầy này xoay người, Thẩm Mạnh Xuyên cũng không ngăn cô lại nữa.

https://thuviensach.vn

Hắn thất bại nhìn bóng dáng của cô, thật muốn hét lớn một câu hỏi cô một chút, cô như thế nào lại không thừa nhận chứ. Nhưng khi tỉnh táo lại, hắn chỉ có tháo mũ xuống, lại lần nữa vuốt mái tóc kia của hắn mà tự giễu, "Chỉ là con nghé biết diễn trò mà thôi, đáng đời ngươi chưa."

Về đến nhà, Nghiêm Chân đem mọi thứ bỏ vào trong nhà bếp. Tiểu gia hỏa kia ngoan ngoãn đi làm bài tập, cô ở phòng bếp nấu nướng cho bữa tối.

Tắm rửa sau khi nấu ăn xong, cô ngồi ở trên ghế sofa phòng khách, bắt đầu ngẩn người. Tiểu gia hỏa kia từ trong phòng ló đầu ra, biểu tình có chút không yên, bất an mà nhìn cô, "Cô giáo, có phải người vừa rồi đã chọc cô tức giận rồi hay không?"

Tiểu gia hỏa kia cọ cọ đến trước mặt cô, Nghiêm Chân nhìn cậu bé rồi mỉm cười, "Cô giáo không có tức giận, cô giáo đang rất vui vẻ."

Tiểu gia hỏa Cố Gia Minh hừ một tiếng, "Nhìn tựa như một tên đại vô lại rồi."

Cô bật cười.

Thẩm Mạnh Xuyên là một tên đại vô lại, không hơn không kém. Vậy còn cô thì sao? Cô có được tính là một người tốt không?

Xoa xoa khuôn mặt căng tròn của tiểu quỷ kia, cô quyết định không thèm nghĩ về đáp án của vấn đề này nữa.

Ngày hôm sau là cuối tuần, Nghiêm Chân mang Gia Minh cùng nhau trở về Cố viên.

Lý Uyển tuy rằng đồng ý để cho hai người nương tựa vào nhau mà sống ở căn nhà đó, vẫn là vừa ý nhưng là có điểm cũng không vừa lòng, vẫn cảm thấy ở cái tiểu khu kia vẫn nên mướn thêm một vài cái bảo an để bảo vệ an

https://thuviensach.vn

toàn vẫn hơn. Cố lão gia đã nói rằng bà lo lắng quá, chẳng lẽ đầu năm nay mỗi hộ gia đình phải thuê một bảo an sao.

Lời nói tuy là thế, mỗi ngày cuối tuần Lý Uyển vẫn gọi bọn họ về nhà.

Ăn qua mấy mỹ vị của thím Trương làm, tiểu gia hỏa kia ở một bên chơi súng, Nghiêm Chân ở một bên cùng Cố gia nhị lão nói chuyện.

Nhắc tới chuyển đổi công việc, Cố lão gia vẫn duy trì mà nói, "Người trẻ tuổi, không nên câu nệ mà ở một chỗ, có cơ hội liền thử xem đi."

Mẹ Cố cũng tích cự tỏ thái độ, "Mẹ muốn hai người ở đây, tiền lương một tháng của Hoài Việt cũng không phải không nuôi được hai người, chỉ là một người phụ nữ thôi, con không cần vất vả như vậy."

Bà vừa dứt lời đã bị Cố lão gia liếc mắt cho một cái, "Bà lại nói thế nữa, còn không có nghe thằng con của bà nói gì sao?"

Cố phu nhân vẫn là ủy khuất vạn phần, "Tôi đây không phải chỉ đề nghị thôi sao, cuối cùng vẫn là Tiểu Chân quyết định, e chỉ có ông thôi? Chỉ có mình ông còn không nói người khác có tư tưởng tiến bộ thôi."

"Bà đây là tiến bộ sao?"

"..."

Lão gia tử hiện tại rảnh rỗi thời gian hơn nên thời gian Cố gia nhị lão cãi nhau cũng nhiều lên. Chính lúc này thì tiếng chuông điện thoại trong nhà vang lên, Nghiêm Chân liền rút lui khỏi chiến trường, đi tới nhận điện thoại, một tiếng "vâng" còn mang theo ý cười.

Đầu kia dừng một chút rồi nói, "Thì ra mọi người ở đây."

Nghe giọng nói này, là Cố Hoài Việt?

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân giật mình sửng sốt, cô có vài ngày không nhận được điện thoại của anh? Trở về hơn một tuần, số lần nhận được điện thoại của anh chỉ đếm trên đầu một ngón tay, anh chỉ điện về có một lần.

"Nghiêm Chân?" Thấy cô ở đầu kia không nhúc nhích gì cả, Cố Hoài Việt thoáng gọi to tên cô.

"Uh, Em đang nghe." Cô phục hồi lại tinh thần, giọng nói bỗng nhiên có chút khàn đi, "Anh xong việc rồi sao?"

"Uh." Anh cúi đầu trả lời, trong giọng nói lộ ra vài phần mệt mỏi.

Ba của Cao chính ủy bị bệnh nặng, hắn nhất thời phải đóng giả làm người nhà, ngay sau khi chính ủy đi một ngày thì Lão Lưu lại bị viêm ruột thừa, trực tiếp đưa từ sân huấn luyện tới bệnh viện, bác sĩ nói tới trễ thì lập tức sẽ bị thủng. Đau hay không đau, có khả năng khôi phục được hay không còn phải chờ vài ngày mới biết, vừa vặn thời điểm triển khia công tác trong năm, các cuộc họp cũng được mở ra rất nhiều, Cố Hoài Việt cũng đành phải thay ông ấy đi họp.

Cũng không phải không nghĩ gọi điện thoại, nhưng thời điểm mỗi đêm chấm dứt cuộc họp thì cũng đã quá khuya, nắm điện thoại lên cũng chỉ có thể hạ xuống.

Ngay thời điểm tân binh có nghe người ta nói qua một câu... Quân nhân không ngại vất vả khổ cực nhưng lại gặp vấn đề khó khăn trong tình cảm. Hiện tại nghĩ đến cũng thật là có vài phần đạo lý.

Những vất vả đó anh cũng không nói cùng cô, cô cũng có thể đoán được vài phần, "Vậy anh nhanh tận dụng thời gian đi ngủ chút đi."

"Không vội, thời gian gọi điện thoại cho vợ và con trai vẫn phải có mà." Lời nói này của anh mang theo ý cười, Nghiêm Chân lập tức đỏ mặt không

https://thuviensach.vn

biết nói cái gì cho phải, cũng may Cố Hoài Việt đã nói tiếp, "Công việc vất vả lắm sao?"

Nghiêm Chân nói rất tốt, nhớ tới Thường lão, lại nghĩ nên nói với anh một chút.

Cố Hoài Việt đầu tiên là sợ run một chút, sau đó là nở nụ cười. Người phụ nữ này cho hắn nhiều việc ngoài ý muốn, nay chỉ cần hơn một chút thôi cũng không tính là cái gì.

Nghiêm Chân vội nói với anh, "Em nghĩ rằng vẫn không nên đi, ở lại trường cũng rất tốt."

Tuy rằng là nói như vậy nhưng anh lại nghe ra trong giọng nói của cô có điểm do dự, "Thích thì cứ đi, dù sao cơ hội như vậy cũng không nhiều lắm, không thể bởi vì thằng oắt con kia mà em bỏ lỡ cơ hội này."

Nghiêm Chân bị anh nói mà ngây ngẩn cả người, cô nghe vào mà có chút ấm lòng, công việc ở thu viện tuy rằng yên ổn nhưng cứ làm như vậy mãi cũng không phải chuyện hay, nhưng là cô lại lo lắng cho Gia Minh nên tâm tư của cô muốn rời đi cũng không đủ lớn. Điều đó cô cũng chỉ để ở trong lòng mà ngẫm lại thôi, không có nói với anh nhưng anh như thế nào mà lại biết vậy?

"Em nghĩ rằng em phỏng vấn thì cơ hội thành công cũng không có khả năng lớn lắm, không trúng tuyển thì em còn có thể trở về mà."

"Nghiêm Chân." Anh bỗng nhiên kêu tên của cô.

"Sao ạ?"

"Em là vợ của anh, không chỉ là một người mẹ mà anh tìm cho Gia Minh, em hiểu không?" Cố Hoài Việt nói, ở bên này cô sửng sốt thì anh lại cười cười, "Nếu không thì lại tiện nghi cho thằng oắt con kia quá rồi còn gì?"

https://thuviensach.vn

Xoàng. Nghiêm Chân tắt điện thoại, bưng kín mặt.

Người này gọi điện thoại không lần nào nói tốt được, lại bắt đầu muốn chết rồi đây.

Cố lão tướng quân và Cố đại tá làm chỗ dựa cho cô nên thứ hai Nghiêm Chân vừa lên trường đã đi tìm Thường lão.

Vì thế vừa gặp Thường lão ở trên trường thì cô cũng đã bị ông mang thẳng về nhà, trước khi Thường lão về hưu là giáo viên Triết học ở đại học C nên nhà cũng an bài ở khu nhà của giáo viên đại học C.

Nghiêm Chân gặp lại Giáo sư Lý đang ở trên ban công tưới hoa, vừa nhìn thấy cô tiền vào còn không kịp phản ứng thì bình nước trong tay hướng chậu hoa mà đổ thẳng xuống. May mà Thường lão bước tới trước, một bên đoạt lấy được bình nước trong tay bà một bên đau lòng nhìn những chậu hoa của ông ấy.

Giáo sư Lý đưa mắt liếc nhìn ông rồi cười, sau đó nhìn sang Nghiêm Chân, "Cô có điều không dám tin, trước lúc tốt nghiệp em vẫn là một tiểu cô nương thuần khiết, hiện tại đã thành một người phụ nữ trưởng thành rồi. Chỉ có một điều không thay đổi là vẫn rất xinh đẹp."

Nghiêm Chân cười yếu ớt mà cũng có chút ngượng ngùng.

Cô nói ý đồ mình tới đây, Giáo sư Lý nghe xong tự nhiên cũng rất vui mừng, "Sau khi các em ra trường cô cũng nghe qua phần lớn các bạn học của em đều có công việc ổn định rồi, chỉ có mình em còn đi dạy học. Cô nghe xong liền cảm thấy buồn, em cũng không phải tốt nghiệp khoa sư phạm tiếng Trung, như thế nào mà nghĩ tới chuyện đi làm cô giáo thế hả?"

"Em..." Cô dừng một chút rồi mới nói, "Em lúc trước chỉ muốn tìm một công việc thôi."

https://thuviensach.vn

Năm nhất đại học cô bắt đầu liều mạng làm thêm ở bên ngoài, vì nhà bác và bà nội cũng không có nhiều iền, hơn nữa thành tích học tập của cô nổi trội xuất sắc nên hàng năm có thể lấy được học bổng quốc gia. Khi sang năm hai đại học, cô không còn phải lấy tiền trong nhà đóng học phí nữa. Sau khi tốt nghiệp, cũng không nghĩ nhiều, nghe đàn chị khóa trên nói trường này có đãi ngộ tốt nên liền nộp hồ sơ xin vào.

So với công việc của người khác, cô vẫn không có nhiều sự lựa chọn.

Giáo sư Lý biết tình trạng gia đình của cô, cũng không hỏi nhiều, "Cô vẫn cảm thấy tiếc nuối cho em, Tiểu Chân à. Hiện tại có cơ hội này, nắm chắc rồi thử một lần, có được không?"

Cô gật gật đầu.

Giáo sư Lý mừng rỡ, nhanh chóng đi gọi điện thoại, "Cô hiện tại sẽ gọi điện thoại cho giáo sư Tống, hỏi tình huống một chút."

"Giáo sư Tống?"

Giáo sư Lý vỗ cái trán rồi cười, "Xem cô vui quá đã quên nói cho em người phụ trách hạng mục này là ai. Chính là phó viện trưởng đương nhiên của đại học chúng ta, giáo sư Tống Phức Trân."

Tống Phức Trân? Tên này nghe có vẻ quen tai.

Nghiêm Chân yên lặng nghĩ nghĩ, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, nhịn không được mà có điểm thấp thỏm.

Cũng không phải là bà ngoại của tiểu gia hỏa Cố Gia Minh đấy sao?

https://thuviensach.vn

Chương 44

Kỳ thật tình huống hiện tại có chút không ổn.

Bởi vì đại học C là một trường đại học lớn ở thành phố C, tin tức tuyển người này nhanh chóng được lan truyền rất nhanh, người ứng tuyển vào cũng nhiều, trong đó có nhiều người có thực lực cũng được đề cử.

So sánh với bọn họ, cứ việc có giáo sư Lý hộ tống cho cô, từ khi ra trường tới nay luôn đi làm lệch chuyên ngành của mình cho nên Nghiêm Chân có chút lo lắng sẽ không đáp ứng được.

Huống chi chủ khảo phóng vấn vẫn là phó viện trưởng giáo sư Tống Phức Trân có chuyên môn phụ trách hạng mục này.

Thời điểm hai người đến thì Tống Phức Trân đang sang chọn lý lịch sơ lược, trên bàn làm việc có rất nhiều tệp hồ sơ, có thể thấy được có bao nhiêu người muốn có mặt trong cái danh sách đó.

Bà đang vuốt lại mái tóc, trùng hợp ngẩng đầu lên, thấy giáo sư Lý cùng Nghiêm Chân đang đi vào cửa.

Nghiêm Chân tận lực duy trì mặt ngoài trấn định. Cô nghĩ rằng, Tống Phức Trân có lẽ không nhớ rõ cô.

Tống Phức Trân đầu tiên là sửng sốt một chút, lại rất nhanh phản ứng lại được, tầm mắt lướt qua Nghiêm Chân nhìn về phía giáo sư Lý. Bà cùng giáo sư Lý từng có một lần đồng thời tham gia hội nghị nghiên cứu và thảo luận quốc tế ở đại học Tokyo - Nhật Bản. Bởi vì Trung Quốc tham gia có hai vị giáo sư cho nên khi tham dự hội nghị liền an bài hai người ở cùng

https://thuviensach.vn

nhau, lúc đó có hàn huyên vài câu nên cũng trở nên quen thuộc hơn, sau này về nước cũng vẫn duy trì liên hệ.

"Giáo sư Lý, chị đã đến rồi." Tống Phức Trân nhiệt tình tiếp đón.

Giáo sư Lý cười cười, "Bây giờ mới làm phiền, tôi đem người trẻ tuổi này đến cho cô đây."

Tống Phức Trân nghe nói thế mới nheo con mắt liếc nhìn Nghiêm Chân, "A, đây là...giáo sư Lý..."

"Đây là học trò của tôi, tốt nghiệp vài năm rồi. Tôi muốn đề cử đến bên chỗ cô thử xem có được không?"

Tống Phức Trân mỉm cười, "Đây là giáo sư Lý tự mình mang đến thì tôi khẳng định không phản đối rồi."

Giáo sư Lý đầy Nghiêm Chân, "Xem này đứa trẻ ngốc này, vừa vào cửa liền thất thần ra vậy. Đây là chủ quản hạng mục giáo sư Tống, em còn không chào hỏi một tiếng đi?"

Khi này Nghiêm Chân mới phục hồi lại tinh thần, gọi một tiếng giáo sư Tống và còn hướng bà hơi cúi mình chào hỏi, giới thiệu ngắn gọn về mình một chút.

Tống Phức Trân cười đến mị mắt lại, nhìn bộ dạng giống như vừa lòng, xoay người nói với giáo sư Lý, "Tin tức tuyển người vừa đưa ra thì người ứng tuyển liền nhiều lên cho nên học viện quyết định qua vài ngày nữa sẽ thống nhất cùng phỏng vấn một lần, chọn một số người đủ tiêu chuẩn vào danh sách sau đó ban lãnh đạo của chuyên mục sẽ thảo luận chính xác một lần nữa rồi lựa chọn người có khả năng làm tốt ở vị trí đó."

Giáo sư Lý thấy thế cũng tỏ thái độ của mình, "Không sao, cô cứ làm theo quy trình của các cô đi, nếu cô mà đi cửa sau thì tiểu cô nương này chỉ

https://thuviensach.vn

sợ còn không muốn ấy chứ."

Tống Phức Trân cười gật gật đầu, lại nhìn về phía Nghiêm Chân, khi này ý cười cũng liền phai nhật vài phần, "Vậy Tiểu Chân, trước hết giao phần lý lịch sơ lược lại đây, đến lúc đó nếu có lựa chọn thì phòng nhân sự có hỏi đến ta cũng có thể nói được."

"Vâng." Cô lên tiếng, dựa theo yêu cầu của Tống Phức Trân mà cô điền qua một cái bảng biểu, thời điểm đưa qua cho Tống Phức Trân thì bà còn cười cười với cô, dặn cô nhớ rõ cần phải xem lại hòm thư điện tử của mình.

Nhìn bà ấy bộ dáng ôn hòa từ đầu đến cuối, Nghiêm Chân không khỏi có chút nghi hoặc, có lẽ là cô lo lắng quá nhiều rồi chăng?

Cứ việc bà ấy là bà ngoại của Gia Minh, theo bản năng sẽ có ác cảm với mẹ kế của cháu ngoại, nhưng là trong công việc hẳn là phải công tư phân minh chứ?

Cô hy vọng là như thế.

Về nhà Nghiêm Chân bắt đầu chuẩn bị lý lịch sơ lược.

Khi trước lúc tốt nghiệp cô cũng có chuẩn bị rất nhiều lý lịch sơ lược, khi đó đều cùng thống nhất một hiện tại nhưng hiện tại không thể dùng một hồ sơ qua loa cho xong như thế được, vì thế cô đành phải một lần nữa ngồi làm lại.

Nhưng thời điểm cô viết lý lịch sơ lược thì cô lại có chút chần chờ, căn bản dũng khí toàn tâm toàn ý để làm việc này cũng không có được bao nhiêu.

Biểu hiện của một người giáo viên với cô mà nói thì tốt nhưng đây chỉ có thể chứng minh cô là một sinh viên vĩ đại chưa tốt nghiệp mà thôi. Còn nếu lấy kinh nghiệm làm việc trong xã hội theo chuyên ngành thì cô lại có

https://thuviensach.vn

không ít nhưng không đúng chuyên ngành của cô, lại không có một chút thuyết phục nào cả.

Lý lịch sơ lược như vậy nếu đưa đến trước mặt Tống Phức Trân, cô duy nhất có thể nghĩ đến chỗ tới tiếp theo của bộ lý lịch sơ lược này là thùng rác, mà không phải là phòng nhân sự của bọn họ.

Quả nhiên, qua vài ngày sau Nghiêm Chân gọi điện thoại cho Tống Phức Trân, hỏi bà ấy khi nào thì cô có thể đưa lý lịch sơ lược qua, bà ấy chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu, "Chờ sổ sách làm xong cũng không muộn."

Ngắt điện thoại, Nghiêm Chân mơ hồ cảm thấy lần phỏng vấn này cô sẽ không thuận lợi mà thông qua rồi.

Bạn nhỏ Cố Gia Minh đang ở nhà ôm laptop chơi trò chơi, một bên lấy khẩu AK47 bắn phá kẻ thù còn một bên thì đưa mắt nhìn Nghiêm Chân nắm điện thoại mà sững người ở đó.

"Cô giáo, cô làm sao thế?" Nghi nói chuyện làm dáng bộ như là thấy kẻ địch.

Nghiêm Chân lắc đầu, ngồi xuống ở bên người cậu bé, xoa xoa đầu cậu bé cho đến khi cậu bé có cảm giác đau. Bỗng nhiên cô nhớ tới cái gì đó, vỗ vỗ bả vai Gia Minh.

"Gia Minh, để cho cô giáo check mail một chút nhé, rồi sau đó cô lại để em chơi."

Tiểu gia hỏa kia không tình nguyện rời khỏi trò chơi, hai tay đưa lên đầu tạo thành tư thế giống con mèo ngồi bên cạnh cô.

Nghiêm Chân thuận tay mở hòm thư ra, trong đó quả nhiên có một bưu kiện chưa được xem.

https://thuviensach.vn

Cô vừa mở ra thì thấy, nội dung bưu kiện là một số vấn đề phỏng vấn, người phỏng vấn đưa ra một đề mục để cho những người tham dự phỏng vấn dựa theo hạng mục này làm một kế hoạch gửi qua. Xem đến phần này Nghiêm Chân thoáng an tâm một chút, nhưng khi kéo xuống xem thời hạn cuối cùng thì không khỏi ngây ngẩn cả người.

Cái này... là trước bảy giờ đêm nay?

Nghiêm Chân nhanh chóng nhìn đồng hồ, đã hơn 10h sáng rồi, nói cách khác là cô chỉ còn lại không đến 9 tiếng đồng hồ để làm một bản kế hoạch?

Điều này đối với người có thực lực thì vẫn là có thể nhưng cô vẫn phải làm, nhưng khi bắt đầu có lẽ cũng cần tiêu phí không ít thời gian. Cô có 9 tiếng để hoàn thành hiển nhiên có chút quá khả năng.

Đúng lúc này tiểu gia hỏa Cố Gia Minh lên tiếng, "Cô giáo, cô khó khăn gì thì nói ra, tổ chức sẽ giúp cô nghĩ biện pháp."

Tiểu gia hỏa này là xem báo chí nhiều quá đi.

Nghiêm Chân cười khổ liếc mắt nhìn cậu bé một cái, "Lật thuyền trong mương."

Tra tư liệu, tìm tài liệu lịch sử, đối chiếu cùng với ví dụ thực tế, Nghiêm Chân bắt đầu gặp khó khăn cho phần biên soạn kế hoạch này.

Cơm trưa cũng được giải quyết bằng đồ ăn nhanh, tiểu gia hỏa ở một bên ăn Pizza một bên cạnh giúp vui cho cô. Cậu bé đối với việc đầu bếp ngẫu nhiên bãi công cũng không có ý kiến gì, nhưng việc thành như vậy thì cô giáo sẽ không cùng chơi với cậu bé khiến cậu bé không vui.

Nhưng xem bộ dạng vô cùng lo lắng của cô giáo Nghiêm, cậu bé... vẫn là nên ăn Pizza của mình thôi.

https://thuviensach.vn

Khoảng 8h kém 15 phút, Nghiêm Chân đem kế hoạch của mình gửi đi, nhưng không bao lâu liền nhận được bưu kiện từ đối phương. Lý do: quá hạn.

Nhìn bưu kiện này, cô có chút dở khóc dở cười. Cô còn không có đi tới lần nữa để gặp Tống Phức Trân thì cũng đã bị loại rồi sao? Không chỉ có vậy, giáo sư Lý có ở đó cũng không có cách nào có được một công đạo cho cô, thì cô làm sao mà ở nơi này có thể nói nổi được chứ.

Nghiêm Chân nghĩ một lát, lập tức đứng dậy vỗ vỗ bả vai Gia Minh, "Đứng dậy!"

Tiểu gia hỏa kia lập tức đứng dậy, còn mang theo bộ dạng nghỉ nghiêm đứng ở đó nữa.

Nghiêm Chân vừa mặc quần áo vừa nói, "Cô có chút chuyện phải đi ra ngoài, cô trước tiên đem em đưa đến nhà ông bà nội bên kia, sau đó chờ cô trở lại đón em có được không?"

Tiểu gia hỏa kia nháy mắt mấy cái, lắc lắc đầu, "Không."

Nghiêm Chân có chút kinh ngạc.

Tiểu gia hỏa kia dẫu môi, "Trước kia mỗi lần thủ trưởng đi đều nói như vậy, em không đi."

Nghiêm Chân bật cười sờ sờ đầu cậu bé, "Vậy em đồng ý đi gặp bà ngoại của em sao?"

"Không." Giọng nói lần này càng vang dội hơn.

Nghiêm Chân cúi người, nhéo nhéo khuôn mặt của cậu bé, "Vậy hồng quân tiểu tư lệnh, em ở nhà một mình được không? Cô sẽ khóa trái cửa lại cho em nhé?"

https://thuviensach.vn

Tiểu tư lệnh như thế này mới không tình nguyện mà gật gật đầu.

Xác định đã đem cửa khóa trái tốt rồi, Nghiêm Chân đạp xe đến đại học C. Một vị giảng viên ở đại học C mỉm cười giải thích với cô, vì hạng mục này do giáo sư Tống phụ trách nên cô có vấn đề gì thì trực tiếp đến hỏi giáo sư Tống. Nghiêm Chân cắn chặt răng, đi tới địa chỉ nhà của Tống Phức Trân.

Đứng ở trước cửa Lâm gia, Nghiêm Chân mới ý thức được, có lẽ Tống Phức Trân không muốn nhìn thấy cô.

Bà ấy còn không có ra tay làm khó xử cô, một phần chính là vấn đề về cuộc phỏng vấn, cũng không muốn cô tới cửa làm phiền thế này đâu. Nghiêm Chân tự giễu, cô quả nhiên vẫn còn no kém, tinh thần của cô lập tức giống như quân lính tan rã vậy.

Đại viện của Lâm Gia cùng Cố gia cũng không khác nhau là mấy, điểm không khác nhau này là vì Nghiêm Chân thấy được bên ngoài đều có lính gác. Cô nói với người lính gác lý do phải đến đây, người lính gác kia xoay người gọi một cuộc điện thoại, không bao lâu liền thấy một người còn trẻ tuổi khá đẹp trai từ bên trong chạy ra, dẫn cô đi vào trong.

Xem ra chức quan của Lâm lão gia cũng không thấp, tiểu tử này có lẽ cũng giống như Phùng Trạm, là bảo vệ viên bên người thủ trưởng.

"Giáo sư Tống, à... tôi nói là Lâm phu nhân, bà ấy đang ở đây?"

Tiểu tử kia gật gật đầu, dẫn cô vào nhà. Cô ở cửa thay giày, liền thấy được Tống Phức Trân khoác một cái áo thật dày, bưng một ly trà từ phòng khách đi ra.

"Đến đây." Bà cười cười, dẫn cô đi vào nhà, "Cô nói em chú ý xem bưu kiện, em xem chậm rồi phải không?"

https://thuviensach.vn

"vâng." Cô quả thực không chú ý khi nào thì bưu kiện được gửi tới.

"Em trực tiếp gọi điện thoại nói cho cô biết một tiếng, ngày hôm sau đưa qua là được rồi, làm sao đã trễ thế này còn đi sang đây nữa."

"Không có việc gì đâu ạ." Nghiêm Chân nói, cô sớm muộn gì cũng phải giao tiếp cùng với Lâm gia, vội như thế cũng không phải là quá chậm.

Đi theo Tống Phức Trân đi vào bên trong, cô ngẩng đầu lơ đãng nhìn qua phòng khách, chỉ liếc mắt một cái liền khiến cô kinh ngạc một chút.

Thẩm Mạnh Xuyên? Thẩm Mạnh Xuyên ở Lâm gia?

Thẩm Mạnh Xuyên hiển nhiên cũng thấy cô, phản ứng so với cô còn lớn hơn, miệng trương đến độ có thể nhét được một quả trứng gà.

Ngồi ở vị trí chủ nhà Lâm lão gia khụ một tiếng, liếc mắt nhìn Nghiêm Chân rồi hỏi Thẩm Mạnh Xuyên, "Hai người quen biết nhau sao?"

Thẩm Mạnh Xuyên nhìn cô, vẻ mặt đau khỏ nói, "Không, không tính là quen biết."

"Hả?" Lâm lão gia cười, "Tiểu tử cậu không nói dối bao giờ nhỉ."

Thẩm Mạnh Xuyên vò tóc, nhìn Nghiêm Chân. Nghiêm Chân hơi hướng hắn gật gật đầu, lấy kế hoạch đã đóng dấu từ trong túi xách ra, đưa cho Tống Phức Trân.

"Đây là kế hoạch hạng mục mà em đã làm, có vấn đề gì cô cứ việc nói, em sau khi tốt nghiệp có một thời gian làm giáo viên, phương diện thực tiễn về xã hội này không có nhiều, lỗ hổng khẳng định là có."

Tống Phức Trân nghe vậy thì a một tiếng rồi nói, "Em là cô giáo của Gia Minh sao?"

https://thuviensach.vn

"Vâng." Cô cũng nói, "Em là chủ nhiệm của em ấy một thời gian."

"Vậy cũng khó trách." Tống Phức Trân cười cười, đưa tay để tệp kế hoạch của cô sang một bên, "Em ngồi trong chốc lát đi."

"Không được." Nghiêm Chân có chút khó khăn mà cự tuyệt, "Gia Minh còn ở nhà, em lo lắng nên có lẽ em xin phép về trước."

Lâm lão gia khụ một tiếng, Tống Phức Trân đảo đôi mắt mấy lần rồi nói, "Vậy em hãy đi về trước đi."

Nghiêm Chân đứng dậy cáo từ, cảnh chạy nạn này làm cho cô cảm giác ở Lâm gia có chút hít thở không thông.

Cô cũng có thể hiểu được tiểu gia hỏa kia vì sao lại bài xích Lâm gia như vậy, Lâm lão gia cùng vợ đều có thái độ cổ quái, có muốn cô cũng không muốn ứng phó.

"Nghiêm Chân."

Bỗng nhiên có người gọi cô, Nghiêm Chân không quay đầu lại cũng biết là Thẩm Mạnh Xuyên cho nên cô rõ ràng không có quay đầu lại mà cứ đi về phía trước.

Nhưng người nọ rất nhanh liền lấy tốc độ hành quân mà vượt qua cô, "Không phải tôi đã gọi cô rồi sao, cô đi nhanh như vậy làm gì chứ?"

"Tôi lo lắng khi để Gia Minh ở nhà một mình."

Thẩm Mạnh Xuyên vui vẻ, "Vậy à, vậy tôi lấy xe đưa cô về không phải là nhanh hơn sao?"

Cô còn thật sự nhìn hắn một cái, "Cảm ơn anh." Nói xong cứ thế đi thẳng về phía trước.

https://thuviensach.vn

Thẩm Mạnh Xuyên cũng nhanh chóng thay đổi sắc mặt, "Cô yên tâm, tôi sẽ không hỏi cô vấn đề gì. Tôi đã hiểu, giữ bí mật đối với cô so với tiêu chuẩn của bộ đội còn nghiêm hơn."

Nghiêm Chân không khỏi thắc mắc mà nhìn hắn một cái.

Thẩm Mạnh Xuyên vẫn tiếp tục nói, "Cho nên tôi có thể nhờ đừng đem tôi trở thành người xấu mà nhìn như vậy được không? Cô dùng một chút ánh mắt loại này nhìn tôi thì tôi liền không tự chủ được mà xem mình như là một tội nhân."

Hắn thừa nhận, hắn đây là đang chột dạ.

Nghiêm Chân bật cười, "Tôi nói anh không cần phải cảm thấy có lỗi với tôi. Tôi chỉ cảm thấy tò mò thôi, anh làm sao có thể nhàn như vậy, trong bộ đội vốn không có việc gì làm sao?"

Thẩm Mạnh Xuyên vừa đi theo cô vừa chỉnh lại mũ trên đầu, cố gắng làm cho chính mình thoạt nhìn là một người quân nhân chính nhi bát khinh, mà không phải là du côn, "Tôi đương nhiên có việc, qua gần hai tháng nữa, quân đội của tôi sẽ có cuộc kiểm nghiệm trên chiến trường." Nói xong hắn cười cười, "Đương nhiên tôi tin tưởng bọn họ, thực lực của bọn họ rất mạnh, không cần tôi quan tâm."

(Chính nhi bát khinh : Đứng đắn, nghiêm túc.)

"Vậy anh như thế nào mà lại đi tới nơi này?"

"Lâm lão là bạn chiến hữu của ba tôi, nghe nói thân thể ông ấy không tốt nên tôi thay ba tôi đến nhà thăm ông ấy." Thẩm Mạnh Xuyên nói.

Hơn nữa, Lâm lão gia ở tổng cục, nói thế nào cũng có phân lượng. Nhưng đó đều là chuyện của đàn ông bọn họ, hắn cũng không muốn nói với cô.

https://thuviensach.vn

Thẩm Mạnh Xuyên sửa sang quân trang, nhìn cô, "Thế nào, đáp án này vừa lòng rồi chứ? Vừa lòng rồi thì có thể mời lên xe được rồi chứ?"

Nghiêm Chân dừng lại, cười cười rồi đưa tay chỉ đến chiếc xe bus công cộng đang tới, "Tôi ngồi xe bus này là có thể về đến nhà rồi." Chiếc xe bus đi từ xa đã sáng đèn tín hiệu để dừng lại chờ khách lên xe. Nghiêm Chân nghĩ nghĩ, vẫn quay đầu nhìn hắn rồi nói, "Thẩm Mạnh Xuyên, kỳ thật tôi nhớ rõ anh."

Thẩm Mạnh Xuyên mở to hai mắt nhìn cô.

"Tôi nhớ rõ anh, còn có rất nhiều chuyện phát sinh khi đó nữa." Cô nói xong, rất chăm chú mà nhìn thẳng hắn, "Nhưng từ giờ trở đi tôi sẽ quên, bởi vì những chuyện trước kia đối với tôi mà nói, đều là những ký ức không mấy tốt đẹp."

Xe đã dừng lại trước mặt cô, cô cười cười rồi lên xe rời đi. Mà một mình Thẩm Mạnh Xuyên đừng ở trước trạm xe bus công cộng lại ngây ngẩn cả người.

https://thuviensach.vn

Chương 45

Xe đã dừng lại trước mặt cô, cô cười cười rồi lên xe rời đi. Mà một mình Thẩm Mạnh Xuyên đừng ở trước trạm xe bus công cộng lại ngây ngẩn cả người.

Buổi tối muộn, càng không ngừng có người vội vàng đi qua trước mắt hắn. Thẩm Mạnh Xuyên nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, tháo chiếc mũ trên đầu xuống, chậm rãi đi trở về, suy nghĩ cũng không tự chủ được mà đi xa.

Nhớ lại một mùa hè năm đó, hắn đứng ở trên sườn núi, nhìn xuống một đám tiểu bình ở dưới sườn núi, hắng cổ hóng hướng bọn họ kêu lên, "Tiến lên."

Hắn còn nhớ rõ mùa hè năm đó, do ba mẹ hắn bộn rộn công việc của họ nên đã trực tiếp trục xuất hắn đến nhà ông bà nội nghỉ hè. Bởi vì quan hệ với công việc của ba hắn nên hắn lớn lên ở thành phố S, lại cả ngày ở cùng trong đại viện lớn nhất cùng với đám tiểu binh nhỏ trong đại viện chơi trò đánh nhau, không bao lâu liền rèn luyện thành Hỗn Thế Ma Vương, toàn thân mang theo một khí thế mạnh mẽ, đến nơi này lại càng không sợ trời không sợ đất, không bao lâu liền dẫn một đám trẻ còn trong đại viện ra mặt sau của rừng bắt ve sầu, ngay cả động tác xà đơn xà kép cũng không làm khó được trò đùa của hắn.

Ngày đó không biết là thủ hạ nào của hắn đã đột ngột nghĩ ra ý tưởng tham mưu cho hắn, Thẩm Mạnh Xuyên tự mình nắm giữ ấn soái đưa quyền quyết đình, dùng cung để bắn chim, kết quả nếu không phải là không tập

https://thuviensach.vn

trung thì mũi tên trong tay cũng làm sao mà đã bay đi rồi, trúng một cô bé gái đang chơi nhảy dây ở dưới tàng cây.

Hắn đến nay vẫn còn nhớ rõ bộ dáng của chính mình lúc ấy, hắn tùy tiện đi qua đi lại, cuối cùng vẫn là đi qua chỗ cô bé kia. Cô bé gái đó có khuôn mặt thanh tú hơi hơi nhíu mày lại, đem mũi tên trong tay đưa đến phía sau, không đưa cho hắn. Hơn mười tuổi nhưng cuộc đời của hắn lần đầu tiên bị một đứa con gái bắt bẻ, nhất là trước mặt một đám tiểu binh đáng chết này nữa chứ? Cái này thì còn ra cái gì nữa chứ!

Thẩm Mạnh XUyên vội vàng đưa tay ra chém giết, kết quả người con gái cầm cung chạy sang một bên, bóng dáng nhỏ nhắn, trong nháy mắt quay đầu lại mà trên mặt vẫn mang nụ cười làm cho hắn sửng sốt một chút, đến khi hắn lấy lại tinh thần thì cô bé đó đã chạy ra rồi. Dưới tình thế cấp bách, hắn theo bản ném thứ đang cầm trong tay về phía cô bé đó, không ngờ lại trúng cổ cô bé kia.

Thời điểm hắn còn không có ý thực được chính mình làm cía gì, hắn đã bị một đám tiểu binh vây quanh, bọn họ hoan hô "Tư lệnh vạn tuế", "Tư lệnh vạn tuế.", mà thứ còn sót lại trong trí nhớ của hắn lúc này là đôi mắt đỏ cùng với vết thương rỉ máu nơi cổ của cô bé kia.

Khắc sâu vào trong trí nhớ của hắn cho tới tận bây giờ, cứ nghĩ đến những điều đó đều rõ ràng như mới phát sinh ngày hôm qua.

Sau đó về nhà tránh không được mà bị bà nội giáo huấn một chút, lại tránh không được ba mẹ hắn tới đón hắn về nhà mà cũng giáo huấn hắn thêm chút nữa. Nhưng khi chuẩn bị rời đi, đến cuối cùng hắn lại vẫn không trực tiếp xin lỗi mà đã rời đi.

Sau đó bộ đội di chuyển đi, từ thị trấn nhỏ di chuyển đến thành phố lớn, cách thành phố S cũng gần. Thời điểm hắn đi vấn an người bà con lại theo

https://thuviensach.vn

bản năng muốn tìm cô bé gái đó, nói cô một tiếng xin lỗi nhưng là đợi cả một kỳ nghỉ hè cũng không có chờ được cô.

Cho đến khi khai giảng hắn phải về thành phố S, thời điểm ngồi trên xe rời khỏi đại viện, thấy ở trước một dãy nhà có một chiếc xe đang chuyển đồ đạc đi. Phòng trong quân danh không đủ cho các chiến sĩ và người nhà, quân nhân không đủ tư cách hoặc hết thời hạn nghĩa vụ quân sự thì sau hai năm chuyển nghề ra ngoài thì quân nhân đó phải đến ngày quy định mà giao phòng ở, cho nên thấy việc chuyển nhà này cũng thấy không có gì kỳ quái. Chính là bóng dáng gầy yếu ở trước dãy nhà kia làm cho hắn ngây ngẩn cả người.

Tuy rằng đã hai năm không thấy cô nhưng hắn nhớ rất rõ về cô, nhất là ánh mắt kia, tràn ngập ý cười, khóc thì rất ủy khuất, mặc kệ như thế nào đi nữa cũng đều rất sinh động.

Nhưng là lúc này đây, hắn theo cửa kính xe đang mở nhìn lại, nhìn đến đôi mắt tràn ngập sự cô đơn kia. Đó là một sư đau thương không nên xuất hiện trên khuôn mặt của một đứa nhỏ, tính cả miếng vải đen cô đeo trên cánh tay cũng lưu lại trong đầu của hắn.

Sau đó cũng không có gặp lại nữa, thẳng đến khi hắn gặp lại cô trên thảo nguyên.

Cô trưởng thành rồi nhưng hắn vẫn như trước, có thể nhìn xuyên qua dung nhan xinh đẹp với bộ dạng mơ hồ của cô khi mới đến, còn có ánh mắt kia của cô nữa. Một ánh mắt trầm tĩnh thâm thúy, giống như uống phải nước suối vậy.

Nha đầu kia không phải là mang thù chứ?

Thẩm Mạnh Xuyên ngồi ở trên xe, từ trong trí nhớ phục hồi lại tinh thần thì càng rầu rĩ hơn. Nhưng khi quay đầu thì hắn lại tự hỏi, cô là người ngây thơ như vậy sao?

https://thuviensach.vn

Không nghĩ ra đáp án, Thẩm Mạnh Xuyên vuốt mặt một lần nữa, khởi động xe nhanh chóng rời khỏi thành phố B.

.....

.....

Kết quả sơ khảo ngày hôm sau đã có, nhận được điện thoại vào vòng hai khiến Nghiêm chân sửng sốt một chút, ly sữa đưa đến miệng vẫn nằm ở nơi đó. Ngắt điện thoại, tâm tình của Nghiêm Chân không hiểu sao lại có chút kích động.

Tiểu gia hỏa kia ở một bên chén món trừng gà của mình một bên nhìn cô, Nghiêm Chân vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé rồi nói, "Giải quyết nhanh món điểm tâm sáng, cô đưa em đến trường trước sau đó lại đi tham gia phỏng vấn."

Tiểu gia hỏa kia là một cậu bé ngây thơ, "Vì sao gọi là đi phỏng vấn?"

"Thì là đi tìm việc."

Tiểu gia hỏa này đã hiểu, cúi đầu không nói lời nào, buồn bã ăn trứng gà.

Nghiêm Chân bận việc trong chốc lát, nhận thấy được sự trầm mặc của cậu bé, không khỏi sửng sốt. Cô đi tới bên người cậu bé, "Gia Minh, làm sao vậy?'"

"Cô giáo, cô không trở lại làm cô giáo chủ nhiệm của em nữa sao?"

Tiểu gia hỏa kia dẫu môi.

Nghiêm Chân sờ sờ tay của cậu bé, "Không phải còn có cô giáo Thẩm sao?"

"Em không thích cô giáo Thẩm."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cười cười, ngồi xổm xuống, xoa bóp khuôn mặt của cậu bé, "Cô chỉ không phải là cô giáo chủ nhiệm của em, nhưng mặc kệ cô làm gì đều vẫn ở cùng em, như vậy cũng không được sao?"

Tiểu gia hỏa kia ngẩng đầu, ánh mắt sáng lên, "Thật sao?"

"Đương nhiên." Đáp án của cô thật kiên quyết.

Tiểu gia hỏa này tuy có chút nghịch ngợm nhưng vẫn có những thời điểm cũng sẽ thể hiện ra sự yếu ớt của bản thân, cần những người lớn che chở. Nghiêm Chân không hiểu, một đứa nhỏ thông minh lanh lợi như vậy thì vì sao gia đình của Tống Phức Trân lại không thương yêu thằng bé chứ?

Có lẽ cô vĩnh viễn cũng không hiểu được tâm tư của Tống Phức Trân, tựa như giờ phút này, bà ấy ngồi trước bàn phỏng vấn, đang xem kỹ từng tờ lý lịch sơ lược của Nghiêm Chân, biểu tình không có gì gợn sóng.

Nghiêm Chân đợi trong một thời gian rất dài, mới mở miệng nói, "Giáo sư Tống, em nhớ rõ là cô có nói qua, thi vòng hai là dựa theo hình thức thảo luận nhóm của lãnh đạo để tiến hành, như thế nào mà hiện tại..."

Tống Phức Trân cười cười, nhìn cô, "Em nói đúng vậy, phòng thảo luận đang tiến hành ngay bên cạnh thôi, nhìn thời gian bây giờ chắc cũng bắt đầu rồi."

Nghiêm Chân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bà ấy.

"Kỳ thật em không có thông qua vòng sơ khảo." Tống Phức Trân không chút để ý mà nói, khiến cho lý lịch sơ lược của Nghiêm Chân tỉ mỉ làm trong nháy mắt đã trở thành trò cười.

"Kế hoạch của em có trăm ngàn chỗ hở, cô sau khi xem xong thì có điểm không thể tin được, đây là sinh viên được sự dẫn dắt của giáo sư Lý hay sao?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân khó khăn đứng tại chỗ, bởi vì cô phát hiện chính mình không có cách nào phản bác lại được.

"Sau cô lại nghĩ tới em sau khi tốt nghiệp đã có một khoảng thời gian không có làm đúng chuyên ngành cho nên cô cảm thấy, cô hẳn là nên cho em thêm một cơ hội nữa. Dù sao đi nữa cũng là học trò của giáo sư Lý, vẫn là nên để chút mặt mũi cho bà ấy nữa."

Cái này xem như... là cho cô đi cửa sau sao?

Nghiêm Chân bật cười, "Giáo sư Tống, ý tốt của cô em xin nhận nhưng em nghĩ mình không cần."

Cô cầm lấy túi sách muốn bỏ chạy, Tống Phức Trân thấy thế có chút khó hiểu, "Hả? Vì sao cự tuyệt? Ý tứ của cô là muốn cho em một cơ hội, để cho em có thể tham gia vòng trong được."

Nghiêm Chân vò tóc, còn thật sự nói, "Em biết, nhưng đây là chuyện của mình em, em không nghĩ nương nhờ vào mặt mũi người khác..."

"Hắn là người khác?" Tống Phức Trân nhíu mày hỏi.

Điều này... thật sự là trả lời thì cũng không phải, không trả lời cũng không phải, quả thực là vấn đề nan giải. Nghiêm Chân khẽ cắn môi, không có trả lời.

Tống Phức Trân đứng dậy, đem lý lịch sơ lược đưa cho cô, "Em đã không muốn nhận lấy cơ hội lần này thì lý lịch sơ lược của em vẫn nên đem đi, nhìn ra được quyết tâm của em thì cô cũng không nghĩ để giấy tờ này lại để làm giấy vụn gì cả."

Nghiêm Chân nhận lấy lý lịch sơ lược của mình, thật sự còn đem nó cất đi cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Tống Phức Trân nhìn động tác của cô, "Kỳ thật cô cũng ôm một tâm tư, cô chính là muốn nhìn một chút, người có thể làm cho Gia Minh nhớ mãi món trứng muối ở trong lòng là người như thế nào. Em phỏng chừng không biết, trước kia mỗi lần gần đến thời điểm đón năm mới Gia Minh đã đến nhà chúng ta chơi vài ngày nhưng năm nay lại không có. Ông ngoại nó cũng rất nhớ thằng bé, nói cô đi xem nó một chút có được không? Vì thế cô thừa dịp vào buổi chiều một ngày đi đến trước học của thằng bé, tiểu tử kia lại mập mạp lên, ở trong lớp cùng bạn học cãi nhau ầm ĩ, gặp cô đi qua thì mới dừng lại."

Nghiêm Chân nhìn bà ấy, giờ phút này Tống Phức Trân làm cho cô có chút đoán không ra được bà ấy đang muốn nói gì.

"Cô hỏi thằng bé, buổi tối cùng bà ngoại về nhà ăn cơm được không? Tiểu tử kia không tình nguyện mà cự tuyệt ngay, thằng bé nói là buổi tối còn về nhà cùng em rồi còn ăn trứng gà. Cô khi đó đã nghĩ rừng, không quan tâm rằng thằng bé không gọi em là mẹ nhưng trong lòng thằng bé thì đã nhận em."

"Em biết." Nghiêm Chân nói/

Tống Phức Trân lấy lại tinh thần, lại nhìn cô một cái, "Kỳ thật Hoài Việt vẫn là một người con rể tốt. Người làm mẹ như cô cũng có tâm tư, con gái của cô qua đời đã nhiều năm như vậy mà Hoài Việt chưa có tái hôn, nay rút cuộc cũng đã kết hôn lần nữa rồi, cho nên cô cũng chỉ muốn nhìn một chút, người phụ nữ mà Hoài Việt chọn làm sao so với con gái của cô còn tốt hơn."

Nghiêm Chân tự giễu, "Em chỉ sợ đã làm cho cô thất vọng rồi."

"Không." Tống Phức Trân nói, "Em so với con gái của cô còn mạnh mẽ hơn, em so với con bé lúc còn nhỏ còn khéo léo hơn, mà so với con bé lại càng biết săn sóc hơn. Kha Kha từ nhỏ đã bị cô nuông chiều đến hỏng rồi.

https://thuviensach.vn

Trước kia cô làm việc ở thành phố B, Kha Kha cùng ở với cô ở nơi đó, sau vì công việc của cô càng ngày càng nhiều, không rảnh để quan tâm tới con bé nên đưa con bé về thành phố C đi học. Nhưng ba con bé cũng còn công việc cho nên hiện tại nghĩ đến, đứa nhỏ này chúng ta đã làm cho nó thua thiệt rất nhiều. Khi đó con bé ở một căn phòng cũ, cách Cố gia rất gần, người của Cố gia cũng rất nhiếu cố cho con bé."

Cái này... Nghiêm Chân đương nhiên cũng biết rõ ràng.

"Cho nên sau này con bé muốn cùng Hoài Việt kết hôn thì cô cũng đồng ý. Nhưng không bao lâu cô liền hối hận, bọn họ kỳ thật không thích hợp. Hoài Việt hằng năm tham gia quân ngũ ở bên ngoài, mà Kha Kha cần nhất cũng là một người bạn. Có đôi khi cô đã nghĩ, nếu Hoài Việt có thể ở bên cạnh con bé nhiều hơn, tình huống có lẽ sẽ không giống như bây giờ."

Tống Phức Trân dừng ở ngoài cửa sổ, suy nghĩ hãm sâu trong những ký ức cũ, ánh mắt có chút mê mang. Không bao lâu, bà phục hồi tinh thần lại bởi vì bà nghe thấy Nghiêm Chân đã nói một câu, "Giáo sư Tống, kỳ thật người làm mẹ như cô cũng rất ích kỷ."

Tống Phức Trân hoàn hồn, nhíu mày nhìn cô.

Nghiêm Chân vẫn giữ ánh mắt bình thản nhìn bà ấy, thậm chí còn khẽ cười, "Em trước giờ vẫn rất hâm mộ Lâm Kha. Em hâm mộ cô ấy có nhiều người yêu thương như vậy, có thể có được cuộc sống vô ưu vô lo. Nhưng hiện tại em nghe cô nói như vậy thì em liền cảm thấy.. kỳ thật cô ấy cũng thực đáng thương."

"Nói đi. Là như thế nào?" Sắc mặt Tống Phức Trân khẽ biến.

"Cha mẹ cùng gia đình đều là thùng rỗng kêu to, chỉ có người ngoài yêu thương mới có thể làm cho cô ấy có cảm giác được một chút ấm áp, đây không phải là đáng thương sao?"

https://thuviensach.vn

"Em thì biết cái gì?" Tống Phức Trân đè nặng tức giận mà nói.

Bà ấy như thế nào mà nói rằng cô không hiểu hay biết cái gì, loại cảm giác này cô từng đã được khắc sâu qua tận đáy lòng...

"Vậy cô có thể biết được bao nhiêu?" Nghiêm Chân có chút kích động nói xong, túi sách trong tay nhất thời chưa cầm chắc mà đánh rơi xuống. Cô sửng sốt một chút nhưng cũng không có nhặt lên, giọng nói đã khôi phục lại bình tĩnh, nhưng thoáng có chút khàn khàn, "Em chỉ muốn nói, đừng đem sai lầm cùng tiếc nuối đặt lên trên đầu người khác, làm cha mẹ cũng cần phải xem lại chính bản thân mình trước đi đã."

Trong cuộc đời của Tống Phức Trân còn không có bị người nào giáo dục qua như vậy, có chút lửa giận công tâm, "Cô xem em là có ý kiến đối với cô. Em còn có cái gì thì cứ nói ra đi."

Nghiêm Chân lắc đầu, "Em đối với cô không có thành kiến gì, cho dù cô không cho em thông qua vòng phỏng vấn thì cũng như vậy. Trình độ của mình tự em có thể biết." Cô nghĩ một lát rồi nói, "Có điều em cũng vừa nghĩ tới một chuyện, không biết có nên nói hay không?"

"Nói đi."

"Chính là Gia Minh. Cô có nghĩ tới thằng bé vì sao lại không muốn đến nhà ông bà ngoại như vậy không?"

Tống Phức Trân sửng sốt lên, "Một đứa nhỏ như vậy thì sao biết được cái gì mà nói chứ?"

"Đương nhiên biết." Nghiêm Chân nói, "Nhưng cô lại nghĩ rằng thằng bé không hiểu, con gái qua đời thì liền xa cách cháu ngoại sao? Cô không thấy đó là điều bất công sao? Những việc này thằng bé đều biết, chỉ là không nói thôi."

https://thuviensach.vn

Tống Phức Trân giống như bị người khác đánh cho một côn vậy, đứng ở nơi đó trầm mặc một lát rồi mới nói, "Em đem thằng bé tới đây, cô đi nói với nó."

Nghiêm Chân thấy thế thì muốn nói gì đó nhưng lại bị Tống Phức Trân khoát tay đánh gãy, "Em đem thằng bé tới đây, cô đi nói rõ với nó."

Nghiêm Chân đành phải đem những lời muốn nói nuốt trở vào, đứng bất động tại chỗ.

Tống Phức Trân trầm giọng hỏi, "Em không đi?"

"Chờ cô tỉnh táo lại rồi nói sau." Cô không nghĩ sẽ liên lụy tới tiểu gia hỏa kia đến để mà hứng lấy lửa giận của bà ấy.

Tống Phức Trân tức lên, "Cô cũng được coi như là bà ngoại của thằng bé, có quyền thấy được thằng bé. Em cùng thằng bé có cái quan hệ gì?"

Cô cùng tiểu quỷ kia tính là gì? Cô nhớ tới khuôn mặt mập mạp của tiểu gia hỏa kia cùng dáng người cao ngất của anh, "Thằng bé là con trai của chồng em."

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Đầu xuân trời se lạnh.

Nghiêm Chân khoác lại chiếc áo khoác đi nhanh trong trường đại học C, di động trong túi sách không ngừng vang lên, cô lấy ra xem thì thấy giáo sư Lý gọi tới. Phỏng chừng là muốn hỏi cô một chút về kết quả thi vòng hai rồi, Nghiêm Chân thở dài, ấn nút trò chuyện.

Quả nhiên, giáo sư Lý liên hồi hỏi cô kết quả như thế nào. Đợi cô nói ra ý tứ là ngay cả bản thân ở vòng sơ khảo cũng không qua, giáo sư Lý cũng trầm mặc vài giây.

Sự yên tĩnh trong chốc lát này làm cho Nghiêm Chân cảm thấy xấu hổ không thôi, cũng không đợi cô lên tiếng thì giáo sư Lý đã nở nụ cười, trấn an cô, "Không sao đâu, còn có cơ hội khác."

Cô vâng dạ rồi ngắt điện thoại.

Có cơ hội nữa hay không thì Nghiêm Chân thật không biết, nhưng cô biết là hiện tại cô đã làm cho Tống Phức Trân tức giận quá mức. Bỏ lại cho bà ấy mấy câu nói đó rồi bỏ đi, trước khi đi nhìn sắc mặt của bà ấy một chút, bà ấy đã bị làm cho tức giận đến nỗi mặt đỏ bừng. Nhưng Nghiêm Chân không có lấy một cảm giác thắng lợi, hơn nữa cô cảm thấy tương phẩn, ẩn chứa một sự bất an.

Cô đột ngột dừng bước, quay người bước vào trong trường.

Cô vừa đẩy cửa ra thì chợt nghe thấy tiếng rên rỉ thống khổ, Nghiêm Chân bước nhanh về phía trước rồi đi vào trong phòng, cô nhìn thấy Tống

https://thuviensach.vn

Phức Trân đang thống khổ ôm lấy đầu, sắc mặt đỏ lên không bình thường.

Nghiêm Chân cuống quít buông túi sách, "Thuốc ở đâu?"

Tống Phức Trân kinh ngạc mở to mắt nhìn cô, tưởng phát hỏa nữa nhưng là vừa phát hỏa thì đầu đau như muốn nứt ra, bà dùng chân thúc vào ngăn kéo thứ nhất trên bàn làm việc. Nghiêm Chân mở ra liền thấy bên trong quả thực có một lọ thuốc cho người bị bệnh cao huyết áp.

Cô nhìn lướt qua, lấy cho bà ấy vài viên thuốc cùng một cốc nước ấm, cho Tống Phức Trân uống thuốc rồi lại rút điện thoại ra gọi gấp cho bệnh viện.

"Cô đừng nhúc nhích, đợi lát nữa em đưa cô đi bệnh viện."

"Cô không đi..." Tống Phức Trân đẩy tay cô ra, muốn đứng lên nhưng là chân không đủ sức lại ngã xuống, cảm giác một màu đen trong nháy mắt đánh úp lại.

Nghiêm Chân đỡ lấy bà ấy, trong lòng cảm thấy rất lo lắng, cũng may xe cứu thương đến rất nhanh, không bao lâu đã đem Tống Phức Trân đưa vào bệnh viện.

Với thân phận của Lâm lão gia thì Tống Phức Trân trực tiếp được đưa vào phòng bệnh cấp cứu, trải qua một phen rối ren, huyết áp của bà ấy cũng đã có dấu hội hồi phục ổn định. Nghiêm Chân nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống ở trước giường của bà ấy. Cô đem túi sách đặt trên đùi, còn thật sự đánh giá Tống Phức Trân lúc này đang ngủ trên giường kia.

Cũng chỉ có tình huống như vậy cô mới có thể đánh giá bà ấy không hề chớp mắt như thế này, khi bà ấy tỉnh thì khí thế lại rất lớn.

Không bao lâu sau, tay của bà ấy giật giật, mí mắt buông lỏng, cũng sắp tỉnh lại rồi. Nghiêm Chân nghiêng người qua nhìn bà ấy một chút, chuẩn bị

https://thuviensach.vn

đi ra ngoài kêu bác sĩ.

"Không cần đi gọi." Tay bà ấy nắm lấy tay cô, giọng nói tuy có chút khàn khàn nhưng vẫn uy nghiêm như trước, "Cô nằm lát rồi lập tức về."

Nghiêm Chân thiếu chút nữa là hạ thấp người xuống nhưng vẫn cố gắng ngồi xuống mà trả lời, "Vâng."

Tống Phức Trân cật lực mở to mắt, nhìn về phía Nghiêm Chân đang ngồi ngay ngắn bên giường rồi thấp giọng hỏi, "Em có vẻ như không phải lần đầu tiên gặp loại tình huống này."

"Bà nội của em cũng bị cao huyết áp." Nghiêm Chân đáp nhanh.

Tống Phức Trân không thể gật gật đầu nên quay đầu đi, nhắm hai mắt lại. Một lát sau mới thấy bà ấy nói với Nghiêm Chân, "Dùng di động của cô gọi điện thoại cho Lâm lão gia, xong việc thì em có thể đi rồi."

Nghiêm Chân sửng sốt một chút nhưng vẫn làm theo.

Cô ôm túi sách đứng ở trên hành lang của bệnh viện, gọi điện thoại cho Lâm lão gia nhưng người nhận điện là bảo vệ viên, Lâm lão gia đang họp, nói rằng họp xong sẽ đưa ông ấy đến bệnh viện nên Nghiêm Chân cũng an tâm.

Bệnh viện trong quân khu kín người hết chỗ, xen lẫn những cảnh tượng vội vàng, Nghiêm Chân lại chậm rãi đi trên hành lang.

Có lẽ hôm nay cô đã rất kích động rồi, cũng có lẽ cô quá khẩn trương, khi trầm tĩnh lại thì cảm giác được cả người mệt mỏi, không có một chút sực lực chống đỡ nào cả.

Cô không thể không lần lượt ngồi xuống trên các ghế dài ở hành lang, nhìn tầng ánh sáng bên ngoài lớp cửa sổ thật dày kia, bao quanh thân mình

https://thuviensach.vn

cô là sự lãnh lẽo.

Bỗng nhiên di động trong túi sách vang lên, cô nhìn cũng chưa nhìn mà ấn nút trò chuyện.

"Nghiêm Chân." Đầu kia truyền đến một giọng nam trầm, cô nghe xong có chút phản ứng không kịp, giật mình sửng sốt một rồi mới nhớ ra là anh.

"Vâng." Cô cúi đầu lên tiếng, có chút hữu khí vô lực.

"Em đang ở đâu thế?" Bối cảnh ở chỗ anh nghe có chút ồn ào, Nghiêm Chân tận lực lắm mới có thể nghe rõ lời anh nói.

Nhìn quanh bốn phía một chút rồi cô mới nói, "Em ở trường học. Làm sao vậy anh?" Theo bản năng, cô không muốn cho anh biết là cô ở trong này.

Cố Hoài Việt uh một tiếng rồi cười cười, "Vậy ... không phải là em."

"Làm sao vậy?"

"Không có việc gì, anh hôm qua gọi điện thoại cho em định nói cho em biết là hôm nay anh sẽ trở về thành phố C một chuyến nhưng Gia Minh nhận điện thoại, nói em ở bên ngoài. Xem ra tiểu quỷ kia đã quên không nói cho em."

Cố Hoài Việt nói xong nhưng Nghiêm Chân vẫn lẳng lặng nghe, tựa hồ là cô nghe không hiểu anh đang nói cái gì.

"Anh hiện tại đang ở bệnh viện làm một số việc, thấy một người có dáng người rất giống với em, hắn là anh nhìn nhầm rồi..."

"Anh đang ở đâu?" Cô trực tiếp đánh gãy lời của anh.

https://thuviensach.vn

"Anh đang ở tổng viện của quân khu." Cố Hoài Việt vừa nói vừa đi ra ngoài phòng bệnh, "Ba của cao chính ủy bị bệnh nặng, anh cùng Kiều phó sư trưởng đại diện đến thăm bệnh. Em mấy giờ tan tầm, anh đến đón em..."

Nhận thấy đầu kia trầm mặc không nói gì, anh không khỏi kêu tên cô, "Nghiêm Chân."

"Anh ngẩng đầu đi." Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói có chút run run của cô, giọng nói này cũng giống như truyền đến ở phía trước của anh vậy. Anh lập tức ngẩng đầu, thấy Nghiêm Chân cầm điện thoại đứng cách đó không xa.

Cố Hoài Việt đầu tiên là sửng sốt một chút, mà cách đó không xa cô đang chạy tới, nhào vào vòng ôm ấm áp của anh.

Anh theo bản năng ôm lấy thân thể có chút run run của cô, thấp giọng hỏi, "Sao lại thế này?"

.....

.....

Ở bên ngoài phòng bệnh, Nghiêm Chân đứng lại.

Cô biết Tống Phức Trân hiện tại không muốn nhìn thấy cô cho nên cô vẫn là không đi vào thì tốt hơn. Cố Hoài Việt cũng hiểu được, an ủi cô, "Vậy em ở chỗ này chờ anh, anh vào một lát rồi ra liền."

"Vâng."

Cho đến khi bóng dáng màu xanh kia biến mất ở trước mắt của cô, cô còn có chút phản ứng không kịp.

Người vừa rồi ôm cô là anh sao? Cô không nhìn lầm chứ?

https://thuviensach.vn

Ngay khi cô lâm vào tình trạng kiệt sức mệt mỏi thì cô vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy anh, cảm giác giống như là nằm mơ vậy, cho dù xoa bóp đùi có cảm giác đau nhưng cô vẫn còn có chút không thể tin được.

Nhưng thời điểm cô bị ôm lấy thì cảm giác ấm áp cùng lực trên người là chân thật, cho đến giờ phút này vẫn còn lưu lại trên thân thể của cô, nói cho cô biết rằng đây không phải là mơ.

Cô đợi khoảng 15 phút thì thấy Cố Hoài Việt từ trong phòng bệnh đi ra.

Nghiêm Chân ngẩng đầu nhìn, dùng ánh mắt hỏi anh.

Anh cười cười rồi nói, "Không có việc gì."

Mặc dù anh nói là không có việc gì nhưng Nghiêm Chân hiểu được, cũng không hề hỏi lại anh mà nắm tay anh đứng dậy.

"Em đi không được sao? Vậy anh ôm em nhé."

Anh hỏi nghiêm trang như vậy nhưng những cô y tá đi ngang qua nghe thấy thì lại nở nụ cười, không ngừng quay đầu nhìn bọn họ. Nghiêm Chân mặt đỏ lên, ngẩn người ở đó, "Không cần, anh như thế nào mà bỗng nhiên trở lại đây thế?" Trong điện thoại giống như là anh có nói qua, nhưng lúc đó tinh thần của cô đang hốt hoảng, không có nghe rõ ràng.

"Ba của cao chính ủy bị bệnh nặng, thân thể lão Lưu cũng không tốt nên anh và Kiều phó sư trưởng cùng nhau đến đây thăm bệnh. Ông ấy cũng nằm ở tổng viện quân khu, em có muốn qua gặp chút không?"

"Không được." Cô lắc đầu, "Hôm nay em rất chật vật, ngày mai em sẽ vào thăm bác ấy sau." Cô nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu nhìn anh rồi hỏi, "Hôm nay không đi, vẫn nên để ngày mai đi được không? Đêm nay anh có thể về nhà được không?"

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt nhìn khuôn mặt mệt mỏi của cô, ủy khuất cùng sự bất an của cô anh đều nhìn ra được, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy co rút đau lòng một chút. Anh ôm lấy cô, ôm lấy thân thể mềm mại của cô, "Anh nói với Kiều phó sư trưởng một tiếng, đêm nay không đi nữa."

Kiều phó sư trưởng là một người thông tình đạt lý, vừa nhìn thấy tình cảnh này thì biết rằng chính mình phản đối không có hiệu quả. Hắn cười cười, vỗ vỗ bả vai của Cố Hoài Việt mà nói, "Tôi biết rồi, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, đi đi."

Cố Hoài Việt mỉm cười, lái xe đưa Nghiêm Chân về nhà.

Đi cả một ngày, vừa mở cửa ra, Nghiêm Chân đã nghĩ tới một vấn đề, vỗ vỗ cái trán của mình rồi nói, "Chúng ta còn chưa có đón Gia Minh về nhà."

Cô sao lại quên mất tiểu gia hỏa này chứ, lần này thì xong thật rồi.

Mà Cố Hoài Việt chính là nhẹ giọng nói với cô, "Đêm nay thằng bé không cần về nhà, anh để cho Phùng Trạm đưa thằng bé tới Lâm gia rồi."

"Lâm gia?" Động tác đổi giày của cô dừng lại một chút, phản ứng trong chốc lát mới biết được là lại đưa đến nhà bà ngoại. Động tác cởi giày nhanh chóng trở thành đi giày, cô ngay cả túi sách cũng chưa cầm lên liền muốn đi ra ngoài.

"Nghiêm Chân." Cố Hoài Việt vội vàng kêu cô.

Nghiêm Chân cũng không quay đầu lại, "Em đi đưa thằng bé về nhà, em phải đi đem thằng bé về nhà."

"Nghiêm Chân, em hãy nghe anh nói." Anh nắm hai cánh tay của cô, khiến cô không có sử dụng được khi giãy dụa. Cố Hoài Việt không thể không dùng sức chặn ngang, đem cô ôm trở về.

https://thuviensach.vn

"Em không thể để cho bọn họ giận chó đánh mèo lên thằng bé được." Cô vội vàng nói.

"Anh biết." Cố Hoài Việt đem cô ôm vào trong lòng, "Nhưng bọn họ là ông bà ngoại của thằng bé, thời gian dài như vậy bọn họ cũng muốn gặp thằng bé."

"Nhưng bọn họ không có thương thằng bé."

"Sẽ không đâu." Anh hôn lên cái trán của cô, "Bà ngoại của Gia Minh nói bọn họ cần thời gian nói chuyện cùng Gia Minh, đem mọi hiểu lầm xóa bỏ đi. Chỉ đêm nay thôi, ngày mai... ngày mai đến đón thằng bé về nhà."

Anh cam đoan, giống như dỗ một đứa trẻ.

Nghiêm Chân chậm rãi bình tĩnh lại, buông lỏng anh ra, "Em đã biết, em đi tắm rửa trước đây."

Cô nói xong đi vào phòng tắm, để một mình Cố Hoài Việt đứng ngay tại chỗ, biểu tình có chút bất đắc dĩ lại có chút dở khóc dở cười.

Đây là cô đang tức giận sao?"

Nghiêm Chân giam mình trong phòng tắm tới gần hai tiếng đồng hồ, trong lúc người nào đó gõ cửa hai lần hỏi cô có tốt lắm không thì cô làm bộ như không có nghe thấy mà cũng không có mở. Chờ đến khi cô mặc quần áo đi ra phòng khác thì anh cũng chỉ mặc bộ quần áo ở nhà nhưng cũng đã làm xong cơm chiều.

"Em ăn một chút đi." Cố Hoài Việt để cô ngồi vào một chiếc ghế dựa.

Nghiêm Chân nhìn thoáng qua rồi nói, "Em hơi mệt, em muốn đi ngủ."

Cố Hoài Việt trầm ngâm một lát rồi nói, "Vậy em đi nghỉ ngơi trước đi."

https://thuviensach.vn

Nói xong đi trước vào phòng ngủ, còn một tay thay cô trải ra giường.

Nghiêm Chân đưa tay cản anh lại, "Không cần đâu, em tự làm được rồi. Anh đi ăn chút gì đi..."

Cố Hoài Việt bắt lấy đôi tay đang quơ loạn của cô, "Nghiêm Chân, ngày mai anh phải đi."

Cô sửng sốt một chút, rút tay về rồi thấp giọng nói, "Em biết." Không cần anh phải nhắc nhở cô cũng biết mà.

Cố Hoài Việt cười cười, đi về phía nhà ăn. Giải quyết xong cơm chiều, còn phải soạn một chút để một chút thức ăn cho người nào đó, ai bảo rằng anh làm cho cô tức giận làm gì chứ.

Tắm rửa xong, Cố Hoài Việt trở lại phòng ngủ.

Phòng ngủ tối đen không có bật đèn, Cố Hoài Việt cùng nhoài người nằm bên cạnh cô. Anh vừa nằm xuống, mệt mỏi tích lũy cả một ngày cũng cứ thế mà giải tỏa ra.

Ngày hôm qua sau khi Cao chính ủy gọi điện thoại cho lão Lưu xong thì liền quyết định để Kiều phó sư trưởng đại diện đến thành phố C thăm bệnh một chút, người cuối được chọn chính là Cố Hoài Việt. Nếu là trước kia thì Cố tham mưu trưởng không chuẩn cũng sẽ cự tuyệt nhưng lúc này không nói hai lời liền đồng ý. Ngay sáng sớm ngày hôm sau liền cùng Kiều phó sư trưởng đi về thành phố C.

Chỉ có bản thân anh cũng không biết nói như thế nào, anh chính là nhớ họ. Nhớ tới dáng vẻ nghịch ngợm của tiểu quỷ kia, lại muốn cô.

Loại cẩm giác này thực kỳ diệu, cũng thực dụ hoặc.

https://thuviensach.vn

Anh nghĩ một lúc rồi giật giật, nắm lấy thắt lưng của Nghiêm Chân, đem cô kéo lại gần mìn, thuận thế hôn lên hai má cùng đôi môi của cô.

Nghiêm Chân cứng đờ người, quay đầu lạ, chống lại đôi mắt có vẻ sáng ngời của anh trong đêm tối.

"Em không tức giận sao?" Cố Hoài Việt hỏi cô.

Nghiêm Chân trầm mặc trong chốc lát, vùi đầu vào trong lòng anh, một lát sau mới rầu rĩ nói, "Em đang suy nghĩ, có lẽ em cũng có cái sai. Em không nên nói kích bà ấy như vậy."

"Bà ấy sẽ không trách em đâu." Cố Hoài Việt vừa ôm cô vừa nói.

"Anh đều đã biết rồi sao?"

"Uh." Cô thất bại ở vòng phỏng vấn sơ khảo, còn vào trong văn phòng giằng co một hồi, anh nói anh đều đã biết. Là từ Tống Phức Trân nói mà biết, chẳng qua bà ấy không phải cáo tráng mà là nói với anh, anh có một người vợ luôn bao che khuyết điểm cho hai cha con anh. Anh nghe xong, trong lòng cảm giác ấm áp hơn.

"Nghiêm Chân, kỳ thật đây là cái sai của anh. Bà ấy cảm thấy anh hàng năm toàn ở bên ngoài, không thể nào quản giáo con cái tốt được cho nên đối với Gia Minh yêu cầu cũng rất nghiêm khắc. Thời gian dài quá sẽ không biết thế nào để nói yêu thương với thằng bé nữa. Anh nói rồi anh sẽ không bắt buộc tiểu tử kia đi làm những chuyện thằng bé không vừa ý, nhưng lúc này đây chúng ta cũng nên để cho bà ấy có chút thời gian nói chuyện của bọn họ cùng với Gia Minh, có được không em?"

Cô im lặng chớp mắt rồi hỏi, "Ngày mai sẽ đưa thằng bé trở về sao?"

"Ngày mai."

https://thuviensach.vn

"Được." Cô đáp ứng, lại lần nữa nằm trở về trong lòng của anh.

Sự gắn bó như vậy làm cho cô có cảm giác thực thoải mái, cũng rất an tâm. Không bao lâu sao cô nghe thấy tiếng cười của Cố Hoài Việt, cô không khỏi quay đầu đi mà hỏi, "Anh cười cái gì?"

"Anh chỉ muốn làm theo một câu mà Kiều phó sư trưởng đã nói."

"Cái gì?" Cô hỏi thì lại có chút hội hận, cảm giác được câu nói kia khẳng định không phải hay ho gì rồi.

"Kiều Phó sư trưởng nói rằng, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, mà chúng ta đang lãng phí ngàn vàng để thảo luận một vấn đề thế này."

Nghiêm Chân càng không biết nói gì, muốn quay đầu đi chỗ khác lại bị anh nắm lấy thấy lưng, "Anh ngày mai phải đi rồi."

"Em biết mà." Nghiêm Chân buồn bực kêu lên.

Cố Hoài Việt không tức giận, chính là đem cô ôm càng lúc càng gần hơ, cụng trán lên cái trán của Nghiêm Chân rồi nói, "Cho nên đêm nay phải khó quên một chút rồi."

Nói xong còn chưa đợi cô phản ứng lại thì môi của anh đã đè ép tới. Đợi cho người nào đó phản ứng lại được thì cũng đã là xuân tiêu một khắc rồi.

Một đêm triền miên của hai người.

Buổi sáng ngày hôm sau khi tỉnh lại, Nghiêm Chân phát hiện Cố Hoài Việt quả nhiên không có lừa cô, anh mặc quần áo chuẩn bị đi tới Lâm gia đón tiểu gia hỏa kia về nhà.

Thấy cô tỉnh lại, Cố Hoài Việt nói với cô, "Thời gian còn sớm, em nghỉ ngơi thêm chút nữa đi."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân dừng ánh mắt trên người anh, quay chăn ngồi dậy rồi nói, "Em đi cùng với anh nhé?"

Cố Hoài Việt dừng động tác trên tay lại, thuận tiện vuốt mái tóc dài của cô, "Em làm sao vậy?"

Nghiêm Chân cúi đầu, "Em nghĩ là em ngày hôm nói chuyện có chút xúc động, bà ấy là bị em chọc tức mới phải vào viện, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không tốt cho nên vẫn nên đến thỉnh tội thì hơn."

Nghe vậy Cố Hoài Việt cũng cười cười, "Được."

Kỳ thật Nghiêm Chân cũng có một loại tâm tư khác, dù sao có Cố Hoài Việt ở đó, trường hợp nào cũng sẽ không ồn ào hay bế tắc gì cả, cô quả thật là không có chút sợ hãi nào cả.

Xe nhanh chóng chạy đến phía ngoài sân viện của Lâm gia, Nghiêm Chân vừa cởi dây an toàn, vừa ngẩng đầu lên liền thấy một cậu bé dựa vào cửa của Lâm gia. Cô sửng sốt một chút rồi vội vàng xuống xe.

Bạn nhỏ Cố Gia Minh hé ra khuôn mặt bánh bao nhìn cô giáo Nghiêm đang đi tới phía mình, vốn định bảo trì nghiêm túc phê bình cô ấy vài câu nhưng còn chưa kịp than thở ra khỏi miệng thì đã bị Nghiêm Chân ôm lấy cổ, một cái ôm ấm áp làm cho tiểu tư lệnh ngây ngẩn cả, cũng quên "phản công".

"Em không lạnh sao, sao lại ra đứng chờ ở chỗ này?" Nghiêm Chân đưa tay chỉnh lại cái mũ cho tiểu quỷ này.

Tiểu tư lệnh nhìn thủ trưởng chậm rãi đi về phía mình, vội than thở, "Cô giáo, cô rất không có suy nghĩ nha. Em căn bản còn muốn cho cô một sự kinh ngạc mà."

https://thuviensach.vn

Đêm đó khi cô giáo Nghiêm Chân đến Lâm gia giao bản kế hoạch thì tiểu gia hỏa này ở nhà một mình chơi trò chơi, kết quả thủ trưởng gọi điện về nói rằng ngày hôm sau sẽ về nhà một chuyến. Tiểu gia hỏa này tự nhiên vui mừng không thôi, chờ cô giáo Nghiêm trở về thì nói cho cô biết tin tức tốt này, kết quả đợi đến khi cậu bé buồn ngủ mà cô giáo Nghiêm còn chưa có về. Tiểu gia hỏa suy nghĩ một lúc rồi quyết định không nói cho cô giáo Nghiêm biết nữa, cho cô ấy một sự ngạc nhiên vậy.

Kết quả là...

Nghiêm Chân nghe xong tự nhiên cảm thấy xấu hổ không thôi.

Kết quả không nghĩ tới, là hai người lớn bọn họ kết phường cho tiểu tử này một sự ngạc nhiên lớn, đưa thẳng bé đến nhà bà ngoại.

Cố Hoài Việt đến gần, lấy tay nâng mũ của cậu bé lên, tiểu gia hỏa kia cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn theo đôi tay của thủ trưởng.

Chưa tới một tháng mà khuôn mặt của tiểu gia hỏa này đã nhìn mập lên như vậy, nhịn không được mà anh đưa tay nhéo nhéo hai má của Gia Minh, rước lấy cái nhìn căm tức của con trai.

Nghiêm Chân đem tiểu gia hỏa có khuôn mặt bánh bao thoát khỏi bàn tay của Cố Hoài Việt, rồi hỏi cậu bé, "Gia Minh, tối hôm qua có ai mắng em không?"

Tiểu gia hỏa kia chuyển ánh mắt sang nhìn cô, còn chưa kịp nói gì thì phía sau liền truyền đến một giọng nam trầm thấp khàn khàn, "Hừ, vẫn là bướng bỉnh giống nhau, ai có thể mắng tiểu tử nhà mấy người chứ?"

Cố Hoài Việt là người phản ứng đầu tiên, đứng thẳng người, hướng người vừa xuất hiện ở cửa làm quân lễ. Người đến là Lâm lão gia Lâm Trọng Bác.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cũng có chút xấu hổ đứng dậy, nhìn về phía Lâm Trọng Bác đang khoác chiếc áo khoác quân trang, từ trong tay của ông ấy nhận lấy túi sách của tiểu quỷ kia.

Lâm Trọng Bạc nâng tay ý bảo hai người bọn họ thả lỏng người xuống, cúi người xuống nhìn vào đôi mắt của tiểu gia hỏa kia.

Tiểu gia hỏa Cố Gia Minh thông minh lại rất đáng yêu, chớp chớp con mắt một cái rồi cười lên, khiến cho khuôn mặt luôn luôn nghiêm nghị cũng lộ ra nụ cười đầy nhu hòa. Ông ấy hôn lên cái trán rồi xoa xoa đầu của cậu bé, sau đó mới nhìn đến Cố Hoài Việt và Nghiêm Chân vừa mới tới đây.

"Dẫn thằng bé đi đi, miễn cho tiểu tử kia cả ngày nhắc tới món trứng gà của nó."

Cố Hoài Việt vừa gật gật đầu. Tiểu quỷ kia liền chạy tới bên chân của Nghiêm Chân, nắm chặt lấy vạt áo của cô. Nghiêm Chân có chút ngượng ngùng, nắm lấy bả vai của tiểu tử kia.

Một màn này đã chọc cười Lâm Trọng Bác, ông nhìn Cố Hoài Việt, "Đi nhanh đi, nghe nói thời gian của con cũng rất gấp gáp, có thể về nhà nhiều một chút thì về."

Nghiêm Chân trấn an tiểu gia hỏa kia, cắn cắn môi nói, "Lâm lão, cháu không trông thấy giáo sư Tống." Thấy Lâm Trọng Bác nhìn về phía mình, Nghiêm Chân cố gắng làm cho tinh thần của mình hăng hái thêm mà nói, "Ngày hôm qua, cháu cũng không đúng, cháu muốn gặp bà ấy nói lời xin lỗi."

Cô nói thành khẩn như vậy, không nghĩ tới Lâm Trọng Bác hừ một tiếng, bất mãn nói, "Cháu thật ra là đang nhắc nhở cái thân bác, bà già nhà chúng ta ngày hôm qua bị cháu chọc giận quá mức rồi."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân bị ông ấy nói như vậy thì nhanh chóng biến sắc, mặt cả kinh, ngây ngẩn cả người, phản ứn lại là nhìn về phía Cố Hoài Việt. Cố Hoài Việt cũng có chút không hiểu, hơi hơi nhíu mày.

Mắt thấy ba người trước mặt này bị mình hù không ít, Lâm Trọng Bác thoải mái cười, "Được rồi, cũng không dọa mấy đứa nữa, bà ấy đang ngủ ở trên lầu. Tối hôm qua về thì sắc mặt của bà ấy không tốt, một mình vào phòng của Lâm Kha, chờ Gia Minh tới thì ôm tiểu tử kia khóc lớn, khiến cho chúng ta đây bị dọa. Hơn ba giờ sáng mới an ổn mà ngủ..."

Nghiêm Chân vừa nghe mà cảm thấy áy náy không thôi. Cố Hoài Việt cũng phát hiện ra, liền ôm lấy bả vai cô, an ủi cô.

Không e dè mà thân mật như vậy, Lâm Trọng Bác cũng đã nhìn thấy, trong lòng than thở một tiếng. Kha Kha cũng từng có một cơ hội hạnh phúc như vậy, đáng tiếc thật là đáng tiếc, nhớ tới đứa con gái đã mất sớm của mình, trong lòng Lâm lão cũng cảm thấy rất buồn.

Ông phất phất tay, chậm rãi đi thong thả từng bước trở vào bên trong, giọng nói khàn khàn truyền đến, "Người một nhà a, người một nhà."

Nhìn cánh cửa khép dần trước mắt, Cố Hoài Việt quay đầu nhìn một lớn một nhỏ bên cạnh.

Tiểu gia hỏa Cố Gia Minh bị thủ trưởng nhìn chằm chằm như vậy thì không được tự nhiên mà cọ cọ bên người Nghiêm Chân, không có làm chuyện gì xấu nhưng tâm cũng không có vững rồi nha.

Cố Hoài Việt cùng Nghiêm Chân liếc nhau, cười cười.

Anh cúi người xuống, ôm lấy tiểu quỷ kia.

Tiểu quỷ kia nhéo nhéo bả vai của thủ trưởng, "Thủ trưởng làm gì thế?"

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt hôn lên hai má của con trai rồi nói, "Về nhà."

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Hai tháng sau, thời gian quân diễn đã tới.

Sư trưởng sư đoàn D là Thẩm Mạnh Xuyên gần đây cảm giác áp lực rất lớn, vốn bởi vì việc sắp xếp lại biên chế trong quân đội mà trên vai bị chèn một dao cho việc sắp xếp này, hơn nữa quân khu đối với dự án diễn tập quân sự không có sự bố trí này càng thêm coi trọng, toàn bộ sư bộ đều hiểu được lần diễn tập quân sự này là việc rất quan trọng với bọn họ, nếu không thuận lợi thông qua lần khảo nghiệm này thì hậu quả còn lại là không thể tưởng tượng nổi.

Thẩm Mạnh Xuyên mặc một thân quần ão dã chiến trên bãi tập bắn, liên tục hai tháng huấn luyện khiến cho vị đại tá trẻ tuổi này đã có làn da hơi ngăm đen, thân hình cao nhất lại càng thêm cương nghị, mọi thời khắc giống như đang có một cây cung giương lên trong đầu khiến cho vẻ mặt của hắn thoạt nhìn càng thêm nghiêm túc lạnh lùng, dáng đi lẫm liệt sinh uy, toàn thân lộ ra hơi thở thuốc súng, tất cả đều nói lên rằng... đại chiến sắp tới.

Xe tăng, xe dã chiến, xe thiết giáp, pháo tự động đều đã được tập kết ở bãi bắn, chỉ đợi thời khắc nhận mệnh. Ngay cả những cấp lãnh đạo dù chủ quan hay có ý tác chiến đều tập hợp tại bãi bắn, chờ Thẩm Mạnh Xuyên đến. Thẩm Mạnh Xuyên nhìn lướt qua các chiến sĩ của mình, cất bước lên đài.

Đây là chiến trận cuối cùng trước một lần hội nghị quân sự, cũng có thể nói là loại động viên nhỏ đi. Một thượng úy tiến lên đưa cho Thẩm Mạnh Xuyên một bó hoa, hắn nhíu nhíu mày, vươn tay ra nhận.

https://thuviensach.vn

Đứng ở trên đài, Thẩm Mạnh Xuyên nâng cao giọng hô một câu, "Toàn thể các đồng chí... Nghiêm.." Hắn nhìn các chiến sĩ cao ngất như cây tùng của mình ở phía dưới đài mà nói, "Các đồng chí, hội nghị lần này của chúng ta vốn nên triển khai ở trong phòng hội nghị, nhưng là tôi đã chọn ở trong này, tôi nghĩ các đồng chí đều hiểu được. Từ quân nhân này chỉ có thể ở trên chiến trường mới có thể thể hiện ra ý nghĩa của nó."

"Hội nghị lần trước chính ủy đã ủng hộ sĩ khí cho các đồng chí, tôi chỉ muốn nói, chỉ cần đồng chí là một quân nhân đủ tư cách, ở trên chiến trường liền thể hiện được sức mạnh của mình khi ra trận giết địch. Nếu không phải, thì sớm nghỉ ngơi đi." Hắn vung tay lên, nhìn về phía các chiến sĩ đang xếp hàng dài ở dưới đài, nói như xé cổ họng mà hỏi bọn họ, "Dư thừa thì tôi cũng không nói nhiều nữa, tôi chỉ hay các đồng chí một câu, có tin tưởng vào chính mình hay không?"

"Có..." Trên bãi bắn vang lên một thanh âm đinh tai nhức óc này, Thẩm Mạnh Xuyên nghe vào tai mà cũng lộ ra nụ cười vừa lòng.

Sau khi hội nghị chấm dứt, hắn nhanh chóng đi vào văn phòng, thật xa liền thấy chính ủy Triệu Trạch Huy đang đi về phía hắn. Hắn chỉnh mũ rồi hỏi, "Thế nào rồi?"

Triệu Trạch Huy nói, "Chỉ huy trên sư bộ vừa mới gọi điện thoại tới đây, nói Tịch tư lệnh của quân khu sẽ đến đây thị sát diễn tập, hơn nữa sẽ chỉ huy quân khu và học viện lục quân tạo thnfh đoàn quan sát đến đây quan sát..."

Thẩm Mạnh Xuyên nhíu nhíu mày, trả lời một cách không yên lòng, "Uh, đã biết."

Triệu Trạch Huy cùng Thẩm Mạnh Xuyên là bạn nối khố, giờ phút này nói xong cũng thu hồi giọng nói đứng đắn khả quan ban nãy, "Tớ nói này, nghe nói người đối đầu với cậu cũng ở trong đoàn quan sát đấy."

https://thuviensach.vn

"Ai?" Hắn thuận miệng hỏi.

"Tham mưu trưởng sư đoàn A, Cố Hoài Việt."

Thẩm Mạnh Xuyên nhất thời dừng bước, sắc mặt trở nên buồn bực vô cùng, "Hừ."

Sư đoàn D bên kia gối đầu chờ trời sáng, trong khi sư đoàn A bên này lại nghênh đón một buổi sáng yên tĩnh. Sư trưởng của sư đoàn A Lưu Hướng Đồng thi hành việc binh lình lúc bình thường vẫn như thời tức chiến, đối với việc yêu cầu huấn luyện binh lính thì lại rất nghiêm khắc. Sau khẩu lệnh rời giường thổi lên không bao lâu, một lượng xe gồm xe thiết giáp cùng xe tăng đã phải được đưa ra nơi đóng quân, xe chở binh lính cũng phải đi đến sân huấn luyện rồi.

Mới vừa tiến vào văn phòng, Cố Hoài Việt đã bị thông tín viên Tiểu Mã gọi lại, "Tham mưu trưởng, vừa rồi Lương thư ký ở quân khu có gọi điện thoại lại đây tìm anh."

"Có việc gì sao?"

Tiểu Mã lắc lắc đầu, "Lương thư ký chưa nói, nói lát nữa sẽ gọi điện thoại lại."

Cố Hoài Việt mím môi, gọi điện thoại cho thư ký Lương Vĩ Minh của Tịch tư lệnh. Đầu kia điện thoại, Lương Vĩ Minh nói cho anh biết, Tịch tư lệnh yêu cầu anh ba ngày sau đến quân khu báo danh, theo ông ấy cùng đi quan sát diễn tập.

Cố Hoài Việt sửng sốt, sau đó cười, "Đâu không phải ai không biết chuyện của chúng tôi chứ?"

"Đây là mệnh lệnh của Tịch tư lệnh." Lương thư ký cười trừ rồi ngắt điện thoại.

https://thuviensach.vn

Lần diễn tập quân sự này tiến hành tại một căn cứ ở gần thành phố B với phần lớn là về hợp đồng chiến thuật huấn luyện, lựa chọn địa điểm này đối với sư đoàn D mà nói là rất có lợi bởi vì từ nơi sư đoàn D đóng quân xuất phát đến đây chỉ cần đi hơn 280km là có thể tới căn cứ, mà bộ đội Lam quân tác chiến cùng sư đoàn D cần phải đi hơn 500km mới có thể tới được căn cứ.

Thời điểm Cố Hoài Việt tiến vào phòng chỉ huy thì Tịch tư lệnh rõ ràng là đã ngồi ở đó, thấy Cố Hoài Việt thì ông ấy cũng chỉ vẫy vẫy tay với anh, Cố Hoài Việt liền đi đến rồi ngồi xuống bên cạnh ông ấy.

Sau khi anh ngồi xuống thì cùng Tịch tư lệnh nhìn chằm chằm màn hình lớn trên tường đang chiếu tình trạng trên chiến trường lúc này, theo đó có thể thấy được sư đoàn D vì bộ đội chủ lực đã thuận lợi tiến vào được khu vực của hồng quân. Mà một lực lượng nữa của lần diễn tập này là Lam quân đang tiến đến được nửa đường.

Cố Hoài Việt cân nhắc, dựa vào tính tình của Thẩm Mạnh Xuyên, nhất định sẽ lường trước được việc cấp cho đối phương thêm chút thời gian.

Quả nhiên, trên mà hình ở phòng chỉ huy hiện lên bên phía hồng quân đã cho máy bay xuất phát với mục đích tấn công và tiêu diệt nhanh, Lam quân đi được nửa đường cũng đã triển khai phần quan trọng nhất để tập trung tấn công trên không trung. Lam quân cũng bất ngờ, nhưng cũng lập tức tổ chức pháo đạn rồi triển khai phản công. Những phát hỏa lực trên không trung còn chưa kịp ngăn chặn, hồng qua lại phái thêm vài chiếc rồi lại vài chiếc máy bay tiến hành oanh tạc cùng bắn phá, pháo tự động của Lam quân đã bị báo hỏng một cái.

Bộ chỉ huy quyết định lần công kích này hữu hiệu, chỉ huy viên của Lam quân tức giận đến mức chửi âm lên.

https://thuviensach.vn

Tịch Thiếu Phong thay đổi tư thế cho thoải mái một chút, "Đều nói ai binh tất thắng, tiểu này này lân này là nảy sinh ác độc."

(Ai binh tất thắng : quân đội bị áp bức vùng lên mà chiến đấu thì nhất định sẽ chiến thắng)

Cố Hoài Việt cũng cười trừ mà nói, "hắn là không dám thua, không thể thua mà thua cũng không dậy nổi."

Tịch Thiếu Phong ý vị thâm trường liếc mắt nhìn anh một cái, "Biết tôi vì sao gọi cậu đến đây chứ?"

"Đến xem náo nhiệt." Cố Hoài Việt cười cười, "Cháu nghe nói lần này tham gia đối kháng cùng sư đoàn D trừ bỏ đoàn Lam quân lớn nhất này còn có đại đội điện tín, phòng hóa đoàn cùng phòng không doanh làm đại đội đối kháng được điều động từ quân khu, thực lực tương đường, giằng co mạnh mẽ, tự nhiên sẽ có một phen náo nhiệt đẹp mặt thôi."

Tiểu tử này, Tịch Thiếu Phong hừ một tiếng, "Can đảm hơn người, quyết đoán dũng mạnh, dũng cảm quyết chiến với địch thì được xem là một dũng tướng, tiểu tử này là mạnh mẽ, trên mặt vẫn kém cậu một chút, là cần phải rèn luyện thêm nữa."

Quả nhiên, một đường đi tiếp, Lam quân liên tiếp gặp được chướng ngại vật cùng hỏa pháo của hồng quân rải rác khắp nơi, mà Lam quân tự nhiên cũng học được sự ngoan độc, thu về mạng lưới trinh sát, bắt đầu phản kích, áp chết hỏa lực của Hồng quân.

"Xem ra, Thẩm Mạnh Xuyên này tiên cơ thật đúng là có thể chiếm trước được."

Cố Hoài Việt lại mỉm cười, "Nếu đối phương có bố trí phòng vệ căn cứ chắc chắn thì ở bên ngoài lấy được ưu thế cũng không có tính quyết định."

https://thuviensach.vn

Tịch Thiếu Phong lại nhìn anh một cái, quyết định tạm thời trước tên không cùng tên tiểu tử đọc chiến sử nhiều này cùng nhau thảo luận vấn đề này nữa.

Ông xoay người đi, trong chốc lát lại thấy một chai thuốc được đưa tới trước mặt mình, phản ứng đầu tiên chính là nhìn về phía ngươi đang cầm chai thuốc kia... Cố Hoài Việt.

Cố Hoài Việt lập tức tỏ thái độ, "Cháu từ quân khu đi tới, có gặp được dì Chung, dì ấy hỏi nếu cháu lại đây có gặp chú thì nhớ nhắc nhở chú đừng quên uống thuốc."

Tịch Thiếu Phong mặt nhăn, nhíu mày rồi nhận lấy.

Cố Hoài Việt thở phào nhẹ nhõm, "Hoàn thành nhiệm vụ, cháu cũng trở về thôi."

"Như thế nào?"

"Vợ và con trai lại tới đây, cháu đi đón bọn họ."

Nhìn bóng dáng của anh, Tịch Thiếu Phong cười rộ lên.

Cố Hoài Việt lái một chiếc xe quân dụng nhanh chóng chạy về phía sư bộ.

Anh nói cho Tịch Thiếu Phong nghe thực ra cũng không phải là lấy cớ, bạn học Cố Gia Minh nhân dịp ngày quốc tế lao động mà được nghỉ vài, mà Nghiêm Chân làm ở trường học nên cũng được nghỉ vài ngày. Hai người này liên kết lại, liền nhanh chóng bay đến thành phố B này. Chẳng qua anh hiện tại đi ra sân bay đón cũng đã không còn kịp rồi, đành phải để cho Tiểu Mã nhận lấy phần trách nhiệm này.

https://thuviensach.vn

Hiện tại đã là tháng 5, khoảng cách từ lần anh về nhà lần trước cũng đã hơn hai tháng, thời tiết cũng dần ấm lên, qua không bao lâu nữa thì bộ đội có thể thay trang phục mùa hè được rồi.

Cố Hoài Việt đem xe dừng ở dưới lầu, không vội mà đi vào, mà đứng tại chỗ ngẩng đầu lên nhìn. Không có gì bất ngờ xảy ra, đèn trong nhà đã sáng. Anh mỉm cười, nhanh chóng đi lên lầu.

Cửa được mở ra, một túi hành lý nho nhỏ đang được mở ra đặt ở giữa phòng khách mà tiểu gia hỏa kia đang ghé vào trong túi hành lý lấy ra món đồ chơi của mình. Tiểu gia hỏa này đến chỗ nào cũng không quên được vũ khí của mình, rút cuộc cũng lôi ra từ trong túi hành lý một khẩu súng, vui vẻ ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy anh thì ngây ngẩn cả người.

Cố Hoài Việt đứng ở ngoài cửa nhíu mày, ánh mắt của tiểu gia hỏa kia sáng lên, phản ứng rất nhanh chóng là chạy về phía cửa rồi đẩy mạnh một cái, miệng còn ăn nói hùng hồn đầy lý lẽ, "Xong rồi, phòng ngự thất bại, kẻ địch đánh tới cửa nhà rồi." Nói xong thật sự còn muốn đóng cửa.

Cố Hoài Việt bật cười, nắm lấy phía sau áo của tiểu quỷ kia, giáo huấn con trai đồng thời cũng phát hiện ra tiểu gia hỏa này cũng đã nặng hơn. "Lá gan của con ngày càng lướn nhỉ, còn có chí hướng phản tướng nữa rồi."

Tiểu tử kia oa oa kêu lên vài tiếng, không dám cùng thủ trưởng đối đầu, ôm lấy cổ của anh hôn lên mặt như một cách lấy lòng.

Những hành động này đã kinh động đến Nghiêm Chân đang bận rộn ở phòng bếp, cô hơi hơi nhô đầu ra, thấy hai người nháo thành một đoàn cũng sửng sốt một chút, rồi sau đó lại mặc kệ không lên tiếng mà thu hồi thân mình.

Cố Hoài Việt Cố tham mưu trưởng cùng tiểu gia hỏa Cố Gia Minh nhìn nhau một chút.

https://thuviensach.vn

Cố Gia Minh nhỏ giọng mật báo, "Cô giáo Nghiêm còn giận ba đó."

Cố Hoài Việt nhíu mày, buông tiểu gia hỏa kia xuống rồi đi vào phòng bếp.

Trên bếp đang nấu một nồi canh, không cần phải nói, rất tốt cho dạ dày. Trước đó các thứ cần nấu cũng đã được rửa sạch sẽ để ở một bên chuẩn bị nấu nữa thôi.

Anh đứng ở cửa phòng bếp, dừng ánh mắt trên bóng dáng tinh tế đang bận rộn kia. Bỗng nhiên anh phát hiện chỉ cần ở gần người phụ nữ này, anh có thể cảm giác được một mái ấm gia đình là như thế nào, trăm lần thử trăm lần hữu nghiệm.

"Nghiêm Chân." Anh gọi cô một tiếng.

Nghiêm Chân thản nhiên liên tiếng, vẫn tiếp tục động tác trong tay.

"Anh đến giúp em." Nói xong anh cởi đi áo khoác cùng thường phục rồi đến hỗ trợ.

"Không cần." Nghiêm Chân vội văng ngăn anh lại, "Lập tức xong rồi đây, anh làm việc một ngày rồi, đi nghỉ ngơi trong chốc lát đi."

"Không có việc gì." Anh cười nói.

Nghiêm Chân làm bộ tức giận, nói anh đi ra ngoài, "Em nói anh nghỉ ngơi thì anh cứ đi nghỉ ngơi đi."

Quả nhiên là... có chút tức giận?

Cố Hoài Việt bật cười, cầm tay cô, "Vợ à."

Nghiêm Chân tức giận là có nguyên do.

https://thuviensach.vn

Lần đó, khi Cố Hoài Việt cùng Kiều phó sư trưởng cùng nhau trở về thành phố C rồi đến tổng viện trong quân khu thăm ba của Cao chính ủy, vốn là ngày hôm sau phải đi, kết quả là ngày đó bị tiểu quỷ kia cuốn lấy lợi hại quá, lại đi chậm mất một ngày nữa, tới ngày thứ ba mới đi.

Nghiêm Chân muốn sáng sớm nhìn anh đi, kết quả người này buổi sáng đã dậy vụng trộm rời đi, cô ngủ rất sâu, cũng không có tỉnh lại. Cho đến khi cảm giác được bên người man mát thì cô mới từ từ tỉnh lại. Nhìn một bên giường trống không, buồn bã thất thần.

Thời điểm mỗi lần gọi điện thoại thì giọng điệu của cô đều rất bình thường, nhưng vừa nhìn thấy anh thì sự ủy khuất anh mang đến cho cô lại dâng lên.

Nghiêm Chân sợ run, muốn rút tay từ trong tay anh ra, nhưng là anh lại nắm được ngay. Nghiêm Chân đành phải trừng mắt nhìn anh một cái.

"Em còn phải nấu cơm nữa."

"Không tức giận, có được không?" Anh cúi đầu nhìn cô, giọng nói hơi dụ dỗ.

Nghiêm Chân hít một hơi, xem nhẹ sự chua xót vừa mới nảy lên.

"Em không muốn tức giận với anh. Lãng phí thời gian." Thời gian của bọn họ cũng chỉ có vài ngày.

Cố Hoài Việt nở nụ cười, thuận tay vuốt mái tóc của cô, "Rất tốt, tư tưởng giác ngộ rất cao."

Nói xong Nghiêm Chân lại trừng mắt nhìn anh một cái, quả thật cũng không tức giận được.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật anh cũng là bất đắc dĩ, bởi vì anh phát hiện hiệ tại động tác rời nhà đã trở thành thói quen kia càng ngày càng trở nên khó khăn. Thời điểm trước kia, chỉ cần vượt qua được tiểu gia hỏa cũng đã có chút khó khăn, mà hiện tại lại còn thêm một người chỉ nhiều chứ không có ít đi, ngẫm lại thì chỉ có hai chữ có thể hình dung .. nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Đầu tháng năm trong bộ đội cũng có vài ngày nghỉ, nhưng sáng sớm ngày hôm sau Cố Hoài Việt đang muốn đi tới sư bộ, bởi vì còn một chút công việc không có làm xong, anh nghĩ thừa dịp một ngày này nhanh chóng hoàn thành, thời gian còn lại có lẽ nên chỉnh đốn bản thân.

Thời gian trước lão Lưu sinh bệnh phải nằm viện, Cao chính ủy về nhà chiếu cố ba của mình, rất nhiều sự tình đều đặt ở trên người anh để cho anh phụ trách, Cố tham mưu trưởng có một đoạn thời gian rất dài không có nghỉ ngơi tốt, vì thế lần này Lưu Hướng Đông như thế nào cũng không an bài trách nhiệm cho anh, trực tiếp điều anh về nhà cùng vợ và con trai.

Quân lệnh như núi. Cố Hoài Việt có chút bật cười nhưng cũng thật cảm kích mà tiếp nhận.

Tiểu gia hỏa nghe nói thế thì rất vui, điểm tâm không cần Nghiêm Chân thúc giục cũng nhanh chóng ăn xong, còn nhu thuận giúp Nghiêm Chân rửa bát.

Nghiêm Chân kinh ngạc nhìn tiểu gia hỏa này, nhìn đôi tay mập mạp dính đầy xà phòng đang vẫy trong bồn nước, bộ dạng vui mừng tự tại cũng giống như anh vậy.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, Nghiêm Chân đi ra ngoài mở cửa.

Vừa mở cửa ra liền thấy, đứng ngoài cửa là một người đàn ông trung niên mặc quân trang. Nghiêm Chân vừa nhìn liền cảm thấy rất quen thuộc, suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ tới tên của người đàn ông này, "Khương Tùng Niên?"

https://thuviensach.vn

Khương Tùng Niên bị cô nhìn như vậy thì có chút ngượng ngùng, giờ phút này thấy cô nói ra tên của mình thì không khỏi vui vẻ, đứng thẳng người rồi làm quân lễ.

Được người so với Cố Hoài Việt còn lớn tuổi hơn làm quân lễ khiến cho Nghiêm Chân có điểm khó chịu, cô vội vàng hạ thấp người, mời Khương Tùng Niên vào nhà.

Hắn nói trong tay hắn có ít đặc sản, Nghiêm Chân vừa thấy liền ngây ngẩn cả người, "Như thế nào anh còn mang này nọ thế này?"

Khương Tùng Niên cười cười, làn da ngăm đen lộ ra vẻ thẹn thùng, "Tôi là lần đầu tiên đến nhà của tham mưu trưởng mà không có gì cả, đây là đặc sản của quê tôi nên mang tới cho mọi người nếm thử. Cái này cũng không quan trọng lắm mà."

Nghiêm Chân vội vàng mời hắn vào nhà ngồi, Cố tiểu tư lệnh ở phòng bếp nghịch nước, Nghiêm Chân ở phòng khách tiếp đón Khương Tùng Niên.

Khương Tùng Niên sau khi ngồi xuống ghế sofa thì có chút không được tự nhiên mà nhìn chung quanh một vòng. Vợ cùng con của hắn cũng đã ở thành phố B, nhưng cũng đã ở ngoại ô thành phố B này được vài năm trong khu người nhà ở trong viện, chỗ ở là dãy nhà nhỏ nằm ở phía sau sư đoàn trinh thám ở quân khu này. Xem bố cục này cùng với nhà của mình thì cũng không kém chỗ nào.

Tầm mắt dừng ở ngay cốc nướng ấm ở trước mặt, hắn nói, "Ngày nghỉ này mà tham mưu trưởng cũng không có nhà sao?"

"Anh ấy làm việc hết ngày hôm nay nữa mới nghỉ ngơi." Nghiêm Chân cười cười.

https://thuviensach.vn

"À." Khương Tùng Niên gật gật đầu, "Tôi xem trong nhà vẫn còn có điểm trống vắng, còn chưa có tùy quân sao?"

Nghiêm Chân vuốt vuốt tóc, "Cũng không vội ạ, người nhà của Khương phó tiểu đoàn cũng tới đây rồi chứ?"

Khương Tùng Niên cười cười rồi nói, "Vâng, cũng đã tới đây nhiều năm rồi, con gái cũng đã học tới cấp hai rồi, vợ của tôi cũng làm việc cách nơi ở không xa."

Nghiêm Chân nghe vậy cũng có chút hâm mộ, "Như vậy cũng tốt rồi."

Khương Tùng Niên lại thở dài, "Kỳ thật cũng không có gì, vợ tôi cùng đứa con ở thành phố B này tuy vất vả nhưng cũng đã an bài tốt lắm, tôi vừa muốn chuyển nghề chạy lấy người."

Nghiêm Chân không khỏi có chút kinh ngạc, "Năm nay?"

"Uh." Khương Tùng Niên gật gật đầu, "Cũng gần 20 năm rồi, không kỹ thuật không văn hóa thì bộ đội là bất lưu."

Doanh trại quân đội bằng sắt này đào tạo hết lớp lính này tới lớp lính khác, phục viên chuyển nghề là chuyện bình thường. Hơn nữa bộ đội giờ cũng đang là thời kỳ chuyển đổi mô hình này rất nhiều, tin tức hóa bộ đội, càng cần nhiều nhân tài. Giống như Khương Tùng Niên vậy, chỉ lấy được một chứng chỉ sĩ quan của trường đại học cấp cho, sớm vài năm còn có thể, hiện tại tự nhiên liền chuyển theo không kịp với tiến độ hiện nay.

Mặc dù nói như vậy là có chút đả thương người, nhưng cũng là sự thật.

Trầm mặc trong chốc lát, Nghiêm Chân mới hỏi lại, "vậy... sau khi chuyển nghề thì có tính toán gì không?"

https://thuviensach.vn

Vấn đề này có chút trầm trọng, Khương Tùng Niên cầm tay đặt ở trên đầu, "Ở nơi đó đang bắt đầu có an bài cho những chiến sĩ trong biên chế làm việc ở sư đoàn, việc này làm cho tôi rất lo lắng, đặc biệt là vợ cùng con gái..." Nói xong, hắn ngẩng đầu, ánh mắt có chút do dự. Hắn rút cuộc là người ăn nói vụng về, toàn nói vòng luẩn quẩn, "Kỳ thật, tôi hôm nay tìm đến tham mưu trưởng chính là muốn nói chuyện này."

Nghiêm Chân vâng một tiếng, rồi ngồi nghe hắn nói.

Khương Tùng Niên đưa tay vò tóc trên đầu, hắn có chút ngượng ngùng mà nói, "Con gái của tôi hiện ở học cấp hai ở một trường gần nhà, nhưng con bé không có hộ khẩu ở thành phố B, đợi cho đến khi thi vào trường cao đẳng thì còn phải về nhà với ông bà. Điểm ấy thì không phải lo lắng, bởi vì tôi đem công tác an bài ở quê, chẳng qua là trình độ giáo dục ở quê nhà không có tốt như thành phố B, thành phố lớn mà, cái gì cũng đều tiện lợi cả cho nên tôi nghĩ nên để con bé ở chỗ này thi vào trường cao đẳng trước rồi về nhà thăm ông bà sau. Nhưng tôi vừa chuyển nghề nghiệp, phòng ở trong quân doanh cũng không thể ở được nữa, còn phải đi nơi khác để thuy phòng, lại tốn thêm một số tiền đáng kể. Cho nên tôi nghĩ tìm tham mưu trưởng thử xem, nói về vấn đề phòng ở này...."

Nghiêm Chân nghe xong, vẻ mặt không khỏi ngờ ngệch chút xíu. Một lát sau cô lấy lại tinh thần.

"Phòng ở gặp khó khăn gì sao?"

Khương Tùng Niên thở dài, "Tôi rất ít khi hướng mọi người xin về những việc được quy định trong quân đội, lần này cũng là vạn bất đắc dĩ, tôi nghĩ tìm tham mưu trưởng nói xem, xem việc phòng ở có thể trì hoãn việc giao phòng được hay không?" Gặp Nghiêm Chân trầm mặc thì hắn vội vàng nói, "Nếu thật sự phiền toái quá, kỳ thật trước kia tôi còn có chút do dự, sợ cấp lãnh đạo..."

https://thuviensach.vn

"Không có việc gì." Nghiêm Chân đánh gãy lời hắn, "Chuyện này em sẽ nói cùng với Hoài Việt, có thể giúp được thì sẽ tận lực giúp."

Khương Tùng Niên sửng sốt, rất vui mừng mà nói, "Vậy thật cảm ơn hai người."

Nghiêm Chân mỉm cười, nói không sao cả.

Tiễn bước Khương Tùng Niên, Nghiêm Chân ngồi ở trên ghế sofa ngẩn người. Ngồi chỉ trong chốc lát mà cảm thấy hai tay lạnh lẽo, liền cuống quít đi rót cốc nước ấm cầm trong tay. Nhiệt độ nơi bàn tay chậm rãi tăng lên, tinh thần cùng bình ổn xuống.

Tiểu gia hỏa kia còn ở trong phòng bếp nghịch nước, không biết mệt. Bỗng nhiên một thanh âm rơi vỡ từ trong phòng bếp truyền đến, Nghiêm Chân cả kinh, buông cốc nước vào nhìn tiểu quỷ kia.

Bát hoa bằng gốm sứ bị tiểu tử kia làm hỏng một cái, Nghiêm Chân nhìn tay của tiểu quỷ kia, không thấy vết thương nào mới yên lòng.

Cô ngẩng đầu, trừng mắt nhìn tiểu gia hỏa kia đang dán vào góc tường thì mới nói, "Không được nghịch nước nữa, nhanh đi vào phòng học bài đi."

Tiểu gia hỏa kia chu miệng, không tình nguyện mà đi ra ngoài.

Nghiêm Chân đứng ở phòng bếp, nhìn một đống hỗn độn này thì bỗng nhiên cảm giác được từ đáy lòng nảy sinh lên từng cơn sóng mệt mỏi.

.....

.....

Buổi tối, Cố Hoài Việt chuẩn bị vào nhà liền cảm giác được có chút lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

Tiểu gia hỏa kìa ngồi một mình giữa nhà chơi súng của cậu bé, Cố Hoài Việt khõ nhẹ lên đầu con trai, "Con làm sao vậy?"

Tiểu gia hỏa kia ôm chân thủ trưởng, nức nở, "Cô giáo Nghiêm giận con rồi, từ trưa đến giờ cũng không có để ý đến con."

Hả? Cái này làm anh có chút ngạc nhiên, anh xoa xoa tóc con trai, "Con lại làm chuyện gì xấu rồi?"

"Con làm vỡ một cái bát." Tiểu gia hỏa kia nhỏ giọng ngập ngừng nói, "Chuyện xấu này thực nghiêm trọng sao ba?"

Cố Hoài Việt trâm ngầm một chút, xoa đầu tiểu gia hỏa kia rồi nói, "Để ba đi xem."

Phòng ngủ để đèn mờ, Nghiêm Chân nằm ở trên giường, dùng chăn che đầu, cô đang ngủ.

Cố Hoài Việt đi qua, vốn định làm động tác nhỏ nhẹ thay cô dịch góc chăn một chút, không nghĩ lại kinh động tới cô. Nghiêm Chân mở to mắt, từ từ tỉnh dậy, thấy Cố Hoài Việt ngồi ở đầu giường.

"Anh về rồi à?" Cô hàm hồ nói, "Hiện tại là mấy giờ rồi anh?"

"Hơn 6h rồi."

6h, hơn 6h? Nghiêm Chân cuống quít đứng dậy, cô thế nhưng ngủ cả một buổi chiều?

Cố Hoài Việt đỡ lấy cô, "Em thấy mệt mỏi thì nằm trong chốc lát đi, cơm chiều để anh làm cho."

"Không sao đâu." Cô thấp giọng nói, bởi vì vừa tỉnh ngủ nên giọng nói có chút nhỏ nhẹ, so với bình thường thì đáng yêu hơn vài phần. Nghiêm Chân

https://thuviensach.vn

lắc lắc đầu, nhìn về phía Cố Hoài Việt, "Đúng rồi, hôm nay Khương Tùng Niên Khương phó tiểu đoàn đến nhà chúng ta."

"Hả? Anh ấy đến có việc gì sao?"

"Anh ấy sắp tới không phải sẽ phải chuyển nghề sao, nhưng là con gái anh ấy còn đang đi học ở đây..."

Cố Hoài Việt nghĩ tới, "Lão Khương năm nay là cần phải đi, là vấn đề về phòng ở sao?"

"vâng."

Cố Hoài Việt trầm ngâm một lát rồi nói, "Chuyện này cũng không phải chuyện gì lớn, không phải nói người vừa đi thì phòng ở sẽ lập tức bị thu lại liền, bộ đội cũng sẽ cho anh ấy thời gian 1 đến 2 năm gì đó. Đợi lát nữa anh gọi điện thoại cho lão Khương không cần lo lắng, thuận tiệp gọi bên doanh trại chuẩn bị đón người."

Nghiêm Chân nghe xong, không khỏi có chút kinh ngạc, "Dễ dàng giải quyết như vậy?"

Cố Hoài Việt bật cười, "Tuy rằng bộ đội quản lý Nghiêm nhưng cũng không phải không có nhân tính, đều là chiến hữu, không thể làm cho cảm giác của bọn họ với người khác như trà lạnh thế được."

Nghiêm Chân ngẩn người, cười rồi nói với anh, "Hoài Việt, em chưa có nói chuyện của ba cho anh đúng không?"

Cố Hoài Việt ngẩn ra.

Nghiêm Chân ngồi ở trên đầu giường, xoa hai chân mình mà nhìn về phía ngoài cửa sổ, bầu trời đêm yên tĩnh, rất đẹp, thích hợp để nhớ lại, "Ba em tham gia quân ngũ được 8 năm, ông ấy nói rằng con số này rất đẹp, ông ấy

https://thuviensach.vn

nói rằng con số này thực thích hợp khi tham gia quân ngũ. Sau này, khi em 9 tuổi thì ba em chuyển nghề. Rất kỳ quái, có nhiều chuyện trước kia em đều đã quên, nhưng trong ngày này lại cố tình nhớ lại rõ ràng."

Ngày đó ba cô tìm một chiếc xe, đem những vật phẩm tư nhân của ông ở trong quân đội chuyển về. Không có bao nhiêu, chỉ có một ít thư cùng một cái ba lô, còn có cái quân hàm bị gỡ xuống mà thôi.

Cô đứng ở nơi đó, khó hiểu hỏi ba cô đã xảy ra chuyện gì.

Ba cô đối với cô luôn luôn hòa ái, mặc dù là giờ phút này cũng chỉ cười cười, xoa xoa cái trán của cô, "Bé, ba về sau không trở lại quân ngũ nữa, con cùng ba về nhà có được không?"

Cô ngây thơ gật gật đầu, chỉ vào những thứ của phụ thân đang sắp xếp rồi hỏi, "Ba à, ba chỉ có ít đồ này nọ nha..."

Câu trả lời của ba cô chính là nụ cười ấm áp.

Một người quân nhân khi rời khỏi quân ngũ chính là thời điểm phải đối mặt với những sự thật phát sinh nơi xã hội, nhưng dưới tình huống bình thường bọn họ cũng không hướng bộ đội yêu cầu cái gì. Bởi vì họ là một người đàn ông chân chính từng trải và có kinh nghiệm, khiến cho bọn họ có dũng cảm đối mặt với tất cả. Ba của cô cũng là một người như vậy.

"Đoạn thời gian khi ba em về nhà tìm công việc, tin tức về phòng ở lúc đó cũng không có gì nên bà nội liền ở cùng em ở căn phòng của bộ đội kia. Thẳng đến một ngày, người của doanh trại nói cho em biết là rằng muốn thu phòng ở, ba ngày sau phải rời đi."

"Khi đó ba của em còn ở nhà chờ tin tức công việc, không thể trực tiếp trở lại quân doanh, ông ấy nhờ quan hệ mà liên hệ với trưởng ban của doanh trại, thậm chí cả phó lữ trưởng chủ quản của chuyện này nữa. Nhưng bọn họ đều nói với ba em rằng đây là mệnh lệnh toàn sư bộ, phải trong

https://thuviensach.vn

vòng ba ngày giao lại phòng ở." Cô dừng một lát rồi nói tiếp, "Kỳ thật trước đó cũng có bác thúc gicuj chúng em giao phòng ở, vì thế còn ghi cả số điện nước của phòng. Sau này ba em tìm người giúp nên để cho em và bà ở thêm được mấy tháng, ba em vì ngừa vạn nhất còn cố ý đóng mấy trăm đồng tiền điện nước. Nhưng lúc đó cũng không có được nữa, vị trưởng ban kia nói rằng sợ đem cả tiền điện nước của các phòng đóng đi chăng nữa thì chúng em cũng phải đi." Nói tới đây, lông mi của Nghiêm Chân khẽ run run, Cố Hoài Việt giống như dự cảm được cái gì đó, anh cầm lấy tay của cô, quả nhiên là rất lạnh.

"Em gọi điện thoại cho ba, ở trong điện thoại sợ hãi mà khóc, ba liền an ủi em, nói không có việc gì đâu, ông ấy sẽ lập tức tới, lúc đó ông ấy đã ngồi trên tàu rồi. Nhưng ngay tại thời điểm em và bà cùng nhau đóng gói hành lý thì nhận được điện thoại của bệnh viện, nói rằng bệnh nhồi máu cơ tim của ba em lại phát tác, trước khi đưa đến bệnh viện không được cứu chữa kịp thời nên đã qua đời."

Nói tới đây cô gắt gao cầm lấy tay của anh, "Em vẫn không biết ông ấy có bệnh, hơn nữa em vẫn không thể tin được, người mà em rất kính trọng lại dùng phương thức như thế để rời đi nhân thế. Nằm trên một giường bệnh lạnh băng của một thành phố xa lạ."

Cô nở nụ cười, nhưng là sự tươi cười này ở trong mắt của anh là sự thống khổ vô cùng, Cố Hoài Việt nắm chặt lấy tay cô.

Sau khi những người trong bộ đội cũng biết, cũng chỉ biết ngượng ngùng mà thúc giục bọn họ giao phòng ở, còn nhân tiện giúp ba cô cử hành tang lễ. Sĩ quan chuyển nghề thì bộ đội đều cấp phí ổn định cho từng người, lúc ấy ba cô còn chưa có lĩnh số tiền này mà số tiền này cũng có chưa có trong kế hoạch vì thế ở trong lễ tang, phó lữ trưởng mới đem số tiền kia đưa cho bà và cô. Bà nội cầm số tiền kia mà nước mắt rơi lã chã.

https://thuviensach.vn

"Sau có một lần, em cùng bà nội cùng nhau xem một tiết mục ở trên tivi, trong đó đang chiếu cảnh các lão binh xuất ngũ, một đám người sắt đá hùng dũng mà khóc như những đứa trẻ thì em liền hỏi bà nội. Em hỏi bà rằng ba em lúc chuyển nghề có phải hay không cũng khó khăn như vậy? Bà nội nói, đương nhiên, nhưng tính của ba em mạnh mẽ, cái gì khổ đều nghẹn ở trong lòng." Nói đến đây làm cho cô đỏ cả mắt, nhìn về phía Cố Hoài Việt, "Em hiện tại cuối cùng cũng hiểu được một việc, thời điểm trước đây khi ba em rời khỏi bộ đội, em chưa bao giờ cho ông ấy được sự an ủi nào cả. Sau khi ông ấy mất, em đối với nơi đó chỉ có hận, em hận nơi mà ông ấy từng nhiệt tình yêu thương, em nghĩ rằng ba nhất định sẽ rất thất vọng về em."

Anh cũng không biết cô đem đau xót mai sâu như vậy, giờ phút này cô nói ra làm cho anh nhất thời không thể chống đỡ được cùng cô mà cảm thấy khó chịu. Cố Hoài Việt ôm chặt cô, hôn lên hai bên thái dương của cô, giọng nói của chút trầm xuống, "Nghiêm Chân, em đừng nói nữa..."

Cô nghĩ tới cả đời này đều rời xa những người mặc quân trang đó, bởi vì vừa nhìn thấy bọn họ thì cô liền không tự chủ được nhớ tới ba mình. Đối với bọn họ cô không thể yêu nhưng cũng hận không thể gỡ xuống được, cho nên cô lựa chọn rời xa. Nhưng vừa vặn thay cô lại gả cho một quân nhân như vậy, một người quân nhân chân chính. Cô thậm chí hâm mộ KHương Tùng Niên, thời điểm hắn cô độc và bất lực có thể gặp được một người giúp đỡ hắn như vậy. Anh làm cho cô cảm giác được sự ấm áp.

"Hoài Việt."

"Sao em?"

"Cảm ơn anh."

Cảm ơn anh đã làm cho nỗi hận thù và phẫn uất trong cô tiêu tan đi.

Cố Hoài Việt nở nụ cười, thay cô lau đi nước mắt, "Em đừng nói ngốc nữa. Nghiêm Chân, cùng anh và con sống những tháng ngày vui vẻ và đừng

https://thuviensach.vn

nghĩ tới những khổ sở này có được không?"

"vâng." Nghiêm Chân gật gật đầu, lẳng lặng gối đầu lên bờ vai của anh. Thật lâu sau, mới rầu rĩ nở nụ cười, vì tính trẻ con của chính mình mà cảm thấy thẹn thùng, "Em gần đây có phải là đa sầu đa cảm lắm không?"

"Có chút rồi." Cố Hoài Việt nghiêng đầu, hôn lên khuôn mặt của cô, "Nhưng anh rất thích."

Nghiêm Chân thẹn thùng đẩy anh ra, đứng thẳng dậy thì thấy cái đầu nhỏ của tiểu gia hỏa nào đó đang lấp ló ở cửa.

"Gia Minh." Cô gọi tên cậu bé, làm cho kế hoạch rình coi của tiểu quỷ kia bị tan biến.

Tiểu gia hỏa kia chu miệng, không tình nguyện bị bắt ngay tại trận, "Em... em không phải đến nhìn lén... em đói bụng."

Bộ dạng giấu đầu lòi đuôi này chọc cười Cố Hoài Việt, anh xoa đầu tiểu tử kia rồi nói, "Đi, chúng ta đi nấu cơm nào."

Nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ rời đi, Nghiêm Chân nở một nụ cười từ nội tâm.

Cô cúi đầu, sờ miếng ngọc bội đang treo trên cổ mình rồi thấp giọng nói, "Ba à, ba có thấy không? Con hiện tại rất hạnh phúc..."

https://thuviensach.vn

Chương 49

Cố tiểu tư lệnh hôm nay rất hưng phấn.

Tuy rằng ngày nghỉ đã qua đi hai ngày nhưng đối với việc Cố thủ trưởng chủ động không đi ra ngoài vào ngày nghỉ này mà hành vi ở nhà ở bên cạnh hai người bọn họ thì rất vừa lòng.

Tiểu gia hỏa kia mặc một chiếc áo màu hồng có kẻ ô vuông, một chiếc quần màu lam, đầu đội một chiếc mũ lệch, ánh mắt sáng ngời hữu thần nhìn thẳng phía trước. Biểu tình của tiểu tử kia thật giống như là Cố Hoài Việt lái không phải một chiếc xe Jeep, mà là một chiếc xe tăng, cầm súng trong tay chỉa ra phia ngoài là có thể trực tiếp làm pháo của xe tăng bắn phá kẻ địch rồi.

Trên miệng còn luôn nói một câu, "Ba à, chúng ta đi làm sao đây?"

Hôm nay mới xem như ngày nghỉ đầu tiên của Cố Hoài Việt.

Trước khi ra khỏi nhà anh cố ý thay đổi một thân thường phục, Nghiêm Chân rất ít khi thấy anh mặc thường phục. Kỳ thật so với khi mặc quân trang cũng không kém là mấy, nhưng hơi thở xung quanh con người anh nhu hòa hơn rất nhiều.

Cố Hoài Việt khõ nhẹ đầu con trai rồi hỏi, "Con muốn đi chỗ nào? Hôm nay ba chủ yếu sẽ phụ trách vấn đề lái xe tiến về phía trước thôi, còn hướng tiến công cụ thể thì con tự quyết định."

Có thể nhìn ra được tâm tình của anh hôm nay rất tốt.

https://thuviensach.vn

Tiểu gia hỏa kia rất vui vẻ nhưng bị dây an toàn làm vướng nên chỉ đành phải di chuyển cái đầu qua nhìn Nghiêm Chân, "Cô giáo Nghiêm, chúng ta đi chỗ nào chơi đây?"

Nghiêm Chân hướng cậu bé cười cười, "Không phải là em quyết định sao? Em nói đi chỗ nào thì sẽ đi chỗ đó."

Cố tiểu tư lệnh bắt đầu suy tư.

Công viên trò chơi? Vườn bách thú? Không được, đó là nơi vui chơi của tiểu nha đầu Lâm Tiểu Tiểu kia rồi.

Trung tâm thương mại? Không được, mình đã có súng rồi.

.....

Dần dần tiểu gia hỏa kia bắt đầu nhíu mày.

Tiểu gia hỏa kia lại hé ra khuôn mặt bánh bao khiến cho Nghiêm Chân nhìn vào mà không khỏi bật cười.

Cố Hoài Việt liếc mắt nhìn con trai rồi ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy áp phích lớn đặt ở ngoài rạp chiếu phim nên đề nghị, "Đi xem phim thì thế nào?"

Tiểu gia hỏa kia nghiêng đầu, vừa nhìn thấy đúng là loại hình mình thích thì liền vui vẻ gật đầu.

Rạp chiếu phim nằm ở tầng 10 của trung tâm thương mại, Cố tham mưu trưởng xếp hàng mua vé, Nghiêm Chân cùng tiểu gia hỏa kia ở phía ngoài chờ. Tiểu gia hỏa kia đã cầm bỏng ngô mà ăn đến phồng cả miệng. Nghiêm Chân ngồi ở chỗ đó đã có chút sợ run, nếu như đem tiểu quỷ đang ở bên người này xem nhẹ đi thì bọn họ có thể xem như là đang hẹn hò không?

Nghiêm Chân nghĩ một chút mà không khỏi bật cười.

https://thuviensach.vn

Người khác đều là hẹn hò, yêu nhau rồi mới kết hôn. Mà bọn họ lại vừa vặn ngược lại. Nhưng trăm sông đổ về một biển là được rồi.

"Cô giáo Nghiêm, em muốn uống coca." Tiểu gia hỏa kia gào to lên.

Nghiêm Chân tức giận nhướng mày, có tiểu tử này ở đây cho dù có không khí đi nữa cũng bị phá hư thôi.

Cố Hoài Việt đi tới đem vé đưa cho Nghiêm Chân, nhân tiện cầm lấy tay cô.

Hôm nay thời tiết hơi lạnh, Cố Hoài Việt nắm lấy tay cô, không khỏi nhíu mày, "Tay em như thế nào mà lạnh như vậy?"

Nghiêm Chân trừng mắt nhìn anh, đôi mắt trầm tĩnh vốn có nay lại lộ ra vài phần giảo hoạt, "Anh đã từng nghe qua một câu này chưa?"

"Gì?"

"Tay lạnh có người thương mà."

Cố Hoài Việt giật mình một chút, mới ý thức được cô vẫn hay nói giỡn, bàn tay đang nắm lấy tay cô không khỏi dùng lực, như là đem đến sự ám áp cho cô vậy.

Bộ phim đã đến giờ chiếu.

Tiểu gia hỏa kia xem rất vui vẻ phấn chấn, mà Nghiêm Chân lại có chút buồn ngủ.

Cố Hoài Việt xem cũng thật chăm chú, thẳng đến khi trên vai có cảm giác nặng nề, mới phát hiện ra người nào đó đang ngủ. Anh giật mình rồi sau đó cười cười, điều chỉnh lại tư thế ngồi để cho ngủ thoải mái một chút.

https://thuviensach.vn

Từ khi tham gia quân ngũ cho tới nay, số lần đi chơi như vậy có thể đếm trên đầu ngón tay. Anh không biết tiêu chuẩn nào có thể học theo nhưng cảm giác giống như hiện tại thì cũng rất tốt.

Khi suy nghĩ của anh đang chạy đi xa hết sức thì tiếng chuông điện thoại trong túi vang lên. Cố Hoài Việt vừa thấy dãy số, do dự một lát rồi mới ấn nút nghe.

Đầu kia điện thoại vang lên giọng nói có chút dồn dập, anh nghe không được rõ ràng lắm, đang muốn đứng dậy đi ra ngoài thì mới nhớ tới Nghiêm Chân đang còn ngủ, quay đầu lại nhìn thì thấy cô đã mở mắt rồi.

Nghiêm Chân nhìn anh cầm điện thoại liền biết có việc, "Anh đi nghe điện thoại đi."

Cố Hoài Việt hé ra một nụ cười rồi đi ra ngoài.

Là thông tín viên Tiểu Mã gọi điện thoại tới, nói vừa rồi phó chỉ huy cuộc diễn tập Triệu thượng tá vừa mới gọi điện thoại gấp cho hắn nói rằng Tịch tư lệnh vì mệt nhọc quá độ mà phải vào viện, hiện tại ở bệnh viện nhưng muốn gặp anh.

Cố Hoài Việt nói đã biết rồi tắt điện thoại, lông mày thẳng tắp ban nãy giờ phút này đã nhăn lại. Nhưng cũng đúng lúc này bộ phim kết thúc, đám người đi ra ngoài. Anh vừa ngẩng đầu liền thấy Nghiêm Chân cùng tiểu gia hỏa Cố Gia Minh kia.

Nghiêm Chân nhìn vẻ mặt ngưng trọng của anh mà vội hỏi, "Xảy ra chuyện gì rồi sao anh?"

Anh đỡ lấy bả vai cô, nhìn con trai rồi lại nhìn cô một lượt rồi mới nói, "Chú Tịch vào viện rồi..."

Nghiêm Chân lập tức có chút khẩn trương, "Có nghiêm trọng không?"

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt lắc lắc đầu, "Họ nói là tình huống khống chế được, thời gian này trong bộ đội đang diễn ra đợt diễn tập, chú Tịch tránh không được, tinh thần và khí lực cũng cạn kiệt đi."

"Vậy giờ chúng ta đi thăm chú ấy chứ?"

Ánh mắt của Cố Hoài Việt dừng ở trên người cô, anh cười cười, "Hôm nay khoan đã đi đến đó, chú ấy vừa mới tỉnh, gặp nhiều người như vậy cũng không tốt. Anh đưa hai người về nhà trước, sau đó đến bệnh viện thăm chú ấy."

Như vậy cũng tốt, Nghiêm Chân gật đầu đồng ý.

.....

Tịch Thiếu Phong được xem như là người có thần kinh bách chiến.

Bắt đầu từ nửa cuộc đời trước đây, năm 18 tuổi bắt đầu vào đóng quân ở Tây Tạng, thời điểm người ta đem hồng kỳ năm sao cắm lên nóc nhà thế giới thì ông ấy vẫn còn nhỏ. Mà đợi đến khi ông trưởng thành, đủ 18 tuổi để tòng quân nhập ngũ thì Tây Tạng sớm đã giải phóng, cũng bắt đầu thời kỳ hòa bình kiến thiết. Lúc đó 18 quân đoàn phiên hiệu sớm bị hủy bỏ, Tịch Thiếu Phong liền đợi một ngày sẽ trở thành một người tham gia quân ngũ trong 18 quân đoàn đó.

Theo như lời của ông ấy nói thì người làm lính ở cao nguyên này thì xương cốt đều phải cứng rắn hơn ba phần so với những quân nhân ở nơi khác, mà hiện tại khi ông nằm ở trên giường hơn nữa còn vì sinh bệnh mà phải nằm trên giường khiến ông rất không vừa ý.

Ông liền đưa ly nước mà Chúng Lê Anh vừa đưa qua để uống thuốc rồi nhìn thẳng về phía Cố Hoài Việt đang đứng trước mặt mình.

"Tôi gọi cậu tới đây, cậu có ý kiến gì không?"

https://thuviensach.vn

"Báo cáo tư lệnh, không có."

"Không có mới là lạ." Ông trừng mắt nhìn anh một cái, chỉ là bộ dáng đứng thẳng người không nhúc nhích kia đã nói lên rằng anh thực có ý kiến.

Cố Hoài Việt hợp thời thả lỏng tâm tình, lấy áp lực giảm bớt sự ngưỡng mộ đối với Tịch tư lệch của mình.

Tịch Thiếu Phong nâng cánh tay, có chút cố hết sức mà nói, "Mặc kệ cậu có ý kiến hay không, cậu hiện tại phải đi đến căn cứ diễn tập quan sát một lần nữa cho tôi, sau đó trở về báo cáo cho tôi nghe. Đi đi..."

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Chung Lê Anh còn có chút phản đối, "Nghiêm Chân còn ở chỗ này, ông cũng đừng ép buộc hai đứa nó thế."

Tịch Thiếu Phong cười cười, nhíu mày nhìn Cố Hoài Việt, "Ý tứ của cậu?"

Cố Hoài Việt trầm mặc vài giây, nghiêm cẩn hành lễ, "Phục tùng mệnh lệnh."

Tuy rằng khẩu hiệu kêu vang nhưng đến khi ngồi trong xe thì Cố Hoài Việt cũng chỉ biết cười khổ.

Anh gọi điện thoại cho Nghiêm Chân, báo cho cô biết anh phải đi đến căn cứ.

Cô ở đầu kia kia lắng lặng nghe, chờ anh nói xong mới nhẹ giọng nói, "Anh đi đi, trên đường cẩn thận." Nói xong lại rất nhanh bổ sung thêm một câu, "Em và Gia Minh ở nhà chờ anh."

Tắt điện thoại, Cố Hoài Việt cầm tay lái, thở sâu, hướng về phía căn cứ diễn tập mà đi.

Sau ba giờ hành trình, anh bị các chướng ngại vật ngăn lại gần nửa giờ.

https://thuviensach.vn

Nhảy xuống xe, Cố Hoài Việt đi nhanh dẫn đường đi vào đại sảnh. Tịch tư lệnh vào bệnh viện, hiện tại đổi lại là Lộ phó tư lệnh ngồi ở chỗ này, đối diện với màn hình lớn mà nhíu mày.

Cố Hoài Việt ngồi xuống bên người phó chỉ huy Triệu Nguy, "Tình huống hiện tại như thế nào rồi?"

Triệu Nguy lắc lắc đầu, "Không quá lác quan." Đối với sư đoàn D mà nói là vậy.

Cố Hoài Việt ở một bên nhìn chằm chằm lên màn hình lớn, một bên nghe Triệu Nguy nói.

"Phía Lam quân gửi điện tín chống đội phân đội đối với hồng quân thì sự áp chế càng lớn thêm, hơn nữa dựa vào sự quấy nhiễu virus gián đoạn của bên thông tin cả họ. Hiện tại hồng quân tư lệnh Thẩm Mạnh Xuyên phỏng chừng chính là đang sốt ruột, hắn cùng với binh của hắn mất đi liên lạc đã hơn 5 tiếng rồi." Triệu Nguy xem xét thời thế, bỗng nhiên xoay người qua hỏi Cố Hoài Việt, "Anh nói xem sư đoàn D này, có thể hay không bị hỗn loạn?"

"Không có." Cố Hoài Việt trả lời rất nhanh.

Triệu Nguy có chút kinh ngạc nhìn anh.

"Thậm Mạnh Xuyên là cao thủ giải độc hơn nữa anh ta cũng am hiểu việc sử dụng vũ khí như thế nào trên chiến trận."

Quả thuật, từ bản đồ có thể nhìn ra, tuy rằng bộ đội của hắn chia năm sẻ bảy, thậm chí là cơ cấu tổ chức bị nhiễu loạn nhưng đáng quan tâm nhất là năng lực tác chiến của từng binh sĩ luôn luôn là do Thẩm Mạnh Xuyên chú trọng mà huấn luyện, nên vào thời khắc này vẫn còn có ưu thế.

https://thuviensach.vn

Hồng quân một bên tiến hành phản kháng lại sự quấy nhiễu áp chế mấy giờ qua, một bên điều chỉnh lại việc bố trí một lần nữa, thành công khiến cho Lam quân lui giữ đến khu vực đường đồi núi số ba rồi. Nhưng mà còn chưa đợi Thẩm Mạnh Xuyên kịp đắc ý, Lam quân từ hai bên đi ra với những chiếc xe việt dã, xe tăng cùng một cái pháo tự đồng đáp trả lại thế tấn công vừa rồi của hồng quân tư lệnh, hồng quân tư lệnh bị bắt bắt đầu cấu trúc phòng tuyến ngắm bắn kẻ thù.

Cố Hoài Việt than thở, "Hắn vẫn là sốt ruột."

Lộ phó tư lệnh nghe thấy được liền quay đầu nhìn anh, "Tiếp tục đi."

Cố Hoài Việt đành phải tiếp tục nói, "Theo tôi được biết những người nhà của Lam Quân đều kinh doanh thuyền bè, cho dù đem bọn họ đuổi tới bờ sông cũng không nhất định có thể thắng được, Lam quân chỉ cần hi sinh một đám binh lực là có thể làm ra một cái cầu nổi."

Lộ phó tư lệnh nở nụ cười, vỗ vỗ bờ vai của anh, "Đi, chúng ta đi xem sư đoàn D một chút."

Đợi cho bọn họ đến được sư đoàn D, ngọn đồi số ba cũng đã bị Lam quân chiếm đóng, dấu hiệu này cho thấy được ở giai đoạn đầu của cuộc diễn tập thứ nhất thì hồng quân tư lệnh đã thất bại.

Cố Hoài Việt đi theo Lộ phó tư lệnh tiến vào lều trại thì thấy Thẩm Mạnh Xuyên đang cúi người xem sa bàn, thấy Lộ phó tư lệnh thì lập tức đứng vững làm quân lễ.

Lộ phó tư lệnh cười hỏi, "Thẩm sư trưởng, diễn tập kế tiếp này định đánh thế nào đây? Trong lòng cậu có kế hoạch chưa?"

Thẩm Mạnh Xuyên đứng thẳng người, có thể so với quân tư của Cố Hoài Việt ở trong phòng bệnh của Tịch Thiếu Phong, "Có."

https://thuviensach.vn

(quân tư : tư thế của người quân nhân.)

"Vậy đi." Lộ phó tư lệnh gật gật đầu, đi về phía sa bàn.

Thẩm Mạnh Xuyên nhân cơ hội này mà nhìn sang Cố Hoài Việt, đánh giá một chút từ trên xuống dưới, thấy thường phục quân trang không nhiễm một hạt bụi rồi lại cúi đầu nhìn chiến phục dính đầy khói bụi giữa làn súng đạn của chính mình rồi nói, "Không chê chứ, bắt tay cái nào?"

Cố tham mưu trưởng thực bình tĩnh, thực thong dong mà đối diện với Thẩm Mạnh Xuyên đang làm khó dễ mình, vươn tay ra.

"Lát nữa có thời gian không?"

"Có." Thẩm Mạnh Xuyên vò tóc, "Giai đoạn thứ nhất của cuộc diễn tập đã thất bại, cấp trên cho tôi thời gian hồi phục nghỉ ngơi. Sao thế?"

Cố Hoài Việt không thể không thừa nhận, tên họ Thẩm này sẽ có biện pháp đem bộ đội của chính mình giống như quân đội hỗn tạp của nhiều quốc gia, mà hắn cũng không giống người chỉ huy mà càng giống đạo tặc.

"Tịch tư lệnh nằm viện, không thể quan sát hiện trường, cho nên cậu đi bệnh viện mà báo cáo với ông ấy đi."

Thẩm Mạnh Xuyên giống như bị nghẹn vậy, sau đó mới thấp giọng rủa một câu, "Cậu còn muốn tôi đi báo cáo, cậu còn muốn làm cho Lão Tịch xuất viện không thế?"

Cố Hoài Việt, "...."

Không lâu sau, hai người đi xe việt dã tới, cũng đã đứng trước cửa bệnh viện.

Cố Hoài Việt cùng Thẩm Mạnh Xuyên một trước một sau xuống xe, vẫn duy trì thành đội hình hai người đi vào trong, bước đi cũng thực nhất trí.

https://thuviensach.vn

Ý nghĩ phát ra từ nội tâm của Thẩm Mạnh Xuyên là muốn phá hư đi sự nhất trí giữa hai người như thế này, nhưng đổi lại là hắn ta cũng đã đi rồi vì thế đành phải tiếp tục bảo trì đội hình, bước nhanh vào trong.

Cố Hoài Việt vẫn thực bình tĩnh, thẳng đến khi trước tới cửa thì mới hơi nhíu mày. Anh nghe thấy được tiếng cười từ bên trong, ngây thơ chất phác, mềm mại mà trầm ấm.

"Ai ở bên trong?" Thẩm Mạnh Xuyên vội hỏi.

Cố Hoài Việt liếc nhìn hắn một cái rồi nói, "Vợ cùng con trai của tôi."

Nói xong đẩy cửa mà vào.

Nghiêm Chân đang ở trên ghế sofa nói chuyện cùng Chung Lê Anh, mà Tịch Thiếu Phong nằm ở trên giường bệnh thì bị tiểu gia hỏa kia chọc cười không ngừng. ông buông tờ báo trong tay, xoa đầu tiểu gia hỏa kia, nhìn về phía hai người mới tới.

Cố Hoài Việt cùng Thẩm Mạnh Xuyên đứng thẳng người làm quân lễ, Tịch Thiếu Phong khoát tay.

Hiện tại cũng đã 8h tối, ông không nghĩ rằng có thể nhìn thấy Thẩm Mạnh Xuyên vào lúc này. Trong lòng đối với tình huống của cuộc diễn tập cũng đánh giá rất rõ ràng.

Biết bọn họ muốn nói chuyện, Nghiêm Chân kéo tiểu gia hỏa cùng Chung Lê Anh đi ra phía gian ngoài.

Cố Hoài Việt gọi cô lại, "Đã trễ thế này, anh gọi người đưa mọi người trở về nhé."

Nghiêm Chân lắc đầu, "Không cần vội thế đâu, em ở đây nói chuyện cùng dì Chung là được rồi."

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt nhìn theo bóng dáng của Chung Lê Anh nắm tay tiểu gia hỏa kia đi ra ngoài thì cũng gật đầu.

Nghiêm Chân cười cười với anh, khi chuyển ánh mắt thì nhìn thấy Thẩm Mạnh Xuyên.

Hắn mới từ nơi diễn tập đến, mấy màu sắc ngụy trang trên mặt còn chưa có rửa. Giờ phút này nhìn thấy cô cũng là giật mình sửng sốt một chút, rồi sau đó cũng nở nụ cười coi như chào hỏi.

Nghiêm Chân theo xe của sư trưởng Lưu Hướng Đông mà tới đây, thời điểm đến là khi Tịch tư lệnh vừa mới ngủ mà Chung Lê ANh thì ngồi ở bên ngoài, vụng trộm gạt nước mắt, thấy cô đi qua lại cuống quít lau đi.

Nghiêm Chân không biết nên nói cái gì nữa, Chung Lê Anh dù sao cũng là một người vợ của quân nhân, ngay cả 10 năm kia ở Tây Tạng cũng đã cùng Tịch Thiếu Phong sống qua, chuyện có thể làm cho bà ấy khóc chỉ sợ không nhiều lắm.

Vừa mới ở phòng bệnh Nghiêm Chân không có nói tới chuyện bệnh tình của Tịch Thiếu Phong trước mặt ông ấy, nay cửa đã đóng lại, cô không khỏi hỏi, "Dì Chung, bệnh của chú Tịch nghiêm trọng lắm sao?"

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi thì Chung Lê Anh vừa ổn định cảm xúc lại có chút dao động. Bà lắc lắc đầu, hốc mắt ửng đỏ, "Lão gia hỏa này là cố chấp muốn chết, nếu không vào viện một lần không biết tầm quan trọng của sức khỏe đối với bản thân ông ấy. Dì nhìn ông ấy sớm muốn gì cũng hại thân thôi."

Thời gian trước Tịch Thiếu Phong vì ung thư tế bào gan đã làm phẫu thuật một lần, sau phẫu thuật bác sĩ yêu cầu ông ấy kiên trì tham gia hóa trị liệu một thời gian. Chung Lê Anh cũng dựa theo lời dặn đó, Tịch Thiếu Phong mỗi lần đều đồng ý nhưng có việc lại dễ dàng quên đi chuyện này.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân đưa cho bà tớ khăn giấy, thấy bà ấy cũng dần dần thở đều lại. Chung Lê Anh lẳng lặng trì hoãn trong chốc lát, nhìn cô rồi nở nụ cười, "Để cho cháu chế giễu rồi."

Nghiêm Chân lắc lắc đầu,, ngồi xuống bên cạnh bà, ánh mắt dừng ở trên người tiểu gia hỏa đang chơi súng ở cách đó không xa, rồi nở nụ cười, "Có dì ở đây thì chú Tịch rất hạnh phúc."

Chung Lê Anh hừ một tiếng, "Ông ấy cũng mặc kệ dì, lúc còn trẻ có một lần cũng muốn tham gia diễn tập, thời điểm áp sát vào mục tiêu dẫn đường, do gần quá nên bị đạn bắn trúng chân cùng bụng, thời điểm đưa đến bệnh viện cả người máu chảy đầm đìa. Dì xem sợ tới mức chỉ biết đứng đó khóc, nhưng cháu có biết ông ấy tỉnh lại thì nói gì không?" Chung Lê Anh bắt chước giọng điệu của Tịch Thiếu Phong, "Như thế nào đưa tôi đến bệnh viện rồi, hy sinh cũng muốn hy sinh ở trên chiến trường thôi."

Nói xong, bà nở nụ cười nhưng trong ánh mắt lại sóng sánh nước mắt chưa được lau khô.

Nghiêm Chân lén lút cầm tay bà, "Kỳ thật chỉ là chú ấy lừa dì thôi mà."

Trên đời này có một loại anh hùng thật sự, tên là ôn nhu hương.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, Cố Hoài Việt cùng Thẩm Mạnh Xuyên đi ra.

Nghiêm Chân vội vàng đứng dậy hỏi, "Chú Tịch thế nào rồi?"

"Chú ấy hơi mệt, trước hết nên nghỉ ngơi." Anh nói xong rồi nhìn về phía Chung Lê Anh, "Dì Chung, chú ấy nhờ cháu đưa dì trở về. Giờ cũng đã trễ thế này, dì cũng nên nghỉ ngơi..."

Chung Lê Anh lắc lắc đầu, "Lát nữa Tiểu Tiểu cũng tới đây, dì ở đây đợi con bé một chút." Tích Tiểu là con gái mà Tịch Thiếu Phong cùng Chung Lê Anh thu dưỡng, du học ở nước ngoài, mới về nước chợt nghe nói ba bị bệnh tim phải nhập viện, giờ này đang vội vàng chạy đến đây. Tịch Thiếu Phong không muốn con gái phải lo lắng nhưng còn không có biết rằng con gái mình đã về nước.

Cố Hoài Việt cũng không miễn cưỡng bà ấy nữa, mang theo Nghiêm Chân cùng Gia Minh về nhà.

Thẩm Mạnh Xuyên cùng với bọn họ cùng nhau đi ra khỏi phòng bệnh, tiểu gia hỏa kia hiển nhiên đối với những ký ức về miệng quạ đên Thẩm Mạnh Xuyên này vẫn còn mới mẻ, nên không tránh khỏi cứ quay đầu cố ý trừng mắt liếc nhìn hắn mấy cái.

Đến lần thứ ba thì Thẩm Mạnh Xuyên liền buồn bực, trừng lại, "Tôi nói này, tiểu tử nhà mấy người nuôi dưỡng cũng không quá ỷ lại nha. Còn nhỏ như vậy mà cũng đã biết đồng lòng chống lại người bên ngoài nha."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân liếc mắt nhìn hắn một cái, chế trụ tiểu gia hỏa kia, không cho cậu bé hồ nháo nữa.

Cố Hoài Việt nhìn lướt qua vợ cùng con trai, sau đó che chở cho hai người họ thì mới nói, "vẫn trở về căn cứ diễn tập nghỉ ngơi hay sao?"

"Cái này không cần cậu quan tâm." Hắn tháo mũ xuống, ánh mắt nhìn đi nơi khác, "Áp lực ngàn cân, đổi lại là cậu có ngủ được không?"

Cố Hoài Việt thản nhiên nở nụ cười rồi nói, "Chỉ có thể cảm động lây thôi, hơn nữa có điểm tiếc nuối."

Thẩm Mạnh Xuyên chỉ biết nghiến răng nghiến lợi, vừa chuyển đầu thì biểu tình có chút phức tạp, tầm mắt dừng ở trên người của Nghiêm Chân, mà phản ứng có cô bình tĩnh ngoài dự kiến của hắn, cô hướng hắn gật gật đầu, hơn nữa còn mỉm cười.

So với thời điểm trước kia, đều là như những người bạn rồi.

Thẩm Mạnh Xuyên không ngốc, biết dưới tình huống của hắn, bạn tốt chính là một loại bất hòa khác.

Bỗng nhiên vô duyên vô cớ bị người ta kéo đến đây, Thẩm Mạnh Xuyên bị bắt quay đầu, căm tức nhìn Cố Hoài Việt.

"Vậy tôi đi trước, thằng bé này có vẻ mệt rồi."

Khốn cái P ấy, hai mắt to đang lườm lấy hắn.

Nội tâm của Thẩm Mạnh Xuyên như muốn phát hỏa, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nét tươi cười, "Đúng vậy, vợ và con trai giống như lò sưởi làm ấm giường, đương nhiên là muốn về nhà rồi."

Nói xong chỉ thấy Nghiêm Chân ngẩng đầu, trừng mắt liếc nhìn hắn một cái. Cố Tham mưu trưởng thực vừa lòng với hành động bao che khuyết

https://thuviensach.vn

điểm của vợ mình, ý cười đong đầy nơi đáy mắt, nhưng trên mặt vẫn là thản nhiên, hằng năm đối đãi với Thẩm Mạnh Xuyên như kẻ địch như vậy thì đương nhiên sẽ không thể cho hắn sắc mặt hòa nhã nào rồi, "Tôi đây liền chúc thẩm sư trưởng sớm ngày tìm được ôn nhu hương của mình. Gia đình tôi đi trước."

(ôn nhu hương : ý ở đây là chỉ vợ, sự quan tâm từ người vợ)

Thẩm Mạnh Xuyên chửi thầm một tiếng, nhìn bóng dáng ba người rời đi mà vuốt mặt, "Đúng là càn rỡ."

Về nhà, rửa mặt xong nằm ở trên giường, Nghiêm Chân bỗng nhiên cảm thấy chính mình có chút quá đáng với Thẩm Mạnh Xuyên. Hắn cũng không có làm sai cái gì, cho dù làm sai cũng nói xin lỗi rồi, biết được rằng hắn như thế nhưng ngược lại có chút keo kiệt.

Cô thở dài một hơi, lập tức bị người nào đó ở phía sau chặn ngang ôm lấy, "Làm sao vậy?"

Một vòng ôm ấp ám khiến cô không khỏi nhích tới gần hơn, "Không có việc gì."

Anh hôn lên cái trán của cô, "Nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Cô ừ một tiếng, nhưng nghĩ gì đó nên vẫn xoay người sang chỗ khác mà nói, "Hoài Việt, vừa rồi ở bệnh viện chúng ta đối với Thẩm Mạnh Xuyên như vậy có phải là có phần quá đáng hay không?"

Cố Hoài Việt mở to hai mắt, nhìn ánh mắt của cô ở trong đêm tối lại càng sáng ngời hơn, cười cười, "Không có việc gì đâu, hai người bọn anh đội chọi gay gắt đã thành thói quen. Đối với hắn mà nói, lời châm chọc của anh so với sự đồng tình càng dễ nghe hơn nhiều."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân rầu rĩ cười cười, nằm ở trong ngực anh, cảm thụ tiếng tim đập phập phồng trong lồng ngực, "Em có chuyện còn không có nói cho anh biết."

"Chuyện gì?" Anh đùa nghịch mái tóc dài của cô, thấp giọng hỏi.

"Kỳ thật em cùng Thẩm Mạnh Xuyên ở trước kia cũng đã từng quen biết."

"Hả?" Cố Hoài Việt nhíu mày, cánh tay ôm lấy cô hơi dùng sức , "Thành thật khai báo."

Nghiêm Chân trừng mắt liếc nhìn anh một cái, "Cũng không xem là quen biết được, nhưng cũng đã từng gặp qua, Nhưng một lần đó hắn ta bắt nạt em quá mức, về sau cũng chưa từng có gặp lại nữa." Sau này vẫn là trên thảo nguyên mà gặp lại hắn, lúc đó cô thật sự là không nhớ rõ hắn, thẳng đến sau này hắn lại mang theo Thẩm Mạnh Kiều cùng Tưởng Di đến sư bộ, cô mới nhớ tới hắn.

Khi đó cô rất ghét hắn, thù cũ cộng thêm hận mới càng sâu. Nhưng hiện tại nghĩ lại, cảm giác gì cũng đã không còn nữa. có lẽ thời gian thật sự là phương thuốc chữa lành miệng vết thương. Cô nghĩ như vậy, mới phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu lại nhìn thấy Cố tham mưu trưởng đang xuất thần nhìn chằm chằm vào cô.

Nghiêm Chân vội hỏi, "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Anh nói xong, đem cô ôm chặt vào trong lòng, "May mắn."

May mắn, may mắn gì chứ? Người này nói chuyện như thế nào mà nói chỉ nửa câu thế này?

Nghiêm Chân đang buồn rầu mà hỏi, "May mắn cái gì?"

https://thuviensach.vn

Người trên đỉnh đầu cô lại làm như đang ngủ, sau một lúc lâu cô cũng sắp buông tha để biết được đáp án thì chỉ nghe anh nói một câu, "May mắn hai người chúng ta đã kết hôn." Con khỉ Thẩm gia kia không thể làm trò được nữa rồi.

Nghiêm Chân sửng sốt một chút, khi phản ứng lại được thì có chút dở khóc dở cười, thì ra người này cũng có lúc ngây thơ như vậy. Cô đẩy anh ra, muốn xoay người nhưng lại bị người nào đó chặn lại.

"Đừng nháo." Anh nói, "anh cần nói một chuyện với em."

"Chuyện gì thế?"

"Diễn tập còn chưa có kết thúc, mấy ngày này anh phải đi theo bên người Lộ phó tư lệnh để quan sát diễn tập. Cho nên ngày nghỉ cũng bị hủy bỏ..." Anh nói có chút chần chờ.

"Em biết." Nghiêm Chân rầu rĩ nói một câu, anh để cho cô chán ghét một chút nhưng luôn có thể bảo trì bình tĩnh nhắc nhở cô thời điểm nào nói tạm biệt.

Cố Hoài Việt cũng biết cho nên chỉ có thể ôm lấy cô, thấp giọng nói, "Anh xin lỗi.."

Trước kia vướng bận của anh rất ít, luôn là quần áo nhẹ nhàng mà ra trận. Nhưng hiện tại anh đã có được một nửa của mình, thiếu phương pháp rồi lại cảm thấy áy náy, anh không thể lại đi ra chiến trận một cách tự nhiên nữa, bởi vì có ràng buộc, một sự ràng buộc ngọt ngào. Nói đến thế cũng bởi vì hơn một người mà thôi.

Nghiêm Chân liền cảm giác được tâm của mình như bị ai đó nhéo vào, có chút đau đớn. Cô túm nhanh quần áo của anh, dúi đầu vào trong lòng anh, không dám nhìn anh. Bởi vì chỉ cần cô ngẩng đầu lên, anh có thể thấy rõ ánh mắt ướt át của cô.

https://thuviensach.vn

"Về sau không cho nói ba chữ này nữa. Em rất ghét."

Anh buồn, nở nụ cười nhẹ, "Anh không nói nữa."

Kỳ thật cái gì cũng không nói, cứ im lặng đợi như vậy cũng tốt rồi. Cùng với sự oán giận vì thời gian quá ít của bọn họ, còn không bằng tận tình hưởng thụ mỗi phút giây hai người ở cùng nhau.

.....

Diễn tập tiến vào giai đoạn thứ hai, Cố Hoài Việt đi theo Lộ phó tư lệnh để quan sát diễn tập mà tiểu gia hỏa Cố Gia Minh cùng Nghiêm Chân cũng đã kết thúc những ngày nghỉ, không thể không trở về thành phố C.

Lý Uyển tự mình tới sân bay đón hai người, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của tiểu gia hỏa kia mà đau lòng.

"Đây gọi là đây hả? Thừa dịp hứng lên thì đi, mất hứng thì về sao."

Nghiêm Chân đi theo cũng chỉ cười cười, trong lòng cũng khó miễn cưỡng có chút mất mát.

Trên đường trở về nhận được điện thoại của giáo sư Lý, nói tài liệu mà Nghiêm Chân nhờ bà ấy tìm đã tìm đủ rồi, hỏi cô khi nào thì qua lấy. Nghiêm Chân thế này mới nhớ tới chính mình vài ngày trước đó bị Tống Phức Trân đả kích nên nhất thời muốn ra sức học lên nghien cứu sinh, lập tức cảm ơn bà rồi hẹn ngày tới nhà thăm hỏi.

Tắt điện thoại, Lý Uyển cũng đã dỗ được tiểu gia hỏa kia, Nghiêm Chân nghe thấy bà thở dài một hơi, "Con cũng có việc, nó cũng có việc, khi nào thì trong cái bụng này mới có thể có tin vui chứ?"

Nghe bà nói trắng ra như vậy, Nghiêm Chân có chút ngượng ngùng mà vuốt vuốt tóc.

https://thuviensach.vn

"Mặc kệ nói như thế nào đi nữa, chờ lần sau nó trở về thì phải làm một cái hôn lễ nữa thôi." Mẹ Cố đã nói rõ ràng như vậy.

Nghiêm Chân có chút dở khóc dở cười nhìn bà, càng nói càng hăng hái.

"Mẹ, Hoài Việt anh ấy bây giờ còn không có thời gian..."

"Con cũng đừng nuông chiều nó nữa." Mẹ Cố liếc mắt nhìn cô, giải quyết dứt khoát, "Cứ quyết định như vậy đi, lần khác phải đi xem áo cưới."

Nghiêm Chân nhất thời còn có chút trợn tròn mắt.

Quả nhiên, trở lại thành phố C chưa có kịp nghỉ ngơi thì mẹ Cố đã lôi kéo Nghiêm Chân đi đến các cửa hàng áo cưới để thử áo cưới.

Từng chiếc áo cưới xinh đẹp được đưa tới trước mắt cô, những bộ váy mà Nghiêm Chân cơ hồ xem vừa mắt thì mẹ Cố lại không có hài lòng.

"Cái này rất tục tằng quá, đổi."

"Cái này để lộ ra nhiều quá, đổi."

"Cái này giành cho người mập đấy chứ, con dâu của tôi nhỏ nhắn thế này."

Người hướng dẫn mua có chút luống cuống tay chân, hỏi mẹ Cố, "Vậy phu nhân muốn váy cưới kiểu gì?"

Lý Uyển nghĩ nghĩ rồi nói, "Con dâu tôi mặc vào có thể làm cho người ta cảm giác được sự phát triển của một cô gái có được sự hạnh phúc..."

Người kia cũng a một tiếng, nhìn về phía Nghiêm Chân mà cầu viện.

Nghiêm Chân đi qua, kéo tay mẹ chồng mình, để cho bà ngồi xuống, "Mẹ, mẹ đừng có gấp quá. Hoài Việt không biết khi nào trở về, đến lúc đó

https://thuviensach.vn

chúng ta đi chọn cũng không muộn."

Mẹ Cố uống một ngụm trà rồi nói, "Khó mà làm được, con làm chuyện gì mà cũng phải dựa vào nó thì có thể bị chậm lại, mẹ tự mình xử lý cho các con."

Quay đầu lại, bà nhìn Nghiêm Chân, " Thời điểm hai đứa đi đăng ký kết hôn, hiện tại cử hành hôn lễ không thể qua loa được."

Nghiêm Chân cười cười, cũng tùy ý mẹ chồng mình vậy.

Buổi tối về nhà, Nghiêm Chân nhận được điện thoại của Cố Hoài Việt gọi về.

Giọng nói của anh ồm ồm, giống như bị khói thuốc súng làm cho khó thở, uống lên mấy ngụm nước thì mới có thể nói ra một câu.

"Diễn tập đã xong rồi sao?"

"Uh, đã xong." Anh nuốt xuống nước miếng, không muốn nói nhiều về chuyện diễn tập nên hỏi cô, "Vừa rồi anh gọi điện thoại về cho mẹ, mẹ nói hai người đi thử váy cưới rồi."

"Đó chính là tự mẹ quyết định lấy." Nghiêm Chân hừng hực đánh gãy lời của anh.

Cố Hoài Việt thấy cô phản bác lại như vậy thì có điểm muốn cười, "Nghiêm Chân, anh hiện tại đang gặp khó khăn về việc nói chuyện, em đừng đánh gãy lời anh nói. Hãy để anh nói nốt đi nhé?"

"Vâng." Cô đỏ mặt ngồi trên ghế sofa, thuận tiện nhìn về phía tiểu gia hỏa đang nhíu mày kia ý bảo cậu bé về phòng làm bài tập đi. Tiểu gia hỏa kia thật khinh thường xoay người qua đi chơi trò chơi, cái miệng nhỏ nhắn than thở: ai muốn nghe hai người nói thầm như thế chứ?

https://thuviensach.vn

"Em là một người rất tốt, nhớ kỹ, trong hôn lễ anh muốn được nhìn thấy một cô dâu xinh đẹp nhất."

"Hả?' Nghiêm Chân có chút phản ứng không kịp.

Cố Hoài Việt khụ một tiếng rồi nói, "Anh muốn nói, chờ anh trở về, chúng ta sẽ cử hành hôn lễ, em nói có được không?"

Nghiêm Chân có chút trố mắt, khi phản ứng lại đươc thì thấp giọng oán giận với người đầu kia điện thoại, "Cái gì mà được không, cũng đã đăng ký kết hôn rồi, chẳng phải chỉ còn thiếu mỗi bước này thôi sao?"

Đương nhiên là không giống, Cố tham mưu trưởng âm thầm nói trong lòng như vậy.

"Anh đây coi như là em đồng ý rồi, đúng không?"

"Vâng." Cô dùng nhỏ giọng như là không thể nghe thấy mà trả lời.

"Anh bên này rất ồn ào nên nghe không thấy."

"Em đồng ý rồi." Mặt cô đỏ lên, rống một tiếng rồi ngắt điện thoại, lại không biết người ở đầu kia điện thoại nhìn ống nghe mà cười ngu ngơ ước chừng 5 phút.

Cô còn không biết anh sao, sẽ lại hứa suông thôi, hơn nữa thời gian xa cách lần này kéo dài tới ba tháng.

Ba tháng không gặp không thấy bóng người, kết hôn cái gì chứ. Cho dù chọn được áo cưới đẹp rồi đặt ở trong nhà cũng là lo lắng suông, không duyên cớ lại càng thêm ngột ngạt.

Nghiêm Chân thở dài một hời, đem sách phân loại. Gần đây cô cũng bề bộn nhiều việc, trừ công việc phải làm ở thư viện, còn phải xem tư liệu ôn tập để chuẩn bị cho cuộc thi nghiên cứu sinh vào năm sau.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lưu đi theo phía sau cô, càng không ngừng oán giận, "Gần đây lại phải đi xem mắt, phiền chết mất."

Nghiêm Chân khẽ cười, "Em còn trẻ tuổi như vậy cũng đã lo lắng chuyện lập gia đình rồi sao?" Nói xong mới nhớ tới mình năm trước, nếu không cùng người nào đó kết hôn thì chỉ sợ giờ này còn phải tiếp tục đi xem mắt nữa rồi.

"Không phải, em không muốn nói..."

Tiểu Lưu vung tya lên, vừa nói ra vài từ Nghiêm Chân liền cảm giác trước mắt mơ hồ một mảnh, giống như muốn té xỉu. Tiểu Lưu vội vàng đưa một tay đỡ lấy cô, một tay nắm lấy giá sách bên cạnh, miệng không khỏi nói thầm, "Choáng đầu này cũng lây bệnh sao? Như thế nào mà cả em cũng có chút choáng váng thế này."

Nghiêm Chân chậm rì ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt nói với Tiểu Lưu, "không phải choáng váng mà là .. động đất."

Tầng trệt cũng bị lắc lư rất nhỏ, toàn bộ trường học, thậm chí toàn bộ thành phố đều sôi trào lên.

Cũng may động đất chỉ xảy ra hơn 10 giây, Nghiêm Chân bất chấp tất cả ném sách ở đó, cùng Tiểu Lưu nói vài câu rồi chạy ra ngoài.

Các thầy cô giáo cũng đã hợp các em học sinh lại rồi xuống dưới quảng trường trước dãy phòng học. Nghiêm Chân mất một chút thời gian mới đến được dãy phòng học của tiểu gia hỏa Cố Gia Minh.

Lúc này tiểu gia hỏa kia đang mang túi sách trên lưng dỗ Lâm Tiểu Tiểu vừa bị dọa khóc, vừa ngẩng đầu nhìn thấy cô thì vui vẻ đưa tay về phía cô ngoắc ngoắc, "Cô giáo Nghiêm."

Nghiêm Chân lấy lại bình tĩnh, đi về phía cậu bé.

https://thuviensach.vn

"Mấy em không có việc gì chứ?"

Tiểu gia hỏa kia lắc lắc đầu, Lâm Tiểu Tiểu khóc nức nở giữ chặt tay cô, Nghiêm Chân sờ sờ đầu cô, "Không sợ, hiện tại không có việc gì rồi."

Cũng may là động đất ở cường độ thấp, đối với thành phố C mà nói thì không có ảnh hướng lớn gì.

Vừa vặn là thời điểm tan học, rất nhiều phụ huynh học sinh ở ngoài cổng trường chờ con, đến khi thấy được con của mình được cô giáo đưa ra thì mới yên tâm.

Nghiêm Chân đem Lâm Tiểu Tiểu giao cho mẹ của cô bé, sau đó vội vàng mang Gia Minh về nhà.

Đến Cố Viên, cô còn chưa kịp tiến vào đại sảnh đã nghe tiếng nói chuyện điện thoại của mẹ chồng.

Lý Uyển đang cùng người ở đầu kia điện thoại nói chuyện hăng say, nhất thời ngẩng đầu nhìn thấy Nghiêm Chân thì vội vàng gọi cô vào, "Xem, vừa mới nhắc là đã tới rồi, là bà nội của con điện thoại tới."

Nghiêm Chân nhận điện thoại, biết được bà nội không có việc gì cũng hơi yên tâm.

Chuyên mục Tin tức liên tục đưa tin về vụ động đất lần này, tâm động đất ở thành phố Q cách thành phố B không xa, cấp độ động đất là 7.1

Nghiêm Chân nghe sơ qua con số này mà hoảng sợ, nơi phát ra trận động đất đáng kinh sợ này với nơi bị ảnh hưởng lớn của động đất của hai năm trước là đối lập, cấp độ động đất cũng không cách biệt mấy, nhưng có thể nghĩ được hậu quả nghiêm trọng đến mức độ nào. Nơi xảy ra động đất của hai năm trước vẫn còn là một ký ức còn mới mẻ, cảnh tưởng của những hậu quả trước mắt làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Rất nhiều sinh

https://thuviensach.vn

mệnh sống đã bị chôn vui dưới lớp gạch ngói, qua đời lặng lẽ không một tiếng động, trong đó cũng có không ít trẻ nhỏ.

Sự thật là tình huống không ngừng chuyển biến xấu, dư chấn không ngừng, lại đúng lúc này mưa lớn liên tiếp khiến gia tăng số người gặp nạn lên, con số tử vong cũng không ngừng tăng lên, tình hình tai nạn ở nơi xảy ra động đất càng ngày càng được đặt ở mức cảnh báo cao nhất.

Chỉ mong ông trời phù hộ cho người dân ở khu vực này có thể thuận lợi vượt qua tai nạn lần này. Nghiêm Chân ở trong lòng mặc niệm, vừa đứng dậy liền nhìn thấy Lý Uyển chạy thật nhanh xuống dưới lầu dưới.

Cô không khỏi kinh ngạc, vội vàng đỡ lấy bà, "mẹ, làm sao vậy?"

"Gọi điện thoại, nhanh đi gọi điện thoại."

"Mẹ gọi điện thoại làm gì thế?" Chỉ sợ hiện tại không thể liên lạc được, cũng không thể gọi bằng di động lại càng tăng thêm gánh nặng.

Mà Lý Uyển lo lắng nên nói năng lộn xộn,, "Vừa rồi mẹ gọi điện cho Hòa Hòa, nó nói rằng Hoài Ninh đã dẫn người đi tới khu vực bị tai nạn rồi, con nhanh chóng gọi điện thoại cho Hoài Việt đi, lập tức gọi điện thoại đi, khuyên hắn đừng đi, đừng để cho hắn đi." Mẹ chồng đã nghĩ gì đó rồi vỗ sau đầu mà nói, "Không được, không cần gọi cho hắn nữa, trực tiếp gọi điện thoại cho lão Tịch..."

Gặp Nghiêm Chân không có phản ứng gì, bà liền tự mình đi gọi điện.

Nghiêm Chân như giật mình, đứng ngẩn người ở nơi đó.

Cô nghĩ rằng mình đã quên đi một việc.

Cô giống như mới nhớ tới chồng của mình là một người quân nhân, một người mà quốc gia cần thì luôn làm, là một giải phóng quân.

https://thuviensach.vn

Ý thức được điểm này, Nghiêm Chân bỗng nhiên cảm giác được sự hoảng hốt.

.....

Văn phòng của Tịch tư lệnh ở quân khu B.

Tịch Thiếu Phong bị bệnh nặng mới khỏi, chiếc ghế này còn không có ngồi ổn thì liền nhận được điện thoại từ thành phố C gọi tới. Tắt điện thoại, ông nghiêm mặt gọi Cố Hoài Việt ở sư đoàn A vào văn phòng của mình, khoảng cách không xa khi đứng nói chuyện.

"Báo cáo."

"Vào đi." Ông lên tiếng, người nọ đẩy cửa mà vào.

Cố Hoài Việt làm một cái quân lễ, "Tư lệnh viên tìm tôi có việc gì sao?"

Biểu tình Tịch Thiếu Phong phức tạp, gật gật đầu, cầm lên một điếu thuốc nhưng còn chưa có châm thì đã bị Cố Hoài Việt ngăn lại, "Dì Chung có lệnh, chú không thể hút thuốc."

Tịch Thiếu Phong đành phải trừng mắt nhìn anh một cái, ngượng ngùng buông điếu thuốc trong tay xuống, "Bộ đội mấy ngày nay thế nào? A, tôi là nói cảm xúc của các chiến sĩ thế nào?"

"Đã xong thời khắc chuẩn bị."

Người này biết ông hỏi trọng điểm, ngón tay Tịch Thiếu Phong theo bản năng vuốt ve mặt bàn đá cẩm thạch, "Các cậu đã nhận được lệnh rồi sao?"

"Vâng." Cố Hoài Việt đứng thẳng người trả lời vấn đề của ông ấy, bởi vì khoảng cách từ thành phố B tới huyện Y rất gần, cho nên bộ đội nơi này đều được điều đến khu xảy ra tai nạn.

https://thuviensach.vn

Tịch Thiếu Phong lại gật gật đầu, do dự lại do dự nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nói, "Cậu trở về an bài một chút, lần này cậu ở lại trực đơn vị."

Ông nói với tốc độ cực nhanh.

Cố Hoài Việt cũng rất nhanh, phủ quyết một cách rõ ràng, "Không được."

Tịch Thiếu Phong trừng mắt, "Hãy bớt sàm ngôn đi, thừa dịp tôi còn không đổi ý."

Cố Hoài Việt nở nụ cười, "Chính chú còn thuyết phục không được chính mình mà còn muốn thuyết phục cháu sao?"

Tịch Thiếu Phong ngồi xuống, có chút mệt mỏi, "Vậy thì... cậu muốn đi cũng có thể, cậu đi thuyết phục mẹ cậu đi, điều kiện tiên quyết là làm cho bà ấy đừng nhắc tới thương thế của cậu."

Cố Hoài Việt dừng một chút rồi mới nói, "Đó cũng là do sự chêch lệch về tuổi tác."

Anh từng bị thương qua, nhưng đó là chuyện khi đang còn ở đại đội đặc chủng, từ khi chuyển đến đây cũng đã qua mấy năm, mẹ anh chẳng qua là muốn tìm cái cớ không cho anh đi.

Tịch Thiếu Phong nói, "Tôi đã nói với mẹ cậu là sẽ trả lời bà ấy. Được rồi, cậu trở về đi."

"Các chiến sĩ năm phần thì có hơn bốn phần muốn đi tới nơi xảy ra động đất đó rồi."

"vậy cậu ở lại coi chừng một phần năm còn lại đi." Tịch Thiếu Phong trảm đinh tiệt thiết, "Những chiến sĩ ở lại này, tư tưởng cảm xúc cũng phải chiếu cố đến, đặc biệt là những người có gia đình người thân ở trong khu vực xảy ra tai nạn, phải đặc biệt chú ý..."

https://thuviensach.vn

"Chính ủy sẽ đến chỉ đạo về công tác tư tưởng." Cố Hoài Việt cố gắng nói ý kiến của mình.

"Ai làm đều giống nhau."Tịch Thiếu Phong vẫy tay, không muốn lại cùng vị tham mưu trưởng này đấu võ mồm nữa.

Cố Hoài Việt bật cười, "Chú đây là đang thuận nước dong thuyền để cho thoái mái đấy à, xoay người khiến cho cháu không bằng 4/5 các chiến sĩ thế này. Cháu cũng biết, đến lúc đó bọn họ trở về, ta cũng sẽ phải thoát quân hàm cùng quân trang cho bọn hắn đón gió."

"Cậu..." Tịch Thiếu Phong chán nản, dám lấy điều này để uy hiếp ông sao? Tiểu tử này là thừa sự can đảm có phải không?"

Cố Hoài Việt thu lại nét cười, "Chú Tịch, cháu nhớ rõ thời điểm cháu tham gia quân ngũ ở quân khu Tây Tạng cũng có gặp qua một trận động đất lớn, trong khi đó quân khu đã nhanh chóng điều rất nhiều binh lính đi cứu viện. Chú là người dẫn đầu, chú xuất phát trước dẫn theo đội ngũ và còn nói một câu, chú có nhớ là mình đã nói gì không?"

Tịch Thiếu Phong trừng mắt nhìn anh, Cố Hoài Việt không nhanh không chậm mà nói từng chữ một, "Chú nói rằng, thân nam nhi không quản nguy hiểm, khiến cho bản thân không bao giờ cảm thấy có lỗi với cuộc đời này." Những lời này anh nhớ đến bây giờ, cơ hồ là không chút ghĩ ngợi liền thốt ra, "Hiện tại đúng là đang gian đoạn có nguy hiểm, cháu còn không sợ, chú sợ sao?"

Tịch Thiếu Phong nghe anh nói như vậy thì cũng trầm mặc vài giây, sau đó vỗ vỗ bờ vai của anh, giọng nói khàn khản, "Cậu đi đi..."

"Chú Tịch."

Tịch Thiếu Phong sửa sang lại quân hàm trên vai anh, "trước khi đi, gọi điện thoại cho mẹ cháu..."

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt cười cười, làm quân lễ, "vâng."

Nhìn bóng dáng Cố Hoài Việt rời đi, Tịch Thiếu Phong cầm lấy điện thoại, gọi điện thoại tới thành phố C, tiếng đô vang lên hai tiếng thì có người liền nhận điện thoại, xem ra người đầu kia luôn luôn chờ cuộc điện thoại này.

"Thế nào?" Cố phu nhân lo lắng hỏi.

Tịch Thiếu Phong không biết nói như thế nào, nhưng sự trầm mặc này cũng đã nói lên một chút, đầu kia cũng thở dài một hơi rồi ngắt điện thoại.

Tiểu tử này! Tịch Thiếu Phong không khỏi cười khổ.

Cố Hoài Việt đem xe dừng ở dưới lầu, đi nhanh vào bên trong. Thông tín viên Tiểu Mã thấy anh đi vào thì cũng làm một cái quân lễ rồi nói, "Tham mưu trưởng, buổi sáng người nhà của anh đã điện thoại tới."

Anh giật mình một chút rồi gật gật đầu, "Tôi biết rồi."

Thứ hai này đội ngũ cứu viện sắp tới sẽ xuất phát, sự tình cần phải xử lý rất nhiều, hơn nữa cảm xúc của những chiến sĩ có tên trong danh sách gia đình nằm trong khu vực xảy ra động đất cũng phải được chiếu cô. Trong bộ đội đem hết toàn lực giúp bọn họ liên hệ với người nhà, nhưng có những chiến sĩ cá biệt không liên hệ với người nhà được thì trong lòng nóng như lửa đốt.

Kiều phó sư trưởng đã dẫn đầu một đội cứu viện tiến vào nơi xảy ra tai nạn nghiêm trọng nhất trong khu vực xảy ra động đất, thứ hai này sẽ có một đội cứu viện nữa do anh cùng Lưu Hướng Đông tự mình dẫn dắt tới thẳng khu vực tâm của trận động đất.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Mã hoang mang rối loạn từ bên ngoài chạy vào, nói rằng các chiến sĩ có gia đình đang ở trong khu vực động đất lớn đã uống

https://thuviensach.vn

một ít rượu, còn đang làm loạn ở ngoài kia.

Cố Hoài Việt từ trong đống giấy tờ công việc ngẩng đầu lên, nhíu mày, "Sao lại thế này?"

Tiểu Mã lắc lắc đầu, "Tôi nghe nói là ở căn tin thứ hai, Lưu sư trưởng đã đi qua đó rồi."

Khoảng cách giữa thành phố B tới tỉnh Q cũng tương đối gần, chịu ảnh hưởng lớn của việc thay đổi thời tiết một cách thất thường. Giờ phút này mặc dù đã là tháng tám những độ ấm cũng không cao, hơn nữa đêm ngày hôm qua mới có một trận mưa lớn nên sáng hôm nay rời giường liền cảm giác được sự lạnh lẽo.

Cố Hoài Việt đi nhanh về phía căn tin, lúc này lại bắt đầu có mưa nhỏ nhưng là phía trước căn tin thứ hai vẫn đứng một loạt binh. Đứng ở phía trước là sư trưởng Lưu Hướng Đông. Người này có đường nét thô kệch của hán tử Sơn Đông, căn bản nhìn qua liền dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác kính sợ, giờ phút này nghiêm mặt mím môi, một câu cũng không nói thì lại càng có vẻ của hung thần.

Cao Tường đứng ở bên cạnh hắn, thấy Cố Hoài Việt thì nhanh đi về hướng anh.

"Như thế nào lại muốn giáo huấn bọn họ ở chỗ này, mở rộng ra một phạm vi nữa thì sẽ có ảnh hưởng không tốt." Đây là thời gian cơm chiều, lui tới đều là binh lính, thấy đội ngũ kỳ quái này cũng đều không tự chủ được mà đứng lại.

Cao chính ủy nói, "Đây là lão Lưu cố ý, nói là răn đê" Nói trắng ra chính là giết gà dọa khỉ.

Cố Hoài Việt mím môi, không thèm nhắc lại.

https://thuviensach.vn

Lưu Hướng Đông đứng ở bậc thang ven đường đi của căn tin, đầu vừa ngẩng, tầm mắt lướt qua những đỉnh đầu của những binh lính đứng trước mặt này. Những binh lính này đều có gia đình ở huyện Y, nhưng lại toàn nằm trong danh sách những người không được đi cứu viện, nỗi nhớ nhà làm cho họ càng sầu khổ đầy bụng, uống vào chút rượu thì lại biến thành như vậy.

Lưu Hướng Đông thanh thanh cổ họng, hắn gần nhất chỉ là kêu gọi mọi người cũng đã không dưới mười lần, cổ họng sớm đã khàn đi, có thể hạ giọng lên thêm vài phần uy nghiêm , "Nghiêm...."

Hắn ngưng tụ tầm mắt, nhìn sáu cái sắc mặt đỏ bừng trước mặt này, trên mặt bọn họ đều có một phần nước, không biết là do mưa hay là nước mắt.

"Toàn thể các chiến sĩ nghe lệnh của tôi... đem quân trang cởi ra cho tôi."

Lời vừa nói ra, đừng nói là sáu người lính kia, chính ủy Cao Tường cũng mở rộng miệng, "Lão Lưu đang làm cái gì vậy?"

Cố Hoài Việt đã có đáp án trong lòng, "Không có việc gì đâu."

Sáu người lính làm loạn bị đàn áp xuống, trong lúc nhất thời quên chấp hành mệnh lệnh. Mặt Lưu Hướng Đông không chút thay đổi nhìn bọn họ, "Như thế nào? Không nghe thấy mệnh lệnh của tôi? Cởi ra."

Họ đang mặc là quân trang mùa hè, cởi vài cái nút liền cởi ra toàn bộ áo, chỉ còn lại chiếc áo ba lỗ màu trắng. Lưu Hướng Đông liếc mắt một cái nhìn tới những chiếc áo ba lỗ có những vòng tròn hay hình số tám màu hồng thì nói, "Áo trong cũng cởi ra."

Lúc này là không hề đáng nghi ngại, chấp hành mệnh lệnh.

Mưa giúp bọn họ thanh tỉnh thần trí sau khí uống rượu, sáu người lính đứng thẳng hàng.

https://thuviensach.vn

"Đứng ở chỗ này cho các cậu tỉnh rượu." Lưu Hướng Đông nói, "Quân trang này trước hết tạm thời đừng mặc, chờ khi nào giống một người quân nhân thì hãy mặc vào cho tôi."

Hắn đứng đó, nhìn bọn họ nói, "Không cho các cậu đi còn ủy khuất các cậu sao? Nhìn xem bộ dạng của cậu hiện tại là cái bộ dạng gì?"

Không phải là bọn hắn tàn nhẫn, mà đây là vấn đề không thể không lo lắng đến, những binh lính hiện tại ý chỉ có vẻ bạc nhược, vì phòng gặp chuyện không may, hắn không dám tùy tiện dẫn bọn họ đi.

Lưu Hướng Đông lạnh lùng nói, "Số mệnh của những người lính là đồng hành cùng quốc gia. Quốc gia gặp phải những tai nạn ngoài ý muốn hết sức nghiêm trọng, các cậu cũng chỉ có được bộ dạng này thôi sao? Còn muốn đi cứu nước cứu người sao? Vô nghĩa."

Nói xong, trong nháy mắt yên tĩnh qua đi, sáu người lính này tuổi còn nhỏ không chịu được chất vấn của hắn, cúi đầu nức nở ra tiếng, "Tôi nhớ nhà, tôi nhớ ba mẹ, tôi tham gia quân ngũ hai năm không về nhà, tôi muốn về nhà..."

Trong lúc nhất thời nơi đây trở nên thương cảm len, giọng nói của Lưu Hướng Đông chậm rãi vang lên, dùng giọng nói khàn khàn mà nói với bọn họ, "Các cậu phải tin tưởng vào các chiến hữu của mình, chỉ cần có một người còn sống thì cho dù có phải phế bỏ cả hai tay cũng sẽ đem bọn họ đào ra. Hiểu chưa?"

Câu hỏi này chính là hỏi sáu người này, cũng đã có người trả lời được câu hỏi của hắn, "Hiểu được..."

Lưu Hướng Đông dừng ánh mắt ở trên người những người lính của hắn, rút cuộc cũng cười cười, rất nhanh thu lại nụ cười, ra mệnh lệnh, "Nghe lệnh, đem quần áo mặc vào."

https://thuviensach.vn

Đợi cho đến khi bọn họ mặc xong quần áo, Lưu Hướng Đông tự tay thay bọn họ sửa sang lại quân hàm.

Cố Hoài Việt cùng Cao Tường đứng ở ngoài đám người, Cao Tường cười cười, "Không biết thời điểm này Lão Lưu còn có thể làm như vậy, làm công tác tư tưởng sao?"

Cố Hoài Việt cũng nở nụ cười, không có trả lời. Tinh thần vừa chuyển, bỗng nhiên nhớ tới ai đó cùng với tiểu gia hỏa kia đang ở thành phố C, thời khắc này anh thế nhưng lại nhớ tới hai người kia.

Anh đội mũ đi trở về, lại thấy Tiểu Mã đang chạy tới về phía mình, tiểu tử này hôm nay còn nhiều việc hơn so với anh. Cố Hoài Việt nhíu mày, "Lại có chuyện gì?"

Sáng mai sẽ xuất phát, giờ phút này thần kinh của anh đã khẩn trương ở mực độ cao rồi.

Biểu tình của Tiểu Mã là kinh ngạc, nói chuyện liên quan tới anh cũng không lưu loát, "Vừa rồi chiến sĩ gác cổng có gọi điện thoại tới, nói là có người muốn gặp thủ trưởng nhưng là không có giấy chứng nhận nên không thể cho vào. Có thể hay không... có thể hay không là...."

Lời còn chưa dứt, người trước mắt đã không còn thấy bóng dáng,Tiểu Mã đành đem hai từ "Chị dâu" ở phía sau khắc chế mà nuốt trở lại.

Anh dùng tốc độ 100m/s mà chạy tới cổng, nhưng lui tới đều là những binh lính bận rộn chuẩn bị cho ngày mai. Cố Hoài Việt đành phải khắc chế chính mình thả chậm tốc độ, thẳng đến khi anh thấy được bóng dáng ở cổng doanh trại đăng lẳng lặng cầm chiếc ô chờ ở đó, mời hoàn toàn không để ý nữa mà chạy nhanh qua.

Thế nhưng người lính gác công vẫn không thể phân biệt được, dù sao người được điều đến gác cổng không được bao lâu, hơn nữa còn là lính mới

https://thuviensach.vn

còn không nhận biết được người đàn ông trước mặt này là ai, bất qua thấy quân hàm cũng kêu một tiếng thủ trưởng.

"Thủ trưởng, vị này không có giấy chứng nhận nhưng lại nói muốn gặp tham mưu trưởng, có cần gọi điện thoại cho tham mưu trưởng ra đây đón người không ạ?"

"Không cần." Giọng nói của anh vừa vang lên, cả người anh đã đứng ở trước tầm mắt của cô.

Mà Nghiêm Chân cũng nhìn thấy anh, tay nắm ô không tự chủ được mà run run lên.

Người lính kia có chút khó hiểu mà Cố Hoài Việt dùng một động tác làm tiêu tan đi sự khó hiểu của hắn.

Anh bước nhanh qua, đưa tay kéo cô vào trong lòng mình, dùng sức ôm lấy... như một sức mạnh có thể bóp nát mọi thứ.

Không biết bao lâu, cũng không biết bị nhìn ngó bao lâu, thẳng đến khi Nghiêm Chân đẩy người anh, nói đau thì Cố Hoài Việt mới buông lỏng cô ra.

Mới có mấy tháng không gặp cô, ngắm nhìn cô một lần, trừ bỏ thần sắc có chút mệt mỏi ở ngoài thì vẫn xinh đẹp giống như lúc trước. Anh thuận tay vuốt lại lọc tóc dài bị gió thổi loạn, "Như thế nào mà bỗng nhiên tới đây?"

Nghiêm Chân cúi đầu, buồn rầu một lát rồi ngẩng đầu, cố gắng chống đỡ mà tươi cười, "Thì muốn đến gặp anh."

Nhưng là vô luận cười thế nào, cặp mắt có chút sưng đỏ kia cũng không lừa được người.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt chỉ cảm thấy nội tâm như bị kim châm, đau không thể tả nhưng cũng rất bén nhọn. Anh tiếp nhận ô trong tay cô, cầm lấy tay cô, "Đi thôi."

"Đi chỗ nào?"

"Về nhà."

Nhà ở trong dãy nhà nhỏ ấm áp kia.

Phòng ở bên này cũng không có gì thay đổi, bởi vì anh có người nhà ngẫu nhiên đến bộ đội vẫn còn lưu trữ những thứ này trong nhà. Trước đó không lâu vừa mới thu thập xong, hiện tại đơn giản quét tước một chút là được. (vì bình thường không có người nhà anh sẽ ở cùng các chiến sĩ, khi Gia Minh và Nghiêm Chân tới thì mới chuyển về đây. Cũng giống như đội trưởng phòng hóa đoàn Cố Hoài Ninh.)

Cố Hoài Việt thu dọn xong, gặp Nghiêm Chân vẫn còn đứng ngẩn người ở cửa, không khỏi nhíu mày đi qua , "Như thế nào em còn đứng ở cửa thế, nhanh đi vào đi."

Nghiêm Chân làm như vừa hoàn hồn, chậm rãi đi vào.

Anh cầm lấy tay cô, rất lạnh.

Trầm ngâm một lát, Cố Hoài Việt đi vào phòng vệ sinh mở nước thử độ ấm, nước cũng rất lạnh, may mà trong bộ đội vẫn có máy nước nóng, một lát sau cũng chầm chậm nóng lên.

"Không lạnh nữa, em tắm rửa bằng nước ấm này đi."

Quả thật là rất lạnh, thời tiết đầu tháng chín, dấu không được cảm giác man mát của mùa thu. Nghiêm Chân gật gật đầu, đi vào phòng về sinh. Nhưng còn chưa đi tới cửa thì đã bị Cố Hoài Việt gọi lại. Cố Hoài Việt bất

https://thuviensach.vn

đắc dĩ cười cười, đưa cho cô một bộ quần áo ngủ đặt vào trong đó, "Em vào tắm đi, tắm rửa xong thay bộ quần áo này vào." Cô chỉ mặc một cái áo mỏng manh.

Nghiêm Chân tiếp nhận, mỉm cười với anh rồi đi vào.

Cửa đóng lại, Nghiêm Chân giống như mới phục hồi lại tinh thần. Cô nhìn chính mình ở trong gương, muốn cười một chút nhưng tươi cười như vậy lại càng khó coi biết bao nhiêu. Vừa mới rồi để cho anh nhìn thấy là nụ cười như vậy sao?

Cô cười khổ, mở vòi hoa sen, tắm rửa.

Buổi sáng mẹ chồng cô gọi điện thoại cho Tịch tư lênh, nghe giọng điệu có chút chần chờ ở đầu kia của Tịch Thiếu Phong, cô chỉ biết anh nhất định sẽ đi, không thể nghi ngờ gì nữa.

Anh là một người quân nhân, cô biết rằng anh nhất định sẽ đi, cho nên không đợi mẹ chồng tắt điện thoại, cô đã trực tiếp đi tới sân bay.

Tắm rửa xong, cô mặc trên người bộ quần áo ngủ của quần đoàn phát cho người lính rồi đi ra noài. Tiểu Mã cũng đã mang thức ăn từ căn tin về đây, lần này cô tới trong nhà cái gì cũng chưa có chuẩn bị.

Tiểu Mã cười ngây ngô với cô, "Đây là phần ăn đặc biệt mà bếp trưởng làm, chuyên môn dành cho chị dâu."

Nói xong, đã bị Cố Hoài Việt đá đi.

"Em có đói bụng không?"

Cô lắc đầu.

"Vậy có mệt hay không, đi nghỉ trong chốc lát nhé?"

https://thuviensach.vn

Cô vẫn lắc đầu như trước, Nghiêm Chân không nói lời nào, chính là nhìn anh. Ánh mắt thản nhiên, ánh mắt ẩm ướt.

Loại ánh mắt này làm cho anh không thể không thừa nhận, cô rõ ràng là cái gì cũng chưa nói nhưng kỳ thật cô cái gì cũng đều nói. Anh đi lên, ôm lấy cô, "Nghiêm Chân, đừng như vậy..."

Cô tiến vào trong lòng của anh, rút cuộc cũng giật mình, đưa tay ốm lấy người anh, giọng nói nức nở, "Em không sao, em tới quá nhanh còn chưa nghĩ ra muốn cùng anh nói cái gì thì đã lên máy bay rồi. Em vừa tắm rửa xong nghĩ rằng sẽ tốt hơn."

Cô ngửa đầu nhìn anh, "Em không phải là đến giữ anh lại. Thật sự, em chỉ muốn đến tiễn anh đi, được không?"

Được không?

Cô hỏi anh như vậy, anh còn có thể cự tuyệt sao?

Anh cúi đầu nhìn cô, không có mở miệng. Thời gian trầm mặc ngắn ngủi này làm cho cô có chút hít thở không thông, liếm liếm môi, muốn nói cái gì đó thì bỗng nhiên bị anh ôm lên ngang người. Nghiêm Chân kinh sợ một chút rồi đưa tay ôm lấy cổ anh, đôi mắt không hề chớp mà nhìn anh, tùy ý để anh ôm chính mình đi đến trên giường... sau đó, một nụ hôn đã rơi xuống.

Khi thì mút lấy khi thì cắn lấy, nụ hôn của anh thực đột nhiên cũng thực vội vã..Khẽ cắn lên môi dưới của cô, khiến cô khẽ mở miệng, chiếc lưỡi ấm áp thuận thế mà vào, giống như muốn chiếm lấy tất cả của cô.

Nghiêm Chân bị anh cướp đi thần trí vốn có, chỉ còn lại hai tay vô thức ôm lấy anh, hứng lấy nụ hôn của anh. Không biết qua bao lâu, anh trở mình nằm bên cạnh cô, rút cuộc mới buông cô ra. Thân mình Nghiêm Chân xụi

https://thuviensach.vn

lơ, vô lực như muốn trượt đi vậy. Cố Hoài Việt vội vàng đưa tay ôm lấy eo cô, đem cô ôm vào trong lòng.

Cứ như vậy, cô ghé vào trên người anh, cùng anh đối diện như vậy.

"Nghiêm Chân..." Anh gọi tên của cô.

"Hoài Việt." Cô gối đầu lên vai anh."

"Sao em?"

"Em ở nhà chờ anh, cùng Gia Minh chờ anh về."

Anh giật mình, giống như có một dòng nước ấm chảy qua trong lòng anh, khiến anh nghẹn mà nói không nên lời. Một lúc lâu sau, giọng nói khàn khàn của anh vang lên, "Được."

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Cố Hoài Việt đi rồi, Nghiêm Chân có một đoạn thời gian có chút rối rắm.

Không dám xem tivi, bởi vì nơi nơi đều là gạch ngói vụn của phòng ốc, sụp đổ trên mặt đất, trong lòng mọi người đang ôm thân nhân đã mất của mình mà khóc nức nơ, còn có những đứa trẻ mở to đôi mắt vô tội khó hiểu nhìn thế giới này.

Tai nạn bi thương đang thổi quét đi sự bình yên mấy người trước của một thị trấn nhỏ, mưa phùn liên miền cùng du chấn không ngừng còn làm tăng thêm sự bất an cùng xao động của mọi người.

Nhưng cô lại không khống chế được mà muốn xem tivi, trong một đám người mặc quân trang màu xanh ướt đẫm mà tìm bóng dáng của người kia.

Cô thật đúng là gặp qua một lần, khi đó tivi trong phòng khách đang mở, mà cô ở phòng bếp nấu cơm, tiểu gia hỏa kia đang ở trên ghế sofa đùa nghịch ống tiết kiệm của cậu bé.

Mấy ngày nay trường học dang kêu gọi thầy cô giáo cũng như học sinh quyên tiền vì nơi bị thiên tai, tiểu gia hỏa kia quyết định sẽ nhà sẽ lấy tiền trong ống tiết kiệm ra để quyên góp. Nghiêm Chân nhìn cậu bé, hơi hơi lộ ra một nụ cười.

Có lẽ chỉ là một đứa trẻ nên không thể hiểu được tính nguy hại của thiên tai lần này, nhưng chúng đều có tấm lòng yêu thương người.

Vừa làm xong đồ ăn, còn chưa kịp bưng ra bàn, chợt nghe tiểu gia hỏa Cố Gia Minh ở bên ngoài gào lớn, "Cô giáo Nghiêm! Cô giáo Nghiêm!"

https://thuviensach.vn

Cô ngay cả tay cũng không kịp lau, vội vàng đi ra ngoài, "Sao thế Gia Minh?"

Tiểu gia hỏa kia lập tức nháy mắt mấy cái, chỉ lên tivi rồi nói, "Ba kìa. Thủ trưởng ở trên tivi đó."

Cô lập tức quay đầu nhìn.

Cũng bởi vì mưa to gió lớn, màn hình TV không được rõ như bình thường, cô chỉ có thể nhìn thấy một đám binh tướng đang từ dưới đống gạch ngói sụp đổ của phòng ốc mà đào rồi lôi kéo một ông già ra.

Phóng viên ở trên TV cũng phải hắng giọng mà đưa tin, bởi vì bị nhốt trong đó một thời gian dài, khôn có nước cũng không có đồ ăn, hơn nữa căn nhà sụp xuống đã đè lên hơn nửa người của ông lão đó, khi nâng ra thì ông lão đó cũng đã qua đời. Còn lại đó cũng chỉ là một khối thân thể lạnh băng.

Cứ xem như ông lão đó không còn biết cũng không còn thấy được, nhưng đám binh lính kia vẫn tận lực hết khả năng của mình, cẩn thật rồi thật cẩn thận đem ông lão kia đặt trên cáng, vì dù sao ông lão này cũng sẽ bị một tầng đất dày che lấp. Khi anh đi ra cũng là người sau cùng, các binh lính ở đây đều sắp xếp thành hai hàng, nghiêm trang làm quân lễ.

Xem mấy cử hành nghi thức cáo biệt cho những người như ông lão đó, cũng chỉ đơn giản thô sơ, lại biến họ trọ thành trung tâm. Đứng ở trước TV, Nghiêm Chân cũng nhịn không được mà bưng kín khóe miệng, hốc mắt đã đỏ.

Tiểu gia hỏa kia kéo góc áo của cô, hướng cô mà cọ lấy cọ để.

Vì che giấu cảm xúc, Nghiêm Chân xoa lung tung trên đầu của tiểu gia hỏa kia, thẳng đến khi thấy được khuôn mặt nhăn nhó như bánh bao của ai đó thì cô mới nín khóc mà mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Đến cuối tuần, Nghiêm Chân đưa tiểu gia hỏa này đến Lâm gia.

Lần này Tống Phức Trân tự mình gọi điện thoại tới, sau khi ngắt điện thoại Nghiêm Chân hỏi ý kiến tiểu gia hỏa kia. Tiểu tử này cũng chỉ nhíu mày, không có cự tuyệt, nhưng lại hỏi cô một câu, "Em phải đi, cô ở nhà một mình có được không?"

Tiểu gia hỏa này!

Nghiêm Chân dở khóc dở cười, trong lòng lại dâng lên một niềm lo lắng, "Đi thôi, ông bà ngoại của em nhớ em. Còn về phần cô giáo thì không cần phải lo lắng, cô có thể ở nhà một mình được."

Nếu không nói thế thì Cố tiểu tư lệnh với tư cách là con người hiểu biết không ít về quân nhân cũng không thể ở thời khắc mấu chốt mà ngăn cản được.

Thân thể của Lâm Trọng Bác từ sớm đã có bệnh trong người chưa dứt khỏi hoàn toàn, cho đến bây giờ thì tim cũng có bệnh, thường phải nhập viện để quan sát. Mấy ngày hôm trước thân thể lại không thoải mái, vào tổng viện quân khu, hôm nay mới ra viện. Sau khi xuất viện, việc đầu tiên mà ông ấy làm là nói Tống Phức Trân gọi điện thoại cho Cố gia, nói rằng muốn nhìn thấy tiểu gia hỏa kia.

Nghiêm Chân nhìn thấy Tống Phức Trân không khỏi có chút xấu hổ, mà Tống Phức Trân so với cô cũng là người từng trải, có thể nỗ lực bảo trì sự trấn định trên khuôn mặt, "Đến đây."

"Vâng." Cô đem tiểu gia hỏa đang đeo túi sách trên lưng kia qua cửa, thuận tiện ở cửa thay đổi giày dép khi vào nhà.

Tống Phức Trân cúi người xuống, cười cười rồi lấy tay xoa xoa khuôn mặt đã mập lên của tiểu tử kia. Mấy ngày nay trời thành phố C luôn mưa,

https://thuviensach.vn

mùa hè đi qua lặng yên không một tiếng động, lại mộ mùa thu đến với mưa , cũng sắp chuyển thành mùa đông luôn rồi, "Cháu có lạnh không?"

Miệng tiểu gia hỏa kia như ngậm đường nên cũng đặt biệt rất ngọt, "Không lạnh, bà ngoại."

Tống Phức Trân cười cười hiền từ, khuôn mặt của tiểu gia hỏa này di truyền ba phần từ Lâm Kha, nhất là đôi mắt sáng ngời kia, thông minh trong suốt, cực kỳ giống với Kha Kha trước đây. Bà mỗi lần nhìn đến ánh mắt này nhịn không được mà nhớ tới con gái, muốn nhìn lại không dám nhìn nhiều, bởi vì nhìn càng nhiều thì bà sẽ nhớ càng nhiều, ban đêm lại không thể ngủ được.

Lâm Trọng Bác nói bà là thẹn với con gái nên chột dạ, một khi đối mặt với Gia Minh dù ở thời điểm nào cũng không được tự nhiên. Ngày đó ở trong bệnh viện, bà đã suy nghĩ, có lẽ Lão Lâm nói đúng. Đứa nhỏ có cái gì sai đâu, một đứa nhỏ đáng yêu như vậy, thằng bé có cái gì sai chứ. Cho nên về nhà bà ôm lấy Gia Minh mà khóc rống lên, làm cho thằng bé sợ hãi.

Bà vẫy tay, kêu một dì giúp việc trong nhà tới, "Cô mang Gia Minh lên trên lầu chơi với ông ngoại của thằng bé đi."

Tiểu gia hỏa kia nhất thời quay đầu nhìn Nghiêm Chân, Nghiêm Chân cũng đành cười cười với cậu bé, phất phất tay.

Khi quay đầu lại thì mới ý thức được hiện tại chỉ còn lại có cô cùng Tống Phức Trân mặt đối mặt. Trong mắt của cô thì cô vẫn còn có chút kiêng kị đối với bà ấy.

"Đi vào phòng khách ngồi đi."

"Vâng ạ."

https://thuviensach.vn

Tống Phức Trân tự mình rót một ly trà rồi đưa đến trước mặt cô, Nghiêm Chân vội vàng nói cảm ơn, bưng lên hớp một ngụm, có hương thơm nhàn nhạt.

"Thân thể Lão Lâm có khỏe không ạ?"

Tống Phức Trân ngồi xuống, "vẫn như vậy, dùng cách nói của ông ấy thì người sẽ già đi, có một số thứ trên người cũng không thể dùng được nữa, chỉ khi nào bác sĩ cấp cho chúng một chút thuốc thì mới có thể tiếp tục vận chuyển."

Nghiêm Chân nghe xong, hiểu ý liền cười.

Kỳ thật lần này tình huống của Lâm Trọng Bác có chút nguy hiểm, thời điểm đưa vào bệnh viện đã hôn mê bất tỉnh rồi, trải qua một phen cấp cứu khẩn cấp mới có thể giữ được mạng sống. Đợi đến khi ông ấy tỉnh lại, câu đầu tiên nói với bà là mơ gặp được con gái, mơ thấy chính mình đi một chuyến tới Quỷ Môn Quan rồi, mơ mãi về con gái của mình. Sau khi ra viện thì câu nói đầu tiên nói với bà là muốn gặp cháu ngoại.

Tống Phức Trân đem tất cả mọi thứ đè nén xuống, không hề suy nghĩ nữa mà chỉ hỏi, "Hoài Việt thế nào rồi?"

Nghiêm Chân nhìn chằm chằm vào mười ngón tay đang giao nhau của mình rồi nói, "Còn ở trong khu vực thiên tai đó, mấy ngày nay vẫn chưa có liên lạc."

Tống Phức Trân thở dài, "Em chịu đựng đi, ai nói em lựa chọn một người chồng làm quân nhân chứ, về sau chỉ sợ chuyện tình như thế này hoặc nghiêm trọng hơn cũng không thiếu đâu."

Nghe khẩu khí có vẻ quen thuộc này làm cho Nghiêm Chân bỗng nhiên ý thức được Tống Phức Trân cũng là một quân tẩu, những việc trải qua so với cô có lẽ còn nhiều hơn chứ không kém.

https://thuviensach.vn

Tống Phức Trân bị cô đánh giá như vậy thì có chút không được tự nhiên, đè cổ họng, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

Nghiêm Chân lập tức phục hồi tinh thần lại, ngượng ngùng cúi đầu uống trà.

"Cô nghe giáo sư Lý nói, em chuẩn bị trở về trường đào tọa chuyên sâu lên nghiên cứu sinh."

Nghe Tống Phức Trân nói như vậy, Nghiêm Chân lập tức nhớ tới thân phận giáo sư của bà, nước trà vào đến miệng bị nghẹn một chút, cô không khỏi lấy tay che miệng ho lên.

Tống Phức Trân cũng bị động tĩnh này của cô dọa cho nhảy dựng lên, rút chiếc khăn tay đứa tới trước mặt cô.

"Bên trường đó còn tuyển không?"

"vẫn còn tuyển ạ..."

"Em thử đến trường chúng tôi học thử xem thế nào?"

"Sao ạ?" Nghiêm Chân có chút không thể tin, ngẩng đầu.

Tống Phức Trân rõ ràng không muốn buông tha cho cô, nói thẳng, "Cô muốn nói là em hãy đến trường của cô mà học."

"A... em..." Nghiêm Chân nhất thời có chút nghẹn lời.

"Danh tiếng của đại học Z em cũng biết, bất quá điều đó không quan trọng mà quan trọng là em muốn đến là được."

Không phải không nghĩ nhưng là...

https://thuviensach.vn

"Em, cô.." Nghiêm Chân do dự một lát rôi hỏi, "Cô vì sao muốn em tới đó học?" Một lần đã bị bà ấy không lưu tình chút nào mà bác bỏ, cô cho tới bây giờ còn nhớ rõ.

"Rất đơn giản, các thầy cô đều muốn có những sinh viên cần cù, siêng năng." Tống Phức Trân nói, "Em không cần lo lắng, cô sẽ không cho em đi cửa sau đâu, tất cả vẫn là dựa theo trình tự, em cứ việc chuẩn bị hồ sơ của em đi."

Nghiêm Chân đành phải cười khổ, "Em sẽ suy nghĩ về ý kiến của cô."

"Uh." Tống Phức Trân lên tiếng, không yên lòng mà mang ly trà lên uống một hớp.

Bên trong lâm vào một khoảng không yên tĩnh, Nghiêm Chân nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên thấy được trong viện có hai dải sáng của đèn xe. Xe dừng lại ở trong sân, đèn xe cũng đã tắt, từ trên xe bước xuống là một người mặc quân trang, nương theo ngọn đèn sáng ngời trong phòng khách, Nghiêm Chân có thể thấy rõ người kia.

Tống Phức Trân tự nhiên cũng thấy người tới, mặt mày nở ra, tự mình đi ra mở cửa. Cửa mở ra, bà tủm tỉm cười đón, "Mạnh Xuyên tới rồi à..."

Người tới đúng là Thẩm Mạnh Xuyên.

Thẩm Mạnh Xuyên mặc một quân trang phảng phiu, ăn mặc chỉnh tề, rất phù hợp với yêu cầu của sở nội vụ trong quân đội về điều lệnh quân dung tác phong và kỷ luật, không được hoàn mỹ là khi giương một bàn trong tay áo lên thì bên trong quấn lấy một vòng băng vải.

Thẩm Mạnh Xuyên thấy cô cũng rất kinh ngạc, đứng ngốc ở cửa vào phòng khách, thẳng đến khi Tống Phức Trân thúc giục anh ta ngồi xuống, anh toa vò tóc rồi mới lần lượt đi tới ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Thừa dịp Tống Phức Trân đi vào phòng bếp pha trà, hắn do dự một lát rồi mới nói ra một câu, "Cô cũng tới đây à."

Nghiêm Chân cố gắng trấn định, cười cười, "Uh."

Thẩm Mạnh Xuyên nở nụ cười, còn muốn nói gì thì Tống Phức Trân đã bưng ấm trà đi ra.

Thẩm Mạnh Xuyên xuất viện không bao lâu, phải trở về thành phố C làm một số chuyện nên thuận tiện phục chỉ mệnh lệnh của ba mình mà đến hỏi thăm Lâm Trọng Bác. Lâm Trọng Bác cùng Thẩm lão gia là lão chiến hữu, trên chiến trường có giao tình về sinh mạn. Cho nên Lâm Trọng Bác đỗi đãi với Thẩm Mạnh Xuyên cũng rất thân thiết, Thẩm Mạnh Xuyên tự nhiên cũng sẽ tới thăm, nhưng không nghĩ tới là... sẽ được gặp cô.

Lâm lão gia đêm đó rất vui vẻ, không từ bỏ mà lôi kéo Thẩm Mạnh Xuyên uống vài chén.

Thẩm Mạnh Xuyên nào dám cùng một người bị bệnh tim uống rượu chứ, huống chi bởi vì miệng vết thương mà hắn đã bị bác sĩ nghiêm cấm uống rượu, vì thế hai người đành phải tiếc nuối từ bỏ.

Nghiêm Chân vốn còn muốn về nhưng tiểu gia hỏa kia cứ lôi kéo cô ở lại ăn cơm chiều. Lâm Trọng Bác nhìn tiểu gia hỏa này cũng đáng thương, mở miệng nói muốn cô lưu lại, cô tốt nhất cũng nên cho trưởng bối một chút mặt mũi chứ.

Ăn xong cơm chiều, Nghiêm Chân thừa dịp tiểu gia hỏa kia xem hoạt hình mà lén lút rời đi.

Ra khỏi cửa Lâm gia, Nghiêm Chân rút cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng khẩu khí này phải dứng lại một nửa, cô lại không thể không nhắc tới .... Bởi vì Thẩm Mạnh Xuyên cũng đi ra.

https://thuviensach.vn

"Cô này, vẫn còn muốn ngồi xe bus sao?"

Nghiêm Chân gật gật đầu.

"Đi." Thẩm Mạnh Xuyên gật gật đầu, "Tôi cũng không khuyên cô ngồi xe của tôi nữa, số lần bị cô cự tuyệt cũng nhiều nhất trong đời tôi rồi."

Nghiêm Chân bật cười, sửa sang lại quần áo, xoay người rời đi.

Khoảng cách từ Lâm gia đến bến xe bus cũng có chút xa, cần 20 phút đi bộ, cô cố ý đi chậm lại, cứ chậm rãi đi bộ về phía bến xe bus, nhưng chẳng bao lâu thì chợt nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía sau.

Nghiêm Chân hoài nghi xoay người, thấy Thẩm Mạnh Xuyên.

"Anh như thế nào mà lại đi theo tôi." Cô hỏi.

"Cái này..." Thẩm Mạnh Xuyên vò tóc, "Cô này, đã đi nữa rồi sao?"

Nghiêm Chân có chút dỡ khóc dở cười, cô nhìn hắn, bình tĩnh mà nói, "Anh có việc gì sao?"

"Uh." Hắn lên tiếng, "Tôi có chút việc muốn nói với cô, nhưng là nói ra chỉ sợ cô không vui, nhưng mà giữ trong lòng cũng rất khó chịu. Tôi chính là có một vấn đề nghĩ không ra, tôi đáng ghét đến như vậy sao? Tốt xấu gì trước đấy chúng ta còn cùng nhau chơi đùa, tuy rằng tôi đã làm cô bị thương nhưng cô cũng không nên dùng cách đó mà đem tôi trở thành người xa lạ chứ." Hắn nói xong thì gặp Nghiêm Cân có chút trố mắt nên hắn lại bồi thêm một câu, "cô cũng đừng trách tôi, tôi chỉ muốn hỏi cô là cô nghĩ gì và muốn nói gì thôi."

Nghiêm Chân bất đắc dĩ liếc mắt nhìn hắn, vuốt vuốt tóc, "kỳ thật tôi không phải ghét anh, nhưng thời gian anh xuất hiện đều không đúng lúc,

https://thuviensach.vn

luôn làm cho tôi nghĩ tới những chuyện mà tôi từng thề không bao giờ nhớ tới nữa."

Lần đầu tiên là đoạn thời gian khi ba cô qua đời. Lần thứ hai là có liên quan tới người kia. Cô không phải không nhớ rõ hắn, nhưng chỉ cần nhớ tới hắn thì những ký ức kia đều sẽ trở lại, cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô.

Thẩm Mạnh Xuyên có chút hi vọng, ngửa mặt lên trời thở dài, nói cả nửa ngày thì ra nha đầu kia là gán cho anh những tội chẳng liên quan gì đến anh cả. Anh sờ khuôn mặt mình rồi chỉ vào cô, "Cô... cô ... cô ... cô... Tôi bị oan mà."

Nghiêm Chân không tức giận, chỉ nhìn hắn, có đôi khi có đôi khi cũng chán ghét hắn, hắn từng liên quan đến những người đó, cùng nằm trong những ký ức mà cô đã chôn vùi.

Nhưng sau này cô cũng nghĩ lại, cô cùng hắn căn bản không có quan hệ gì, vì sao còn muốn vì hắn mà hoa tổn tinh thần quá nhiều. Cô hiện tại cố gắng đi tìm hạnh phúc của chính mình, mà không phải lại hận một người nhiều thêm.

"Cánh tay của anh đây là xảy ra chuyện gì?" Nghiêm Chân hỏi.

"Bị thương, tại nạn lao động khi diễn tập." Hắn đáp rất đơn giản, tựa hồ không muốn nhiều lời, Nghiêm Chân cũng không hỏi nhiều.

"Còn không có chúc mừng anh."

"Ôi, tôi cảm ơn cô." Hắn khươ tay một chút, cúi đầu nói thầm, "Chúng mừng sao, nghe nhiều lắm sẽ không thú vị nữa. Trừ bỏ làm cho người ta thoải mái ở vẻ ngoài thì có hiệu quả thực tế gì sao? Huống chi cũng vì tham gia diễn tập lần này, tôi bị thương ở tay và ở chân, đội cứu nạn ở hiện trường cũng chẳng nói được gì tôi nữa là."

https://thuviensach.vn

Một câu làm cho cô tươi cười, thản nhiên bỏ bớt đi mọi việc.

"Nghe nói sư đoàn A thẳng tiến đến tâm động đất?"

"Uh."

Thẩm Mạnh Xuyên nghe xong thì vẫn gật đầu, "Uh, với tác phong của tiểu tử kia thì luôn có bản lĩnh làm cho tôi kém hắn ta một đoạn."

Bất luận là phương diện cứu tế hay là phương diện về vấn đề cá nhân.

Nghiêm Chân tự nhiên nghe, hiểu được ý tứ của hắn.

"Đi thôi." Thẩm Mạnh Xuyên hắng giọng,, xoay người sang chỗ khác, "Đi tìm ôn nhu hương thuộc về tôi."

Nhìn bóng dáng của hắn, Nghiêm Chân khẽ nở nụ cười.

Thẩm Mạnh Xuyên cũng là một người quân nhân vĩ đại, nhưng cô bỗng nhiên phát hiện, giờ khắc này cô đặc biệt nghĩ đến hắn ở khu thiên tai kia.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Công tác cứu viện cũng đã triển khai được một thời gian dài, trong khoảng thời gian này các loại tin tức buồn vui đều có, vui là có bao nhiêu người tạo được kỳ tích, bi là con số tử vong không ngừng dâng lên.

Nghiêm Chân rời khỏi trang web, thở dài khép máy tính lại.

Trên mạng nói, đã có nhóm bộ đội rút khỏi khu vực thiên tai, cô không khỏi suy nghĩ rằng nhóm bộ đội của bọn họ khi nào mới trở về.

"Chị dâu, đừng xem nữa, ăn cơm thôi." Lương Hòa lên lầu kêu cô xuống ăn cơm, bởi vì thành phố B cách huyện Y khá gần nên Cố Hoài Ninh trước khi xuất phát đã đem Lương Hòa cùng hai đứa nhỏ trở về thành phố C. Ngày hôm qua mới biết được đoàn của Cố Hoài Ninh đã rút lui khỏi khu thiên tai rồi, tối hôm qua vừa mới trở lại thành phố B, nghỉ ngơi một chút liền gọi điện thoại về nhà, Lương Hòa cầm điện thoại vui mừng mà khóc. Nghiêm Chân đứng ở lầu hai đều có thể nghe được rõ ràng giọng nói của cô ấy, hoảng hốt thật lâu mới chậm rãi đi thong thả trở về phòng.

Có đôi khi cô nhịn không được mà để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, người nọ có phải hay không đã quên cô rồi, ngay cả một cuộc điện thoại đều không thể gọi được sao? Oán giận xong rồi lại lập tức quay lại quở trách chính mình, chính mình không phải là đang ngăn cản anh sao? Lặp đi lặp lại mấy lần, trời đất và con người giao chiến, cõ lẽ chỉ có khi thấy anh thì mới có thể bình tĩnh trở lại.

Lý Uyển múc một hai chén canh đặt ở trước mặt hai người, "trong khoảng thời gian này hốt hoảng sợ hãi cũng đã thành thói quen rồi, nhìn

https://thuviensach.vn

xem hai đứa đều gầy đến cái tình trạng này rồi, nhanh bồi bổ một chút.

Biết bà ấy nói khoa trương nhưng Nghiêm Chân vẫn là bưng tới, còn thật sự mà uống.

Cố lão gia liếc mắt nhìn Nghiêm Chân một cái, "Không cần lo lắng cho Hoài Việt, ba nghe lão Tịch nói, mấy ngày nay là sư đoàn bọn họ đã dần rút hẳn ra khỏi khu đó, có thể gọi điện thoại rồi thì sẽ tự nhiên gọi về nhà thôi..."

Giống như là nghe được tiếng lòng của Nghiêm Chân, điện thoại trong đại sảnh lớn bỗng nhiên vang lên, Nghiêm Chân hoảng sợ. Thím Trương đi qua nhận điện thoại, mới nói được một tiếng alo liền vui vẻ ra mặt, gọi lớn vào nhà ăn, "Nhanh lên nhanh lên, Hoài Việt gọi về này."

Vui mừng tới quá nhanh, Nghiêm Chân nhất thời giật mình. Thẳng đến khi Lý Uyển đẩy đẩy một chút mới phản ứng kịp, đỏ mặt đi nghe điện thoại.

Tuy cô đã cầm được ống nghe, dùng một tay đỡ đầu kia nhưng phải nỗ lực lắm mới lên tiếng được, "vâng..."

Cô cố gắng đem hết sức lực, không cho chính mình lộ ra dấu vết nào, nhưng đầu kia chỉ nói hai chữ thôi mà khiến cho toàn bộ sự nhẫn nại cố gắng của cô bị hủy đi, "Vợ à."

Giọng nói khàn khàn, như có gì đó chặn nơi cổ họng. Nhưng chỉ cần dùng giọng nói này nói thoát ra khỏi cổ họng thì làm cho Nghiêm Chân đầu này điện thoại nước mắt rơi như mưa.

Cô nếu là sang sảng một chút, lại ngang tàng thêm một chút thì có lẽ sẽ kêu gào với người đầu kia điện thoại rằng, "Anh như thế nào mà giờ mới gọi điện thoại cho em hả? Có biết em lo lắng cho tết chết bầm cho anh như thế nào không hả? Khi nào thì anh mới về thế? Em nhớ anh muốn chết..."

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc cô không phải là người như thế, việc duy nhát cô có thể làm chính là hít một hơi, đem mọi lo lắng cùng ủy khuất áp chế xuống, cười với người ở đầu kia điện thoại, "Anh xong việc rồi à."

"Uh." Anh thấp giọng lên tiếng, "Nhanh đã xong rồi, còn có hai ngày nữa là có thể trở về rồi." Giọng nói của anh Nghiêm Chân nghe không được rõ ràng lắm, đều bị tiếng ồn ào đầu kia nuốt sống, nhưng cô có thể nghe được rõ ràng hai chữ "Trở về", trong lúc nhất thời vui sướng khôn kể, nắm ống nghe hạ giọng mà nói, "Em chờ anh."

Cố Hoài Việt ở đầu này điện thoại nở nụ cười, chưa đợi anh mở miệng, một chiến sĩ đã chạy từ xa tới rồi làm quân lễ, hẳn là có việc, anh không thể không nói với người đầu kia điện thoại, "Anh còn có việc."

"Vậy anh đi làm việc đi, chú ý an toàn."

"Uh." Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, Cố Hoài Việt kêu người ở đầu kia điện thoại đang chuẩn bị gác máy, "Em chờ một chút."

"Sao anh?"

Anh trầm mặc vài giây sau đó nhẹ giọng nói một câu, "Anh nhớ em."

Em chờ anh.

Anh nhớ em.

Nghiêm Chân giật mình sửng sốt một chút, phản ứng lại được thì nở nụ cười, nụ cười hạnh phúc.

Công tác cứu viện cũng đã gần kết thúc, qua hai ngày nữa sư đoàn A sẽ lui hoàn toàn khỏi khu tai nạn. Bọn họ hiện tại đang ở một trấn nhỏ của huyện A để thực thi cứu viện, phòng ốc nơi nay đại đa số đều sụp đổ xuống, cũng may lâm thời nơi này đã muốn xây dựng mới hơn phân nửa, thông tin

https://thuviensach.vn

tín hiệu trải qua việc sửa gấp cũng khôi phục rất nhanh, cũng chính ở nơi này Cố Hoài Việt mới có thể trích ra chút thời gian gọi điện thoại về nhà.

Mấy ngày trước bận rộn quá, vội vàng tìm người trong đống đổ nát kia đưa ra, lại vội vàng sơ cứu để cứu người.

Người lính tới mời Cố Hoài Việt tham gia nghi thức tang lễ của một cán bộ nhà nước, nói là mệnh lệnh của cấp trên, bộ đội cứu tế đều phải tham gia.

Cố Hoài Việt tắt điện thoại, tươi cười trên mặt còn chưa có thu lại.

Chiến sĩ Tiểu Trương nhìn tham mưu trưởng mà nở nụ cười, "Tham mưu trưởng gọi điện thoại cho chị dâu sao?"

Cố Hoài Việt đưa tay khõ lên đầu người lính kia, "Đi làm việc của cậu đi."

Nhưng vừa đi được nửa bước, chân phải bỗng nhiên truyền đến một cơn đau đến đến tâm can. Cố Hoài Việt nhướng mày, cước bộ bỗng nhiên dừng lại hẳn, cơn đau kia cơ hồ không có dấu hiệu suy giảm đi, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Cố Hoài Việt cơ hồ không có đứng nổi, người lính đi bên cạnh phát giác anh có gì đó không đúng, liền vươn tay đỡ anh.

Cố Hoài Việt đứng tại chỗ trong chốc lát, thẳng đến khi cơn đau kia giảm bớt đi anh dám giật giật chân phải của mình.

Tiểu Trương lo lắng nhìn anh, "Tham mưu trưởng, anh không có việc gì chứ?"

Anh chỉ cười, vỗ vỗ bả vai Tiểu Trương, "Không có việc gì, bệnh cũ mà thôi." Nói xong cũng khôi phục lại, đi nhanh về phía trước.

.....

https://thuviensach.vn

Không biết có phải là vì nhận được điện thoại của anh hay không mà Nghiêm Chân đêm nay ngủ đặc biệt tốt.

Buổi chiều ngày hôm sau, Nghiêm Chân đến thăm giáo sư Lý, hỏi bà chuyện liên quan đến việc học nghiên cứu sinh. Tuy rằng hiện tại cách thời gian thi còn gần khoảng một năm, nhưng Nghiêm Chân còn phải hỏi rõ chương trình ôn thi.

Giáo sư Lý cũng rất thích thái độ này của cô, nghe cô nói chuyện về Tống Phức Trân, thì không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, "Giáo sư Tống đã cự tuyệt vào thời điểm em gửi hồ sơ làm trợ giảng, bây giờ như thế nào mà lại muốn em làm sinh viên của bà ấy rồi?"

Nghiêm Chân đem hai tay để ở trên đầu gối, lắc lắc đầu, "Em cũng không rõ lắm."

Giáo sư Lý cười cười, "Mặc kệ là nói như thế nào đi nữa, điều này chúng tỏ em cũng là một người có tài. Nếu em còn không có quyết định, người làm giáo viên như cô cũng có một chuyện muốn nói cho em biết."

"Cô cứ nói đi ạ."

"năm trước cô đi Hongkong tham gia một hội nghị thảo luận và nghiên cứu học thuật, gặp được một giáo sư quản lý trường đại học B. Người rất trẻ tuổi, đại khái so vứi em cũng lớn hơn mấy tuổi thôi, nhưng hiện tại cũng đang học nghiên cứu sinh để thi thạc sĩ rồi, chuyện nghiệp đấy chứ, với em cũng như vậy. Em lo lắng thì cũng đúng, em cảm thấy tốt thì cứ thử xem."

"Hả.. đại học B?"

Nghiêm Chân có chút kinh ngạc lặp lại một lần nữa, ngôi trường với sự nghiệp trăm năm trong ngành giáo dục, so với đại học Z còn danh tiếng hơn?

https://thuviensach.vn

Giáo sư Lý mỉm cười, gật gật đầu.

"Giáo sư, em có thể đi sao?"

"Dựa vào cái gì mà không được, không thử thì làm sao mà biết được hay không?" Giáo sư Lý an ủi cô, "Em có tâm tư thoáng đạt, hãy nên thử lấy một lần, vị giáo sư trẻ tuổi kia cũng rất hiền hòa."

Nghiêm Chân cười cười, nháy mắt nhớ tới vấn đề. Nếu cô thật sự thi đậu nghiên cứu sinh, chẳng phải sẽ tới thành phố B học sao?

Thành phố B, thành phố B, có thể ở cùng nhau rồi.

Nghiêm Chân ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt của giáo sư Lý, gật gật đầu, "Em đi, em sẽ thử một lần."

Cầm danh thiếp của vị giáo sư trẻ tuổi kia, Nghiêm Chân rời khỏi nhà của giáo sư Lý.

Trên đường nhiều người đi lại, cảnh tượng đều rất vội vàng, một mình cô đi thong thả giống như đi tản bộ vậy. Cô hôm nay xin phép rồi mới đi, đến nhà giáo sư Lý, Thường chủ nhiệm không phê chuẩn cũng không được.

Cho nên cô giờ phút này không cần vội đi về trường, nhưng là thời gian vẫn còn dài, hãy suy nghĩ kỹ một chút, nghĩ kế hoạch tương lai cô phải làm những chuyện gì.

Đào tạo nghiên cứu sâu tuy nói là bị Tống Phức Trân kích thích, nhưng Nghiêm Chân cũng đã làm việc được một thời gian dài rồi, cũng thực cảm thấy điều này là nên làm. Dù sao cô không thể ở thư viện làm việc cả đời được, đến lúc đó vẫn tìm một công việc tốt hơn mà làm.

Nhưng mà đây không phải là nguyên nhân chính mà cô đáp ứng lời đề nghị của giáo sư Lý, quan trọng là cô bỗng nhiên cảm thấy hai người ở

https://thuviensach.vn

riêng như vậy cũng không phải là chuyện hay ho gì.

Thời điểm qua năm mới khi rời khỏi sư đoàn A, Sở Dao có đề nghị qua với cô nhưng cô vẫn không còn thật sự lo lắng qua. Nhưng trước mắt đây giáo sư Lý bỗng nhiên đưa ra một đề nghị như vậy, cấp cho cô một cơ hội, cô đã nghĩ cẩn thận, nhưng cũng cảm thấy như vậy rất tốt. Cô chuẩn bị chờ anh trở về, hai người cử hành hôn lễ, lại tùy quân, chấm dứt cảnh ở riêng của hai người.

Anh hẳn là nên đồng ý chứ? Không đáp ứng về sau chuyện như vậy anh cũng đừng nói cho cô biết trước tiên, làm cho anh phải biết hội hận đi.

Nghiêm Chân bật cười một tiếng, khiến những người khác quay lại nhìn thì cô mới cuống quít thu lại nụ cười, ra vẻ nghiêm túc.

Nhưng đi được hai bước cô lại nghĩ tới một việc, còn tiểu gia hỏa kia thi làm sao? Đến chỗ nào cũng có thể chiếu sáng đến đó, cô có thể tùy quân thành công được hay không còn phải để tiểu gia hỏa này phê chuẩn mới được. Thật sự là một tiểu tử làm cho người ta đau đầu.

Cô lấy di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại tới Lâm gia, buổi tối tới xem tiểu gia hỏa kia. Phòng chừng là tiểu gia hỏa này ôm chân của cô mà kêu cô là người không có lương tâm đây mà.

Nhưng điện thoại còn chưa có gọi thì đã có người gọi điện, tiếng chuông điện thoại vang lớn làm cho Nghiêm Chân có chút hoảng sợ, mi mắt bổng nhảy dựng lên, cô nhấn nút nghe.

Đầu kia điện thoại là Lý Uyển.

"Tiểu Chân, con khi nào thì trở về?"

"Con chuẩn bị đi đến Lâm gia xem Gia Minh, có lẽ tối nay sẽ đón thằng bé về. Có việc gì sao mẹ?"

https://thuviensach.vn

"A, cũng không có chuyện gì." Lý Uyển dừng một chút, nắm ống nghe nhìn về phía Cố lão gia, "Lão gia, tôi... tôi nói thế nào với con bé cho tốt đây?"

Cố Trường Chí nhăn mặt, nhíu mày rồi thở dài, "Để tôi nói cho con bé." Rồi nhận điện thoại, "Alo."

Nghiêm Chân mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, cô không chế tay của mình, làm cho chính mình cố gắng trấn định. "Ba, ba nói đi."

Cố Trường Chí trầm mặc một chút, "Là như thế này Tiểu Chân, con trước tiên đừng có gấp. Gia Minh cũng không cần đón về giờ đâu. Con về nhà, chúng ta đi tới thành phố B."

"Đi tới thành phố B sao ạ?" Nghiêm Chân một bên đón xe, một bên hỏi, "Có... có chuyện gì ạ?"

Vì để giảm bớt không khí căng thẳng, Cố Trường Chí còn cố ý nở nụ cười một chút, "Ba vừa mới nhận được điện thoại của Lưu Hướng Đông, nói là đội do Hoài Việt đưa đi, ngày mai sẽ khởi hành trở về quân khu."

"Nhanh như vậy sao ba?"

"Uh. Rất nhanh." Cố Trường Chí trả lời, Lý Uyển một bên đã nóng vội lắm rồi. Ông căm tức quay đầu, nhìn thấy ánh mắt đỏ của vợ mình thì lại nhận mệnh quay đầu.

"Ba, ba nói đi. Con đều chuẩn bị sẵn sang, ba nói cho con biết đi, có phải là anh ấy..."

"Không có chuyện gì lớn đâu." Cố Trường Chí vội vàng ngăn chặn suy nghĩ miên man của cô, "Hoài Việt bị thương nhẹ thôi, con suy nghĩ đi đâu thế. Ba đen con đếm thành phố B xem xem thế nào, không nghĩ ngay là..."

https://thuviensach.vn

"Con đi." Nghiêm Chân không đợi ông ấy nói xong thì đã vội vàng nói, trong nháy mắt chỉ cảm thấy cổ họng đau đớn không chịu nổi. Nỗi thống khổ này đột nhiên như bị tắc nghẹn lại, cô cố sức nuốt lấy. Giọng nói khàn khàn, chậm rãi vang lên lần nữa, "Ba, con đi."

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Chuyến đi đặc biệt của Cố Trường Chí.

Phùng Trạm lái xe rất nhanh, Cố Trường Chí ngồi ở phía sau không nói lấy một tiếng. Lương Hòa bởi vì muốn chiếu cố hai đứa trẻ nên phải ở nhà. Lý Uyển ngồi bên kia, vừa gạt nước mắt vừa thở dài.

Bệnh viện quân y thành phố B.

Lưu Hướng Đông lo lắng chờ ở cổng bệnh viện, chiếc mũ trên đầu bị hắn đội lên hạ xuống mấy chục lần rồi, nắm ở trong tay không rõ bộ dạng gì. Mắt nhìn thấy một chiếc xe Jeep đang đi về phía bên này, đèn sáng ngời, thấy rõ giấy phép thì hắn liền cuồng quít nghênh đón.

"Lão quân trưởng."

Cố Trường Chí nghiêm mặt, nhíu mày lại hỏi, "Hoài Việt thế nào rồi?"

Lưu Hướng Đông liếc mắt nhìn Lý Uyển ở một bên, có chút không dám nói. Lý Uyển nhìn bộ dạng lúc này của hắn thì lập tức nhảy dựng lên, "Rút cuộc là thế nào? Cậu nói thật xem nào?" Bộ dáng do dự của hắn làm cho người ta càng nhìn càng lo lắng.

"Được rồi, đều đi vào trước đi. Đứng ở cửa lo lắng bốc hỏa thì còn ra cái dạng gì nữa hả?"

Cố Trường Chí trầm giọng, nhìn Nghiêm Chân vẫn trầm mặc ngồi ở trên xe, "Tiểu Chân, con còn không xuống xe sao?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân ngẩng đầu, chậm rãi nở nụ cười, "Ba, ba vào trước đi, con đợi lát nữa rồi vào sau."

THấy thần sắc buồn bã của cô, Cố Trường Chí cũng không thúc giục cô nữa, chỉ đến lái xe chiếu cố cô.

Trời tối Nghiêm Chân ngồi ở ghế phụ, có chút hoảng hốt. Cô bỗng nhiên cảm thấy thế giới này rất mơ hồ, cũng rất biết đùa giỡn tình cảm con người. Trước đó một giây còn làm cho tâm tình con người ta rạo rực, khát khao như trong mơ nhưng giây tiếp theo lại đem người ta ném vào một khoảng không, không thể không chấp nhận sự thật.

Nếu ông trời là một đứa nhỏ nghịch ngợm, nhất định là trong nháy máy liền cười giảo hoạt với cô... cô xem, người phụ nữ như cô lại bị tôi làm cho khóc.

Cô không nghĩ sẽ mang theo nước mắt đi gặp anh, bởi vì anh nhất định không muốn thấy.

Một lát sau, Nghiêm Chân đưa tay lau mắt. Đã có thì chứng tỏ rằng cô về chuyện này thật là có tiền đồ nha.

Cô hít một hơi thật sâu, mở cửa xe đi xuống.

Lúc này đã là 10h tối, người trong bệnh viện vẫn còn khá nhiều, Nghiem Chân hỏi y tá trực ban. Nghe vị y tá đó nói, quân nhân được đưa tới kia đã được đưa ra khỏi phòng cấp cứu, hiện tại nằm ở phòng bệnh số 2 lầu 4, cô liền bước nhanh đi lên đó.

Lầu 4 tương đối im lặng hơn một chút.

Nghiêm Chân vừa mới đi qua, muốn bước vào phòng bệnh thì chợt nghe được tiếng khóc nức nở lẫn tiếng nói của ai đó, nghe giọng nói Nghiêm Chân đoán đó là một người lính còn trẻ tuổi.

https://thuviensach.vn

"Nói chuyện điện thoại xong, chân của Tham mưu trưởng bỗng nhiên đau một chút, nhưng trong chốc lát lại không có việc gì nên tôi cũng không chú ý nhiều nữa, cùng anh ấy đi vào trấn, nhưng mới vừa đứng lên không đầy 10 phút thì Tham mưu trưởng liền nắm lấy bả vai của tôi. Tôi nhìn lại, làm tôi giật cả mình, khuôn mặt của Tham mưu trưởng trắng bệch như tờ giấy, trên trán là mồ hôi đang chảy ròng ròng xuống. Mà khi đi trên đường thì gặp phải dư chấn, từ trong một căn nhà giúp đỡ một bà lão đi ra, cánh cửa lớn như vậy cũng bị làm cho rớt xuống, thủy tinh trên cánh cửa dập nát chấn vào chân của tham mưu trưởng..."

"Tiểu Trương, câm miệng." Giọng nói này là của Lưu Hướng Đông.

Trong phòng yên tĩnh lại, chỉ có thanh âm khóc nức nở của người lính kia.

Nghiêm Chân nhìn về phía trước với ánh mắt dò xét, thấy Cố Trường Chí ngồi ở ghế dài cau mày hút thuốc, Lưu Hướng Đông đứng ở bên cạnh ông ấy nhưng thần sắc không ngừng đánh giá vị quân trưởng bên cạnh này, mà một người lính còn trẻ tuổi đứng ở bên với nước mắt nước mũi tèm nhem trên mặt. Lý Uyển không có ở đây, chắc là trong phòng bệnh.

"Lão quân trưởng, cháu nhớ rõ khi Hoài Việt đến sư đoàn A, chú có điện thoại nói cho cháu biết là chân phải của cậu ấy bị thương, nói cháu chăm sóc cậu ấy một chút. Vết thương do thủy tinh găm vào chân có thể xử lý nhưng cháu nhìn thấy cậu ấy vô cùng đau đớn, liền trực tiếp dùng trực thăng đưa cậu ấy tới thành phố B."

Bệnh viện tỉnh của tỉnh Q đều rất nhiều bệnh nhân, mà thương thế những người nghiêm trọng đều đưa tới thành phố B.

Cố Trường Chí ừ một tiếng, gật gật đầu. Vẻ mặt có chút mờ mịt, thẳng đến khi trong không gian chỉ mang theo sức nóng của thuốc lá thì ông mới

https://thuviensach.vn

phục hồi tinh thần lại mà nói với Lưu Hướng Đông, "Cảm ơn cháu, Tiểu Lưu."

"Lão quân trưởng, chú đừng nói như vậy." Lưu Hướng Đông trước khi được điều đến sư đoàn A thì đã từng làm cấp dưới của Cố Trường Chí một đoạn thời gan. Một đoạn thời gian kia đối với hắn là một đoạn thời gian tâm đắc nhất trong cuộc đời hắn, rời không được vị lão thủ trưởng đa tài này. Trong ấn tượng của hắn vị lão thủ trưởng này có danh tiếng như tiếng chuông lớn, thinh thần quắc thước, nhưng hiện tại ngồi ở chỗ này cũng chỉ là một người cha đã có nếp nhăn trên khuôn mặt vì lo lắng cho con.

"Bác sĩ ở nơi này giờ đã kiểm tra qua lần nữa chưa?"

"Vâng, đã kiểm tra rồi ạ."

"Họ nói như thế nào?"

"Bệnh cũ tái phát, khung xương chân phải bị nứt ra, hơn nữa do rạn nứt này nên gãy xương hoàn tòn bị lệch vị trí."

Lời vừa nói ra, lại một mảnh yên tĩnh bao trùm lấy.

Thật lâu sau, Cố Trường Chí lắc lắc đầu, đối với người nằm trong phòng bệnh kia mà thở dài một hơi, "Tiểu tử này, luôn cứng rắn chống đỡ. Cậu nói một người có đầu óc thông minh như vậy, như thế nào lại không biết suy nghĩ như vậy, chính mình đã chống đỡ không được thì còn lấy cái gì mà làm liều thế chứ? Đầu óc của tiểu từ này thật là..."

Cố lão gia cũng đã nổi giận lên, Nghiêm Chân hít một hơi sâu, quay người lại đi ra phía ngoài.

Hốc mắt đỏ lên, nước mắt giống như sắp chảy ra rồi, cho nên cô không thể đi vào được.

https://thuviensach.vn

Bước chân của cô có chút hỗn loạn, còn không cẩn thận đụng vào một người, đánh vỡ cái chén người nọ đang cầm trong tay. Cô sửng sốt một chút, thừa dịp người nọ chưa kịp nói gì, cô đã vội vàng ngồi xuống nhặt những mảnh vỡ kia.

"A, cô cẩn thận một chút, đừng để nó cắt phải tay." Người nọ không tức giận, ngược lại còn nhắc nhở cô.

"Không có việc gì... a..." Quả nhiên, vẫn bị cắt một chút. Nơi bị cắt là lòng bàn tay, đầu nhỏn của mảnh vỡ cắm vào đó.

"Nhìn xem, tôi nói cô cẩn thận một chút rồi." Người nọ trên đỉnh đầu cô thở dài một hơi, vòng qua Nghiêm Chân đi tìm dụng cụ quét dọn, dọn sách những mạnh vỡ.

Mà Nghiêm Chân ngồi trên mặt đất, ánh mắt dừng ở hai mảnh vỡ nhỏ trong tay, lòng bàn tay của cô có chút đau, chôn đầu vào giữa hai chân, bả vai có chút run nhẹ.

Không biết qua bao lâu, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên bả vai của cô. Một giọng nữ thân thiết như hòa kêu tên của cô, "Nghiêm Chân?"

Nghiêm Chân chậm rãi ngẩng đầu, lắng lặng nhìn người trước mặt, thế nhưng không có phản ứng gì.

Là vợ chồng Chung Lê Anh cùng Tịch Thiếu Phong. Khi nhận được điện thoại của Lưu Hướng Đông nghe nói Cố lão gia từ thành phố B đã đi tới đây thì hai vợ chồng cũng lập tức đi tới đây.

Chung Lê Anh kinh ngạc khi nhìn thấy Nghiêm Chân, chạy nhanh đến kéo cô dậy, "Đúng là đứa trẻ ngốc, như thế nào lại ngồi chỗ này? Hoài Việt đâu rồi, nó thế nào rồi?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân há miệng rộng, không nói chuyện rồi lại cúi đầu. Tịch Thiếu Phong dùng cánh tay kéo kéo Chung Lê Anh, không cho bà ấy hỏi nữa.

"Giờ bà ở chỗ này với Tiểu Chân đi, tôi vào trong xem." Tịch Thiếu Phong nhìn ra cảm xúc của Nghiêm Chân thực không ổn định, dặn dò Chung Lê Anh.

Chung Lê Anh dù sao cũng đã làm quân tẩu nhiều năm như vậy, điểm sự tình ấy đã sớm hiểu được, bà phất phất tay để cho Tịch Thiếu Phong đi nhanh. Cô mang theo Nghiêm Chân đến ghế dài ở bên hành lang bệnh viện ngồi xuống. Người đến người đi, Chung Lê Anh nhẹ nhàng vỗ về sau lưng của cô, thế nhưng Nghiêm Chân giờ này rất bình tinh.

"Dì Chung, cháu không sao đâu."

"Uh, dì biết."

Chung Lê Anh nói như vậy nhưng động tác của tay cũng không ngừng lại, một chút một chút trấn an cô, sự lo lắng quan tâm nfy lfm cho cô như cảm giác được sư nhu hòa từ người mẹ vậy, thật ấm áp.

Cô càng ngày càng nhích lại gần Chung Lê Anh, Chung Lê Anh tự nhiên cũng cảm nhận được, nắm lấy bả vai cô, từng chút nhẹ xoa nhẹ lên lưng cô.

"Nha đầu, cháu làm cho dì bỗng nhiên nhớ tới thời điểm lần đầu tiên chú Tịch của cháu bị thương." Bà nhẹ nhàng nói, Nghiêm Chân cũng im lặng lắng nghe.

"Khi đó chúng ta đang ở Tây Tạng, địa khu Tây Tạng hiếm khi mới thấy một lần động đất, chú Tịch của cháu là người đầu tiên tiến vào khu động đất tham gia cứu tế. Dì ở nhà chỉ biết lo lắng mà chờ, khó chịu khi phải chờ như vậy, sợ chờ đến khi nghe được một cái tin không tốt. Hì, nhưng trên đời này có một số việc lại đúng dịp như vậy, dì nói chờ nhưng đúng thật là cứ

https://thuviensach.vn

chờ mãi như vậy. Cho tới khi chú Tịch của chau có một cánh tay bị thương, bị gãy xương không thể nhúc nhích được. Khi trở về thì bọn họ đã băng bó cho ông ấy tốt lắm rồi, thế mà ông ấy còn ồn ào là đâu, dì liền mắng ông ấy là người quân nhân hàng ngày đâu rồi, đau ít như vậy mà cũng không nhẫn được sao?" Nghĩ đến ngay tình cảnh lúc đó, Chung Lê Anh không khỏi bật cười, "Sau đó nữa, ông ấy liền dùng sức ôm lấy bụng, tiếp tục ồn ào kêu đau, quay đầu làm cho bác sĩ phải kiểm tra nữa, nói là viêm ruột thừa cấp tính, nhanh chóng phẫu thuật. Khi đó điều kiện ở đoàn biên phòng kém, chú Tịch của cháu lại rất đau, giải phẫu xong thế mà còn ở ngay tại giường bệnh mà làm việc, làm được thì ông ấy mới có như bây giờ."

"Bác sĩ nói, trễ chút nữa sẽ thủng. Chú Tịch của cháu có số mệnh kiên cường, không đau liền ngủ, cơn đau cũng chầm chậm lui bớt. Dì lúc ấy mới nghĩ tới thôi mà đã sợ lắm rồi, ôm đầu của ông ấy khóc lớn, làm cho ông ấy thức dậy. Ông ấy khàn cả giọng mà giáo huấn dì, không cho dì khóc."

Không biết có phải là già đi hay không, từng đó chuyện thống khổ đến với bà nhưng có thể nhớ lại như thế này lại cảm thấy rất bình thản. Nghiêm Chân thậm chí phát hiện, bà ấy cùng Cố Hoài Việt giống nhau, mỗi khi nhớ lại gì đó, thần sắc trên mặt đều thực như hòa, đó là những người trải qua rất nhiều đau thương mất mát mới có trở nên như thế.

"Nha đầu, đừng chịu đựng. Bọn họ sở dĩ có đau cũng cắn răng mà nuốt vào trong bụng, bởi vì bọn họ là quân nhân, bọn họ đổ máu rơi mồ hôi chứ không đổ lệ. Nhưng chúng ta không giống như vậy, chúng ta là phụ nữ, chúng ta đau lòng cho bọn họ, cho nên nước mắt kia chúng ta khóc thay cho bọn họ. Nhưng khi khóc xong rồi còn phải nhớ rõ, vết sẹo trên người của bọn họ là biểu tượng cho một công trạng, là kiêu ngạo của bọn họ. Cháu có biết không?"

Nghiêm Chân cắn răng gật gật đầu, dùng sức thu hồi nước mắt sắp rơi xuống, "Cháu đã hiểu dì, nhưng cháu bây giờ còn không thể khóc."

https://thuviensach.vn

Chung Lê Anh cùng cô đi về phía phòng bệnh.

Lý Uyển đang ngồi ở gian ngoài thấp giọng khóc nức nở, bà vừa mới biết được tình huống chân thương thực sự của Cố Hoài Việt. Cố lão gia nhìn vợ khóc thì có chút bực tức, nhưng cũng không biết nên khuyên thế nào thì vừa vặn Chung Lê Anh tới đây, liền đem vợ giao cho bà ấy.

Nghiêm Chân một mình lặng lẽ vào trong phòng.

Trên giường bệnh Cố Hoài Việt đã được thay một bộ quần áo bệnh nhân sạch sẽ, vết thương trên đùi đã được băng bó rất tốt, bởi vì khâu miệng vết thương phải tiêm thuốc tê nên hắn giờ phút này vẫn còn ngủ.

Cho dù đang ngủ cũng không an ổn, mặt nhăn, mày hơi nhíu lại, có phải là anh rất đau không? Cô đỡ lấy cánh tay của anh, lo lắng.

Tay của anh mơ hồ có vài viết thương nhỏ, Nghiêm Chân nhìn trong chốc lát, đi ra túm một bác sĩ trực ban muốn hỏi tìm thuốc cùng với băng gạc.

Nữ quân y nhìn chằm chằm cô nưa ngày mới tiến vào phòng bệnh lấy mấy thứ đó cho cô. Nghiêm Chân nói cảm ơn rồi xoay người rời đi, để lại nữa quân y đứng ở đó lẩm bẩm gì đó.

Cô không đi quản bốn người ngồi ở bên ngoài, hết sức chuyên chú băng bó vết thương nhỏ cho anh, tựa như anh lúc trước vẫn ngồi như vậy, đưa miệng vết thương của anh rửa sạch, thật cẩn thận bôi thuốc lên đó.

Cô nhìn lên đó, nhịn không được mà đoán, vết thương này lúc đó của anh là như thế nào mà có. Có lẽ là do cứu người bị vùi sâu dưới mà để lại, cũng là bị vật gì đó rớt vào bi thương, tóm lại sẽ không ngốc giống như cô,làm cho chính mình bị thương.

Cũng không đúng.

https://thuviensach.vn

Người như anh, nhìn qua rất thông mình. Kỳ thật có đôi khi thật sự rất ngốc. Ngốc, cô rất đau lòng mà.

Bỗng nhiên đôi tay cô đang nắm kia giật giật vài cái, cô sợ làm anh đâu nên làm chậm động tác lại. mà bàn tay kia ngược lại càng không an phận, lại giật giật như muốn cầm tay cô.

Nghiêm Chân không khỏi ngẩng đầu, nhìn anh, quả nhiên, một đôi mắt sâu thẳm đang nhìn chằm chằm cô không hề chớp mắt. Như là sớm tỉnh lại, hoặc như là vẫn không ngủ vậy.

Cô ngây ngẩn cả người, mà anh lại mỉm cười, giọng nói phát ra có chùn khàn khàn, "Anh mơ thấy em."

Thật tốt, anh còn mơ được. Cô nhìn anh, trong lòng tràn ngập chua xót.

Thấy anh còn muốn nói gì, Nghiêm Chân đã cản anh lại, "Anh đừng nói chuyện, cổ họng anh đang rất khó chịu, em rót cho anh chén nước."

Cô nói xong thì đi tới rót chén nước, đỡ đầu của anh để cho anh uống xong chén nước.

"Cổ họng còn đau không? Anh còn muốn uống thêm nữa không?"

Cố Hoài Việt lắc lắc đầu, giữ tay của cô lại, "Em ngồi xuống đi, trò chuyện với anh."

"vâng."

Cô thực ngồi xuống, nhưng lần này là cô cùng hắn nói chuyện nhưng mà người nào đó cũng không mở miệng, chỉ nhìn cô. Chỉ trong nháy mắt trong giấc mơ đó anh đã không thấy cô đâu, chỉ còn lại mình anh đau đến muốn chết.

"Vợ à."

https://thuviensach.vn

"Vâng."

"Vợ à."

"Vâng."

Cố Hoài Việt kêu hai tiếng, mà cô cũng trả lời hai tiếng, mũi bỗng nhiên cảm thấy sự chua xót muốn trào lên, hốc mắt có chút nóng. Cô vì che giấu tất cả mà ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, mà anh lại nhẹ nhàng nở nụ cười, khép mắt lại.

"Anh còn đau nữa không?"

"Không đau." Nói xong còn âm thầm rút một hơi, tiếng nói cũng giường như cứng rắn lại, "Người tham gia quân ngũ thì xương cốt đều phải cứng rắn."

Một câu nói khiến cô quay đầu lại, hé ra khuôn mặt đang chôn ở trong lòng bàn tay của anh.

Cố Hoài Việt thử giật tay, lại bị cô ấn xuống. Anh hiện tại là kẻ yếu, không thể mạnh như trước được mà cũng chẳng lay động được cô.

Vì thế anh đành phải ngoan ngoãn nằm đó, thật lâu sau, anh nhìn hai bả vai run run của cô, "Đừng khóc, Nghiêm Chân."

"Em không khóc." Cô phản bác, ngẩng đầu, gương mặt rất gượng gạo.

Anh mở mắt ra, nhìn cô cười cười, lập tức nhắm mắt lại, "Anh mệt rồi, anh ngủ trước một lúc đây."

"Được." Cô trả lời, thay anh dịch góc chăn.

Anh thực sự mệt mỏi, nhắm mắt lại lập tức ngủ ngay được.

https://thuviensach.vn

Có thể ngủ là tốt, cô yên lặng nghĩ. Không biết qua bao lâu, Nghiêm Chân đứng lên bên giường, rồi cầm lấy thuốc cùng băng gạc đi ra phía ngoài.

Đi ra gian ngoài, bốn ánh mắt nhìn lại chỗ cô, Nghiêm Chân theo bản năng mà nói, "Anh ấy tỉnh rồi nhưng lại ngủ rồi ạ."

Bốn vị trưởng bối đều sửng sốt sau đó lại cảm thấy may mắn, có thể ngủ là tốt rồi,, có thể ngủ là tốt rồi. Cô nở nụ cười, tiếp tục đi ra ngoài.

Đụng tới nữ quân y vừa rồi, nắm tay giao cho cô thứ gì đó,.

"Miệng vết thương xử lý xong rồi sao?"

"vâng."

Nghiêm Chân lên tiếng, còn chưa kịp nói cảm ơn, đã bị nữ quân y túm lấy tay, "Miệng vết thương này của cô sao còn chưa có xử lý thế này?"

"Tôi..." Nghiêm Chân nói ngập ngừng, bị nữ quân y kia kéo vào phòng trực ban.

Nữ quân y đưa cho cô một cái ghế dựa, sau đó bắt đầu lại nhải, "Tôi nói cô để như vậy cũng không hay ho gì đâu, bị như thế không nói về trách nhiệm thì thôi, thật vật vả xong việc mới đi kiếm được ly nước để uống thì cũng bị cô làm đổ mất rồi. Haiz, tôi nói cô cũng đừng có cau mày nữa, ông xã nhf cô bị thương trên đùi không có trở ngại gì, chín là chấn thương trên chân, cái này mới là quan trọng này. Haiz, tôi nói thì cô hãy nghe tôi nói đi có được không?"

Thầy thuốc này đúng thật là ầm ỹ.

Nghiêm Chân nhìn cô, nở nụ cười , "Cảm ơn chị."

"Không cần cảm ơn." Nữ quân y sảng khoái nói.

https://thuviensach.vn

"Chồng em ở phòng bệnh số 2, lầu 4. Vậy quần áo của anh ấy lúc ban đầu để ở đâu rồi ạ?"

Đôi mắt của nữ quân y xoay tròn, "Đều có máu nhưng vẫn còn lưu lại." Gặp Nghiêm Chân vẫn như trước nhìn mình thì hỏi lại, "Cô muốn bộ quần áo đó à?"

"Phiền chị cho em xin lại bộ quần áo đó... hơn nữa cho em mượn cái chậu giặt đồ. Em cảm ơn."

Nữ quân y muốn ngửa mặt lên trời mà thét dài: Thật sự là của nợ của cô nha.

"Được tôi lấy quần áo, còn có xà phòng, bột giặt quần áo, thuốc tẩy, cung ứng vô hạn lượng luôn, giặt đi, giặt đi."

Nghiêm Chân cảm ơn, đem quần áo với những màu mè khác nhau trên đó bỏ vào trong chậu, đi vào trong phòng kế bên, vặn nước, giặt đồ. Trong quần áo có chút bùn đất, giặt một lần cản bản là không được, rõ ràng là bị ngã, lại tiếp một chậu. Chậu thứ hai vẫn là không sạch được, lớp bùn đất kia vẫn không sạch sẽ, tiếp tục đổ. Chậu thứ ba, lại đổ....

Nữ quân y ở bên ngoài gian phòng nhìn cô ép tới ép lui, cất cao tiếng mà nói, "Tiết kiệm nước một chút đi."

Bên trong vẫn không nói gì, không có tiếp tiếng vặn nước mà chỉ có tiếng nước bị đổ chảy ra.

Nữ quân y tò mò, vào trong nhìn một chút, "Này, cô làm sao vậy?"

Thật lâu sau, qua thật lâu sau, cô mới chờ được đáp án, giọng nói như là khóc nghẹn ngào, nói chuyện không được, nhưng thế này vẫn nghe ra được, cô ấy nói rằng, "Máu... tẩy không có sạch được..."

https://thuviensach.vn

Chương 54

Ép buộc mình một đêm, sáng sớm hôm sau cô rút cuộc đem quần áo của anh giặt sạch rồi phơi lên.

Nữ quân y đã trở về văn phòng nghỉ ngơi, thời điểm Nghiêm Chân đi ngang qua có dừng một chút, thay cô ấy đem chiếc áo khoác ở bên cạnh đắp lên cho cô ấy.

Cố lão gia và Cố phu nhân bị Chung Lê Anh khuyên trở về Tịch gia, giờ phút này phỏng chừng cũng vừa nghỉ ngơi không được bao lâu.

Trong phòng bệnh im ắng, Nghiêm Chân ngồi xuống bên giường, nhìn Cố Hoài Việt đang ngủ say kia, nhìn đến mê mẩn.

Bọn họ kết hôn đã được bao lâu rồi nhỉ? Hơn một tháng nữa có lẽ là đến một năm rồi.

Một năm này anh ở trong bộ đội bận rộn, giống như thời gian rảnh rỗi để nằm nghỉ ngơi cũng thiếu rất nhiều vậy. Nhưng hiện tại anh ngủ cũng không an ổn, mày nhíu lại, như là bị tra tấn đau xót.

Nghiêm Chân vươn tay, thật cẩn thật không đụng tới miệng vết thương của anh, đồng thời đem chân của anh vừa được phẫu thuật điều chỉnh tư thế một chút, rồi sau đó lại nhẹ nhàng mà ấn giữa hai lông mày của anh.

Làm như vậy có thể giảm bớt đau đớn của anh hay không thì cô không rõ ràng lắm, chỉ biết là sẽ làm cho cô cảm giác dễ chịu một chút.

https://thuviensach.vn

Di động để ở trong túi bỗng nhiên vang lên, tiếng chuông điếc tai phá vỡ không khí yên tĩnh trong phòng bệnh. Nghiêm Chân vội vàng chạy ra ngoài, ấn nút nghe điện thoại, cô phải ra hẳn phòng bệnh mới dám nói chuyện.

Đầu kia là bà nội.

"Tiểu Chân à, Tiểu Cố xảy ra chuyện gì rồi? Có nghiêm trọng không, hai đứa đang ở chỗ nào thế?" Bà nội của cô hỏi liên tiếp mấy vấn đề, Nghiêm Chân phải cố gắng lấy lại bình tĩnh, bắt đầu an ủi bà nội ở đầu kia điện thoại.

"Không có việc gì đâu bà nội. Chỉ là chân anh ấy bị thương một chút thôi.

"vậy hiện tại thế nào rồi? Bác sĩ nói như thế nào?"

"Bác sĩ nói tĩnh dưỡng vài ngày thì sẽ khỏe lại, bà nội không cần phải lo lắng quá."

"Bà không lo lắng đâu, sẽ không lo lắng..." Bà nội ở đầu kia nhắc tới nhắc lui, "Bà với gọi điện thoại cho mẹ chồng con, là tiểu tử Phùng Trạm nhận điện thoại. Ngay từ đầu tiểu tử này còn không chịu nói cho bà biết, bà hỏi mãi nó mới chịu nói. Mà Gia Minh đâu, Gia Minh cũng biết rồi qua đó rồi sao?"

"Không có." Loại trường hợp này làm sao có thể mang tiểu tử kia lại đây, "Gia Minh ở nhà bà ngoại của thằng bé, mấy ngày nay vẫn đang ở đó."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi..." Bà nội rút cuộc cũng yên lòng.

Nghiêm Chân ở đầu này vẫn còn trầm mặc vài giây, nghe thấy bà nội ở đầu kia thở dài một hơi, "Như thế nào mà lại không cẩn thận để bị thương thế chứ, xảy ra chuyện này không nhiều cũng ít người phải theo chịu đau cùng, người chịu đau đớn nhiều nhất là thằng bé."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân hít một hơi, cố gắng cười cười, "bà nội, Hoài Việt không có việc gì đâu, thực sự là không có việc gì, bà nội cũng đừng lo lắng."

"Bà đã biết." Bà nội còn nói, "Mấy ngày nay bà vừa vặn tính nói bác cả cháu đưa bà đến thành phố C xem mấy đứa sống thế nào. Giờ thì được rồi, để bà nói bác cả cháu trực tiếp đưa bà đến thành phố B luôn, bà đi xem cháu gái của bà thế nào."

Nghiêm Chân nghe bà nội nói xong thì cả kinh, "Bà nội, mới thế này bà đã đi tới đây làm gì chứ? Hoài.... Hoài Việt... anh ấy..."

"Bà đi thì thêm phiền cho mấy đứa có phải không?"

"Không phải?" Nghiêm Chân bồn khổ vò tóc.

"Không phải vậy thì không cần khuyên. Bà phải đi xem Tiểu Cố có phải là không có việc gì nghiêm trọng hay không, đỡ phải cháu gặp chuyện gì cũng đều giấu bà già này." Nói xong, điện thoại lạch cạch một tiếng rồi cắt đứt, thanh âm đô đô cắt đứt cuộc nói chuyện ngắn ngủi mà rõ ràng. Nghiêm Chân khép điện thoại lại, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cô lấy tay bưng kín mặt.

"Tiểu Chân?"

Phía sau truyền đến giọng nói của Lý Uyển, Nghiêm Chân nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc rồi xoay người lại, tiếp nhận chiếc hộp âm ấm trong tay mẹ chồng. Cô dở lên xem một chút, nhất thời có mùi hương bay ra.

"Mẹ, mẹ nấu món gì vậy, như thế nào lại thơm như vậy?"

Lý Uyển lo lắng đánh giá cô, "Con một đêm không ngủ rồi đấy à?"

"Không có đâu ạ." Cô cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Lý Uyển khẽ thở dài, "Hầm xương nấu canh thôi, dì Chung con hầm cho đỏ, nói ăn cái gì mà bổ cái nấy đó." Ánh mắt dừng ở trên cửa phòng bệnh, mẹ chồng cô cau mày, "Con xem đi, ở cùng nó ở trong này, không chừng khẩu vị hai đứa như nhau rồi."

"Con đừng có nghe bà già ủ rũ này nói, đứa nhỏ không có nhiều tật xấu cũng bị bà ấy dọa cho có ra rồi." Cố lão gia mang theo một người đang đi đến đây.

Cố phu nhân trừng mắt nhìn chồng mình một cái, rồi nhìn về phía người bên cạnh ông ấy. Người kia Nghiêm Chân cũng biết - nữ quân y.

"Vị này là..?" Cố phu nhân đánh giá nữ quân y.

"Tôi là bác sĩ, tối hôm qua khi Cố tham mưu trưởng được đưa tới đây thì tôi là người khâu lại miếng vết thương cho anh ta, gọi tôi Đồ Hiểu là được rồi ."

Cố phu nhân vừa nghe xong thì vội cầm lấy tay nữ quân y, "Cảm ơn cô, bác sĩ Đồ."

Ba chữ "bác sĩ Đồ" làm cho khóe miệng Đồ Hiểu không khỏi cứng đồ, nhưng vẫn nỗ lực cầm tay Lý Uyển, "Dì đừng nói như vậy, đây là công việc của cháu."

Tầm mắt rơi xuống trên người Nghiêm Chân, Đồ Hiểu nghiến răng nghiến lợi, cái biểu tình kia có thể nói như sau, "cô nếu cũng bảo tôi là bác sĩ Đồ thì tôi liền liều mạng với cô."

Nghiêm Chân lĩnh ngộ được ý tứ này, nháy mắt mấy cái, hơi hơi lộ ra nét cười.

"Cảm ơn cô."

https://thuviensach.vn

Đồ Hiểu cũng cười sáng lạn, "Chị dâu không cần phải khách khí."

Cuộc nói chuyện ngắn gọn qua đi, Lý Uyển vội vàng hỏi thương thế của Cố Hoài Việt, đấy cũng là vấn đề mà Nghiêm Chân quan tâm nhất bây giờ. Tuy rằng tối hôm qua trong lúc vô tình nghe được Lưu Hướng Đông nói, nhưng cô vẫn muốn xác nhận lại một lần nữa.

Biểu tình của Đồ Hiểu trở nên nghiêm túc, "Kỳ thật miệng vết thương trê đùi chỉ là vết thương ngoài gì, nghiêm trọng chính là chân phải của anh ấy. Chân phải của anh ấy đã từng bị chấn thương, xem ra hẳn là đã phẫu thuật rồi có phải không?"

Đối mặt với vấn đề của Đồ Hiểu, Lý Uyển cùng Nghiêm Chân hai mặt nhìn nhau. Cố lão gia hít một hơi sâu điếu thuốc trên tay, giọng nói nhỏ dần, "Đã từng phẫu thuật qua, nhưng đó là chuyện của nhiều năm trước, có liên quan tới bây giờ sao?"

Lý Uyển không khỏi có chút kinh ngạc, "Đã nhiều năm trước sao? Tôi như thế nào cũng không biết chứ? Tôi chỉ biết chân của con nó có thương tích, khi nào thì giải phẫu hả? Ông già nhà ông cùng nó gạt tôi có phải không?"

"Tâm tư của nó bà cũng không biết, không phải sao? Nói ra trừ bỏ thêm nước mắt cùng với sự lo lắng của bà thì còn được gì nữa hả?"

"Ông... ông..." Cố phu nhân chán nản, cũng trong chốc lát mà hốc mắt liền đỏ lên. Nghiêm Chân nhìn nhìn, trong lòng cũng như bị kim châm vậy, đau đến co rúm lại. Cô đỡ Lý Uyển ngồi xuống, giúp bỡ thở dễ dàng hơn.

"Mẹ, đừng có gấp, chúng ta từ từ nghe bác sĩ nói đã."

Đồ Hiểu vội nói, "Phải, nhất định có quan hệ, tôi đoán Cố tham mưu trưởng trong một lần giải phẫu đó thì không có tĩnh dưỡng?"

https://thuviensach.vn

Tay Cố lão gia cầm điếu thuốc có chút run, "Hắn nói không có việc gì cả, xong rồi liền trực tiếp trở về sư đoàn chuẩn bị diễn tập. Tôi... tôi cũng không ngăn nó. Tĩnh dưỡng, tiểu tử này biết cái gì gọi là tĩnh dưỡng chứ?"

Lý Uyển vừa nghe thấy thì nước mắt rơi tách tách trên cánh tay của Nghiêm Chân khi cô đang đỡ lấy bà.

Nghiêm Chân nắm chặt tay, cố gắng trấn định hỏi Đồ Hiểu, "Không tĩnh dưỡng tốt thì hậu quả nghiêm trọng lắm sao? Cô... cô có biết hắn ở bộ đội không có dùng nhiều thơi gian để tĩnh dưỡng..."

"Đương nhiên rất nghiêm trọng. " Đồ Hiểu nói như trảm đinh tiệt thiết, "Loại gãy xương trong tình trạng kiệt sức này nếu không chữa trị hoàn toàn là không thể tham gia huấn luyện quân sự gì cả. Đương nhiên Cố tham mưu trưởng cũng đã qua thời kỳ tân binh, không phải mỗi ngày ăn vào rồi lại phải luyện trên mặt đất, nhưng mặc dù là lượng công việc cũng không nhỏ, hơn nữa lần này anh ấy còn đi đến khu thiên tai..."

Nói tới đây Đồ Hiểu ngừng lại, thứ nhất là vì ý của cô ấy đại khái mọi người đều đã hiểu, thứ hai là vì.... Sắc mặt của Nghiêm Chân thật sự là rất tái nhợt. Cô sợ chính mình nói ra câu sau thì người phụ nữ này sẽ trực tiếp nhất xỉu.

Một sự trầm mặc làm người ta cảm thấy áp lực cũng qua đi, Cố lão gia đã mở miệng, "Vậy bệnh tình của nó cụ thể sẽ chữa trị như thế nào? Bệnh viện các cô có phương án nào không?"

"Ý tứ của chủ nhiệm vẫn là làm giải phẫu trước tiên, giải phẫu xong rồi thì tốt nhất nên tĩnh dưỡng mấy tháng..." Nói tới đây Đồ Hiểu dừng lại, "Đây là phương án tốt nhất, nhưng cần sự phối hợp của tham mưu trưởng."

Lại là một sự trầm mặc nữa.

https://thuviensach.vn

Theo lý thuyết đây là phương án tốt nhất nhưng lại không có người nào có thể thay Cố Hoài Việt làm chủ cho phương án này, bởi vì người kia cho tới bây giờ đều rất ít nói, cố chấp lại thường xuyên làm chuyện cố chấp.

Lúc này người đánh vỡ sự trầm mực này là Nghiêm Chân, cô nói với Đồ Hiểu, "Làm đi, chỉ cần anh ấy khỏe mạnh là được."

Giọng nói không lớn, lại lộ ra vẻ kiên định. Đồ Hiểu mỉm cười với cô.

"Phối hợp, nhất định phối hợp." Cố lão gia nói, "Tiểu tử này, lúc này nếu không phối hợp thì cũng không cần làm một người quân nhân nữa đâu, bộ đội không giáo dưỡng là một người bệnh có tính chấp ngoan cố như hắn đâu."

Cố Hoài Việt còn không có tỉnh, mà canh do Cố phu nhân mang đến đã có chút lanh. Đồ quân y để làm được người tốt đã mang theo Cố phu nhân đi đến phòng bếp đun nóng canh. Cũng thật sự là khó xử cho cô, buổi tối hôm qua đã bắt đầu vì bọn họ mà chạy ngược chạy xuôi.

Nghiêm Chân muốn đi nhưng bị mẹ chồng ngăn lại, bà dặn cô nghỉ ngơi nhiều, "Con nhìn sắc mặt con giờ xem, sắp giống với Hoài Việt rồi. Vạn nhất nếu ngã bệnh, Hoài Việt tỉnh lại hỏi mấy người già chúng ta thì biết làm sao bây giờ? Con nghỉ ngơi một lát đi."

Nghiêm Chân miệng nói xong không có việc gì nhưng nghe mẹ chồng cô nói thế nên cũng chuẩn bị trở lại phòng bệnh nghỉ ngơi.

Nghiêm Chân vừa mới vào gian ngoài phòng bệnh liền phát hiện ra cửa trong phòng bệnh mở ra, lặng lẽ đi qua, vừa vặn thấy Cố lão gia ngồi ở trước giường của Cố Hoài Việt.

Tay của ông ấy xem xét từng tí một trên người đứa con quật cường của mình, rồi sau đó lại thay con trai dịch góc chăn. Tay dừng lại ở trên vết

https://thuviensach.vn

thương ở trên đùi phải, nghĩ chạm vào rồi lại không dám động vào, do dự mãi nhưng vẫn là thu hồi lại tay của mình.

Một Cố Trường Chí như vậy thì cô chưa từng thấy qua, bộ dáng xoay người thật cẩn thận làm cho Nghiêm Chân cảm thấy ấm áp lại vừa chua xót.

Nghiêm Chân cúi đầu sờ sờ khóe mắt ướt át, ngẩng đầu lên thì đã thấy ba chồng xoay người lại cười ôn hòa với cô rồi.

"Nó còn ngủ."Cố lão gia đi tới chỗ cô, hạ giọng nói nhỏ.

"Phỏng chừng là quá mệt mỏi, tối hôm qua đâu quá nên anh ấy có tỉnh một chút nhưng sau đó mới ngủ an ổn được."

"Uh, cứ để cho nó ngủ đi, trong khoảng thời gian này cũng mệt muốn chết rồi." Cố lão gia quay đầu nhìn cô một cái rồi đóng cửa lại.

Nghiêm Chân nhìn Cố lão gia ngồi xuống ở ghê sofa thì liền chuẩn bị đi pha trà nhưng bị Cố lão gia ngăn lại, "Ở trong bện viện tất nhiên không thể chú ý, đổ chén nước lọc uống là được rồi."

Nghiêm Chân rót cho ông ấy một chén nước, Cố lão gia uống một ngụm nhìn về phía Nghiêm Chân rồi nói, "Nha đầu, hai ngày nay làm con mệt muốn chết rồi phải không?"

Nghiêm Chân lắc lắc đầu, "Không sao đâu ạ."

Cố lão gia thả lỏng người dựa vào sofa, nhìn ra ngoài cửa sổ mà thở dài, "Tiểu tử này nghĩ chính mình làm bằng sắt sao, liều mạng đi về phía trước như chạy thế kia. Nhưng mọi người đều được bố mẹ sinh ra, có chỗ nào lại muốn ép buộc để nó chống lại mình chứ."

"ba, Hoài Việt còn chưa sống đến độ tuổi như ba, còn không biết quý trùng sinh mệnh của mình ."

https://thuviensach.vn

Cố lão gia cười cười, nói, "Trong nhà mọi người đều nói Hoài Việt cùng Hoài Ninh lớn lên giống mẹ con, nhưng là mẹ con lại nói, tình tính của hai đứa nhỏ này chẳng có chỗ nào giống bà ấy cả. Đây chính là một sự tâng bốc cho ba, muốn nói cố chấp ngang ngạnh thì ai đều không thể so được với Hoài Việt. Gặp cái chết cũng có thể chống lại được, nhìn xem so với sih mệnh thì lòng tự trọng còn quan trọng hơn. Con nói xem thứ đó không thể ăn còn không thể uống, con sẽ không muốn để mất thứ đó như vậy sao?"

Nghiêm Chân không nói chuyện, chính là tay nắm chặt thành quyền.

"Lấy đến tay đều là giấy khen, tất cả lời nghe được đều là khích lệ, nhìn đến tất cả đều là vinh dự, Có cái gì không tốt cất giấu rồi quay đầu nuốt vào trong bụng, có loạn cũng phải loạn ở bên trong." Cố lão gia đau lòng quở trách người đang nằm ở trên giường bệnh kia, "Nuôi dưỡng một đứa con vĩ đại như vậy, nhưng nhận trở về đều là đau lòng. Đến bây giờ nó còn gạt ba rằng thời điểm nó rời khỏi đại đội đặc chủng thì phát sinh chuyện này, cùng nhau thông đồng với lão Tịch,. Nhưng là con nói xem làm ba đây có ngốc như vậy sao? Con cái chịu qua đau đớn gì mà chúng ta sẽ không biết sao? Mẹ con ở nhà biết được, khóc đến ngất đi, tỉnh lại thì đòi thế nào cũng phải đưa bà ấy đi bộ đội tìm nó.Thế nào cũng phải đi, Phùng Trạm ngăn cản bằng cách nào cũng ngăn không được..." Nói tới đây Cố lão gia ngừng lại, nói không được nữa.

Hốc mắt Nghiêm Chân cũng ửng đổ, nhanh chóng nắm chặt tay hơn nữa, "Ba, cứ để cho anh ấy nghĩ là mọi người không biết đi. Anh ấy không muốn ba biết thì ba cứ coi như là không biết đi."

Cố Trường Chí ngẩn ra, sau một lúc lâu, thở dài, như là bất đắc dĩ mà thỏa hiệp.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Khi tỉnh lại, Cố Hoài Việt hoảng hốt nghĩ đến chính mình còn ở khu tai nạn , vì mấy ngày mấy đêm không chợp mắt được, nhất là đầu gối dính đất cũng không quản nổi mí mắt nên đã ngủ không biết trời trăng gì... nhưng vừa tỉnh lại thì phát hiện mình còn nằm trên giường bênh, đùi phải băng bó bằng băng vải, nâng người lên một chút là vừa vặn có thể nhìn thấy được.

Cố Hoài Việt giật mình, nằm trở về.

Nhìn trái phải, xung quanh một vòng thì thấy trong phòng bệnh không có ai.

Anh đang định chống đỡ cánh tay muốn đứng dậy thì cửa phòng bệnh bỗng nhiên được mở ra. Cố Hoài Việt ngẩng đầu nhìn tới, là mẹ Cố.

Lý Uyển đã không biết cầm hộp giữ ấm đựng canh nóng này trên tay bao nhiêu lân, sợ là canh xương đều đã nhanh nguội nên lại đi hâm nóng lại. Thấy Cố Hoài Việt đã tỉnh lại nên bà vui vô cùng.

Bà buông hộp giữ ấm trong người rồi vội vàng đi đến bên giường, để ở phía sau lưng anh một cái đệm, dìu anh ngồi dậy. Được mẹ hầu hạ như vậy, Cố tham mưu trưởng có vẻ không thích ứng được.

"Mẹ, mẹ không cần đỡ con đâu, con tự ngồi dậy được." Mới mở miệng nói thì mới phát hiện ra cổ họng của mình đau rát muốn chết, anh khỏi ho khan hai tiếng.

"Con còn nói sao. Không nhìn xem chân của con đều biến thành cái dạng này rồi mà còn cứng rắn chống đỡ nữa à." Mẹ Cố lên tiếng răn dạy anh.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt cười nhẹ, dựa vào gối đầu mà ngồi dậy.

"Hiện tại mấy giờ rồi ạ?" Anh nhẹ giọng hỏi.

"Giữa trưa, 12h rồi. Con nha, ngủ từ tối hôm qua cho tới tận giữa trưa ngày hôm nay rồi đó."

Quả là một giấc ngủ thật dài.

Anh cười cười, nhìn mẹ đổ canh ra cho mình thì nhíu mày. Mẹ Cố đương nhiên hiểu được ý tứ của anh, đã bắt đầu nói trước, "Không muốn uống cũng phải uống, bác sĩ lúc nãy có nói, đi đứng không phục hồi thì không thể tham gia huấn luyện quân sự gì hết..."

"Không nghiêm trọng như vậy đâu mẹ." Anh nhất thời hơi ngẩn người, kiên trì nhận lấy bát canh, uống được mấy ngụm sau đó lại buông xuống.

Lý Uyển nhìn anh nhíu mày thì chỉ có thể thở dài.

Không thể không thấy được sự thất vọng và thương tâm của mẹ, Cố Hoài Việt nhanh chóng an ủi bà, "Chỉ là dưới tác dụng phụ của thuốc giảm đau quá lớn, con một chút thèm ăn cũng không có, uống vào mấy thứ này như là đi giời sông lấp biển vậy mẹ ạ, không uống được nữa."

Một câu nhẹ nhàng bâng quơ như vậy nhưng khi mẹ Cố nghe xong thì hốc mắt cũng đã đỏ lên. Cố Hoài Việt bật cười, đưa tay lau từng giọt nước mắt cho mẹ mình, "Mẹ đừng khóc, con không phải vẫn nằm ở chỗ này tĩnh dưỡng rất tốt sao, qua vài ngày nữa thì tốt rồi."

"Chuyện này có thể vài ngày nữa là tốt được sao?" Mẹ Cố lại lẩm bẩm một câu, thu dọn hộp giữ ấm, "Ngày khác mẹ sẽ nấu cho con một chút cháo dinh dưỡng, con không bồi bổ là không được đâu, biết chưa?"

https://thuviensach.vn

"Con biết rồi." Cố Hoài Việt cười lên, mẹ Cố lúc này mới lau khô nước mắt, cũng không khóc nữa.

Anh thả lỏng chính mình, tựa vào chiếc gối mềm sau đầu, trầm mặc một lát rồi nhịn không được mà hỏi, "Nghiêm Chân đâu hả mẹ?"

Tối hôm qua vì đâu nên thần chí của anh có chút không rõ, lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại một lần, thấy cô đang ngồi bên giường. Tóc tai có chút hỗn độn, mặc quần áo thì có chút đơn bạc, cứ như vậy mà ngồi bên giường, nắm lấy tay của anh rồi nhẹ nhàng lau chùi miệng vết thương trên đó. Anh nhớ rõ chính mình hình như có nói qua cái gì đó, nhưng lại giống như là không có. Hiện tại tỉnh lại thì không thấy cô đâu, ngay cả ký ức của tối hôm qua thoáng nhìn qua giống như là ảo giác vậy.

Mẹ Cố khó thấy được biểu tình mê mang như thế của anh, cũng nở nụ cười, còn mang theo một giọng mũi như trêu ghẹo, "Vợ của con có thể biến mất đi đâu chứ, con bé đi ăn cơm rồi. Bị mẹ cứng rắn ép buộc nó nên nó mới vội vàng đi một lúc, bằng không thì không biết con bé có thể trụ tới khi nào nữa..."

Mẹ Cố vừa nói xong thì chợt nghe tiếng mở cửa ở phòng khách, mẹ Cố cũng ra mở cửa phòng bệnh thì thấy Nghiêm Chân mang theo một đống đồ ăn đi đến. Mẹ Cố vừa tiếp nhận đồ ăn vừa nói, "Con sao lại mua nhiều như vậy, ăn làm sao mà hết được?"

"Dì Chung nói đây đều là những thứ ăn vặt đặc biệt chỉ có ở thành phố B, con cũng không biết mẹ thích loại nào nên mua mỗi thứ một ít, mẹ nếm thử trước đi? Cô nói xong liền cởi áo khoác đi vào trong phòng bệnh, khi thấy Cố Hoài Việt ngồi tựa vào đầu giường, cô chôn chân ngay tại đó.

Tỉnh, anh tỉnh rồi sao? Cô nhìn anh, lắng lặng đứng ở đó.

Anh nhìn cô cười cười, thẳng đến khi cảm giác thấy nụ cười nơi khóe miệng anh càng ngày càng rõ, cô mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần, đi tới

https://thuviensach.vn

bên giường.

"Anh... anh tỉnh rồi à?" Cô có một chút không thể tin được, "Anh còn đau không?"

Cô hỏi xong liền cảm thấy lời này thật là khờ. Mới có một đêm mà thôi, có thể giảm được bao nhiêu đau đớn chứ? Nhưng chỉ sợ có người so với cô còn ngốc hơn, nghe thấy cô hỏi như vậy, thì anh cảm thấy đúng thật nên nói không đau vẫn là tốt nhất.

Nghiêm Chân nhìn anh, không khỏi nở nụ cười, giống như một cô gái ngốc nghếch đơn thuần vậy.

"Anh lại tính gạt em nữa đi, khâu bao nhiêu mũi em cũng không phải không biết." Bao gồm cả chấn thương cũ trên đùi của anh, Nghiêm Chân không có cách nào tưởng tượng khác đi được, mà hắn đau như thế nhưng làm như thế nào mà nhẫn tới được bây giờ.

"Thật sự là đã tốt hơn rất nhiều rồi." Anh nhìn cô, "Nhưng như thế nào đi nữa thì anh lại cảm thấy em so với anh còn giống bệnh nhân hơn đó."

Sắc mặt tái nhợt, đôi mắt có quầng thâm đen.

"Chỗ nào có chứ." Cô cúi đầu, lảng tránh ánh mắt nhìn thẳng của anh.

Cố Hoài Việt cũng không ép buộc cô, giọng nói có chút khàn khàn, "Đợi lát nữa đi lên giường nằm nghỉ một lát đi."

"Không có việc gì đâu." Cô nói, "Em chỉ... chỉ có chút lo lắng cho anh thôi."

Anh cười cười, anh đưa tay vuốt mái tóc của cô, "Anh biết."

Còn có một loại ăn ý như vậy, cô không cần nói gì nhiều, chỉ một ánh mắt là anh có thể hiểu được.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân ngẩng đầu, hỏi anh, "Em hiện tại nhìn thật sự tệ như vậy sao?"

"uh." Cố Hoài Việt ôn nhu nhìn cô, "Thật là có chút dọa người."

Nghiêm Chân nhịn không được bĩu mỗi, "Cho anh nhìn gương đi rồi biết, em chỉ biết là người tám lạng kẻ nửa cân rồi đó."

Anh nở nụ cười, nhịn không được muốn nắm lấy tay cô nhưng cô lại chạy mất rồi.

"Chờ em đi hóa trang đã, mới không thể so với anh đâu." Nói xong, chạy ra ngoài.

Nhìn bóng dáng của cô, anh bỗng nhiên cảm thấy an tâm, mọi thứ trong lòng anh bây giờ đều rất ấm áp.

.....

.....

Bởi vì có vợ ở cùng, hình ảnh Cố tham mưu trưởng ngoan cố này thì ngay từ đầu cảm thấy cảm giác dưỡng thương đúng là rất tốt. Nhưng khi anh nhìn đến phương án trị liệu, thì nhịn không được mà đã mặt nhăn mày nhíu.

Đồ quân y tay bỏ trung áo blouse trắng đứng ở một bên có chút vui sướng khi có người gặp họa.

Một bên đánh giá biểu tình phát sầu của thủ trưởng, một bên nhìn Nghiêm Chân cần cù quét dọn. Từ khi cô nói một câu rằng phòng bệnh cần bảo trí không khí trong sạch thì mới có lợi cho thân thể của bệnh nhân, thế là người phụ nữ này mỗi ngày đều tổng vệ sinh. Cô ấy quét dọn lau chùi như vậy khiến cho nữ quân y đều có chút chột dạ.

https://thuviensach.vn

"Tôi có vấn đề muốn hỏi cô?" Cô tiến đến trước mặt Nghiêm Chân.

Nghiêm Chân ngẩng đầu nhìn nữ quân y Đồ Hiểu, có chút khó hiểu.

"Cô hiện tại đều đem mọi việc vặt trong nhà tới đây, có phải vì tham mưu trưởng về sau đi lại không tiện mà chuẩn bị không thế?"

Nghiêm Chân không khỏi trừng mắt, "Bác sĩ Đồ, có người nào lại rủa chính bệnh nhân của mình như vậy chứ?"

Đồ Hiểu cười cười, "Nhìn anh ta mặt mày đều nhăn lại thì tôi cũng biết được rồi."

Cái vị quân y này chỉ biết nhiễu loạn quân tâm thôi, Nghiêm Chân dùng cái lau nhà đuổi cô ấy ra ngoài. Sau khi quay lại thì phát hiện ra thủ trưởng vẫn ngồi ở đầu giường nhìn phương án trị liệu mà ngẩn người như trước.

"Anh đừng xem nữa." Nghiêm Chân nói.

"Sao?" Cố tham mưu trưởng ngẩng đầu.

"Em thay anh đáp ứng rồi." Nghiêm Chân chống tay lên cây lau nhà, nhìn anh nói, "Em nói là em đã thay anh làm chủ chuyện này rồi, ba cũng đồng ý, nói bộ đội không nuôi một bệnh nhân ngoan cố như anh. Cho nên em đã thay anh mà lo lắng một chút, cảm thấy vẫn nên đồng ý là tốt nhất."

Thời điểm khi cô nói ra những lời này thì biểu tình của cô thực nghiêm túc, nhưng Cố tham mưu trưởng như thế nào lại cảm thấy được trong lòng cô đang vui vẻ. Sức khỏe của anh hiện tại làm cho anh không thể phản đối, không thể không đáp ứng nhưng làm cho cô vui vẻ như vậy sao?

Cố tham mưu trưởng ho nhẹ hai tiếng, vẫy vẫy tay với cô, "Em lại đây một chút."

https://thuviensach.vn

"Làm gì thế?" Nghiêm Chân có chút đề phòng nhìn anh, cô hiện tại nên học tập Cố tiểu tư lệnh có tinh thần cách mạng kiên định, không thể thỏa hiệp.

Cố Hoài Việt nhìn bộ dáng của cô mà bật cười, "Em lại đây, anh chỉ muốn ôm em thôi."

Mật ngọt chết ruồi!

Trong đùa bỗng nhiên nhảy ra hình ảnh tiểu gia hỏa Cố Gia Minh cảnh cáo cô. Cô chịu đựng!Chịu đựng!... nhưng ... không được.

Cố tham mưu trưởng thuận lợi ôm mỹ nhân về.

Nghiêm Chân xoa xoa tóc của anh một chút, một bên vừa phỉ nhổ chính mình đến tận đáy lòng một bên dùng khẩu khí ra mệnh lệnh nói với anh, "Này, giải phẫu là nhất định phải làm. Tĩnh dưỡng cũng phải làm, hơn nữa trong thời gian dài anh không thể chạm nước."

"Anh chưa nói là không làm giải phẫu."

"Uh, có giác ngộ."

"Nhưng thời gian tĩnh dưỡng có chút dài quá không?" ý đồ của tham mưu trưởng là cùng với thủ trưởng lâm thời của mình thương lượng.

Nghiêm Chân vung tay, "Không thương lượng!"

Cố Hoài Việt bật cười, bắt lấy tay cô, "Nghiêm Chân."

"Anh có kêu tên em một ngàn một vạn lần cũng vô dụng thôi."

"Vợ ơi." Anh dùng ngữ điệu nhỏ nhẹ gọi tên cô, tay ôm lấy vòng eo của cô cũng thắt chặt lại, thế nhưng người trên đỉnh đầu vẫn bất động như cũ.

https://thuviensach.vn

"Anh... anh làm nũng cũng vô dụng. Giải phẫu phải làm, tĩnh dưỡng theo yêu cầu của bệnh viện, xong." Nói xong, cô nhẫn tâm nắm lấy tay anh tách ra, cầm cây lau nhà tiếp tục lau dọn.

Một lần ngốc nghếch mà khiến cô lại dao động, xem ra không nghe theo tiểu tư lệnh quả nhiên là không được. Mà Cố Hoài Việt chỉ có cười khổ, mỹ nam kế đều đã sử dụng nhưng sao lại không thực hiện được thế này. Anh thả lỏng nằm trên giường, nhìn trần nhà mà phát sầu.

Chỉ chốc lát sau cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, Cố tham mưu trưởng nghĩ đến thủ trưởng lâm thời đã trở lại, dùng tốc độ nhanh nhất từ giường ngồi dậy, kết quả nhìn ra được khuôn mặt của một người đàn ông quen thuộc.

Người này một thân chiến phục, tựa vào cửa tựa tiếu phi tiếu nhìn anh. Thấy anh ngồi dậy, thì vui vẻ hếch căm, "A, anh hùng cứu tế đã trở lại rồi sao?"

Cố Hoài Việt liếc mắt nhìn hắn một cái, không có đáp lời, trong lòng cảm thấy âm hồn của con khỉ của Thẩm gia này có chút không tiêu tan.

Con khỉ của Thẩm gia từ trước đến nay rất quen thuộc với anh, gặp chủ nhân không có nói gì thì chính mình tự mình lấy ghế ngồi xuống.

"Ai, tôi nói này, như thế nào lại chỉnh thành như vậy hả? Nghe nói là bị thủy tinh đâm vào suýt chế mà, còn khâu mấy mũi thế kia?" con khỉ Thẩm gia nhìn anh, "Rất tốt, rất tốt. Tục ngũ nói, vết sẹo này chính là dấu ấn công lao của người quân nhân nha. Cậu xem cậu lập tức lại có thêm một cái rồi này."

Cố Hoài Việt rút cuộc liếc mắt nhìn hắn mà hỏi, "Vào bằng cách nào?"

"Cái gì mà vào bằng cách nào?"

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt liếc mắt đánh giá cao thấp hắn một phen rồi mới nói, "Một thân thuốc súng...mùi vij còn có chưa tan hết mà vào được đây, đợi đến khi cậu đi rồi thì bệnh viện còn phải phun bao nhiêu nước tiêu độc đây hả?"

"Hì, cậu tốt nhất là đừng nói, trinh sát bảo vệ của bệnh viện quân y này làm việc thật đúng là không thể lọt một người nhưng ông nội đây là nghênh ngang mà đi vào nha."

"Phỏng chừng là vị bác sĩ Đồ ấy cho cậu đi cửa sau chứ gì?"

Con khỉ của Thẩm gia hừ một tiếng, không trả lời câu hỏi tra vấn của anh, mà lấy phương án trị liệu đang để ở bên để xem, đọc nhanh như gió từ trên xuống dưới.

Sau khi xem xong, không khỏi thở dài, "Xem ra lúc này chuẩn bị giải phẫu cho cậu rồi, giải phẫu không tính mà còn phải tĩnh dưỡng hơn nửa năm nữa sao?"

"Cho nên mới nói nội bộ bất đồng thì không phải cũng đã vào đây rồi sao?" Cố Hoài Việt thở dài.

Thẩm Mạnh Xuyên nhìn ngoài cửa sổ trong chốc lát, ánh mặt trời ngoài cửa sổ vừa vặn chiếu vào, không ít quần áo bệnh nhân cùng chăn đều được phơi ngoài nắng.Thẩm Mạnh Xuyên nhìn hết tất cả, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, mày không khỏi cau lại, sờ sờ túi áo, lấy ra một gói thuốc lá, "Tôi nói này, tôi có thể hút điếu thuốc sao?"

Bệnh nhân nào đó nhàn nhã trả lời bằng bốn chữ, "Đây là phòng bệnh."

Thẩm Mạnh Xuyên đành phải thu gói thuốc trở về, "Tôi đây đi ra ngoài hút." Đi tới cửa, Thẩm Mạnh Xuyên dừng lại một chút, quay đầu lại nói, "Có chuyện này tôi quên nói với cậu, hiện tại tôi mới nghĩ tới."

"Chuyện gì?" Cố Hoài Việt nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Thẩm Mạnh Xuyên vò tóc, "Nhớ không rõ lắm. Đại khái chính là mấy ngày hôm trước, đúng rồi, ngày mà cậu vừa nằm viện ấy.. Tối hôm đó tôi bỗng nhiên nhận được điện thoại của bác sĩ Đồ. Cậu đoán xem cô ấy hỏi tôi cái gì?"

"Cái gì?"

"Cô ấy nói bên cạnh cô ấy có một cô gái vừa khóc như nước sông Hoàng Hà chảy vậy, vừa quyết liệt tẩy sạch bộ quần áo dính máu và bùn đất. Cô ấy hỏi tôi là phải làm sao bây giờ? Tôi lúc ấy nói tôi cũng không biết, hiện tại tôi đem vấn đề này giao cho cậu, cậu không phải luôn luôn thông minh hơn tôi sao. Hiện tại tôi nghĩ cậu đã có đáp án."

Cố Hoài Việt nghe thế thì ngây ngẩn cả người, thời gian rất lâu sau vẫn không nói chuyện.

Thẳng đến khi Thẩm Mạnh Xuyên đóng cửa rời đi, anh mới từ trong tiếng đóng cửa đó mà phục hồi lại tinh thần, nhìn cánh cửa đóng chặt kia mà cười tự giễu.

Người thông minh a, người thông minh. Anh làm sao mà đã chân chính làm người thông mình rồi thế này?

Được rồi, chỉ làm lần này thôi.

Trong chốc lát chờ thủ trưởng lâm thời trở lại, anh muốn nói cho cô 4 chữ : phục tùng mệnh lệnh!

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Bởi vì miệng vết thương khôi phục còn cần một đoạn thời gian, cho nên giải phẫu tạm thời còn chưa quyết định ngày.

Lo lắng đến Cố lão gia cùng Cố phu nhân ở tại thành phố B không được thuận tiện nên Cố Hoài Việt đã tìm thời điểm thích hợp, khuyên hai người trở về thành phố C. Cố phu nhân lo lắng, muốn ở bên cạnh con trai, cuối cũng vẫn là trải qua sự giáo huấn của Cố lão gia mới nghẹn ngào thu dọn này nọ chuẩn bị trở lại thành phố C.

Cố Hoài Việt ngồi ở một bên nhìn, không khỏi bật cười, "Mẹ, mẹ không cần lo lắng như vậy. Trong bệnh viện có nhiều người như thế mà không thể chiếu cô một đứa con trai của mẹ đến thế sao?"

Lý Uyển ngẩng đầu, trừng mắt liếc nhìn con trai, "Mẹ không phải sợ họ không chiếu cố tốt cho con, mẹ chỉ sợ cái chân này của con vừa đi lại lưu loát được một chút thì quay đầu lại là chuồn mất, cuộc phẫu thuật kia làm thế nào đây?"

Cố Hoài Việt ngẩn người, bất đắc dĩ nhìn về phía Nghiêm Chân. Đồng chí Nghiêm Chân không lưu tình chút nào đứng về phía mẹ chồng của mình, "Mẹ, không có việc gì đâu. Con sẽ canh chừng anh ấy."

Mẹ Cố mặt nhăn mày nhíu, phát sầu thở dài một hơi, "Được rồi."

Trước khi đi còn không quên dặn Nghiêm Chân, "Chờ định ngày làm phẫu thuật thì đừng có quên gọi điện thoại cho mẹ. Mẹ sẽ đến đây."

Thấy Nghiêm Chân gật đầu thì bà mới yên tâm lên xe.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt mặc quần áo bệnh nhân ở phía sau không khỏi cảm thán, "Hiện tại em biết sao anh làm phẫu thuật mà anh phải gạt mẹ rồi chứ? Chỉ có việc làm cho mẹ càng phải đau lòng thêm thôi."

Nghiêm Chân quay người liếc mắt nhìn anh một cái, Cố Hoài Việt cười cười nhìn cô, "Em cũng có thể trở về, trong bệnh viện không thể có chỗ nào thoải mái như ở nhà mình được."

"Cái này anh cũng đừng quản nữa đi, trước tiên nên đem vết thương của anh tĩnh dưỡng cho tốt rồi nói sau." Nghiêm Chân vuốt vuốt ống tay áo của áo, cầm tay của anh, "Trở về phòng bệnh đi, ngoài này lạnh lắm."

"Không lạnh." Anh mị mắt lại, lật ngược tay rồi nắm lấy tay cô, kéo cô đến bên người, "Mỗi ngày nằm ở trong phòng bệnh cũng sắp mốc meo rồi, giúp anh đi tản bộ đi?"

Nghiêm Chân nghiêng đầu, xem xét anh rồi mới nói, "Đi thì đi, nhưng anh phải mặc thêm quần áo, chờ em một lát."

Cố Hoài Việt không giữ chặt cô, chỉ đành bất đắc dĩ nhìn bóng dáng của cô. Loại bệnh nhân được chiếu cố thì quả đầu này đúng là thừa thật, nhưng thật sự cũng là thống khổ xen lẫn vui vẻ a...

Hôm nay thời tiết ở thành phố B rất tốt, ánh mắt trời sáng lạn, chiếu lên nỗi lo lăng u uẩn trên mỗi người. Cô đỡ anh, chậm rãi đi dạo ở trong hoa viên.

"Mấy ngày hôm trước lão Lưu có đến thăm anh, nhưng khi đó anh còn nghỉ ngơi, anh ấy cũng không cho em đánh thức em mà cũng rời đi ngay sau đó." Nói xong Nghiêm Chân cười cười, "Lão Lưu nói trong sư đoàn còn có rất nhiều người muốn tới thăm anh, nhưng sợ quấy rầy đến sự nghỉ ngơi của anh nên mới để cho lão Lưu đại diện toàn quyền tới. Mua nhiều hoa quả như vậy đến thăm anh, em cũng không biết để đâu cho hết, anh không thể ăn bậy bạ nên em liền cống hiến toàn bộ cho bác sĩ Đồ rồi...."

https://thuviensach.vn

Anh im lặng nghe cô cằn nhằn liên miên, sâu thẳm trong đáy mắt hiện lên một chút ý cười thản nhiên.

"Đúng rồi, bác sĩ Đồ cùng Thẩm Mạnh Xuyên có chuyện gì xảy ra sao?" Nghiêm Chân đột nhiên hỏi.

"Em gặp qua hai người bọn họ ở cùng một nơi sao?"

"Em có gặp qua một lần." Vẫn là lần mà Thẩm Mạnh Xuyên đến bệnh viện thăm anh, Nghiêm Chân lúc ấy vẫn không có trong phòng, ở phòng giặt đồ của bệnh viện mà giặt quần áo, ra khỏi phòng giặt thì đi qua văn phòng của bác sĩ Đồ, liền nhìn thấy Thẩm Mạnh Xuyên đang ở cùng Đồ Hiểu tranh miếng sườn cuối cùng trong cặp lồng cơm, đến cuối cùng thì cô còn kém cỏi mà trình diễn vai phụ nữa chứ.

"Cuối cùng vẫn là em làm cho bọn họ dừng lại." Nghiêm Chân nói.

"A, em như thế nào mà làm bọn họ dừng lại được thế?" Anh không khỏi nở nụ cười, trong lòng ước chừng đã có đáp án.

Nghiêm Chân ho khụ khụ hai tiếng, "Em thay bọn họ ăn."

Cố Hoài Việt không khỏi cười một cách rất thoải mái, Nghiêm Chân bị anh cười như vậy thì có chút không được tự nhiên, túm tay của anh, "Có gì hay mà anh cười như vậy chứ?"

Ý cười nơi đáy mắt vẫn chưa kịp thu lại, Cố Hoài Việt nói, "Anh là cười em."

Thời gian bọn họ ở cùng nhau như thế này quả thật rất ngắn, anh còn chưa kịp phát hiện ra, hóa ra cô còn có một mặt đáng yêu như vậy.

Nghiêm Chân hơi đỏ mặt lên, lẩm bẩm một câu, "Không nói." , rồi liền tiếp tục đỡ anh đi về phía trước, con đường đi này thật sự là an ổn.

https://thuviensach.vn

.....

Nửa tháng tĩnh dưỡng cũng đã trôi qua rất nhanh, miệng vết thương trên đùi cũng đã kéo da non. Nghiêm Chân cúi người nhìn miệng vết thương đang bắt đầu liền lại kia, có chút lo lắng, "Cái này... sẽ để lại sẹo sao?"

"Miệng vết thương sâu như vậy, không để lại sẹo thì cũng khó khăn lắm." Đồ Hiểu liếc mắt nhìn một cái, thay anh bôi thuốc, chợt nghe được chủ nhân của cái chân này ho nhẹ hai tiếng ở trên đỉnh đầu của cô. Đồ Hiểu ngẩng đầu lên, tiếp nhận lấy một ánh mắt cảnh cáo.

Đồ Hiểu nháy mắt mấy cái, không ngờ như thế này vẫn sợ của mình sẽ lo lắng quá. Cô suy nghĩ cẩn thận điểm luống cuống này, không khỏi nở nụ cười, thay anh thả ống quần xuống sau đó nói với Nghiêm Chân, "Không có việc gì đâu, dấu ấn chiến công của người quân nhân thôi."

Cố Hoài Việt không khỏi bất đắc dĩ, thật sự là một đôi biết đốt pháo, nói ra cũng đồng nhất như vậy.

Mà Nghiêm Chân cũng giống như tiếp nhận cách nói này rồi, gật gật đầu rồi hỏi, "Vậy thời gian làm phẩu thuật có thể được ấn định chưa?"

"Nếu theo tình hình hồi phục ổn định như thế này thì hai tuần sau đi, cái này để tôi sắp xếp." Đồ Hiểu cười cười, lộ ra hàm răng trắng.

Nghiêm Chân mỉm cười, "Phiền cô rồi." Hoa quả cũng không phải là cho cô ăn không rồi!

Tiễn bước bác sĩ Đồ, Nghiêm Chân đi tới, chăm chú nhìn vào chân của anh một lát rồi ngồi xuống.

Cố Hoài Việt nghĩ đến cô lại nhìn vết sẹo kia nên nói, "Không có việc gì đâu, cũng không bị hủy đi dáng vẻ bên ngoài, không cần để ý."

https://thuviensach.vn

"Em biết." cô than thở một tiếng, "Em thay anh sửa lại ống quần."

Cố Hoài Việt không có ngăn cô lại, một bên nhìn đỉnh đầu của cô một bên nghe cô hỏi, "Khi nào thì bắt đầu đau?"

"Sao em?" Anh làm như không có nghe thấy câu hỏi của cô.

"Em nói là chân của anh... khi nào thì bắt đầu đau?"

"không đau." Anh thản nhiên nói, bị cô trừng mắt nhìn một cái thì sau đó mới cười sửa miệng, "Kỳ thật anh cũng không nhớ rõ ràng lắm. Ngay từ đầu anh còn có thể nhẫn, đau một chút thì vẫn còn thể nhẫn, đợi đến khi rút cuộc nhẫn không được nữa thì phát hiện sự việc đã lớn rồi. Cho nên nói, anh thực không phải cố ý."

Cho nên nói, ấn theo cách nói của anh thì chính là anh rất có sức chịu đau có phải không?

Nghiêm Chân hừ một tiếng, "Đừng tưởng rằng như vậy thì em sẽ khen anh."

"Uh, anh cũng không chỉ muốn em khen anh." Anh kéo cô đứng lên, làm cho cô ngùi trên đùi mình.

Nghiêm Chân lắp bắp kinh hãi, "Cẩn thận thương thế của anh."

"Không có việc gì đâu." Anh mơ hồ không rõ, than thở một tiếng, gối đầu lên bả vai của cô mà cười, "Thủ trưởng, anh có thể yêu cầu được đãi ngộ bình thường không? Động tác đơn giản như vậy mà anh còn có thể hoàn thành mà."

Nghiêm Chân trấn định lại, đỡ lấy bả vai của anh, lại thấy tức giận và buồn cười, "Ai cho anh làm em sợ nhảy dựng lên chứ."

Anh ốm lấy cô, thở dài, "Là em quá khẩn trương."

https://thuviensach.vn

Từ khi anh bị thương đến bây giờ thì tâm trạng của cô vẫn căng cứng như một dây cung, sợ anh lại có chuyện gì đó không thích hợp. Anh ở bên nhìn đều cảm thấy mệt thay cô.

"Có chút thoải mái, phải không?"Dỗ cô mà giống như tiểu gia hỏa Cố Gia Minh kia vậy, anh quay mặt của cô lại, nhẹ nhàng một chút mà hôn cô.

Toàn thân đều thả lỏng xuống, cô vô ý thức xê dịch tới trong lòng của anh, mà người nào đó cũng thực giỏi đã đem ma trảo của mình ôm cô đến trong lòng mình, bắt đầu hôn xuống chiếc cằm của cô.

Nghiêm Chân cơ hồ là bị anh làm cho hoảng sợ, hôn quá nhanh lại quá vội vã, chân tay của cô có chút luống cuống, lại cảm thấy như mình đã quên mất cái gì. Khi cô hãy con giãy dụa, nhưng cũng chỉ có thể vươn tay ra bắt lấy áo của anh, ngược lại tự đem bản thân mình vào trong lòng của anh.

Cô nhất thời có chút ngượng ngùng, nưng lại không dám dùng cánh tay rảnh, sợ anh không chống đỡ được. Cố Hoài Việt nhìn cô bị ép buộc, cười nhẹ, ôm thắt lưng của cô rồi giúp cô thay đổi tư thế.

Lần này Nghiêm Chân càng không có mặt mũi. Anh.... Anh thế nhưng lại để cô tách hai chân mà ngồi ở trên người của anh.

"Không được." Cô theo bản năng muốn đi xuống, nhưng lại bị anh ngăn lại.

"Đừng nhúc nhích." Rót vào bên tai cô là một giọng nam trầm thấp khiến cho cô thất thần, đã bị anh đoạt đi quyền không chế.

Anh mút lấy đôi môi của cô, ôm lấy chiếc lưỡi mềm của cô tùy ý mà hôn, hai tay ôm lấy thắt lưng của cô để cô vẫn nằm ở trong lòng mình, như là một loại lực lượng giấu diếm chờ vận sức, chờ phát động mà thôi.

https://thuviensach.vn

Đang đúng lúc cô quả thực không biết làm sao để dừng lại, chỉ có thể ở dưới sự kìm hãm của anh mà hàm hồ phát ra những tiếng rên rỉ, thời điểm anh đang phụ giúp sự vô lực của cô thì ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa thanh thúy.

Nghiêm Chân lập tỉnh thanh tỉnh lại thần trí,, mà Cố Hoài Việt còn lại là bất vi sở động, hơn nữa còn ôm chặt lấy cô, không cho cô động đậy.

"Buông em ra, em đi mở cửa..."

"Mặc kệ."

Cùng với sự thành tâm của anh đối nghịch, anh vừa nói xong hai chữ này thì cửa bỗng nhiên được mở ra từ bên ngoài. Anh nhíu mày, ánh mắt có chút không kiên nhẫn nhìn về phía cửa, kết quả lại nhìn đến hai người làm cho anh không khỏi giật mình một chút.

Hai người ngoài cửa cũng như vậy, cũng mở to hai mắt... trố mắt mà nhìn bọn họ.

Chỉ còn một người có đầu óc chuyển chậm mà thôi, Nghiêm Chân hơi quay đầu lại, kết quả vừa nhìn thấy hai người kia thì hận không thể ngay tại chỗ tìm cái hố mà chui xuống đó.

Dĩ nhiên là bà nội cùng Cố Gia Minh.

Rút cuộc vẫn là gừng càng già càng cay, trong bốn người thì bà nội vẫn là người phản ứng nhanh nhất, ho nhẹ hai tiếng, "Khụ khụ... xem ra... xem ra chúng ta đến không đúng thời điểm rồi."

Cố tham mưu trưởng cũng nhanh chóng phản ứng lại, còn có thể cười nhẹ với bà nội, làm cho người ta nhìn không ra sự xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Gặp người nào đó có da mặt mỏng mà vẫn còn ngồi ngẩn ra đó, Cố Hoài Việt không khỏi cười cười, "Nghiêm Chân, bà nội đến đây."

Thật đúng không phải là ảo giác, đúng là bọn họ đến đây.

Nghiêm Chân nức nở một tiếng, chỉnh tóc rồi từ trên người anh trèo xuống, vẻ mặt đỏ bừng nhìn bà nội của tiểu tử kia, "Bà nội... hai người... hai người cũng đến đây à."

Bà nội cười, liếc mắt dò xét cô một cái, "Uh, đến từ sớm, đều đứng ở ngoài cửa đợi cháu cả nửa ngày."

Nghe vậy Nghiêm Chân càng cúi đầu thấp hơn, âm thầm trừng mắt nhìn Cố Hoài Việt.

Người họ Cố nào đó có da mặt dày, đều có thể bình tĩnh thong dong như vậy mà tiếp nhận mọi thứ trong tay bà nội, đưa bọn họ vào phòng.

Thuận tiện một tay nắm lấy cổ áo của tiểu quỷ Cố Gia Minh.

Tiểu gia hỏa kia giống như là bị đả kích lớn vậy, cùng Cố Hoài Việt ở đó mà mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Ngheiem Chân đành phải tiện tay đem tiểu gia hỏa kia từ trong tay Cố Hoài Việt giải cứu ra, một bên thay cậu bé chỉnh quần áo một bên hỏi bà nội, "bà như thế nào mà trước khi đến đây không gọi điện thoại tới thế ạ?"

Bà nội hừ một tiếng, "Bà gọi điện thoại cho cháu rồi hai đứa lại cố gắng không cho bà già này lại đây chứ gì." Nói xong nhìn về phía Cố Hoài Việt, "vết thương thế nào, có nghiêm trọng không? Bà nghe ba mẹ cháu nói còn phải làm phẫu thuật, thủy tinh cắm vào chân nghiêm trọng lắm sao mà còn phải phẫu thuật hả?"

https://thuviensach.vn

Một chốc thì giải thích không rõ ràng lắm, Cố Hoài Việt chỉ nói đơn giản, "Không sao đâu bà, chỉ là phẫu thuật thôi bà, không có nghiêm trọng như vậy."

"Uh, vậy là tốt rồi." Bà nội gật đầu, "Nghe mẹ cháu nói tới tình huống của cháu, bà nghĩ muốn sang đó mấy ngày nhưng vẫn sợ hai đứa thêm phiền thôi."

Đơn giản hôm nay mới cùng tiểu gia hỏa này tới đây, vừa vặn là ngày nghỉ của tiểu quỷ kia.

Cố Hoài Việt cười nhẹ, "Làm cho bà nội lo lắng rồi."

Tiểu gia hỏa kia thì chắp tay sau lưng nhìn Nghiêm Chân đang ngồi xổm, biểu tình có chút nghiêm túc. Nghiêm Chân liếc mắt nhìn cậu bé, lại liếc một cái nữ, nhưng thật sự bị đả kích như vậy khiến cho cậu bé này chắc có chút sợ hãi rồi.

"Làm sao vậy?" Cô một bên thay cậu bé sửa lại nút thắt trên áo, một bên hỏi.

"Có vấn đề!" Tiểu gia hỏa kia nhìn chằm chằm trần nhà, bày ra biểu tình của một người đang trầm tư.

"Có vấn đề gì?" Cô giáo Nghiêm càng chột dạ.

Cố Hoài Việt nghe vậy cũng đã đi tới, búng lên trán của tiểu quỷ kia một phát. Tiểu tử kia đau quá kếu lên, "Ba đừng ồn ào."

Hi, tiểu gia hỏa này... nói lời này mà có bộ dạng rất giống như anh vậy, y như từ khuôn đúc ra vậy.

Cố Hoài Việt cùng Nghiêm Chân liếc nhau, lại cúi đầu nhìn thấy tiểu gia hỏa kia ngẩng đầu nhìn hai người, trong ánh mắt lóe lên ý cười, "Con rút

https://thuviensach.vn

cuộc biết được con vừa mới nhìn thấy cái gì nha."

Cố Hoài Việt ho nhẹ một tiếng, biết lời này là không thể tiếp nhận.

Nhưng tiểu gia hỏa kia không chịu ảnh hưởng gì, ánh mắt đảo quanh một vòng trên hai vị đại nhân này, rất vui vẻ mà tuyên bố, "Nha... nha..."

Lời vừa nói ra.

Cố tham mưu trưởng có chút không bình tĩnh, cô giáo Nghiêm đỏ mặt ngượng ngùng, bà nội ở một bên cười ha ha!

Tiểu gia hỏa này.....

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Đợi đến thời điểm mọi việc rút cuộc cũng khống chế được, Nghiêm Chân đưa bà nội đi ăn cơm. Hai người đi đến đây cực kỳ vội vàng, tiểu gia hỏa kia mang theo đồ ăn vặt ăn trên đường nên bây giờ còn không đói nhưng bà nội đến giờ vẫn chưa có ăn gì.

Trước khi rời đi Nghiêm Chân an bài tiểu gia hỏa kia đi tản bộ cùng với Cố Hoài Việt. Cố tham mưu trưởng từ sau khi cắt chỉ thì cũng không muốn ở trong phòng cho buồn bực, chiều nào cũng đều thừa dịp thời tiết ấm áp mà ra ngoại đi dạo một chút. Hơn nữa còn rèn luyện thân thể, mà còn có vợ đi cùng nên rất tốt.

Cố tiểu tư lệnh vừa nghe xong an bài này thì không vừa ý tý nào, thấy Nghiêm Chân đi thì cũng muốn đi theo.

Nghiêm Chân cười cười, xoay người , xoa xoa khuôn mặt mập mạp của tiểu quỷ kia, "Em xem thủ trưởng có chân bị thương còn không có lành lại, em ở chỗ này thay cô trông chừng, đừng để cho người ta nhân cơ hội mà chạy mất. Đây là tổ chức giao nhiệm vụ cho em, em có hoàn thành được không, bạn học Cố Gia Minh?"

"Em..." Tiểu gia hỏa kia nháy mắt mấy cái, có chút khó xử lại có chút do dự.

Nghiêm Chân thấy thế hỏi lại một câu nữa, "Có thể hay là không thể?"

"Có thể." Tiểu gia hỏa kia ủ rũ đáp một câu.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân vui sướng, hướng Cố tham mưu trưởng đang đọc sách ở một bên mà trừng mắt nhìn. Cố Hoài Việt nhìn một lớn một nhỏ này, hơi có chút đâu đầu.

Sống cùng phụ nữ cùng "tiểu nhân" là rất gian nan đây, anh sẽ cố gắng bảo toàn mạng sống!

Ngồi ở trong quán ăn ở bên ngoài bệnh viện, Nghiêm Chân gọi cho bà nội một chén canh ấm rồi thêm cho bà một chén vằn thắn. Đem vằn thắn cùng nước canh ấm đổ ra, ăn vào cực kỳ thoải mái. Khoảng thời gian Cố Hoài Việt nằm trong bệnh viện, Nghiêm Chân thường đến bên này ăn, cùng bà chủ ở đây cũng quen thuộc. Cơm nước xong, Nghiêm Chân cùng bà nội đi trở về.

Đường về này cũng rất thong thả, bà nội ở một bên tùy ý để Nghiêm Chân đỡ mà cảm thán., "Nhìn đến hai đứa ở chung tốt như vậy, bà cũng an tâm."

Nghiêm Chân có chút ngượng ngùng, "Bà nội."

Bà nội liếc mắt dò xét cô một cái, "Đều là người đã kết hôn, da mặt còn mỏng như vậy." Cười cười rồi bà nội cũng nói. "Trước đó bà cố ý để bác cả cháu đưa bà đến Cố Viên, thấy được một mặt khác của mẹ chồng cháu."

"A, bà nội ... bà có việc gì sao?"

"Kỳ thật là bà đang có tâm tư. Lẽ ra hai đứa đã lấy giấy chứng nhận kết hôn, đối với cháu cũng là một người cháu gái của bà, ba nghĩ như thế nào cũng phải náo nhiệt vui mừng mà đem cháu gả ra ngoài. Cho nên bà hướng mẹ chồng cháu đề xuất, sau khi chờ Hoài Việt khỏe lên, tìm thời gian thích hợp mà tổ chức hôn lễ. Không cần khách sạn cao cấp hay gì, bà chính là muốn nhìn thấy được bộ dạng của cháu khi mặc áo cưới." Nói xong bà nội đứng lại, thời gian trôi qua khiến cho nếp nhăn nơi đôi mắt bà càng nhiều, bà đang nhìn cô, có chút chờ mong lại có chút thương cảm, "Cháu như thế

https://thuviensach.vn

này cũng là xinh đẹp lắm rồi, ba cháu ở thời điểm đó đã nói rằng chờ cháu lớn lên lập gia đình không chừng sẽ rất xinh đẹp. Đáng tiếc, hắn đi sớm quá, nhìn không được. Cho nên người hãy để cho bà nội nhìn thấy ngày này, có đi thì cũng có thể còn nói cho ba cháu biết được."

Nghiêm Chân không khỏi có chút động lọng, mũi cảm thấy hơi chua xót, "bà nội, bà vẫn còn khỏe thế này sao lại nói ra câu cuối ghở thế chứ, bà nhất định sẽ sống đến trăm tuổi."

Bà nội ha ha nở nụ cười, "Người càng già càng cam chịu số phận, càng già càng nhìn thông suốt được mọi thứ. Bà nói điều này không phải là làm cháu khổ sở, bà muốn tự tay giao cháu cho một người tốt để bà yên tâm là được rồi."

Nghiêm Chân bình phục cảm xúc, "Bà nội, bà yên tâm. Mẹ so với bà còn sốt ruột hơn nữa, bà không biết trước đó vài ngày mẹ còn đem con đi xem áo cưới. Đều đã quyết định rồi, nếu không phải..."

Nếu không phải anh đi đến khu thiên tai, có lẽ ngày đã sớm định ra rồi. Nếu không phải anh bị thương, có lẽ hôn lễ của bọn họ sớm đã xong xuôi rồi.

Bà nội tự nhiên hiểu được, nhìn cô vui mừng mà cười cười, "Bà biết Tiểu Cố bị thương còn phải chờ mấy ngày nữa mới có thể tốt lên được, các cháu không nói sợ bà lo lắng thì bà sẽ không hỏi. Chủ yếu là Tiểu Cố bị thương không làm cho bà thất vọng, mẹ chồng cháu nói có cháu ở bên cạnh Tiểu Cố thì bọn họ cảm thấy an tâm hơn nhiều. Cháu không biết bà nghe xong điều này thi vui như thế nào đâu..." Nói xong lời cuối cùng bà nội lại có chút nghẹn ngào, Nghiêm Chân không khỏi nắm chặt lấy tay bà.

"Bà nội."

Nghiêm Chân biết, bà nội yêu thương Cố Hoài Việt hơn phân nửa là vì ba của cô đã lưu lại cho bà sự tiếc nuối.

https://thuviensach.vn

Thời điểm ba cô tham gia quân ngũ kỳ thật vẫn bề bộn nhiều việc, cũng không có nhiều thời gian ở bên ngườicô. Ba cô đối với cô vẫn cảm thấy thua thiệt, thời gian rảnh rỗi luôn ở cùng cô, mua đường cho cô ăn. Khi đó Nghiêm Chân thích ăn chất có đường y như con thỏ nhỏ vậy, nồng đậm hương sữa hòa tan trong miệng, hương vị ngọt ngào nói không nên lời.

Cô vẫn cảm thấy bọn họ sống nương tựa lẫn nhau như vậy rất tốt, thẳng cho đến một lần ba cô bị bệnh nặng.

Cả người ba cô rất khó chịu khi nằm trên giường bệnh, không thể nhúc nhích. Cô nhìn bà nội cầm khăn mặt đứng ở một bên mà đau lòng, cô phải nhắc bà nội mới đưa khăn tới lau mồ hôi cho ba cô, ba cô thần chú không rõ ràng nhưng lại đem bà nội kêu thành tên của một người khác, lôi kéo tay của bà nội với giọng khàn khàn mà kêu một cái tên.

Đó là lần đầu tiên Nghiêm Chân nghe được cái tên kia, cô cho tới bây giờ chừng từng thấy ba của cô đau đớn đến triệt nội tâm như vậy mà kêu tên một người, miệng còn không ngừng nói đi nói lại, thực xin lỗi... thực xin lỗi. Thẳng đến khi bà nội cũng đáp trả cho tới khóc, cầm khăn lau mặt lau mồ hôi trên trán thì ba cô mới an ổn lại, uống xong thuốc thì nằm ngủ vùi.

Sau đó cô hỏi bà nội đó là ai, bà nội nhất định không chịu nói. Nhưng kỳ thật cô khi đó cũng ít nhiều đoán được, thời điểm ở cùng bà nội và ba cô cũng không biết được đó là ai, cô ở trong sách của ba cô nhìn thấy ảnh chụp của một người phụ nữ xa lạ, bộ dạng của người phụ nữ này rất mỹ lệ, mặt mày thản nhiên có chút u buồn. Nhưng Nghiêm Chân vẫn không biết tên của người phụ nữ này, sau ảnh chụp cũng không có lưu lại lời nào, nếu không phải ba của cô trong lúc hôn mê nói ra tên của người phụ nữ đó thì cô có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không biết.

Bỗng nhiên bà nội cầm lấy tay cô, Nghiêm Chân lấy lại tinh thần mà nghe bà nội nói, "Lúc trước cháu cùng Tiểu Cố kết hôn có phải là do bị bà già này bức hay không?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân có chút xấu hổ thừa nhận, cũng không nói gì.

Bà nội thở dài, "Kỳ thật trong lòng bà cũng rõ ràng, cũng không muốn cháu nhanh như vậy đã mang về nhà đối tượng muốn kết hôn cùng. Ngày đó cháu nói cho bà mà trong lòng bà cũng cảm thấy bất an. Thẳng đến khi thấy được Tiểu Cô, không biết như thế nào lại buông xuống tâm trạng lo lắng bất an đó, nói đến đây cũng thật là kỳ quái."

Nghiêm Chân cảm thấy buồn cười, "Đó là bà chịu ảnh hưởng từ ba cháu, cảm thấy người mặc quân trang chính là người tốt."

Bà nội vỗ nhẹ tay cô một chút, "Theo như lời cháu nói thì bà cũng không thể đem cháu tùy tiện gả cho một người quân nhân được, duyên phận đến thì muốn ngăn cũng không ngăn được. Cháu có thấy hai người hiện tại không phải rất tốt sao,vừa nãy còn...."

Bà nội nói còn chưa dứt lời, Nghiêm Chân liền đưa tay bịt miệng của bà nội, sẵng giọng, "Bà nội, bà thế nào mà lại cùng Gia Minh giống nhau thế."

Bà nội thấy thế nhưng không thể trách, "Cùng Gia Minh giống nhau là làm sao đây hả? chẳng phải nói là cháu cũng thích sao." Nói xong bỏ tay cô ra mà đi dần về phía trước.

Nghiêm Chân đứng ở đằng sau lo lắng suống, dậm chân một cái rồi cũng đi theo vào...

.....

Trong phòng bệnh luôn luôn là nơi im lặng nhưng hôm nay trong phòng bệnh của Cố tham mưu trưởng có thể nói là như chưa từng có náo nhiệt như vậy. Cố Hoài Việt ngồi ở đầu giường đọc báo chí một bên để ý đến một lớn một nhỏ ở cuối giường đấu võ mồm.

https://thuviensach.vn

"Cô xấu lắm. Cô thế nhưng đi lại." Tiểu gia hỏa kia đỏ mặt tức giận nhìn Đồ quân y Đồ Hiểu.

Đồ quân ý đăc ý dào dạt, "Tiểu quỷ, chiến thuật của cháu không tinh thì không thể trách được kẻ thù vây quanh cháu như sủi cảo thế đâu nhé. Được cá này mất cái khác nhưng với người quân nhân thì là tối kỵ nha, hãy cố gắng học tập ba của cháu, ba của cháu vẫn còn là một tham mưu trưởng mà, ánh mắt của cháu lại chuyển đến người nào vậy."

"Cô chơi gian" Đôi mặt với một loạt câu nói của bác sĩ Đồ, tiểu gia hỏa kia là lần đầu tiên trong cuộc đời gặp phải. Khuôn mặt đáng thướng nhìn về phía Cố Hoài Việt với ánh mắt, "Thỉnh cầu hỏa lực trợ giúp."

Nếu là ngày thường Cố Hoài Việt khẳng định là không để ý tới, nhưng lúc này thì không được rồi. Đồ quân y vừa rõ ràng mới đem hai cha con bọn họ thành "Một người vinh danh thì cả họ cũng được vinh danh" thì rất tổn hại đến anh mà.

Anh buông tờ báo xuống, liếc mắt nhìn Đồ Hiểu một cái, "Gia Minh vừa học chơi cờ vua, cô không thể nhường thằng bé được sao?"

Đồ Hiểu giơ một ngón tay tỏ vẻ cự tuyệt, "tôi đây đối với thằng bé không thể cản trở sự chỉ bảo được, không thất bại thì không thể nào thành công, trong hy sinh có thắng lợi mà."

Xem ra là rất có đạo lý, Cố Hoài Việt yên lặng thu hồi tờ báo, chắp tay sau lưng đi đến chiến trường chém giết của hai người nào đó. Anh dùng chân đá đá cái mông nhỏ của tiểu gia hỏa kia.

Tiểu gia hỏa kia ngay lập tức ôm lấy chân của anh, "Thủ trưởng, đánh bại cô ấy đi."

"Cha con cùng ra trận chinh chiến này sao?" Đồ Hiểu một bên bày cô một bên có chút suy nghĩ mà nói, "Nếu không sắp xếp lại một chút nhé?"

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt dùng ánh mắt ý bảo cô tiếp tục nói đi.

Đồ Hiểu nhất thời hai mắt tỏa sáng nhìn Cố Gia Minh, "Đem tiểu quỷ nhà anh cho tôi mượn về nhà chơi hai ngày, mang về cho bố mẹ tôi xem, bọn họ mỗi ngày đều nhắc tới cháu ngoại."

Tiểu gia hỏa kia đề cao cảnh giác trừng mắt nhìn một cái, sau đó lại lập tức trở lại đôi mắt lưng tròng nước nắm chặt quần áo Cố Hoài Việt.

Tham mưu trưởng trầm ngâm một lát rồi gật gật đầu, "Cũng được..."

Nghe vậy Đồ Hiểu lập tức kích động không thôi, tiểu gia hỏa kia thì bị dọa cho mở to hai mắt. Cô Hoài Việt liếc mắt nhìn hai người, cười nhạt, "Chỉ cần cô không sợ bác trai và bác gái thúc giục càng nhanh hơn thì được, tôi không sao cả."

Đồ quân y lập tức ủ rũ, cũng không có tinh thần chơi cờ. Cô vốn chơi cờ rất tốt, cùng tiểu gia hỏa này là người tám lạng kẻ nửa cân rồi, gặp phải một người lính am hiểu bày trận này thì đúng là không nơi dụng võ rồi.

Đồ Hiểu phiền chán đẩy bàn cờ, "Không được."

Cố Hoài Việt nhìn Đồ quân y, "Làm sao vậy?"

Đồ Hiểu vừa mới tiễn mái tóc dài... giờ là một quả đầu với mái tóc ngắn, "Phiền."

Cố Hoài Việt nghe vậy không khỏi nở nụ cười, xem ra cô nàng này cùng con khỉ của Thẩm gia kia thật sự là một đơi, ngay cả động tác nhỏ như vậy đều giống nhau như đúc, "Người làm cho cô phiền lại không ở chỗ này, cảm xúc này của cô cũng không đúng rồi."

Đồ Hiểu trừng mắt nhìn anh một cái, thật đúng là không thể phản bác lại được rồi. Cô đang phiền chính là phiền vì điều này, thấy con khỉ của Thẩm

https://thuviensach.vn

gia thì cô cảm thấy phiền, nhìn không thấy thì cô cảm thầy phiền hơn nữa.

"Anh còn nói anh ấy không trốn tôi sao?"

"Cái đó tôi cũng không biết." Cố Hoài Việt vẫn nói, "Nhưng nghe nói gần đây sư đoàn D đang phải chuẩn bị cho đại hội trù bị nên hắn hắn là tương đối bận."

Đồ Hiểu im lặng một lúc sau mới nó, "Tổn thương của anh ấy có thể lành được không?"

Cố Hoài Việt gật đầu, trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói, "Cho hắn một chút thời gian. Một người quân nhân luôn mang trên mình một tổn thương nhất định, bất luận là một người quân nhân như thế nào mà nói thì đều đau như cắt."

"Vậy anh ấy như thế nào mà không chết?" Đồ Hiểu tức giận nói, "Đàn ông các anh cũng thực sự là... tham gia quân ngũ thì giỏi lắm sao, người nào cũng có khoảng thời gian yếu đuối của mình. Anh cho bản thân mình khối thuốc nổ vây quanh xem anh còn đứng bất động được không."

Cố Hoài Việt nghe ví dụ như vậy thì nở nụ cười, quay đầu nghĩ lại nhưng phát hiện một cách pha trò giống như Thẩm Mạnh Xuyên, bởi vì bọn họ là hai người giống nhau.

"Sớm biết rằng tôi cùng Nghiêm Chân đã học được một chiêu."

"Cái gì?" Anh hiếu kỳ hỏi lại.

"Tôi tìm anh ấy khóc lóc không cho anh ấy đi."

Nhưng mà hiện tại cô phiền đến mức cô muốn nhức cả đầu lên rồi, "Không chơi nữa, đi làm việc đây." Nói xong liền xoa mặt tiểu quỷ kia một cái, bị cậu bé trừng một chút thì mới cúi đầu rời đi.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt nhìn chằm chằm cánh cửa bị Đồ Hiểu đóng lại thì thất thần trong chốc lát, thản nhiên cười cười, xoay người lại nhìn tiểu quỷ kia, "Thế nào? Hết giận chưa?"

Nhìn bộ dạng Đồ quân y mặt xám mày tro khiến cho tiểu gia hỏa kia cười khanh khách.

Cố Hoài Việt khõ lên trán con trai, cúi đầu nhìn cậu bé, "Cái này gọi là đánh rắn phải đánh giập đầu, là vấn đề chiến thuật. Chờ con trưởng thành mới có thể hiểu được."

Tiểu gia hỏa kia chu miệng, phản bác còn chưa nói ra được thì chợt nghe có tiếng đập cửa truyền tới. Cố Hoài Việt hếch cằm lên, ý bảo tiểu quỷ kia đi ra mở cửa.

Người đến làm cho Cố Hoài Việt cảm thấy ngoài ý muốn, anh không khỏi đứng lên, đi về phía cửa.

Mà Tưởng Di thiếu chút nữa thì đã đẩy cửa vào thì đang đứng ở nơi đó cùng tiểu gia hỏa Cố Gia Minh mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Tưởng Di cúi đầu nhìn vào cặp mắt to tròn xoay chuyển kia của tiểu gia hỏa Cố Gia Minh trong chốc lát, sau đó khó khăn lắm mới khôi phục lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Cố Hoài Việt đang đứng ở phía sau cậu bé. Để ý sơ qua mái tóc của anh, lộ ra một nét tươi cười khéo léo, "Không quấy rầy đến giờ nghỉ ngơi của cậu chứ?"

Cố Hoài Việt giật mình một chút, mới mời Tưởng Di vào trong phòng, "Không có đâu ạ, mời dì vào."

Tưởng Di mỉm cười gật gật đầu, đi vào trong phòng bệnh. Cố Hoài Việt xoay người xoa xoa đầu tiểu quỷ kia, "Con đi tìm dì Đồ Hiểu chơi đi."

https://thuviensach.vn

Tiểu gia hỏa kia không muốn đi nhưng nhìn Tưởng Di lại không hiểu sao mà có chút mâu thuẫn. Đành phải ngậm miệng, đi tìm Đồ quân y thôi.

Cố Hoài Việt rót cho Tưởng Di một ly trà.

Tưởng Di nửa đứng nửa ngồi nhận lấy ly trà, "Đừng phiền toái như vậy, dì tới muốn nhìn cháu xem bệnh tình của cháu như thế nào rồi thôi.

Cố Hoài Việt chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, "Không có gì lớn đâu ạ, cháu đã tốt lên rất nhiều rồi."

"Nói thì nói như vậy, bị thương vào tận gân cốt thì phải tĩnh dưỡng cho thật tốt vào. Các cậu tham gia quân ngũ thì một năm chỉ có được vài ngày nghỉ ngơi, hiện tại cậu có thể khuếch đại cho nó lớn thêm một chút mà nghỉ ngơi một thời gian đi."

Cố Hoài Việt cười nhẹ, "Dì thật là, nhưng để cho dì lo lắng cho cháu thế này thì cháu cũng có chút băn khoăn."

Tưởng Di cười cười, "Vô phương thôi, ba Kiều Kiều với ba cậu nói thế nào cũng là bạn chiến hữu nhiều năm, ngẫu nhiên nghe Mạnh Xuyên nhắc tới thương thế của cậu nên để dì tới thăm cháu một chút. " Nói xong cầm ly trà lên uống, có chút suy nghĩ khi uống ngụm trà.

Kỳ thật Tưởng Di cũng đang lừa gạt một chút thôi, tuy rằng Thẩm Nhất Minh có ý tứ này nhưng thúc đẩy bà tới đây vẫn là con gái của mình. Thẩm Mạnh Kiều nghe nói Cố Hoài Việt bị thương thì rất lo lắng, nhưng lại ngại việc tình cảm không tiến được mà còn đến đây, đành phải để cho người làm mẹ như bà đến đây.

Tưởng Di buông ly trà xuống nhìn xung quanh một vòng, "Trong nhà chỉ có mình tiểu quỷ kia ở trong này cùng cậu thôi sao?"

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt lắc đầu, "Nghiêm Chân ở chỗ này với cháu, tiểu tử kia hôm nay mới cùng bà nội của Nghiêm Chân tới đây, hai ngày nữa thì phải trở về."

Tưởng Di gật đầu, Nghiêm Chân là người vợ thứ hai của Cố Hoài Việt. Không biết như thế nào, nhắc tới tên người này thì Tưởng Di lập tức đã nghĩ tới khuôn mặt của cô ấy, thanh tú nhu hòa, hẳn là một người có tính tình dịu dàng.

Bởi vì không thường gặp mặt, nói xong những lời khách sáo thì nhất thời sẽ miễn cưỡng có chút tẻ ngắt. Đúng lúc này thì ở hành lang ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói thanh thúy, Cố Hoài Việt nghe xong mà cười cười.

"Là tiểu tử kia, hẳn là thấy Nghiêm Chân cùng bà nội."

Tưởng Di cũng đứng lên, mỉm cười, "Bọn họ đã trở lại rồi sao? Dì thật ra cũng muốn gặp họ."

Nói xong đi theo Cố Hoài Việt đi ra ngoài, nhưng vừa bước ra cửa phòng bệnh thì thấy hai người đang đi trước cười nói, Tưởng Di không khỏi đứng chôn chân ngay tại chỗ.

Nghiêm Chân hiển nhiên cũng nhìn thấy bọn họ, căn bản là cô đang cùng tiểu gia hỏa kia cười nói, đợi đến khi đến gần mới thấy rõ ràng người đứng bên cạnh Cố Hoài Việt là ai, nét tươi cười trên môi liền cứng ngắc. Mắt trợn trừng, cơ hồ là có chút ngạc nhiên nhìn Tưởng Di. Quả táo cầm trong tay cũng dần rớt xuống đất, một quả táo màu hồng giống như một hạt châu rớt xuống trên hành lang.

Nghiêm Chân bất chấp mà quay đầu lại nhìn bà nội. Mà bà nội cũng đứng chôn chân tại chỗ, giống như không có chút phản ứng gì vậy.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt sâu sắc phát hiện ra điều gì đó, nói tiểu gia hỏa kia đi lặt quả táo vừa bị rớt xuống, còn chính mình đi qua ôm lấy bờ vai Nghiêm Chân, "Làm sao vậy?"

"Em ... Em.." Cô nhìn vào ánh mắt của anh, Nghiêm Chân cố gắng trấn định mình, "Em không sao.... Nhưng... nhưng bà nội..."

Nghiêm Chân chưa nói xong nhưng cảm giác được thân thể bà nội ở sau mình có chút nghiêng ngả, đứng không vững nữa.

Cố Hoài Việt nhìn sắc mặt trắng bệch của bà nội cùng với hô hấp không ổn định của bà, thì mày nhăn lại, "Anh đem bà nội đỡ vào trong , em đi kêu bác sĩ đi."

Thấy cô vẫn đứng trố mắt như vậy, Cố Hoài Việt không khỏi đem giọng nói nhấn mạnh lên, "Nghiêm Chân."

Nghiêm Chân đột nhiên hoàn hồn, nói được sau đó xoay người chạy nhanh như bay đi tìm Đồ Hiểu.

Mà Tưởng Di vẫn đứng tại chỗ giống như đã ngừng hô hấp rồi, làm cho người ta không phát hiện ra sự tồn tại của bà ấy. Sauk hi Cố Hoài Việt đỡ bà nội vào nhà thì bà mới ấy mới sực tỉnh lại, hít một hơi thật sâu, hai huyệt thái dương đột nhiên cảm thấy đau.

Lại gặp mặt.

Cách biệt hơn hai mươi năm, lại gặp mặt lần nữa.

https://thuviensach.vn

Chương 58

Khi bác sĩ đến thì hô hấp của bà nội cũng đã có xu hướng ổn định trở lại, sau khi trải qua kiểm tra đơn giản, xác định không có gì trở ngại, chỉ đơn giản thiếu dưỡng khí nên chỉ cần chuyền vài chai nước là được.

Nhìn khuôn mặt của bà nội dần dần hồng nhuận lên, Nghiêm Chân có chút lo lắng hỏi bác sĩ, "Thật sự không có vấn đề gì?"

Bác sĩ trẻ tuổi cười cười, "Không có việc gì, là cung cấp máu không đủ là cho hô hấp có chút khó khăn thôi. Huyết áp của bà ấy có chút cao, phương diện này cần phải chú ý một chút, đừng để cho bà ấy chịu nhiều kích thích quá."

Nghiêm Chân gật gật đầu.

Đồ Hiểu đưa bác sĩ rời đi. Nghiêm Chân đứng ở bên giường, trừ bỏ thay bà nội dịch dịch góc chăn đang bị rớt ra ngoài, thời gian còn lại vẫn không nhúc nhích. Tiểu gia hỏa kia cũng nhìn cô, cũng không dám nói lời nào.

Cố Hoài Việt thu xếp cho tiểu gia hỏa kia, đi qua ôm lấy bả vai của Nghiêm Chân, "Nghiêm Chân."

Nghiêm Chân phục hồi lại tinh thần, nhìn anh.

"Đừng lo lắng, bà nội không có việc gì."

"Em biết." Cô cầm tay anh, "Cảm ơn anh."

Cố Hoài Việt bật cười, "Em nói cái ngốc gì thế."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cười nhẹ, không có phản bác.

Đợi đến khi hô hấp của bà nội trở nên đều đều hơn, Nghiêm Chân mới quay đầu, nhìn Cố Hoài Việt mà nói, "Hoài Việt, em còn chưa từng có nói qua cho anh biết nhiều chuyện, em nghĩ rằng nếu có thể vĩnh viễn không cần những lại những việc đó. Nhưng hiện tại không giống như vậy...." Dừng lại một chút, cô còn nói, "Cho nên anh trước cho em một thời gian được không? Chờ em đem vấn đề này xử lý xong rồi lại cho anh nghe."

Cố Hoài Việt nhìn cô, có chút lo lắng,"Anh sẽ không miễn cưỡng em, cho nên em cũng đừng bắt buộc chính mình."

Nghiêm Chân nhanh chóng cầm lấy tay anh, xem như đáp ứng.

Ngoài hành lang, Tưởng Di có chút bất an, hai tay giao vào nhau mà đi qua đi lại. Thẳng đến khi cửa phòng bệnh mở ra, thấy Nghiêm Chân từ bên trong đi ra mới cuống quít chạy tới.

"Sao, thế nào rồi?"

Nghiêm Chân nhìn Tưởng Di, không biết nên dùng giọng điệu như thế nào để trả lời vấn đề của bà ấy. Nhưng biểu tình trên mặt Tưởng Di quá mức vội vàng, loại tâm tình lo lắng này khiến Nghiêm Chân cảm động lây, cho nên giờ phút này cô cũng chỉ khản giọng trả lời một câu, "Không có việc gì."

"Vậy là tốt rồi." Tưởng Di yên lòng.

Thấy bà ấy lập tức thoải mái trở lại, Nghiêm Chân không khỏi muốn cười, "Cảm ơn dì đã đến thăm Hoài Việt, bà nội cháu thân thể không có được khỏe, chậm trễ đến sự tiếp đón với dì thì mong được thứ lỗi." Nói xong cô như muốn xoay người rời đi.

Tưởng Di lanh tay lẹ mắt giữ chặt lấy cánh tay của cô, "Nghiêm Chân."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, "Dì còn có việc gì sao?"

Tưởng Di nhìn cô, mở miệng có chút khó khăn, "Dì nghĩ... dì nghĩ vào thăm bà ấy. Cháu xem được không?"

Nghiêm Chân vẫn chưa trả lời, dùng một đôi mắt bất hòa nguyên bản là ôn hòa nhưng giờ phút này lộ ra không chút nào che dấu mà còn thật sự dừng ở trên người bà ta, loại đối diện cho cho đến tận đáy lòng này khiến cho Tưởng Di cảm thấy có chút vô thố, "Nếu không tiện... dì đây.... Dì đây..."

"Không có gì không tiện cả." Nghiêm Chân đáp lại ngay, đối diện với khuôn mặt giật mình của Tưởng Di mà nói, "Nhưng cháu nghĩ vì sức khỏe của bà nội, dì vẫn là không nên gặp bà ấy là tốt nhất."

"Nghiêm Chân, dì...." Tưởng Di nhìn biểu tình có chút hờ hững của Nghiêm Chân, không biết nên nói cái gì đó.

Nghiêm Chân nhìn bà ấy rồi nói, "Nói thật từ khi gặp qua dì một lần thì sau này cháu vẫn cố ý không muốn để cho bà nội thấy dì. Bởi vì dù sao có một số việc dì không nhớ rõ nhưng chúng ta còn nhớ rõ." Nói xong lời này cô bỗng nhiên cười cười, như là tự giễu, "Có đôi khi dễ quên thật sự là một chuyện hạnh phúc nhất."

Lời nói của cô có sự châm chọc rõ ràng như thế, Tưởng Di muốn cho mình nghe không rõ cũng không thể được, vẻ mặt không khỏi có chút xấu hổ.

Trầm mặc trong giây lát, Tưởng Di mới chần chờ mở miệng, "Nghiêm Chân, dì nghĩ khả năng cháu có thể có chút hiểu lầm, dì với bà nội cùng ba của cháu..."

https://thuviensach.vn

"Mời dì không cần nhắc tới ông ấy." Nghiêm Chân bỗng nhiên đánh gãy lời của Tưởng Di, không để ý đến vẻ kinh ngạc của Tưởng Di mà lặp lại một lần nữa, "Mời dì đừng tùy ý nhắc đến ba của cháu." Bởi vì bà thật sự không đủ tư cách.

Tưởng Di có lẽ chưa từng dự đoán được, không lâu trước bà còn cho rằng cô gái trước mặt này dịu dàng ôn hòa lại có thể dùng thái độ cứng rắn như thế để nói chuyện với mình.

Đây không phải là thời cơ tốt để nói chuyện, bà chậm rãi hoàn hồn, vuốt lại lọn tóc ở bên tai, ý đồ che lấp đi thần thái không được tự nhiên của mình, "Được rồi... vậy... ta đi về trước."

Nghiêm Chân hơi hơi gật gật đầu, nhìn không chớp mắt, tùy ý để bà ấy đi qua trước mặt mình.

Nghiêm Chân biết, trong trận đấu sức này cô đã thắng, không cần tốn nhiều sức.

Nhưng Nghiêm Chân đồng thời cũng hiểu được, giờ phút này cô so với trước kia đều phải chanh chua hơn nữa.

Thời điểm cô trở lại phòng bệnh thì bà nội đã tỉnh lại, tiểu gia hỏa kia đang ngồi ở bên đầu giường cười nói cùng bà nội. Thân thể của bà nội có chút suy yếu, còn phải khôi phục lại tinh thần mà ứng phó với tiểu quỷ này nữa.

Trong chốc lát Cố Hoài Việt đi qua, xách sau áo tiểu quỷ kia mà kéo đi ra ngoài, thấy Nghiêm Chân đẩy cửa vào thì dừng lại cước bộ, "Em đã trở lại rồi à?"

"Vâng." Nghiêm Chân sờ sờ mặt, từ trong tay anh đón lấy tiểu tử kia, "Hai người tính đi đâu vậy?"

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt rũ mắt nhìn Nghiêm Chân thay mình sửa sang lại áo khoác cho con trai, "Anh đem thằng bé giao cho Đồ Hiểu, để cho cô ấy mang theo Gia Minh về nhà ngủ một đêm."

Thứ nhất là vì ở trong bệnh viện sợ tiểu gia hỏa kia ngủ không tốt, thứ hai là phát sinh nhiều việc ngoài dự tính sợ ảnh hưởng đến thằng bé.

Nghiêm Chân tự nhiên hiểu được băn khoăn của anh, thay tiểu gia hảo kia sửa sang lại quần áo sau đó hôn lên hai má đang phồng lên vì tức giận kia, "Gia Minh nghe lời, không khéo sinh bệnh thì phải ở mãi trong bệnh viện đó, chờ ngày mai dì Đồ đi làm thì dì ấy sẽ lại đưa em đến đây."

Tiểu gia hỏa không vừa ý mà nói, "Vậy cô cũng sinh bệnh sao? Cũng không phải là luôn ở trong bệnh viện đợi đấy thôi."

Nghiêm Chân nhất thời không biết nói gì.

Cố Hoài Việt búng lên trán cậu bé, "Cố Gia Minh, phục tùng mệnh lệnh."

Tiểu gia hỏa kia chu miệng, không tình nguyện đi theo Cố Hoài Việt đi ra ngoài.

Nghiêm Chân nhìn bóng dáng hai người, thản nhiên nở nụ cười.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng ho khan nhỏ của bà nội, Nghiêm Chân phục hồi lại tinh thần, bước nhanh đến bên giường bệnh.

"Bà nội, bà tỉnh rồi à?"

Bà nội gật gật đầu, "bà ngủ không sâu. Người già vẫn ngủ ít như vậy, muốn ngủ nhiều cũng khó."

Nghiêm Chân cười cười, vẫn thay bà dịch dịch góc chăn. Bà nội nhìn cô làm tất cả, cuối cùng chậm rãi vương tay ra, cầm lấy tay của cô.

https://thuviensach.vn

"Người đó đi rồi?"

"Vâng." Nghiêm Chân cố gắng làm như không có việc gì vậy, "Bà có chỗ nào không thoải mái hay không, chúng ta ở trong bệnh viện nên kêu bác sĩ cũng tiện."

Bà nội hơi lắc lắc đầu, nhìn ánh hoàng hôn dần tắt ngoài cửa sổ, "Một chuyến đi này của ta thực là không nên đi, mang phiền toái tới cho hai đứa thì không nói, còn không nghĩ sẽ gặp lại người đó."

"bà nội." Nghiêm Chân cầm lấy tay bà nội, "Bà đừng nói như vậy, cháu cùng Hoài Việt đều rất muốn bà cùng Gia Minh tới đây. Hai người tới đây thì chúng cháu rất vui. Về phần chuyện của anh ấy, là đã đoán trước được rồi, bà nội đừng để ở trong lòng."

"Bà biết." Bà nội trái lại lại vỗ vỗ tay của cô, "Nhưng.. TƯởng Di..."

"Cháu cũng biết." Nghiêm Chân rất hợp thời nói tiếp lời của bà, không cho bà nội nói nhiều, "Cháu đều hiểu được."

"Cháu điều biết rõ sao?" Bà nội chưa từng cùng cô nói qua chuyện này, giờ phút này nghe cô nói như vậy, tự nhiên là có chút kinh ngạc, cố gắng khởi động nửa người trên mà hỏi, "Cháu... cháu làm sao mà biết được?"

Nghiêm Chân bật cười nhà bà nội,, "Bà nội đừng có gấp như vậy, trước nghỉ ngơi cho tốt đã."

Nhưng bà nội cũng không làm gì, chính là sốt ruột cầm lấy tay của cô mà hỏi, "Cháu đều biết bà đang nói cái gì sao?"

Nghiêm Chân không chút nghi ngờ nếu bà nội đứng trên mặt đất, khẳng định đã bắt đầu dậm chân rồi.

https://thuviensach.vn

Cô không khỏi có chút bất đắc dĩ, "Bà cùng ba cháu luôn coi cháu là đứa nhỏ, kỳ thật cháu đã là người trưởng thành rồi, chuyện nên biết đều đã biết được." cô thấy được bà nội sốt ruột hơn vì cô không nói trọng điểm, Nghiêm Chân cười nhẹ, "Bà nội, cháu từng ở trong sách của ba cháu thấy được ảnh của người phụ nữ đó."

Đó là ảnh chụp của hai người, trong ảnh chụp người đàn ông mặc một thân quân trang đơn giản, không tính là anh tuấn khôi ngô nhưng trên khuôn mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Đó chính là ba của cô.

Nghiêm Chân đoán rằng, bà của cô sở dĩ cười vui vẻ như vậy có lẽ là vì người phụ nữ trong lòng. Diện mạo người phụ nữ được ông ấy ôm trong ngực kia phi thường xinh đẹp, bên miệng còn có nụ cười thản nhiên tươi tắn.

Thời điểm Nghiêm Chân nhìn thấy ảnh chụp thì đã biết đến từ "mẹ" rồi. Cô không dám đem từ này đặt lên người của người phụ nữ trong ảnh, nhưng trực giác nói cho cô biết, lần đó khi ba cô bị bệnh đã kêu lên hai chữ "Tưởng Di", chính là tên của người phụ nữ này.

Có lẽ "Tưởng Di" sẽ là mẹ của cô, hay là mẹ của cô đang ở nơi nào?

Đáp án vấn đề này là sau một lần say rượu mà ba cô đã nói cho cô biết. Lần đó bà nội không có ở nhà, ba cô bởi vì thành công khi làm thí nghiệm phóng tên lửa, uống nhiều rượu rồi mới về nhà. Khi đó cô còn nhỏ nhưng cũng chỉ có mình cô phải chiếu cố ba lại vừa nghĩ tới ảnh chụp, miệng nhỏ giọng nói thầm, "Nếu có mẹ thì tốt rồi..."

Ai ngờ ba cô thế nhưng nghe thấy được, nằm ở trên giường cười ha ha, "Đứa trẻ ngốc, mẹ con đã sớm rời đi rồi,"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân nhớ rõ chính mình lúc ấy còn nhanh hỏi lại, "Khi nào thì đi vậy ba? Đi đâu thế ạ? Sao bà không đuổi theo đưa mẹ về nhà."

Ba cô đè nặng cảm giác say, nâng cánh tay lên, xoa đầu cô, "Đuổi theo nhưng là mẹ con không trở lại, mẹ con sẽ không trở lại nữa. Đáng thương nhất là tiểu nha đầu con, khi đó con còn nhỏ như thế,"

Nói xong ba cô vươn hai ngón tay, "Mới hai tháng. Lúc đó con chỉ mới hai tháng thôi."

Nghiêm Chân còn muồn hỏi nữ nhưng ba cô khoát khoát tay, chung quy không thắng được lực của rượu mà ngủ. Sau khi tỉnh lại thì ba cô cũng không nhớ rõ chình mính đã nói ra cái gì, mà cũng từ đó trở đi Nghiêm Chân cũng không nhắc lại những vấn đề gì liên quan tới mẹ nữa.

"Cháu biết đây là chuyện kiêng dè của nhà chúng ta, bà cùng ba cháu đều không muốn nói ra. Đơn giản cháu cũng sẽ không hỏi lại." Nghiêm Chân thản nhiên nhớ lại rồi nói.

Mà bà nội vẫn đang nhìn cô lại thở dài một hơi, "Cháu từ nhỏ đã là đứa nhỏ nhu thuận nghe lời, cũng không hỏi bà và ba cháu điều gì về mẹ cháu, có khi nhớ tới bà còn cảm thấy buồn bực. Không nghĩ tới chính cháu đã biết được nhiều như vậy..." Nói tới đây bà nội cười cười, "Xem ra cháu đúng như ba cháu nói, cháu từ nhỏ đã là đứa nhỏ có nhiều tâm sự, chuyện gì cũng để ở trong lòng, khiến người càng thêm buồn bực."

Nghiêm Chân khẽ nở nụ cười. Kỳ thật cô là có bệnh, là tâm bệnh.

Tâm sự ép tới quá nặng thì sẽ trở thành tâm bệnh. Tâm bệnh được xem là bệnh khó chữa trong y khoa, cho nên từng ấy năm tới nay cô cố gắng làm cho chính mình đừng suy nghĩ nhiều như vậy, cuộc sống vui vẻ là quan trọng nhất. Mà hiện tại, cô vẫn yêu cầu chính mình như vậy.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân xoa xoa mặt, "Được rồi bà nội, chúng ta không nói cái này nữa. Bình thuốc này truyền xong rồi, cháu đi kêu y tá đổi bình khác cho bà."

Nói xong thì đứng lên đi ra ngoài, bước đi giống như không vững vàng như trước, có chút hấp tấp.

Bà nội vừa thấy, chỉ biết cô là cố ý tránh né đề tài này.

Kỳ thật như vậy cũng tốt.

Cô thật sự không cần biết nhiều như vậy, nếu biết thì sẽ hủy đi hạnh phúc hiện tại của cô.

https://thuviensach.vn

Chương 59

Chai nước cuối cùng được truyền xong thì bà nội cũng dần dần ngủ say.

Nghiêm Chấn kiểm tra lần cuối, tắt đèn trong phòng rồi đi ra ngoài. Cô quay người lại liền nhìn thấy Cố Hoài Việt đang ngồi trên ghế sofa ở gian ngoài. Anh đang cúi đầu, nghe thấy tiếng động thì mới ngẩng đầu lên.

"Anh còn không đi nghỉ ngơi sao?" Nghiêm Chân vừa rót cốc nước vừa nói, "Có phải là chân anh còn đau không?"

Cố Hoài Việt vẫn không nói chuyện, nhưng vẫn cứ lẳng lặng nhìn cô.

Nghiêm Chân có chút buồn bực, "Em hỏi sao anh không nói gì thế. Nếu đau em đi kêu bác sĩ giúp anh nữa chứ?" Nói xong buông cốc nước xuống rồi đi ra ngoài.

Cố Hoài Việt không khỏi thầm than một tiếng, người phụ nữ này nghĩ mình làm bằng sắt sao?

"Không đau." Anh trầm giọng nói, vẫy vẫy tay với cô, "Em lại đây."

Nghiêm Chân nghe lời đi qua, còn chưa đứng vững ở trước mặt anh thì đã bị anh ôm lấy, nháy mắt long trời lở đất khiến cô hoảng sợ. Đến khi chờ ổn định lại, cô đã bị anh ôm vào trong ngực và ngồi ở trên đùi của anh.

"Anh... anh làm gì chứ? Chân của anh..." Cô giãy dụa muốn ngồi dậy.

"Đừng nhúc nhích." Cố Hoài Việt thuận tay tắt đèn, trong bóng đêm Nghiêm Chân chỉ có thể nghe anh nói một câu như vậy, "Em hôm nay quá

https://thuviensach.vn

mệt mỏi rồi. Hiện tại, ở trong này nghỉ ngơi trong chốc lát."

Thì ra... thì ra là như vậy.

Nghiêm Chân bật cười, nhưng vẫn thật sự an ổn lại, không giãy dụa nữa, "Em không sao đâu." Cô cúi đầu vào trong lòng anh, lẩm bẩm một câu.

Ngón tay của Cố Hoài Việt vô ý thức vuốt theo mái tóc dài của cô, thấp giọng nói, "Rõ ràng lần này phải chờ bà nội khỏe lại thì em nên theo bọn họ cũng về thành phố C nghỉ ngơi đi. Anh một mình ở chỗ này không thành vấn đề."

"Em không trở về." Nghiêm Chân không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt.

Cố Hoài Việt bật cười, ôm lấy cô, tay nắm lấy tay cô thật chặt, "Nghiêm Chân, nghe lời."

Lại lấy điệu bộ dỗ tiểu gia hỏa kia mà đi dỗ cô sao? Nghiêm Chân nhịn không được mà dẫu môi.

Kỳ thật cô nghĩ sai rồi. Đối với tiểu gia hỏa Cố Gia Minh thì Cố Hoài Việt thường dùng mệnh lệnh, chỉ có dưới tình huống không thích hợp dùng bạo lực thì mới dùng cách dỗ ngọt này thôi. Mà đối với Nghiêm Chân, anh thật sự luôn đau lòng thay cô. Một người phụ nữ, chỉ ngắn ngủi vài ngày đã trải qua nhiều chuyện như vậy, mà anh lại bởi vì ốm đau mà không giúp gì được.

Nghiêm Chân đại khái cũng hiểu được tâm tình của anh giờ phút này, không nghĩ rằng anh áy náy liền chủ động xê dịch, tìm tư thế thoải mái mà ngồi trong lòng của anh, cảm thụ cái ôm ấm áp của anh, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Kỳ thật, tất cả đều là ngoài ý muốn." Cô mơ hồ nói xong, "Anh nhớ rõ không? Trước kia em đã từng kể chuyện với ba của em cho anh nghe."

https://thuviensach.vn

"Uh." Cố Hoài Việt ứng một tiếng, tay đang vuốt lên mái tóc của cô cũng không có ngừng.

"Nhưng là em không nói chuyện về mẹ cho anh nghe..." Nghiêm Chân dừng một lát, lại nói tiếp, "Bởi vì, em không xác định được bà ấy rút cuộc có phải là mẹ em hay không?"

Cố Hoài Việt rũ mắt nhìn cô, hồi lâu mới hỏi, "Dì Thẩm sao?"

"Làm sao anh biết được?" Nghiêm Chân kinh ngạc ngồi dậy, thừa dịp ánh sáng ngoài cửa sổ thấu vào mà cô nhìn được biểu tình trên vẻ mặt trầm tĩnh của anh cùng đáy mắt lay động mà lộ ra một chút ý cười.

"Anh đoán." Anh nói.

"Như thế nào mà đoán được?" Nghiêm Chân nghiêng đầu nhìn anh.

"Em còn nhớ rõ làn trước khi ở thành phố B mà em uống rượu say sau đó đùa giỡn với anh không?"

Như thế nào lại chuyển sang cái đề tài này? Nghiêm Chân lúng túng, có chút không được tự nhiên mà nói, "Em quên rồi."

Cố Hoài Việt nhẹ nhàng cười, quay mặt cô lại, đối diện với cô, "Anh không phải lấy vấn đề này để giễu cợt em, anh chỉ muốn nói cho em biết, khi đó anh đã loáng thoáng đoán được một chút nhưng chưa từng hỏi em để chứng thực bao giờ."

"Vì sao?"

"Bởi vì em nói đó là điều mà em muốn quên đi, cho nên anh không cần gì phải đi nhắc lại cả." Hơn nữa đêm đó Nghiêm Chân thật là có chút dọa đến anh, anh không xác định được khi cô nói đến vấn đề này lần nữa thì cô sẽ có phản ứng gì.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân giật mình một chút, cười khổ rồi gối đầu lên bờ vai của anh, "Ngày đó em mất đi lý trí lắm có phải không.?" Tựa hồ là không dự đoán được đáp án của anh, cô lại cố gắng tự mình nói tiếp, "Em thừa nhận. Bởi vì đối mặt với một người mẹ hơn 20 năm không gặp, em không thể bảo trị sự thản nhiên vốn có của mình, làm như vậy em thật sự sẽ sụp đổ mất."

Cho nên cô lựa chọn phát tiết, mà đối tượng là anh. Nghiêm Chân nghĩ rằng... có lẽ từ cái thời điểm kia cô liền đem anh trở thành người gắn bó bên cô, sẽ không bỏ cô mà đi như hai người kia.

"Anh biết." Trong bóng đem giọng nói của Cố Hoài Việt nghe vào tai rất nhỏ, "Nhưng em không cần sợ hãi, bất luận em lựa chọn như thế nào đi nữa, thừa nhận cái gì đi nữa, hoặc là buông tha cho cái gì thì anh cùng Gia Minh luôn thuộc về em, điểm ấy sẽ không bao giờ thay đổi. Em có hiểu không?"

Anh đây là đang nói cho cô biết, có bọn họ một lớn một nhỏ ở đây làm chỗ dựa cho cô sao?

Nghiêm Chân hơi lui người về phía sau, nhìn biểu tình trên khuôn mặt của anh mà không khỏi muốn cười.

Cố tham mưu trưởng khó lắm mới có khi biểu lộ chân tình nhưng bị cô nhìn như vậy thì lại có chút xấu hổ, anh ho nhẹ hai tiếng rồi hỏi, "Làm sao vậy?"

Khuôn mặt của Nghiêm Chân giãn ra, "Không có gì... chính là..." Muốn hôn anh một chút.

Nói là làm, cô đánh lén thành công. Nghiêm Chân đắc ý nhìn anh, ánh mắt hiện lên vẻ tinh nghịch. Mà Cố Hoài Việt thì giật mình một chút, sau khi phản ứng lại được với hành động vừa rồi của cô thì giữ lấy khuôn mặt cô, hung hăng hôn xuống...

.....

https://thuviensach.vn

.....

Bởi vì sự cố của bà nội đột nhiên đến ngoài ý muốn nên ngày về của tiểu gia hỏa Cố Gia Minh và bà nội lùi lại hai ngày. Trong khoảng thời gian của mấy ngày nay, với miệng lưỡi nói ngọt của tiểu gia hỏa kia đã khiến cho vợ chồng Đồ lão thương thằng bé vô cùng, mấy đêm ở đây cũng đưa thằng bé về nhà nghỉ ngơi.

Mỗi ngày Đồ quân y đều nhếch mày mới mang được cậu nhóc tới đây, còn nói gì mà có người được sủng ái tự nhiên có người thất sủng.

Nghiêm Chân không khỏi ngẩn người, "Thằng bé mới có mấy tuổi thôi mà."

Đồ quân y liếc ngang, "Hừ, đúng rồi, ngày phẫu thuật của Cố tham mưu trưởng đã được định ra rồi. Mấy ngày nay sẽ tiến hành vài lần kiểm tra, không có vấn đề gì chứ?"

"Không có." Nghiêm Chân gật gật đầu, "Cảm ơn cô, Đồ Hiểu."

Đồ Hiểu cười cười, lộ ra hai hàm răng trắng đều, "Nói cái gì chứ, đem tiểu tai họa này đón đi là được rồi."

Nghiêm Chân cười , xoa xoa tóc tiểu quỷ kia, mang cậu bé đi ra ngoài.

Tiểu gia hỏa này đối với hành vi đem cậu bé cho người khác trong hai ngày nay của cô giáo Nghiêm rất là bất mãn, mặt thì xị ra như bánh bao, châm thì dậm bịch bịch trên mặt đất, môi thì mim chặt, bộ dạng cực kỳ bất mãn.

Nghiêm Chân không thể không lên tiếng nhắc nhở cậu bé, "Em đi nhẹ chút đi, các chú các dì trong phòng bệnh cùng những bạn nhỏ nữa cũng cần phải nghỉ ngơi."

https://thuviensach.vn

Tiểu gia hỏa kia dẫu môi, "Ai nói cô không đi chơi cùng em."

Nghiêm Chân cười cười, đang chuẩn bị an ủi tiểu gia hỏa này nhưng thời điểm giương mắt nhìn lên thì lại có hai bóng dáng hết sức quen thuộc ngồi ở ngoài hành lang bệnh viện, bước chân của cô cũng dừng lại một chút.

Là bà nội cùng Tưởng Di.

Những ngón tay của Nghiêm Chân thu chặt trong lòng bàn tay, môi cũng mím chặt lại. Dừng ở chỗ đó một lát rồi đó lôi Gia Minh nhanh chóng đi qua đó. Cô thấy bà nội chỉ mặc quân áo của bệnh nhân thì có chút tức giận, "Bà nội, bà như thế nào lại mặc ít như vậy mà đi ra ngoài rồi?"

Nói xong nhìn Tưởng Di. Còn Tưởng Di đối với sự xuất hiện của cô cũng có chút ngoài ý muốn, đầu tiên là ngẩn người, sau đó là chậm rãi cười. Nghiêm Chân cố gắng làm cho chính mình không thấy bà ấy.

Bà nội cũng bị cô làm cho hoảng sợ, hô hấp ổn định lại rồi sau đó nhìn cô có chút bối rối, "Bà cũng đang chuẩn bị đi vào, cháu tức giận cái gì chứ?" Nói xong không để ý tới Nghiêm Chân, nhìn về phía Tưởng Di, "Cô cũng trở về đi, đừng đến tìm tôi nữa. Những điều nên nói bà già này cũng đã nói rồi, cô cũng có thể hiểu được."

Tưởng Di gật gật đầu, lại liếc mắt nhìn về phía Nghiêm Chân. Trong ánh mắt giống như là có chút bất đắc dĩ, gặp Nghiêm Chân đang nghiêng đầu nhìn bà nội, Tưởng Di lại không khỏi cười khổ một phen, xoay người rời đi.

Tưởng Di đi được 10 phút rồi nhưng Nghiêm Chân không nói được một lời.

Lấy điểm tâm đưa cho bà nội cùng Cố Gia Minh, còn lại để một ít cho Cố Hoài Việt chưa tỉnh ngủ. Anh mấy ngày nay bởi vì bệnh cũ tái phát nên giấc ngủ vẫn không tốt, phía bệnh viện vẫn đang chờ kết quả kiểm tra của anh để nhanh chóng an bài phẫu thuật.

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua lại đau rất lâu, mới gần sáng mới dần dần ngủ vùi. Nghiêm Chân có chút đau lòng, buổi sáng không gọi anh dậy, để cho anh ngủ nhiều thêm một chút.

Bà nội vừa ăn cháo vừa nhìn sắc mặt Nghiêm Chân, giống như là đứa trẻ phạm lỗi vậy. Cuối cùng cũng cúi đầu than thở một tiếng, "Bà không cùng người đó nói cái gì, nói là cháu hiện tại sống tốt lắm, để cho người đó không cần lại đến quấy rầy cháu."

"Vâng."

"Bà biết cháu không muốn đối mặt với người đó, cho nên mới tránh để không cho cháu ngăn cản đấy thôi. Ai ngờ cháu đi đón Gia Minh lại trở về nhanh như vậy."

Nghiêm Chân lại ừ một tiếng, sự căng thẳng trên mặt cũng giảm xuống, khuôn mặt trở nên nhu hòa hơn, "Cháu hiểu được, cháu lại có thể làm được gì."

Bà nội trừng mắt liếc nhìn cô một cái, điều này còn gọi là có thể làm được gì sao?

Ăn xong điểm tâm, Nghiêm Chân rửa chén bát xong, đi ra thì đã thấy bà nội thu dọn này nọ, mày hơi nhướng lên, "Bà nội, bà đây là...."

"Chúng ta chuẩn bị hôm nay trở về. Lái xe đều đến đây rồi..."

Nghiêm Chân nghĩ rằng bà nôi là vì tức giận mới nói vậy, nhanh chóng đưa tay nắm lấy tay bà, "Bà nội, cháu..."

Bà nội ngẩng đầu, hé ra khuôn mặt tràn đầy ý cười, "Không phải là nói bà tức giận chứ, bà giờ khỏe lắm rồi. Gia Minh cũng phải về trường, không thể ở lại lâu. Tiểu Cố cũng nhanh sẽ phẫu thuật rồi phải không? Chờ hắn trở lại thì bà sẽ ở nông thôn lên thành phố C cùng hai người đón gió."

https://thuviensach.vn

"Nhưng cũng không cần phải gấp như vậy, chờ Hoài Việt tỉnh lại rồi hai người đi cũng không muộn, huống chi Gia Minh..." Nghiêm Chân nhìn tiểu gia hỏa Cố Gia Minh, tiểu tử kia quả nhiên dẫu môi, vẻ mặt không tình nguyện.

Bà nội oán trách cô, "Cháu đánh thức Tiểu Cố làm gì? Hắn có thể nghỉ ngơi dưỡng thương không phải là tốt nhất sao? Cũng không phải chuyện gì lớn. Được rồi, không cần dong dài nữa, cứ quyết định như vậy đi.."

Bà nội cứng rắn nói như vậy làm cho Nghiêm Chan cũng không còn cách nào, đành phải xoay người giúp Gia Minh thu dọn này nọ.

Khi đưa bọn họ lên xe, tiểu tử kia có biểu tình rất đáng thương mà nhìn Nghiêm Chân khiên cô có chút khó chịu, lại chỉ có thể cố gắng nén chua xót nơi chóp mũi, thay cậu bé đeo túi sách nhỏ trên lưng.

"Chờ giải phẫu xong chúng ta trở về, sẽ không lâu nữa đâu. Đến lúc đó thủ trưởng cũng sẽ có thời gian, chúng ta lại mang em đi chơi, có được không?"

Tiểu tử kia vẫn cúi đầu, "hai người luôn nói chuyện không giữ lời, đâu có mang em đi chơi đâu, mỗi lần nói thế rồi lại thay đổi ý. Chán ghét."

Nghiêm Chân không biết nói gì, chỉ có thể hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, nói một cách cam đoan, "Lần này sẽ không như thế nữa."

"Thật sự?" Tiểu tử kia dùng ánh mắt nhìn cô một cách chăm chú, làm như còn không có thể nào mà tin tưởng được cô.

Nghiêm Chân xoa xoa khuôn mặt mập mạp của cậu bé, "Ngoéo tay cam đoan, thế nào?"

Tiểu tử kia do dự một chút, vẫn là vươn bàn tay rảnh ra, vừa ngoéo tay vừa than thở, "Lần này nếu đổi ý thì em sẽ không để ý đến hai người nữa."

https://thuviensach.vn

"Được." Cô nhẹ giọng đáp, nhìn theo bọn họ rời đi.

Nghiêm Chân cho tới bây giờ cũng không có thói quen với cảnh tượng chia lìa như thế này, cứ việc như cô là con gái của quân nhân cùng vợ của quân nhân nên cảnh tượng như vậy nhất định là không thể tránh khỏi.

Nhưng là có câu nói rất đúng, nếu chờ ở trong thống khổ thì sau là hạnh phúc, như vậy vượt qua những chút gian nan cùng khó khăn như thế này thì có coi là gì đâu?

Chờ đợi người có hàng trăm hàng vạn người, nhưng cũng không phải mỗi người đều có thể đạt được hạnh phúc. Cô, hẳn như vậy là thấy đủ rồi.

Cô đang nghĩ như vậy thì điện thoại di động để ở trong túi bỗng nhiên vang lên. Nghiêm Chân nhìn cái tên người gọi đến, vội vàng nhận điện thoại.

"Làm sao vậy, Đồ Hiểu?"

"Không có việc gì, chỉ là muốn báo cho cô một tiếng chúng ta cần chụp phim cho tham mưu trưởng, đại khái cần một ít thời gian. Tham mưu trưởng sợ cô trở về tìm không thấy người nên nói tôi báo cho cô biết một tiếng." Nói xong, Đồ quân y thở dài, "Haiz, hai người cũng thật là tri kỷ nha, chậc... chậc..."

"Nha." Nghiêm Chân lên tiếng, hai má hơi hơi có chút nóng.

Đồ quân y ý vị thâm trưởng, nở nụ cười hai tiếng. Nghiêm Chân ba một chút đem điện thoại tắt đi. Dùng hai tay lạnh lẽo mà áp lên hai má của cô để hạ nhiệt độ, đợi đến khi nụ cười ngây ngô trên mặt biến mất mới xoay người, đi vào bên trong.

Nhưng vừa đi được vài bước, chợt nghe phía sau truyền đến âm thanh nhẹ nhàng của người đi giày cao gót, còn có một giọng nữ trầm thấp khàn

https://thuviensach.vn

khàn, "Nghiêm Chân, chúng ta có thể nói chuyện hay không..."

Nghiêm Chân dừng lại, cô có chút thong thả quay đầu lại, thấy Tưởng Di với vẻ mặt chờ mong đứng ở phía sau cô. Thì ra bà ta còn chưa đi.

Trong nháy mắt Nghiêm Chân lại mang lên cho mình một chiếc mặt nạ lạnh lùng. Kỳ thật cô cũng không am hiểu làm người mặt lạnh cho lắm, nhưng cô cũng không biết nên đưa ra cái cảm xúc dạng gì để đối mặt với bà ta.

"Nói chuyện gì?" Cô thản nhiên hỏi.

Tưởng Di thấy cô không có trực tiếp cự tuyệt, liền có chút vui mừng, "Nếu cháu đồng ý thì chúng ta đi sang quá trà đối diện bệnh viện ngồi một chút, sẽ không trì hoãn cháu lâu đâu, có được không?"

Nhìn ánh mắt chờ đợi của bà ấy, Nghiêm Chân lần đầu tiên hận chính mình không thể cứng rắn thêm một chút, như vậy cô có thể không băn khoăn mà nói không với bà ta. Hiện tại cô làm không được.

Trầm mặc trong giây lát, khi thần sắc của Tưởng Di dần dần trở nên xấu hổ thì Nghiêm Chân yên lặng gật gật đầu.

Giờ phút này đúng là thời gian đi làm, quán trà đối diện bệnh viện cũng không có mấy người.

Nghiêm Chân cũng không thường xuyên tới nơi này, chỉ gọi một ấm trà ướp hoa, rót cho mình cùng Tưởng Di mỗi người một chén, nhìn ly trà bốc khói mà không nói gì.

Tưởng Di uống một ngụm trà, buông ly trà xuống sau đó mới ngẩng đầu nhìn Nghiêm Chân. Có lẽ là ảo giác của bà, bà cả giác Nghiêm Chân có thể cùng bà mặt đối mặt mà ngồi như thế này cũng không giống với lần gặp

https://thuviensach.vn

mặt như giương cung bạt kiếm hai ngày trước ở trong bệnh viện. Bà nghĩ rằng hiện tại có lẽ là thời cơ tốt để nói chuyện.

Tưởng Di châm chước mở miệng, "Nghiêm Chân."

"Vâng?" Nghiêm Chân ngẩng đầu nhìn bà ta, lãnh ý trong ánh mắt chưa kịp thu lại làm cho Tưởng Di phải dừng một chút.

Bà cảm thấy nao nao nhưng rất nhanh khôi phục lại, còn có thể cười cười, "Dì biết, cháu khả năng rất tức giận. Bởi vì dì không để ý đến lời khuyên của cháu mà còn tới đây gặp bà nội của cháu. Nhưng Nghiêm Chân, có một số việc dì thật sự muốn được biết."

Nghiêm Chân vuốt ve ly trà, à một tiếng, "Cháu hiểu được, nhưng cháu nói rồi, cháu không nghĩ rằng trước mặt dì mà nhắc tới ba của cháu."

"Nghiêm Chân, cháu đừng như vậy..." Tương Di vươn tay muốn cầm tay cô, Nghiêm Chân theo bản năng rụt lui tay ra phái sau, Tưởng Di liền xấu hổ mà ngồi ngay tại chỗ.

Nghiêm Chân nghĩ rằng, Tưởng Di đời này phỏng chừng đều không có ăn nói khép nép như vậy bao giờ. Nói như vậy, bà ta quả thật đúng là chọn được một người chồng thật tốt, có thể để cho bà ấy được người ta tôn kính, không hiểu cái gì gọi là đường cùng, lại càng không hiểu được cái gì gọi là nản lòng tuyệt vọng. Nhân sinh của cô mới được bao nhiêu năm đây, bất mãn gần 30 năm, nhưng Nghiêm Chân lại cảm thấy so với bà ta cô sống còn mệt mỏi hơn nhiều.

"Ba cháu chưa từng nhắc tới dì. Cho nên cháu cũng không biết nên nói với cái gì với Dì cho phải." Nghiêm Chân nhìn bà ta, thản nhiên nói, "Ba cháu chết rất vội vã, thời điểm cháu đi tới bệnh viện thì toàn thân của ông ấy đều cứng ngắc mà lạnh như băng, cho nên ông ấy cũng chưa kịp lưu lại cái di ngôn gì. Cháu từng ý đồ hỏi qua về mẹ của cháu là người như thế nào, bất quá đó chỉ là thời điểm ông ấy uống say, thời điểm ông ấy tình thì

https://thuviensach.vn

cháu chưa bao giờ dám hỏi bởi vì cháu sợ làm ông ấy cảm thấy khổ sở hơn nữa."

"Ông ấy qua đời rồi?" Sắc mặt Tưởng Di lập tức trở nên trắng bệch, cơ hồ là không khống chế được mà từ ghế đứng bật dậy.

Nghiêm Chân không khỏi ngẩng đầu nhìn bà ta, trong ánh mắt rất bình tĩnh, "Bà nội không nói cho dì sao? Ba cháu đã qua đời rất nhiều năm rồi."

Tưởng Di cơ hồ là có chút trợn mắt, há hốc mồm mà nhìn cô, "Ông ấy... ông ấy là chết như thế nào?"

"Nhồi máu cơ tim, đưa đến bệnh viện thì đã không thể cứu được nữa." Ý thức được giọng nói của chính mình có chút khàn khàn, Nghiêm Chân cuống quít uống một ngụm trà, thanh thanh tiếng nói rồi mới nói tiếp, "Nhưng điều đó cùng dì cũng không có quan hệ gì cả.."

Tưởng Di mê mang nhìn cô, hồi lâu mới trừng mắt nhìn lần nữa rồi ngồi xuống, "Tại sao có thể như vậy..." Làm như là đang hỏi Nghiêm Chân, lại là như thì thào tự nói với mình.

Nghiêm Chân yên lặng vì hai người mà rót thêm một ly trà cuối cùng, "Không có gì là không có khả năng." Cô cười cười, nhìn Tưởng Di, "cháu cùng Hoài Việt sống rất tốt, cho nên cháu vẫn cảm thấy nhưng gì đã đi qua cũng chẳng còn quan trọng nữa. Nếu có thể... cháu thật muốn rằng dì chưa bao giờ từng xuất hiện qua. Cháu không muốn biết thân phận của dì, bởi vì điều đó với cháu mà nói chỉ là một sự việc đã qua, cũng không ngại gì gia đình của Dì, chỉ cần chúng ta có thể thì nhất định sẽ hỗ trợ mặc dù có phiền đi chăng nữa. Xin hỏi..." Nói tới đây cô dừng lại một chút, như là châm chước về cách dùng từ của mình, "Xin hỏi.. dì có thể thỏa mãn yêu cầu này không?"

"Nghiêm Chân, dì..." Tưởng di có chút bối rối, nhưng thấy ánh mắt của cô vẫn kiên định như cũ, cô đúng là vẫn còn đang chậm rãi thỏa hiệp. Cảm

https://thuviensach.vn

thấy như khí lực chống đỡ của mình đã dùng hết toàn bộ, bà cơ hồ ngồi ở trên ghế, giọng nói có chút khàn khàn, "Được. Trong khoảng thời gian này quấy rầy rồi, thực xin lỗi."

Nghiêm Chân cười cười, cố gắng duy trì trấn định mà nói, "Không sao."

Nói xong hướng người phục vụ tính tiền, gật đầu với Tưởng Di, không đợi bà ta có phản ứng gì hay không, trực tiếp đứng dậy rồi nhanh chóng rời đi.

Một hơi chạy về phòng bệnh, nhìn thấy Cố Hoài Việt đang được Đồ Hiểu dìu trở về phòng bệnh. Ba người mặt đối mặt nhìn nhau, Nghiêm Chân ngây ngô cười rồi lau mồ hôi trên trán.

Đồ Hiểu thấy thế nhanh chóng thức thời mà rời đi, để lại Cố Hoài Việt một người một nạng đi về phía Nghiêm Chân.

"Em chạy gấp như vậy làm gì? Còn mặc ít như vậy? Bà nội đi rồi à? Gia Minh cũng đi rồi sao?" Anh cố tự hỏi nhưng bỗng nhiên bị Nghiêm Chân ôm lấy, mạnh đến nỗi anh suýt nữa không đứng vững. Anh chống tay vào cửa, có chút ngoài ý muốn nhìn Nghiêm Chân.

"Em làm sao vậy?" Anh lo lắng hỏi.

"Hoài Việt, mặc kệ bà ấy có phải hay không, em đều không cần bà ta..." Cô nói xong, giọng nói còn kèm thơi hơi thở dốc, "Em chỉ muốn mọi người thôi, có được không?"

Cố Hoài Việt cảm thấy nao nao, rất nhanh đưa tay ôm lấy cô, so với cô còn dùng lực hơn, đem cô ôm vào trong lòng, cằm để ở trên trán của cô, thấp giọng nói, "Được."

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Thời gian phẫu thuật đã được ấn định, khi đó Nghiêm Chân rút cuộc mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi phẫu thuật chấm dứt là Cố Hoài Việt có thể trở về thành phố C tĩnh dưỡng. Thời tiết dần dần trở lạnh, Nghiêm Chân vẫn là thích ở thành phố C hơn một chút. Bởi vì nơi đó so với thành phố B này thì ấm áp hơn một ít, cũng thoải mái hơn một ít.

Buổi tối Lưu Hướng Đông tới thăm anh, nói là có chuyện muốn nói cùng anh, còn cố ý mượn một phòng họp nhỏ của bệnh viện.

Cố Hoài Việt miễn cưỡng ngồi xuống ghế mà hỏi, "Làm sao vậy, lão Lưu?"

Lưu Hướng Đông khoát tay áo, "Khong có chuyện gì lớn, chỉ là qua thăm cậu thôi."

Nói thì nói như vậy, nhưng vẻ mặt cùng với biểu tình nghiêm túc kia cũng không thể lừa gạt được anh. Ngón tay của Cố Hoài Việt vô ý thức gõ nhẹ lên bàn, rồi chợt ngồi thẳng thân mình lại, "Được rồi, Lão Lưu. Em bao nhiêu năm cũng coi như là người hiểu rõ anh rồi. Mỗi khi anh bày ra biểu tình nghiêm túc này thì em chỉ biết là anh có việc. Anh nói đi."

Lão Lưu có chút xấu hổ, liếc mắt nhìn anh một cái, "Thực sự là không có việc gì lớn, nhưng tối hôm qua nhận được điện thoại của Tịch tư lệnh, nói là trường đại học quốc phòng thiếu người. Ông ấy suy nghĩ tới điều kiện thân thể của cậu rất thích hợp làm người lính không nên tham gia chiến tranh rồi,

https://thuviensach.vn

qua bên kia đào tạo các thế hệ mới. Cho nên muốn tôi tới tìm cậu nói một chút."

Cố Hoài Việt nghe vậy thì cúi đầu trầm mặc một lát, "Đây là mệnh lệnh?"

"Không Phải?" Lưu Hướng Đông lập tức cho thấy thại độ của mình, "Tịch tư lệnh nói chủ yếu vẫn là xem ý tứ của cậu, nhưng Hoài Việt, tôi cảm thấy..."

"Cảm thấy an bài này rất thích hợp với người bệnh nhân như em sao?" Cố Hoài Việt nói tiếp, người thành thật như Lưu Hướng Đông lập tức bị anh làm cho nghẹn họng không nói được gì.

Cố Hoài Việt cười cười, "Vậy lão Lưu, giờ muốn thay đổi để anh đi sao? Cả ngày đi quản giáo mấy đứa trẻ như chơi ở nhà thế sao? Cái này còn có cái ý tứ gì nữa."

"Đúng vậy, không có ý tứ gì." Lưu Hướng Đông chụp chân mà thở dài, nhưng lại nhịn không được mà nói, "Cái này không phải lo lắng cho tình trạng thân thể của cậu cũng như là gia đình của cậu nữa sao? Cậu cứ như vậy thì cậu có thể ở cùng với vợ con không phải hơn sao."

Ở cùng nhau thì rất tốt.

Thấy anh làm như do dự, Lưu Hướng Đông lại rèn sắt khi còn nóng, "Thế nào?"

Cố Hoài Việt có chút trầm mặc, hồi lâu sau dưới ánh mắt chờ đợi của Lưu Hướng Đông mới mở miệng, "Để em suy nghĩ một chút đi."

"Haiz." Thủ trưởng giao cho nhiệm vụ mà đã hoàn thành một nửa, Lưu Hướng Đông thoải mái không ít.Nhưng lại nghĩ lại, con người này đã cùng mình kề vai chiến đấu bao nhiêu nằm, người chiến hữu đồng cam cộng khổ bao nhiêu năm nên trong lòng cũng có chút khổ sở.

https://thuviensach.vn

Tiễn bước Lưu Hướng Đông, Cố Hoài Việt lại thong thả bước từng bước dần về phía phòng bệnh. Đẩy cửa phòng bệnh ra thì thấy Nghiêm Chân đang ở trong đó trải giường chiếu, cô nghe thấy tiếng vang thì ngẩng đầu cười ngọt ngào với anh.

"Anh về rồi? Lão Lưu đi rồi?"

"Uh." Cố Hoài Việt thản nhiên ừ một tiếng, ngồi xuống ở cuối giường, lẳng lặng nhìn cô bận rộn.

"Anh làm sao vậy?" Nghiêm Chân không khỏi nhìn vào ánh mắt của anh, mà Cố Hoài Việt nhỉ nhẹ nhàng cười, cầm lấy tay cô.

"Nghiêm Chân."

"Sao ạ?"

"Anh vừa mới tính, từ khi kết hôn tới nay thì thời gian chúng ta ở cùng nhau cũng chưa có tới ba tháng nữa."

Nghiêm Chân không khỏi có chút kinh ngạc, nhìn bộ dáng của anh còn thật sự cười cười mà hỏi, "Anh áy náy sao?" Nói xong đưa tay xoa cằm, làm ra bộ dáng như còn tự hỏi lại vậy, "Kỳ thật em thấy như vậy cũng đủ lắm rồi, anh nghĩ chúng ta mới kết hôn đến nay đã hơn một năm, so với ba năm không thấy được chồng thì em là một người vợ hạnh phúc rồi còn gì."

Cố Hoài Việt nhìn cô, khóe miệng hơi nhếch lên. Anh nên sớm biết rằng người phụ nữ này dễ dàng thỏa mãn như vậy, anh sẽ không cần phải do dự như vậy. Anh thực do dụ, bởi vì hai người ở cùng nhau là một dụ hoặc rất lớn với anh.

Thấy chính mình bất tri bất giác lại bị anh ôm ngồi lên trên đùi, Nghiêm Chân hơi hơi đỏ mặt mà đẩy anh, "Để em xuống đi, anh nhanh đi nghỉ ngơi, ngày mai cò phải làm kiểm tra để chuẩn bị cho phẫu thuật nữa."

https://thuviensach.vn

Mà Cố Hoài Việt cũng không có chút động đậy nào, giữ lấy thắt lưng của cô, giọng điệu cũng là nhàn nhạt mà đắc ý, "Không muốn thả."

Đây... người này là muốn làm sao? Nghiêm Chân thẹn quá thành giận, ở trên đùi của anh giãy dụ, chợt nghe Cố Hoài Việt hít một hơi, cô lập tức dừng động tác lại, ngẩng đầu khẩn trương nhìn anh, "Làm sao vậy, đụng tới chân đau của anh hả?"

Ánh mắt Cố Hoài Việt sáng lên, nếu lúc bình thường Nghiêm Chân sẽ không dễ dàng mắc mưu như vậy, nhưng hiện tại trên người anh có thương tích, hơn nữa thân thể anh nằm trong trạng thái di chuyển mạnh rất khó khăn, Nghiêm Chân hoảng hốt nên cái gì cũng không để ý.

"Có đau một chút rồi." Anh lại chậm rãi hít vào một hơi, "Em trước tiên đừng có lộn xộn nữa, anh đỡ em xuống."

"Được." Nghiêm Chân thật cẩn thận phối hợp với hoạt động hai chân của anh, nhưng mũi bàn chân vừa chạm đất còn không có đứng vững, liền lập tức bị anh bắt thay đổi phương hướng...

Cô bị áp đảo trên giường!

Chậm rãi nhìn người nào đó đè lên người mình, Nghiêm Chân hổn hển , "Anh... anh như thế nào lại chơi xấu."

"Vốn nghĩ là dụ dỗ em." Cố Hoài Việt có chút vô tội.

"Nhưng như thế nào lại thành như vậy giờ?" Nghiêm Chân nhịn không được mà lui lui hai chân tỏ vẻ kháng nghị, cũng không được vài lần đã bị áp chế xuống.

"Sau lại... lửa đã bị chính em đốt lên."

https://thuviensach.vn

Lâu như vậy không chạm vào cô, còn dám ở trên người anh lộn xộn như vậy. Cố tham mưu trưởng cảm thấy chính mình thực có lý do hoài nghi cô là cố ý.

Nghiêm Chân khóc không ra nước mắt, người này rõ ràng là bị thương còn chưa có lành hoàn toàn nhưng như thế nào lại có khí lực lớn như vậy. Quần áo cũng đã bị thoát một nửa, nói cách khác là vũ khí bị tước mất một nửa rồi, cô giáo Nghiêm vẫn như trước dựa vào nơi hiểm yếu mà chống lại.

"Anh... chân của anh..."

"Không nên có ý kiến."

"Đợi lát nữa... đợi lát nữa có người kiểm tra phòng..." tay người nào đó đã làm cho cô nói không thành tiếng.

"Lại càng không vướng bận." Nghe thấy động tĩnh liền tự động lui ra.

Không biết là lý do của anh rất đầy đủ hay vẫn là ý chí chống cự của cô quá mỏng anh, không được bao lâu thì đồng chí Nghiêm Chân cũng đã rã rời, trong mê loạn vươn tay ôm lấy cổ của anh, vô ý thức làm cho khoảng cách của hai người ngày càng gần. Cố Hoài Việt cúi đầu cười, nắm chặt thời cơ dẹp xong phòng tuyến cuối cùng.

Nghiêm Chân cứng đờ cả người, giây tiếp theo liền bị luân hãi ở trong khoái cảm, khó có thể tự trách mình.

Hậu quả của một đêm miệt mài này chính là sáng sớm ngày hôm sau Nghiêm Chân kéo hai chân bủn run, rưng rưng mà đi tới phòng giặt hủy diệt "chứng cớ", mà đường làm quan rộng mở, người nào đó còn có thể lưu loát tắm giặt sạch chuẩn bị cho lần kiểm tra cuối cùng cho cuộc phẫu thuật vào buổi sáng nay.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân vừa đỡ lấy thắt lưng mà đứng ở một bên nhìn chằm chằm cái mặt giặt đang chuyển động trước mặt đến ngẩn người, bỗng nhiên bả vai bị người ở phía sau vỗ một chút. Nghiêm Chân sợ tới mức giây mình xoay người sang chỗ khác, thấy rõ ràng là Đồ Hiểu thì mới nhẹ nhõm thời một hơi.

Đồ Hiểu nhìn cô nhe răng nhếch miệng cười, "Khẩn trương như vậy làm gì?"

"Không, không có việc gì." Nghiêm Chân ấp úng quay đầu.

Đồ quân y nhìn cô mà cười gian vài phần.

Nghiêm Chân bị cô ấy nhìn như vậy thì có chút sợ hãi, "Cô còn ở nơi này làm gì vậy? Không cần phải làm việc sao?"

Đồ quân y không hề gì mà lắc đầu, "Hôm nay không tới phiên tôi, lão quân y đi tới các trạm gác biên phòng tổ chức kiểm tra sức khỏe đã về rồi, phẫu thuật này do ông ấy phụ trách. Bác Cố bên kia cũng thay cô thông báo rồi, cái này cô có thể hoàn tòa yên tâm rồi chứ?"

Như vậy đương nhiên cũng có bảo đảm.

Nhưng là bận tâm đến mặt mũi của Đồ quân y nên Nghiêm Chân cũng chỉ khẽ nở nụ cười.

Đồ Hiểu chống má nhìn cô làm việc, thở dài một hơi, "Hai người như vậy thật là tốt."

"Sao?"

Đồ Hiểu nhún nhún vai, lộ ra một khuôn mặt cười, "Tôi nói là hai người như bây giờ thật tốt, nhìn vào khiến người ta thực hâm mộ."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân bật cười. Kỳ thật bọn họ đi tới được ngày hôm nay cũng không dễ dàng, đến bây giờ Nghiêm Chân còn có thể nhớ lại lần đầu tiên khi thấy bộ dạng của anh, khi đó còn tưởng rằng chỉ đơn giản là gặp cha mẹ anh, thật không ngờ lại đi xa như vậy.

"Nhân sinh gặp gỡ có đôi khi thật sự thực kỳ diệu, nói không chừng khi nào đó lại gặp được người mà mình có thể nương tựa cả đời."

"Ai... ai ....ai, cô nói cái này không thấy mệt mỏi à." Người độc thân Đồ quân y tỏ vẻ bất mãn mãnh liệt, Nghiêm Chân trong nháy mắt cười cười, bưng chậu đi ra ngoài phơi ra giường.

.....

Lão quân y xem bệnh sử của Cố Hoài Việt sau đó an bài thời gian cũng như những việc cần làm để khôi phục sức khỏe thì Cố tham mưu trưởng càng nhìn càng cảm thấy đầu của mình càng lớn hơn. Nói xong toàn bộ phương án thì lão nhân gia kia tiêu sái rời đi, đừng nói nửa năm, trong vòng một năm có thể hoàn toàn tham gia được các công việc hằng ngày của bộ đội thì anh phải nâng chén chúc mừng rồi.

Điều kiện tiên quyết là, người ta cho anh uống rượu.

Mà chỗ dựa có quyền uy là Nghiêm Chân đây thì khẳng định lo lắng so với anh cò hơn, một đường dìu anh đi tản bộ cũng là khí phách hiên ngang, oai vệ hùng dũng.

Cố Hoài Việt tránh không được mà muốn bật cười, "Anh trước đây đáp ứng là nửa năm, hiện tại em cũng không thể đổi ý."

Nghiêm Chân giả vờ như không có nghe thấy.

"Nghiêm Chân?"

https://thuviensach.vn

"Ôi dào, anh có phiền hay không?" Nghiêm Chân vẫy vẫy tay, như là muốn xua đi tiếng huyên náo của ruồi bọ bình thường vậy. Cố Hoài Việt nhìn cô một cách xấu xa, đáy lòng cũng thỏa mãn sau đêm qua khi được ăn xong.

Hừ, ai bảo tối hôm qua anh chiếm hết tiện nghi. Hiện tại tạm thời ngoài miệng ha ha kêu mệt, về sau chậm rãi giày vò cô. Cố Hoài Việt hạ quyết tâm sau đó vươn tay nắm lấy tay Nghiêm Chân.

Nghiêm Chân dùng ánh mắt nhìn biểu tình có chút khổ sở nói không nên lời của anh thu vào đáy mắt, nhưng lại cảm thấy người đàn ông này giờ phút này có chút đáng yêu..

Cô nhếch khóe miệng, nụ cười còn chưa kịp hiện lên thì ánh mắt đã bị người đứng ở cách cửa phòng bệnh không xa kia bóp chết ngay tức khắc.

Thẩm Mạnh Kiều.

Cô theo bản năng đứng ngay tại chỗ, cô dường như sắp quên mất con người này rồi.

Vẻ mặt Thẩm Mạnh Kiều hơi tái nhợt, tầm mắt hơi đảo qua trên người Cố Hoài Việt, rồi sau đó yên lặng dừng lại trên người Nghiêm Chân. Đứng gần một chút có thể phát hiện ra cảm xúc của cô ta lên xuống rất thất thường.

Cố Hoài Việt đã nhận ra, cũng dùng lễ tiết chu đáo mà tiếp đón cô ta, "Mạnh Kiều, em đã đến rồi."

Thẩm Mạnh Kiều đạm mạc nở nụ cười, "Nếu có thể em cũng không muốn tới đây."

Cố Hoài Việt nhìu mày, rất nhanh lại giãn ra. Anh vỗ vỗ bả vai của Nghiêm Chân, gọi thần trí của cô trở về.

https://thuviensach.vn

"Vào trong phòng đi."

Nghiêm Chân gật gật đầu, chưa kịp nói chuyện thì chợt nghe Thẩm Mạnh Kiều nói, "Em nghĩ muốn một mình cùng cô ấy nói chuyện."

Nghe vậy, Cố Hoài Việt nở nụ cười, "Em muốn nói cùng chị dâu em cái gì còn phải kiêng dè anh sao?"

Thẩm Mạnh Kiều không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn Nghiêm Chân.

Nghiêm Chân trầm mặc trong giây lát, nhưng vẫn xoay người sang chỗ khác túm lấy ống tay áo của Cố Hoài Việt, "Anh để em cùng cô ấy nói chuyện đi." Thấy anh muốn phản đối, cô cười cười, "Có chút vấn đề quan trọng cần giải quyết."

Cố Hoài Việt mím môi, cuối cùng dưới ánh mắt kiên trì của cô đành đưa ra giọng điệu thỏa hiệp, "Vậy hai người ở chỗ này nói đi, anh đi tìm lão quân y tâm sự."

"Vâng." Nghiêm Chân gật gật đầu.

Thẳng đến khi nhìn thấy bóng dáng của Cố Hoài Việt biến mất ở hành lang, Nghiêm Chân mới xoay người lại nhìn Thẩm Mạnh Kiều, "Vào phòng đi."

Thẩm Mạnh Kiều cắn cắn môi, tha đôi giày cao gót cùng cô đi vào phòng bệnh.

Nghiêm Chân dường như đối với cảm xúc của cô ta cũng không có phát hiện gì, thậm chí vẫn cố gắng giữ lễ tiết chu toàn, vì cô ta mà rót một ly trà, hoàn toàn đem cô ta như những người khách bình thường mà đối đãi.

Thẩm Mạnh Kiều không để ý đến ly trà đang bốc hơi nghi ngút trước mặt, nói thẳng, "Tôi đến hỏi cô, ngày đó mẹ tôi bện viện, cô đã nói gì với

https://thuviensach.vn

mẹ tôi?"

Nghiêm Chân thản nhiên ngẩng đầu, "Cái gì cũng chưa nói."

"Cô nói cho có lệ với tôi." Thẩm Mạnh Kiều không khỏi phát hỏa, "Không nói cái gì mà mẹ tôi làm sao chỉ vừa về nhà liền lục tung mọi thứ để tìm ảnh? Tìm được ảnh chụp rồi liền ôm không chịu buông tay, còn khóc rất nhiều nữa? Sau đó cảm xúc của bà ấy cũng không ổn định, cô hiện tại lại nói cho tôi biết rằng cái gì cũng chưa nói. Cô làm cho tôi tin như thế nào đây?"

"Vậy cô có thể đi hỏi mẹ cô, không phải chạy đến nơi này mà hô to gọi nhỏ." Nghiêm Chân trầm giọng nói, "Hoài Việt còn ở đây dưỡng thương."

ĐỐi mặt với lời nói có chút nghiêm khắc của cô, Thẩm Mạnh Kiều cố gắng khống chế cảm xúc của mình mà nói, "Nếu thật sự có thể hỏi thì tôi đã hỏi rồi. Vấn đề mấu chốt là ba tôi không cho tôi hỏi, nói đó là tâm bệnh của mẹ tôi. Bọn họ đều ràng hiểu được sự thật, lại chỉ gạt một mình tôi."

"Vậy cô làm sao lại không đi hỏi bọn họ vì sao phải gạt cô?"

"Còn không phải bởi vì cô." Thẩm Mạnh Kiều căm hận mà nói, "Cô.... Mẹ đã làm chuyện xấu hổ với tôi, cái này tôi biết rõ ràng... bà ấy không có khả năng sẽ nói cho tôi biết."

Rút cuộc vẫn là người được mẹ thương, Nghiêm Chân nắm chặt tay, khi ngẩng đầu lên thì biểu tình đã khôi phục như ban đầu.

"Đúng vậy, bọn họ làm sao có thể nói cho cô biết." Nghiêm Chân nói xong, bỗng nhiên lại cười, "Mẹ cô làm sao có thể nói cho cô biết, tôi có thể là chị của cô chứ?"

Chị em cùng mẹ khác cha? Loại lời nói này nói ra nghe đều cảm thấy rất buồn cười, bọn họ làm sao có thể làm cho cô biết được chứ?

https://thuviensach.vn

Đúng như dự đoán của cô, sự cứng rắn của Thẩm Mạnh Kiều đã tan vỡ, cô ta lắp bắp kinh hãi mà nói, "Cô... cô đang nói đùa cái gì?"

Nghiêm Chân không khỏi cười tự giễu chính mình, cô thật sự hi vọng đây chỉ là trò đùa. Đối với sự trầm mặc của Nghiêm Chân thì Thẩm Mạnh Kiều hiểu rằng đó là thừa nhận, cô ta nắm chặt tay mói không làm cho mình luống cuống thêm gì nữa.

"Cô... cô khi nào thì biết được? Trừ bỏ lúc ở thành phố B kia, thì tôi không nhớ rõ mẹ tôi đã gặp cô khi nào?"

"Đã từng gặp qua." Không nhìn sự kinh ngạc của Thẩm Mạnh Kiều, Nghiêm Chân nhàn nhạt nói, "Nhưng cô sẽ không nhớ rõ, ở thành phố C, trong bữa tiệc mừng thọ của Cố lão gia." Đó là sau hai mươi mấy năm cô nhìn được người trong ảnh chụp đó, ngay cả Nghiêm Chân cũng cảm thấy kỳ quái, qua lâu như vậy mà cô có thể lập tức nhận ra bà ta.

"Hơn nữa, nói đến chê cười, trong sách của ba tôi có ảnh chụp chung của ba tôi và mẹ cô. Mẹ cô lúc còn trẻ cũng rất xinh đẹp, mỹ lệ."

Thẩm Mạnh Kiều ngã ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt giống như khi Tưởng Di biết được tin ba cô đã qua đời. Mà Nghiêm Chân vẫn ngồi an ổn như cũ ở trước mặt cô ta, lẳng lặng mà nhìn cô ta.

Qua hồi lâu, thật không hiểu là qua bao lâu, Thẩm Mạnh Kiều mới khó khăn mà mở miệng, "vậy... tối hôm đó là anh ấy mang cô tới?"

Nghiêm Chân gật gật đầu.

"Nói như vậy, hai người từ lúc đó đã ở cùng nhau rồi?" Thẩm Mạnh Kiều bỗng dưng cười cười, "Những hành vi của tôi ở trong mắt cô thực là buồn cười đi. Tôi thích anh ấy, thậm chí vì thế mà đi làm chủ nhiệm lớp của Gia Minh, à đùng rồi, còn là phần công việc trước kia của cô nữa chứ. Cô khẳng định là ở sau lưng mà cười nhạo tôi nhiều lần rồi chứ gì?"

https://thuviensach.vn

"Khi đó tôi cùng Hoài Việt cũng chỉ vừa mới quen biết nhau không được bao lâu." Nghiêm Chân ngẩng đầu, cười nhẹ, "Hơn nữa cô cảm thấy khi đó tôi có tư cách có thời gian mà đi cười nhạo cô sao? Tôi khi đó ốc còn không mang nổi mình ốc, nhờ phúc của cô thôi."

"Cho nên cô cùng anh ấy quen biết không bao lâu mà đã kết hôn, xem như là trả thù tôi chứ gì?"

Thẩm Mạnh Kiều lớn tiếng phản bác, lời vừa nói ra khiến cả hai người đều sững sờ tại nơi đó. Ngay cả Thẩm Mạnh Kiều đều thật không ngờ chính mình lại thốt ra lời nói như vậy, cô có chút không tin được mà nhìn Nghiêm Chân.

Nghiêm Chân cũng đã rất nhanh hoàn hồn, phủ nhận, "Cô không có tư cách tùy ý đánh giá hôn nhân của tôi."

"Vậy xin hỏi người biết được cuộc hôn nhân này của cô có bao nhiêu người?" Thẩm Mạnh Kiều hỏi, "Trong trường học trừ tôi ra thì còn có ai biết? Ngay cả bạn tốt Vương Dĩnh của cô chỉ sợ đều không rõ ràng lắm."

"Vậy thì có thể nói lên cái gì?" Nghiêm Chân nhíu mày.

"Điều đó chứng minh cô chột dạ."

Bảy chữ, nói năng có khí phách.

Nghiêm Chân nhất thời không tìm được từ để phản bác.

Chột dạ? Cô làm sao có thể không hiểu được ý tứ này chứ? Nghiêm Chân vỗ vỗ trán, hiểu rõ ý đồ của Thẩm Mạnh Kiều đang lúc phản bác, nhưng đúng lúc này thì vang lên tiếng gõ cửa, tiếng vang âm trầm, rất rõ ràng.

Nghiêm Chân không khỏi liếc nhìn Thẩm Mạnh Kiều, đi ra mở cửa.

https://thuviensach.vn

Người ngoài cửa làm cho cô mở to hai mắt, cơ hồ là có chút lắp bắp mà nói, "Ba... ba ... ba đã tới."

https://thuviensach.vn

Chương 61

Người tới đúng là Cố lão gia Cố Trường Chí.

Cố lão gia thản nhiên ừ một tiếng, giương mắt đánh giá hai người trong phòng, mới chậm rãi mở miệng, "Hoài Việt đâu rồi?"

Nghiêm Chân giật mình một cái, "Hoài Việt... Hoài Việt... anh ấy đi tìm bác sĩ nói chuyện phẫu thuật rồi. Anh ấy vừa đi không bao lâu."

"Uh." Cố lão gia gật gật đầu, "Vậy hai người cứ tán gẫu đi, ba đi xem một chút."

Động tác vuốt tóc của Nghiêm Chân dừng lại một chút, cô có chút không rõ ý tứ hiện tại của Cố lão gia là gì. Cô liếc mắt nhìn Thẩm Mạnh Kiều một cái rồi nói, "Con cùng ba đi qua đó, chúng con... chúng con nói xong rồi."

Thẩm Mạnh Kiều cũng phục hồi lại tinh thần, hướng Cố lão gia cúi mình chào hỏi, "Bác Cố, cháu cáo từ trước."

Cố Trường Chí cũng lộ ra ý cười, "Cho bác gửi lời hỏi thăm ba cháu."

"Vâng ạ."

Thẩm Mạnh Kiều gật gật đầu, khi đi qua Nghiem Chân còn ngừng lại một chút, sau đó mới bước nhanh ra ngoài.

Cố Trường Chí vẫn chắp tay sau lưng đứng ở cửa nhìn chăm chú vào Thẩm Mạnh Kiều, thẳng đến khi bóng dáng của cô ta dần dần biến mất ở

https://thuviensach.vn

cuối hành lang thì ông mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn Nghiêm Chân rồi nói, "Đi thôi."

Nghiêm Chân không xác định được Cố lão gia đã nghe được cái gì, cũng không biết Cố lão gia nghe được thì trong lòng sẽ có cảm nghĩ gì, nhưng trước mắt ông ấy cũng không có nhắc tới, cô cũng không trực tiếp hỏi, chỉ có thể gật đầu yên lặng đi theo sau ba chồng.

Lúc này đang là thời gian tan tầm, trên hành làng lui tới không ít người, một mảnh ồn ào xen lẫn vào trong nỗi lòng của Nghiêm Chân.

Không phải chuyện của Tưởng Di, cũng không phải vì Thẩm Mạnh Kiều tới đây kiếm chuyện. Làm cho cô cảm thấy khủng hoảng nhất là khi Thẩm Mạnh KIều nói xong bảy chữ kia thì cô bỗng nhiên cảm thấy đáy lòng trầm xuống.

Cô là... chột dạ sao?

Cố lão gia đang đi ở phía trước bỗng nhiên dừng lại, mũi của Nghiêm Chân thiếu chút nữa đã đụng phải tấm lưng của ông.

Cố lão gia quay đầu lại nhìn cô, thấy bộ dáng vẫn rất mơ hồ của cô mà không khỏi cười cười, "Con xem ba hồ đồ rồi mà sao con so với ba con hồ đồ hơn thế. Ba nghe Đồ Hiểu nói bác sĩ chữa trị cho lão Nhị đã thay đổi, văn phòng của vị bác sĩ này ở đầu ba không rõ ràng lắm đâu, con đi lên trước dãn đường đi."

Nghiêm Chân xấu hổ cười cười, đi lên trước dẫn đường.

Đi đến không đúng lúc, trong văn phòng lão quân y không thấy bóng dáng ông ấy cũng như của Cố Hoài Việt đâu, chỉ thấy có một bác sĩ thực tập trẻ tuổi đang thay lão quân y sửa sang lại bàn.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân đi nhanh vài bước, tiến vào hỏi, bác sĩ trẻ tuổi mỉm cười nói với cô, "Họ vừa đi ra ngoài rồi, bởi vì tham mưu trưởng nói phản ứng mấy ngày nay của chân phải có chút kỳ quái, cho nên thầy ấy nói nên đi kiểm tra lại một chút, nói rằng chỉ còn hai ngày nữa là phẫu thuật rồi cho nên không thể không để ý nếu không là khó làm. Hai người ở chỗ này đợi một chút, qua một lát nữa bọn họ sẽ trở lại thôi."

Nghiêm Chân gật gật đầu, nhìn về phía Cố lão gia, "Ba, ba xem thế nào ạ?"

"Vậy ở đây đợi một lát đi." Cố lão gia nói xong, ngồi xuống ở ghế sofa ở trong phòng.

Mấy ngày hôm trước liền nhận được điện thoại của Đồ Hiểu, đáng tiếc công việc bận rộn quá nên không có thời gian tới đây. Trùng hợp là hôm nay ở thành phố B có hoạt động của các cán bộ kỳ cựu, ông đáp ứng lời mời tham gia, sau khi chấm dứt thì quân áo đều không kịp thay mà đi đến đây luôn. Quân hàm một vạch ba sao kia làm cho người quân y trẻ tuổi kia có chút khẩn trương, Cố lão gia nói với người đó, "Cậu đi làm việc đi."

Vị quân y trẻ tuổi gật gật đầu, bước nhanh rời đi.

Nghiêm Chân đứng thẳng tại chỗ mới lát, mới vừa ngồi xuống thì đã nghĩ tới việc còn chưa có pha trà cho Cố Trường Chí, cô vội đứng dậy đi ra ngoài, "Ba, con đi ra ngoài pha ấm trà. Ba đợi một lát."

"Không cần đâu." Cố lão gia khoát tay, "Vừa mới uống một bụng nước trà rồi ba mới đi tới đây mà, con ngồi xuống đi."

"Dạ? Vâng ạ." Nghiêm Chân một lần nữa ngồi đối diện với Cố lão gia.

Cố lão gia tháo mũ xuống, đem nó để trên đùi rồi yên lặng gảy sợi tơ màu vàng ở trên mũ. Nghiêm Chân bắt đầu giao các ngón tay với nhau, cảm thấy chính mình hẳn là nên nói cái gì đó.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô còn chưa mở miệng, Cố lão gia đã ngẩng đầu lên nhìn cô, "Ngày hôm qua mẹ con có gọi điện thoại tới phòng bệnh của Hoài Việt và con, vừa vặn lúc đó nhận được điện thoại ở trường học con gọi tới, nói rằng vẫn không thể gọi được vào điện thoại di động của con."

Nghiêm Chân a một tiếng, đưa di động ra mới phát hiện thấy điện thoại hết pin, "Trường học có chuyện gì sao ạ? Con đến đây có chút vội, chỉ gọi điện xin phép Thường chủ nhiệm thôi."

"Không có gì?" Cố lão gia cười cười, "Đồng nghiệp ở trường của con nói là trường học sắp tới tổ chức cho những thầy cô giáo còn trẻ đi viện trợ ở Tây Tạng. Nơi tới là Huyện Gia Lê nghèo khó của vùng Na Khúc. Hỏi con xem có muốn báo danh không?"

"Đi viện trợ ở Tây Tạng ?" Nghiêm Chân nhất thời không phản ứng lại được.

"UH." Cố lão gia gật gật đầu, "Mẹ con đã thay con từ chối rồi, nói là khu vực Tây Tạng đó quá xa lại vất vả, con mấy ngày nay cũng đã đủ mệt rồi, không thể lại để cho con đi tới nơi đó chịu tội nữa."

Nghiêm Chân mỉm cười, "Con không sao."

"Phải không?" Cố lão gia nói xong, làm như đnag có chút suy nghĩ, "Thật ra đồng nghiệp của con cũng rất tiếc nuối, bởi vì trường học đề xướng là giáo viên đang còn độc thân tham gia loại hoạt động này, nói là không phải lo lắng gì ở nhà cả."

Nghiêm Chân nghe vậy, lập tức ngây ngẩn cả người.

"ba..."

Chiếu theo tình hình này thì ba chồng cô nhất định là hiểu được cái gì đó, Nghiêm Chân vội vàng đứng lên, muốn giải thích nhưng lại bị Cố lão gia

https://thuviensach.vn

đưa tay đè ngồi xuống.

"Đứa nhỏ này, mẹ con là người có suy nghĩ đơn giản, cái gì cũng không có nghĩ nhiều, thời điểm về nhà nói chuyện với ba cũng đáng chê cười. Đối với con là người nghe thì không làm cái gì mà phải bị chê cười cả." Cố lão gia nhìn cô nói, biểu tình nghiêm túc, "Chuyện con cùng Hoài Việt kết hôn, đồng nghiệp trong trường học của con cũng không biết?"

Nghiêm Chân cúi đầu không nói chuyện, kết quả giống như cam chịu.

"Vì sao không nói? Có phải con cảm thấy đơn giản là lấy giấy chứng nhận kết hôn không có làm hôn lễ nên nói không nên lời sao?"

"Không phải." Nghiêm Chân vội vàng ngẩng đầu, "Không phải vì vậy."

"Vậy thì bởi vì cái gì?" Cố lão gia hỏi, "Chẳng lẽ... chân tướng giống như Mạnh Kiều nói?"

Nghiêm Chân cắn môi dưới, cúi đầu.

"Nha đầu, con đừng sợ. Ba không phải bức con, ba chỉ muốn hiểu được đây là đang xảy ra chuyện gì mà thôi. Là chuyện gì mà làm cho người con dâu vĩ đại của ba cũng phải khó xử như vậy."Nói xong Cố lão gia nhìn cô, ánh mắt ôn hòa kiên nhẫn. Đây là điều hiếm thấy ở một con người luôn mạnh mẽ, vang danh cả đời như thế này.

Hai tay của Nghiêm Chân nắm chặt lại buông ra, buông lỏng ra lại rất nhanh, rút cuộc cô ngẩng đầu, nhìn về phía ba chồng mình, "Ba, lúc trước khi con cùng Hoài Việt kết hôn quả thật có chút vội vàng. Kỳ thật không riêng gì con, ngay cả Hoài Việt cũng giống vậy. Hai đứa con đều có điểm "không trâu bắt chó đi cày", trong lòng đều không để tâm quá, đều không nghĩ tới việc sẽ làm cho đối phương đem chính mình đặt ở trong lòng."

https://thuviensach.vn

"Ba hiểu được." Cố lão gia nói, "Việc này cũng có liên quan đến ba và mẹ con, là chúng ta thúc giục một cách chặt chẽ đối với Hoài Việt."

Nghiêm Chân lắc đầu, "Con không có trách mọi người."

Cô tận lực dùng giọng nói bình tình đem tình hình ngay lúc đó nói ra. Cố lão gia nghe rất chăm chú, biểu tình cũng càng ngày càng ngưng trọng thâm thúy. Nghiêm Chân nói xong cũng không dám ngẩng lên nhìn ba chồng, yên lặng cúi đầu.

Cố lão gia trầm mặc một lát, giống như tiêu hóa hết lời cô vừa nói. Sau một lúc lâu, mới từ từ mở miệng, "Vậy mẹ đẻ của con là Tưởng Di sao?"

"Con không có chứng thực từ bà ấy, bởi vì đáp án đối với con mà nói cũng đã không còn quan trọng nữa rồi."

"Nhưng dù sao con vẫn để ý." Cố lão gia nói thẳng, "Cho nên, Mạnh Kiều ít nhất nói đúng phân nửa chứ."

Chuyện mà hai người nói, Cố lão gia đúng là vẫn nghe được.

Nghiêm Chân giật giật môi, không có phản bác.

Trầm mặc sau một lúc lâu, Cố lão gia thở dài một tiếng, "Tuy rằng lúc trước khi con cùng Hoài Việt muốn kết hôn thì ba không có phản đối, nhưng ba vẫn đã nói trước đó. Lời nói này không phải nói với con, mà nói với Hoài Việt, bởi vì ba biết tâm tư của nó. Ba sợ bức nó quá., nó sẽ tùy tiện tìm một đối tượng để kết hôn cho có lệ ở trong nhà, ba sợ nó còn giống như lúc trước, không thành thục và trầm ổn lên được. Ba sợ nó sau khi kết hôn không sống tốt được, ba sợ nó cuối cùng lại phải xin lỗi con."

"Ba" Nghiêm Chân ngẩng đầu kêu một tiếng.

https://thuviensach.vn

"Tuy rằng nhà con có gia thế bình thường, đối với con ba tin tưởng vào con mắt nhìn người của mình. Con là cô gái tốt, nếu Hoài Việt vì chính mình mà phải xin lỗi con, như vậy là không nên, đây không phải là một việc mà một người quân nhân nên làm. Nhưng con có biết ba vì sao không phản đối không? Ba băn khoăn nhiều như vậy, ba còn lý do để tin rằng các con còn không đi đến nước như vậy. Đối với con cuối cùng vẫn là đáp ứng rồi. Nha đầu, con có biết vì sao không?"

Cố lão gia nhìn cô, ánh mắt như trước, vẫn ôn hòa bình tĩnh không mất đi sự lợi hại, "Bởi vì con làm cho ta có lòng tin đó. Con nói các con là thích hợp nhất, ba đây liền nói với chính mình cứ để cho hai con thử xem đi. Thằng con của ba có cái ý này với một cô nương quá rõ ràng, thì hãy cứ để cho hai đứa con thử xem thế nào. Nha đầu, Hoài Việt nếu muốn có một chút gì đó gạt con thì ba cũng không có biện pháp giải quyết, con có biết không?"

"Con biết." Nghiêm Chân cắn môi, cố gắng hết sức ngăn sự chua xót nơi chóp mũi, "Ba đừng nói nữa, con biết."

"Để cho ba nói nốt đã." Cố lão gia cười cười, "Bởi vì ba nói ra những lời này mà chỉ có một nửa thì dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm là ba đang ở đây mà ra vẻ cao thượng. Ba cũng không gạt con, ba băn khoăn nhiều như vậy, nói đến điều quan trọng nhất còn là lão Nhị năm nay đã 35 tuổi rồi,. hôn nhân đại sự không thể nào làm được nếu chỉ mấy câu ép buộc đơn giản. Mấy năm trước khi kết hôn với con nó là người như thế nào thì mọi người trong nhà đều rõ ràng, không có người muốn nhìn hắn lại như vậy một lần nữa, con có hiểu không?"

Lời Cố lão gia nói rất khẩn thiết, Nghiêm Chân gật đầu đồng thời nước mắt cũng rơi như mưa lên trên mu bàn tay.

Cố lão gia lại thở dài một tiếng, đưa cho cô tấm khăn giấy, để cho cô lau nước mắt, "Nha đầu, không quan tâm lão Nhị chưa nói qua nhưng ba đều có

https://thuviensach.vn

thể nhìn ra được hắn đã đem con đặt ở trong lòng. Hiện tại trạng thái của nó so với trước kia tốt hơn rất nhiều, mẹ con cùng ba đều nhìn thấy được và cũng rất vui mừng. Nhưng hiện tại ba muốn hỏi một chút cảm giác của con, con có giống như nó hay không?"

Cô so với anh không giống nhau, cô còn ấn dấu nhiều tâm sự.

Như là gợn sóng chôn vùi dưới đáy biển sâu chờ sức phát động, một khi thoát ra thì đó sẽ là sóng to gió lớn. Bởi vì biết như vậy, cho nên Nghiêm Chân tình nguyện giữ nó vĩnh viễn ở dưới tận đáy lòng, không cần để nó trào ra.

Thẩm Mạnh Kiều nói rất đúng, cô chính là chột dạ. Chột dạ đến mức ngay cả khi cảm nhận được hạnh phúc cũng chỉ có thể yên lặng mừng thầm. Cô thậm chí có chút hối hận, nếu ngay từ đầu đã nói cho anh biết tất cả thì tốt rồi.

Sự trầm mặc ngắn ngủi này cũng cho Cố Trường Chí một đáp án. Ông một lần nữa đội mũ lên, đứng dậy vỗ vỗ bả vai Nghiêm Chân, "Được rồi, chuyện này chúng ta nên tạm dừng ở đây trước đi, không cần đề cập tới nữa. Trước tiên đi xem Hoài Việt, hai ngày nữa nó sẽ làm phẫu thuật, không có vấn đề gì quan trọng hơn chuyện đó trong lúc này..."

Cố Trường Chí nói xong, ánh mắt nhìn thầy bóng dáng của Cố Hoài Việt cùng lão quân y đang đi song song tới đây ở cách đó không xa, câu chuyện cũng dừng lại.

Cố Hoài Việt thấy Cố lão gia thì mày nhíu lại, sau đó bước nhanh tới chỗ họ.

"Ba đã tới rồi."

"Uh." Cố lão gia gật gật đàu, lập tức nghiêng qua người anh mà chào hỏi lão quân y ở phía sau. Khiến cho ông có chút ngoài ý muốn là người làm

https://thuviensach.vn

phẫu thuật cho con trai mình dĩ nhiên chiến là lão chiến hữ cùng chiến tuyến ngày xưa, ông không khỏi vừa mừng vựa sợ.

Cố Hoài Việt nhân cơ hội lướt qua hai người già đang đứng nói chuyện mà đi về phía Nghiêm Chân, anh cúi đầu hỏi cô, "Thẩm Mạnh Kiều đi rồi?"

"Vâng,"

Nghiêm Chân có chút buồn buồn mà gật gật đầu, Cố Hoài Việt nghiêng đầu nhìn kỹ cô, thấy hai mắt của cô có chút đỏ, "Tại sao lại khóc?"

"Em không khóc." Nghiêm Chân than thở một tiếng, thuận tiện đuổi đi ý nghĩ tiêu cực quấy phá ở trong đầu, "Có chút cảm khái còn không được sao?"

Cô cố ý nói một cách mãnh liệt, khiến anh cúi đầu nở nụ cười, "Đi. Cùng lắm thì để em nằm trên người anh chiếm chút tiện nghi trước khi trở về là được rồi chứ?"

Nếu ở lúc bình thường thì cô có lẽ sẽ trừng mắt liếc nhìn anh một cái, nhưng hiện tại khi nghe anh nói như vậy thì Nghiêm Chân lại cảm thấy có chút nhịn không được, cô hít một hơi thật sâu mới đem loại cảm giác này áp chế đi.

"Em vừa mới nghe vị bác sĩ thực tập kia nói anh lại đi kiểm tra rồi, có vấn đề gì sao?"

"Không có vấn đè gì lớn đâu." Ánh mắt anh nhu hòa nhìn cô, "Lão bác sĩ nói sợ nứt ra rồi lại có vị trí di chuyển, nói là sợ ảnh hưởng tới kế hoạch phẫu thuật. Kiểm tra rồi, một chút cũng không có việc gì."

"vậy là tốt rồi." Nghiêm Chân yên lòng, cầm chặt lấy tay anh.

https://thuviensach.vn

Chờ Cố lão gia tạm biệt bạn cũ, ba người đi về phía phòng bệnh. Ăn chút cơm chiều đơn giản xong, Cố lão gia cần phải về trước, buổi tối còn có hoạt động.

Nghiêm Chân đang thu dọn này nọ thì nghe thấy được việc ba chồng phải về nên vội đi ra, Cố lão gia lấy tay ngăn cô lại, "Đừng tiễn ba nữa, ở chỗ này cùng Hoài Việt đi. Ba ngày mai lại đến gặp hai đứa."

Nghiêm Chân đành phải dừng bước, Cố Hoài Việt đem mũ đưa cho Cố lão gia, thuận tiện dặn dò, "Ba chú ý thân thể, đừng làm việc quá nhiều."

"Được rồi, tiểu tử con còn lải nhải với ta nữa sao?" Cố lão gia nói, trước khi đi còn thật sự nhìn lại Nghiêm Chân một lần nữa.

Nghiêm Chân hiểu được ý tứ của Cố lão gia, muốn nói rằng cô không cần phải nghĩ nhiều. Tâm tư của cô Cố Lão gia đều hiểu được, nhưng ông ấy vẫn như trước mà chiếu cố cảm xúc của cô, Nghiêm Chân bởi vì thế mà vô cùng cảm kích.,

"Em đứng phát ngốc cái gì thế? Muốn đi cùng ba sao?"

trên vai bị phủ thêm một chiếc áo khoác dài tay, Nghiêm Chân xoay người lại, chống lại anh mắt chứa ý cười của Cố Hoài Việt. Cô cũng không phản bác lời nói của anh, chỉ là cầm chặt áo khoác, chui vào trong lòng anh.

"Anh ôm em một cái được không?" Cô buồn buồn mà hỏi.

Cố Hoài Việt rũ mắt nhìn người nào đó tự động yêu thương nhung nhớ như thế này, "Tối hôm nay như thế nào mà lại chủ động như vậy?"

"Anh ôm hay là không ôm đây?" Cô cố ý làm ra một biểu tình hung ác.

Cố Hoài Việt nở nụ cười, cúi người xuống, đưa cánh tay ôm lấy cô, "Đương nhiên là ôm rồi" Không phải chỉ ôm thôi đâu, còn phải là ôm kiểu

https://thuviensach.vn

công chúa nữa.

Mà Nghiêm Chân nhìn động tác lưu loát của anh thì nghĩ đến anh lại giống như nổi lên thú tính của sói như đêm hôm qua, sợ tới mức nhanh chóng bảo vệ lấy chính mình, ai ngờ anh để cô nằm trên giường như sau dó lại không có động tác tiếp theo.

Cố Hoài Việt đưa một tay chống lấy đầu, vừa nhìn cô vừa bật cười , "Anh tốt xấu gì cũng là một người lính giải phóng quân, có thể có điểm giống thổ phỉ như vậy sao?

"Người lính giải phóng quân mới yêu mà muốn đánh bất ngờ như thế sao?" Nghiêm Chân lẩm bẩm một câu, dùng chăn đắp cho hai người.

Đừng nói thế chứ, anh thật đúng là lại muốn đánh bất ngờ với cô một hồi như vậy. Đáng tiếc ngày kia làm phẫu thuật rồi, hai ngày này phải "tiết chế".

Kỳ thật sau khi ở trong văn phòng lão quân y biết được cô khóc thì anh đã muốn ôm cô, anh đại khía có thể lý giải được tâm tình của cô sau khi gặp Thẩm Mạnh Kiều, cũng hiểu được cô giờ phút này sẽ có chút yếu ớt, nhưng có trưởng bối ở dây, bọn họ chỉ là hai tiểu bối cũng không thể quá mức thân mật. Cho nên anh chỉ đưa tay ôm lấy bả vai cô, hiện tại cô nằm ở trong lòng anh, anh có thể cảm nhận được một phần nào đó làm cho tâm tình của anh kiên định hơn.

Cứ như vậy hai người ôm nhau ngủ một đêm, sáng sớm ngày hôm sau lão quân y liền kêu Cố Hoài Việt đi, nói là ngày hôm qua kiểm tra còn chưa có kết quả.

Nghiêm Chân muốn đi theo nhưng bị Cố Hoài Việt cản lại, anh chỉ vào hộp giữ ấm được Cố lão gia gọi người đưa tới, "Em ăn cháo trước đi, anh đi lát rồi về." Tư thế này, giống như đang ở nhà của mình vậy, một chút cũng không giống là một bệnh nhân đang nằm viện.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân dẫu miệng, ngồi ở đầu giường rồi bắt đầu ăn cháo, chợt nghe tiếng chuông điện thoại từ dưới gối truyền đến, cô cầm ra thì vừa vặn thấy là điện thoại di động của Cố Hoài Việt. Trầm ngâm một lát, cô ấn nút nghe điện thoai, đầu kia nhất thời truyền đến một giọng nói dồn dập, "Alo, Hoài Việt hả? Nghiêm Chân có đó hay không, nói con bé nghe điện thoại của dì một chút."

Giọng nói này là của Tưởng Di.

Nghiêm Chân dùng sức nắm lấy di động rồi nói, "Là cháu."

Đầu bên kia liền lập tức im lặng, qua hồi lâu mới chậm chạm mở miệng, "Dì gọi điện thoại cho cháu nhưng không gọi được, cho nên gọi cho Hoài Việt. Dì quấy rầy đến nó sao?"

"Không có việc gì."

Tưởng Di lúc này mới yên lòng, "Vậy là tốt rồi, dì cũng không chuyện gì lớn. Chính là nghe nói Kiều Kiều hôm nay đi tìm cháu. Cháu không cần để ở trong lòng, vấn đề của Kiều Kiều là dì không giải quyết tốt, dì sẽ cố nói rõ cho nó biết...."

"Cháu biết." Cô đánh gãy lời nói chút vội vàng của bà ta, Nghiêm Chân thản nhiên nói, "Cháu sẽ không để ý, dì cũng có thể yên tâm được rồi."

"À... được." Tưởng DI cũng lên tiếng đáp ứng, "vậy không quấy rầy cháu nữa."

"Hãy chờ cho một chút." Nghiêm Chân lên tiếng gọi Tưởng Di lại, im lặng rồi chớp mắt một cái mới nói, "Dì gần đây có thời gian không, nếu có chúng ta gặp mặt một lần đi. Cháu có chút vấn đề cũng muốn hỏi dì."

Tưởng Di nhất thời có chút kinh ngạc, bà không nghĩ tới Nghiêm Chân sẽ chủ động hẹn gặp mặt, "Được."

https://thuviensach.vn

Tắt điện thoại, nghĩ chắc Cố Hoài Việt còn phải đợi một lát nữa mới trở về, Nghiêm Chân mặc áo khoác vào, nói với Đồ Hiểu một tiếng rồi đi ra ngoài bệnh viện, khi ra đến cửa bệnh viện thì vừa vặn nhìn thấy Tưởng Di từ trên xe bước xuống. Khi bốn mắt nhìn nhau thì Tưởng Di ngẩn người ra, mà Nghiêm Chân từ trong ánh mắt của bà ấy có thể nhìn ra được sự mệt mỏi cùng như tình trạng bệnh của bà ấy, xem ra Thẩm Mạnh Kiều cũng không có lừa cô, nhiều ngày nay Tưởng Di quả thực là không được tốt.

Vẫn là quán trà lần trước, vẫn là trà ướp hoa như lần trước, Nghiêm Chân yên lặng nhấm nháp một ly trà sau đó mới mở miệng hỏi, "Cháu trước kia đã từng nói sẽ không cần để ý đến thân phận của dì, nhưng ngày hôm qua Thẩm Mạnh Kiều đã tìm đến chất vấn cháu thì cháu bỗng nhiên phát hiện ra vấn đề này nên làm cho rõ ràng thì có lẽ sẽ tốt hơn." Cô nắm chặt ly trà, Nghiêm Chân ngẩng đầu nhìn Tưởng Di, " Hỏi như thế này có lẽ có chút mạo muội nhưng cháu muốn biết... dì... rút cuộc có phải là mẹ ruột của cháu hay không?"

Tưởng Di nghe xong nửa câu đầu liền hiểu được vấn đề cô muốn hỏi là gì, hiện tại cô đang im lặng, bàn tay đặt ở trên bàn cũng không tự chủ được mà nắm chặt.

"Nghiêm Chân, dì đã đồng ý với bà nội cháu sẽ không nhắc tới chuyện này với cháu."

Nghiêm Chân ngẩn ra, "Nhưng vấn đề này không nói rõ ràng thì khúc mắc giữa cháu và gia đình của dì sẽ mai không tiêu tan."

"Nghiêm Chân, dì..."

"Cháu hiểu ý tứ của bà nội," Nghiêm Chân nói, "Nhưng lúc này đây là vấn đề của cháu, không thể để cho bà nội thay cháu gánh vác được."

Tưởng Di nhìn thẳng Nghiêm Chân, bà chưa bao giờ gặp qua bộ dạng kiên trì lẫn cố chấp như thế của cô, tính tình này rất giống lão Nghiêm. bà

https://thuviensach.vn

giật giật môi, rồi mới chậm chạp nói ra ba chữ, "Dì không phải."

Khi nghe được đáp án thì tróng nháy mắt ánh mắt của Nghiêm Chân trống rỗng, cô đứng bật dậy, dùng giọng khàn khàn hỏi, "Vậy ba cháu vì sao lưu lại ảnh chụp của dì? Mẹ ruột của cháu là ai? Bà ấy hiện tại đang ở nơi nào?"

"Nghiêm Chân..." Tưởng DI kinh hoảng nhìn cô có chút không thể khống chế được.

"Mời di hãy nói cho cháu biết."

Bị liên tiếp những vấn đề của cô làm cho bà không có đường lui, ánh mắt của Tưởng Di gắt gao nhíu lại, giọng nói có chút khàn đi, "Cô ấy qua đời rồi."

Chỉ mấy chữ nhưng làm cho Nghiêm Chân như người ở trong mộng vậy. Đáp án này đối với cô mà nói quả thật là đáp án dễ dàng nghĩ đến nhất, nhưng Nghiêm Chân vẫn như ở trong mộng, ngồi ở chỗ kia bất động thật lâu.

Tưởng Di có chút bối rối uống một ngụm trà, "Kỳ thật dì chưa bao giờ muốn nhớ lại thời gian đó nữa, cho dù bà nội không đề cập tới thì di cũng sẽ không tùy ý ở trước mặt cháu mà nhắc tới chuyện này. Dì nghĩ đến nói cho cháu biết nhưng sau lại nghĩ đến ba của cháu vì sao không muốn nói cho cháu. Ông ấy là muốn cho cháu vô ưu vô lo mà lớn lên, rồi lại chờ cháu trưởng thành, đến khi có thể gách vác được chân tướng sự việc thì mới nói cho cháu biết."

Ánh mắt của Nghiêm Chân vẫn chớp, như là đang nghe.

"Nghiêm Chân, bà nội sỡ dĩ không muốn để cho dì nói cho cháu là vì lo lắng cho cháu." Tưởng Di nhìn cô một lát, tựa hồ như suy nghĩ như thế nào

https://thuviensach.vn

để có thể nói cho cô nghe, giọng điệu cũng cực kỳ thong thả, "Bởi vì, Lão Nghiêm... ông ây cũng không phải là ba ruột của cháu."

Nghiêm Chân ngẩn ra, giống như là không có nghe thấy, "Dì nói cái gì?"

"Dì nói lão Nghiêm... ông ấy cũng không phải là ba ruột của cháu." Tưởng Di nặng nề lặp lại một lần nữa.

Nhất thời, từ tận đáy lòng Nghiêm Chân cảm thấy mình như hít phải một hơi khí lạnh, chống cạnh bàn mà đứng lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tưởng Di, cơ hồ là từ kẽ răng mà nói ra được mấy từ, "Làm sao có thể."

Cô nghĩ đến như vậy có thể dọa lui được bà ta, nhưng Tưởng Di lại không ph ản bác, vẫn như trước nhìn vào cô, giống như là trần thuật lại một chuyện bình thường mà thôi. Ngược lại người bị dọa cho đầu óc choáng váng là cô, tay chống lên bàn hơi có chút run run.

"Nhưng theo cháu nhớ thì ông ấy luôn ở bên cạnh cháu, đối đãi với cháu như người thân vậy, làm sao có thể không phải là ba ruột của cháu?"

"Là thật" Tưởng Di giờ phút này ánh mắt của bà nhìn vào cô giống như đang nhìn một đứa nhỏ vậy, "Ba ruột của cháu cũng là một người quân nhân, hắn cùng lão Nghiêm cùng nhau lớn lên, cùng nhau tham gia nhập ngũ làm binh, thẳng đến khi hắn bị điều đi đến một trạm gác biên phòng ở Tây Tạng. Ba của cháu là một người quân nhân khiến người khác phải khâm phục, bởi vì hắn cùng mẹ cháu cùng nhau ở tại trạm gác biên phòng này, trông coi nguồn nước trong gần mười năm. Cuộc sống vất vả cùng điều kiện công tác khó khăn nhưng hai người vẫn gắn bó với nhau, cũng là hạnh phúc, cũng là gian khổ."

"Sau này khi còn hai năm nữa thì ba cháu hết thời hạn làm lính rồi chuyển nghề khác thì mẹ cháu mang thai cháu, khi mẹ cháu sắp sinh thì ba cháu liền đem mẹ cháu đưa đến bệnh viện thị trấn dưỡng thai, bởi vì người ở trạm gác không thể rời đi được một ngày, nhờ các đồng hương cùng với

https://thuviensach.vn

mẹ cháu ở lại bệnh viện. Có thể nói tất cả đều chuẩn bị tốt, chờ ôm đứa nhỏ, nhưng tới thời điểm sinh nở thì mẹ cháu cơ hồ là mất nửa cái mạng mới sinh được cháu. Còn chưa kịp liếc mắt nhìn cháu thì đã ngất đi, khi đó điều kiện phòng bệnh cũng còn kém, xuất huyết căn bản là không có thể cầm được..." Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của Tưởng Di như bị nghẹn ở cổ họng.

Cứ như vậy mà qua đời sao?

Nghiêm Chân nghe được, thậm chí có chút hoảng hốt, "Vậy ba cháu thì sao?"

Tưởng Di bình phục cảm xúc, "Ông ấy đem mẹ cháu an táng ở Tây Tạng, sau đó lại xin phéo trở về nhà, đem cháu giao cho Lão Nghiêm cùng bà nội, để cho bà nội giúp nuôi cháu. ông ấy nói chính mình không có người thân gì nữa, bên kia điều kiện khổ, không thể để cháu một đứa trẻ như thế này đi theo chịu tội. Hơn nữa cấp trên cũng đề nghị điều ông ấy trở về, nhưng ba cháu không chịu, ông ấy muốn ở lại nơi đó cùng mẹ cháu cho tới khi chuyển nghề, về sau nếu chết cũng muốn được an táng cùng một nơi. Nhưng ai biết được sự đời, cứ nghĩ thế nói thế là được, trên đường trở về trạm gác liền gặp trận lở tuyết, chiếc xe của bọn họ đều bị vùi trong tuyết, đến khi đội cứu viện tới nơi đem bọn họ ra từ trong đống tuyết đó thì toàn bộ đều không còn thở nữa."

"Sau đó, lão Nghiêm cố ý đem cháu lưu lại nhà. Lúc ấy chúng ta đang chuẩn bị kết hôn, vì thế lại ầm ỹ một trận lớn, sau đó dì cũng ra đi." Tưởng Di nói xong, có chút hổ thẹn, "Hiện tại nghĩ lại chuyện đó, dì thấy lúc ấy mình ích kỷ mà cảm thấy xấu hổ."

Dựt lời là một sự im lặng khiến người ta hít thở không thông, Nghiêm Chân lẳng lặng đứng, thẳng đến khi tay chân hoàn toàn lanh như băng thì cô mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần. Cô chống tay trên ghế mà chậm rãi

https://thuviensach.vn

ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Tưởng Di, trong lúc nhất thời nỗi lòng đảo loạn, như là có rất nhiều điều muốn nói.

Tưởng Di yên lặng chờ đợi, nhưng cuối cùng nghe thế cũng chỉ nói một câu như vậy, "Cảm ơn dì đã nói cho cháu biết những điều đó."

https://thuviensach.vn

Chương 62

Chân tướng làm cho Nghiêm Chân có chút hoảng hốt.

Mới trước đây, khi nhìn chưa thấy ảnh chụp thì Nghiêm Chân cứ đoán rằng mẹ của mình còn sống trên đời hay không, khi nhìn thấy ảnh chụp rồi thì cô lại nghĩ rằng người trên anh chụp là mẹ của mình, điều duy nhất thật không ngờ cô là được ba cô nhận nuôi.

Ba mẹ thân sinh của cô ...những người gắn bó làm bạn 10 năm với vùng cao nguyên vực sâu lại được an táng cùng nhau hơn hai mươi năm qua, là những người mà cô chưa bao giờ gặp, làm cho cô cảm thấy kỳ lạ một cách khó tưởng tượng được.

Đối với Tưởng Di, Nghiêm Chân không hiểu nên lấy cái thái độ gì mà đối đãi với bà ấy.

Còn có.. Cố Hoài Việt. Nghĩ đến đây mí mắt Nghiêm Chân bỗng nhiên nhảy dựng lê, cô phục hồi tinh thần lại, thấy lão quân y cùng Cố lão gia đi vào phòng bệnh.

Lão quân y hòa ái nhìn cô, "Hoài Việt đâu?"

"Người trong sư đoàn tới tìm anh ấy nói chút chuyện, anh ấy sẽ trở lại."

Lao quân y cười với Cố lão gia, "Chờ phẫu thuật xong rồi trở về thì ông nên bồi bổ tốt cho đứa con dâu này của ông, tôi thấy sắc mặt của cô ấy so với Hoài Việt còn kém hơn nhiều."

https://thuviensach.vn

Cố lão gia nhìn Nghiêm Chân gật gật đầu, "Có nghe thấy không, đây là mệnh lệnh của bác sĩ, so với cách nói chuyện của ba còn có thể dùng được hơn."

Nghiêm Chân mỉm cười, cúi đầu vuốt tóc ra sau tai.

Nói được một nửa thì Cố Hoài Việt trở về, bị lão quân y bắt được thì lại bắt đầu giáo dục một chút, "Lão Cố này, lão Nhị nhà ông không có giác ngộ gì của một bệnh nhân cả, ngày mai lên bàn phẫu thuật rồi mà còn vội vàng công việc tiền tuyến rồi."

Cố lão gia lúc này tỏ thái đố,"Tôi đem nó giao cho ông, ông muốn giáo huấn nó như thế nào thì cứ giáo huấn, tôi không có nhúng tay."

Cố Hoài Việt đối với việc bị hai người già này kẻ xướng người họa thì rất chi là bất đắc dĩ, chỉ phải quay đầu nhìn Nghiêm Chân cười cười.

Hôm sau sẽ làm phẫu thuật nên bác sĩ dặn buổi tối nhất định phải nghỉ ngơi sớm, bởi vì trời vừa sáng thì đã phải dậy chuẩn bị.

Cũng không phải là làm cuộc phẫu thuật khó khăn gì, nhưng liên tục trong thời gian dài công việc có vẻ rườm rà. Cố tham mưu trưởng cảm thấy còn có thể nhất, bởi vì phẫu thuật làm xong vài ngày là có thể dẹp đường hồi phủ rồi, đây là kết quả mà anh với lão quân y cò kè mặc cả nửa ngày mới quyết định được.

Cố Hoài Việt ngồi ở cuối giường, nhìn cách đó không xa Đồ Hiểu đang trao đổi một số điều cần chú ý đối với Nghiêm Chân, khóe miệng không khỏi nhếch lên. Đợi trong chốc lát, gặp hai người còn đứng ở đó nói, anh liền nhịn không được mà lên tiếng đuổi người. Đồ Hiểu nhịn không được mà nhe răng nhếch miệng, mà Nghiêm Chân thì trừng mắt liếc nhìn anh một cái, "Anh làm sao vậy, em còn có việc muốn hỏi."

https://thuviensach.vn

"Gấp cái gì chứ, chờ làm phẫu thuật xong cũng không muộn mà." Cố tham mưu trưởng rất lo lắng, suy nghĩ một chút về khoảng thời gian dưỡng bệnh đầy gian nan này, Cố Hoài Việt nhịn không được thở dài, "Rút cuộc vẫn phải nhẫn nhịn đến cùng, anh có điểm nhớ tên tiểu quỷ Cố Gia Minh kia rồi."

Nhắc tới tiểu gia hỏa kia, Nghiêm Chân bất giác lộ ra nụ cười, "Gia Minh cũng nhất định là rất nhớ anh."

"Khó nói lắm."

"Sao ạ?"

Cố Hoài Việt nằm thẳng rồi nhìn cô, cười cười nói, "Nói không chừng thằng nhóc đó còn nhớ em hơn. Tiểu quỷ đó, có mẹ liền quên ba."

Nghiêm Chân bị những lời nói này của anh làm cho nghẹn hết chỗ nói rồi, cô ngồi xuống giường ở bên cạnh anh, cười hỏi, "Anh đây là đang ghen tỵ cả với con đấy à?"

Cười đến đắc ý như vậy, Cố Hoài Việt nhịn không được đưa tay kéo cô, ôm vào trong lòng, "Hình như... là có một chút."

"Vậy anh sau này phải ở bên thằng bé nhiều hơn một chút."

"Được, về sau sẽ có nhiều thời gian hơn." Anh nói xong, nhìn cô có chút khó hiểu mà lại mỉm cười, "Chờ cấp trên chính thức bàn công việc với anh thì anh sẽ nói cho em biết."

"Vậy hiện tại thì sao?" Cô liếc nhìn anh một cái.

"Hiện tại phải giữ bí mật chứ." Nếu nhận công việc này thì anh phỏng chức sẽ mang quân hàm của một văn chức rồi, giáo viên đại học quốc phòng cũng không phải dễ làm.

https://thuviensach.vn

Bộ dạng nghiêm trang này của Cố Hoài Việt làm cho Nghiêm Chân nhìn vào mà muốn căn anh một chút, nhưng nghĩ lại thì lại thôi. Bỗng nhiên "ba" một tiếng, đèn bị tắt, bả vai Nghiêm Chân lập tức bị ôm lấy, "Được rồi, đã đến giờ tắt đèn. Đi ngủ thôi."

"Chờ một chút, em còn có việc chưa có làm xong đâu." Nghiêm Chân giãy dụa.

Anh ôm lấy hông cô, đặt cô ở bên người anh không chút sứt mẻ.

"Cố Hoài Việt."

Bắt đầu đùa giỡn với người vô lại nào đó thì cô cảm thấy đối với anh một chút biện pháp đều không có, nhìn anh trầm tĩnh nằm xuống ngủ mà khóe môi còn nhếch lên khiến cô vừa tức nhưng không đứng dậy được. Giằng co vài giây, Nghiêm Chân vẫn đành phải đầu hàng mà nằm trong lòng anh.

Mà người trên đỉnh đầu cô lúc này mở mặt, nhìn tiểu bạch thỏ quy thuận mà nằm ngoan ngoãn trong lòng thì khẽ cười.

"Anh cười cái gì?" Nghiêm Chân rầu rĩ hỏi.

Cố Hoài Việt ho nhẹ hai tiếng rồi nói, "Án binh bất động cũng là con đường ngăn địch, cổ nhân đã chứng thực mà anh cũng vậy."

ĐƯợc tiện nghi còn khoe mã.

Nghiêm Chân tức giận mà chẳng cười cười nổi, cười lên thì hốc mắt liền đỏ, cô nghĩ rằng cô yêu thương người đàn ông này.

.....

.....

https://thuviensach.vn

Ngày phẫu thuật hôm đó, Cố lão gia đến từ sáng sớm. Tuy rằng Cố lão gia cả đời này được người ta gọi là thân kinh bách chiến(tự mình trải qua quá rất nhiều lần chiến đấu, kinh nghiệm phong phú) , nhưng con người càng già đi thì lá gan cũng càng nhỏ, những lời này quả là không sai. Cố lão gia khẩn trương, ai nấy đều thấy được.

Cố Hoài Việt trước kia đã từng bị thương qua, nhưng chưa bao giờ từng có trường hợp mổ lớn như vậy, trong lúc nhất thời có chút dở khóc dở cười. Anh yên lăng nhìn Nghiêm Chân đang đứng yên ở một bên mà nhìn cô y tá làm công tác chuẩn bị cho cái chân của anh, anh vươn tay cầm lấy tay cô.

"Không có việc gì đâu, chỉ là cuộc phẫu thuật nhỏ mà thôi."

"Em biết."

"Vậy em còn khẩn trương cái gì?"

"Đối với người da mặt dày như anh có phản kháng cũng không được."

Lời nói này bình thường để cho Cố Tham mưu trưởng nghe được thì phỏng chừng sẽ muốn đánh úp bất ngờ rồi, nhưng hiện tại trước mặt nhiều người như vậy, anh chỉ có thể xoa bóp lấy bàn tay đang bị anh nắm này mà thôi.

Lão quân y đã đến đây, công tác chuẩn bị ở phòng phẫu thuật cũng đã làm tốt, chỉ chờ người bệnh nhân này mà thôi.

Nghiêm Chân thúc giục anh, "Anh nhanh chóng chuẩn bị đi, đừng thất thần nữa."

Cố Hoài Việt không buông tay, vẫn như trước nhìn cô như vậy. Nghiêm Chân ngẩn người, rút cuộc hiểu được ý tứ của anh, hai mát nhất thời đỏ lên. Cô ngẩng đầu nhìn mọi người, mọi người đều thức thời mà quay lưng đi, Nghiêm Chân nắm chặt tay anh rồi cúi người hôn xuống, "Em chờ anh."

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt nhẹ nhàng cười, trước khi buông ra còn nắm chặt tay cô một chút, như là đáp lại.

Phòng phẫu thuật mở ra trước mắt cô rồi lại khép lại, Nghiêm Chân vẫn đứng ở tại chỗ trong chốc lát rồi mới đi tới chiếc ghế dài trên hành lang, sóng vai ngồi cùng Cố lão gia.

"Ba, hành lang này có chút ầm ỹ, ba đi vào phòng bệnh của Hoài Việt chờ đi ạ."

"Không có việc gì, ở chỗ này chờ thôi." Cố lão gia cười cười, "Mẹ con mấy ngày hôm trước bị đau chân không thể tới được, nói rằng khi Hoài Việt làm phẫu thuật thì mỗi giây mỗi phút ba đều phải chờ ở bên ngoài, khi xong rồi thì phải nói Tiểu Mã gọi điện cho bà ấy biết."

Nghiêm Chân cũng mỉm cười, không hề khuyên can. Kỳ thật cô hiểu được, Cố lão gia là sợ cô một mình ở chỗ này lo lắng mà ngồi không được, mới cùng cô ngồi ở chỗ này.

Cố Hoài Việt đã từng nói qua với cô, Cố lão gia nói rằng thiếu bọn họ nhưng đối với tình yêu thương với những đứa con cháu thì không thể kém hơn so với Lý Uyển, nếu có một ngày em có thể nhìn thấy được Cố lão gia có tâm sự thì phải có vấn đề lớn xuất hiện trong nhân sinh của ông ấy.

Nghiêm Chân lúc ấy nghe xong chính là cười một cái, nhưng hiện tại nghĩ đến thì đúng là thực như thế này. Cố lão gia so với bất kỳ người nào đều rất thấu tình đạt lý.

Cô nghĩ nghĩ rồi do dự một lát, vẫn là quay đầu mà nói, "Ba, ngày hôm qua con đã gặp Tưởng Di."

"Uh." Cố lão gia gật gật đầu, "hai ngươi đã nói chuyện rồi sao?"

https://thuviensach.vn

"Vâng." Nghiêm Chân gật đầu, "Trước kia bà ấy đều đến gặp con vài lần, mỗi lần đều xem như kết thúc không vui vẻ gì. Ngày hôm qua hai người rút cuộc cũng ngồi xuống nói chuyện, con hỏi bà ấy xem bà ấy có phải là mẹ ruột của con hay không?"

"Uh, có đáp án rồi chứ?"

"Có." Nghiêm Chân cúi đầu, giọng nói có chút khàn khàn, "Bà ấy nói bà ấy không phải là mẹ ruột của con."

Đáp án này cũng không ngoài ý muốn của Cố lão gia, ông dừng một chút rồi nhìn về phía Nghiêm Chân, "Vậy có có hỏi bà ấy về mẹ ruột của con là ai không?"

Nghiêm Chân gật đầu, đem những gì ngày đó Tưởng Di kể mà nói cho Cố lão gia nghe.

Cố lão gia nghe xong cũng chỉ im lặng.

Qua hồi lâu sau ông mới thở dài, "Ba con là một người rất tốt, không phải mỗi người quna nhân đều có thể giống như ông ấy, làm người xa xứ thủ vững ở cao nguyên như vậy trong thời gian dài. Còn mẹ của con nữa... bọn họ... đều là những người đáng khâm phục."

Khóe miệng Nghiêm Chân hơi nhếch lên, trong loan lại không hiểu sao mà có chút chua xót, "Đáng tiếc, con sống đến gần 30 năm mà mới biết được sự tồn tại của bọn họ."

"Con không thể nói như vậy." Cố lão gia trấn an cô, "Con khi đó còn nhỏ, để cho con gánh trên người trách nhiệm này cũng rất vất vả, bà nội con không nói cho con biết cũng là có đạo lý của họ, nếu như là ba thì ba cũng sẽ làm như vậy thôi."

https://thuviensach.vn

"Con biết," Nghiêm Chân cúi đầu, "Con sẽ không thầm oán ai cả, bất là là ba mẹ thân sinh ra con hay là bà nội cùng ba con, con lại cảm thấy những gì mình trải qua còn rất ít so với bọn họ."

"Vậy con nghĩ thông suốt rồi." Cố lão gia cười cười, "Đối với con, nhìn con ngày hôm qua đến bây giờ luôn không yên lòng, sao lại thế này?"

Nghiêm Chân nghe vậy cúi đầu, trầm mặc rất lâu sau mới nói, "con chỉ cảm thấy có chút hỗn loạn, đối với Tưởng Di con không biết nên đối mặt như thế nào, với Hoài Việt thì con cũng có chút áy náy, còn có bà nội nữa, con không biết nên làm thế nào để nói cho bà rằng con đã biết mọi việc, còn có ba mẹ ruột của con..."

Vấn đề nhiều lắm, cơ hồ là ép cô không thể thở được.

Cố lão gia hiểu được tâm tình giờ phút này của cô rất là phức tạp, "Nếu đó là điểm mấu chốt, như vậy lần này phải tự chính con quyết định lấy, đừng để cuộc sống sau này lại có cơ hội mà hối hận nữa."

Cố lão gia ôn hòa trấn an như vậy làm cho Nghiêm Chân cảm thấy cái mũi của mình chua xót hơn nữa, cũng đã lo lắng cho cô rất nhiều, cô rút cuộc cũng hạ quyết định, "Ba, con muốn đi Tây Tạng?"

"Đi Tây Tạng?"

Nghiêm Chân gật gật đầu, "Con muốn đi gặp ba mẹ ruột của con."

"Cái này thì nên đi, ba cũng không có lý do gì phản đối." Cố lão gia cười cười, "Nhưng nha đầu, Hoài Việt làm sao bây giờ?"

Đây đúng là người khiến cô do dự.

Nghiêm Chân nắm chặt tay, giọng nói có chút khàn khàn, "Con không biết." Cô đối mặt với anh thì không biết nên làm như thế nào, "Kỳ thật con

https://thuviensach.vn

muốn nói với anh ấy, nhưng lại không biết nên nói như thế nào?"

"Nó nếu đã biết thì khẳng định sẽ không cho con đi một mình."

"Con biết." Nghiêm Chân thấp giọng nói, "Nên con muốn nhờ ba nói với anh ấy để anh ấy không cần phải đi với con."

Thứ nhất là do chân anh gần đây bị thương còn chưa có dưỡng thương tốt, thứ hai nữa là mấy vấn đề này cô tự chính mình giải quyết.

Cố lão gia nghe xong vẫn không nói gì. Một lát sau, ông đứng dậy, đi tới cửa phòng phẫu thuật. Tuy rằng để lại cửa sổ bằng thủy tinh, nhưng từ bên ngoài nhìn vào thì cái gì cũng không nhìn thấy. Ông đứng ở nơi đó, đứng lặng thật lâu, mới chậm rãi xoay người sang chỗ khác rồi nói hai chữ, "Đi thôi."

"Sao ạ?" Ngữ khí của ông quá nhanh, Nghiêm Chân nhất thời không có nghe ra.

"Ba nói con đi đi." Cố lão gia thản nhiên lập tức lặp lại lần nữa, "Là vấn đề quan trọng cần giải quyết, từng bước từng bước một mà làm. Phía Hoài Việt, con nếu không nói được thì ba sẽ thay con nói. Bên kia rất vất vả, con vẫn không nên đi một mình, nên cùng đi với các thầy cô giáo đi cứu viện ở cao nguyên Tây Tạng đi."

"Ba..."

An bài cẩn thận tỉ mỉ như thế khiến cho cô cơ hồ là mở miệng không được.

Cố lão gia vỗ vỗ bả vai của cô, "Ba cho con thời gian nhưng con cũng phải cam đoan vượt qua được thời gian quan trọng này rồi cái gì cũng không cần nghĩ, cứ như vậy mà sống cho tốt."

https://thuviensach.vn

"Vâng." Nghiêm Chân gật đầu.

.....

Có lão quân y tự mình tham gia, phẫu thuật tiến hành rất thuận lời.

Qua thời gian gây tê, nơi phẫu thuật khó tránh khỏi cảm giác vô cùng đau đớn, cứ ép buộc như vậy hai ba ngày sau thì Cố Hoài Việt mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Đó là ban ngày, Nghiêm Chân chưa kịp sửa sang lại góc chăn cho anh thì bỗng nhiên bị anh cầm lấy tay, sau khi hoảng sợ rồi nhìn rõ thì mới biết là anh tỉnh lại, sắc mặt có chút tái nhợt, khóe miệng lại lộ ra nụ cười.

Nghiêm Chân ngẩn ra, sau đó nhanh chóng quay đầu đi, không nhìn thẳng anh.

Cố Hoài Việt cũng không vội, chậm rãi xoa tay cô, thẳng cho đến khi cô chịu ngứa không nổi nữa mới quay lại liếc nhìn anh một cái, anh mới nhìn đến cô, dĩ nhiên đôi mắt kia đã phiếm hồng.

Anh nói với giọng khàn khàn, "Qua vài ngày nữa thì tốt rồi."

"Em biết." Nghiêm Chân nở ra một nụ cười, "Anh có khát không, em rót cho anh cốc nước."

"Được."

Cô đến rót cho anh một cốc nước, lại dìu anh ngồi dậy.

Cố Hoài Việt liền từ tay cô cầm lấy cốc nước mà uống mấy ngụm, sau đó lại nhìn chằm chằm vào cô.

"Trên mặt em có gì sao?" Nghiêm Chân bị anh nhìn thì có chút sợ hãi.

https://thuviensach.vn

"Có. Tiều tụy, lo lắng, còn có mệt mỏi." Cố Hoài Việt vừa đánh giá cô vừa nói, cho đến khi Nghiêm Chân không chịu được nữa, trừng mắt nhìn anh thì anh mới nở nụ cười, "Em là đang chuẩn bị để cho bệnh viện nhận thêm một bệnh nhân nữa sao?"

"Nào có." Nghiêm Chân nghiêm mặt lại, "Anh.. anh đang ngủ ngon giấc thế... sao vừa tỉnh lại đã nói nhiều rồi."

Như thế nào lại chuyển đề tài sang việc anh nói nhiều rồi thế này, cái nha đầu ngốc này.

Anh cúi đấu cười, cầm lấy tay cô, "Không thể ngủ tiếp, chờ một thời gian nữa chúng ta trở về nhà, khi đó sẽ để cho em nghỉ ngơi thật tốt."

"Vậy anh phải nhanh chóng đứng được đã." Nghiêm Chân thấp giọng nói.

"Được." Cố Hoài Việt cười đồng ý với cô.

Chấm dứt phẫu thuật được vài ngày, lão quân y lại tham gia một đội của quân khu đi chữa bệnh, đi tới vùng thảo nguyên, tới nơi đó xem bệnh cho những người dân làm nghề chăn nuôi ở nơi đó. Trong sư đoàn cũng đến đây không ít người, đều là những người lính còn trẻ tuổi, cùng Cố Hoài Việt nói chuyện cũng không có kiêng dè gì.

Nghiêm Chân ngồi ở một bên nghe những người này nói chuyện rồi chọc cười mà cũng cảm thấy rất thú vị, đang khi cô định tránh đi thì nghe thấy một vị thiếu ta hỏi Cố Hoài Việt, "Tham mưu trưởng, nghe nói anh sang năm được điều đến đại học quốc phòng làm giáo viên, chuyện này có thật hay không vậy?"

Giáo viên? Nghiêm Chân dừng cước bộc lại, có chút kinh ngạc nhìn Cố Hoài Việt. Như thế nào lại không có nghe anh nhắc qua?

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt liếc nhìn cô một cái rồi mới nói, "Các cậu đây là từ ai mà nghe được tin này thế?"

"Cái này anh cũng không cần biết đâu, dù sao trong sư đoàn cũng truyền loạn đi rồi. Lão Lưu nói anh ở phương diện đào tạo binh lính này cũng là một người tài, mọi người cũng đều không nghĩ để cho anh đi đâu."

Cố Hoài Việt cười cười, "Được rồi, lời tán dương của các cậu tôi xin nhận. Chuyện này còn không có quyết định, đến lúc đó hãy nói sau."

Nghiêm Chân một mực yên lặng ngồi ở bên giường, trong đầu bỗng nhiên nhớ chuyện bí mật mà anh muốn giữ kín trước khi anh làm phẫu thuật kia, chẳng lẽ chính là chuyện này?

"Em đang suy nghĩ cái gì thế?" Tiễn bước những người đó, Cố Hoài Việt liền thấy Nghiêm Chân ngồi ngẩn người ở bên giường.

"Có phải là sự thật hay không?" Nghiêm Chân ngẩng đầu hỏi anh.

"Cái gì mà có phải là sự thật hay không?"

"Này... anh đừng giả bộ hồ đồ." Nghiêm Chân vội la lên, "Anh... anh thật sự chuẩn bị chuyển thành văn chức sao? Không còn ở đây huấn luyện binh lính của anh nữa sao?"

Cố Hoài Việt nhìn cô sốt ruột mà cười, một lát sau mới có biểu tình thật sự nghiêm túc, còn thực sự nói, "uh, không còn ở đây đi huận luyện cũng như diễn tập nữa."

Một câu này nói ra rất thoải mái, nhưng quyết định được lại thật sự khó khăn. Nhưng là mũi tên đã lên cung thì không có thể quay đầu lại được, anh phải làm, cố gắng làm cho tốt.

"Sao có thể được?"

https://thuviensach.vn

"Như thế nào lại không được. Về sau em và Gia Minh chính là lính của anh." Cố Hoài Việt cười nói, "Từ khi kết hôn tới nay cũng chưa có thể chiếu cố tốt cho em cùng Gia Minh, bây giờ anh còn bị như vậy khiến em khổ theo anh cả một thời gian dài, là lúc anh nên bồi thường lại cho hai người rồi."

"Hoài Việt."

"Cảm động sao?" Cố Hoài Việt hôn cô, "Cảm động thì nên cho anh thêm một chú lính nữa đi, hai người thì anh cũng không ngại ít đâu."

Nghiêm Chân bắt lấy tay áo của anh, không biết nên nói cái gì cho tốt.Thật lâu sau,dưới ánh mắt có chút chờ mong của anh thì cô mới nói, "Hoài Việt, chúng ta phải xa nhau một đoạn thời gian."

Quả nhiên, thân thể anh trong nháy mắt là cứng ngắc.

"Nghiêm Chân, em đang nói cái gì?"

"Em... em nói là... em chuẩn bị đi Tây Tạng cho nên chúng ta sẽ phải xa nhau một thời gian."

Lời nói còn chưa dứt, liền cảm giác được anh thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Anh tưởng là việc gì nữa, làm cho anh sợ nhảy dựng lên rồi." Nói xong anh còn gõ đầu cô, "về sau nói chuyện không cho phép nói ngắt giữa chừng."

Nghiêm Chân cúi đầu không lên tiếng.

"Không cần tách ra làm gì, nếu em muốn đi thì anh đi cùng em."

"Không được." Nghiêm Chân cự tuyệt, "Chân của anh vừa làm phẫu thuật xong, không thể đi đến nơi lạnh như vậy."

https://thuviensach.vn

"Không có việc gì đâu." Cố Hoài Việt cười, "Về điểm chịu rét này thì anh giờ vẫn còn thể nằm trên đất được, anh cũng phải là tàn phế."

"vậy cũng không được."

"Nghiêm Chân." Anh giữ chặt tay cô, ý đồ muốn nói rõ ràng với rằng chính mình không thành vấn đề.

"Mặc kệ nói như thế nào cũng không được." Nghiêm Chân đẩy tay anh ra, rống lên một tiếng như vậy khiến cả hai người đều ngây ngẩn cả người.

Rất nhanh, Cố Hoài Việt thu hồi tay lại, khẽ cau mày, "Nghiêm Chân, rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Nghiêm Chân nhìn anh, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng nhất thời lại không nên mở miệng mà nói như thế nào. Thẳng đến khi cửa phòng bệnh mở ra, đồng thời vang lên một giọng nói, "Để ba nói với nó."

Hai người đồng thời nhìn ra cửa, là Cố lão gia.

Ở trên ghế dài ngoài phòng bệnh, Nghiêm Chân ngồi ngẩn người ở đó. Khoảng cách giữa họ chỉ là cánh cửa dày này, nhưng cô cũng nghe không được bên trong đang nói cái gì.

Đến cuối cùng vẫn là Cố lão gia thay cô nói ra, trong khi hai người giằng cô thì cô cảm thấy mình là người không có tiền đồ khi rời đi như vậy, anh vẫn nhìn chằm chằm vào cô khi cô rời đi, nghĩ đến ánh mắt của anh nhìn cô khi cô muốn rời đi thì Nghiêm Chân không dám nghĩ nữa.

Cô chỉ có thể nặng nề mà che mặt.

Chờ đợi không biết bao lâu, lâu đến mức cô đều nhịn không được nữa mà muốn tới gõ cửa, bỗng nhiên bên trong truyền đến âm thanh thật lớn của

https://thuviensach.vn

tiếng đồ vật rơi vỡ, mí mắt cô nhảy dựng lên, lập tức từ trên chiếc ghế dài nhảy dựng lên, cái gì cũng không nghĩ nữa mà nhanh chóng lại gõ cửa.

Nhưng người bên trong so với cô cò nhanh hôn, vừa khi nghe tiếng rơi vỡ cũng là lúc cửa được mở ra từ bên trong.

Cố Hoài Việt đứng ở trước mặt cô, phía sau là bàn trà bằng thủy tình bị anh đập nát, cô nhìn thấy mà ghê người.

"Hoài Việt, em..." Cô kéo tay anh, hoàn hảo là không có tổn thất gì làm cho cô thoáng cảm thấy nhẹ nhõm. Rồi sau đó lại sửng sốt vì Cố Hoài Việt lật tay lại rồi cầm lấy tay cô.

"Nghiêm Chân." Anh rũ mắt nhìn cô rồi nói, "Anh đồng ý."

Cô giật mình mà nhìn anh, thẳng đến khi trên miệng anh lộ ra một nụ cười khổ, "Anh nói là em đi đi."

Anh đồng ý rồi, cô hẳn là nên vui mừng.

Nhưng Nghiêm Chân nhìn anh, lại rất nhanh lấy tay bưng kín miệng, ngắn chặn thanh âm nức nở sắp trào ra.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Ở thành phố B được hơn một tháng, khi trở lại thành phố C thì thời tiết đã không còn được ấm áp nữa. Nghiêm Chân xuống xe mà bị đông lạnh, nhịn không được chà xát hai tay của mình.

Trở về căn nhà của ba người bọn họ, trước đó, Cố lão gia đã đồng ý sẽ không nói cho mẹ chồng cùng Gia Minh biết là cô trở về, để cho cô trở về có thời gian thanh tĩnh với sửa sang lại hành lý. Nghiêm Chân cũng đã đồng ý, cũng không bao lâu phát hiện ra việc này cũng là một vấn đề lớn, cô còn chưa nghĩ ra nên nói như thế nào.

"Chị dâu,hành lý này để em giúp chị đưa lên." Lái xe ô tô mới từ quân khu chạy về đây cũng là lái xe mà Cố Trường Chí điều cho.

"Không cần đâu." Nghiêm Chân cười cười, "Bao nhiêu đây hành lý cũng không có gì, cậu về trước đi, đừng để chậm trễ chính sự của Cố lão gia, trên đường cẩn thận"

"Vâng."Người lính trẻ cười hề hề, làm một cái quân lễ rồi lên xe rời đi.

Nghiêm Chân đứng tại chỗ trong chốc lát, rồi mới xoay người chậm rãi đi vào nhà.

Hơn một tháng không có người ở trong nhà nên căn nhà đã bám đầy tro bụi, Nghiêm Chân cũng quét tước đơn giản một chút sau đó mới bắt đầu thu dọn hành lý. Tối hôm qua vừa gọi điện thoại cho Vương Dĩnh, các giáo viên đi cứu viện ở Tây Tạng thì 3h chiều mai tập hợp ở nhà ga, thống nhất ngồi xe đến Na Khúc. Thời gian có chút gấp gáp, bởi vì mùa đông ở phía

https://thuviensach.vn

bắc địa khu Tây Tạng có thời tiết rét lạnh dị thường, nếu khi đi đến Tây Tạng mà gặp tuyết rơi nhiều thì càng khó đi hơn.

ở trong điện thoại Vương Dĩnh cũng đã nói trường học sẽ phát cho mỗi người hai chiếc áo khoác ấm, nhưng Nghiêm Chân chỉ cất vào trong valy hành lý cùng hai chiếc áo khoác quân nhân lớn. Đó là lần đi trước Cố Hoài Việt đưa cho cô mặc, hành lý cô mang từ thành phố B trở về thành phố C cũng chỉ có hai cái áo khoác quân nhân cỡ lớn này.

Nghiêm Chân ngồi ở cuối giường, hai tay vuốt lấy chiếc áo khoác lớn mềm mại mà không khỏi nghĩ lại tình hình lúc đó. Anh đồng ý để cô đi Tây Tạng thì mọi chuyện sau đó vẫn diễn ra như thường, sau hai ngày vô luận là ai cũng không có nhắc lại, thẳng đến đêm cô đang thu dọn đồ đặc trước khi trở về thành phố C thì anh mới đưa cho cô hai chiếc áo khoác này.

Cố nhớ rõ chính lúc ấy mình đã cự tuyệt, "Trong trường học có phát áo ấm, Vương Dĩnh nói đã nhận giúp em hai bộ rồi."

Cố Hoài Việt cũng bất vi sở đông, "Phát nhiều đi nữa nhưng cũng không có dày bằng cái này, đừng nhìn nó khó coi như vậy nhưng mặc vào ấm lắm. Em mang theo đi."

Nói xong, anh cứng rắn đưa cho cô, Nghiêm Chân nhìn hai chiếc áo khoác này thì nhất thời không biết nên nói cía gì. Cô hít vào một hơi, đưa tay ôm lấy anh. Kỳ thật cô không cần mở miệng, những lời muốn nói anh đều hiểu được, bằng không cũng sẽ không đồng ý.

Nghiêm Chân nghĩ trước khi đi thì vẫn nên gọi điện thoại cho bà nội, trong điện thoại nói cho bà nội toàn bộ sự tình, bà nội nghe xong cũng yên lặng một hồi lâu, sự trầm mặc này cũng một lần nữa chứng minh cho những gì Tưởng Di nói.

"Là sơ sẩy của bà, bà cuối cũng vẫn nghĩ rằng không nói cho cháu chính là tốt nhất, lại không nghĩ rằng sẽ khiến cháu hiểu lầm Tưởng Di trong thời

https://thuviensach.vn

gian dài như vậy. Bà nên sớm nói cho cháu, bằng không cháu cũng sẽ không..."

"Bà nội." Nghiêm Chân gọi bà, "không phải lỗi của bà."

Bà nội lại hỏi, "Tây Tạng xa như vậy, cháu phải chăm sóc bản thân cho tốt. Còn có Tiểu Cố, nó có biết không?"

"Anh ấy biết." Nghiêm Chân nói, "Nhưng anh ấy sẽ không đi cùng với cháu."

Cô dứt lời thì lại một trận trầm mặc. Hồi lâu sau bà nội thở dài, "Bà biết rồi, cháu đi đi."

Tắt điện thoại, ngược lại khiến Nghiêm Chân ngủ không được.

Cô nhìn chằm chằm vào di động mà ngẩn cả người, nghĩ trước khi đi anh đã nói với cô rằng, "Anh chờ em trở về.", mãi cho đến khi chuông báo thức vang lên thì cô mới phát giác ra mình đã thức đến sáng.

Trước khi đi còn phải đến Cố Viên, ngủ không được nên Nghiêm Chân cũng rời giường mà chuẩn bị. Một đêm không ngủ làm cho cô nhìn qua tiều tụy vạn phần, Nghiêm Chân trố mắt, giật mình khi nhìn chính mình trong gương, một lúc sau mới cúi đầu chọn lựa đồ trang điểm để hóa trang thành bộ dạng thản nhiên của ngày thường.

Nhưng đang khi trang điểm được một nửa thì di động bỗng nhiên vang lên, Nghiêm Chân vội vàng đi nhận điện, đầu kia vang lên giọng nói khiến cho cô giật mình sửng sốt một chút. Là Lý Uyển.

Mẹ chồng cô so với tưởng tượng của cô còn bình tĩnh hơn rất nhiều, có lẽ là do Cố lão gia đã nói qua nên bà cũng chỉ nói, "Con mang hành lý lại đây, giữa trưa ở nhà ăn một bữa cơm rồi mẹ nói Phùng Trạm đưa con tới nhà ga."

https://thuviensach.vn

"Mẹ..." Nghiêm Chân nói năng có chút lộn xộn, "Không , không cần."

"Con lại đây đi." Mẹ chồng cô thở dài, "Hôm nay mẹ cố ý làm cho thím Trương cùng Lương Hòa đem Gia Minh ra ngoài chơi rồi, thằng bé sẽ không biết con đi đâu."

Một câu đem chuyện Nghiêm Chân sợ nhất nói ra. Cô không lo lắng cho bất kỳ ai, duy nhất chỉ lo lắng cho tiểu tử kia.

"Vâng ạ." Nghiêm Chân nghẹn ngào trả lời.

Thiếu tiểu gia hỏa kia Cố Viên im lặng dị thường, Nghiêm Chân ngồi ở trước bàn cơm yên lặng ăn cơm. Trong nhà có thím Trương cho nên Lý Uyển bình thường rất ít khi nấu ăn, nhiều nhất cũng chính là trợ thủ bên cạnh . Từ khi cô cùng Cố Hoài Việt kết hôn cho tới nay, đây vẫn là lần đầu tiên cô thưởng thức tay nghề của Lý Uyển.

Lý Uyển vẫn nhìn cô, cho đến khi Nghiêm Chân ngẩng đầu thì cô mới mỉm cười với bà, "Mẹ, mẹ đừng nhìn con nữa, mẹ cũng ăn cơm đi."

"Không có việc gì." Mẹ chồng cô cười cười, lại gắp cho cô một đũa đồ ăn, "Mẹ đêm qua nhận được điện thoại của ba con, ông ấy nói Hoài Việt vài ngày nữa là có thể về nhà rồi."

"Vâng ạ."

"Sau đó... lại nhận được điện thoại của Hoài Việt." Mẹ chồng cô vẫn nói, "Nó bảo mẹ hôm nay kêu con đến đây rồi lại nói mẹ kêu người đưa con ra ga. Nó sợ con đi vội mà để bụng đói, nó nói thế cũng chỉ vì lo lắng cho con thôi."

."....Dạ..."

https://thuviensach.vn

Nhận thấy giọng nói của mình có chút khác lạ, Nghiêm Chân nhanh chóng cúi đầu ăn cơm.

"Tiểu Chân, con không thể chờ Hoài Việt trở về rồi cùng nó đi được sao?"

Lý Uyển tràn ngập chờ mong nhìn cô hồi lâu nhưng thấy cô vẫn lắc đầu, "Mẹ, mẹ để con tùy hứng lần này đi."

Lý Uyển thở dài, không nói nữa.

Phùng Trạm đem xe chờ ở ngoài cửa, Nghiêm Chân đem hành lý của mình bỏ vào phía sau, nhưng lại thấy Phùng Trạm đang cầm chìa khó vẫn đứng ngơ ngác ở noi đó,không nhúc nhích.

Lý Uyên ra tiếng nhắc nhở, "Mau mở cốp sau đi, cho chị dâu cậu đem hành lý bỏ vào."

Phùng Trạm thế này mới hòa hồn, cúi đầu giúp Nghiêm Chân đem hành lý bỏ vào sau xe, xoay người lại như muốn nói rồi lại thôi.

Nghiêm Chân không khỏi cười cười, nói, "Làm sao vậy, bình thường là một người rất lưu loát, hôm nay như thế nào mà nói không nên lời thế này."

Nghe lời này xong, Phùng Trạm lập tức lộ ra vẻ mặt uể oải, "Vừa rồi chị dâu Lương Hòa gọi điện thoại cho em, em cũng không nghĩ gì mà nói chị dâu Nghiêm Chân cũng đang ở đầu, bên kia vừa nghe xong thì tắt điện thoại ngay lập tức, lúc này phỏng chừng cũng sắp về đến đây rồi."

Lý Uyển nghe thấy thế thì nhất thời nhăn mặt lên, "Hỏng rồi, Hòa Hòa không biết con phải đi, tám phần nghĩ hai người đã về. Tiểu Chân, con nhanh lên xe đi."

"Nếu không còn chờ bọn họ trở về..." Cô rất muốn gặp Gia Minh.

https://thuviensach.vn

Lý Uyển vội nói, "Nhưng nếu đợi Gia Minh trở về, con cũng đừng mong đi được."

Vừa dứt lời, Nghiêm Chân còn chưa kịp nói cái gì thì một chiếc xe màu xanh đang chạy vào Cố Viên, cô thấy được tiểu gia hỏa kia đang ngồi ở ghế phụ vui mừng mà vẫy tay với cô.

Nghiêm Chân như là bị đóng đính tại chỗ, mắt thấy xe kia sắp đứng trước mặt mình, Nghiêm Chân đã bị Lý Uyển đẩy vào trong xe, đóng cửa lại.

Tiểu gia hỏa kia vừa xuống xe thì ngây ngẩn cả người, Hoài Hòa ở phía sau cũng không hiểu ra sao. Nghiêm Chân chỉ còn cách là thúc giục Phùng Trạm nhanh lái xe đi, đem đôi tay cùng khuôn mặt đang cười cười của tiểu gia hỏa kia bỏ lại phía sau.

Cửa xe được hạ xuống một nửa, cô thoáng quay đầu thấy được mẹ chồng cô cùng Hòa Hòa đang giữ chặt tiểu quỷ đang giãy dụa đòi đuổi theo xe kia, trên đâu cậu nhóc vẫn còn đang đội một chiếc mũ lưỡi trai.

Nhìn qua cửa kính xe, Nghiêm Chân rút cuộc không nhịn được mà rơi nước mắt.

Cô nghe thấy thằng bé kêu cô.... Thằng bé kêu cô ... là mẹ..

.....

Tây Tạng

Ngày hôm sau khi đi vào khu vực Gia Lê - Na Khúc thì gặp phải trận bão tuyết, bốn phía phập phồng là những ngọn núi lại phủ thêm một tầng tuyết thật dày. Tuy rằng trước đó trong trường học có huấn luyện chuyên môn qua cho mọi người, nhưng khi đến nơi đây khảo nghiệm thì những vấn đề khó khăn vẫn đến dần dần. Thời tiết vùng này rét lạnh, vì đi từ bình nguyên

https://thuviensach.vn

đến khu vực cao nguyên này nên nhóm giáo viên vẫn đang cố gắng chịu đựng "phản ứng cao nguyên" đồng thời phải giữ ấm cơ thể.

(phản ứng cao nguyên : ý chỉ sự thay đổi thời tiết và nhiệt độ sẽ khiến cho sức khỏe những người từ đồng bằng, bình nguyên lên nơi có cao như thế này giảm sút đi rất nhiều, thường có dấu hiệu khó thở và sốt.)

Cứ như việc Nghiêm Chân đã từng đi qua địa khu Sơn Nam của cao nguyên này, nhưng về điểm thích ứng với kinh nghiệm ở chỗ này một chút cũng không dùng được, qua vài ngày khó chịu thì mới xem như chân chính thích ứng được với thời tiết cao nguyên. Mà sức khỏe của Vương Dĩnh so với cô còn nghiêm trọng hơn, thời gian khôi phục so với cô cùng dài hơn, sau khi tỉnh lại thì lôi kéo tay cô rồi nói câu đầu tiên là, "Tớ muốn về nhà.", hoàn toàn đã quên trước đó là ai không để ý đến sự phản đối trong nhà mà sống chết đòi tới đây.

Nghiêm Chân bật cười, thay cô ấy dịch góc chăn sau đó dỗ cô ấy ngủ. Nhưng Vương Dĩnh vừa nhắm lại trong nháy mắt thì Nghiêm Chân lại nhớ tới một đêm ở quân đoàn biên phòng kia, đêm đó cô lần đầu tiên đau đầu đến như thế, sau đó chính là phát sốt, cả đêm đều ở trong sự dày vò cho nên tình hình cụ thể của đêm đó thì phần lớn cô không nhớ rõ. Chỉ duy nhất cô nhớ rõ chính là đôi tay ôm chặt lấy cô lúc đó cùng bát cháo được anh đút cho cô ăn từng muỗng từng muỗng một.

Cô thừa nhận, hiện tại cô bắt đầu nhớ anh.

Lo lắng đến nhóm giáo viên thích ứng được với hoàn cảnh cần một đoạn thời gian nên công tác dạy học ở Tây Tạng chính thức được triển khai vào một tuần sau đó, mà Nghiêm Chân bởi vì số người không đủ cũng bị lưu lại tại một ngôi nhà mà trường trung học duy nhất của huyện này hỗ trợ cho các giáo viên tới đây, lần hỗ trợ này kéo dài chừng 2 tuần, sau 2 tuần thì toàn bộ giáo viên lên núi thì cô mới an nhàn xuống dưới chân núi, có thời gian đi thăm mộ ba mẹ ruột của cô một chút.

https://thuviensach.vn

Trước đó Cố lão gia đã nhờ mối quan hệ quen biết mà điều tra được chỗ trạm gác của ba mẹ cô trước đây, là một trạm gác trong tiểu khu thuộc địa khu Na Khúc, chủ yếu trong giữ đường ống dẫn nước, bảo đạm vấn đề nước nôi cho các trạm gác ở xa địa khu hơn. Nghe nói khoảng cách giữa từ huyện Gia Lê đi đến đó cũng không tính xa. Cố lão gia giúp cô liên hệ với một cán sự bên đó, để cho cô có chuyện gì thì tìm hắn hỗ trợ.

Nghiêm Chân suy nghĩ một chút, vẫn là đi vào chỗ giáo vụ của trường học gọi điện thoại cho người cán sự họ Lý kia, làm cho Nghiêm Chân vui mừng hơn là người này biết được tin cô đến Gia Lê đã được nhiều ngày, chính là không gặp cũng chưa liên lạc với cô mà thôi.

Vui mừng qua đi, Nghiêm Chân nhớ tới cái gì đó rồi mới hỏi, "Là ai nói cho anh biết vậy?"

Lý cán sự cười cười, "Đối phương không nói, nghe giọng nói có lẽ là người tầm 30 hay 40 tuổi gì đó, có lẽ là người làm việc bên cánh tướng quân Cố Trường Chí."

Nghiêm Chân ngẩn ra, rồi hỏi, "Người đó khi nào thì báo cho anh biết vậy?"

"Đại khái là khá sớm, có lẽ cô vừa tới là đã biết rồi."

Nghiêm Chân không hỏi lại, hẹn thời gian gặp mặt xong thì ngắt điện thoại.

Cô nhớ rõ ngày thứ ba là đã đi vào huyện Gia Lê, trong tình trạng bị độ cao nơi đây ảnh hưởng tới sức khỏe thì cô nhớ cô mơ hồ gọi điện thoại về Cố viên báo bình an, miễn cưỡng nói xong tắt điện thoại thì lại mơ màng ngủ. Chỉ nhớ rõ người nhận điện thoại là mẹ chồng cô, không nhớ rõ mình nói cái gì đó, càng không có nghe được lời dặn của mẹ chồng. Tất cả đều đã quên, nhưng cô lật đi lật lại trong lần mệt mỏi lẫn đau đầu đó, hoàn toàn

https://thuviensach.vn

không biết được anh ở thành phố C vì cô mà yên lặng làm nhiều chuyện như vậy.

"Nhớ nhà sao?" Phòng làm việc có một cô giáo dân tộc Tạng cười ròi còn thè lưỡi với cô, như một người bạn.

Nghiêm Chân cười cười, "Luôn luôn nhớ, không khi nào là không nhớ cả."

Cô giáo kia bởi vì lời của cô mà nhịn cười không được, lộ ra hai má hồng nhạt.

Giao thông ở trong huyện Gia Lê cũng không thuận tiện, núi cao đường hiểm cực không dễ đi. Người phụ trách tổ giáo viên lần này lo lắng việc Nghiêm Chân đi một mình nên đã liên hệ trường học, phối hợp với hai người dân địa phương ở đây cùng đi trước. Người ở trong trường học vốn là không nhiều lắm, lại mượn mất hai ngươi như thế khiến Nghiêm Chân có chút ngượng ngùng, nhưng vừa đến ngoài cửa trường học liền phát hiện vấn đề này đã được giải quyết.

Bởi vì Lý cán sự ở quân khu đã mang theo 2 người lính nữa, đứng ở cửa chờ cô, thấy cô liền mỉm cười, "Đường này không dễ đi, cho nên tôi nghĩ vẫn là tự mình tới nơi này đón cô vẫn hơn."

Nhìn bọn họ bị gió táp cho đỏ mặt, Nghiêm Chân cảm động không biết nói cái gì cho tốt, miệng lặp tới lặp lui cũng hai chữ kia, "Cảm ơn..."

Quân khu có nghĩa trang liệt sĩ, nói là nghĩa trang nhưng kỳ thật chính là một vùng đất có vài ngôi mộ thông với trạm gác ở bên cạnh đường lớn, một vùng đất cùng một bia mộ đã đem sinh mệnh của từng người vĩnh viễn chôn vùi ở đây.

Lý cán sự nói nơi này đều là nơi an táng của những người đã hy sinh nhiều năm trước ở phía Bắc Tây tạng, phàm là quân nhân đều được an táng

https://thuviensach.vn

ở trong này, nơi này là minh chứng cho một sự tang thương, tất cả đều là sự bi ai vì mất đi chiến hữu, giúp bọn họ ngủ yên,

Nghiêm Chân đi dọc theo một loạt các bia mộ, cuối cùng dừng lại trước hai ngội mộ đặt song song cạnh nhau, đột nhiên có một loại dự cảm làm cho trong lòng cô càng khẩn trường, cô cơ hồ là mở miệng trước khi Lý cán sự nói gì đó, "Ở đây có phải không?"

Lý cán sự mỉm cười, "Đúng vậy."

Quan hệ huyết thống chính là kỳ diệu như vậy.

"Lúc trước tôi nghe chính ủy của chúng tôi nói, ba của cô khi hạ táng còn chôn cùng vật phẩm."

"Cái gì?"

"Là một bộ quân trang." Lý cán sự nói, "Bởi vì nguyên tắc giữ bí mật nên hầu như toàn bộ thời gian ba của cô đều mặc thường phục, chỉ có ngày lễ ngày tết mới có thể mặc vào quân trang, cho nên khi hạ táng mang theo một bộ quân trang."

Nghiêm Chân nghe xong, cười nhẹ, "Bao nhiêu đó cũng có thể giải quyết được tiếc nuối của ông ấy rồi."

Cô cúi người, quét đi lớp tuyết trên bia mộ, nghiêm trang cẩn thận dừng ở hai cái tên trước mặt. Đó là những cái tên được ghi tạc vào sổ sách của quân khu này, cũng là những cái tên mà từ nay về sau cô sẽ ghi nhớ trong lòng.

Tuy rằng không có ảnh chụp có chút tiếc nuối, nhưng Nghiêm Chân rất nhanh đã thoải mái, làm gì cần phải có ảnh chụp, ở trong lòng cô có thể nghĩ được bộ dáng của bọn họ. Nếu trước kia cô còn giãy dụa không muốn tin tưởng Tưởng Di, nhưng hôm nay đứng ở chỗ này, cô bình ổn nhịp tim của minh, chậm rãi làm cho chính mình yên lòng xuống.

https://thuviensach.vn

Hai ngôi mộ đều không có ảnh chụp, lập tức kéo cô về hơn hai mươi năm trước. Cô cơ hồ có thể tưởng tượng tình cảnh khi đó là như thế nào, một người lính giản dị cùng với vợ của người đó ở trong vùng tuyết này, hưởng thụ những gian khổ dài lau, bình thản với cuộc sống như thế. Nhưng làm sao cũng không phải là một hạnh phúc?

Cô xoa xoa hai hốc mắt ẩm ướt, chậm rãi đứng lên, ở trong lòng mặc niệm nói cho bọn họ.

Con đi rồi, về sau có lẽ thật lâu mới có thể lên thăm ba mẹ. Ở bên kia hai người nhất định rất hạnh phúc, mà con cũng sẽ hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Từ nghĩa trang trở về thì ngày hôm sau trời lại bắt đầu có tuyết rơi, cảm giác lạnh đến tận xương tủy cùng đường đi gập ghềnh không chỉ làm cho đường về của Nghiêm Chân có thêm chút phiền toái, khiến cho việc sau hai tháng trở về trường của các giáo viên lần này cũng gặp khó khăn rất lớn.

Gặp phải loại thời tiết này, các giáo viên trong trường học ở mấy ngày trước đã bắt đầu theo phân công đi đến các trường học ở các trấn quan trọng ở những tuyến đường chính để lấy phương tiện đi lại. Mà lúc này đây còn chưa quét tước sạch sẽ lại có tuyết rơi xuống, vô hình như công việc ở trong trường học lại không ngừng gia tăng thêm khó khăn, người cũng khan hiếm lên, Nghiêm Chân chỉ là dự bị nhưng cũng đã phải gia nhập vào trong đó.

Thăm được mộ ba mẹ, giải quyết xong tâm nguyện trong lòng nên mấy ngày nay tâm tình của Nghiêm Chân rất thoải mái, làm việc gì cũng đều rất nhiệt tình, nhưng thật ra người phụ trách đội ngũ giáo viên của trường lần này an bài cho các thầy cô giáo cũng có chút ngượng ngừng, bởi vì theo bà được biết, người giáo viên trẻ tuổi này cũng không nằm trong biên chế của trường.

"Vất vả rồi."

Nghiêm Chân vừa mỉm cười lắc đầu vừa thay cái bao tay dày hơn, ngón tay bị bao vây ở trong lông tơ nhung thật dày, sự ấm áp nhè nhẹ từ trong lòng bàn tay mở ra.

Đường đi trên cơ bản là đã bằng phẳng, các thầy cô giáo cũng thuật lợi kết thúc công việc trở lại trường, người phụ trách chuyến đi này cố ý gọi

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân lại, nói là có chuyện muốn nói với cô.

"Có việc gì sao, Hứa chủ nhiệm?"

Người phụ trách cho các giáo viên lần này là Hứa chủ nhiệm như muốn nói lại thôi, "Là như thế này Tiểu Nghiêm, giáo viên của đội chúng ta quá ít, có giáo viên cơ hồ mỗi ngày đều nhận tối đa giờ dạy rồi, tôi nghĩ nếu cô không vội trở về thì có thể giúp đỡ chúng tôi đứng lớp được không?"

"Đứng lớp?"

Hứa chủ nhiệm nghĩ rằng cô không muốn nên liền nói,, "Chỉ trong khoảng thời gian 2 tuần thôi, đến lúc đó có một đội giáo viên ở các trường khác tới, như vậy thời gian có thể sắp xếp lại."

Nghiêm Chân trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nghe thấy có người ở cửa kêu tên của cô.

Vị giáo viên người dân tộc Tạng ở phòng làm việc kia cười cười, vẫy vẫy tay với cô, "Cô giáo Nghiêm, có điện thoại trong nhà gọi điện này."

Điện thoại trong nhà?

Nghiêm Chân thoáng ngẩn ra, chợt nghe Hứa chủ nhiệm nói, "Tôi không quấy rầy cô nhận điện thoại nữa, nhưng chuyện này mong sẽ suy nghĩ một chút."

Nghiêm Chân cười cười, không nói gì.

Trong văn phòng không có một bóng người, điện thoại được đặt ở trên bàn, Nghiêm Chân có chút chần chờ trong chốc lát rồi mới cầm lấy điện thoại.

Điện thoại đặt ở bên tai, xuyên qua sóng điện từ có thể nghe rành mạch được tiếng hít thở truyền từ đầu kia tới, đợi lâu như vậy mà người nọ vẫn

https://thuviensach.vn

không vội vàng nóng nảy. So sánh một chút lại khiến cô có chút khẩn trương muốn chết, chẳng những sợ đến muốn chạy mà tim cũng đập rất nhanh, như là muốn nhảy ra ngoài vậy.

Lấy sự nháy bén nơi đôi tai của anh có lẽ đã sớm nghe ra được, "Nghiêm Chân?"

"Vâng, là em." Cho dù giọng nói có chút khàn khàn cũng dấu không được sự vội vàng trong giọng nói kia, như là sợ người bên kia chiếm không được đáp án như ý muốn mà gác điện thoại vậy, ngay cả Nghiêm Chân sau khi thốt ra cũng bị chính mình làm cho hoảng sợ, vội vàng che miệng của mình.

Mà người đầu kia cũng rất sửng sốt, sau một lát thì có tiếng cười truyền tới, đồng thời cũng làm cho cô yên lòng, dần dần khôi phục lại nhịp tim của mình.

"Ở bên đó có lạnh không?"

"Không lạnh lắm." Khi cô nói chuyện thì theo bản năng cầm lấy một góc áo khoác, nhìn học sinh đang xếp hàng ở ngoài cửa lớp, cô dự dự nên nói cái gì đó, "Chân của anh khôi phục thế nào rồi?"

"Rất tốt." Cố Hoài Việt nói xong, tầm mắt dừng ở trên đám binh linh đang chạy ở ngoài cửa sổ.

"vậy là tốt rồi."

Ngữ khí của anh cực bình tĩnh khiến cô nói có chút quanh cô, không biết nên nói chuyện với anh như thế nào. Ngày đó trước mộ ba mẹ thì nỗi lòng cô hàng vạn điều muốn nói, cũng nghĩ rằng có ngày sẽ nói ra cho anh, nhưng hiện tại đứng ở chỗ này, trong đầu cũng có rất nhiều ý nghĩ hiện lên nhưng lại không dám nói nên lời. Bởi vì chỉ cần suy nghĩ đến việc anh tức

https://thuviensach.vn

giận sau khi nói chuyện với Cố lão gia ngày đó, cô liền cảm thấy giống như mình nói cái gì cũng không tốt.

Cuối cùng vẫn là Cố Hoài Việt mở miệng, đánh vỡ không khí im lặng này, không làm cho cô rối rắm nữa.

"Nghiêm Chân."

"Sao ạ?"

Anh nắm chặt điện thoại, ngừng lại một chút rồi mới hỏi, "Khi nào thì em về?"

Kỳ thật những lời này từ đầu anh đã muốn hỏi, nhưng anh sợ làm cho cô khó xử mà thôi, mặc dù hiện tại đã hỏi ra nhưng trong lòng anh cũng không có nắm chắc.

"Đợi khoảng hai tuần nữa được không?" Cô rút cuộc mở miệng, "Đợi khoảng 2 tuàn nữa, em nhất định trở về."

Cố Hoài Việt nghe được đáp án của cô thì cảm giác cũng rất phức tạp, có điểm cao hứng, bởi vì cô đồng ý nói cho anh ngày về, nhưng có điểm mất mát bởi vì cô còn cần thời gian. Nhưng dù vậy anh cũng không nhẫn tâm mà thúc giục cô, trầm mặc hồi lâu, trầm giọng nói với cô, "Được, anh chờ em."

Thời gian 2 tuần cũng không dài lắm, đối với người thường xuyên ở trên sân huấn luyện nắm lấy cây gậy mà chỉ huy các chiến sĩ mà nói thậm chí chỉ là lướt qua. Chỉ chớp mắt, cuộc khảo hạch hàng năm ở trong sư đoàn A đã tới.

Trong kỳ khảo hạch, Cố Hoài Việt một mình một người dựng một xe đi theo sau đoàn xe bọc thép. Trang bị trong đoàn xe đều là dùng cho những người lính sắp tham gia khảo hạch, trên đường đi tới đã gặp được vài sự cố

https://thuviensach.vn

do kẻ địch tập kích, mai phục và gây rối, cán bộ nhóm biết rõ đây là là một phần của khảo hạch, tuy khó chịu nhưng cũng chỉ có thể làm theo mệnh lệnh , ở thời điểm ngắm súng bắn vẫn phải duy trì cảnh giới, gặp được kẻ thù thì không chút khách khí mà nã súng.

Cố Hoài Việt chính là thờ ơ lạnh nhạt nhìn tất cả, nói vọng vào trong bộ đàm "Đây không phải khảo hạch, đây quả thực chính là thực chiến." Giọng nói oán giận, mắt điếc tai ngơ, một chân giậm ga, đem xe nhanh chóng đi một bên đoàn xe bọc thép này, hoàn toàn quên mất phía sau còn có một chiếc xe nhỏ lén lút phía sau.

Khi tới địa điểm chỉ định cho khảo hạch, đã có đại đội bắt đầu khảo hạch thực bắn với những người có tên trong danh sách tham gia khảo hạch. Cố Hoài Việt đứng ở trên cao, dùng kính viễn vọng quan sát tình trạng bắn súng của mỗi ngợi, tay đôi lúc buông lỏng, kính viễn vọng đã bị người một bên thoáng hiện lên đoạt đi mất

Anh quay đầu lại, nhìn người không nên xuất hiện ở trong lần khảo hoạch này của sư đoàn A mà mị mắt lại.

Mà Thẩm đại tá Thẩm Mạnh Xuyên còn lại vẫn là vẻ mặt nhàn nhã giơ kính viễn vọng lên, nhìn qua ống kính đem bốn phía đánh giá một vòng, "Thời gian khảo hạch: Không biết, bình lính tùy thời đợi lệnh, khẩn cấp tập hợp chỉ cần có tiếng còi báo động thì lập tức lên đường. Địa điểm khảo hạch: Không biết, tất cả có làm cho kẻ địch đưa cậu vào vùng chết nên cậu nên suy nghĩ một chút. Danh sách trúng tuyển khảo hạch: Không biết, tất cả có thể đem kẻ địch đánh trở về hang ổ của bọn chúng thì danh sách trúng tuyển khảo hạch nằm ở trong đó."

Cố Hoài Việt chắp tay sau lưng, thản nhiên nói, "Như thế nào, có ý kiến?"

https://thuviensach.vn

"Sao có thể chứ?" Thẩm Mạnh Xuyên cười hì hì, đem kính viễn vọng trả lại cho anh, "Nhưng cậu muốn làm như vậy, sẽ không sợ có người bên trong sư đoàn mắng cậu sao?"

"Cái này gọi là khảo nghiệm chuẩn bị ý thức chiến đấu."

Thẩm Mạnh Xuyên nghe xong thì cười mấy tiếng, "Phỏng chừng cậu không nỡ giúp người kia đi nhưng hiện tại là hối hận đứt ruột gan rồi chứ gì. Cậu cũng đừng đem chính mình nói thành cao thượng như vậy, đây không phải là trong lòng cậu không thoải mái nhưng lại không có chỗ phát tiết sao? Vì anh em nên tôi thay cậu nói vậy.

Thẩm Mạnh Xuyên nói xong, rút cuộc đối lấy đôi lấy đôi mắt nhìn chằm chằm của Cố Hoài Việt. Ánh mắt nhìn gắt gao như muốn chẻ đôi người kia, nhưng sau đó anh lại không đáp lạ mà đi lấy nước uống, lại thuận tay ném cho Thẩm Mạnh Xuyên một chai.

Uống được mấy ngụm nước, Thẩm Mạnh Xuyên lại nhìn Cố Hoài Việt mà hỏi, "Ai chà, cậu thực sự là ở chỗ này chờ vợ cậu trở về đấy à?"

Cố Hoài Việt đang uống nước cũng dừng lại, vừa dùng ống tay áo xoa xoa khóe miệng vừa nói, "Bằng không làm sao bây giờ?"

Thẩm Mạnh Xuyên lập túc bay ra bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Thật không biết cậu làm thế nào mà có thể lừa cưới được cô vợ này tới tay thế hả, EQ của cậu đều là số âm thật rồi."

Cố Hoài Việt liếc nhìn hắn một cái, "Thuận tay chọn hoa quả khô."

Không ngờ như thế, người này là ngại hắn nói nhiều lời vô nghĩa chứ gì, Thẩm Mạnh Xuyên tức giận nhưng lại uống vào một ngụm nước rồi mới lớn giọng, "Cố tham mưu trưởng, một người đàn ông ở thời điểm nên chủ động thì sẽ chủ động. Ẩn núp lâu ngày cũng cần phải ra ngoài chứ, bằng

https://thuviensach.vn

không không phải là công không sao." Nói xong nhìn Cố Hoài Việt, "Thế nào?"

Cố Hoài Việt nghe vậy cũng không nói chuyện, xem như là tự hỏi chính mình.

Thẩm Mạnh Xuyên cảm thấy vui mừng, xem ra người này còn chưa tới mức "gỗ mục không thể chạm khắc" được nữa. Vỗ vỗ bờ vai của anh, Thẩm đại tá cũng nhanh rời đi.

Thời gian hai tuần cũng qua nhanh, đối với một cô giáo mỗi ngày đứng ở trên bục giảng mà giảng bài thì hai tuần đứng lớp cũng đã đủ cho cổ họng của cô đau nhức, khàn giọng đến nói không được. Chấm dứt chương trình học của một ngày, trở lại ký túc xa uống một ngụm nước, Nghiêm Chân nhận được tin tức tốt của Hứa chủ nhiệm, một đội giáo viên mới tới đã thích ứng được với thời tiết ở Gia Lê, cuối tuần này là có thể lên đây, mà Nghiêm Chân chỉ là giáo viên dạy thay nên cũng có thể thu dọn mọi thứ, chuẩn bị về nhà.

Về nhà!

Từ này làm cho cô sửng sốt một chút, đến khi phản ứng lại được thì khoác thêm chiếc áo khoác rồi đi ra ngoài trong sự kích động, một đường đi thẳng đến phòng làm việc, cô gọi điện thoại về nhà. Nhưng là thời điểm cách phòng làm việc chỉ còn vài bước chân thì Nghiêm Chân lại dừng lại, nghĩ một chút rồi lại quay người trở về. Điều này làm cho người đi sau cô là Hứa chủ nhiệm cũng cảm thấy lạ.

"Như thế nào lại đi trở về rồi?"

"Tôi không gọi nữa."

"Như thế nào lại không gọi nữa."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cười cười, không nói chuyện, hai gò má bởi vì đi nhanh trong gió tuyết mà có màu đỏ. Cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, nói ra sợ cũng làm cho người ta chê cười, cô chỉ là có chút tò mò, cô đột nhiên xuất hiện trước mặt anh như vậy thì anh sẽ có biểu tình gì đây.

Mấy ngày nay, thời tiết ở Gia Lê có thể nói là ôn hòa nhất từ đầu mùa đông cho tới nay. Nghiêm Chân chọn một ngày ấm áp nhất, ngồi ở trên một chiếc xe từ huyện Gia Lê quay về Na Khúc. Ánh mặt trời ấm áp chiếu thẳng vào, đến cao nguyên lâu như vậy, lần đầu tiên cảm giác được nơi này lại đẹp như vậy. Vỗ vỗ vào áo khoác, nghe lái xe bấm còi mở đường,, Nghiêm Chân chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cô rời nhà, càng ngày càng gần.

.....

Cùng lúc đó, ở thành phố B trong sư đoàn A cũng vang lên còi hiệu. Tiếng còi hiệu này là vì tân bình mà thôi lên, hôm nay là ngày đầu tiên bọn họ nhập ngũ, kiếp sống quân lữ của bọn họ chính thức bắt đầu từ tiếng còi này.

Bất đồng với sự sôi trào trên sân huấn luyện, mấy ngôi nhà trong sự bộ là một mảnh yên tĩnh, Cố Hoài Việt cầm mũ đi từ trên lầu xuống, khi đi qua cái gương phản chiếu quân dung của mình thì dừng lại.

Anh đứng ở nơi đó nhìn chính mình trong gương, quân trang mà xanh chỉnh tề lưu loát, chỗ cổ áo có một chiếc nơ nhìn qua lóe sáng rất đẹp, còn có quân hàm ở trên vai. Anh đem mũ đội lên một cách chỉnh tề, lại đưa tay sửa lại quân hàm không ngay ngắn ở trên vai.

Nhìn qua, rút cuộc rất hoàn mỹ.

Nhìn quân hàm không ngay ngắn kia, anh không khỏi nhớ tới khi đang còn là tân binh đứng ở trên sân huấn luyện mở to hai mắt, hoặc là ngây thơ

https://thuviensach.vn

hoặc là chờ mong được nghe đội trưởng phát biểu. Khi bọn họ được phát quân trang thì quân hàm kia còn không có, chỉ hai tháng sau khi bọn họ thuận lợi thông qua khảo hạch lần đầu tiên thì mới có tư cách đeo quân hàm trên vai như vậy, ý nghĩa là chính thức trở thành một người quân nhân chân chính.

Không đúng, mặc dù đã có quân hàm nhưng bọn họ còn có rất nhiều con đường phải đi. Khi đi ở trên con đường này, muốn mất đi vài thứ nhưng đồng thời cũng được lại một vài thứ.

Tựa như chính anh vậy, đi đến bây giờ anh đã không nhớ rõ chính mình buông tha cho cái gì, có lẽ là nhiều lắm. Anh chỉ nhớ rõ, chính mình muốn kiên trì, cái gì tốt đến với anh như vậy cũng đủ rồi. cái kia... mới là trân quý nhất.

Phục hồi lại tinh thần, Cố Hoài Việt xoay người đi ra ngoài.

Một chiếc xe Jeep dừng ở bên ngoài căn nhà của sư bộ, lái xe phỏng chừng là vừa từ dưới điều lên, chưa lái x echo thủ trưởng bao giờ, cầm cái chìa khóa xe lo sợ bất an, đứng ở cửa xe mà chờ.

Cố Hoài Việt nhìn hắn một cái rồi hỏi, "Cậu có thể chạy xe đến Tây Tạng không?"

Người lính trẻ lập tức sợ hãi lắc lắc đầu.

Cố Hoài Việt cười cười, bước lên xe, "Đưa tôi đi sân bay đi."

Lái xe cũng vội vàng lên xe, ra khỏi nơi đóng quân không được vài bước thì xe bỗng nhiên dừng gấp lại.

Cố Hoài Việt nhăn mặt, nhíu mày, "Sao lại thế này?"

https://thuviensach.vn

Người lái xe cũng ái ngại mà quay đầu lại, "Tham mưu trưởng, có người chặn trước xe."

Là lính canh gác, nhìn qua cửa kính xe hướng anh làm một cái quân lễ, "Tham mưu trưởng, có điện thoại quân tuyế, nhân viên thông tin nói anh tới cổng nhận điện thoại."

Cố Hoài Việt nhíu mày, "Điện thoại như thế nào lại chuyển tới cổng vậy?"

Lính gác nghiêm mặt nói, "Là từ địa khu Na Khúc gọi tới, nói có vẻ khẩn cấp, nhân viên thông tin nói là xe của thủ trưởng vừa đi ra ngoài nên chuyển tới đây."

Địa khu Na Khúc?

Cố Hoài Việt vừa nhắc tới địa danh này, nhanh chóng đi về phía cổng nhận điện thoại, người đầu kia đúng là Lý cán sự.

"Có việc gì sao?

Giọng nói có chút gấp gáp, lại còn bị gió làm cho đứt quãng, "Tôi hôm nay đi tới trường học gặp cô giáo Nghiêm, đồng nghiệp nói buổi sáng hôm nay cô ấy mới ngồi xe trở lại Na Khúc rồi."

Cố Hoài Việt cơ hồ là không chịu được khống chế mà hỏi ngược trở lại, "Cô ấy đã trở lại?"

Lý cán sự lên tiếng, cũng không chờ cho Cố Hoài Việt kịp vui sương, một câu của anh ta đã hắt thẳng bát nước lạnh lên mặt anh, "Nhưng trước khi tôi gọi điện thoại cho anh thì đã có tin tức tới, nói rằng địa Khu Lâm Tri hôm nay đã xảy ra tuyết lở, nghe nói chiếc xe kia đã đi qua Lâm Tri, tính thời gian thì vừa lúc mới bắt đầu xảy ra tình trạng tuyết lở..."

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt giật mình một chút, tay nắm ông nghe ngày càng gấp, càng ngày càng dùng sức, dùng sức đến nỗi lính gác chở ở một bên không thể không mở miệng mà nhắc nhở anh,"Tham mưu trưởng..."

Anh làm như vừa lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn lính gác, dưới cái nhìn chăm chú của anh thì giọng nói của người lính gác ngày càng nhỏ, "Điện thoại... bị thủ trưởng nắm chặt đến sắp hỏng rồi."

Hắn vừa dứt lời thì thấy người đàn ông trước mặt này quyết đoán mà quay đầu lại, nói với người đầu kia điện thoại, "Có thể liên hệ được với cô ấy không?"

"Không thể liên hệ được. Nhưng thủ trưởng cũng đừng có gấp, Lâm Tri ủy đã bắt đầu tổ chức đội ngũ cứu viện. Tôi cũng chuẩn bị tìm chiếc xe đi qua..."

"Không cần."

Hai chữ ngắn gọn, cắt đứt câu chuyện. Lý cán sự còn không có phản ứng đến, "Sao?"

"Tôi đi qua."

Ba chữ này lại càng ngắn gọn, sau đó bỏ lại là thanh âm đô đô dồn dập.

Mặc dù đã nghe nói Lâm Tri ủy đã bắt đầu tổ chức đội cứu viện, nhưng những chiếc xe bị tuyết vùi lấp vẫn là thấy không ít. Nhìn đoàn xe trước sau bị kẹt trong tuyết này, Nghiêm Chân lấy lại tinh thần, vui mình trong chiếc áo khoác lớn. Cô tỉnh lại là ở trong vùng trời đầy tuyết này, hoảng hốt trong chốc lát mới nhớ tới chuyện gì đã xảy ra. Hơn hai tiếng trước, bọn họ lên xe từ Gia Lê trở về Na Khúc, thời điểm qua Lâm Tri thì bất hạnh gặp phải trận tuyết lở này, liền bị vùi ở nơi này, tính đến nay cũng đã hơn nửa giờ rồi. Xe bị vùi ở nhiệt độ -30 độ trong vùng tuyết, phía dưới xe là lớp tuyết đọng rất dày, trên đỉnh e cũng bao trùm một lớp tuyết đọng thật dày. Nơi này là khu

https://thuviensach.vn

vực tuyết lở nên không thể đi qua,, toàn bộ xe con không đến mức bị áp bách đến suy sụp.

Nghiêm Chân ngồi ở sau cùng, cô không biết người khác như thế nào, cô mơ hồ có thể nghe thấy tiếng la của người lái xe. Bởi vì có người có ý đồ mở cửa sổ chạy ra ngoài, hậu quả chính là việc tuyết có thể tràn vào trong xe, mọi người trong xe có thể bị chôn cùng ở trong này. Dần dần còn nổi lên tiếng cãi vã, Nghiêm Chân lắc đầu, trốn vào trong chiếc áo khoác lớn, không muốn nghe gì nữa.

Đi ra không được, cho dù có mở cửa sổ thì ra cũng không được, còn không bằng thừa dịp tuyết đọng không có làm sụp xe mà khôi phục thể lực, chờ cho đến khi cần đến việc trốn chạy giữ mạng sống còn dùng. Nghĩ đến đây khóe miệng của cô hiện lên nụ cười, cô không khỏi bội phục chính mình, như thế này mà còn có thể cười được.

"Chị, chị không cảm giác thấy lạnh sao? Như thế nào mà chị còn cười được thế?" Bên cạnh có một giọng nói non nớt của một cô bé vang lên khiến cho Nghiêm chân hơi kinh ngạc mà nhìn lại. Khi cô nhìn thấy một đôi con ngươi trong suốt sáng ngời màu đen thì cô mới biết được tiếng kêu chị kia chính là kêu mình.

Đây là một cô bé nhỏ 10 tuổi đang bất mãn, đi theo người thân đến Tây Tạng du lịch, trên đường lại gặp phải trận tuyết lở này. Cô bé vốn là ngồi vị trí nơi cửa sổ để dựa vào đó, nhưng chính là cửa sổ kia bị tuyết làm cho hư đi nên cô bé mới đụng đến người của Nghiêm Chân.

Nghiêm Chân dừng ánh mắt trên người cô bé, sau đó mở rộng áo khoác ngoài của mình, đem cô bé kéo vào lòng rồi dùng áo khoác ngoài bao lấy cô bé. Cô nhìn thấy cái áo khoác rộng này lại có chút hoảng hốt, đây là trước khi xuất phát anh bỏ vào trong balo cho cô, cô không phải là thích nhưng chung quy lại vẫn là không có lấy ra nữa.

https://thuviensach.vn

Anh nói rằng, "Đừng nhìn cái áo khoác quân đội này khó coi như vậy nhưng ở Tây Tạng dùng cái này giữ ấm rất tốt."

Anh ở Tây Tạng làm quân nhân vài năm nên anh biết, vì thế cô cũng không hề bướng bỉnh lấy ra nữa, bây giờ quả thực là đã phát huy công dụng rồi.

Phục hồi tinh thần lại, cô đối với cô bé nhỏ trong lòng mỉm cười, có lẽ vì đã làm cô giáo tiểu học nên Nghiêm Chân đối đãi với đứa nhỏ luôn ôn hòa hơn một chút, "Em có cái gì tốt đẹp muốn nhớ lại không?" Cô hỏi, có chút lắc dầu vì đã mở miệng hỏi không đúng rồi.

Cô bé kia lập tức sửng sốt, đôi mắt to đảo quanh một hồi rồi mới giòn giã nói rằng, "Có ạ."

"Chị cũng có." Cô lại nói, "Vừa mới rồi chị cười là vì chị nghĩ đến đến những điều tốt đẹp đó. Nghĩ đến những điều đó thì chị sẽ không lạnh nữa."

"Hả?" Cô bé rõ ràng là không hiểu.

Cô hẹ nhàng xoa đầu cô bé rồi nói, "Bởi vì từng có người nói cho chị biết, một người có rất nhiều hồi ức đẹp của chính mình, chỉ có khi lâm vào hoàn cảnh nào đó mà nhớ lại những điều đó mới có thể cảm đã lâu không có sự ấm áp."

Câu nói kia là anh nói, anh ở Tây Tạng làm quân nhân vài năm sau đó liền vào bộ đội - đại đội đặc chủng, không biết khi nào làm nhiệm vụ thì sẽ gặp nguy hiểm, thời khắc cửu tử nhất sinh cũng đã trải qua nhiều lần. Anh nói anh từng vì một mục tiêu ẩn núp mà ở trong tuyết tận hai ngày, ở trong thời tiết đông lạnh như vậy đôi chân cũng đã mất đi tri giác nhưng vẫn ghìm gọng súng.

Đại đội trưởng của anh liền nói cho anh biết, những thời điểm khác đừng kéo căng bản thân như sợi dây cung vậy, thoải mái nghỉ ngơi một chút, hãy

https://thuviensach.vn

nghĩ lại chuyện làm cậu vui mừng ấy.

Anh liền suy nghĩ, tưởng cái gì chứ. Vì thế anh liền nhớ lại những hồi ức của mình, một lúc sau liền quên đi cái lạnh.

Cô bé nháy mắt mấy lần, như là có phần hiểu cũng có phần không hiểu, "Vậy chị có hồi ức nào tốt đẹp để nhớ lại không?"

Cô nhắm mắt lại, tựa người vào trên ghế.

Hồi ức sao?

Cô hẳn là có rất nhiều nhiều rất nhiều, nhưng là hồi ức của cô lại ít như vậy.

Giống như là một giấc mơ vậy, trong mơ cô thấy chính mình đang cố gắng nhớ lại từng cảnh tượng rồi xâu chuỗi nó lại với nhau, giống như chiếc đèn kéo quân, từng cảnh tượng một dần hiện lên trong đầu cô, tùy tiện nghĩ đến một thứ cũng đủ đưa cô trở về chỗ cũ là sau nửa ngày rồi. Cô mơ thấy bà nội, lại mơ thấy tiểu gia hỏa kia, sau đó lại mơ thấy ba mẹ ruột của cô, người quân nhân trẻ tuổi đã qua đời trong vụ tuyết lở kia. Ở trong mong cô thế nhưng cùng ông ấy nói chuyện, ông ấy nói cho cô biết rằng ông ấy ra đi thực an lòng, bởi vì con gái ông đã được phó thác cho người chiến hữu mà ông ấy tín nhiệm nhất, mà vợ của người chiến hữu đó cũng sẽ chăm sóc được cho cô.

Vậy cô thì sao? Cô còn sống, bởi vì cô cò có gia đình, có bà nội, có tiểu gia hỏa... còn có anh...

Nghĩ đến đây Nghiêm Chân giãy dựa muốn tỉnh lại, nhưng trong nháy mắt khi cô mở to mắt kia liền thấy một vệt sáng giống như ánh mắt của cô đâm tới. Trong khi đang hoảng hốt, cô còn tưởng rằng chính mình bị chôn ở trong tuyết, cả người không khỏi cuộn tròn lại, tránh ở trong chiếc áo khoác

https://thuviensach.vn

thật dày mà sưởi ấm chính mình, cho đến khi có một đôi bàn tay ấm áp bắt lấy hai tay của cô...

Loại cảm giác ấm áp này như thế nào không thật, Nghiêm Chân không tự chủ được mở mắt, mà hiển nhiên chủ nhân của đôi tay kia đã nhận ra ý đồ này của cô, lòng bàn tay hở ra, bảo vệ lấy hai mắt của cô, để tránh khi cô mở mặt ra bị ánh mắt trời làm đau nhức.

Vì thế khi Nghiêm Chân mở to mắt ra, nhìn đến chính là nhìn thấy đôi mắt như vây. Thâm thúy, mệt mỏi, lại ôn hòa, ánh mắt này không hề chớp mà cứ nhìn cô, cô nhìn anh trong nháy mắt mà anh cũng nhìn cô như vậy, cô ngẩn người mà anh cũng cứ như vậy nhìn thẳng vào cô, như là một cái gương vậy.

Gương biết cô nhớ đến ai, liền đem người đó đến.

Ghiêm Chân không khỏi động tay, muốn đi tìm tòi hư thật, nhưng tay vừa vươn ra lại bị anh cầm lấy.

"Đừng nhúc nhích, em đang truyền dịch."

Ngay cả giọng nói cũng giống nhau như đúc. Nghiêm Chân cả kinh ngồi dậy, nhưng cả một chút khí lực toàn thân cũng không có, chỉ có thể tùy ý nhìn anh nhíu mày rồi đè lại ống tiêm trên tay phải của cô.

"Chảy máu rồi." Anh nhíu mày nhìn đến đầu kim, lo lắng muốn đi ra ngoài gọi bác sĩ. Nhưng không đợi anh xoay người, đã bị người phụ nữ suy yếu ở trước mặt này chặn ngang mà ôm lấy.

"Anh đừng đi..."

Như là sợ anh biến mất, Nghiêm Chân dùng sức ôm lấy anh, dùng giọng nói khàn khàn giữ anh lại.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt giật mình, rồi sau đó lại gắt gao ôm lấy cô, để cằm trên đỉnh đầu cô rồi ôn nhu dỗ cô, "Anh không đi."

Chỗ nào anh không đi, ở chỗ này chờ cô.

Cô cứ ôm anh như vậy, nhưng rút cuộc là do thân thể suy yếu, không bao lâu sau thì tay cũng chầm chậm thả lỏng ra. Cố Hoài Việt vội vàng buông cô ra, đem cô đặt ở trên giường sau đó gọi bác sĩ tới. Do kim chạy vào tĩnh mạch nên máu mới chảy ra, chỉ có thể một lần nữa găm kim lại, mà Nghiêm Chân cứ như vậy nháy mắt thấy anh cùng y tá làm việc, nhìn nhìn lại đã thấy ngủ rồi.

Cô quá mệt mỏi, hai tuần lễ ở Gia Khê kia cũng không nghỉ ngơi tốt được. Sau khi chấm dứt việc dạy thay thì một lòng một dạ thầm nghĩ về nhà, cũng không nghĩ nửa đường lại gặp phải tuyết lở, cái mạng nhỏ đó suýt nữa mất ở nơi đó.

May mắn đội cứu viện tới kịp thời, đem xe ở trong tuyết lở này đưa ra, không ít người đã muốn đông cứng, đội ngũ cứu viện cũng không một chút trì hoãn nào, trực tiếp đưa tất cả mọi người vào bệnh viện,

Thời điểm Cố Hoài Việt đến, cấp cứu đã xong. Nghiêm Chân cũng đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm đến tính mạng. Đại bộ phận những gì rối rắm trước đó anh đều đã quên hét, anh đã quên tâm tình vô cùng lo lắng của chính mình khi nhận được điện thoại của Lý cán sự nói cô đi qua đúng lúc tuyết lở là như thế nào, cũng quên đi chính mình đã đứng ngồi không yên khi đi máy bay từ thành phố B đến đây, chỉ nhớ rõ khi đứng trước cửa phòng bệnh thì anh mới thở phào một hôi, cả người có loại cảm giác bị vét sạch tất cả, toàn thân đã ướt đãm, dưới thời tiết dạng này có thể cảm giác được man mát ở xương của mình. Loại cảm giác nfay anh thật sự không muốn nghĩ lại.

May mắn... cô không có việc gì.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cảm giác được mình ngủ thật sự rất dài nhưng ngủ lại thực sự an ổn, thẳng đến ngày hôm sau cô mới từ từ tỉnh lại. Thời điểm tỉnh lại là vào buổi sáng, ánh mắt trời tươi sáng rọi vào, trong phòng bệnh rèm cửa đã được kéo lên một nửa, cho nên khi cô mở mắt ra cũng không biết là chói mắt. Ánh mắt vòng vo di chuyển, đánh giá bốn phía, lại phát hiện trong phòng không một bóng người.

Cô không khỏi xốc chăn trên người ra, chống tay rồi xuống giường.

Không thể nào, cô rõ ràng là nhìn thấy anh, như thế nào mà lúc này lại không thấy đâu chứ? Nghiêm Chân thì thào tự nói, thẳng đến khi cô bắt gặp bộ quân trang màu xanh kia trong phòng bệnh.

Chiếc nơ sáng lạn, quân hàm hai vạch bốn sao. Anh quả nhiên ở đây, Nghiêm Chân ôm bộ quân trang kia mà sự chua xót cũng dần dâng lên nơi chóp mũi.

Bỗng nhiên cửa vang lên một thanh âm "kẹt", Cố Hoài Việt cầm một hộp giữ ấm từ bên ngoài vào, khi nhìn đến Nghiêm Chân thì cũng sửng sốt một chút, thấy cô ôm chính áo khoác của mình mà ngây ngốc đứng ở nơi đó thì lập tức hiểu được.

Anh đi tới, ôm lấy bả vai cô nhẹ nhàng cười, "Anh không đi đâu hết, anh chỉ đi mua cho em chút cháo thôi."

Nghiêm Chân ừ một tiếng rồi ôm lấy anh, bởi vì chỉ có như vậy cô mới có thể cảm nhận được sự thật kia.

Cô rút cuộc... đã trở lại.

Bác sĩ nói thân thể của cô bị suy nhược, cần tĩnh dưỡng. Cố Hoài Việt cũng thật sự ở đây tĩnh dưỡng cùng cô. Nghiêm Chân có vài lần nhắc tới việc đi về đều bị anh cự tuyệt, lý do là chờ cô khôi phục tốt thì chuyển viện, tư thế giống như lúc trước cô quản anh vậy.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân cũng hỏi tới ba mẹ chồng rồi tiểu gia hỏa kia cùng bà nội, đều bị anh lấy khoảng cách quá xa không có phương tiện thăm nom, cũng đã nói rõ cho bọn họ qua điện thoại rằng cô không có việc gì thế nên cô hãy an tâm ở đây tĩnh dưỡng.

Thời gian lâu, Nghiêm Chân sẽ không hỏi lại nữa nhưng cũng thật sự có chút vướng mắc ở trong lòng, cô muốn nói với anh lại không biết nói như thế nào.

Cứ giằng co như vậy đến một ngày trước khi về thành phố B, nửa đêm cô nằm ở trên giường bệnh trằn trọc, sau đó xuống giường, chậm rãi đi thong thả trong phòng bệnh trống trải mà đi ra ngoài.

Tuy rằng là ở cùng một gian, nhưng điều kiện trong phòng bệnh không được tốt lắm. Sắp xếp thế nào cũng chỉ có thể đặt thêm được một cái đệm kế tiếp giường của cô, mà Cố Hoài Việt là một người đàn ông cao 1m8 thì làm sao có thể chấp nhận ngủ trên đó được. Nghiêm Chân đứng ở trước giường của anh, đưa tay thay anh dịch dịch góc chăn, thời tiết càng ngày càng lạnh, dù là trong phòng có máy sưởi cũng không giảm được cái lạnh nửa đêm ở đây khi nhiệt độ dần dần giảm xuống.

Bỗng nhiê người đàn ông trên giường giật mình, cô còn chưa kịp thu hồi tay thì đã bị anh nắm lấy.

Nghiêm Chân hơi có chút kinh ngạc, "Em làm ồn đến anh à?"

Cố Hoài Việt lắc đầu, vốn là nằm trên loại giường này thì ngủ không trầm, khi cô đứng bên giường là anh liền tỉnh lại.

Trong bóng đêm anh ngồi dậy, nhìn cô mặc quần áo bệnh nhân đơn bạc thì không nhịn được mà nhíu mày, "Em mặc ít như vậy mà còn dám xuống giường, anh thấy em ngày mai là không muốn trở về rồi."

https://thuviensach.vn

Nói xong thì cầm lấy áo khoác quân trang ở một bên đem cô bao lấy, cô cứ như vậy cả người đều bị anh ôm lấy, Nghiêm Chân cứ ngơ ngác như vậy mà nhìn anh.

"Làm sao vậy?" Cố Hoài Việt vuốt mái tóc dài của cô, thấp giọng hỏi.

"Ngày mai về nhà."

"Uh, ngày mai về nhà."

"Em có chút sợ đối với anh." Nghiêm Chân nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên nói.

"Sợ cái gì?"

"Không biết." Cô cúi đầu, gối đầu lên bờ vai của anh, "Thật giống như lúc trước đi học làm chuyện sai phải về nhà đối mặt với người lớn trong nhà vậy, tâm tình thực trầm trọng."

Anh nghe xong bỗng nhiên nở nụ cười, "Không phải đã đối mặt rồi sao?"

"Ai?"

"Anh." Cố Hoài Việt nói, "Ba nói rằng ngươi mà em không biết nên đối mặt như thế nào là anh. Hiện tại anh ở trong này rồi, tất cả đều đã tốt, em còn sợ gì?"

Nghiêm Chân giật mình, "Em nghĩ rằng anh còn đang tức giận." Ngày đó cùng Cố lão gia nói chuyện xong, anh lại tức giận đến như vậy...

"Em nghĩ rằng anh đang tức cái gì? Tức vì động cơ kết hôn của em không thuần túy? Hay tức vì em có điểm giấu diếm anh, hả đồng chí Nghiêm Chân." Cố Hoài Việt bật cười, lại không thể không bày ra vẻ mặt nghiêm túc mà kêu tên của cô, "nếu muốn nói tới động cơ, anh chẳng phải cũng có động cơ không thuần túy đó sao?"

https://thuviensach.vn

"Không chỉ có chừng đó." Cô cúi đầu, buồn rầu nói.

"Được rồi, anh thừa nhận là anh có chút tức giận." Cố Hoài Việt thở dài nói, "Anh tức giận với em là vì anh không biết được em lại chịu nhiều ủy khuất như vậy, mà anh cứ phải ở đó nhìn chính em đi gách vác những ủy khuất đó. Đánh giặc còn biết hiệp đồng tác hiến, như thế nào đến phiên em lại phải một người đơn phương độc mã ra trận chứ? Em đã quên, anh làm gì rồi sao?"

Chỉ trích như vậy đối với Cố Hoài Việt mà nói có thể là nghiêm khắc rồi, Nghiêm Chân cũng hiểu được nên cúi đầu kéo góc áo anh mà nói, "Em biết, nhưng em không nghĩ sẽ làm anh liên lụy vào được." Cô không nghĩ chính mình về sau mỗi khi nói chuyện này với anh lại cảm thấy áy náy, cô biết anh không cần, nhưng đồng ý kết hôn cũng là cô cho nên muốn cởi bỏ thì cũng phải chính là cô, bởi vì cô không chỉ để ý đến mình anh mà còn có những người khác để ý tới cô và anh, "Em chỉ muốn sau khi chấm dứt tất cả mọi việc tại đây, sẽ cùng anh sống thật tốt."

Kỳ thật khi đứng trước ngôi mộ của ba mẹ cô có chút hối hận, nhìn hai bia mộ cùng nằm song song kia mà cô có chút hâm mộ, nếu giờ phút này có thể có người cùng cầm tay với cô thì chẳng phải càng thêm hạnh phúc sao?

Nhưng hiện tại cô không cần hâm mộ nữa, bởi vì có một đôi tay đang cầm lấy tay của cô.

"Anh hiểu được." Cố Hoài Việt thấp giọng nở nụ cười. Khi Cố lão gia ở trong phòng bệnh nói với anh nhiều như vậy, nếu như anh không rõ, liền uổng phí khổ tâm của ông ấy. "Ba nói anh ích kỷ, nói cho tới nay đều là em chờ anh, lần này đổi lại là anh chờ em sẽ không sao nữa, sau này anh nghĩ lại thì thật đúng là nên như vậy. Cho nên lần này mặc kệ có bao nhiêu lâu, anh đều đợi." Nói xong anh ngẩng đầu, còn thật sự nhìn thẳng vào ánh mắt cô, "Nhưng Nghiêm Chân, có một điều anh phải nói cho em hiểu được. Đã trải qua một lần sinh ly tử biệt thì con người không dễ dàng để ý đến một

https://thuviensach.vn

cái gì đó như vậy, cần phải thật sự muốn có cái gì đó, để lại không phải buông ra nữa. Em hểu ý tứ của anh chứ?"

Cô tự nhiên là hiểu được, nhưng chỉ là có chút không không thể tin được, cho nên anh nắm lấy tay cô, lại nói lại một lần nữa cho cô, "Anh quan tâm em. Anh yêu em."

Ba chữ này là lần đầu tiên anh nói, trong hôn lễ đầu tiên anh nói với Lâm Kha là anh nguyện ý. Anh nguyện ý đảm đang trách nhiệm của một người chồng, bảo hộ trân trọng cô ấy. Nhưng hiện tại, anh nói yêu cô, không có hôn lễ, không có người chứng hôn, nhưng ý nghĩa của ba chữ này đã bao hàm hết tất cả.

Nghiêm Chân nhịn không được che miệng lại, vừa khóc vừa cười. Dùng giọng nói nghẹn ngào lẫn khàn khàn mà nói, "Em cũng vậy."

Đứng ở trước mộ của ba mẹ cô đã từng hỏi qua một vấn đề, hạnh phúc là gì?

Đáp án đó có hỏi 100 người thì có lẽ sẽ nhận được 100 đáp án khác nhau, mà hiện tại cô cũng có một đáp án cho riêng mình.

Hạnh phúc của cô, tới từ gian khổ nhưng bình thản, nó đáng quý, chân thành tha thiết và cũng dài lâu.

Chính văn hoàn

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1: Ghen Tỵ Với Em Gái

Bánh bảo nhỏ - kết tinh tình yêu của Nghiêm Chân và Cố Hoài Việt ra đời vào một ngày tuyết rơi nhiều.

Trải qua thiên tân vạn khổ, rút cuộc mẹ con cũng bình an, cả nhà họ Cố kích động không thôi.

Bánh bao nhỏ đem mẹ của mình lăn qua lăn lại quả thật rất lợi hại khiến cho Nghiêm Chân ngủ thật lâu mới tỉnh lại, sau đó phải tĩnh dưỡng vài ngày mới khôi phục lại như bình thường.

Mấy ngày nay Cố lão phu nhân rất vui vẻ, ôm lấy cháu gái bảo bối không buông tay, ngay cả ba của bánh bao nhỏ muốn ôm con cũng phải được sự đồng ý của mẹ mình.

Mẹ bánh bao vừa mới ôm tiểu bảo bảo của mình vào trong lòng, thời điểm bánh bao cảm nhận được tình mẹ thì lại không khóc nữa khiến cho Cố lão phu nhân đi theo vào cũng phải gạt nước mắt. Mà bánh bao có một đôi mắt đen nhuận sáng người, đôi mắt nhỏ nhìn lấy ba ở một bên đang ôm lấy mẹ mình, cái miệng nhỏ nhắn mở ra một chút... khóc.

Và ngay sau đó là một loạt cảnh luống cuống tay chân...

Ở trong bệnh viện hai tuần, Nghiêm Chân mới được trở về nhà.

Cố lão phu nhân cũng không vội vã trở về, ở lại giúp hai vợ chồng bế cháu rồi còn chiếu cố Nghiêm Chân trong thời gian cô ở cữ.

https://thuviensach.vn

Bạn nhỏ Cố Gia Minh đối với em gái nhỏ mới sinh này cảm thấy rất mới mẻ, muốn sờ nhưng lại không dám sờ. Thật vất vả do dự vươn cánh tay ra thì lại bị bà nội quát cho, "Cháu phải đi rửa tay trước đi."

Bạn nhỏ nào đó dẫu môi, chạy đến nhà vệ sinh giặt sạch khăn, rửa sạch tay lai chạy trở lại. cậu bé muốn ôm bánh bao nhỏ, nhưng Cố lão phu nhân sợ cháu trai mình tay còn nhỏ mà ôm lấy em gái sợ sẽ để ngã nên không để cho cậu bé ôm.

Cái này làm cho bạn nhỏ Cố Gia Minh thương tâm, chạy trở về phòng của mình, vừa vặn gặp Nghiêm Chân mới lên sân thượng thu dọn tã đi xuống.

Bạn nhỏ mếu méo, hướng góc tường nhích lại dần, không nói chuyện.

Nghiêm Chân sờ đầu của cậu bé, "Gia Minh, Con thế nào mà lại không nhìn được vậy?"

Nếu như ở trong nhà lúc bình thường thì Nghiêm Chân hỏi như vậy tuyệt đối không thành ván đề gì, tiểu gia hỏa này làm nũng rồi cứ thế qua đi. Nhưng hiện tại, đúng vào lúc bạn nhỏ Cố Gia Minh đang có cảm giác ủy khuất mà Nghiêm Chân lại hỏi như vậy, ủy khuất càng tăng lên. Tiểu tử này mếu miêng, bắt đầu xoắn ngón tay mà chỉ chỉ, oa oa khóc lên.

Một bên ôm Nghiêm Chân, một bên gạt nước mắt, "Ô ... Ô..ô....ô.."

Nghiêm Chân rút cuộc nhận thấy được có cái gì đó không thích hợp, đem mọi thứ để sáng một bên rồi ngồi xổm xuống hỏi, "Con làm sao vậy? Như thế nào lại khóc?"

Tiểu tử kia vừa gạt nước mắt vừa khóc, "Mọi người không thích con....ô...ô..ô)

"Ai nói?"

https://thuviensach.vn

"Mọi người đều thích em gái. Ô...ô..."

Tiểu tử kia khóc thút thít đem chuyện vừa rồi nói ra, Nghiêm Chân nghe xong nhịn không được mà nở nụ cười.

Cô nhẹ nhàng vỗ lên khuôn mặt của cậu bé rồi nói, "Đó là Manh Manh còn nhỏ, cần có người chiếu cô. Lúc con còn nhỏ cũng như vậy, bà nội cũng che chở con như vậy mà."

"Con sao lại không biết?" Tiểu tử kia hỏi.

"Con mà nhớ mới là kỳ quái đó." Cô véo véo cái mũi của cậu bé, "Gia Minh không thích em gái sao?"

Tiểu tử kia có chút rối rắm, "Con không biết." Ngón tay lại xoắn lại, "Bà nội không cho con ôm."

Nghiêm Chân cười cười, "Vậy tối hôm nay chờ bà nội ngủ rồi, con vụng trộm dậy ôm em gái được không?"

"Thật sao?" Tiểu tử kia nhất thời nóng lòng muốn thử.

"Đương nhiên."

Đêm đó Cố Hoài Việt không có về nhà. Gia Minh cùng bà nội ngủ trong một phòng, rút cuộc phải đợi cho bà nội ngủ thì tiểu tử kia mới rón ra rón rén xuống giường, đẩy cửa phòng ngủ của Nghiêm Chân ra, lén la lén lút đi vào.

Kỳ thật không cần nói cũng biết, Nghiêm Chân để lại cho cậu bé một chiếc đèn ngủ.

Ngọn đèn mở nhạt chiếu lên ánh mắt đang sáng lên của bạn nhỏ Cố Gia Minh. Cậu bé đến gần cái nôi của bánh bao nhỏ, nhìn bộ dạng ngủ say của em gái sau đó thật cẩn thận vươn cánh tay chạm vào.

https://thuviensach.vn

Cậu bé chạm vào khuôn mặt của em gái một chút, rồi lại một chút, rồi lại một chút nữa. Bánh bao nhỏ hình như là không vui trở mình, thế là bạn nhỏ Cố Gia Minh nhanh chóng thu tay.

"Làm sao vậy?" Nghiêm Chân xoa xoa đầu cậu bé, cười hỏi.

"Rất mềm mại." Tiểu tử kia nuốt nước miếng rồi nói, "Con nghĩ muốn ăn thạch hoa quả."

Nghiêm Chân đứng sững sờ ở đó, vẫn là bị tiểu tử này chọc cho cười.

Tiểu gia hỏa này... thật là...

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 2: Không Đề

Tháng 11 hàng năm, bộ đội xuất ngũ cũng bắt đầu rời khỏi doanh trại. Mà lúc này đây, công việc của Cố Hoài Việt lại nhiều lu bu lên một cách dị thường, nhất là thay đổi về các chiến sĩ trong sư đoàn, những người có chút nhớ nhung mà ở lại sư đoàn kế tục lý tưởng có lẽ cũng ảnh hưởng đến việc mà anh đang làm hiện tại đây. Việc an bài những chiến sĩ xuất ngũ, phương diện này cũng có một loạt các vấn đề đang chờ bọn họ... những người lãnh đạo của sư đoàn giải quyết.

Cố Hoài Việt dẫn đầu đội ngũ đi ra cửa, mệt mọi ứng phó với những... chuyện trên quan trường này, hơn nữa anh có bản tính ngay thẳng, nhất định những người này còn muốn dựa vào quan hệ lại khiến anh càng thất vọng thêm. Mà những chiến sĩ xuất ngũ này cũng khiến cho anh không biết hiện tại mình đang có tư vị gì nữa.

Ngày đó một mình anh đón một đoàn xe tăng của đại đội, đứng lặng một mình ở cửa nhìn bọn họ ở đó cử hành nghi thức. Đội trưởng cầm tờ giấy trong giấy hé ra, anh nhìn chằm chằm vào tờ giấy thật lâu, sau đó ngẩng đầu quay người đứng trước hàng loạt chiến sĩ hạ khẩu lệnh, "Nghỉ.... Nghiêm.." . Anh nhìn bọn họ thẳng thắn lưu loát hoàn thành hai động tác này, đội trưởng cầm tờ giấy trang nghiêm nói, "Đọc tên từng người ở dưới kia, các chiến sĩ nào nghe tên thì lùi về sau một bước." Nói xong bắt đầu đọc tên, những chiến sĩ đã đọc tên yên lặng không một tiếng động mà lui ra phía sau một bước, mà những chiến sĩ vẫn còn đứng tại chỗ thì vẫn như cũ giữ nguyên tư thế đứng bất động ở đó, dù cho không bị gọi tên cũng có nghĩa là phải cởi quân trang, ly khai những người chiến hữu nơi đây đã cùng mình bôn ba chiến đấu ba bốn năm.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt lẳng lặng đứng nhìn một hồi, chậm rãi xoay người ly khai. Kỳ thực ở trong bộ đội đợi lâu như vậy, các thói quen cũng sớm đã hình thành nên. Thời gian mới tham gia quân ngũ, tiểu đội trưởng cùng trung đội trưởng, liên trưởng rồi đội trưởng đều vui vẻ ăn cơm nói chuyện rồi nói chuyện, nói về các tác phẩm văn xuôi hay là về gia đình của mỗi người, chiến hữu hay anh em, có thể cùng nhau dấn thân cho dù là chảy máu, mất mạng đi chăng nữa. Bộ đội không cần thời gian của bất kỳ ai, câu nói đầu tiên có khả năng đem người ta cất bước đi. Doanh trại bộ đội với kỷ cương sắt thép đã đào tạo nên những con người như thế.

Có người hối hận sao? Hối hận trong nhân sinh tốt đẹp của con người chính là tìm được những người chiến hữu cùng chung hoàn nạn, duy trì mãi mối giao tình đó hay sao? Anh nghĩ rằng phàm là một người quân nhân chân chính đều sẽ không hối hận.

Ngày đó là khi đám lão binh cuối cùng xuất ngũ, thủ trưởng sư đoàn cũng đi đưa tiễn bọn họ. Những chiến sĩ xuất ngũ mang một ba lô trên lưng đứng thẳng ở trước cửa sư đoàn, bông hoa hồng ghim ở trước ngực đang nhẹ nhàng rung động trong gió.

Cố Hoài Việt đứng ở sau cùng nhìn Lưu Hướng Đông cùng Cao Tường ở phía trưởng cùng nhóm lão binh này bắt tay lấy từng người một, hết sức nghiêm trang nhưng bỗng nhiên có một người chiến sĩ chạy về phía anh.

Người chiến sĩ kia đoan chính làm một cái quân lễ, "Tham mưu trưởng."

Cố Hoài Việt nhìn bông hoa hồng trước ngực hắn rồi nói, "Phải về nhà rồi sao?"

"Vâng." Người chiến sĩ kia gật đầu, che giấu phiếm hồng nơi hốc mắt, cầm trong tay một thứ giống như quyển sách đưa qua cho anh, "Đây là quà tặng của em tặng cho anh cùng chị dâu."

https://thuviensach.vn

Quà tặng? Cố Hoài Việt nhận lấy, mở ra nhìn trong chốc lát, thản nhiên nở nụ cười, "Đây là cậu chụp sao?"

"Vâng." Người chiến sĩ kia gật gật đầu. Cuốn album này ghi lại hình ảnh hôn lễ của Cố Hoài Việt cùng Nghiêm Chân được cử hành trong sư đoàn, trước ngày cử hành hôn lễ thì cao chính ủy có tìm tới hắn, nói muốn để cho hắn phụ trách chụp ảnh. Trước khi hắn nhập ngũ là người thích chụp ảnh, rất thích cái ngành này. Sửa sang lại một số thứ tính chờ Nghiêm Chân sinh đứa nhỏ thì đưa qua như quà tặng nhưng lại không nghĩ rằng đứa nhỏ còn chưa có sinh ra thì hắn đã phục viên rồi.

Cố Hoài Việt khép cuốn album lại, nhìn người chiến sĩ trước mặt. Anh vốn định thay hắn sửa lại quân hàm, nhưng khi nhìn lại quân hàm trung tá thì có chút khoảng trống kia làm cho anh phục hồi lại tinh thần. Anh dừng một chút rồi vỗ vỗ bờ vai của hắn, "hãy nhớ kỹ, cậu từng là một người quân nhân."

"Vâng."

Người chiến sĩ kia làm một cái quân lễ, xoay người chạy bộ trở lại đội ngũ, đứng trước cửa sư đoàn.

Lão binh xuất ngũ là chuyện cuối cùng cần phải làm hôm nay, trong khoảng thời gian này bởi vì công việc nên Cố Hoài Việt vẫn rất ít khi về nhà. Mà nay khi mở ra album kia, nhìn đến người vợ xinh đẹp điềm tĩnh khoác áo cưới cười đến rạng ngời cùng đứa con đang hân hoan kia làm cho anh cảm thấy mình thật may mắn. May mắn chính mình còn có một mái nhà để trở về.

Trong nhà cửa đang mở lớn, bạn nhỏ Cố Gia Minh đang ngồi giữa nhà cùng Tiểu Đồng nhà hàng xóm chơi cờ, hai đứa trẻ đều mang bộ dạng thâm trầm. Cố Hoài Việt nhìn vào cũng không quấy rầy hai bé, trực tiếp lướt qua mà đi vào phòng bếp. Tại phòng bếp tràn ngập mùi đồ ăn, nhưng chủ nhân

https://thuviensach.vn

làm nên những món ăn này không phải Nghiêm Chân mà là Thím Trương cố ý từ thành phố C tới đây chiếu cố Nghiêm Chân. Nghiêm Chân đã mang thai được 8 tháng, Cố lão phu nhân lo lắng một mình cô vất vả khi vừa chiếu cố Gia Minh vừa đi dạy học nên để cho Thím Trương tới đây hỗ trợ.

Cố Hoài Việt cởi áo khoác ra, đi vào phòng bếp, "Thím Trương, để cháu làm cho."

"Không cần." Thím Trương không cho anh nhúng tay vào, chính mình lưu loát làm mấy món ăn được rồi.

Cố Hoài Việt cũng biết tính tình thím Trương, cười cười rồi đi vào phòng ngủ. Động tác đẩy cửa phòng ngủ ra của anh rất nhẹ, bởi vì trong khoảng thời gian này vào buổi tối cô ngủ không được tốt. Ban đêm ngủ không tốt nên ban ngày rất dễ dàng mệt mỏi rã rời, bình thường có khi ngồi cũng có thể ngủ được.

Quả nhiên, thời điểm anh đi vào Nghiêm Chân đang tựa vào đầu giường, nhắm mắt lại như đang ngủ say. Tóc dài cũng đã cắt đi không ít, mái tóc mềm mại vây quanh cổ cô, làm nền khuôn mặt khéo léo cùng dịu dàng kia của cô. Bỗng nhiên cô giật mình, tấm chăn mỏng đắp trên đùi cũng theo động tác của cô mà trượt xuống dưới. Cố Hoài Việt bước nhanh đi qua, đem tấm chăn nhặt lên, một lần nữa đắp lên cho cô.

Có lẽ động tác của anh có chút mạnh, mà cũng có lẽ là do hương vị của anh đã rất quen thuộc với cô nên khiến cô hoảng hốt mà mở mắt ngay. Nhìn người kia gần trong gang tấc, trong lúc nhất thời có chút thần thần.

Khoảng cách thân mật quá gần, ngay cả hô hấp đều cảm giác được.

Đối diện với cô một lát, thấy cô còn không có tỉnh lại, Cố Hoài Việt cười nhẹ, đơn giản trực tiếp hôn cô một chút, "Choáng váng sao?"

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt của Nghiêm Chân lập tức đỏ lên, cô đẩy anh ra lại bị tay anh ôm lấy, kéo vào trong lòng. Nghiêm Chân không thể giãy dụa, chỉ có thể bật cười, "Không chê em mập sao?"

Cố Hoài Việt liếc mắt nhìn cô, "Em cho rằng hiện tại em rất nặng sao?"

Nghiêm Chân không nói gì. Cô có chút buồn bực, rất nhiều người phụ nữ trong khi mang theo đều béo lên không ít, việc khôi phục sau hậu sản cũng thực khó khăn. Mà trước mắt Nghiêm Chân còn không có phiền não này, bởi vì cô trừ bò cái bụng đang lớn lên quá cỡ này thì những nơi khác trên người cô cũng không tăng lên được ký thịt nào.

"Đây là cái gì?" Cô lấy cuốn album, mở ra, liếc mắt nhìn, ánh mắt không khỏi sáng ngời.

Cố Hoài Việt nhìn cô. Bởi vì cô mang thai nên trên cái mũi của cô nổi lên hai ba chấm li ti, mỗi khi cô chau mày thì anh lại muốn hôn cô. Hôn... hôn... thật dễ dàng... Khụ Khụ... cho nên Cố tham mưu trưởng thật cố gắng khắc chế loại ý nghĩ này, anh cầm lấy cuốn album đưa một tấm rồi lại một tấm qua cho cô xem.

Lật qua lật lại, Nghiêm Chân không khỏi thở dài.

"Làm sao vậy?"

"Em hiện tại có phải là không đẹp bằng khi đó không?" Thích chưng diện là thiên tính của phụ nữ, cô giáo Nghiêm cũng không ngoại lệ.

Mà Cố tham mưu trưởng chẳng sợ EQ lại thấp, cũng biết đáp án của loại vấn đề này là gì, "Làm sao có thể," Anh cười.

"Nhưng lúc đó em cũng gần ba mươi tuổi rồi." Tuy rằng đáp án của thủ trưởng đã trấn an cô nhưng Nghiêm Chân nghĩ đến số tuổi của mình mà cũng có chút phiền muộn.

https://thuviensach.vn

"Chẳng lẽ anh trẻ tuổi hơn so với em sao?" Cố Hoài Việt bật cười, "Đừng quên, qua ba năm nữa thì ông xã của em cũng đến cái tuổi 40 rồi đấy."

Nghiêm Chân nghe vậy cũng thản nhiên nở nụ cười.

Xem ra thời gian sẽ không rộng lượng đối với bất kỳ ai.

Ba mươi gây dựng, bốn mươi chững chạc, năm mươi thuận buồm xuôi gió, sáu mươi biết số mệnh, nào có mấy người thọ trên bảy mươi tuổi mà còn có thể có một người như vậy làm bạn. Đây coi như là phúc khí của cô.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 3: Tình Yêu Của Các Nam Chính Với . Baby

Lại cùng nhau họp mặt trong một đêm giao thừa nữa.

Đây là khoảng thời gian sau hai năm ngày cử hành hôn lễ của Nghiêm Chân ở thành phố B. Ở trong quân doanh thì thời điểm đón năm mới luôn rất náo nhiệt, các liên đội cùng nhau tổ chức các trò chơi chào mừng ngày tết âm lịch đang tới gần thì không nói, còn có hội diễn từ các phân đội biểu diễn cho mọi người cùng xem nữa.

Thời điểm đón năm mới của năm nay, Cố Hoài Việt cùng Cố Hoài Ninh đều không có về nhà, đều phải ở lại trong sư đoàn để trực tết. Lý Uyển vốn không muốn, nhưng năm nay con lớn Cố Hoài Thanh ở phía nam cũng về nhà, bà cũng không nên cưỡng cầu nữa.

"Mẹ cháu ngày hôm qua gọi điện thoại cho ông già này mà vẫn còn rất oán giận đấy, nói thật vất vả lắm Hoài Thanh mới về nhà được một chuyến, thế mà hai đứa các cháu lại phải ở lại đây trực." Diệp lão nói xong, cười nhẹ, lại đùa nghịch với Tiểu Bảo Bảo mập mạp ở trong lòng mình.

Tiểu Bảo Bảo kế thừa từ ba của mình một đôi mắt đen như mực, sáng ngời. Tiểu tử kia cứ mở đôi mắt to tròn như vậy mà cười một cách hòa ái với ông nội của mình, bàn tay trắng nõn vung lung tung lên. Diệp lão nhìn Tiểu Bảo Bảo này, yêu thương không thể nói hết được.

Tiểu Bảo Bảo là cháu gái duy nhất của Diệp lão, tên gọi được Diệp lão đặt cho, gọi là Diệp Duy Tây. Còn nhũ danh thì được mẹ đặt cho, gọi là Đông Thiên.

https://thuviensach.vn

Nghe Diệp lão nói xong, Nghiêm Chân cũng chỉ nở nụ cười, quay đầu nhìn con mình đang nhắm mắt ngủ say trong nôi. Tiểu tử kia gọi là Manh Manh, Manh Manh không có tinh thần giống như Đông Thiên, cứ tới nửa đêm là oa oa khóc lên, ban ngày thì cứ ngủ như thế, chẳng khác nào chú lợn con cả. Nhìn con trong chốc lát, khóe miệng Nghiêm Chân cũng nhếch lên.

Một góc khác của phòng khách thì có ba đứa trẻ đang ngồi chơi, một bên xếp thành lũy bằng gỗ, một bên còn không ngừng đấu miệng.

"Anh Gia Minh, chúng ta đắp cái này là cái gì thế?" Cố Gia Niên nhíu mày hỏi.

Tiểu gia hỏa Cố Gia Minh đưa tay lau cái trán đầy mồ hôi của mình, "Xe tăng."

Bạn nhỏ Cố Gia Niên lập tức bày ra một biểu tình "anh lừa ai thế" , "Em ở trong phòng của ba em có nhìn qua mô hình xe tăng rồi, căn bản sẽ không giống như của anh thế này đâu."

Quyền uy bị nghi ngờ, bạn nhỏ Gia Minh cũng bắt đầu luống cuống tay chân, "Xe tăng cũng không chỉ có một hình dạng như vậy, cũng có thể cải trang mà."

Bạn nhỏ Cố Gia Giai ở một bên ôm búp bê sốt ruột, giọng nói nhỏ nhưng lại gấp rút, "Vậy mấy đồ chơi trẻ con này là cho em chơi rồi."

Giao thừa năm nay ở Diệp gia rất náo nhiệt.

Quả thật là trừ bỏ Diệp Vân Đồng ở ngoài thì có thể nói là toàn bộ đều có mặt đầy đủ.

"Chú Diệp, chị Vân Đồng đi đâu vậy?"

Diệp lão gia khoát tay, "Đi diễn xuất cho bộ đội rồi."

https://thuviensach.vn

Năm trước Diệp Vân Đồng được điều đến tổng chính của đoàn ca múa. Tổng chính của đoàn cùng với đoàn văn công chính trị ở quân khu B không giống nhau, đất liền biển cả nơi đâu có quân đội thì cũng có thể đi. Năm nay Diệp Vân Đồng mang theo một phân đội nhỏ diễn xuất thẳng đến căn cứ không quân tham gia diễn xuất.

Một phía khác của đại sảnh có ba người đàn ông đang ngồi cùng nhau.

Bên này mặc quân trang là hai anh em Cố gia, bên kia mặc bộ quần áo bình thường là giáo sư Diệp Dĩ Trinh.

Ngày sinh của Đông Thiên cùng Manh Manh cũng chênh lệch không nhiều, qua hai tuần nữa chính là 100 ngày của hai đứa nhỏ này. Diệp Dĩ Trinh liếc mắt nhìn Đông Thiên được Diệp lão gia ôm trong ngực, cười nhẹ rồi nói.

"Lão Tam, tôi có thể lý giải được vì sao trước đây cậu lại vội vã kết hôn như vậy."

Vợ cùng con gái đều ở bên cạnh mình, có thể không đắc ý sao.

Cố Hoài Ninh chọn cách nhìu mày, không nói chuyện. Nhưng thật ra Cố Hoài Việt đang chống đầu, nhìn xa xa rồi cười, "Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề. Bối phận của chúng ta phải tính như thế nào đây?"

Lời của Cố Hoài Việt vừa nói ra, sắc mặt Cố Hoài Ninh thay đổi một chút, còn sắc mặt của Diệp Dĩ Trinh thì vẫn nhàn nhã như trước.

Cố Hoài Việt ra sức phân tích, "Từ đầu là Hoài Ninh lớn hơn nhưng bây giờ thì Lương Hòa..." Anh kéo dài âm điệu, cười cười nhìn về phía Hoài Ninh, "Nhưng Hòa Hòa phải kêu Dĩ Trinh là cậu rồi."

Cố Hoài Ninh không tiếp lời nhưng Diệp Dĩ Trinh lại rộng lượng khoát tay, "Quên đi. Tôi cũng không có yêu cầu gì với Cố đội trưởng đâu."

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Ninh hừ cười một tiếng, anh còn không có nghĩ tới chuyện đáp ứng đâu, thế mà tiểu tử này muốn ca cho anh một bài thế này rồi sao.

Anh uống một ngụm trà, nhìn hướng phòng bếp, "Khi tôi đi vào phòng bếp lấy nước thì thấy Ôn Nhiễm còn phụng phịu trong đó kìa."

Anh nói được một nửa, ngẩng đầu đánh giá Diệp Dĩ Trinh.

Chỉ biết rằng đồng chí đội trưởng của chúng ta đã trả đũa rồi, nhưng không nghĩ tới là nhanh như vậy.

Diệp Dĩ Trinh sửng sốt một chút rồi cười nhẹ, cúi đầu uống trà, sau đó lại tựa vào ghế dựa chậm rãi đọc tạp chí. Nhưng ánh mắt của đồng chí Cố Hoài Ninh nhìn chằm chằm vfao anh, còn kém lấy một cái ống nhòm mà ngắm ngay vào anh nữa thôi. Ánh mắt giống như lưỡi đao kia khiến Diệp Dĩ Trinh không chịu nổi, nói ra ngọn nguồn.

Ngày hôm qua Nghiêm Chân cùng Lương Hòa cùng nhau tới đây giúp Ôn Nhiễm chuẩn bị mọi thứ để đón năm mới.

Một bên sửa soạn một bên vừa nhìn mấy đứa trẻ rồi cùng nhua tán gẫu, nói đến thời điểm sắp sinh thì Nghiêm Chân cùng Lương Hòa đều lộ ra nụ cười hạnh phúc cùng thẹn thùng, khiến cho bạn học Ôn Nhiễm buồn bực không thôi. Như thế nào mà thời điểm người ta sinh con đều có ông xã ở bên cạnh, chính cô thì lại phải cô đơn một mình chứ. (kỳ thật vẫn có người ở bên cạnh, nào là Ôn phu nhân, Ôn lão gia, Diệp lão gia, Diệp Vân Đồng và nhiều người khác nhưng bạn học Ôn Nhiễm giận dữ lên nên đã toàn xem nhẹ họ.)

Vì thế bạn học Ôn Nhiễm cứ mạc danh kỳ diệu như vậy mà tức giận lên.

Đêm đó oán giận cùng với giáo sư Diệp, thật làm cho anh dở khóc dở cười.

https://thuviensach.vn

Xem ra bạn học Ôn Nhiễm giận dữ quá nên đi hỏi tội chính người đắc tội với mình, mà đã quên chính mình sinh trước ngày sinh dự tính. Nếu theo đúng kế hoạch thì anh vẫn có thể thành công về nhà cùng cô dưỡng thai.

Phụ nữ khi đã làm loạn lên thì không thể nói đạo lý được, giáo sư Diệp thân thiết hiểu được điểm này cho nên cũng sẽ không giải thích cho chính mình, hạ thấp bản thân nói vài câu lấy lòng cô, không nghĩ tới bạn học Ôn Nhiễm vẫn buồn bực cho tới hôm nay.

Giáo sư Diệp hơi có chút đau đầu, xoa xoa cái trán, bỗng nhiên di động đặt ở một bên vang lên.

Anh dừng lại rồi nhận điên thoại.

Đầu kia là Ôn Hành Chi gọi điện thoại là đây là muốn đầu năm mới anh mang Ôn Nhiễm về Ôn gia một chuyến. Nếu đặt vào hoàn cảnh trước đây thì anh đã đồng ý rồi, nhưng hiện tại Diệp Dĩ Trinh bỗng nhiên tò mò với một việc.

"Anh trở về rồi sao?"

Đầu bên kia quả nhiên trầm mặc một chút, "Nói sau đi."

Chuyện của mấy người bên kia so với chuyện của anh cùng Ôn Nhiễm càng phức tạp hơn, Diệp Dĩ Trinh cũng không tùy tiện cho ý kiến được.

Trong khi trong điện thoại không có tiếng nói gì thì thanh âm huyên náo của mấy đứa nhỏ xuyên tới, ngay cả Ôn Hành Chi ở đầu kia điện thoại cũng có thể nghe được.

"Náo nhiệt như vậy sao?"

"Uh, cả lớn cả nhỏ gì đang làm loạn ở đây."

https://thuviensach.vn

Lời này nói ra nhưng trước mặt của Cố Hoài Việt cùng Cố Hoài Ninh thì rất bình thường, trước mặt những người ba mươi tuổi còn không có con thì nghe thấy lời này sẽ không cần phải nghĩ nhiều rồi.

Ôn Hành Chi bất động thanh sắc mà tắt điện thoại, xoay người nhìn về phía mảnh tuyết trắng ngoài cửa sổ, cả thế giới trước mắt anh trắng như tuyết.

Tết năm nay Ôn Viễn không muốn trở lại thành phố B, vì thế anh liền mang cô đến thành phố T ở. Thành phố T này đã có vài ngày có tuyết rơi rồi, gió lạnh đến tận xương vẫn gào thét ở ngoài cửa sổ, mà trong phòng thì rất yên lặng và ấm áp.

Ôn Viễn đang xem sách.

Ôn Hành Chi đứng ở bên giường, cúi đầu nhìn cô trong chốc lát, xoay người mang chiếc áo khoác tới rồi lại đem Ôn Viễn từ trên giường bế lên.

"Anh làm gì vậy?" Cô bị động tác của anh dọa cho hoảng sợ.

Người này sáng sớm đã bắt đầu xử lý công việc, vì đề phòng cô quấy rầy anh nên trước tiên đưa cho cô một quyển tạp chí để xem. Tiểu cô nương Ôn Viễn buồn bực vô cùng, trước mặt anh ném trả lại cuốn tạp chí, từ trong túi sách của chính mình lấy ra một cuốn tiểu thuyết ngôn tình để xem. Nếu như là lúc trước, Ôn tiên sinh khẳng định sẽ giáo huấn cô vài câu, nhưng hiện tại tiểu cô nương này được sủng quá nên càng ngày càng không kiêng nể gì anh, anh nếu muốn làm cho cô chịu thua thì biện pháp chỉ có thể có một.

"Em mặc quần áo đi, chúng ta đi ra ngoài một chuyến."

"Đi ra ngoài làm gì chứ?" Ôn Viễn chu miệng, "Em muốn đọc sách."

"Một quyển ngôn tình hạng ba thì có cái gì tốt chứ? Buông nhanh cho anh."

https://thuviensach.vn

"Cái gì mà ngôn tình hạng ba chứ?" Tiểu cô nương không vui ý, "Anh từng làm lính sao? Vẫn là bộ đội đặc chủng sao?"

Tiểu cô nương vô ý thức lấy anh so sánh với người đàn ông khác, đây được xem như điều tối kỵ đối với bạn trai hoặc là ông xã của mình.. Ôn tiên sinh vẫn duy trì trầm mặc, tay đặt ở bên hông cô chậm rãi tăng lực lên.

Ôn Viễn vẫn không phát hiện ra rằng trên mặt Ôn tiên sinh càng bình tĩnh thì bên trong lửa giận càng mạnh, vẫn cằn nhằn liên miên như cũ, "Anh xem, nam nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết này tham gia quân ngũ, là bộ đội đặc chủng. Tuy rằng người ta lui về làm một người quân nhân bình thường, mà một người quân nhân bình thường cùng một người không tham gia quân ngũ quả thật là không giống nhau."

Ôn tiên sinh quay đầu đi, mắt nhìn đến tác giả của cuốn tiểu thuyết thì rất là khinh thương, "Ngay cả bút danh của một người mà cũng ẩn dưới con mèo cho được thì có thể viết ra cái gì văn vẻ chứ?"

Ôn Viễn chán nản, quyết định không cùng anh nói chuyện nữa. Cô muốn tránh thoát khỏi bàn tay của anh nhưng lại bị anh nắm lấy cổ tay.

"Kết cục như thế nào?"

"Hả?" Anh hỏi không đầu không đuôi, Ôn Viễn nhất thời phản ứng không kịp.

"Quyển sách này có kết cục như thế nào?" Anh nhíu mày, thản nhiên hỏi.

"Đương nhiên là Happy ending rồi. Đều có baby, ôi lại còn nói nữa, trong quyển sách này trừ bỏ nam nhân vật chính còn có một tiểu gia hỏa rất hoạt bát nữa.. hihi..."

Lông mày của Ôn tiên sinh lúc này bắt đầu nhếch lên, nhân vật nam chính trong một cuốn tiểu thuyết hư cấu đều có kết cục tốt hơn so với anh.

https://thuviensach.vn

Ôn tiên sinh cảm thấy chính mình không thể lại bất động thanh sắc được nữa rồi.

"Em không đi ra phải không?" Anh nói.

"Em ở nhà xem tiểu thuyết." Ôn tiểu cô nương mặt mày hớn hở.

"Em cũng không cần xem tiểu thuyết nữa." Anh không để ý đến sự giãy dụa của cô, lấy quyển sách trên tay cô, "Chúng ta làm một chút chuyện nhỉ?"

"Cái gì? Làm gì chứ?" Ôn tiểu cô nương lắp bắp nhìn anh đang chồm người lại đây, bị một bóng người bao phủ lên khiến cô nhất thời cảm thấy chính mình chạy trời không khỏi nắng, lưu lại cho cô một kết cục chỉ có bốn chữ - Sách cốt nhập phúc.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 4: Mang Thai

4.1 Gia đình giáo sư Diệp.

Thời điểm Giáo sư Diệp đi công tác về thì đèn trong phòng khách vẫn chưa được bật lên.

Lẽ ra không nên như thế này, mỗi ngày như thế này thì cô vợ nhỏ nào đó hẳn đã phải thắp sáng đèn lên rồi.

Bỗng nhiên từ trong buồng vệ sinh truyền đến thanh âm xả nước, anh cảm thấy hiểu rõ nguyên do nên vội vàng đi qua xem một chút.

Ôn Nhiễm đang đứng ở trước gương mà đánh răng, tóc tai ẩm ướt.

"Anh đã về rồi." Cô thấy anh thì lại càng ũ rũ. Giáo sư Diệp đi công tác nước ngoài sau 2 tuần mới về nước, hoàn toàn không hiểu được đãi ngộ như thế này.

Nhưng nhìn sắc mặt của cô không tốt lắm, giáo sư Diệp lập tức quên bất mãn mà hỏi, "Sao lại thế này, sao sắc mặt em kém như vậy?"

Ôn cô nương nào đó lộ ra vẻ mặt muốn khóc, "Em vừa rời giường uống một ngụm sữa liền chạy vào bồn cầu nôn hết, anh nhanh đi xem hộ em xem có phải hộp sữ đó quá thời hạn rồi không?"

Diệp Dĩ Trinh bật cười, đi qua bưng hộp sữa trên bàn cơm lên nhìn thoáng qua. Ngày sản xuất và hạn sử dụng trên hộp vẫn đảm bảo chất lượng sữa mà.

https://thuviensach.vn

Ôn cô nương vừa nghe xong thì ô một tiếng, "Vậy chắc đại khái là cảm lạnh rồi."

Tư thế ngủ của cô thì anh biết rõ ràng nhất nên anh chỉ nhàn nhạt nở nụ cười, buông áo gió, ngồi ở trên ghế sofa chờ cô đi ra.

Bỗng nhiên anh nhớ tới cái gì đó, vẻ mặt sửng sốt một chút.

Cầm lấy chìa khóa xe đi vào buồng vệ sinh, "Nhiễm Nhiễm, chúng ta đi bệnh viện khám."

Ôn Nhiễm một bên vừa rửa mặt,vừa lộ ra hai con mắt nhìn anh, "Không, không cần đi bệnh viện đâu. EM không sao."

"Không được." Anh không khỏi phân trần, thấy cô còn có chút kinh ngạc thì liền có chút bất đắc dĩ mà nói với cô, "Trong khoảng thời gian này còn chưa có thấy ngày đặc biệt của em, không phải sao?"

Ôn Nhiễm nghĩ lạ, "Hình như là không bình thường, tháng này đến nay còn chưa có tới..." Nói xong không khỏi che miệng lại, sau đó buông ra lúng ta lúng túng nói, "Không phải... không phải mỗi lần đều dùng biện pháp bảo vệ sao?"

Có mấy lần không có, giáo sư Diệp âm thầm nói trong lòng.

"Chúng ta đi đến bệnh viện kiểm tra xem, mặc kệ kết quả kiểm tra như thế nào thì luôn tốt đối với thân thể của em."

"Vâng." Ôn Nhiễm nhu thuận lên tiếng, trở lại phòng ngủ lấy áo khoác cùng anh đi xuống lầu.

Bệnh viện.

Sau khi lấy nước tiểu để kiểm tra, Ôn Nhiễm cùng Diệp Dĩ Trinh ngồi song song ở trên hành lang chờ kết quả.

https://thuviensach.vn

Ôn Nhiễm có chút khẩn trương, mười ngón tay đều giao với nhau. Diệp Dĩ Trinh quay đầu đi, nhìn cô cười cười, cầm lấy đôi bàn tay của cô.

Chẳng được bao lâu, chợt nghe y tá kêu tên Ôn Nhiễm.

Y tá cười đem kết quả đưa cho hai người bọn họ, thuận tiện nói hai chữ, "Chúc mừng."

Ôn Nhiễm mới đầu muốn tiếp nhận kết quả nhưng là vùa nghe được kết quả này thì đứng sững sờ ở nơi đó, mở to hai mắt, có chút không thể tin.

Vẫn là Diệp DĨ Trinh nhận lấy kết quả, cúi đầu nhìn kết quả, có nơi nào không rõ thì còn hỏi y tá.

Đợi cho y tá đi xa, bạn học Ôn Nhiễm còn không có phản ứng lại được.

Diệp Dĩ Trinh nhìn biểu tình trố mắt lên của cô, không khỏi có một tia bất an, chẳng lẽ Ôn Nhiễm là không muốn đứa nhỏ sao?

Anh mím chặt môi, kêu cô một tiếng, "Ôn Nhiễm."

Ôn Nhiễm hoàn hồn, "Vừa... vừa rồi y tá nói thế là có ý gì?"

Giáo sư Diệp nhịn không được mà ho nhẹ hai tiếng, "Ý tứ của y ta là em mang thai."

"Thật sự?"

"Thật sự."

Ôn Nhiễm nhịn không được hít một hơi, xoa xoa mặt sau đó lục túi tiền trên người của anh.

"Làm sao vậy?" Anh rũ mắt nhìn cô, có chút không rõ ý tứ về việc làm của co, trong lòng lo lắng ngày càng tăng lên vài phần.

https://thuviensach.vn

Ôn Nhiễm một bên tìm thông tin trong di động vừa ói, "Em muốn gọi điện thoại cho mẹ. Còn có ông nội. Còn có Ôn Viễn, còn có chú út. Báo tin vui cho họ biết." Nói xong thì chuyển được một cuộc điện thoại, bạn học Ôn Nhiễm hưng phấn nói chuyện điện thoại.

Diệp Dĩ Trinh đứng tại chỗ, không khỏi cười cười, mặt mày sủng nịch ôn hòa.

4.2 Gia đình nhị thiếu gia nhà họ Cố.

Cậu hai nhà họ Cố với việc sinh con cái vẫn có chút bất mãn thật sâu. Vì thế, sau khi trải qua mọi thứ rồi sóng êm bể lặng, việc mang thai của Nghiêm Chân cuối cùng cũng đã đến.

Sau khi tất cả mọi thứ đã sóng êm gió lặng, Nghiêm Chân cùng Cố tiểu tư lệnh cuối cùng cũng thành công bị vị tham mưu trưởng nào đó đưa đến thành phố B, quanh vinh khi trở thành thành viên của những người nhà đang tùy quân ở đây. Cùng với những vị quân tẩu khác ở trong sư đoàn A ở thành Phố B không có đi ra ngoài, chô nên vấn đề trường học gần đây được tiểu gia hỏa kia chiếm lĩnh nhiều thời gian mà giải quyết.

Cố tiểu tư lệnh đến chỗ nào đều có thể phủi đi chủ nhân trước đó ở nơi đây, vừa đến đại viện của quân khu ở thành phố B này, tiểu gia hỏa kia đã bắt đầu chiêu binh mãi mà, trù bị quân chính quy. Tầm đúng một tháng sau, tiểu gia hỏa kia đã muốn có đủ người-tạo thành hai phe.

Cậu bé lúc ban đầu muốn nghĩ tìm thêm người... nhưng từng việc mà làm vẫn cảm thấy có bao nhiêu vấn đề lớn lao.

Vì thế tiểu gia hỏa kia cũng rất phiền muộn.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân an ủi cậu bé, "Con xem đi, mấy đứa nhỏ trong toàn viện tham gia cũng không đủ nhiều người như vậy."

Tiểu gia hỏa cúi đầu, "Nếu là ở thành phố C thì chỉ cần chừng này là đủ..."

Nghiêm Chân ngẩn người, thì ra tiểu tử kia là muốn đồng bọn ở thành phố C nha.

"Con ở bên những người bạn nhỏ khác không phải đều chơi đùa rất tốt sao?"

Trong viện mỗi ngày đều có tuyến xe đưa những đứa trẻ nhỏ đến trưởng học, một xe đò lớn được trang hoàng đẹp như vậy từ những người này, tùy tiện ép buộc bọn họ. Được vài ngày, Cố tiểu tư lệnh liền cùng những bạn bè cùng trang lứa hòa nhập.

Cố tiể tư lệnh nghe cô nói vậy thì ô ô hai tiếng, cọ cọ Nghiêm Chân, "Mẹ không biết, hôm qua còn gọi điện thoại cho Lâm Tiểu Tiểu, bạn ấy nói sau khi con đi, binh lính của con đều bị Lâm Tử thu dụng hết rồi. Mẹ có biết tôn tử kia nói như thế nào không?"

Nghiêm Chân kinh ngạc, như thế nào lại lật lại việc đối chọi gay gắt cùng với Lâm Tử thế này.

Cô tận lực giữ biểu tình ôn hòa, "Lâm Tử nói như thế nào?"

Cố tiểu tư lệnh có biểu tình thực phẫn nộ, "Bạn áy nói, muốn đem binh lính của con chiêu hàng bạn ấy. Chiêu hàng! Chiêu hàng đó"

Nghiêm Chân buồn cười, "Có phải là binh lính của con cũng chưa chịu phải không, một đám người đầu hàng kẻ địch rồi."

https://thuviensach.vn

Cái mũi của Cố tiểu tư lệnh như muốn phun hỏa. Không có thể nào như vậy!

Nghiêm Chân sờ sờ đầu của cậu bé, cô thật sự không biết nên an ủi như thế nào với vị tư lệnh uy lực này nữa.

Buổi tối Cố Hoài Việt đã trở về.

Bởi vì lúc trước lo lắng về chuyện vấn đề học tập và công việc của vợ con, đại viện giành cho người nhà của các chiến sĩ được xây dựng ở nội thành. Mà nơi đóng quan bởi vì đủ loại nguyên nhân liền nằm ở ngoại ô thành phố B. Đến lúc này muốn trở về nhà thì ngồi xe bus công cộng trở về nhà cũng phải mất đúng một giờ, lo lắng đến vấn đề này nên trong khu vực đóng quân thì thứ hai và thứ tư có một chuyến xe đi về phía đại viện.

Cố tham mưu trưởng là người có quyền đặc biệt, không cần chờ xe, nhưng anh cũng không thể về nhà mỗi ngày, mỗi tuần thường về nhà hai ba ngày thì có thể được.

Về trong nhà thấy Nghiêm Chân đang nấu cơm, vì an ủi tâm tình tang thương của tiểu gia hỏa nòa đó mà cô giáo Nghiêm mua rất nhiều đồ ăn ngon, chuẩn bị làm thức ăn cho tiểu quỷ kia.

Cố Hoài Việt đại khía là nhìn lướt qua, cởi áo khoác lại hỗ trợ.

"Như thế nào mà chuẩn bị nhiều như vậy?"

Nghiêm Chân mỉm cười, nhướng mày, dùng sức cắt sườn. Cố Hoài Việt thấy cô dùng sức mà chưa thành, tiện tay nhận lấy.

Nghiêm Chân đứng ở một bên nhìn động tác lưu loát của anh. Qua một hồi lâu mới mở miệng nói, "Hoài Việt, anh nói xem một mình Gia Minh có phải rất cô đơn không?"

https://thuviensach.vn

"Sao?" Cố Hoài Việt đem sườn cắt ra, tẩy sạch sao đó rửa tay rồi mới quay lại nhìn cô, "Làm sao vậy?"

Nghiêm Chân cúi đầu, thoáng có chút phiền muộn, "Em là đang suy nghĩ, khi nào thì Gia Minh có thể có một em gái hoặc em trai."

Cố Hoài Việt cười khẽ, đem mấy sợi tóc đang rơi xuống trước mặt vén ra đằng sau tai, "Cái này không phải chúng ta đang cố gắng đấy thôi."

Nghiêm Chân ngượng ngùng trừng mắt liếc nhìn anh một cái, "Em không phải nói giỡn với anh đâu, em nói thật đấy."

Vì thế Cố tham mưu trưởng ho nhẹ hai tiếng, "Đi, có nói giỡn hay không thì phải chứng minh bằng hành động thực mới biết được." Nói xong xoay người cúi xuống ôm lấy cô, ôm vào trong phòng ngủ.

Nghiêm Chân bị anh làm cho hoảng sợ, kinh hô ra tiếng, "Dừng.. dừng lại. Lửa còn chưa có tắt đâu."

Cố Hoài Việt cúi đầu cười, hôn lên cái trán của cô rồi mới tạm thời buông tha cho cô, "Không có việc gì đâu, Gia Minh không nóng nảy cho nên em cũng đừng có gấp như thế."

Từ sau khi từ Tây Tạng trở về thì thân thể của cô vẫn chưa được khỏe hẳn, thời điểm trước khi nghỉ lễ cũng rất dễ bị đau nhức, hiện tại mấy ngày nay vẫn đang còn đâu. Một thời gian cô uống thuốc đều nên mới dần dần có chuyển biến tốt, nhưng thân thể này vẫn còn suy nhược lắm.

Nghiêm Chân không khỏi phát sầu, "Anh nói xem có phải là em không... không thể có?"

Ba chữ cuối cùng nói với giọng rất thấp, Cố Hoài Việt đương nhiên vẫn nghe được, "Em đừng nói bừa." Thấy cô vẫn buồn như trước, anh mới an ủi

https://thuviensach.vn

cô, "Đừng làm cho áp lực của chính mình lớn thành như vậy." Anh ôm lấy cô rồi nói, "Anh hiện tại đã cảm thấy đã thỏa mãn lắm rồi."

Chôn ở trong lòng của anh, cô rầu rĩ ừ một tiếng.

Đương nhiên tuy rằng Cố tham mưu trưởng khuyên cô giáo Nghiêm đừng có gấp, lúc ấy việc của buổi tối vẫn cứ y như cũ mà làm.

Cứ thế mãi, cô giáo Nghiêm càng phát rầu.

Đều như vậy rồi mà như thế nào còn không có?

Thời điểm tháng 11 Nghiêm Chân tham gia vòng thi sơ khảo cuộc thi nghiên cứu sinh ở đại học B, qua một đoạn thời gian thì nhận được điện thoại tham gia vòng thi thứ 2 ở đại học B.

Ngày đó thi vòng hai, Nghiêm Chân sớm rời giường, thời điểm đứng ở trước gương sửa sang lại chính mình thì có chút khẩn trương. Thời điểm Cố Hoài Việt tiến vào lấy kem đánh răng thì nhìn cô trong gương mà không khỏi nụ cười, anh đưa tay thay cô sửa sang lại cổ áo.

"Có cần anh đưa em qua đó không?"

"Không cần." Cô nói, "Tự em đi sang đó là được rồi."

Vừa vặn anh hôm nay còn có công việc, thực tại không có nhiều thời gian, "Vậy em đi đường cẩn thận." Dừng một chút rồi anh mới nói, "Giáo sư hẳn là sẽ không cố ý làm khó xử em, huống chi vợ của anh vĩ đại như vậy."

Nghiêm Chân đưa mắt liếc nhìn anh một cái, có chút ý tứ hờn dỗi.

Thi vòng hai thật sự tiến hành rất thuận lợi, giáo sư trẻ tuổi cũng không có quá mức trách móc nặng nề, hoặc là cũng có thể nói là cô chuẩn bị rất đầy đủ, tính cả tài liệu mà anh tìm khắp nơi vè cho cô ôn tập thêm ữa.

https://thuviensach.vn

Thời điểm chấm dứt phỏng vấn, Nghiêm Chân lại ngẫu nhiên đụng phải vị giáo sư trẻ tuổi này,cô hơi chơi cúi đầu chào rồi nói, "Cảm ơn anh, giáo sư Diệp."

Người họ Diệp nào đó chỉ cười nhẹ, ôn hòa nói, "Không cần cảm ơn, chị dâu."

Nghiêm Chân nháy mắt sửng sốt.

Diệp Dĩ Trinh mời cô ăn cơ, thời điểm đang đợi cơm thì đem ngọn nguồn sự thật nói cho cô biết. Thì ra vị giáo sư Diệp này cùng với Hoài Ninh là những người bạn chơi thân từ nhỏ, tự nhiên rất quan thuộc với Cố tham mưu trưởng, ngay cả tài liệu đều là Cố tham mưu trưởng tìm anh ta mà lấy.

Một người là giáo sư trẻ tuổi đầy hứa hẹn, một người là quan quân chính trực, hai người đều là lần đầu tiên trong nhân sinh của mình đi cửa sau.

Nghiêm Chân biết được tình huống thực tế thì không khỏi bật cười, "Tôi nói sao mà anh ấy lấy tài liệu ở chỗ nào mà nhiều như thế.", lại thấy hơi hơi có chút bất an, "Vậy... như vậy... có phải là có chút không không tốt hay không?"

Diệp Dĩ Trinh cười khẽ, "Tài liệu mà thôi, tìm trên mạng cũng có thể tìm được. Hơn nữa cũng không phải là lộ đề ra cho chị dâu, có tài nguyên như thế thì vì sao lại không cần chứ?"

Theo cách nói này, Nghiêm Chân vẫn là lần đầu nghe nói, nhưng nghĩ lại thì thấy cũng có chút đạo lý.

Món ăn rút cuộc cũng được đưa lên, Nghiêm Chân dùng thìa lấy một ít cá kho tàu đưa vào miệng. Ăn được mấy miếng, từ dạ dày truyền lên một tận quay cuồng.

https://thuviensach.vn

Cô nhịn lại được, nhưng vẫn nhịn không được lâu nên lại chạy đến toilet nôn ra toàn bộ. Chờ cô vệ sinh sạch sẽ trở lạ chỗ ngồi thì thấy ánh mắt của Diệp Dĩ Trinh nhìn mình có lộ ra vẻ kỳ quái.

Nghiêm Chân không khỏi vuốt tóc mà nói, "Thật có lỗi, thân thể của tôi bỗng nhiên có chút không thoải mái."

Diệp Dĩ Trinh lắc đầu, "Tôi cảm thấy chị dâu vẫn là nên đi bệnh viện khám xem thì tốt hơn."

Nghiêm Chân ngẩn ra, giống như là có chút dự cảm nào đó, lại có chút không thể tin được.

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười, "Lúc trước vợ của tôi cũng như thế này, kết quả đi bệnh viện kiểm tra rồi mới biết, kết quả..."

"Có?" Cô dùng ánh mắt hỏi.

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười gật đầu.

Nghiêm Chân bỗng nhiên cảm thấy tin tưởng vào bản thân hơn.

Buổi chiều.

Cửa phòng lớn ở sư đoàn A đóng chặt từ giữa trưa bỗng nhiên được mở ra, rất nhiều quan quên từ bên trong xếp hành đi ra. Phóng tầm mắt nhìn lại, quân hàm của những người này ít nhất cũng phải là thượng úy.

Ngay cả chủ quản của các khu cũng đến đông đủ, hơn nữa trên mặt mọi người đều có biểu tình tràn đầy chờ mong cùng hiếu chiến, nhịn không được mà xoa tay, đây là giải thích cho cái gì?

Ngày hội quân nhân... diễn tập quân sự lại sắp đến.

https://thuviensach.vn

Binh lính của Sư đoàn A tương ứng là quân chủ át bài của quân khu, trước đó là tự mình dẫn dắt một cánh quân tham gia dã chiến. Mà sư đoàn A lại là được xem là sư đoàn có tổ chức quân đội tốt nhất của quân khu B, cho nên lần diễn tập này có thể nói là một sự đánh giá rất quan trọng.

Cố Hoài Việt cùng Kiều phó sư đang cùng nhau nói chuyện, vừa đi về phía văn phòng. Tiểu Phùng đang ở trong văn phòng thay anh nhận một cuộc điện thoại, nhìn thấy anh lại đây không khỏi vươn tay tới, "Chị dâu gọi."

"Nghiêm Chân."

Anh hơi hơi nhíu mày, nhận lấy điện thoại, "Alo?"

"Anh có việc sao, em lại quấy rầy đến anh sao?"

"Không có việc gì." Anh nói, "Anh họp vừa xong, thế nào rồi? Thi vòng hai thuận lợi chứ em?"

"Anh nói xem." Cô than thở một tiếng.

Cố Hoài Việt cười nhẹ, anh tự nhiên đều hiểu được tất cả, "Anh tin tưởng vào trình độ của em, hơn nữa anh tin tưởng Dĩ Trinh sẽ không cho em cơ hội đi cửa sau đâu. Đừng nghĩ nhiều nữa."

"Em không nghĩ nhiều, nhưng em có chuyện muốn nói cho anh biết."

"Uh, em nói đi."

"Em giữa trưa hôm nay lúc ăn cơm có chút không thoải mái, buổi chiều liền thuận đường đi bệnh viện kiểm tra một chút rồi, em nghĩ.."

"Thế nào?" Anh hiểu được ý tứ của cô, lại tăng cường hỏi tiếp.

Đầu kia hơi có chút trầm mặc, như là áp lực.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt cũng đại khái đoán được kết quả, "Nghiêm Chân..."

Anh gọi tên cô như an ủi, mà người đầu kia bỗng nhiên lại nói, "Có..."

Anh cờ hồ là không cần nghĩ ngợi mà hỏi lại, "Cái gì?"

Xem ra lại vờ ngớ ngẩn, không phản ứng kịp lại sao? Nghiêm Chân bật cười, cố ý nói hung tợn, "Có chính là có, em mang thai rồi. Anh là kẻ ngốc."

Nói xong tắt điện thoại, chính mình ngồi ở đầu dây bên này ôm điện thoại cười ngây ngô.

Mà Cố tham mưu trưởng là ngẩn người ra, văn kiện trong tay rơi xuống đất, đập vào chân của anh, đau một chút như vậy mới làm cho anh lấy lại tinh thần.

Anh ngồi ở trên ghế, cũng bắt đầu ngây ngô cười.... Hi... Anh lại làm cha rồi!

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 5: Thẩm Mạnh Xuyên

Ba giờ chiều, theo thanh âm chói tai đang vang lên thì thấy một chiếc xe dừng ở trước văn phòng của sư đoàn D. 'Phịch' một tiếngđóng cửa vang lên, lính gác không kịp cúi chào, chỉ thấy trước mặt hiện lên một thân ảnh đang vội vã đi vào. Nhìn lên, thì ra là sư trưởng sư đoàn D Thẩm Mạnh Xuyên.

Thẩm Mạnh Xuyên lấy mũ xuống, mặt âm trầm đẩy cửa ban công ra. Lính cần vụ Tiểu Triệu đang giúp hắn quét tước vệ sinh, nhìn thấy biểu tình này của hắn, căn bản muốn nói gì đó lại lộp bộp một tiếng mà nuốt xuống dưới.

(Lính cần vụ: lính phục vụtrong quân đội)

Thẩm Mạnh Xuyên phủi mạnh trên bộ quân trang, mở các nút áo, ngồi vào chiếc ghế phía sau bàn làm việc, sắc mặt vẫn duy trì âm trầm như cũ. Tiểu Triệu nghĩ mà buồn bực, hôm nay chẳng phải thủ trưởng đi tham gia hôn lễ cửa tham mưu trưởng sư đoàn A sao, thế nào khi trở về lại có biểu tình như thế này chứ? Lẽ nào là nghĩ đến chính mình vẫn còn độc thân mà tức cảnh sinh tình sao?

Thần sắc của Thẩm Mạnh Xuyên che đậy thế nào cũng không thể che đậy đi sự phiền muộn hiện rõ trên khuôn mặt. Hắn muốn hút một điếu thuốc nên đưa tay lần mò trong túi, nhưng thuốc cũng không còn. Không thể làm gì khác hơn là không được tự nhiên mà vò lung tung trên mái tóc, nhìn về phía ánh mặt trời ngoài cửa sổ, nhớ tới chuyện vừa phát sinh.

Ngày hôm nay là ngày cử hành hôn lễ của Cố Hoài Việt cùng Nghiêm Chân, ngay tại sảnh đường của sư đoàn A. Thẩm Mạnh Xuyên cùng Cố

https://thuviensach.vn

tham mưu trường dù sao cũng là bạn học, hiện tại còn thêm là "kẻ thù" nên cũng đáp ứng lời mời tham gia chúc mừng cho hôn lễ này, nhưng trên thực tế hôn lễ hoàn thì hắn có chút trắc trở.

Mấy ngày trước đây Thẩm Mạnh Xuyên vì vấn đề gia đình của những cán bộ kỳ cựu trong sư đoàn nên đã gọi điện qua cho Cố Hoài Việt, chi bộ của sư đoàn D có chỉ thị rằng những cán bộ kỳ cựu đang ở chế độ hưu trí rất nhiều, khiến cho việc sắp xếp nhà ở cũng tương đối khẩn trương. Bởi vì lo cho gia đình có người ở đại viện của quân khu, sở dĩ Thẩm Mạnh Xuyên muốn nói Cố Hoài Việt liên lạc với quân khu hỗ trợ xử lý và cấp nhà cho những người này. Chính sự nói xong, hai người khó có được thời gian chuyện trò.

Thẩm Mạnh Xuyên hỏi, "A.. có nghe nói là cậu sắp kết hôn rồi?"

"Uh, 3 tuần nữa."

Thẩm Mạnh Xuyên buồn bã mà nói, "Đều ở chung hợp pháp cả hơn một năm nay rồi, lúc này mới nhớ mà cử hành hôn lễ có chậm không vậy?"

Cố Hoài Việt vẫn cười như trước, "Chúng tôi cũng không vội, dù sao cũng đã lấy giấy chứng nhận rồi." Cảm thấy một người nào đó đang tức giận vô lý.

Lĩnh ngộ được ý tứ thâm trầm của Cố Hoài Việt, Thẩm Mạnh Xuyên muốn chửi to lên...

Cố Hoài Việt đã nói, "Thiệp mời thì Nghiêm Chân nhất định sẽ mời Đồ Hiểu, hôn lễ ngày đó cậu cũng nhớ đến."

Thẩm Mạnh Xuyên nổi trận lôi đình, "Dựa vào cậu mà cũng đòi làm mai cho tôi à? Tôi nếu như muốn theo đuổi thì có thể lập tức bắt được người đó."

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt nhíu mày, tắt điện thoại.

Hôn lễ ngày hôm nay quả thật là náo nhiệt, Thẩm Mạnh Xuyên đứng ở một bên, nhìn mọi người vây lấy hai nhân vật chính, nhíu mày một chút rồi nhìn sang người bên cạnh mà nói, "Ai, chúng ta lúc nào thì mới đi đăng ký được."

Đồ Hiểu đang hoàn toàn chìm đắm trong bầu không khí vui mừng này , rồi nhìn biểu tình hàm chứa ba phần ý cười của Thẩm Mạnh Xuyên, đợi đến khi hiểu được ý tứ của hắn thì nhướng mày nói thẳng, "Nằm mơ."

Thẩm Mạnh Xuyên có chút lơ tơ mơ trong ý nghĩ của mình, "Thế nào, em thấy anh chướng mắt làm à?"

Đồ Hiểu liếc hắn, "Chỉ bằng anh mà ngay cả theo đuổi cũng không có, mà tôi lấy anh thì phải mang họ anh sao?"

Thẩm Mạnh Xuyên, "Nha, đừng nói thế chứ, cũng giống như thời xưa, em gả cho anh thì thật sự có thể mang họ của anh rồi."

Đồ Hiểu bị bộ dạng cà lơ phất phơ của hắn làm cho tức giận không ít, thẳng cho đến khi không chịu được nữa mà vung tay đi ra goài. Thẩm Mạnh Xuyên vừa nhìn biết được cô ấy vừa rồi là nghiêm túc thì khuôn mặt nhanh chóng biến sắc, cất bước đi theo ra ngoài.

Thẩm Mạnh Xuyên nhắm mặt đi theo phía sau Đồ Hiểu, ý đồ kéo cánh tay của cô lại, cũng mạnh dạn thử một lần nhưng kết quả là lại bị cô tránh được.

"Anh nói này, chúng ta đừng náo loạn nữa được không? Ở nơi này nhiều người như vậy, tốt xấu gì cũng là chiến hữu cùng lãnh đạo trong quân đội, chừa cho chúng ta chút mặt mũi được không?"

https://thuviensach.vn

"Anh muốn náo loạn là chuyện của anh, tôi đi bộ thế này thì có liên quan gì tới chuyện mặt mũi?"

Đồ Hiểu trừng hắn, nhưng bước chân cũng chậm lại rất nhiều. Thẩm Mạnh Xuyên nhân cơ hội vượt qua cô, "Em nói một chút đi, em vì sao lại không muốn gả cho anh chứ?"

"Lý do gì thì anh cứ nghĩ đi."

Thẩm Mạnh Xuyên nhức đầu, lý do cô ấy không đồng ý với anh thì anh tìm không ra, lý do cô hắn không đáp ứng chính là từ hắn nhưng thật ra hắn cũng có một số việc muốn nói, "Em nghĩ sao vậy, anh cũng không phải là cưới thêm vợ bé gì đúng không? Tuy rằng em lúc 10 tuổi đã rời khỏi Thẩm Dương và đến thành phố B này sống một thời gian dài, một mình em thi vào trường cao đẳng ở đây thì anh cũng không nói hai lời mà trực tiếp báo danh đến trường quân đội ở thành phố B, trực tiếp đi đến bên cạnh em."

"Đó là anh không muốn nghĩ mà thôi."

Đúng, hắn thừa nhận. Thẩm Mạnh Xuyên suy nghĩ một chút rồi nói, "Chúng ta hiện tại không phải là rất tốt sao? Vẫn tốt như vậy thì không phải là có thể kết hôn sao?"

"Ai tốt với ai chứ?" Đồ Hiểu đứng lại, xoay người lại trợn mắt lên trừng hắn, "Tôi nói cho anh, anh nếu như cho rằng cứ như vậy mà tôi có thể gả cho anh thì anh sai hoàn toàn rồi."

Nói xong, hung hăng cho hắn một cước rồi xoay người chạy. Để lại một mình Thẩm Mạnh Xuyên thẫn thờ tại đó, không nghĩ được gì.

Không biết có đúng hay không là ông trời cũng chống đối với hắn, Cố Hoài Việt luôn là người đầu võ mồm với hắn ở mọi nơi thế mà về vấn đề hôn nhân này cũng tốt hơn hắn, hắn đang gặp phải vấn đề gian nan trước nay chưa từng có...

https://thuviensach.vn

Phục hồi lại tinh thần, Thẩm Mạnh Xuyên hỏi Tiểu Triệu, "Ngày hôm nay có ai gọi điện thoại tới không?"

Tiểu Triệu vội nói, "Điện thoại thì không có nhưng trưa ngày hôm nay có một đoàn trinh sát đến nhưng cũng không có gì, còn có một chuyện là có người để lại một chiếc túi đứng đồ xong thì đi rồi."

Túi đồ?

Thẩm Mạnh Xuyên nhíu mày, mở túi hồ sơ trước mặt ra, lấy những thứ ở trong đó ra, toàn bộ phòng làm việc lập tức vang lên một tiếng gầm, "Tên quái đảng nào lại gửi mấy thứ đồ chơi này đến chỗ tôi thì quay lại đây."

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 6: Cố Gia Có Con Gái Trưởng Thành (1)

Thành phố B, một buổi sáng tháng chín đã có chút lạnh, Nghiêm Chân thực sự tỉnh dậy vì lạnh, nhanh chóng rời giường, không cẩn thận mà hắt xì một cái, đầu có chút choáng váng, chắc là bị cảm rồi.

Thuận tiện bối mái tóc dài lên, Nghiêm Chân nhanh chóng đi rửa mặt một chút rồi vào nhà bếp làm bữa sáng. Nhưng trong nhà bếp đã có tiếng động, khi Nghiêm Chân đi vào mới phát hiện được Thím Trương đã ở phòng bếp bận rộn rồi...

Thím Trương mới từ thành phố C tới đây ngày hôm qua, bởi vì trong khoảng thời gian này Cố Hoài Việt thực sự bận rộn. Để chuẩn bị kiểm nghiệm ý thức chiến đấu của các chiến sĩ ở sư đoàn A, đảng ủy quân khu quyết định triển khai một lần diễn tập nữa với mức độ là cấp 3, mỗi một người nhận lệnh ở sư đoàn A thì không ít người phải kéo đến Hà Bắc hay Tuyên Hóa, bắt đầu chuẩn bị cho cuộc diễn tập lần này.

Nghiêm Chân căn bản cũng không muốn phiền phức trong gia đình, nhưng cô nàng Manh Manh này thật sự là đang còn nhỏ, hơn nữa còn có tiểu gia hỏa Cố Gia Minh, một mình cô mà phải chăm sóc cho hai đứa trẻ này cùng một lúc thì có chút lực bất tòng tâm, nên mới đồng ý để cho thím Trương tới đây.

"Cháu đến giúp thím." Nghiêm Chân vén ống tay áo mà nói.

Thím Trương cười cự tuyệt, "Cháu cũng đừng có đoạt mất niềm vui này của thím chứ, thím cũng đã lâu rồi không có được gặp hai đứa nhỏ, nên hãy nhượng cho bà già này yêu thương chúng một chút đi."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân không thể làm gì khác ngoài việc cười yếu ớt.

Tiểu gia hỏa Cố Gia Minh đang ngủ say. Ngày hôm nay đúng là ngày khai giảng đầu tiên của năm học mới, đêm qua trước khi đi ngủ tiểu gia hỏa này đều đã thu dọn mọi thứ một cách thỏa đáng nhất. Nghiêm Chân thay cậu bé dịch góc chăn, nhìn lên đồng hồ thấy còn sớm nên cũng không có gọi cậu bé dậy.

Một cô bé khác mang đại danh là bạn nhỏ Cố Manh Manh cũng đang nằm ở trên chiếc giường nhỏ mà ngủ ngon lành, hai bàn tay nhỏ bé nắm lấy chiếc chăn nhỏ mà bà nội may cho, khuôn mặt mềm mại, non nớt nhưng đôi chân thì lại để lộ ra ngoài hết. Nghiêm Chân nhìn nước miếng chảy ra bên miệng cô bé mà cười cười, đưa tay lau đi rồi nhéo nhéo lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé.

Mấy năm trước, khi sinh Tiểu Manh Manh thì Nghiêm Chân thực sự là luống cuống tay chân một trận.

Khi Nghiêm Chân mang thai thì cùng tiểu gia hỏa Cố Gia Minh đã tới thành phố B sống, vì có mang nên sẽ không đi qua đi lại giữa hai thành phố nữa. Mẹ Cố rồi bà nội, Thím Trương luân phiên tới chiếu cố, Nghiêm Chân túy có chút băn khoăn nhưng cũng không có cự tuyệt. Bởi vì đôi khi Cố Hoài Việt bận quá, trong nhà không có ai thực sự cũng không được.

Trước khi tới ngày sinh hai ba tuần, Nghiêm Chân nghĩ loạn lên. Nghĩ đến giới tính của con, dáng dấp, đặt tên gì thì hay, cũng lo lắng chính mình ứng phó không được mà cảm thấy hoảng hốt. Cố Hoài Việt nhìn cô như vậy, tâm tình cũng có chút phức tạp lên.

Thời điểm sinh Gia Minh thì anh đang làm nhiệm vụ ở một vùng miền nam, ở vùng nhiệt đới nhưng trên hết là tâm lý chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm rất lớn, một phát súng hai sinh mạng cũng là lúc nghe được tin Lâm Kha khó sinh mà qua đời. Chuyện này vẫn chôn dấu dưới đáy lòng anh,

https://thuviensach.vn

ngoài trừ Nghiêm Chân biết được thì hầu như là không mấy ai biết được chuyện này. Rời khỏi đại đội đặc chủng đã hoạt đồng nhiều năm như vậy, Cố Hoài Việt luôn tận lực để không hề nhớ tới. Nhưng hiện tại người mà anh yêu thương lại đang cảm giác được đau đớn của việc sinh nở, nhớ tới những điều ấy, Cố Hoài Việt có thể nói so với Nghiêm Chân còn khẩn trương hơn nhiều.

Lưu Hướng Đông cũng là người thấu tình đạt lý, vừa nhìn thấy tình huống của Cố Hoài Việt thì cho anh nghỉ phép, nhanh chóng trở về nhà cùng vợ con. Cố Hoài Việt lúc này cũng không cần khách khí nữa, lĩnh nhận rồi trực tiếp về nhà.

May mà Tiểu Bảo Bảo này một đêm lăn cả cha mẹ qua lại mấy vòng cuối cùng cũng an toàn mà chui ra.

Trước khi sinh bạn nhỏ này thì Nghiêm Chân từng cảm thấy rất thoải mái. Nhưng rút cuộc khi sinh đứa nhỏ này ra, cộng thêm tiểu gia hỏa Cố Gia Minh khó chơi kia nữa thì..... lúc chưa sinh ra tiểu quỷ kia thì ứng phó với một cậu bé như thế với cô cũng không thành vấn đề, nhưng chờ cho đến khi tiểu quỷ Cố Manh Manh sinh ra thì Nghiêm Chân mới phát hiện ra rằng ý nghĩ của mình thật không đơn giản mà thực hiện được.

Đứa nhỏ này lăn qua lăn lại một đêm mới chịu ra đã không nói, được một hai tháng thì sữa không đủ. Thím Trương cũng sốt ruột thay cô, hàng ngay đun thuốc, cơm nước cũng biến đổi một cách đa dạng. Bất đắc dĩ Nghiêm Chân không thể ăn cơm được nữa, ăn vào thì còn có cảm giác buồn nôn.

Cố Hoài Việt nhìn cô thực sự là khổ cực thì trực tiếp để cho Thím Trương đút cho Manh Manh uống sữa bột. Nghiêm Chân không có biện pháp, nhìn tiểu tử kia không yêu thương không được...

Thời gian đầu gian nan lăn qua lăn lại cũng đã đi qua, sau đó tiểu tử kia thông minh lém lỉnh rất nhiều, hơn nữa càng lớn càng xinh đẹp, khuôn mặt

https://thuviensach.vn

nhỏ nhắn mềm mại như nước, một đôi mắt to hoàn toàn kế thừa từ người ba của cô bé, vừa đen lại rất sáng. Khi cười rộ lên thì dáng dấp nhu thuận e lệ , rất đẹp...

Vừa nhìn thấy thế, nét giống Nghiêm Chân thực sự là không nhiều lắm. Ý thức được điều này nên người mẹ nào đó cũng ít nhiều có chút phiền muộn.

Tiểu tử kia tỉnh ngủ rất sớm, nhưng tối hôm qua cùng tiểu gia hỏa Cố Gia Minh không biết chơi cái gì, hai đứa trẻ cũng có tinh thần chơi đến 11h đêm, khi Nghiêm Chân thực sự ra mệnh lệnh lần thứ ba thì hai đứa nhỏ mới không tình nguyện mà đi ngủ...

Sáng sớm tự nhiên là không dậy sớm được, nhưng Manh Manh thì vẫn hoàn hảo, muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu, còn tiểu gia hỏa Cố Gia Minh thì không có may mắn như vậy. Sáng sớm bị đánh thức, ngồi trước bàn ăn ngậm cái thìa vừa buồn bã ỉu xìu...

"Xe đưa đón học sinh 7h30 xuất phát rồi, con còn nửa giờ nữa, nhanh ăn một chút gì đi." Nghiêm Chân xoa xoa khuôn mặt của tiểu tử kia, tiểu gia hỏa lúc này thủy chung chỉ chu miệng, xốc lại tinh thần với cái bánh ngọt mà Thím Trương mới đưa ra kia.

Thím Trương thấy tiểu tử kia ăn rất ngon, cười đến mị con mắt, " Tiểu Chân, cháu cũng ngồi xuống ăn cơm đi, ngày hôm đi đều không phải là còn đi báo danh nhập học sao?"

Trước khi mang thai Nghiêm Chân đã vượt qua vòng hai của đại học B, sau lại bởi vì sinh sản nên mới tạm nghỉ học một năm. Vốn có nhiều học sinh lớn tuổi , sau khi sinh xong vẫn đi học bình thường. Sau chín tháng, Nghiêm Chân lại lập lại kế hoạch cho mình, dự định sẽ nhập học lại.

Ăn xong bữa sáng, Nghiêm Chân đưa Cố Gia Minh đến đón xe đưa rước học sinh đến trường.

https://thuviensach.vn

Nơi ở hiện tại của bọn họ cũng không giống như ngôi nhà ở trong sư đoàn A, mà đại viện nằm ở ngoại thành của thành phố. Ở đây hầu như là người nhà của những quân nhân, có bao nhiêu lính thì sẽ có bây nhiêu gia đình. Ngoài trừ những người hợp thời tiết thì đóng quân ở ngoài, hay mỗi người ở sư đoàn A đều phái mỗi tháng một người đến thay nhau canh gác nơi này, nên sự an toàn của khu vực được nâng cao không ít. Bởi vì ai đều nói rằng nơi đại viện này chính là nơi 'vệ binh thần thánh bất khả xâm phạm'.

Khi Nghiêm Chân mang theo Gia Minh xuống lầu thì mấy người công chức đang làm cỏ ở đó, khi thấy cô thì đều ngại ngùng hướng cô mà bắt chuyện. Nghiêm Chân có thái độ làm người hiền lành, nhân duyên với mọi người trong đại viện này rất tốt.

Khai giảng năm nay thì tài xế lái xe được điều từ sư đoàn tới , một người mập mạp tròn tròn, hé ra khuôn mặt trẻ con, nhìn rất thích. Như Cố Hoài Việt nói, những tài xế trước đây mà quân khu cấp đều cho những người lãnh đạo thì cũng có kinh nghiệm trên 10 năm rồi, rất kiên trì, để ứng phó với những đứa trẻ này cũng không phải là vấn đề. Trông coi những đứa trẻ học tiểu học trên xe thế này nhưng Gia Minh lại là người dà dặn nhất, mấy đứa trẻ thích ngồi trên xe chơi, xuất phát từ an toàn cùng lo lắng vì chọn một người lính mới đi làm lái xe nên cũng nhìn theo xe một đoạn, một bên vừa nhìn xe vừa đánh giá đám tiểu quỷ kia.

Cùng tài xế bắt chuyện, rồi lại cùng mấy người mẹ khác hàn huyên vài câu, Nghiêm Chân về đến nhà thì thay quần áo, chuẩn bị đi đến trường báo danh, để bạn nhỏ Manh Manh cho thím Trương chăm nom, Nghiêm Chân cũng không lo lắng.

Vừa mới đó mà cũng đã một năm trôi qua, vị giáo sư Diệp nào đó cũng hơi có chút cảm khái, "Trong cuộc đời dạy học sinh của tôi, chị dâu chính là người đầu tiên dùng lý do mang thai mà xin nghỉ như vậy."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân ít nhiều cũng có sự thẹn thùng.

Khóa học nghiên cứu sinh không cần lên lớp nhiều lắm, Nghiêm Chân nhận chút tư liệu, nhìn một chút những báo cáo sắp tới phải làm, liền quyết định tới thư viện mượn sách. Nhưng chỉ mới vừa vào đế thư viện thì thím Trương đã điện thoại tới. Đầu kia chỉ nói một câu mà sắc mặt của Nghiêm Chân trong nháy mắt đã trắng bệch.

Tắt điện thoại, cái gì cũng chưa kịp mượn, nhanh chóng bắt xe trở về đại viện.

"Chuyện gì xảy ra? Manh Manh làm sao lại nóng rần lên như thế này?"

Cửa vừa mở liền nhìn thấy Thím Trương, Nghiêm Chân gấp gáp mà đặt câu hỏi.

"Cũng không biết chuyện gì xảy ra, vốn là nó vừa tỉnh, Thím nghĩ nên mặc quần áo vào cho nó, cũng không nghĩ tiểu tử kia lại khóc lên. Thím nhất thời rờ trán của nó, mới biết được đã nóng lên thành hư vậy rồi. Mấy thứ thuốc cháu để trong nhà cũng đã dùng hết, Thím lại không dám đi xa, không có cách nào khác là phải gọi điện thoại cho cháu. Có phải Manh Manh tối hôm qua bị cảm lạnh rồi không?"

Nghiêm Chân cúi người xuống nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì khóc mà đều nghẹn hồng lên thế kia, cô vội quay người hỏi thím Trương, "Thím gọi điện thoại cho bác sĩ chưa ạ?"

"Rồi, bác sĩ Trương nói sẽ lập tức tới đây."

Bác sĩ Trương là bác sĩ của quân khu, bởi vì thích trẻ con cho nên vẫn ở lại trong đại viện này. Cũng là người có kinh nghiệm khám bệnh cho mấy đứa trẻ nhỏ, Nghiêm Chân lúc này cũng thoáng yên lòng một chút.

https://thuviensach.vn

Cô ngồi xổm người xuống, giúp Manh Manh mặc tốt bộ quần áo còn dang dở trên người, cầm bàn tay nhỏ bé của con gái, thấp giọng mà nói, "Manh Manh ngoan, Manh Manh không khóc, mẹ ôm con có được không?"

Nói xong thì ôm tiểu tử kia lên.

Bạn nhỏ Cố Manh Manh mở to đôi mắt tròn tròn nhìn mẹ mình, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy tà áo của Nghiêm Chân, tay kia thì cứ đưa lên miệng như muốn khóc đến nơi vậy, lộ ra mấy chiếc răng sữa mới mọc lên, nhìn qua rất thương cảm.

Nghiêm Chân rất yêu thương con nhưng không biết bệnh tình như thế nào nên cũng không dám cho con uống thuốc, chỉ cần quan tâm tới con và ở đây chờ bác sĩ Trương là được rồi. Cũng may buổi sáng ngày hôm nay bác sĩ Trương không có đi đâu, nhận được điện thoại thì tới liền.

Dù sao y thuật chữa bệnh của bác sĩ Trương này thuộc vào dạng lão đại cho nên vừa nhìn thấy ông ấy thì Nghiêm Chân cũng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Bác sĩ kiểm tra đơn giản xong thì cho bạn nhỏ Manh Manh uống thuốc hạ sốt, bạn nhỏ kia cũng không hề khóc lớn lên, cứ khóc rấm rứt như vậy, lại nắm chặt áo Nghiêm Chân rồi dần dần ngủ.

Nghiêm Chân lau mồ hồi trên trán cho con, dàn xếp chỗ ngủ cho con xong thì gọi điện thoại cho Cố Hoài Việt.

Bên kia tiếng người có chút lớn mà phức tạp, Nghiêm Chân nắm ông nghe, nếu không phải sợ đánh thức Cố Manh Manh thì chắc cô phải hét lên thật to anh mới nghe được quá.

"Khi nào anh trở về?"

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Cố Hoài Việt có chút khàn khàn, "Anh vừa rời Tuyên Hóa."

"Vậy ngày hôm nay anh có khả năng về nhà không?"

Người bên kia chần chờ trong chốc lát, "Buổi tối ngày hôm nay trong sư đoàn còn có cuộc hợp, làm sao vậy?"

Họp... họp... chỉ biết họp, ngón tay Nghiêm Chân xoắn lấy dây điện thoại, nhỏ giọng nói thầm.

Hết lần này đến lần khác là người nọ có lỗ tai thính, thoáng cái đã nghe được, không khỏi cong khóe môi lên, "Muộn nhất là tối mai anh về đến nhà rồi, ở nhà chờ anh."

Nghiêm Chân rầu rĩ ừ một tiếng, ngắt điện thoại.

Thời gian buổi chiều, bạn nhỏ Manh Manh cũng tỉnh lại, vừa mở to đôi mắt to tròn như hai quả nhỏ, hướng về Nghiêm Chân nháy mắt mấy cái rồi bắt đầu khóc.

Nghiêm Chân đưa tay sờ trán con, cũng không sốt, thế nào lại khóc rồi. Chỉ thấy bạn nhỏ này lại đưa tay vào miệng như muốn nói gì, cô để sát tai lại .. rút cuộc cũng nghe rõ.

Tiểu tử kia là đang ở đây đòi ba của nó.

Nghiêm Chân dở khóc dở cười, ôm cô bé vào trong ngực, "Ba con ngày mai mới trở về, ngày mai ba mới về..."

Nhưng tiểu tử kia đâu nghe hiểu được, ở trong lòng cô nhưng chân tay cứ đá lung tung, Nghiêm Chân bất đắc dĩ, chỉ đành phải giữ tiểu tử kia, gọi điện thoại quân tuyến cho sư đoàn A bên kia.

https://thuviensach.vn

Tiểu Mã năm ngoài đã được phục viên rồi, nhận điện thoại chính là một người lính hậu cần mới. Nghiêm Chân cũng không thường gọi điện thoại quân tuyến cho Cố Hoài việt nên người lính này đối với Nghiêm Chân cũng không biết rõ, nghe được ngữ khí thập phần nghiêm túc của cô thì không khỏi có chút dè dặt "Tham mưu trưởng đi họp, có khả năng đến giờ ăn cơm chiều mới có thể trở lại."

"Vậy là buổi tối có khả năng trở về rồi sao?" Nghiêm Chân hỏi hắn, nhịn không được mà nói, "Hội họp của các cậu không phải là sẽ tổ chức vào ngày mai sao? Ngày hôm nay mới từ Tuyên Hóa trở về, cũng nên để cho anh ấy nghỉ ngơi nữa chứ."

Nội dung chủ yếu được nói đến đều được giác ngộ cũng không phải là tốt.

Nhưng Lưu sư trưởng là ai nào, nhưng ngay cả bản thân hắn còn chưa có trở về mà. Càng miễn bàn tới kết quả diễn tập lần này lại không tốt, cấp trên nhất định không hài lòng, các cấp phía dưới sẽ phải tổ chức đại hội kiểm điểm lại chính mình.

Nghiêm Chân cũng biết những gì bọn họ cần làm....người lãnh đạo bị kẹt giữa những vấn đề này cũng không dễ dàng gì, nhưng hễ nhìn tới tiểu tử trong lòng kia thì lại nhịn không được mà có chút hờn dỗi, cũng không nghe bên kia nói cái gì mà trực tiếp ngắt điện thoại.

Cảm giác mất mát thật lớn, Nghiêm Chân quyết định cuối cùng là đi cho bạn nhỏ Manh Manh ăn cháo do thím Trương nấu.

Buổi chiều bạn nhỏ nào đó cũng ngủ được chút út nên buổi tối bạn nhỏ Cố Manh Manh lại không ngủ được, cùng anh trai chơi một lúc. Cô lừa tiểu gia hỏa Cố Gia Minh đi ngủ nhưng cô bé này lại không chịu đi ngủ.

Nghiêm Chân ngồi xổm trước ghế sofa, nhìn cô bé cuộn mình nằm trên ghế sofa vẫn còn đang ngậm ngón tay kia, kiên trì tuyết phục, "Con gái yêu,

https://thuviensach.vn

cùng mẹ đi ngủ có được không?"

Cô bé ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô một cái,vươn bàn tay nhỏ bé ra cầm lấy điện thoại. Cô bé không biết đó là vật gì, nhưng mỗi lần nhớ tới ba thì mẹ thường áp mặt vào đây, từ đây có thể nghe được giọng nói của ba...

Nghiêm Chân cũng biết ý tứ của tiểu tử kia, nhụt chí ngồi xổm trước mặt cô bé, cùng tiểu tử kia mắt to trừng mắt nhỏ...

Tới 10h thì Nghiêm Chân quyết định không đợi nữa, ôm lấy bạn nhỏ đi vào phòng. Bạn nhỏ nào đó mở to hai mắt, cầm lấy điện thoại không chịu buông, lại mếu miệng bắt đầu khóc.

Thím Trường ở một bên nhìn cả hai mẹ con mà cũng sốt ruột, nhưng chẳng biết làm thế nào, chỉ có thể chờ thôi. Bất ngờ cửa lớn bỗng nhiên được mở ra từ phía bên ngoài, Cố Hoài Việt một thân quân trang chỉnh tề đang đi vào.

Thấy hai mẹ con thì đầu tiên là sửng sốt, đến khi phản ứng lại được thì đưa mũ cho Thím Trương, muốn đi tới ôm con gái.

Nghiêm Chân nhìn người này bỗng nhiên xuất hiện trước cửa nhà, trong lúc nhất thời không có phản ứng gì, đợi đến khi thấy động tác của anh thì dỗi không chịu cho anh ôm con.

"Nghiêm Chân" Cố Hoài Việt đưa tay ôm lấy bả vai cô, lại bị cô tránh ra. Nhìn đôi mắt có chút phiếm hồng của cô, Cố tham mưu trưởng đành thấp giọng nói, "Kết thúc cuộc họp anh trở về gấp, một khắc thời gian anh cũng chưa từng bỏ lỡ."

Nghiêm Chân cũng không hé răng, nhưng tiểu tử trong lòng cô sớm đã thấy được ba nên đưa hai tay oa oa đòi ba ôm, Nghiêm Chân giằng co một lúc lâu rồi cũng đưa đứa nhỏ cho anh ôm.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt liếc mắt nhìn Nghiêm Chân, sau đó lại quay san dỗ Manh Manh ngủ.

Kỳ thực Cố Hoài Việt cũng không nói mình là một người ba tốt, từng áp dụng chính sách để tự con cái sống độc lập đối với Gia Minh thì cơ bản có thể thấy được phương thức anh dùng cho con cái rồi.

Nhưng Nghiêm Chân cũng phải thừa nhận, người này rất biết cách dỗ con. Qua hai ba lần thì tiểu tử kia ngừng khóc. Thừa dịp tiểu tử kia đang vui vẻ, thím Trương cũng phối hợp mà nghiền nhỏ thuốc, để Cố Hoài Việt dỗ con bé uống. Đến 11h thì bạn nhỏ Cố Manh Manh cuối cùng cũng chịu đi ngủ.

Nghiêm Chân đứng ở trước cửa, nhìn Cố Hoài Việt cởi áo khoác quân trang mà đang ngồi xổm trước giường con gái, chóp mũi có chút chua xót.

Anh khẳng định cũng mết chết đi rồi, nhưng nhìn vào khuôn mặt của anh có thể nhìn ra anh có biết bao nhiêu mệt mỏi cùng uể oải. Nhưng vừa nghĩ tới hình dáng con gái khóc đòi ba, Nghiêm Chân lại cảm thấy phiền muộn. Rõ ràng là cô ở bên con nhiều hơn, thế nào lại phải anh dỗ thì con mới chịu ngủ chứ...

Người nào đó cũng đã nhận ra sự bất mãn của cô, Cố Hoài Việt ngẩng đầu rồi nhìn cô một cái, khóe mắt chứa đựng đầy ý cười rõ ràng, cô không muốn thấy cũng không được.

"Em còn đang tức giận à?" Anh đi tới, nắm lấy ta cô, không cho cô trốn chạy.

Nghiêm Chân đưa mắt nhìn xung quanh, vỗ lên tay anh, "Anh buông tay đi, Thím Trương còn đang ở ngoài kia."

"Thím ấy đã đi nghỉ rồi." Cố Hoài Việt nói bình tĩnh như thường, "Hơn nữa, thím Trương cũng đã quen rồi mà."

https://thuviensach.vn

Nói xong chỉ thấy Nghiêm Chân trừng mắt nhìn anh, gỡ tay anh ra.

Cố Hoài Việt cũng biết điều, cũng không nổi giận, đưa tay vòng ra sau lưng cô, bắt đầu di chuyển bàn tay ở nơi nào đó. Thấy tâm tình Nghiêm Chân phiền muộn nhưng vẫn nắm lấy tay anh mà hỏi, "Anh muốn làm gì?"

Cố Hoài Việt nhìn bộ dạng ngoài mạnh trong yếu của cô mà nở nụ cười...

"Không phải anh sáng mai mới trở về sao? Hiện tại nhanh quay về sư đoàn ngủ đi, sáng mai lại về."

Đang muốn đuổi anh đi đây mà, xem ra vấn đề lúc này có chút nghiêm trọng rồi. Cố Hoài Việt ngồi trên ghế, ôm lấy thắt lưng cô, "Anh có trở về thì đèn cũng đã tắt rồi, đêm nay cho anh ở nhà đi mà, anh đảm bảo ngày mai sẽ thể hiện thật tốt."

Anh ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt mệt mỏi rã rời lộ ra ý cười một cách nồng đậm.

Nghiêm Chân muốn tránh thoát, lại bị anh ôm càng chặt, giằng co một lúc làm cô cảm thấy thật ấu trĩ. Cô quay đầu, xì cười một tiếng.

Cô đã quên, người này rất có bản lĩnh dụ dỗ trẻ con, mà bản lĩnh dụ dỗ người lớn lại càng cao hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

LỜI HỨA CỦA ANH LÀ BIỂN XANH CỦA EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 7: Cố Gia Có Con Gái Trưởng Thành (2)

Ngày quốc tế thiếu nhi của bạn nhỏ Cố Manh Manh

Đối với những đứa trẻ mà nói không có gì bình thường hơn ngoại trừ ngày nghỉ, mà đặc biệt là ngày nghỉ lễ hoàn toàn dành cho bọn chúng. Vào ngày hôm đó, trường học sẽ mời người nhà của học sinh đến trường tổ chức hoạt động cộng đồng để chúc mừng, để làm cho bọn trẻ một ngày lễ thật vui vẻ.

Bạn nhỏ Cố Manh Manh chừng 2 tuổi rưỡi đã đi nhà trẻ, mà nhà trẻ này cũng nằm trong đại viện. Nhà trẻ này đúng là của bộ đội nhưng vẫn có một ít học sinh là con của những người dân vào đây học, nhưng tuyệt đại đa số đều là các bạn nhỏ ở trong đại viện, các cô giáo đều rất chiếu cố các bạn nhỏ cũng bởi vì những bậc làm cha làm mẹ ở đây đều là những người làm trong quân đội, 6 ngày trong tuần thì các cô giáo cũng như các bà đỡ giúp đỡ các bạn nhỏ học hành dần dàn, không làm các hoạt động của con trẻ gì nữa thôi.

Bạn nhỏ Cố Manh Manh ở trò chơi đầu tiên thì rất là ngây thơ mà về tới đích, trò chơi thứ hai thì do mẹ ôm đi xem cùng với anh trai đang làm khán giả trong trường học. Hợp với hai người kia thì ba Cố Hoài Việt chưa từng lộ diện, đến lúc này thì bạn nhỏ Cố Manh Manh cũng mặc kệ luôn.

Đêm 31/5 , Nghiêm Chân kết thúc lớp học trường thời gian. Cô học nghiên cứu sinh trong hai năm rưỡi thì tốt nghiệp, trong quá trình học tập và nghiên cứu cũng biểu hiện rất tốt, cho nên lúc tốt nghiệp rất may mắn được giữ lại làm giảng viên của trường, làm đồng nghiệp của giáo sư Diệp Dĩ Trinh. Cô cũng không làm thêm gì, chỉ sống chủ yếu bằng tiền lương cơ bản

https://thuviensach.vn

của giảng viên, mà tiền lương của Nghiêm Chân thực tại không tính là cao. Nhưng cô rất coi trong công việc làm giảng viên đại học này, một phần vì nó thanh nhàn hơn nữa cô vẫn là một cô giáo. Quay về với chính nghĩa, giống như mẹ Cố đã nói:lo cho gia đình, dưỡng dục con cái thì trách nhiệm không chỉ ở trên người phụ nữ.

Trở lại thời gian trong đại viện, tiếng còi xe bus đón học sinh ở trong viện đã vang lên. Nghiêm Chân bỏ qua chiếc xe mà đi nhanh vài bước, theo bạn nhỏ Cố Manh Manh mang theo mũ, trên lưng ma túi sách nhỏ, đang cùng đứng ở trước bậc cửa nhà trẻ với cô giáo. Tiểu quỷ kia thấy mẹ thì liền buông tay của cô giáo ra, chạy những bước nhỏ mà nhào vào trong lòng mẹ.

Một ngày đêm không gặp, thật là nhớ. Nghiêm Chân hôn nhẹ lên mặt con gái, chào tạm biệt với cô giáo, nắm lấy tay của bạn nhỏ Cố Manh Manh mà đi về nhà.

Về đến nhà, anh trai Cố Gia Minh còn chưa có về nhà, nhất thời bạn nhỏ nào đó mếu máo đòi ba. Nghiêm Chân nhìn con gái mà buồn cười, dụ cô bé đi xem phim hoạt hình, còn chính mình đi chuẩn bị cơm tối. Nhưng vừa mới vào phòng bếp được một lúc, bạn nhỏ Cố Manh Manh đã gọi cô liên tục.

"Mẹ, mẹ..." Tiểu quỷ nào đó đang kéo ống quần của cô.

Nghiêm Chân nhìn tiểu tử kia, năm nay thành phố B đặc biệt nóng sớm, nên sỡ dĩ sáng sớm Nghiêm Chân đã thay cho bạn nhỏ nào đó một thân trang phục mùa hè, áo trong có màu trắng với ống tay ngắn, áo khoác cùng màu lam với quần có dây đang mặc. Sáng sớm khi mặc vào thì bạn nhỏ nào đó rất hào hứng vui vẻ, nhưng lúc này đã thu lại dây đeo, bạn nhỏ nào đó cứ kêu liên tục như bà già vậy.

"Không mặc cái này." Tiểu quỷ kia cứ quấn quýt ở cái dây đeo, hơi ủy khuất mà nói.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân mở to mắt, mắt to trừng mắt nhỏ với con gái, sau đó vỗ trán một cái. Cô hiểu rõ nhất, tiểu gia hỏa này lần đầu tiên mặc quần áo có dây đeo , mặc như vậy thì khi đi WC sẽ rất bất tiện. Mặc dù có lão sư hộ trỡ, nhưng chung quy vẫn rất phiền phức.

Cô dường như cũng đã quên điều này, chỉ cảm thấy đẹp, đã quên tình tự chiếu cố cho tiểu tử này.Nghiêm Chân véo lên cái mũi của con gái, rồi ôn nhu nói, "Mẹ giúp con thay bộ đồ khác."

Thay quần áo xong thì bạn nhỏ Cố Gia Minh cũng đi học về. Bạn nhỏ Cố Gia Minh nay cũng đã có vóc dáng co hơn xưa một chút, bất quá tính tình cũng không thay đổi là mấy, danh hiệu kỳ thực vẫn là tiểu tai họa. Đối với đứa em gái Cố Manh Manh này thì ngược lại rất yêu thương cô bé.

Sau khi về nhà thì cùng Nghiêm Chân nói vài câu, sau đó tiểu tai họa sẽ ôm cô em gái nhỏ này chơi ở phòng khách. Đầu tiên là xem phim hoạt hình, sau khi xem xong là kể chuyện xưa. Bánh bao nhỏ này ngồi ở bên người tiểu tai họa, lắng tai nghe anh trai kể chuyện, nhịn không được mà vỗ vỗ tay, lôi kéo tay của anh trai, hai người cứ thế có đoạn đối thoại dưới đây.

Bánh bao nhỏ mong chờ hỏi: Ba ngày mai sẽ trở về sao anh?

Tiểu tai họa nghiêm túc trả lời ít mà ý nhiều là sẽ quay về: Nghe nói Cố Hoài Việt đang là huấn luyện dã ngoại, phỏng chừng cũng chưa về.

Bánh bao nhỏ nghe hiểu được nửa câu sau, vì vậy hai đứa trẻ đồng thời thở dài.

Bánh bao nhở nhìn bức tranh trong quyển sách mà nó: Cô giáo nói ngày mai là ngày quốc tế thiếu nhi.

Tiểu tai họa: nói em nghe, ngày quốc tế thiếu nhi của anh vĩnh viễn là đau thương thôi, Cố Hoài Việt không có về quá một lần...

https://thuviensach.vn

Vì vậy hai bạn nhỏ nào đó đồng thời thở dài, ngồi song song ở trên ghế sofa, hai tay chống cằm. Vì thế khi Nghiêm Chân bưng thức ăn có hương thơm ngào ngạt mới mẻ ra thì thấy hai tiểu tử kia đều có biểu tình phiền muộn mà không thể nào hiểu được. Nghiêm nhiên là giống như hai đóa hoa đang ai oán vậy.

"Hai đứa các con đang làm gì vậy?"

Bánh bao nhỏ và tiểu tai họa trăm miệng một lời, "Nhớ ba."

Sau vài tiếng chuông đồng hồ thì Nghiêm Chân cũng hết chỗ nói rồi, không biết là nên bày ra biểu tình nên cười hay nên khóc với hai đứa trẻ này nữa...

Sau khi ăn cơm xong, Nghiêm Chân để hai đứa trẻ chơi trong phòng khách, còn chính mình trở về phòng soạn giáo án, chuẩn bị đề thì cho kỳ kiểm tra sắp tới, cô lần đầu tiên làm giảng viên, khó trách khỏi không có kinh nghiệm so với các giảng viên khác nên phải thận trọng một chút.

Qua hơn nửa tiếng đồng hồ thì cô giáo Trương trong học viện có gọi điện thoại tới. Nghiêm Chân cùng cô ấy có chung vấn đề cần giải quyết, hẹn nhau buổi tối có gì thương lượng rồi là đề tài báo cáo, nhưng nghĩ được một lúc thì cô giáo Trương trong điện thoại có đề cập một vấn đề, Nghiêm Chân cảm thấy rất ngoài ý muốn.

"Tôi hỏi cô Nghiêm này, ngày mai có lớp học cảm tình Đảng phải không?"

Cô giáo Trương cũng oán giận, "Không thể nào lại như vậy, chúng ta chuẩn bị đánh giá một nhó thì đều tham gia, bằng không kéo dài thời hạn chuyển chính thức sẽ là một năm."

"Như vậy không phải là thêm phiền sao?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chân vỗ trán, cắt đứt điện thoại, quay mặt nhìn màn hình máy vi tính mà đờ ra.

Nếu ngày mai có việc, vấn đề trôm nom hai đứa trẻ lại phải nhờ đến những nhà hàng xóm sao. Vấn đề mấu chốt là Nghiêm Chân đặc biệt có quan hệ tốt cũng chỉ có mấy người, không có đi ra ngoài làm việc, chỉ ở nhà chăm sóc con cái, người ta sớm đã có ý tứ nói cô phiền phức rồi, giờ lại đi tìm người ta thật là không có ý tứ gì nữa rồi.

Mang theo hai đứa nhỏ đi đến trường sao? Vấn đề là hai đứa trẻ kia sẽ để cho người khác đến gần sao? Nghiêm Chân đứng ở cửa phòng khách, nhìn hai đứa trẻ cười ngả nghiêng trên ghế, thầm nghĩ chuyện này có chút khó khăn rồi.

Ngay khi Nghiêm Chân đang đau đầu không ngớt về vấn đề này thì điện thoại quân tuyến trong phòng khách vang lên, Nghiêm Chân còn không có kịp phản ứng thì bạn nhỏ Cố Manh Manh đã chỉ vào điện thoại mà reo lên, "Ba gọi. Ba gọi kìa."

Nghiêm Chân cũng hoàn hồn lại, cầm lấy điện thoại, để bên tai bạn nhỏ Cố Manh Manh.

Đầu kia tham mưu trưởng Cố Hoài Việt nghe được giọng gọi ba điềm đạm đáng yêu của con gái thì khóe môi cũng nhếch lên, Nghiêm Chân cũng tùy ý để hai người chơi một hồi rồi mới nhận điện thoại.

"Anh lúc nào thì có thời gian vậy?"

Ngữ khí của cô có chút oán trách, anh nghe xong chỉ là cười cười, "Uh, hai ngày nay đi nông trường của sư bộ, duyệt một hạng mục quan trọng, ở bên đó hai ngày, đợi lát nữa hoàn thành là anh có thể về nhà rồi."

Quản anh có trở về hay không làm gì. Nghiêm Chân ngồi chổm hổm nhìn thẳng khuôn mặt đang ngồi học của bạn nhỏ Cố Manh Manh, ở trong lòng

https://thuviensach.vn

yên lặng oán thầm.

"Vậy ngày mai anh chưa về thì em biết làm sao, em phải giải quyết vấn đề của hai đứa nhỏ làm sao giờ? Em ngày mai bỗng nhiên có thêm lớp cảm tình Đảng, có chút trở tay không kịp."

Cố Hoài Việt nằm ở trên giường, tay đặt ở sau ót, tay kia nắm ống nghe, nghe cô nói như thế thì nhịn không được mà cười ra tiếng, "Anh sẽ suy nghĩ một chút, không khéo ngày ai em phải mang theo hai quả bom hẹn giờ cũng nên."

Nghiêm Chân bật cười, "Anh có đáp ứng hay không?"

"Được rồi." Cố Hoài Việt nói, "Để cho hai đứa sáng sớm lên xe bus đi, anh gọi điện thoại cho Tiểu Tề, dặn hắn chiếu cố hai đứa một chút."

"Vâng."

Biết được sẽ được đi tới doanh trại, hai đứa trẻ cả đêm đều kích động không thôi. Nghiêm Chân thật vất vả mới dỗ cho hai đứa trẻ này ngủ được. Sáng sớm ngày thứ hai vì phải đón xe bus, Nghiêm Chân sáng sớm đã phải thức hai đứa trẻ dậy rồi dắt chúng ra đón xe bus. Kết quả là hai đứa trẻ đều rất thống nhất mà ngáp dài ngáp ngắn.

Nghiêm Chân rửa mặt mũi cho hai đứa, thay một bộ quần áo cho cả hai đồng thời tự mình đưa hai đứa trẻ lên xe bus.

Xe bus đi tới doanh trại phải mất hơn nửa giờ, khách chủ yếu đều là cán bộ quân đội, khó có được hai đứa trẻ đi xa như thế này, đều cảm thấy rất lạ nên nhịn không được mà chơi cùng hai đứa trẻ. Nghiêm Chân cùng bọn họ bắt chuyện, tiểu tử Cố Manh Manh kia được Cố Hoài Việt phó thác cho nhân viên hậu cần Tiểu Tề, cô vừa cẩn thận căn dặn tiểu tai họa Cố Gia Minh rồi mới xuống xe.

https://thuviensach.vn

Nơi đóng quân của sư đoàn A là ở ngoài thành phố cách nơi này cũng khá gần, ngồi xe mà nói thì khoảng chừng cần nửa giờ. Cũng có ít xe bus công cộng, nhưng cán bộ đều đi sớm về tối nên mới an bài tuyến xe bus giữa hai nơi như thế này. Tiểu tai họa Cố Gia Minh thì đã đi con đường này rất nhiều lần rồi, cùng tài xế cũng rất quen thuộc. Nhưng bạn nhỏ Cố Manh Manh là lần đầu tiên đi xa như vậy, hai bàn tay nhỏ bé quơ quơ nơi cửa sổ, ánh mắt đen bóng đảo liên hồi. Hỏi cô bé nhìn như vậy là gì, cô bé sẽ nói, nhìn ba cháu, khiến cho người khác cũng phải bật cười.

Bởi vì có hai đứa trẻ pha trò nên nửa giờ đường xe của ngày hôm nay cũng trôi qua rất nhanh. Xe tiến vào doanh trại, xa xa đã thấy Cố Hoài Việt một thân huấn phục sạch sẽ với động tác lưu loát, thắt lưng còn mang theo vũ khí, đứng ở trước trạm dừng của xe mà chờ xe đến.

Xe dừng lại hẳn, anh còn chưa kịp tiến lên vài bước thì đã thấy bạn nhỏ Cố Manh Manh với đôi chân ngắn bước từ trên xe xuống, chạy về phía mình. Thấy thế, anh lập tức bước lên vài bước, ôm lấy cô bé.

"Ba. Ba!"

Bạn nhỏ Manh Manh vui vẻ ôm lấy cổ của ba mình, hôn bẹp lên má một cái, hai con mắt to tròn ẩn dưới chiếc mũ rộng vành được Nghiêm Chân mang cho trên đầu, chớp chớp hai con ngươi. Nghiêm Chân còn buộc hai bím tóc cho cô bé, trên người đem theo một cái túi sách nhỏ.

Cố Hoài Việt véo mũi con gái, cười nói, "Con gái của ba thông minh quá."

Các cán bộ trên xe xuống đi ngang qua cũng gật đầu chào Cố Hoài Việt, còn trêu chọc, "Ngày khác phải tìm hai đứa trẻ này trêu chọc nhiều hơn mới được, nhất là Gia Minh, trên đường đi còn làm một người pha trò rất thú vị."

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Việt cười cười, xoa xoa đầu con trai, xoa lên khuôn mặt mập mạp của cậu bé, rồi mang theo hai đứa con vào phòng làm việc.

Mỗi lần bạn nhỏ Cố Gia Minh đến doanh trại bộ đội này thăm người thân, thời gian đều là Cố Hoài Việt phải tìm người trông cậu bé, có đôi khi không chỉ một người. Sỡ dĩ là rất nhiều lần, mà thống khổ nhất có lẽ là nhân viên thông tin của Cố Hoài Việt. Nhưng mà hiện tại, tiểu tai họa Cố Gia Minh này không biết sao mà không biểu hiện gì ra bên ngoài cả.

"Con cũng đã lớn rồi mà." Tiểu tai họa dùng đôi tay mập mạp xoa lên khuôn mặt mình, đưa ánh mắt oán giận và bất mãn về phía Cố Hoài Việt.

Cố Hoài Việt khõ lên trán cậu bé một cái, "Nghiêm túc chút đi, con cùng với chú Tiểu Trương luyện tập đi, sau đó đi căn tin cùng chú Tiểu Trương chuẩn bị điểm tâm."

Tiểu gia hỏa này quyệt miệng, "Con là người ngoài, đều không phải là quân lính huấn luyện dã ngoại của ba."

Tuy là nói hoàn thế nhưng cũng cắp mông đi theo sau Tiểu Trương. Việc học các việc nhà của Gia Minh mặc dù có chút ít lại, nhưng từ nhỏ đã được mọi người trong gia đình hun đúc, đối với việc huấn luyện quân sự cũng không xa lạ, cũng không cảm thấy phản cảm gì. Cố Hoài Việt dặn Tiểu Trương dẫn cậu bé chạy hai vòng, để lại hai người còn ở đây.

Nhìn Tiểu tai họa Cố Gia Minh nhanh chân chạy quanh thao trường, Cố Hoài Việt xoay người nhìn về phía Manh Manh. Tiểu tử kia lúc này chính là vỗ vỗ vào mồm đánh ngáp một cái thật lớn, nhìn Cố Hoài Việt với ánh mắt lưng tròng. Tối hôm qua cô bé ngủ muộn, sáng ngày hôm nay lại phải dậy sớm, lúc nãy hưng phấn quá mức, giờ thì có chút mệt nhọc. Cố Hoài Việt ôm cô bé vào trong ngực, nhìn con gái ngáp ngắn ngáp dài, cười hỏi, "Con gái của ba mệt rồi sao?"

https://thuviensach.vn

Bạn nhỏ Cố Manh Manh ảo não cọ cọ trên lên quân hàm trên vai Cố Hoài Việt, khi anh quay sang... thật đúng là đang ngủ. Cố Hoài Việt lúc đầu còn không có nghĩ nhiều, đến khi nghe tiếng hít thở đều đều của tiểu tử kia thì mới phục hồi tinh thần. Ôm con gái của mình xuống dưới rồi đặt cô bé lên giường, đắp chăn lên cho cô bé.

Ánh mắt của anh dừng ở khuôn mặt đang ngủ đến ngây thơ của con gái, Cố Hoài Việt cười cười. Ngủ đi con gái của ba, ngày hôm nay còn rất dài.

https://thuviensach.vn